

Vergaderjaar 2004–2005

29 708

Regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop (Wet op het financieel toezicht)

Nr. 10

NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 8 maart 2005

Het voorstel van wet wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1:1 komt te luiden:

Artikel 1:1

1. In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. aanbieden: [.]
- b. aanbieder: [.]
- c. accountant: een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek;
- d. adviseren: [.]
- e. adviseur: [.]
- f. Autoriteit Financiële Markten: de Stichting Autoriteit Financiële Markten;
- g. bank: degene die zijn bedrijf maakt van het buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen, en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen;
- h. beheerder: [.]
- i. beheerder van een beleggingsinstelling met zetel in een niet-aangewezen staat: een beheerder van een beleggingsinstelling met zetel buiten Nederland, in een staat die niet op grond van [artikel 3:2.3.] is aangewezen als staat waar toezicht wordt uitgeoefend op beleggingsinstellingen dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen, niet zijnde een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten;
- j. beheren van individuele vermogens: [.]
- k. beleggerscompensatiestelsel: een stelsel omtrent een garantie voor vorderingen van beleggers in verband met beleggingsverrichtingen op banken, beleggingsondernemingen of financiële instellingen waaraan het is toegestaan diensten ter zake van bemiddeling in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens te verlenen, tegen het

risico dat deze financiële ondernemingen hun verplichtingen met betrekking tot die vorderingen niet kunnen nakomen;

l. beleggingsfonds: [.]

m. beleggingsinstelling: [.]

n. beleggingsmaatschappij: [.]

o. beleggingsobject: [.]

p. beleggingsonderneming: [.]

q. bemiddelaar: [.]

r. bemiddelen: [.]

s. besloten kring: een kring, gevormd door een rechtspersoon of natuurlijke persoon met andere rechtspersonen of natuurlijke personen:

1°. die nauwkeurig is omschreven;

2°. waarvan de toetredingscriteria vooraf zijn bepaald, toetsbaar zijn en niet resulteren in het op eenvoudige wijze toetreden van een niet tot de kring behorende rechtspersoon of natuurlijke persoon; en

3°. waarbinnen degenen die er deel van uitmaken redelijkerwijs op de hoogte kunnen zijn van de financiële toestand en de financiële producten van eerstgenoemde rechtspersoon of natuurlijke persoon;

t. bewaarder: [.]

u. bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel in een niet-aangewezen staat: een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel buiten Nederland, in een staat die niet op grond van [artikel 3:2.3] is aangewezen als staat waar toezicht wordt uitgeoefend op beleggingsinstellingen dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen, niet zijnde een bewaarder van een instelling voor collectieve belegging in effecten;

v. bewindvoerder: de bewindvoerder, bedoeld in artikel 2:197, vierde lid, of degene die is aangewezen door de bestuurlijke of rechterlijke instanties in een andere lidstaat om saneringsmaatregelen uit te voeren;

w. bieder: [.]

x. bijkantoor: een duurzaam in een andere staat dan de staat van de zetel aanwezig onderdeel zonder rechtspersoonlijkheid van een financiële onderneming;

y. centrale kredietinstelling: een bank die met betrekking tot een groep banken tot welke groep die bank zelf ook behoort, het beleid mede bepaalt;

z. clearinginstelling: degene die zijn bedrijf maakt van het sluiten van overeenkomsten van koop en verkoop van financiële instrumenten met een centrale tegenpartij die optreedt als exclusieve wederpartij bij deze overeenkomsten, waarvan de bedingen die de kern van de prestaties aangeven overeenkomen met de bedingen die deel uitmaken van overeenkomsten, gesloten door derden, of door hemzelf in zijn hoedanigheid van partij, op een markt in financiële instrumenten en die in de laatstbedoelde overeenkomsten de kern van de prestaties aangeven;

aa. clearinginstelling met zetel in een niet-aangewezen staat: een clearinginstelling met zetel in een staat buiten Nederland die niet op grond van artikel 2:23, tweede lid, is aangewezen als staat waar toezicht wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen;

bb. cliënt: [.]

cc. communautaire co-assurantie: een directe schadeverzekering betreffende grote risico's, in co-assurantie gesloten, waarbij:

1°. de schadeverzekeraar die als eerste schadeverzekeraar optreedt, zijn verplichtingen uit hoofde van de schadeverzekering is aangegaan vanuit een vestiging in een andere lidstaat dan de lidstaat waarin ten minste een van de overige co-assuradeuren zulks heeft gedaan; en

2°. het risico in een lidstaat is gelegen;

dd. deelnemer: [.]

ee. deposito: [.]

ff. depositogarantiestelsel: een stelsel omtrent een garantie voor vorderingen van crediteuren op banken tegen het risico dat deze banken hun verplichtingen met betrekking tot die vorderingen niet kunnen nakomen;

gg. duurzame drager: [.]

hh. effect: [.]

ii. effectief kredietvergoedingspercentage: [.]

jj. elektronisch geld: een geldswaarde die is opgeslagen op een elektronische drager of die op afstand is opgeslagen in een centrale rekeningadministratie;

kk. elektronischgeldinstelling: degene die, geen bank zijnde, zijn bedrijf maakt van het ter beschikking verkrijgen van gelden in ruil waarvoor elektronisch geld wordt uitgegeven waarmee betalingen kunnen worden verricht ook aan anderen dan degene die het elektronisch geld uitgeeft;

ll. erkende markt: [.]

mm. financieel instrument: [.]

nn. financieel product: [.]

oo. financiële dienst: [.]

pp. financiële dienstverlener: [.]

qq. financiële instelling: degene die, geen kredietinstelling zijnde, in hoofdzaak zijn bedrijf maakt van het verrichten van een of meer van de werkzaamheden, bedoeld onder 2 tot en met 12 in bijlage I van de richtlijn banken, of van het verwerven of houden van deelnemingen;

rr. financiële onderneming:

1°. een beheerder;

2°. een beleggingsinstelling;

3°. een beleggingsonderneming;

4°. een bewaarder;

5°. een clearinginstelling;

6°. een financiële dienstverlener;

7°. een financiële instelling;

8°. een kredietinstelling; of

9°. een verzekeraar;

ss. gekwalificeerde deelneming: een rechtstreeks of middellijk belang van ten minste 10 procent van het geplaatste aandelenkapitaal van een onderneming of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van ten minste 10 procent van de stemrechten in een onderneming, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van een daarmee vergelijkbare zeggenschap in een onderneming, waarbij bij het bepalen van het aantal stemrechten dat iemand in een onderneming heeft, tot diens stemrechten mede worden gerekend de stemmen waarover hij beschikt of geacht wordt te beschikken op grond van [artikel 3:7.12];

tt. gemeentelijke kredietbank: [.]

uu. gereguleerde markt: [.]

vv. gevolmachtigde agent: [.]

ww. goedkeuring [.]

xx. grondstoffenderivaat: [.]

yy. grote risico's:

1°. de risico's die behoren tot de in bijlage 3 bij deze wet genoemde branches Casco rollend spoorwegmaterieel, Luchtvaartuigcasco, Casco zee- en binnenschepen, Vervoerde zaken, Aansprakelijkheid luchtvaartuigen en Aansprakelijkheid zee- en binnenschepen;

2°. de risico's die behoren tot de in bijlage 3 bij deze wet genoemde branches Krediet en Borgtocht, voor zover de verzekeringnemer handelt in de uitoefening van een beroep of bedrijf en het risico daarop betrekking heeft;

3°. de risico's die behoren tot de in bijlage 3 bij deze wet genoemde branches Voertuigcasco, Brand en Natuurevenementen, Andere schade aan zaken, Aansprakelijkheid motorrijtuigen, Aansprakelijkheid wegvervoer, Algemene aansprakelijkheid en diverse geldelijke verliezen,

voor zover de verzekeringnemer voldoet aan ten minste twee van de volgende vereisten:

- de waarde van de activa volgens de balans bedraagt meer dan € 6 200 000;
- de netto-omzet over het voorafgaande boekjaar bedraagt meer dan € 12 800 000;
- het gemiddeld aantal werknemers over het voorafgaande boekjaar bedraagt meer dan 250;

waarbij bovengenoemde vereisten, indien de verzekeringnemer deel uitmaakt van een groep waarvan de geconsolideerde jaarrekening overeenkomstig de zevende richtlijn nr. 83/349/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 13 juni 1983 op de grondslag van artikel 54, derde lid 3, onderdeel g), van het Verdrag betreffende de geconsolideerde jaarrekening (PbEG L 193) wordt opgesteld, worden toegepast op basis van de geconsolideerde jaarrekening en indien de verzekeringnemer deel uitmaakt van een samenwerkingsverband, bovengenoemde vereisten gelden voor de deelnemers in het samenwerkingsverband gezamenlijk;

zz. handelsportefeuille: [.];
aaa. herverzekeraar: degene die geen levensverzekeraar, natura-uitvaartverzekeraar of schadeverzekeraar is, en die zijn bedrijf maakt van het accepteren van door een levensverzekeraar, een natura-uitvaartverzekeraar, een schadeverzekeraar of een andere herverzekeraar overgedragen risico's;

bbb. herverzekeringsbemiddelaar: [.];

ccc. herverzekeringsbemiddelen: [.];

ddd. instelling voor collectieve belegging in effecten: [.];

eee. krediet: [.];

fff. kredietinstelling: een bank of een elektronischgeldinstelling;

ggg. levensverzekeraar: degene die zijn bedrijf maakt van het sluiten van levensverzekeringen voor eigen rekening en het afwickelen van die levensverzekeringen;

hhh. levensverzekering:

1°. een verzekering tot het doen van geldelijke uitkeringen in verband met het leven of de dood van een natuurlijke persoon, met dien verstande dat een ongevalverzekering als een schadeverzekering wordt beschouwd; of

2°. een natura-uitvaartverzekering.

iii. lidstaat: een staat die lid is van de Europese Unie alsmede een staat, niet zijnde een lidstaat van de Europese Unie, die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte;

jjj. liquidatieprocedure: een collectieve procedure, het faillissement daaronder begrepen, geopend in een lidstaat, die het te gelde maken van de activa van een kredietinstelling of een verzekeraar en het op toepasselijke wijze verdelen van de opbrengst onder de schuldeisers, aandeelhouders of leden behelst, en die noodzakelijkerwijs een optreden van bestuurlijke of rechterlijke instanties behelst, daaronder begrepen de collectieve procedure die wordt afgesloten met een gerechtelijk akkoord of een andere maatregel van dezelfde strekking;

kkk. markt in financiële instrumenten: [.];

lll. marketmaker: [.];

mmm. moedermaatschappij: []

nnn. natura-uitvaartverzekeraar: degene die, geen levensverzekeraar zijnde, zijn bedrijf maakt van het sluiten van natura-uitvaartverzekeringen voor eigen rekening en het afwickelen van die natura-uitvaartverzekeringen;

ooo. natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat: een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een staat buiten Nederland die niet op grond van artikel 2:23, tweede lid, is aangewezen als staat waar toezicht wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen;

ppp. natura-uitvaartverzekering: een verzekering in verband met de verzorging van de uitvaart van een natuurlijke persoon waarbij de verzekeraar zich verbindt tot het leveren van een prestatie die niet tevens inhoudt het doen van een geldelijke uitkering;

qqq. Nederlandsche Bank: De Nederlandsche Bank N.V.;

rrr. onderbemiddelaar: [.]

sss. ondergevolmachtigde agent: [.]

ttt. ondernemingsspaarfonds: [.]

uuu. Onze Minister: Onze Minister van Financiën;

vvv. openbaar bod: [.]

www. opvanginstelling: een naamloze vennootschap met zetel in Nederland die uitsluitend tot doel heeft in opdracht van de Nederlandsche Bank een in problemen verkerende levensverzekeraar op te vangen door herverzekering of overname van de portefeuille van de levensverzekeraar;

xxx. overeenkomst op afstand: [.]

yyy. pensioenfonds:

1°. een bedrijfstakpensioenfonds als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel b, van de Pensioen- en spaarfondsenwet;

2°. een ondernemingspensioenfonds als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel c, van de Pensioen- en spaarfondsenwet;

3°. een beroepspensioenfonds als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel l, van de Pensioen- en spaarfondsenwet;

zzz. premie: de in geld uitgedrukte prestatie door de verzekeringnemer te leveren uit hoofde van een verzekering, daaronder niet begrepen de assurantiebelaasting;

aaaa. professionele belegger: [.]

bbbb. professionele marktpartij:

1°. degene die onder toezicht staat van een toezichthouder of een toezichthoudende instantie;

2°. de Staat der Nederlanden, een tot de centrale overheid behorend buitenlands lichaam, de Nederlandsche Bank, een buitenlandse centrale bank, een openbaar lichaam als bedoeld in artikel 1, onderdeel a, van de Wet financiering decentrale overheden, dan wel een daarmee vergelijkbaar buitenlands decentraal overheidslichaam, een internationale verdragsorganisatie of een supranationale publiekrechtelijke instelling;

3°. degene die een waardering heeft van een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen deskundige kredietbeoordelaar of die effecten, beleggingsobjecten of deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen aanbiedt die voorzien zijn van een waardering van een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen deskundige kredietbeoordelaar; of

4°. andere bij algemene maatregel van bestuur als professionele marktpartij aangewezen natuurlijke personen of rechtspersonen;

cccc. rechtsbijstandverzekeraar: [.]

dddd. reclame-uitingen: [.]

eeee. registerhouder:

1°. voor zover het register betrekking heeft op financiële ondernemingen die werkzaamheden mogen verrichten ingevolge het Deel Prudentieel toezicht: de Nederlandsche Bank;

2°. voor zover het register betrekking heeft op financiële ondernemingen die werkzaamheden mogen verrichten ingevolge het Deel Gedragstoezicht: de Autoriteit Financiële Markten;

ffff. richtlijn banken: richtlijn nr. 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PbEG L 126);

gggg. richtlijn beleggingsdiensten: [.]

hhhh. richtlijn beleggingsinstellingen: [.]

iiii. richtlijn geconsolideerde jaarrekening: de zevende richtlijn nr. 83/349/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 13 juni

1983 op de grondslag van artikel 54, lid 3, sub g), van het Verdrag betreffende de geconsolideerde jaarrekening (PbEG L 193);

jjjj. richtlijn kapitaaltoereikendheid: [.]

kkkk. richtlijn verzekeringsbemiddeling: [.]

llll. saneringsmaatregel: de noodregeling, bedoeld in afdeling 2.5.7, of een maatregel, genomen in een andere lidstaat, die enigerlei optreden van de aldaar bevoegde instanties behelst en bestemd is om de financiële positie van een kredietinstelling of een verzekeraar in stand te houden of te herstellen, en van dien aard is dat de maatregel bestaande rechten van derden aantast;

mmmm. schadeverzekeraar: degene die zijn bedrijf maakt van het sluiten van schadeverzekeringen voor eigen rekening en het afwikkelen van die schadeverzekeringen;

nnnn. schadeverzekering: een verzekering, geen levensverzekering zijnde;

oooo. staat waar het risico is gelegen:

1°. de staat waar de zaken waarop een schadeverzekering betrekking heeft zich bevinden, indien de schadeverzekering betrekking heeft op een onroerende zaak, dan wel op een onroerende zaak en op de inhoud daarvan, voor zover deze door dezelfde schadeverzekering wordt gedekt;

2°. de staat van registratie, van voertuigen of vaartuigen van om het even welke aard waarop een schadeverzekering betrekking heeft;

3°. de staat waar een verzekeringnemer een verzekering heeft gesloten, indien het een schadeverzekering betreft met een looptijd van vier maanden of minder die betrekking heeft op tijdens een reis of vakantie gelopen risico's, ongeacht de branche;

4°. in alle andere gevallen van schadeverzekering, de staat waar de verzekeringnemer zijn gewone verblijfplaats heeft, of, indien de verzekeringnemer een rechtspersoon is, de staat waar zich elke duurzame, vaste inrichting van deze rechtspersoon bevindt waarop de verzekering betrekking heeft;

pppp. techniek voor communicatie op afstand: [.]

qqqq. toezichthoudende instantie: een buitenlandse overheidsinstantie of een buitenlandse van overheidswege aangewezen instantie, die is belast met het toezicht op financiële markten of op natuurlijke personen en rechtspersonen die op die markten werkzaam zijn;

rrrr. toezichthouder: de Autoriteit Financiële Markten of de Nederlandsche Bank, ieder voor zover belast met de uitoefening van het toezicht overeenkomstig artikel 1:8 onderscheidenlijk artikel 1:7;

ssss. uitgevende instelling: [.]

tttt. vangnetregeling: het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel;

uuuu. vermogensbeheerder: [.]

vvvv. verrichten van diensten: het in een staat, zonder gebruikmaking van een bijkantoor in die staat, verrichten dan wel aanbieden van werkzaamheden door een financiële onderneming die geen zetel heeft in die staat, met dien verstande dat voor schadeverzekeraars hieronder wordt verstaan het vanuit een in een staat gelegen vestiging van een schadeverzekeraar anders dan als dienst van de informatiemaatschappij als bedoeld in artikel 15d, derde lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek, verzekeren van een in een andere staat gelegen risico;

wwww. vertegenwoordiger: degene die door een verzekeraar is aangesteld om hem te vertegenwoordigen in een andere staat dan de staat van de zetel van die verzekeraar bij de uitoefening van de bevoegdheden van de verzekeraar en bij de naleving van de voorschriften die in eerstbedoelde staat voor de verzekeraar gelden;

xxxx. vertrouwenscommissie: de commissie, bedoeld in artikel 2:185, eerste lid;

yyyy. verzekeraar: een levensverzekeraar, een natuura-uitvaartverzekeraar of een schadeverzekeraar;

zzzz. verzekering: [.]

aaaa. vestiging: bijkantoor of zetel, met dien verstande dat in de afdelingen 2.5.1, 2.5.3 en 2.5.5 onder vestiging wordt verstaan bijkantoor, zetel of elk duurzaam in de staat van de zetel aanwezig onderdeel zonder rechtspersoonlijkheid van een verzekeraar;

bbbb. voorwetenschap: [.]

cccc. vordering uit hoofde van verzekering: een vordering, rechtstreeks op de verzekeraar, van een verzekerde, verzekeringnemer, begunstigde of benadeelde, met inbegrip van de vordering ter zake van voor deze personen gereserveerde bedragen zo lang nog niet alle elementen van de vordering bekend zijn, alsmede de vordering tot teruggave van premies die een verzekeraar heeft ontvangen in de niet beantwoorde verwachting dat een verzekering zou worden gesloten dan wel heeft ontvangen op grond van een verzekering die vervolgens is ontbonden of vernietigd;

dddd. zetel: de plaats waar een onderneming volgens haar statuten of reglementen is gevestigd of, indien zij geen rechtspersoon is, de plaats waar die onderneming haar hoofdvestiging heeft.

2. Voor de toepassing van het bij en krachtens deze wet bepaalde wordt onder financiële onderneming mede verstaan de natuurlijke persoon of rechtspersoon die behoort tot een van de in het eerste lid, onderdeel rr, onder 1° tot en met 9°, genoemde categorieën en die niet tot doel heeft het maken van winst.

B

De artikelen 1:3 tot en met 1:6 komen te luiden:

Artikel 1:3

1. Deze wet is met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar niet van toepassing op:

a. de Sociale Verzekeringsbank;

b. het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, bedoeld in hoofdstuk 5 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen;

c. ziekenfondsen die overeenkomstig de Ziekenfondswet zijn toegelaten;

d. onderlinge waarborgmaatschappijen met zetel in Nederland en ondernemingen op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die uitsluitend schadeverzekeringen aangaan met betrekking tot schade, veroorzaakt door of ontstaan uit gewapend conflict, burgeroorlog, opstand, binnenlandse onlusten, oproer en muiterij; en

e. ondernemingen die geen andere branche uitoefenen dan de branche Hulpverlening en daarbij uitsluitend dekking verlenen in geval van een ongeval met of een defect aan een wegvoertuig, indien ingevolge de dekking de hulp bij een ongeval of defect in Nederland of direct over de grens beperkt is tot:

1°. technische hulp ter plaatse, waarvoor de onderneming in de regel eigen personeel of uitrusting gebruikt;

2°. het vervoer van het wegvoertuig naar de dichtstbijzijnde of meest geschikte plaats van reparatie, alsmede het eventuele vervoer van de bestuurder en passagiers, doorgaans met hetzelfde hulpmiddel, naar de dichtstbijzijnde plaats vanwaar zij hun reis met andere middelen kunnen voortzetten;

3°. het vervoer van het wegvoertuig, eventueel met de bestuurder en passagiers, naar hun woonplaats, hun plaats van vertrek of hun oorspronkelijke bestemming binnen Nederland; en, voor zover de dekking zich mede uitstrekt tot een ongeval of defect in het buitenland, indien de hulp beperkt is tot de onder 1° en 2° bedoelde verrichtingen, de bestuurder of een passagier lid is van de onderneming en de hulp of het vervoer van het

voertuig enkel op vertoon van een bewijs van lidmaatschap, zonder betaling van extra premie, wordt uitgevoerd door een soortgelijke, in de betrokken staat werkzame organisatie die zich hiertoe op basis van wederkerigheid heeft verplicht.

2. Indien bij een levensverzekering naast de verplichting tot het doen van geldelijke uitkeringen, verplichtingen van andere aard worden aanvaard, of bij die levensverzekering verplichtingen worden aanvaard in verband met voorvallen waarvan het ontstaan onzeker is en die de persoon van een natuurlijke persoon treffen, verliest het bedrijf van levensverzekeraar zijn karakter niet en worden deze verplichtingen niet beschouwd te zijn aangegaan in de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar.

Artikel 1:4

Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke van de bij of krachtens deze wet gestelde regels met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van schadeverzekeraar, onder daarbij te stellen voorwaarden, niet van toepassing zijn op de volgende categorieën schadeverzekeraars:

a. onderlinge waarborgmaatschappijen van beperkte omvang met zetel in Nederland en ondernemingen op onderlinge grondslag van beperkte omvang met zetel buiten Nederland;

b. ondernemingen die een publiekrechtelijke ziektekostenregeling uitvoeren;

c. schadeverzekeraars met zetel in Nederland die zich beperken tot het sluiten en afwickelen van exporkredietverzekeringen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden.

Artikel 1:5

1. Met uitzondering van de artikelen 2:63 en [3:4.1], is deze wet met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van elektronischgeldinstelling niet van toepassing op een elektronischgeldinstelling die elektronisch geld uitgeeft met een maximum geldswaarde van € 150 per elektronische waardedragers, indien:

a. de gezamenlijke waarde van de financiële verplichtingen van de elektronischgeldinstelling die met de uitgifte van elektronisch geld verband houden nooit hoger is dan € 6 000 000;

b. het elektronische geld slechts wordt aanvaard door een onderneming die behoort tot de groep, waartoe de elektronischgeldinstelling behoort; of

c. het elektronische geld slechts wordt aanvaard door een beperkt aantal gemakkelijk te onderscheiden ondernemingen die hetzij hetzelfde gebouw, terrein of een andere feitelijk begrensde locatie delen, hetzij nauwe financiële of zakelijke banden hebben met de elektronischgeldinstelling.

2. Artikel 2:96 is van overeenkomstige toepassing op een elektronischgeldinstelling als bedoeld in het eerste lid. De jaarrekening vermeldt welk onderdeel van het eerste lid van toepassing is en de totale waarde van de financiële verplichtingen die met de uitgifte van elektronisch geld verband houden.

Artikel 1:6

De levensverzekeraars en schadeverzekeraars, verenigd onder de naam Lloyd's, te Londen, Verenigd Koninkrijk, worden voor de toepassing van deze wet tezamen als een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar beschouwd.

C

Aan artikel 1:9 wordt een vierde lid toegevoegd, luidende:

4. De salarissen en de regelingen ten aanzien van pensioen en vergoeding van onkosten van de voorzitter en de andere leden van het bestuur worden vastgesteld door de raad van toezicht en behoeven de instemming van Onze Minister.

D

Na het opschrift «DEEL PRUDENTIEEL TOEZICHT» komt «[gereserveerd]» te vervallen en worden zes hoofdstukken ingevoegd, luidende:

HOOFDSTUK 2.1 INLEIDENDE BEPALINGEN

Artikel 2:1

De Nederlandsche Bank is geen clearinginstelling en geen kredietinstelling in de zin van deze wet.

Artikel 2:2

1. Als de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of het bedrijf van schadeverzekeraar wordt niet beschouwd het sluiten of afwickelen van levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen voor eigen rekening door een pensioenfonds voor zover dat pensioenfonds daarvoor een toezegging omtrent pensioen uitvoert als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Pensioen- en spaarfondsenwet of een beroeps-pensioenregeling als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel e, van de Wet verplichte beroepspensioenregeling.

2. Als de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of het bedrijf van schadeverzekeraar wordt niet beschouwd het sluiten of afwickelen van levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen voor eigen rekening door ondernemingen in de zin van artikel 1 van de Pensioen- en spaarfondsenwet of pensioeninstellingen die voor eigen rekening geen andere levensverzekeringen of schadeverzekeringen sluiten of afwickelen dan die welke dienen ter uitvoering van toezeggingen als bedoeld in artikel 2, derde lid, van de Pensioen- en spaarfondsenwet of toezeggingen ten aanzien waarvan krachtens artikel 29 van de Pensioen- en spaarfondsenwet ontheffing is verleend van artikel 2, eerste lid, van die wet.

Artikel 2:3

Voor de toepassing van dit deel en de daarop berustende bepalingen wordt:

a. het sluiten van een verzekering die strekt tot fondsvorming ter voldoening van de verzorging van de uitvaart van een natuurlijke persoon geacht te zijn aangegaan in de uitoefening van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar, indien deze verzekering wordt aangegaan door een natura-uitvaartverzekeraar en voor deze natura-uitvaartverzekeraar geen beleggingsrisico met zich brengt;

b. het beheer over een collectief pensioenfonds beschouwd als de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar indien het wordt gevoerd door een levensverzekeraar.

Artikel 2:4

1. Het in dit deel bepaalde met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van bank is niet van toepassing op het, zonder een door de Nederlandsche Bank of door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank, buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen door middel van het aanbieden van effecten of beleggingsobjecten als bedoeld in [artikel 3:1.1, onderdeel j, onder 2°], in overeenstemming met hetgeen dienaangaande bij of krachtens hoofdstuk 3.5 is bepaald, voor zover degene die de gelden ter beschikking verkrijgt zorg draagt voor:

a. een onvoorwaardelijke garantie voor alle verplichtingen ontstaan door het ter beschikking verkrijgen van die gelden, welke onvoorwaardelijke garantie is afgegeven door een onderneming met een geconsolideerd eigen vermogen dat gedurende de gehele looptijd van de garantie positief is, van welke onderneming degene die de gelden ter beschikking verkrijgt dochtermaatschappij is;

b. een overeenkomst, aangegaan met een onderneming waarvan degene die de gelden ter beschikking verkrijgt dochtermaatschappij is en die een geconsolideerd eigen vermogen heeft dat gedurende de gehele looptijd van de overeenkomst positief is, op grond van welke overeenkomst de onvoorwaardelijke verplichting bestaat voor die onderneming om degene die de gelden ter beschikking verkrijgt steeds van voldoende fondsen te voorzien om aan zijn verplichtingen te voldoen; of

c. een garantstelling voor alle verplichtingen ontstaan door het ter beschikking verkrijgen van die gelden die is verstrekt door:

1°. een bank die een door de Nederlandsche Bank of een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat verleende vergunning heeft; of

2°. een bank met zetel in een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen staat die geen lidstaat is, die een vergunning heeft die is verleend door de toezichthoudende instantie in die staat of die in die staat het bedrijf van bank mag uitoefenen.

2. Het eerste lid is slechts van toepassing voor zover degene die de gelden ter beschikking verkrijgt deze voor ten minste 95 procent van zijn balanstotaal als krediet uitzet binnen het concern waartoe hij behoort. Onder een concern wordt verstaan de gezamenlijkheid van een rechtspersoon en haar dochtermaatschappijen.

3. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste of tweede lid, indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:5

1. Een ieder met zetel in Nederland die, geen bank zijnde, zijn bedrijf maakt van:

a. het van professionele marktpartijen of binnen besloten kring ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen, of

b. het ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden, en van het voor eigen rekening verrichten van beleggingen, niet zijnde kredietuitzettingen, kan een vergunning aanvragen bij de Nederlandsche Bank voor het uitoefenen van het bedrijf van bank. Voor de toepassing van de artikelen [1:82] en 2:8 merkt de Nederlandsche Bank de werkzaamheden van de aanvrager aan als het uitoefenen van het bedrijf van bank.

2. Op degene die op grond van een aanvraag als bedoeld in het eerste

lid een vergunning heeft verkregen van de Nederlandsche Bank, is het bij of krachtens deze wet met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van bank bepaalde van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de afdelingen 2.2.3 en 2.5.7 en artikel 2:307.

Artikel 2:6

Voor toepassing van het bij of krachtens deze wet bepaalde ten aanzien van het bedrijf van schadeverzekeraar wordt de Zwitserse Bondsstaat aangemerkt als lidstaat, met dien verstande dat met betrekking tot bepaalde onderwerpen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur afwijkende regels kunnen worden gesteld.

HOOFDSTUK 2.2 TOEGANG TOT DE FINANCIËLE MARKTEN

AFDELING 2.2.1 TOEGANG TOT DE NEDERLANDSE MARKT

§ 2.2.1.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:7

1. Het is een ieder met zetel in Nederland verboden zonder een daartoe door de Nederlandsche Bank verleende vergunning het bedrijf uit te oefenen van:

- a. bank;
- b. clearinginstelling;
- c. elektronischgeldinstelling;
- d. levensverzekeraar;
- e. natura-uitvaartverzekeraar; of
- f. schadeverzekeraar.

2. Het bedrijf van levensverzekeraar en het bedrijf van schadeverzekeraar worden onderscheiden in de branches die zijn genoemd in bijlage 3 bij deze wet.

3. In afwijking van het eerste lid is het een bank met zetel in Nederland die een vergunning heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf toegestaan tevens het bedrijf van clearinginstelling of elektronischgeldinstelling uit te oefenen zonder een daartoe separaat verleende vergunning.

4. In afwijking van het eerste lid is het een levensverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning heeft voor de branche Levensverzekering algemeen toegestaan het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen zonder een daartoe separaat verleende vergunning. Op degene die een vergunning voor de branche Levensverzekering algemeen aanvraagt zijn de bepalingen ten aanzien van een levensverzekeraar van toepassing.

Artikel 2:8

1. De aanvrager van een vergunning als bedoeld in artikel 2:7 zorgt ervoor en toont aan dat wordt voldaan aan hetgeen bij of krachtens de artikelen 2:36, 2:37, 2:38, 2:43, 2:44, 2:45, 2:46, 2:47, 2:48, 2:59, 2:78 en 2:95 met betrekking tot de aanvraag van de vergunning is bepaald, voor zover deze artikelen betrekking hebben op het bedrijf dat de aanvrager voornemens is uit te oefenen.

2. De aanvrager van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank die voornemens is tevens te bemiddelen in financiële instrumenten of voornemens is individuele vermogens te beheren, deelt dat voornemen mee aan de Nederlandsche Bank, zorgt ervoor en toont aan, onverminderd het eerste lid, dat wordt voldaan aan het bij de [artikelen 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° tot en met 5°, 3:4.40, 3:4.41, 3:4.51

en 3:4.52] bepaalde en het ingevolge die artikelen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur bepaalde met betrekking tot de aanvraag van de vergunning.

3. De aanvrager van een vergunning voor de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen zorgt er tevens voor en toont tevens aan dat wordt voldaan aan [artikel 3:4.34, eerste lid, aanhef en onderdelen a, b en e].

4. De aanvrager van een vergunning voor de branche Rechtsbijstand zorgt er tevens voor en toont tevens aan dat wordt voldaan aan [artikel 3:4.26].

5. De aanvraag geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

6. De aanvrager van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar vermeldt in de aanvraag voor welke branche of branches hij de vergunning aanvraagt.

7. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste lid, indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die de in het tweede tot en met het vierde lid genoemde artikelen beogen te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:9

De Nederlandsche Bank kan op aanvraag aan een beheerder of een beleggingsonderneming geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van de [artikelen 3:2.3, 3:2.4, 3:2.7, 3:2.9, 3:2.11, 3:2.11a, 3:2.13 en 3:2.15], voor zover deze artikelen betrekking hebben op de regels, bedoeld in artikel 2:78, indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die de eerstgenoemde artikelen beogen te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:10

1. Degene die een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar heeft, komt niet in aanmerking voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar.

2. Degene die een vergunning heeft voor de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar, komt niet in aanmerking voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar.

Artikel 2:11

1. Degene die een vergunning voor de branche Permanent health insurance heeft, komt niet in aanmerking voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar in een andere branche.

2. De levensverzekeraar die een vergunning voor de uitoefening van een andere branche dan de branche Permanent health insurance heeft, komt niet in aanmerking voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van verzekeraar in de branche Permanent health insurance.

Artikel 2:12

Een levensverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning aanvraagt voor de branche Kapitalisatieverrichtingen of de branche Beheer over collectieve pensioenfondsen zorgt ervoor en toont aan dat hij:

- a. een vergunning heeft voor de branche Levensverzekering algemeen;
- b. de werkzaamheden in de genoemde branche Kapitalisatieverrichtingen onderscheidenlijk in de branche Beheer over collectieve

pensioenfondsen in zodanige mate uitoefent dat zij voor zijn gehele bedrijf van ondergeschikte betekenis zijn;

c. in geval van een aanvraag voor de branche Beheer over collectieve pensioenfondsen voldoet aan overige bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen voorwaarden.

§ 2.2.1.2. Financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat

Artikel 2:13

Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft voor het uitoefenen van haar of zijn bedrijf, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, en voornemens is dat bedrijf uit te oefenen vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, kan daartoe overgaan twee maanden na de ontvangst van de mededeling, bedoeld in [artikel 1:92a, eerste lid], of onmiddellijk na ontvangst van het bericht, bedoeld in [artikel 1:92a, tweede lid].

Artikel 2:14

1. Het is een ieder met zetel in een andere lidstaat die naar het recht van de lidstaat van de zetel geen door de toezichthoudende instantie van die lidstaat verleende vergunning behoeft te hebben voor het uitoefenen van het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar en die vergunning niet heeft, verboden zonder een daartoe door de Nederlandsche Bank verleende vergunning vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor het bedrijf uit te oefenen van:

- a. bank;
- b. elektronischgeldinstelling;
- c. levensverzekeraar; of
- d. schadeverzekeraar.

Artikelen 2:17, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

2. Het is een ieder met zetel in een andere lidstaat die naar het recht van de lidstaat van de zetel geen door de toezichthoudende instantie van die lidstaat verleende vergunning behoeft te hebben voor het uitoefenen van het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar en die vergunning niet heeft, verboden diensten te verrichten naar Nederland tenzij hij de Nederlandsche Bank van dit voornemen kennis heeft gegeven. Artikel 2:20, tweede tot en met vierde lid, 2:52 en 2:82 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:15

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft voor het uitoefenen van zijn bedrijf, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, en voornemens is voor de eerste maal door middel van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een vestiging in een andere lidstaat dat bedrijf uit te oefenen, kan daartoe overgaan twee maanden na de ontvangst van de mededeling, bedoeld in [artikel 1:92a, eerste lid].

2. Een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid verricht uitsluitend diensten naar Nederland in de branches tot het uitoefenen waarvan zij in de lidstaat waar zij haar zetel heeft bevoegd is.

3. In geval van communautaire co-assurantie zijn het eerste en tweede lid slechts van toepassing op de schadeverzekeraar die als eerste schadeverzekeraar optreedt.

Artikel 2:16

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft voor het uitoefenen van zijn bedrijf, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, en die voornemens is voor de eerste maal vanuit een bijkantoor in een staat die geen lidstaat is diensten te verrichten naar Nederland, legt, alvorens met het verrichten van diensten aan te vangen, aan de Nederlandsche Bank bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens over.

2. Een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid kan overgaan tot het uitoefenen van haar bedrijf door het verrichten van diensten naar Nederland nadat zij de ontvangstbevestiging, bedoeld in [artikel 1:92b, eerste lid], van de Nederlandsche Bank heeft gekregen.

3. In geval van communautaire co-assurantie zijn het eerste en tweede lid slechts van toepassing op de schadeverzekeraar die als eerste schadeverzekeraar optreedt.

§ 2.2.1.3. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:17

1. Het is een ieder met zetel in een staat die geen lidstaat is, verboden zonder een daartoe door de Nederlandsche Bank verleende vergunning vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor het bedrijf uit te oefenen van:

- a. bank;
- b. elektronischgeldinstelling;
- c. levensverzekeraar; of
- d. schadeverzekeraar.

2. Het bedrijf van levensverzekeraar en het bedrijf van schadeverzekeraar worden onderscheiden in de branches die zijn genoemd in bijlage 3 bij deze wet.

Artikel 2:18

1. De aanvrager van een vergunning als bedoeld in artikel 2:17 zorgt ervoor en toont aan dat wordt voldaan aan hetgeen bij of krachtens de artikelen 2:36, 2:37, 2:38, 2:45, 2:46, 2:49, 2:52, 2:73, 2:74, 2:78, 2:82, 2:95 en 2:103 is bepaald, voor zover deze artikelen betrekking hebben op het bedrijf dat de aanvrager voornemens is uit te oefenen. Artikel 2:82 is niet van toepassing op de aanvrager van een vergunning als bedoeld in artikel 2:17, eerste lid, aanhef en onderdeel a of b.

2. De aanvrager van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank die voornemens is tevens te bemiddelen in financiële instrumenten of voornemens is individuele vermogens te beheren, deelt dat voornemen mee aan de Nederlandsche Bank, zorgt ervoor en toont aan, onverminderd het eerste lid, dat wordt voldaan aan het bij de [artikelen 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° tot en met 5°, 3:4.40, 3:4.41, 3:4.51 en 3:4.52] bepaalde en het ingevolge die artikelen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur bepaalde met betrekking tot de aanvraag van een vergunning.

3. De aanvrager voor een vergunning voor de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen zorgt er tevens voor en toont tevens aan dat wordt voldaan aan [artikel 3:4.34, eerste lid, aanhef en onderdelen a, b en e].

4. De aanvrager van een vergunning voor de branche Rechtsbijstand zorgt er tevens voor dat wordt voldaan aan [artikel 3:4.26], en toont dat aan.

5. De aanvraag geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

6. De aanvrager van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf

van levensverzekeraar of schadeverzekeraar vermeldt in de aanvraag voor welke branche of branches hij de vergunning aanvraagt.

7. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste lid indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die de in het tweede lid genoemde artikelen beogen te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:19

1. Het is een elektronischgeldinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is verboden door middel van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een vestiging in een staat die geen lidstaat is het bedrijf van elektronischgeldinstelling uit te oefenen.

2. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag ontheffing verlenen van het eerste lid indien de belangen die deze wet beoogt te beschermen anderszins voldoende worden beschermd.

Artikel 2:20

1. Het is een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is verboden door middel van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een vestiging in een staat die geen lidstaat is het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar uit te oefenen, tenzij hij voldoet aan hetgeen bij of krachtens de artikelen 2:52 en 2:82 is bepaald en hij de Nederlandsche Bank van dit voornemen kennis geeft gegeven.

2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

3. Een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid kan overgaan tot het uitoefenen van haar bedrijf door het verrichten van diensten naar Nederland twee maanden na de ontvangst van de ontvangstbevestiging, bedoeld in [artikel 1:92b, eerste lid], of onmiddellijk na ontvangst van de mededeling, bedoeld in [artikel 1:92b, eerste lid].

4. Een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid verricht uitsluitend diensten naar Nederland in de branches tot het uitoefenen waarvan zij in de staat waar zij haar zetel heeft bevoegd is.

Artikel 2:21

1. Het is een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is verboden door middel van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar uit te oefenen, tenzij hij de Nederlandsche Bank van dit voornemen kennis heeft gegeven.

2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

3. Een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid kan overgaan tot het uitoefenen van haar bedrijf door het verrichten van diensten naar Nederland nadat hij de ontvangstbevestiging, bedoeld in [artikel 1:92b, eerste lid], van de Nederlandsche Bank heeft gekregen.

4. In geval van communautaire co-assurantie zijn het eerste en tweede lid slechts van toepassing op de schadeverzekeraar die als eerste schadeverzekeraar optreedt.

Artikel 2:22

1. Degene die in een staat die geen lidstaat is zowel het bedrijf van schadeverzekeraar als het bedrijf van levensverzekeraar uitoefent, komt slechts in aanmerking voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar.

2. Het eerste lid geldt niet voor een verzekeraar die sedert 15 maart 1979 vanuit de bijkantoren in Nederland uitsluitend het bedrijf van levensverzekeraar uitoefent.

§ 2.2.1.4. Financiële ondernemingen met zetel buiten Nederland

Artikel 2:23

1. Het is een ieder met zetel buiten Nederland verboden zonder een daartoe door de Nederlandsche Bank verleende vergunning vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor het bedrijf van clearinginstelling of natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen.

2. Het eerste lid is niet van toepassing op financiële ondernemingen met zetel in door Onze Minister bij besluit aan te wijzen staten waar toezicht op het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk natura-uitvaartverzekeraar wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld ten aanzien van het aanwijzen van staten.

3. In afwijking van het eerste lid is het een bank met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft als bedoeld in artikel 2:13 toegestaan het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor zonder een daartoe separaat verleende vergunning.

4. Een besluit, bedoeld in het tweede lid alsmede de intrekking daarvan, wordt bekend gemaakt in de Staatscourant.

Artikel 2:24

1. De aanvrager van een vergunning als bedoeld in artikel 2:23 zorgt ervoor en toont aan dat wordt voldaan aan hetgeen bij of krachtens de artikelen 2:52, 2:74, 2:78 en 2:82 is bepaald, voor zover deze artikelen betrekking hebben op het bedrijf dat de aanvrager voornemens is uit te oefenen. Artikel 2:82 is niet van toepassing op de aanvrager van een vergunning als bedoeld in artikel 2:23 voor het bedrijf van clearinginstelling.

2. De aanvraag geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

Artikel 2:25

1. Het is een ieder met zetel buiten Nederland verboden het bedrijf van clearinginstelling of natura-uitvaartverzekeraar door middel van het verrichten van diensten naar Nederland uit te oefenen, tenzij hij ervoor zorgt en aantoont dat wordt voldaan aan hetgeen bij of krachtens de artikelen 2:52 en 2:82 is bepaald en hij de Nederlandsche Bank van dit voornemen kennis geeft.

2. Het eerste lid is onder bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels niet van toepassing op financiële ondernemingen met zetel in een staat die door Onze Minister is aangewezen overeenkomstig artikel 2:23, tweede lid.

3. In afwijking van het eerste lid is het een bank met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, toegestaan

het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen door middel van het verrichten van diensten naar Nederland, tenzij de vergunning anders vermeldt.

4. Voor de toepassing van het eerste lid oefent een clearinginstelling met zetel buiten Nederland het bedrijf van clearinginstelling uit door middel van het verrichten van diensten naar Nederland indien zij haar bedrijf maakt van het sluiten van overeenkomsten van koop en verkoop van financiële instrumenten met een centrale tegenpartij die optreedt als exclusieve wederpartij bij deze overeenkomsten, waarvan de bedingen die de kern van de prestaties aangeven overeenkomen met bedingen die deel uitmaken van overeenkomsten, gesloten door derden of hemzelf in zijn hoedanigheid van een partij op een ingevolge [artikel 3:6.1, tweede lid], erkende markt in financiële instrumenten en die in de laatstbedoelde overeenkomsten de kern van de prestaties aangeven.

Artikel 2:26

1. De mededeling, bedoeld in artikel 2:25, eerste lid, geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. De natuurlijke persoon of rechtspersoon, bedoeld in artikel 2:25, eerste lid, kan overgaan tot het verrichten van diensten nadat hij de ontvangstbevestiging, bedoeld in [artikel 1:..], van de Nederlandsche Bank heeft ontvangen.

Artikel 2:27

1. Een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een staat, die door Onze Minister is aangewezen overeenkomstig artikel 2:23, tweede lid, die voornemens is in Nederland door middel van het verrichten van diensten of vanuit een bijkantoor het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen, geeft aan de Nederlandsche Bank kennis van dat voornemen.

2. De clearinginstelling of de natura-uitvaartverzekeraar kan overgaan tot het uitoefenen van het voorgenomen bedrijf door het verrichten van diensten naar Nederland twee maanden nadat de kennisgeving is gedaan tenzij de Nederlandsche Bank voordien bekend heeft gemaakt dat de voornemens of de beoogde wijze van uitoefening in strijd zijn met deze wet.

3. Indien een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar als bedoeld in het eerste lid in strijd handelt met het bij of krachtens deze wet bepaalde, kan de Nederlandsche Bank deze clearinginstelling of natura-uitvaartverzekeraar verbieden in Nederland het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen.

4. Van een besluit als bedoeld in het tweede lid doet de Nederlandsche Bank onverwijld mededeling aan de toezichthoudende instantie in de staat waar de clearinginstelling onderscheidenlijk de natura-uitvaartverzekeraar zijn zetel heeft.

AFDELING 2.2.2 VERBOD TOT HET AANTREKKEN VAN OPVORDERBARE GELDEN

Artikel 2:28

1. Het is verboden in of vanuit Nederland bedrijfsmatig buiten besloten kring, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen aan te trekken, ter beschikking te verkrijgen of ter beschikking te hebben.

2. Het in het eerste lid bedoelde verbod is niet van toepassing op:

- a. banken die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, of 2:17, eerste lid, aanhef en onderdeel a, en banken met zetel in een andere lidstaat die hebben voldaan aan het in artikel 2:13 of 2:14 bepaalde met betrekking tot het verrichten van de werkzaamheden, genoemd onder 1 in bijlage I van de richtlijn banken, vanuit een bijkantoor onderscheidenlijk door middel van het verrichten van diensten;
 - b. banken met zetel in een andere lidstaat die een vergunning hebben voor het uitoefenen van hun bedrijf, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, en die hebben voldaan aan de in die andere lidstaat geldende verplichtingen voor het verrichten van diensten naar een andere lidstaat;
 - c. de Nederlandsche Bank;
 - d. de lidstaten, alsmede de regionale of lokale overheden van de lidstaten;
 - e. internationaal publiekrechtelijke instellingen waarin of waaraan een of meer lidstaten deelnemen; en
 - f. degenen die opvorderbare gelden aantrekken, ter beschikking verkrijgen of ter beschikking hebben als gevolg van het aanbieden van effecten of beleggingsobjecten als bedoeld in [artikel 3:1.1], onderdeel j, onder 2°, in overeenstemming met het bij of krachtens hoofdstuk 3.5 bepaalde.
3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kan vrijstelling worden verleend van de in het eerste lid bedoelde verboden.
4. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste lid, indien de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld waaraan de houder van een ontheffing dient te voldoen alsmede ten aanzien van het verlenen van de ontheffing.

AFDELING 2.2.3 TOEGANG TOT EEN BUITENLANDSE MARKT

§ 2.2.3.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:29

1. Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, c, d, onderscheidenlijk f, heeft voor het uitoefenen van haar onderscheidenlijk zijn bedrijf en voornemens is vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien de Nederlandsche Bank overeenkomstig [artikel 1:91] met het voornemen heeft ingestemd. De aanvraag van instemming geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. Vanaf het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in [artikel 1:87, tweede volzin], heeft gedaan is het de financiële onderneming verboden nog langer vanuit het bijkantoor in de andere lidstaat haar bedrijf uit te oefenen.

Artikel 2:30

Een kredietinstelling met zetel in Nederland die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a of c, heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf en voornemens is voor de eerste maal door middel van het verrichten van diensten naar een andere lidstaat het bedrijf van kredietinstelling uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien zij kennis heeft gegeven van haar voornemen aan de Neder-

landsche Bank onder opgave van de lidstaat waarnaar zij voornemens is diensten te verrichten en van de voorgenomen werkzaamheden.

Artikel 2:31

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel d, onderscheidenlijk f, heeft voor het uitoefenen van zijn bedrijf en voornemens is vanuit een vestiging in een lidstaat voor de eerste maal door middel van het verrichten van diensten naar een andere lidstaat zijn bedrijf uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien de Nederlandsche Bank overeenkomstig [artikel 1:89] met het voornemen heeft ingestemd. De aanvraag van instemming geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. Vanaf het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in [artikel 1:87, tweede volzin], heeft gedaan is het de financiële onderneming verboden nog langer door middel van het verrichten van diensten naar de andere lidstaat haar bedrijf uit te oefenen.

3. In geval van communautaire co-assurantie zijn het eerste en tweede lid slechts van toepassing op de schadeverzekeraar die als eerste schadeverzekeraar optreedt.

Artikel 2:32

1. Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, c, d, onderscheidenlijk f, heeft voor het uitoefenen van haar onderscheidenlijk zijn bedrijf en voornemens is vanuit een bijkantoor in een staat die geen lidstaat is het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien de Nederlandsche Bank overeenkomstig [artikel 1:90] met het voornemen heeft ingestemd. De aanvraag van instemming geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. Vanaf het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in [artikel 1:87, tweede volzin], heeft gedaan is het de financiële onderneming verboden nog langer vanuit het bijkantoor in de staat die geen lidstaat is haar bedrijf uit te oefenen.

Artikel 2:33

1. Een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel b, onderscheidenlijk e, heeft voor het uitoefenen van haar onderscheidenlijk zijn bedrijf en voornemens is vanuit een bijkantoor buiten Nederland het bedrijf van clearinginstelling of natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien de Nederlandsche Bank overeenkomstig [artikel 1:90] met het voornemen heeft ingestemd. De aanvraag van instemming geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. Vanaf het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in [artikel 1:87, tweede volzin], heeft gedaan is het de financiële onderneming verboden nog langer vanuit het bijkantoor buiten Nederland haar bedrijf uit te oefenen.

Artikel 2:34

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die een vergunning als bedoeld in artikel 2:17, aanhef en onderdeel c, onderscheidenlijk d, heeft voor het uitoefenen van zijn bedrijf en voornemens is vanuit Nederland voor de eerste maal door middel van het verrichten van diensten naar een andere lidstaat het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien die financiële onderneming beschikt over voldoende solvabiliteit als bedoeld in artikel 2:82 en de Nederlandsche Bank overeenkomstig [artikel 1: .] met het voornemen heeft ingestemd. De aanvraag van instemming geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. Vanaf het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in artikel [1:87, tweede volzin], heeft gedaan is het de financiële onderneming verboden nog langer door middel van het verrichten van diensten naar de andere lidstaat haar bedrijf uit te oefenen.

HOOFDSTUK 2.3 REGELS VOOR HET WERKZAAM ZIJN OP DE FINANCIËLE MARKTEN

AFDELING 2.3.1 VERBOD GEBRUIK VAN HET WOORD «BANK»

Artikel 2:35

1. Het is een ieder die geen kredietinstelling is verboden het woord «bank» of vertalingen of vormen daarvan te bezigen in zijn naam of bij de uitoefening van zijn bedrijf, tenzij zulks in zodanige samenhang geschiedt, dat daaruit duidelijk blijkt, dat hij niet werkzaam is op de financiële markten.

2. Het in het eerste lid bedoelde verbod is niet van toepassing op:

- financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben als bedoeld in artikel 2:138 of die hebben voldaan aan het in artikel 2:142 of 2:143 bepaalde met betrekking tot het verrichten van werkzaamheden als bedoeld in bijlage I van de richtlijn banken vanuit een bijkantoor onderscheidenlijk door middel van het verrichten van diensten;
- de Nederlandsche Bank; en
- vertegenwoordigende organisaties van onder toezicht staande kredietinstellingen of financiële instellingen.

3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kan vrijstelling worden verleend van het in het eerste lid bedoelde verbod.

4. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het in het eerste lid bedoelde verbod, indien de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld ten aanzien van het verlenen van de ontheffing. Daarbij kunnen regels worden gesteld waaraan de houder van een ontheffing dient te voldoen.

*§ 2.3.2.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland***Artikel 2:36**

Het dagelijks beleid van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland wordt bepaald door personen die deskundig zijn in verband met de uitoefening van het bedrijf van de financiële onderneming.

Artikel 2:37

1. Het beleid van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland wordt bepaald of mede bepaald door personen wier betrouwbaarheid buiten twijfel staat.
2. De betrouwbaarheid van een persoon staat buiten twijfel wanneer dat eenmaal door een toezichthouder voor de toepassing van deze wet is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.
3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het eerste lid.

Artikel 2:38

1. Een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland voert een adequaat beleid dat ertoe strekt dat:
 - a. verstrengeling van tegenstrijdige belangen wordt tegengegaan;
 - b. wordt tegengegaan dat de financiële onderneming of haar werknemers strafbare feiten of andere wetsovertredingen begaan die het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten kunnen schaden;
 - c. wordt tegengegaan dat niet wegens haar cliënten het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten, kan worden geschaad; en
 - d. wordt tegengegaan dat andere handelingen door de financiële onderneming of haar werknemers worden verricht die op een dusdanige wijze ingaan tegen hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, dat hierdoor het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten ernstig kan worden geschaad.
2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de minimumvoorwaarden waaraan het beleid, bedoeld in het eerste lid, moet voldoen.

*§ 2.3.2.2. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is***Artikel 2:39**

De artikelen 2:36, 2:37 en 2:38 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:40

Artikel 2:38 is van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:41

De artikelen 2:36, 2:37 en 2:38 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een clearinginstelling met zetel in een niet-aangewezen staat.

Artikel 2:42

Artikel 2:38 is van overeenkomstige toepassing op een natuura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

AFDELING 2.3.3 STRUCTURERING EN INRICHTING

§ 2.3.3.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:43

1. Ten minste twee natuurlijke personen bepalen het dagelijks beleid van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland.
2. De personen die het dagelijks beleid van een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid bepalen, verrichten hun werkzaamheden in verband daarmee vanuit Nederland.
3. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste of tweede lid indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:44

1. Een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland is niet met natuurlijke personen of rechtspersonen verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die financiële onderneming.
2. Een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar als bedoeld in het eerste lid is niet verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur met natuurlijke personen of rechtspersonen indien het recht van een staat die geen lidstaat is, dat op die personen van toepassing is, een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die financiële onderneming.

Artikel 2:45

1. Een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland richt de bedrijfsvoering zodanig in dat deze een beheerste en integere uitoefening van haar onderscheidenlijk zijn bedrijf waarborgt.
2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het eerste lid. Deze regels hebben betrekking op:
 - a. het beheersen van bedrijfsprocessen en bedrijfsrisico's;
 - b. integriteit, waaronder wordt verstaan:
 - 1°. het tegengaan van verstrengeling van tegenstrijdige belangen;

2°. het tegengaan van het begaan van strafbare feiten en andere wetsovertredingen door de financiële onderneming of haar werknemers, die het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten kunnen schaden;

3°. het tegengaan van relaties met cliënten die het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten kunnen schaden; en

4°. het tegengaan van andere handelingen door de financiële onderneming of haar werknemers die op een dusdanige wijze ingaan tegen hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, dat hierdoor het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten ernstig kan worden geschaad;

c. de soliditeit van de financiële onderneming, waaronder wordt verstaan:

1°. het beheersen van financiële risico's;

2°. het beheersen van andere risico's die de soliditeit van de financiële onderneming kunnen aantasten;

3°. het zorgen voor de instandhouding van de vereiste financiële waarborgen; en

4°. andere bij algemene maatregel van bestuur te bepalen onderwerpen.

3. Een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid verstrekt aan de Nederlandsche Bank bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens ter zake van de onderwerpen, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b.

4. Onverminderd [artikel 3:3.5] zijn de regels, bedoeld in het tweede lid, aanhef en onderdeel c, van overeenkomstige toepassing op beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen en bewaarders die zijn verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel in Nederland.

5. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het bij of krachtens het tweede lid bepaalde indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:46

1. Indien een beheerder, een beleggingsonderneming, een bewaarder, een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland werkzaamheden uitbesteedt aan een derde, draagt die financiële onderneming er zorg voor dat deze derde de bij of krachtens dit deel gestelde regels die van toepassing zijn op de uitbestedende financiële onderneming, naleeft.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur:

a. kunnen werkzaamheden worden aangewezen die niet mogen worden uitbesteed;

b. worden regels gesteld met betrekking tot de uitbesteding in verband met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde; en

c. worden regels gesteld met betrekking tot de beheersing van risico's die verband houden met de uitbesteding.

Artikel 2:47

1. Een clearinginstelling of een kredietinstelling met zetel in Nederland die een naamloze vennootschap of een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid is, dan wel een verzekeraar met zetel in Nederland die een naamloze vennootschap of Europese vennootschap is, heeft een uit ten minste drie leden bestaande raad van commissarissen als bedoeld in de artikelen 140, onderscheidenlijk 250, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

2. Een clearinginstelling of een kredietinstelling met zetel in Nederland die geen naamloze vennootschap of een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid is, heeft een uit ten minste drie leden bestaand orgaan dat een met die van een raad van commissarissen vergelijkbare taak heeft.

3. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste of tweede lid indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet volledig kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:48

Een verzekeraar met zetel in Nederland heeft de rechtsvorm van naamloze vennootschap, onderlinge waarborgmaatschappij of Europese vennootschap.

§ 2.3.3.2. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:49

1. Ten minste twee natuurlijke personen bepalen het dagelijks beleid van een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is.

2. De personen die het dagelijks beleid van een bijkantoor als bedoeld in het eerste lid bepalen, verrichten hun werkzaamheden in verband daarmee vanuit Nederland.

Artikel 2:50

De artikelen 2:45, tweede lid, aanhef en onderdeel c, vierde en vijfde lid en 2:46 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een beleggingsonderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:51

De artikelen 2:45 en 2:46 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:52

Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland of diensten verricht naar Nederland:

- a. is naar het recht van de staat van zijn zetel rechtspersoon;
- b. is in de staat van zijn zetel bevoegd tot de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar onderscheidenlijk het bedrijf van schadeverzekeraar; en
- c. oefent dit bedrijf vanuit een vestiging in die staat daadwerkelijk uit.

§ 2.3.3.3. Financiële ondernemingen met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:53

De artikelen 2:45, tweede lid, aanhef en onderdeel c, vierde en vijfde lid en 2:46 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in

Nederland van een beheerder met zetel in een niet-aangewezen staat, een beleggingsinstelling met zetel in een niet-aangewezen staat of een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel in een niet-aangewezen staat.

Artikel 2:54

De artikelen 2:45 en 2:46 zijn van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:55

De artikelen 2:45, 2:46 en 2:49 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een clearinginstelling met zetel in een niet-aangewezen staat.

Artikel 2:56

Artikel 2:52 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland of door middel van het verrichten van diensten naar Nederland.

AFDELING 2.3.4 OVERIGE BEPALINGEN

§ 2.3.4.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:57

Een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland meldt wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover krachtens artikel 2:8, vijfde lid, 2:29, eerste lid, 2:31, eerste lid, 2:32, eerste lid, 2:33, eerste lid of 2:34, eerste lid, verstrekking van gegevens is voorgeschreven, aan de Nederlandsche Bank. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt nader bepaald welke wijzigingen dit betreft, op welk moment en op welke wijze de melding plaatsvindt, welke gegevens daarbij worden verstrekt en, indien van toepassing, onder welke voorwaarden de wijzigingen ten uitvoer mogen worden gelegd.

Artikel 2:58

1. Een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland die tot ontbinding dan wel algehele of gedeeltelijke liquidatie van haar of zijn bedrijf heeft besloten, raadpleegt de Nederlandsche Bank over de wijze waarop de ontbinding onderscheidenlijk de liquidatie zal plaatsvinden ten minste dertien weken voordat aan de beslissing uitvoering wordt gegeven.

2. De Nederlandsche Bank kan de termijn, bedoeld in het eerste lid, verkorten.

3. De Nederlandsche Bank wordt aangemerkt als een belanghebbende in de zin van artikel 23, tweede lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

4. Ingeval een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid besluit tot ontbinding en geen rechtspersoonlijkheid bezit, is het bepaalde in de artikelen 19, vierde lid, 23, eerste en tweede lid, 23a, eerste lid, en 23c van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek van overeenkomstige toepassing. Voor de toepassing van de artikelen 23, eerste lid, en 23a, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek gelden de behorende vennoten als bestuurders en geldt de vennootschapsovereenkomst als statuten.

Artikel 2:59

Een kredietinstelling met zetel in Nederland die een dochtermaatschappij is van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is, staat in de staat waar de laatstbedoelde kredietinstelling haar zetel heeft, onder voldoende geconsolideerd toezicht.

Artikel 2:60

Het is een bank met zetel in Nederland die een vergunning heeft voor de uitoefening van het bedrijf van bank toegestaan ten minste de werkzaamheden genoemd in bijlage I van de richtlijn banken te verrichten, tenzij in de vergunning uitdrukkelijk anders is bepaald.

Artikel 2:61

Indien een financiële onderneming een vergunning heeft voor het uitoefenen van het bedrijf van bank en deze vergunning omvat niet het bemiddelen in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens, kan zij een uitbreiding van de vergunning met deze activiteiten aanvragen indien zij ervoor zorgt en aantoont, dat wordt voldaan aan het ingevolge de [artikelen 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° tot en met 5°, 3:4.40, 3:4.41, 3:4.51 en 3:4.52] bij of krachtens algemene maatregel van bestuur bepaalde met betrekking tot de aanvraag van de vergunning.

Artikel 2:62

1. Het is een elektronischgeldinstelling met zetel in Nederland die een vergunning heeft voor het uitoefenen van het bedrijf van elektronischgeldinstelling verboden naast het ter beschikking krijgen van gelden in ruil waarvoor elektronisch geld wordt uitgegeven andere dan de volgende werkzaamheden te verrichten:

- a. het verrichten van met de uitgifte van elektronisch geld samenhangende diensten;
- b. het uitgeven en beheren van andere betaalmiddelen, met uitsluiting van de werkzaamheden, bedoeld onder punt 2 van bijlage I van de richtlijn banken;
- c. het vastleggen van informatie op een elektronische drager ten behoeve van andere ondernemingen.

2. Een elektronischgeldinstelling als bedoeld in het eerste lid, houdt uitsluitend een deelneming in een andere onderneming indien die onderneming werkzaamheden verricht die samenhangen met het bedrijf van die elektronischgeldinstelling.

3. Onder een deelneming als bedoeld in het tweede lid wordt verstaan een rechtstreeks of middellijk belang van 20 procent of meer in het geplaatste kapitaal van een onderneming, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van 20 procent of meer van de stemrechten in een onderneming.

Artikel 2:63

Een kredietinstelling geeft slechts elektronisch geld uit tegen een waarde die ten hoogste gelijk is aan de waarde van de voor de uitgifte te ontvangen gelden.

Artikel 2:64

1. Het is een verzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar, het bedrijf van

natura-uitvaartverzekeraar of het bedrijf van schadeverzekeraar heeft, verboden een ander bedrijf dan het bedrijf waarvoor de vergunning is verleend, uit te oefenen. In afwijking daarvan is het een levensverzekeraar die een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar heeft, toegestaan het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen zonder een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar.

2. Het is een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar die een vergunning heeft voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar onderscheidenlijk schadeverzekeraar verboden dat bedrijf in een andere branche uit te oefenen dan de branche of branches waarvoor de vergunning is verleend.

3. Op een levensverzekeraar met zetel in Nederland die een vergunning heeft voor de branche Levensverzekering algemeen en die uitsluitend het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefent, zijn de bepalingen inzake de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar van toepassing.

4. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt, in afwijking van het tweede lid, bepaald welke risico's als bijkomend risico mogen worden verzekerd die behoren tot een andere branche dan de branche of branches waarvoor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar is verleend, alsmede welke risico's niet als bijkomende risico's met andere branches mogen worden gecombineerd.

Artikel 2:65

1. Een verzekeraar met zetel in Nederland die voornemens is vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat zijn bedrijf uit te oefenen of een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar die voornemens is vanuit een bijkantoor in een staat die geen lidstaat is zijn bedrijf uit te oefenen, stelt als zijn vertegenwoordiger een natuurlijke persoon of een rechtspersoon aan.

2. De vertegenwoordiger heeft ten aanzien van de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar vanuit de bijkantoren van rechtswege alle bevoegdheden die de verzekeraar, bedoeld in het eerste lid, heeft. Hij maakt daarvan in ieder geval gebruik indien de Nederlandsche Bank zulks met het oog op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde verlangt.

3. Indien de vertegenwoordiger rechtspersoon is, wijst hij op zijn beurt een natuurlijk persoon aan die hem bij uitsluiting van ieder ander vertegenwoordigt bij de uitoefening van zijn bevoegdheden en bij de nakoming van zijn verplichtingen.

4. De artikelen 2:36 en 2:37 zijn van overeenkomstige toepassing op de natuurlijke persoon die als vertegenwoordiger is aangesteld en op de natuurlijke persoon, bedoeld in het derde lid.

Artikel 2:66

Het is een schadeverzekeraar met zetel in Nederland verboden schaden te verzekeren veroorzaakt door of ontstaan uit gewapend conflict, burgeroorlog, opstand, binnenlandse onlusten, oproer of muerij. In zee-, transport-, luchtvaart- en reisverzekeringen is het evenwel toegestaan risico's van molest te verzekeren in de algemeen gebruikelijke molestclausules zolang de Nederlandsche Bank daartegen geen bedenkingen naar voren heeft gebracht.

Artikel 2:67

1. Het is een bank met zetel in een andere lidstaat die vanuit een bijkantoor in Nederland haar bedrijf uitoefent toegestaan ten minste de werkzaamheden, genoemd in bijlage I van de richtlijn banken, te verrichten, tenzij in de in die lidstaat verleende vergunning uitdrukkelijk anders is bepaald dan wel de mededeling, bedoeld in [artikel 1:92a, eerste lid], het verrichten van die werkzaamheden niet vermeldt.

2. Het is een bank met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent door middel van het verrichten van diensten naar Nederland, toegestaan ten minste de werkzaamheden genoemd in bijlage I van de richtlijn banken te verrichten, tenzij in de in die lidstaat verleende vergunning uitdrukkelijk anders is bepaald dan wel zij van de werkzaamheden die zij voornemens is door middel van het verrichten van diensten naar Nederland uit te oefenen geen kennis heeft gegeven aan de toezichthoudende instantie van de lidstaat waar zij haar zetel heeft.

3. Artikel 2:62 is van overeenkomstige toepassing op een elektronisch-geldinstelling met zetel in een andere lidstaat die vanuit een bijkantoor dan wel door middel van het verrichten van diensten in Nederland haar bedrijf uitoefent.

Artikel 2:68

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het adres van de door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat aangestelde vertegenwoordiger waaraan rechtsgeldig mededelingen kunnen worden gedaan, en wordt geregeld onder welke omstandigheden de vertegenwoordiger ophoudt vertegenwoordiger te zijn.

Artikel 2:69

1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover krachtens artikel [1:92a], eerste lid, de Nederlandsche Bank gegevens heeft ontvangen ten uitvoer mogen worden gelegd.

2. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat meldt wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover krachtens artikel 2:16, eerste lid, verstrekking van gegevens is voorgeschreven, aan de Nederlandsche Bank. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt nader bepaald welke wijzigingen het betreft, op welk moment en op welke wijze de melding plaatsvindt, welke gegevens daarbij worden verstrekt en, indien van toepassing, onder welke voorwaarden de wijzigingen ten uitvoer mogen worden gelegd.

§ 2.3.4.3. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:70

1. De artikelen 2:60, 2:62, 2:64, en 2:66 zijn van overeenkomstige toepassing op een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die vanuit een bijkantoor in Nederland haar onderscheidenlijk zijn bedrijf uitoefent, voor zover deze artikelen betrekking hebben op de desbetreffende financiële ondernemingen.

2. Een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in een staat die

geen lidstaat is meldt wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover krachtens artikel 2:18, vijfde lid, 2:20, tweede lid, 2:21, tweede lid of 2:24, tweede lid, verstrekking van gegevens is voorgeschreven, aan de Nederlandsche Bank. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt nader bepaald welke wijzigingen het betreft, op welk moment en op welke wijze de melding plaatsvindt, welke gegevens daarbij worden verstrekt en, indien van toepassing, onder welke voorwaarden de wijzigingen ten uitvoer mogen worden gelegd.

Artikel 2:71

1. Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die tot ontbinding dan wel algehele of gedeeltelijke liquidatie van haar of zijn bijkantoor in Nederland heeft besloten, raadpleegt de Nederlandsche Bank over de wijze waarop de ontbinding onderscheidenlijk de liquidatie zal plaatsvinden ten minste dertien weken voordat aan de beslissing uitvoering wordt gegeven.

2. Artikel 2:58, tweede tot en met vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:72

Een financiële onderneming die een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank heeft en die voornemens is tevens te bemiddelen in financiële instrumenten of voornemens is individuele vermogens te beheren deelt dat voornemen mee aan de Nederlandsche Bank en zorgt ervoor en toont aan, onverminderd de artikelen 2:36, 2:37, 2:43, 2:44, 2:45, 2:46, 2:47, 2:59, 2:78, en 2:95, dat wordt voldaan aan het ingevolge de [artikelen 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° tot en met 5°, 3:4.40, 3:4.41, 3:4.51 en 3:4.52] bij of krachtens algemene maatregel van bestuur bepaalde met betrekking tot de aanvraag van de vergunning.

Artikel 2:73

Een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is, staat in de staat waar de kredietinstelling haar zetel heeft onder voldoende geconsolideerd toezicht.

Artikel 2:74

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die voornemens is vanuit een bijkantoor in Nederland zijn bedrijf uit te oefenen, stelt als zijn vertegenwoordiger een natuurlijke persoon of een rechtspersoon aan die zijn woonplaats in Nederland heeft.

2. De vertegenwoordiger heeft ten aanzien van de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar vanuit de bijkantoren in Nederland van rechtswege alle bevoegdheden die de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, heeft. Hij maakt daarvan gebruik voor zover de Nederlandsche Bank zulks met het oog op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde verlangt.

3. De vertegenwoordiger voldoet namens de verzekeraar aan de bij of krachtens deze wet gestelde regels. Het ontbreken van de vertegenwoordiger of zijn in gebreke zijn ontslaat een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid niet van de verplichting deze regels na te leven.

4. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het derde lid, eerste zin, indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan

worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

5. Is de vertegenwoordiger rechtspersoon, dan wijst hij op zijn beurt een natuurlijke persoon aan die in Nederland zijn woonplaats heeft en die hem bij uitsluiting van ieder ander vertegenwoordigt bij de uitoefening van zijn bevoegdheden en van zijn uit deze wet voortvloeiende verplichtingen.

6. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het adres van de door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is aange-stelde vertegenwoordiger waaraan rechtsgeldig mededelingen kunnen worden gedaan, en wordt geregeld onder welke omstandigheden de vertegenwoordiger ophoudt vertegenwoordiger te zijn.

7. Als woonplaats van de verzekeraar in Nederland geldt de woonplaats van zijn vertegenwoordiger, met dien verstande dat, indien de vertegenwoordiger een natuurlijk persoon is die een kantoor houdt, dit kantoor als woonplaats van de verzekeraar wordt aangemerkt.

8. De artikelen 2:36 en 2:37 zijn van overeenkomstige toepassing.

§ 2.3.4.4. Financiële ondernemingen met zetel buiten Nederland

Artikel 2:75

Artikel 2:57 is van overeenkomstige toepassing op een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die haar onderscheidenlijk zijn bedrijf vanuit een bijkantoor in Nederland uitoefent.

Artikel 2:76

1. Artikel 2:71 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat.

2. Artikel 2:74 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland.

Artikel 2:77

Het is een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat verboden vanuit een bijkantoor in Nederland een ander bedrijf dan het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen.

AFDELING 2.3.5 MINIMUM VERMOGEN

§ 2.3.5.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:78

1. Een beheerder, een beleggingsonderneming, een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel in Nederland, een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland beschikt over een minimumbedrag aan eigen vermogen.

2. Onverminderd het eerste lid, beschikt een verzekeraar als bedoeld in het eerste lid over financiële middelen tot dekking van de kosten voor de inrichting van de administratie en van het productienet.

3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de omvang en de samenstelling van het minimumbedrag aan eigen vermogen. Bij de vaststelling van het minimumbedrag aan eigen vermogen wordt bepaald wat daarbij voor de onderscheiden rechtsvormen onder eigen vermogen wordt verstaan.

4. Voor een verzekeraar als bedoeld in het eerste lid is het minimum-

bedrag aan eigen vermogen gelijk aan het minimumbedrag van het garantiefonds, bedoeld in artikel 2:82, vierde lid, dan wel het minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge, bedoeld in artikel 2:82, tweede en derde lid, indien dit minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge hoger is dan het minimumbedrag van het garantiefonds.

5. Indien een beheerder, niet zijnde een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten of een bewaarder als bedoeld in het eerste lid voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat zijn minimumbedrag aan eigen vermogen niet voldoet of niet zal voldoen aan de regels, bedoeld in het derde lid, doet hij hiervan onverwijld mededeling aan de Nederlandsche Bank.

6. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, aan een beheerder, een beleggingsonderneming, een bewaarder, een clearinginstelling of een kredietinstelling als bedoeld in het eerste lid ontheffing verlenen van het bij of krachtens het eerste of derde lid bepaalde indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

§ 2.3.5.2. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:79

1. Artikel 2:78, eerste, derde, vierde en zesde lid, is van overeenkomstige toepassing op een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar onderscheidenlijk zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Artikel 2:78, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het minimumbedrag van het garantiefonds en de lokalisatie van de waarden die de solvabiliteitsmarge van het bijkantoor van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar als bedoeld in het eerste lid vertegenwoordigen. Hierbij kan worden bepaald dat de levensverzekeraar of schadeverzekeraar voor bepaalde handelingen toestemming van de Nederlandsche Bank behoeft.

§ 2.3.5.3. Financiële ondernemingen met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:80

1. Artikel 2:78, eerste, derde, vierde en zesde lid, is van overeenkomstige toepassing op een beheerder, een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel in een niet-aangewezen staat, een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die haar onderscheidenlijk zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het minimumbedrag van het garantiefonds en de lokalisatie van de waarden die de solvabiliteitsmarge van het bijkantoor van een natura-uitvaartverzekeraar als bedoeld in het eerste lid vertegenwoordigen. Hierbij kan worden bepaald dat de natura-uitvaartverzekeraar voor bepaalde handelingen toestemming van de Nederlandsche Bank behoeft.

Artikel 2:81

Artikel 2:78, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

AFDELING 2.3.6 SOLVABILITEIT

§ 2.3.6.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:82

1. Een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten, een beleggingsonderneming, een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland beschikt over voldoende solvabiliteit.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de minimumomvang, de samenstelling en de berekening van de solvabiliteit en de waardering van de vermogensbestanddelen die tot de solvabiliteit kunnen worden gerekend.

3. De solvabiliteit van een verzekeraar wordt uitgedrukt in een aan te houden solvabiliteitsmarge.

4. Een derde gedeelte van het overeenkomstig het tweede lid berekende minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge van een verzekeraar als bedoeld in het eerste lid, is het garantiefonds. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het garantiefonds en het minimumbedrag van het garantiefonds, waarvan de hoogte afhankelijk is van de branche of de branches waarvoor de verzekeraar een vergunning heeft.

5. Indien een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat haar solvabiliteit niet voldoet of niet zal voldoen aan de regels, bedoeld in het tweede lid, doet zij hiervan onverwijld mededeling aan de Nederlandsche Bank.

6. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, aan een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten, een beleggingsonderneming, een clearinginstelling of een kredietinstelling als bedoeld in het eerste lid ontheffing verlenen van het bij of krachtens het eerste of tweede lid bepaalde indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

§ 2.3.6.2. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:83

1. Artikel 2:82 is van overeenkomstige toepassing op een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar onderscheidenlijk zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Artikel 2:82 is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die zijn bedrijf uitoefent door middel van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een vestiging in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:84

1. Artikel 2:82 is van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het minimumbedrag van het garantiefonds en de lokalisatie van de waarden die de solvabiliteitsmarge van het bijkantoor van een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid vertegenwoordigen.

Artikel 2:85

1. Aan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die zijn bedrijf uitoefent of wil uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland en vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat kan op aanvraag ontheffing worden verleend van het bij of krachtens de artikelen 2:79, eerste en derde lid, en 2:84 bepaalde, ertoe leidend dat:

a. de solvabiliteitsmarge wordt berekend op basis van het gehele bedrijf van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar dat de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar vanuit de bijkantoren in de lidstaten uitoefent;

b. de waarden die het garantiefonds vertegenwoordigen, in de lidstaat aanwezig zijn van waaruit het toezicht op de solvabiliteitsmarge van het bijkantoor wordt uitgeoefend; en

c. ten minste de helft van het minimumbedrag van het garantiefonds wordt aangehouden in waarden volgens de terzake geldende voorschriften in de lidstaat van waaruit het toezicht op de solvabiliteitsmarge van het bijkantoor wordt uitgeoefend.

2. De aanvraag voor de in het eerste lid bedoelde ontheffing bevat een gemotiveerde keuze van de toezichthoudende instantie die zich zal belasten met het toezicht op de solvabiliteitsmarge, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a.

§ 2.3.6.3. Financiële ondernemingen met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:86

1. Artikel 2:82 is van overeenkomstige toepassing op een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die haar onderscheidenlijk zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Artikel 2:82 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die zijn bedrijf uitoefent door middel van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een vestiging in een niet-aangewezen staat.

Artikel 2:87

1. Artikel 2:82 is van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de lokalisatie van de waarden die de solvabiliteitsmarge van het in het eerste lid bedoelde bijkantoor vertegenwoordigen.

§ 2.3.7.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:88

1. Een beleggingsinstelling waarvan de rechten van deelneming op verzoek van de deelnemers vrij worden ingekocht en verkocht, een clearinginstelling of een kredietinstelling met zetel in Nederland beschikt over voldoende liquiditeit.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de minimumomvang, de samenstelling en de berekening van de liquiditeit van een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid.

3. Indien een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat haar liquiditeit niet voldoet of niet zal voldoen aan de regels, bedoeld in het tweede lid, doet zij hiervan onverwijld mededeling aan de Nederlandsche Bank.

4. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het bij of krachtens het eerste of tweede lid bepaalde indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

§ 2.3.7.2. Financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat

Artikel 2:89

Artikel 2:88 is van overeenkomstige toepassing op een bank met zetel in een andere lidstaat die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

§ 2.3.7.3. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:90

Artikel 2:88 is van overeenkomstige toepassing op een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

§ 2.3.7.4. Financiële ondernemingen met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:91

Artikel 2:88 is van overeenkomstige toepassing op een beleggingsinstelling met zetel in een niet-aangewezen staat waarvan de rechten van deelneming op verzoek van de deelnemers vrij worden ingekocht en verkocht of een clearinginstelling met zetel in een niet-aangewezen staat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

§ 2.3.8.1. Verzekeraars met zetel in Nederland

Artikel 2:92

1. Een verzekeraar met zetel in Nederland houdt toereikende technische voorzieningen aan. De technische voorzieningen worden volledig door waarden gedekt.

2. Een levensverzekeraar of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland stelt, rekening houdend met alle financiële aspecten van zijn onderneming, de premies voor te sluiten levensverzekeringen onderscheidenlijk natura-uitvaartverzekeringen op adequate wijze vast. Een schadeverzekeraar met zetel in Nederland stelt, rekening houdend met alle financiële aspecten van zijn onderneming, de premies voor schadeverzekeringen op adequate wijze vast.

3. Een verzekeraar als bedoeld in het eerste lid dekt de verplichtingen die voortvloeien uit vorderingen als bedoeld in artikel 2:233, tweede lid, onderdelen b, c en d, derde lid, onderdelen a, b en c, dan wel vierde lid, onderdelen a, b en c, volledig door waarden.

4. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot:

a. het bepaalde in het eerste en derde lid; en

b. de lokalisatie van de waarden, bedoeld in het eerste en derde lid, en de muntsoort waarin die waarden luiden.

5. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het krachtens het vierde lid, onderdeel b, bepaalde indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet volledig kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

§ 2.3.8.2. Levensverzekeraar en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:93

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, houdt voor zijn vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor aangegane verplichtingen uit levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen toereikende technische voorzieningen aan. De technische voorzieningen worden volledig door waarden gedekt.

2. Artikel 2:92, tweede lid, eerste volzin, is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar als bedoeld in het eerste lid. Artikel 2:92, tweede lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing op een schadeverzekeraar als bedoeld in het eerste lid.

3. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar als bedoeld in het eerste lid dekt de verplichtingen die voortvloeien uit vorderingen als bedoeld in artikel 2:233, tweede lid, onderdelen b, c en d, dan wel derde lid, onderdelen a, b en c, volledig door waarden.

4. Artikel 2:92, vierde en vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar als bedoeld in het eerste lid.

§ 2.3.8.3. Natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:94

1. Een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat houdt voor zijn vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor

aangegane verplichtingen uit natura-uitvaartverzekeringen toereikende technische voorzieningen aan. De technische voorzieningen worden volledig door waarden gedekt.

2. Artikel 2:92, tweede lid, eerste volzin, is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar als bedoeld in het eerste lid.

3. Een natura-uitvaartverzekeraar als bedoeld in het eerste lid dekt de verplichtingen die voortvloeien uit vorderingen als bedoeld in artikel 2:233, vierde lid, onderdelen a, b en c, volledig door waarden.

4. Artikel 2:92, vierde en vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar als bedoeld in het eerste lid.

AFDELING 2.3.9 BOEKHOUDING EN RAPPORTAGE

§ 2.3.9.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:95

1. Een verzekeraar met zetel in Nederland doet het boekjaar gelijk lopen met het kalenderjaar.

2. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste lid indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:96

1. Een clearinginstelling, een herverzekeraar, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens, bedoeld in de artikelen 361, eerste lid, 391, eerste lid, en 392, eerste lid, onderdelen a tot en met h, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de wijze van de verstrekking van de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens, bedoeld in het eerste lid.

3. Onverminderd het bepaalde in Titel 9 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek kan de Nederlandsche Bank op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste lid indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:97

1. Een accountant die het onderzoek van de jaarrekening van een beheerder, een beleggingsinstelling, een beleggingsonderneming, een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland uitvoert, meldt de Nederlandsche Bank zo spoedig mogelijk elke omstandigheid waarvan hij bij de uitvoering van het onderzoek kennis heeft gekregen en die:

a. in strijd is met de bij of krachtens dit deel opgelegde verplichtingen; of

b. het voortbestaan van de financiële onderneming bedreigt.

2. Onverminderd het eerste lid meldt een accountant die het onderzoek van de jaarrekening van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland uitvoert de Nederlandsche Bank zo spoedig mogelijk elke omstandigheid waarvan hij bij de uitvoering van het onderzoek kennis heeft gekregen en die leidt tot de weigering van het afgeven van een verklaring omtrent de getrouwheid of tot het maken van voorbehouden.

3. Het eerste en tweede lid zijn van overeenkomstige toepassing op een accountant die naast het onderzoek van de jaarrekening van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste onderscheidenlijk tweede lid, ook het onderzoek uitvoert van de jaarrekening van een natuurlijke persoon of rechtspersoon met welke de financiële onderneming in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur is verbonden.

4. Onverminderd het eerste tot en met derde lid verstrekt de accountant, bedoeld in het eerste lid, zo spoedig mogelijk alle inlichtingen aan de Nederlandsche Bank die deze redelijkerwijs nodig heeft voor het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de te verstrekken gegevens en de in acht te nemen procedures.

5. De Nederlandsche Bank stelt de financiële onderneming, bedoeld in het eerste of tweede lid, in de gelegenheid aanwezig te zijn bij de melding, bedoeld in het eerste, tweede of derde lid, en bij het verstrekken van inlichtingen, bedoeld in het vierde lid, door de accountant.

6. De accountant die op grond van het eerste, tweede of derde lid tot een melding of op grond van het vierde lid tot het verstrekken van inlichtingen aan de Nederlandsche Bank is overgegaan, is niet aansprakelijk voor schade die een derde dientengevolge lijdt, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat, gelet op alle feiten en omstandigheden, in redelijkheid niet tot melding of tot het verstrekken van inlichtingen had mogen worden overgegaan.

Artikel 2:98

1. Een beleggingsonderneming, een clearinginstelling of een kredietinstelling met zetel in Nederland verstrekt periodiek binnen de daartoe vastgestelde termijnen staten aan de Nederlandsche Bank, al dan niet tevens op geconsolideerde basis, die deze nodig heeft voor het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde.

2. Het eerste lid is niet van toepassing op een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid, waaraan een ontheffing als bedoeld in artikel 2:82, zesde lid, of 2:88, vierde lid, is verleend.

3. Een verzekeraar met zetel in Nederland verstrekt periodiek binnen de daartoe vastgestelde termijnen staten aan de Nederlandsche Bank, die deze nodig heeft voor het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde.

4. Indien een levensverzekeraar of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland een nieuw type levensverzekering of natura-uitvaartverzekering heeft gesloten, voegt hij bij de staten een opgave van de technische grondslagen voor de berekening van het desbetreffende tarief en van de desbetreffende technische voorzieningen. De levensverzekeraar of de natura-uitvaartverzekeraar voegt bij de staten eveneens een opgave van de wijzigingen in de technische grondslagen voor de berekening van zijn tarieven en van de technische voorzieningen.

5. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud en de modellen van de staten en de wijze, de periodiciteit en de termijnen van de verstrekking, en wordt bepaald welke staten worden verstrekt en welke staten openbaar worden gemaakt.

6. Staten, verstrekt door een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar, zijn periodiek voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, afgegeven door een accountant. De Nederlandsche Bank kan bepalen dat staten, verstrekt door een beleggingsonderneming, voorzien zijn van een verklaring als bedoeld in de eerste volzin. Ten bewijze dat de staten door hem zijn onderzocht, waarmerkt de accountant de staten. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels

gesteld met betrekking tot het onderzoek en de waarmerking van de staten. Artikel 2:97 is van overeenkomstige toepassing.

7. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het eerste of derde lid indien de aanvrager aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die dit artikel beoogt te bereiken anderszins worden bereikt.

8. Een verzekeraar legt de krachtens het vijfde lid openbaar te maken staten op al zijn kantoren in Nederland ter inzage van een ieder tot achttien maanden na afloop van het boekjaar. Tot zolang verstrekt hij een ieder op verzoek een afschrift tegen ten hoogste de kostprijs.

9. De Nederlandsche Bank publiceert periodiek de voornaamste geaggregeerde gegevens op basis van de staten die ingevolge het eerste lid door kredietinstellingen met zetel in Nederland aan haar zijn verstrekt.

Artikel 2:99

Een van de staten, bedoeld in artikel 2:98, derde lid, omvat het actuariel verslag. Het actuariel verslag is voorzien van een verklaring van een actuaaris dat hij zich ervan heeft overtuigd dat de in het actuariel verslag genoemde voorzieningen prudent zijn vastgesteld en, indien het een levensverzekeraar of natura-uitvaartverzekeraar betreft, dat de in de staat opgenomen sterftevergelijking juist is weergegeven. De actuaaris waarmerkt de betrokken staten. Hij is bevoegd zijn verklaring nader toe te lichten of op enig punt een voorbehoud te maken.

Artikel 2:100

1. De actuaaris, bedoeld in artikel 2:99, verstrekt zo spoedig mogelijk alle inlichtingen aan de Nederlandsche Bank die deze redelijkerwijs nodig heeft voor het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit deel bepaalde. De Nederlandsche Bank stelt de verzekeraar in de gelegenheid aanwezig te zijn bij het verstrekken van inlichtingen door de actuaaris. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de te verstrekken gegevens en de in acht te nemen procedures. 2. Artikel 2:97, zesde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:101

1. De Nederlandsche Bank kan, indien zich een gebeurtenis voordoet of heeft voorgedaan die ernstige gevolgen heeft of kan hebben voor de financiële positie van verzekeraars, een verzekeraar of categorieën van verzekeraars met zetel in Nederland voorschrijven dat periodiek binnen de daartoe vastgestelde termijnen bijzondere opgaven worden verstrekt.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud en de modellen van de bijzondere opgaven en de wijze, de periodiciteit en de termijnen van de verstrekking. De bijzondere opgaven worden niet openbaar gemaakt.

3. De Nederlandsche Bank kan bepalen dat de bijzondere opgaven voorzien zijn van een verklaring omtrent de getrouwheid als bedoeld in artikel 2:98, zesde lid, of van een verklaring van de actuaaris als bedoeld in artikel 2:99.

Artikel 2:102

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank een opgave met betrekking tot de vanuit de vestigingen in Nederland of andere lidstaten gesloten levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen, onder aparte vermelding

van de uit hoofde van het verrichten van diensten naar andere lidstaten gesloten verzekeringen.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud en de modellen van de opgaven, bedoeld in het eerste lid, en de wijze van de verstrekking.

3. Het eerste lid is niet van toepassing op de vanuit de vestigingen in Nederland gesloten levensverzekeringen of schadeverzekeringen waarbij geen sprake is van het verrichten van diensten.

4. De Nederlandsche Bank verstrekt de gegevens, bedoeld in het eerste lid, met betrekking tot een lidstaat in geaggregeerde vorm aan de toezichthoudende instantie van die lidstaat indien deze daarom verzoekt.

§ 2.3.9.2. Financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat

Artikel 2:103

Een bank met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, voert in Nederland ten minste een afzonderlijke boekhouding met betrekking tot het bijkantoor in Nederland, die zodanig is dat de Nederlandsche Bank het toezicht op de naleving van het bij of krachtens artikel 2:89 bepaalde kan uitoefenen.

Artikel 2:104

1. Een bank met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank de jaarrekening, de geconsolideerde jaarrekening en het jaarverslag.

2. De jaarrekening is voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, afgegeven door een accountant, dan wel door een deskundige die ingevolge het recht van de lidstaat waar de bank, bedoeld in het eerste lid, haar zetel heeft, bevoegd is de jaarrekening te onderzoeken. Artikel 2:97 is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:105

Indien de Nederlandsche Bank daarom verzoekt, verstrekt een in Nederland gelegen bijkantoor van een bank met zetel in een andere lidstaat al dan niet periodiek staten als bedoeld in artikel 2:98, eerste lid, aan de Nederlandsche Bank, die deze nodig heeft voor het toezicht op de naleving van het bij of krachtens artikel 2:89 bepaalde. Artikel 2:98, vijfde tot en met zevende lid en negende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:106

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die vanuit een in een staat die geen lidstaat is gelegen bijkantoor zijn bedrijf uitoefent door middel van het verrichten van diensten naar Nederland, verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank een opgave met betrekking tot de vanuit de bijkantoren gesloten levensverzekeringen of schadeverzekeringen uit hoofde van het verrichten van diensten naar Nederland.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud en de modellen van de opgaven en de wijze van de verstrekking.

Artikel 2:107

Artikel 2:95 is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:108

Artikel 2:103 is van overeenkomstige toepassing op een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:109

1. Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank de jaarrekening, de geconsolideerde jaarrekening en het jaarverslag.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de wijze van de verstrekking van de jaarrekening, de geconsolideerde jaarrekening en het jaarverslag.

3. De jaarrekening is voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, dan wel een met de verklaring omtrent de getrouwheid overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant, dan wel door een deskundige die ingevolge het recht van de staat waar de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, haar zetel heeft, bevoegd is de jaarrekening te onderzoeken. Artikel 2:97 is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:110

Artikel 2:97, eerste lid en derde tot en met zesde lid, is van overeenkomstige toepassing op een accountant die het onderzoek uitvoert van de jaarrekening van een beleggingsonderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is, die haar bedrijf uitoefent vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor.

Artikel 2:111

1. Artikel 2:98, eerste lid, vijfde tot en met zevende lid, is van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een beleggingsonderneming of een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is, met dien verstande dat de staten zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, dan wel een met de verklaring omtrent de getrouwheid overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant, dan wel door een deskundige die ingevolge het recht van de staat waar de beleggingsonderneming of de kredietinstelling haar zetel heeft, bevoegd is de staten te onderzoeken. Op een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is, is artikel 2:98, negende lid, eveneens van overeenkomstige toepassing.

2. De artikelen 2:98, derde lid en vijfde tot en met achtste lid en 2:99 zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, met dien verstande dat de staten zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, dan wel een met de verklaring

omtrent de getrouwheid overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant, dan wel door een deskundige die ingevolge het recht van de staat waar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar zijn zetel heeft, bevoegd is de staten te onderzoeken. Op een bijkantoor in Nederland van een levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, is artikel 2:98, vierde lid, eveneens van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:112

Artikel 2:100 is van overeenkomstige toepassing op een actuaaris die het actuarieel verslag van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, van een verklaring omtrent de getrouwheid voorziet.

Artikel 2:113

Artikel 2:101 is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:114

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank een opgave met betrekking tot de vanuit de bijkantoren in Nederland gesloten levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen uit hoofde van het verrichten van diensten naar andere lidstaten.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud en de modellen van de opgaven, bedoeld in het eerste lid, en de wijze van de verstrekking.

3. Artikel 2:102, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

4. Artikel 2:106 is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die diensten verricht naar Nederland.

§ 2.3.9.4. Financiële ondernemingen met zetel buiten Nederland

Artikel 2:115

Artikel 2:95 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:116

1. De artikelen 2:103 en 2:109 zijn van overeenkomstige toepassing op een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, die haar onderscheidenlijk zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Artikel 2:109, eerste tot en met derde lid, eerste volzin, is van overeenkomstige toepassing op een herverzekeraar met zetel buiten Nederland, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:117

Artikel 2:97, eerste lid en derde tot en met zesde lid, is van overeenkomstige toepassing op een accountant die het onderzoek uitvoert van de jaarrekening van een beheerder van een beleggingsinstelling, niet zijnde

een instelling voor collectieve belegging in effecten, met zetel buiten Nederland of een beleggingsinstelling, niet zijnde een instelling voor collectieve belegging in effecten, met zetel buiten Nederland die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:118

1. Artikel 2:98, eerste lid en vijfde tot en met zevende lid, is van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een clearinginstelling met zetel in een niet-aangewezen staat, met dien verstande dat de staten zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, dan wel een met de verklaring omtrent de getrouwheid overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant, dan wel door een deskundige die ingevolge het recht van de staat waar de clearinginstelling haar zetel heeft, bevoegd is de staten te onderzoeken.

2. De artikelen 2:98, derde tot en met achtste lid, en 2:99, zijn van overeenkomstige toepassing op een bijkantoor in Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, met dien verstande dat de staten zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, dan wel een met de verklaring omtrent de getrouwheid overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant, dan wel door een deskundige die ingevolge het recht van de staat waar de natura-uitvaartverzekeraar zijn zetel heeft, bevoegd is de staten te onderzoeken.

Artikel 2:119

Artikel 2:100 is van overeenkomstige toepassing op een actuaaris die het actuarieel verslag van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, van een verklaring omtrent de getrouwheid voorziet.

Artikel 2:120

Artikel 2:101 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:121

1. Een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, die zijn bedrijf uitoefent door middel van het verrichten van diensten naar Nederland, verstrekt binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank een opgave met betrekking tot de gesloten natura-uitvaartverzekeringen uit hoofde van het verrichten van diensten naar Nederland.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud en de modellen van de opgaven, bedoeld in het eerste lid, en de wijze van de verstrekking.

AFDELING 2.3.10 GEKWALIFICEERDE DEELNEMINGEN IN EN DOOR FINANCIËLE ONDERNEMINGEN

§ 2.3.10.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:122

1. Het is verboden, anders dan na verkregen verklaring van geen bezwaar van de Nederlandsche Bank of, in de gevallen, bedoeld in artikel 2:124, van Onze Minister, een gekwalificeerde deelneming te houden, te

verwerven of te vergroten dan wel enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming uit te oefenen in een:

- a. bank met zetel in Nederland;
- b. beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten met zetel in Nederland;
- c. beleggingsonderneming met zetel in Nederland; of
- d. verzekeraar met zetel in Nederland.

2. De aanvrager van een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in het eerste lid dient de aanvraag in bij de Nederlandsche Bank. De aanvraag van een verklaring van geen bezwaar voor een gekwalificeerde deelneming in een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b of c, kan evenwel bij de Autoriteit Financiële Markten worden ingediend, indien die financiële onderneming op het moment van de aanvraag van de verklaring van geen bezwaar geen vergunning heeft.

3. De Nederlandsche Bank zendt een aanvraag van een verklaring van geen bezwaar voor een handeling als bedoeld in artikel 2:124, eerste lid, vergezeld van haar advies, door aan Onze Minister.

Artikel 2:123

1. Het is een bank met zetel in Nederland verboden, anders dan na verkregen verklaring van geen bezwaar van de Nederlandsche Bank of, in de gevallen, bedoeld in artikel 2:124, eerste lid, van Onze Minister:

- a. haar eigen vermogen door terugbetaling van kapitaal of uitkering van reserves te verminderen dan wel een uitkering te doen uit de post omvattende de dekking voor algemene bankrisico's, bedoeld in artikel 424 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek;

- b. een gekwalificeerde deelneming in een bank, een beleggingsonderneming, een financiële instelling, of een verzekeraar te verwerven dan wel te vergroten, indien het balanstotaal van die bank, beleggingsonderneming, financiële instelling of verzekeraar ten tijde van de verwerving onderscheidenlijk de vergroting, meer bedraagt dan één procent van het geconsolideerde balanstotaal van de bank, bedoeld in de aanhef;

- c. een gekwalificeerde deelneming in een onderneming, niet zijnde een financiële onderneming als bedoeld in onderdeel b, te verwerven dan wel te vergroten, indien het bedrag dat wordt betaald voor de verwerving van die gekwalificeerde deelneming onderscheidenlijk voor de vergroting van die gekwalificeerde deelneming tezamen met de bedragen die voor de verwerving en voor eerdere vergrotingen van die deelnemingen zijn betaald, meer bedraagt dan één procent van het geconsolideerde aanwezig eigen vermogen van de bank, bedoeld in de aanhef;

- d. de activa en passiva van een andere onderneming of instelling geheel of voor een belangrijk deel over te nemen indien het totaalbedrag van de over te nemen activa of van de over te nemen passiva meer bedraagt dan één procent van het geconsolideerde balanstotaal van de bank, bedoeld in de aanhef;

- e. een fusie aan te gaan met een andere onderneming of instelling indien het balanstotaal van de onderneming of instelling waarmee de fusie wordt aangegaan meer bedraagt dan één procent van het geconsolideerde balanstotaal van de bank, bedoeld in de aanhef;

- f. over te gaan tot financiële of vennootschappelijke reorganisatie;

- g. een beherend vennoot tot de bank te doen toetreden.

2. De aanvrager van een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in het eerste lid dient de aanvraag in bij de Nederlandsche Bank. De Nederlandsche Bank zendt een aanvraag van een verklaring van geen bezwaar voor een handeling als bedoeld in artikel 2:124, eerste lid, vergezeld van haar advies, door aan Onze Minister.

3. Het in het eerste lid vervatte verbod is niet van toepassing op gekwalificeerde deelnemingen in vennootschappen wier activa op het

moment van verwerving van de gekwalificeerde deelneming door de bank voor meer dan 90 procent uit liquide middelen bestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke middelen tot de liquide middelen mogen worden gerekend.

4. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld met betrekking tot het eerste lid, onderdeel c.

5. Onder «gekwalificeerde deelneming» als bedoeld in het eerste lid, onderdelen b en c, wordt niet begrepen de stemrechten op aandelen die een bank kan uitoefenen op grond van een verkregen pandrecht op de aandelen.

Artikel 2:124

1. Onze Minister beslist op een aanvraag van een verklaring van geen bezwaar voor:

a. het houden, het verwerven dan wel het vergroten van een gekwalificeerde deelneming als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, onderdeel a, dan wel het uitoefenen van enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming, in een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland door:

1°. een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland;

2°. een verzekeraar met zetel in Nederland die gerekend naar bruto premie-inkomen over het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste verzekeraars met zetel in Nederland;

3°. een ieder die niet behoort tot de onder 1° en 2° bedoelde categorieën, in geval van een voorgenomen belang van meer dan 20%;

b. het houden, het verwerven dan wel het vergroten van een gekwalificeerde deelneming als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, onderdeel d, dan wel het uitoefenen van enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming, in een verzekeraar met zetel in Nederland die gerekend naar bruto premie-inkomen over het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste verzekeraars met zetel in Nederland door:

1°. een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland;

2°. een verzekeraar met zetel in Nederland die gerekend naar bruto premie-inkomen over het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste verzekeraars met zetel in Nederland;

3°. een ieder die niet behoort tot de onder 1° of 2° bedoelde categorieën, in geval van een voorgenomen belang van meer dan 20%;

c. het verwerven dan wel het vergroten van een gekwalificeerde deelneming als bedoeld in artikel 2:123, eerste lid, onderdeel b, door een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland in:

1°. een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland;

2°. een bank met zetel in een andere lidstaat of in een staat die geen lidstaat is, indien het balanstotaal van die bank per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag meer bedroeg dan vijf procent van het balanstotaal van de verwervende bank per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag;

3°. een verzekeraar met zetel in Nederland die gerekend naar bruto

premie-inkomen over het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste verzekeraars met zetel in Nederland;

d. het aangaan van een fusie als bedoeld in artikel 2:123, eerste lid, onderdeel e, door een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland met:

1°. een bank met zetel in Nederland die gerekend naar balanstotaal per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag behoorde tot de vijf grootste banken met zetel in Nederland;

2°. een bank met zetel in een andere lidstaat of in een staat die geen lidstaat is, indien het balanstotaal van die bank per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag meer bedroeg dan vijf procent van het balanstotaal van de verwervende bank per ultimo van het jaar voorafgaand aan de aanvraag.

2. Onze Minister verleent een verklaring van geen bezwaar voor een handeling als bedoeld in het eerste lid, tenzij de handeling zou kunnen leiden of zou leiden tot een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector of naar het oordeel van de Nederlandsche Bank een of meer van de overwegingen, bedoeld in artikel 2:127, aanhef, onderdeel a of b, of 2:128, aanhef, onderdeel a of b, de verlening van een verklaring van geen bezwaar in de weg staan.

3. Indien Onze Minister op grond van het eerste lid beslist op een aanvraag van een verklaring van geen bezwaar, heeft hij ten aanzien van de naleving van het bij of krachtens deze afdeling bepaalde van rechtswege alle bevoegdheden die de Nederlandsche Bank heeft op grond van de afdelingen 1.4.2 en 1.4.3 alsmede alle bevoegdheden die de Nederlandsche Bank heeft op grond van deze afdeling.

Artikel 2:125

1. Artikel 2:122, eerste lid, onderdeel c, is niet van toepassing op handelingen waarvoor ingevolge artikel 2:122, eerste lid, onderdeel a, of 2:123, eerste lid, een verklaring van geen bezwaar is verleend.

2. Tevens is artikel 2:122, eerste lid, onderdeel c, niet van toepassing op handelingen waarvoor ingevolge artikel 2:123, eerste lid, onderdeel b of c, geen verklaring van geen bezwaar is vereist.

Artikel 2:126

1. De betrouwbaarheid van de aanvrager en houder van een verklaring van geen bezwaar die op grond van zijn gekwalificeerde deelneming het beleid van de betrokken onderneming zou kunnen bepalen of mede bepalen of zou bepalen of mede bepalen staat buiten twijfel.

2. De betrouwbaarheid staat buiten twijfel wanneer dat eenmaal door een toezichthouder voor de toepassing van deze wet is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.

Artikel 2:127

De Nederlandsche Bank verleent een verklaring van geen bezwaar voor een handeling als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, tenzij:

a. de handeling zou kunnen leiden of zou leiden tot een invloed op de desbetreffende financiële onderneming waardoor een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening van die onderneming in gevaar komt;

b. in het geval van een handeling als bedoeld in artikel 2:122, onderdeel a of d, de handeling ertoe zou kunnen leiden of zou leiden dat de betrokken financiële onderneming in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur wordt verbonden met natuurlijke personen of rechtspersonen die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een

belemmering zou vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die financiële onderneming; of

c. in het geval van een handeling als bedoeld in artikel 2:122, onderdelen a of d, de handeling zou kunnen leiden of zou leiden tot een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector.

Artikel 2:128

De Nederlandsche Bank verleent een verklaring van geen bezwaar voor een handeling als bedoeld in artikel 2:123, eerste lid, tenzij:

a. de handeling in strijd zou kunnen komen of zou zijn met hetgeen voor de betrokken bank op grond van artikel 2:82, tweede lid, is bepaald met betrekking tot de solvabiliteit;

b. de handeling anderszins in strijd zou kunnen komen of zou zijn met een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening; of

c. de handeling zou kunnen leiden of zou leiden tot een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector.

Artikel 2:129

1. Indien een verklaring van geen bezwaar wordt verleend kan de aanvrager tevens toestemming worden verleend tot het vergroten van zijn gekwalificeerde deelneming, waarbij als bovengrens 20, 33, 50 of 100 procent kan gelden.

2. Indien een verklaring van geen bezwaar wordt verleend voor een gekwalificeerde deelneming als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, kan, op aanvraag, worden bepaald dat die verklaring van geen bezwaar geldt voor alle groepsmaatschappijen gezamenlijk.

3. Indien een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 2:123, eerste lid, wordt verleend, kan deze betrekking hebben op door de aanvrager:

a. via een dochtermaatschappij verworven en nog te verwerven middellijke deelnemingen;

b. verworven dan wel nog te verwerven middellijke deelnemingen, niet zijnde deelnemingen als bedoeld in onderdeel a, voor zover deze deelnemingen buiten de invloedssfeer van de aanvrager zijn verworven dan wel worden verworven.

Artikel 2:130

1. Een ieder stelt de Nederlandsche Bank vooraf in kennis van een wijziging van zijn gekwalificeerde deelneming in een financiële onderneming als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid:

a. waardoor de omvang van deze deelneming boven de 20, 33, 50 of 95 procent stijgt, 100 procent wordt dan wel waardoor de betrokken financiële onderneming een dochtermaatschappij wordt; of

b. waardoor de omvang van deze deelneming onder de 10, 20, 33, 50, 95 of 100 procent daalt dan wel waardoor de betrokken financiële onderneming ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.

2. Een financiële onderneming als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, stelt, voor zover haar bekend, de Nederlandsche Bank in de maand juli van elk jaar in kennis van de identiteit van iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die een gekwalificeerde deelneming in deze financiële onderneming houdt. Tevens stelt de financiële onderneming, zodra zulks haar bekend wordt, de Nederlandsche Bank in kennis van iedere verwerving, afstoting of wijziging van een gekwalificeerde deelneming in deze financiële onderneming:

a. waardoor de omvang van deze deelneming boven de 20, 33, 50 of 95 procent stijgt, 100 procent wordt dan wel waardoor de betrokken financiële onderneming een dochtermaatschappij wordt; of

b. waardoor de omvang van deze deelneming onder de 10, 20, 33, 50, 95 of 100 procent daalt dan wel waardoor de betrokken financiële onderneming ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.

3. Indien de omvang van een deelneming waarvoor een verklaring van geen bezwaar is afgegeven onder de 10 procent daalt, vervalt de afgegeven verklaring van geen bezwaar van rechtswege.

Artikel 2:131

1. Onverminderd de artikelen 1:82, derde lid, en [1:84, eerste lid, aanhef en onderdeel c], kan de Nederlandsche Bank aan een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, of 2:123, eerste lid, beperkingen stellen dan wel voorschriften verbinden op grond van de in artikel 2:127 of 2:128 genoemde overwegingen.

2. Indien enige zeggenschap, verbonden aan een gekwalificeerde deelneming in een financiële onderneming als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, is uitgeoefend zonder dat een verklaring van geen bezwaar is verkregen of dat de bij de verklaring van geen bezwaar gestelde beperkingen in acht zijn genomen, is een mede door de uitgeoefende zeggenschap tot stand gekomen besluit vernietigbaar. Het besluit kan worden vernietigd op vordering van de Nederlandsche Bank. Het besluit wordt in dat geval door de rechtbank binnen wier rechtsgebied de financiële onderneming haar zetel heeft, vernietigd indien het besluit zonder dat de desbetreffende zeggenschap zou zijn uitgeoefend anders zou hebben geluid of niet zou zijn genomen, tenzij voor het tijdstip van de uitspraak alsnog een verklaring van geen bezwaar wordt verleend of de niet in acht genomen beperkingen worden ingetrokken. De rechtbank regelt voor zover nodig de gevolgen van de vernietiging.

3. De Nederlandsche Bank kan degene die niet voldoet aan artikel 2:122, eerste lid, door middel van het geven van een aanwijzing verplichten om binnen een door de Nederlandsche Bank te stellen termijn ten aanzien van in de aanwijzingsbeschikking aan te geven punten een bepaalde gedragslijn te volgen.

Artikel 2:132

1. Van de verleende verklaring van geen bezwaar, bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, wordt door de Nederlandsche Bank aan de financiële onderneming waarin de deelneming wordt gehouden, verworven of vergroot mededeling gedaan. Indien de aanvraag van een verklaring van geen bezwaar overeenkomstig artikel 2:122, tweede lid, tweede volzin, is ingediend bij de Autoriteit Financiële Markten, zendt de Nederlandsche Bank de verleende verklaring van geen bezwaar aan de Autoriteit Financiële Markten. De Autoriteit Financiële Markten doet van de verleende verklaring van geen bezwaar mededeling aan de betrokken financiële onderneming.

2. Van de afgifte van een verklaring van geen bezwaar wordt door de Nederlandsche Bank mededeling gedaan in de Staatscourant, tenzij de publicatie zou leiden of zou kunnen leiden tot onevenredige bevoordeling of benadeling van belanghebbenden.

3. Onverminderd de artikelen 1:83 en [1:84, eerste lid, aanhef en onderdeel c], kan de Nederlandsche Bank de verklaring van geen bezwaar geheel of gedeeltelijk intrekken:

a. indien aan de houder een nieuwe verklaring van geen bezwaar wordt verleend die betrekking heeft of mede betrekking heeft op handelingen waarvoor de in te trekken verklaring van geen bezwaar was verleend; of

b. indien de houder van een verklaring van geen bezwaar niet de gedragslijn volgt die de Nederlandsche Bank op grond van artikel 1:58 aan die houder heeft voorgeschreven.

4. Onverminderd de artikelen 1:83 en [1:84, eerste lid, aanhef en

onderdeel c), kan de Nederlandsche Bank aan een verklaring van geen bezwaar nadere beperkingen stellen dan wel daaraan nadere voorschriften verbinden of de verklaring van geen bezwaar intrekken indien zich met betrekking tot de handeling waarvoor de verklaring van geen bezwaar is verleend omstandigheden voordoen of feiten bekend worden welke:

a. in het geval van een handeling zouden kunnen leiden of zouden leiden tot een invloed op de betrokken financiële onderneming waardoor een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening van die onderneming in gevaar komt;

b. in het geval van een handeling als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, onderdeel a of d, ertoe zouden kunnen leiden of zouden leiden dat de betrokken financiële onderneming in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur met natuurlijke personen of rechtspersonen worden verbonden die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een belemmering zou vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die financiële onderneming; of

c. in geval van een handeling als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, onderdeel a of d, of een handeling als bedoeld in artikel 2:123, eerste lid, zouden kunnen leiden of zouden leiden tot een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector.

5. Van de wijziging of de intrekking van een verklaring van geen bezwaar wordt door de Nederlandsche Bank mededeling gedaan aan de betrokken financiële onderneming.

6. Van de wijziging of de intrekking van een verklaring van geen bezwaar wordt door de Nederlandsche Bank mededeling gedaan in de Staatscourant, tenzij de publicatie zou leiden of zou kunnen leiden tot onevenredige bevoordeling of benadeling van belanghebbenden.

Artikel 2:133

1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld met betrekking tot houders van een verklaring van geen bezwaar waarvan tenminste een dochtermaatschappij een beleggingsonderneming is die een vergunning heeft verkregen om te bemiddelen of individuele vermogens te beheren als bedoeld in [artikel 3:2.1, eerste lid, onderdeel b of d], om te voorkomen dat de handeling waarvoor de verklaring van geen bezwaar is verleend, zou kunnen leiden of zou leiden tot een invloed op de beleggingsonderneming die in strijd is met de financiële soliditeit van die beleggingsonderneming.

2. De regels, bedoeld in het eerste lid, kunnen uitsluitend betrekking hebben op financiële waarborgen, op te verstrekken gegevens en inlichtingen alsmede op de vorm waarin die gegevens en inlichtingen worden verstrekt.

3. De Nederlandsche Bank verleent op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing van de regels, bedoeld in het eerste lid, indien de houder van de verklaring van geen bezwaar aantoont dat aan die regels redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die deze regels beogen te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 2:134

1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen ter uitvoering van bepalingen in richtlijnen van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie betreffende het toezicht op geconsolideerde basis op banken, met betrekking tot houders van een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, die financiële instelling zijn die als dochtermaatschappijen uitsluitend of hoofdzakelijk banken of financiële instellingen hebben en waarvan ten minste één dochtermaatschappij een bank is die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste

lid, heeft, regels worden gesteld om te voorkomen dat de handeling waarvoor de verklaring van geen bezwaar is verleend, zou leiden of zou kunnen leiden tot een invloed op laatstbedoelde bank waardoor een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening van de bank in gevaar komt.

2. De regels, bedoeld in het eerste lid, kunnen uitsluitend betrekking hebben op:

a. de omvang van het eigen vermogen van een houder als bedoeld in het eerste lid in verhouding tot de financiële risico's van die houder en op geconsolideerde basis van de groep waarvan die houder aan het hoofd staat;

b. de omvang, al dan niet in verhouding tot het eigen vermogen, van de financiële risico's, bedoeld in onderdeel a;

c. de reikwijdte van consolidatie; en

d. de door een houder als bedoeld in het eerste lid te verstrekken inlichtingen alsmede de vorm waarin deze inlichtingen worden verstrekt.

3. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van de regels, bedoeld in het eerste lid, indien de aanvrager in overeenstemming met de richtlijn banken, door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat bij het toezicht op banken wordt betrokken.

Artikel 2:135

De Nederlandsche Bank stelt Onze Minister eens per jaar in kennis van de gegevens waarover zij ingevolge artikel 2:130, eerste en tweede lid, beschikt.

Artikel 2:136

1. Een ieder die voornemens is een gekwalificeerde deelneming in een elektronischgeldinstelling met zetel in Nederland te houden, te verwerven of zodanig te vergroten dat daardoor de omvang van deze deelneming de 20, 33, of 50 procent overschrijdt dan wel die elektronischgeldinstelling een dochtermaatschappij wordt, dan wel enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming in die elektronischgeldinstelling uit te oefenen, stelt, alvorens daartoe over te gaan, de Nederlandsche Bank van zijn voornemen schriftelijk in kennis. Het is een ieder verboden om aan dit voornemen gevolg te geven zolang de mededeling, bedoeld in het vierde lid, niet is gedaan.

2. Een ieder wiens gekwalificeerde deelneming in een elektronischgeldinstelling, bedoeld in het eerste lid, zodanig wijzigt dat de omvang van de deelneming onder de 10, 20, 33, of 50 procent daalt, of dat de elektronischgeldinstelling, bedoeld in het eerste lid, ophoudt een dochtermaatschappij te zijn, stelt de Nederlandsche Bank daarvan in kennis.

3. De elektronischgeldinstelling, stelt, voor zover haar bekend, de Nederlandsche Bank in de maand juli van elk jaar in kennis van de identiteit van een ieder die een gekwalificeerde deelneming in deze elektronischgeldinstelling houdt. Tevens stelt een elektronischgeldinstelling, zodra zulks haar bekend wordt, de Nederlandsche Bank in kennis van iedere verwerving, afstoting of wijziging van een gekwalificeerde deelneming in deze elektronischgeldinstelling waardoor de omvang van deze deelneming boven onderscheidenlijk onder de 10, 20, 33, of 50 procent stijgt onderscheidenlijk daalt of waardoor de elektronischgeldinstelling een dochtermaatschappij wordt onderscheidenlijk ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.

4. Indien het voornemen, bedoeld in het eerste lid, niet zou kunnen leiden of zou leiden tot een invloed op de betrokken elektronischgeldinstelling waardoor de financiële soliditeit van de elektronischgeldinstelling in gevaar komt, deelt de Nederlandsche Bank degene die de

kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, heeft gedaan mede dat geen bezwaar bestaat tegen het voornemen.

5. Ingeval het uitoefenen van enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming in een elektronischgeldinstelling als bedoeld in het eerste lid geschiedt, zonder dat voor het houden, het verwerven of het vergroten van de gekwalificeerde deelneming de kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, is gedaan, is een mede door de uitgeoefende zeggenschap tot stand gekomen besluit vernietigbaar. Het besluit kan worden vernietigd op vordering van de Nederlandsche Bank. Het besluit wordt in dat geval door de rechtbank, binnen wier rechtsgebied de elektronischgeldinstelling haar zetel heeft, vernietigd, indien het besluit zonder dat de desbetreffende zeggenschap zou zijn uitgeoefend, anders zou hebben geluid dan wel niet zou zijn genomen. De rechtbank regelt voor zover nodig de gevolgen van de vernietiging.

§ 2.3.10.2. Banken met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:137

Op een bijkantoor in Nederland van een bank met zetel in een staat die geen lidstaat is die een vergunning als bedoeld in artikel 2:17, eerste lid, onderdeel a, heeft, zijn de artikelen 2:123, 2:124, eerste lid, aanhef en onderdelen c en d, tweede en derde lid, 2:126, 2:128, 2:129, eerste en derde lid, 2:131, eerste lid, 2:132, tweede, derde en vierde lid, aanhef, onderdelen a en c, en zesde lid van overeenkomstige toepassing met dien verstande dat in artikel 2:128 voor artikel 2:82 artikel 2:83 wordt gelezen.

HOOFDSTUK 2.4 REGELS VOOR BEPAALDE ONDERNEMINGEN WERKZAAM OP DE FINANCIËLE MARKTEN

AFDELING 2.4.1 ONDERTOEZICHTSTELLING EN NOTIFICATIE FINANCIËLE INSTELLINGEN

§ 2.4.1.1. Financiële instellingen met zetel in Nederland

Artikel 2:138

1. Een financiële instelling met zetel in Nederland die dochtermaatschappij is van één of meer banken die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, hebben, en die voornemens is haar bedrijf dat zij in Nederland uitoefent, vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat uit te oefenen of door middel van het verrichten van diensten naar een andere lidstaat uit te oefenen, kan een verklaring van ondertoezichtstelling verkrijgen van de Nederlandsche Bank.

2. De aanvraag geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

3. De Nederlandsche Bank verleent de verklaring van ondertoezichtstelling, indien:

a. het de aanvrager is toegestaan, voor zover op zijn werkzaamheden andere wettelijke voorschriften van toepassing zijn, deze werkzaamheden te verrichten;

b. ten minste 90 procent van de stemrechten in de aanvrager worden gehouden door de bank of banken, bedoeld in het eerste lid;

c. de verplichtingen van de aanvrager worden gegarandeerd door de bank of banken, bedoeld in het eerste lid, en de Nederlandsche Bank met deze garantie heeft ingestemd;

d. de bank of banken, bedoeld in het eerste lid, zorgdragen dat de financiële instelling de bedrijfsvoering zodanig inricht dat deze een beheerste en integere uitoefening van haar bedrijf waarborgt.

4. De aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling die voornemens is te bemiddelen in financiële instrumenten of die voornemens is individuele vermogens te beheren deelt dat voornemen mee aan de Nederlandsche Bank en zorgt ervoor en toont aan dat wordt voldaan aan het ingevolge de artikelen 2:43, eerste en tweede lid, 2:44, [3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° tot en met 5°, 3:4.40, 3:4.41, 3:4.51 en 3:4.52] bepaalde.

5. Een financiële instelling die een verklaring van ondertoezichtstelling heeft verkregen ingevolge het derde lid en die voornemens is te bemiddelen in financiële instrumenten of die voornemens is individuele vermogens te beheren, deelt dat voornemen mee aan de Nederlandsche Bank en zorgt ervoor en toont aan dat wordt voldaan aan het ingevolge de artikelen 2:43, eerste en tweede lid, 2:44, [3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° tot en met 5°, 3:4.40, 3:4.41, 3:4.51 en 3:4.52], bepaalde.

6. De artikelen 2:38, 2:45, 2:46, 2:61, 2:78, 2:82, 2:122, eerste lid, aanhef en onderdeel a, tweede lid, eerste volzin, derde lid, 2:126, 2:127, 2:129, eerste en tweede lid, 2:130 en 2:132, zijn van overeenkomstige toepassing op financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben.

Artikel 2:139

1. Een financiële instelling met zetel in Nederland die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf en voornemens is haar bedrijf vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien de Nederlandsche Bank overeenkomstig [artikel 1:86] met het voornemen heeft ingestemd. De aanvraag van instemming geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

2. Vanaf het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in [artikel 1:87, tweede volzin], heeft gedaan is het de financiële instelling verboden nog langer vanuit het bijkantoor in de andere lidstaat haar bedrijf uit te oefenen.

Artikel 2:140

Een financiële instelling met zetel in Nederland die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf en haar bedrijf vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat uitoefent, meldt wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover krachtens artikel 2:139, eerste lid, tweede volzin, verstrekking van gegevens is voorgeschreven, aan de Nederlandsche Bank. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke wijzigingen dit betreft, op welk moment en op welke wijze de melding plaatsvindt, welke gegevens daarbij worden verstrekt en, indien van toepassing, onder welke voorwaarden de wijzigingen ten uitvoer mogen worden gelegd.

Artikel 2:141

Een financiële instelling met zetel in Nederland die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf en voornemens is voor de eerste maal door middel van het verrichten van diensten naar een andere lidstaat haar bedrijf uit te oefenen, gaat daartoe slechts over indien zij kennis heeft gegeven van haar voornemen aan de Nederlandsche Bank onder opgave van de lidstaat naar welke zij voornemens is diensten te verrichten en van de voorgenomen werkzaamheden.

Artikel 2:142

1. Een financiële instelling met zetel in een andere lidstaat die een verklaring heeft voor het uitoefenen van haar bedrijf die overeenkomt met de verklaring van ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 2:138, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, en die voornemens is haar bedrijf uit te oefenen vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, kan daartoe overgaan twee maanden na de datum waarop de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in [artikel 1:92a, eerste lid], heeft ontvangen of onmiddellijk na ontvangst van het afschrift van het bericht, bedoeld in [artikel 1:92a, tweede lid].

2. Het is de financiële instelling toegestaan de werkzaamheden, genoemd in bijlage I van de richtlijn banken, te verrichten, tenzij in de aan haar verleende verklaring, bedoeld in het eerste lid, uitdrukkelijk anders is bepaald of de mededeling, bedoeld in [artikel 1:92a, eerste lid], het verrichten van die werkzaamheden niet vermeldt.

AFDELING 2.4.2 REGIME VOOR BANKEN AANGESLOTEN BIJ EEN CENTRALE KREDIETINSTELLING

Artikel 2:143

1. Bij ministeriële regeling kan een groep banken die op 15 december 1977 blijvend was aangesloten bij een centrale kredietinstelling die controle uitoefent op de bedrijfsvoering, uitbesteding, solvabiliteit en liquiditeit van die banken, worden vrijgesteld van het toezicht door de Nederlandsche Bank op de naleving van het ingevolge de artikelen 2:38, 2:45, 2:46, 2:82, met uitzondering van het vijfde lid en 2:88, met uitzondering van het derde lid, bepaalde, indien:

a. de centrale kredietinstelling en de bij haar aangesloten banken hoofdelijk instaan voor elkaars verplichtingen dan wel de verplichtingen van de aangesloten banken door de centrale kredietinstelling worden gegarandeerd;

b. de centrale kredietinstelling in voldoende mate bevoegd is voor de naleving van deze wet noodzakelijke instructies te geven aan de aangesloten banken; en

c. het ingevolge de artikelen 2:82 en 2:88 uitgeoefende toezicht op de centrale kredietinstelling en de aangesloten banken op geconsolideerde basis wordt uitgeoefend.

2. De Nederlandsche Bank kan ten aanzien van een bank die behoort tot een groep die is vrijgesteld op grond van het eerste lid, bepalen dat de artikelen 1:58, [1:83], 2:8, eerste en vijfde lid, 2:57, 2:78, eerste, derde en vijfde lid, 2:96 en 2:97 geheel of gedeeltelijk buiten toepassing blijven.

3. De centrale kredietinstelling oefent controle uit op de bij haar aangesloten banken krachtens haar statuten en de statuten van de bij haar aangesloten banken of krachtens een overeenkomst met de bij haar aangesloten banken. Deze controle behelst:

a. het geven van instructies die naar inhoud en strekking overeenkomen met de regels die op grond van de artikelen 2:38, 2:45, 2:46, 2:82 en 2:88 zijn gesteld, aan de bij haar aangesloten banken;

b. het toetsen door de centrale kredietinstelling of de bij die centrale kredietinstelling aangesloten banken voldoen aan de instructies, bedoeld in onderdeel a;

c. het bepalen voor de groep van de bij de centrale kredietinstelling aangesloten banken van de vorm, waarin de in artikel 2:98 bedoelde staten worden opgemaakt, de benaming en omschrijving van de posten die deze staten bevatten, de achtereenvolgende tijdstippen waarop deze

staten betrekking hebben, de termijnen waarbinnen deze staten worden ingediend en de te hanteren grondslagen van de waardering van de posten;

d. het indienen door de bij de centrale kredietinstelling aangesloten banken van de staten, bedoeld in artikel 2:98, bij de centrale kredietinstelling;

e. het inwinnen van inlichtingen bij de banken die zijn aangesloten bij de centrale kredietinstelling ten behoeve van de controle op de naleving van de op grond van dit artikel door de centrale kredietinstelling gegeven instructies.

HOOFDSTUK 2.5 BIJZONDERE REGELS EN MAATREGELEN TEN AANZIEN VAN FINANCIËLE ONDERNEMINGEN WERKZAAM OP DE FINANCIËLE MARKTEN

AFDELING 2.5.1 PORTEFEUILLEOVERDRACHT

§ 2.5.1.1. Verzekeraars met zetel in Nederland

Artikel 2:144

1. Een levensverzekeraar met zetel in Nederland kan slechts met instemming van de Nederlandsche Bank zijn rechten en verplichtingen uit een of meer levensverzekeringen:

a. gesloten vanuit een vestiging in een lidstaat overdragen aan een andere levensverzekeraar met zetel in een lidstaat in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in een lidstaat;

b. gesloten vanuit een vestiging in Nederland overdragen aan een andere levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland;

c. gesloten vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat overdragen aan een andere levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in een lidstaat indien de betrokken toezichthoudende instanties daarmee op verzoek van de Nederlandsche Bank instemmen.

2. Een levensverzekeraar met vestiging in Nederland kan slechts met instemming van de Nederlandsche Bank zijn rechten en verplichtingen uit een of meer natura-uitvaartverzekeringen in de gevallen, genoemd in artikel 2:145, eerste lid, overdragen aan de aldaar bedoelde natura-uitvaartverzekeraars.

3. In afwijking van het eerste lid kan een levensverzekeraar met zetel in Nederland zijn rechten en verplichtingen uit een individuele levensverzekering op verzoek van de verzekeringnemer overdragen.

Artikel 2:145

1. Een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland kan slechts met instemming van de Nederlandsche Bank zijn rechten en verplichtingen uit een of meer natura-uitvaartverzekeringen:

a. gesloten vanuit een vestiging in Nederland overdragen aan een andere natura-uitvaartverzekeraar of aan een levensverzekeraar met vestiging in Nederland in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in Nederland;

b. gesloten vanuit een bijkantoor buiten Nederland overdragen aan een andere natura-uitvaartverzekeraar of aan een levensverzekeraar in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in Nederland indien de betrokken toezichthoudende instantie in die staat, voor zover aanwezig, daarmee op verzoek van de Nederlandsche Bank instemt.

2. In afwijking van het eerste lid kan een natura-uitvaartverzekeraar met

zetel in Nederland zijn rechten en verplichtingen uit een individuele natura-uitvaartverzekering op verzoek van de verzekeringnemer overdragen.

Artikel 2:146

Een schadeverzekeraar met zetel in Nederland kan met instemming van de Nederlandsche Bank zonder medewerking of instemming van degenen die aan schadeverzekeringen rechten kunnen ontlenen zijn rechten en verplichtingen krachtens een of meer schadeverzekeringen:

- a. gesloten vanuit een vestiging in een lidstaat overdragen aan een andere schadeverzekeraar met zetel in een lidstaat in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in een lidstaat;
- b. gesloten vanuit een vestiging in Nederland overdragen aan een andere schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland;
- c. gesloten vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat overdragen aan een andere schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in een lidstaat indien de betrokken toezichthoudende instanties daarmee op verzoek van de Nederlandsche Bank instemmen.

Artikel 2:147

1. Met een overdracht van de rechten en verplichtingen krachtens alle levensverzekeringen, krachtens alle natura-uitvaartverzekeringen of krachtens alle schadeverzekeringen wordt gelijkgesteld de overgang van deze rechten en verplichtingen bij een fusie als bedoeld in artikel 309 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek of bij een splitsing als bedoeld in artikel 334a van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

2. Op een overgang als bedoeld in het eerste lid met betrekking tot een levensverzekeraar met zetel in Nederland, zijn de artikelen 2:144, eerste lid, aanhef en onderdeel a, tweede lid, 2:148, 2:149, eerste lid, 2:150, eerste lid, onderdeel a, vierde en vijfde lid, 2:151 en 2:152, eerste tot en met vierde lid, van overeenkomstige toepassing, voor zover deze artikelen betrekking hebben op een overdracht door een levensverzekeraar.

3. Op een overgang als bedoeld in het eerste lid met betrekking tot een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland, zijn de artikelen 2:145, eerste lid, aanhef en onderdeel a, 2:148, 2:150, zesde lid, 2:151 en 2:152, eerste tot en met derde lid van overeenkomstige toepassing, voor zover deze artikelen betrekking hebben op een overdracht door een natura-uitvaartverzekeraar.

4. Op een overgang als bedoeld in het eerste lid met betrekking tot een schadeverzekeraar met zetel in Nederland, zijn de artikelen 2:146, aanhef en onderdeel a, 2:148, 2:149, tweede lid, 2:150, met uitzondering van het zesde lid, en 2:152, eerste tot en met derde lid en vijfde tot en met negende lid, van overeenkomstige toepassing, voor zover deze artikelen betrekking hebben op een overdracht door een schadeverzekeraar.

Artikel 2:148

De aanvraag ter verkrijging van instemming tot een overdracht als bedoeld in artikel 2:144, eerste lid, 2:145, eerste lid, of 2:146 geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

Artikel 2:149

1. Indien een voorgenomen overdracht als bedoeld in artikel 2:144, eerste lid, onderdeel a, betrekking heeft op levensverzekeringen, gesloten

vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat, en in geval van een overdracht als bedoeld in artikel 2:144, eerste lid, onderdeel c, legt de Nederlandsche Bank na ontvangst van de gegevens, bedoeld in artikel 2:148 deze gegevens voor advies voor aan de toezichthoudende instantie in elke betrokken lidstaat.

2. Indien een voorgenomen overdracht als bedoeld in artikel 2:146, onderdeel a, betrekking heeft op schadeverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat, en in geval van een overdracht als bedoeld in artikel 2:146, onderdeel c, legt de Nederlandsche Bank na ontvangst van de gegevens, bedoeld in artikel 2:148 deze gegevens voor advies voor aan de toezichthoudende instantie in elke betrokken lidstaat.

Artikel 2:150

1. De Nederlandsche Bank kan slechts instemmen met een overdracht als bedoeld in artikel 2:144, eerste lid, of artikel 2:146 aan:

a. een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland, indien deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en de Nederlandsche Bank geen herstelplan ingevolge artikel 2:167 heeft verlangd van die levensverzekeraar of schadeverzekeraar;

b. een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, indien de toezichthoudende instantie in die lidstaat op verzoek van de Nederlandsche Bank heeft verklaard dat deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge;

c. een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland, indien het betrokken bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en de Nederlandsche Bank geen herstelplan ingevolge artikel 2:167 heeft verlangd van die levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

2. Indien een toezichthoudende instantie in een lidstaat belast is met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van het bijkantoor, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, kan de Nederlandsche Bank slechts instemmen nadat die toezichthoudende instantie op verzoek van de Nederlandsche Bank heeft verklaard dat het bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en dat, indien van toepassing, van het bijkantoor geen plan dat overeenkomt met een herstelplan als bedoeld in artikel 2:167 is verlangd.

3. De Nederlandsche Bank kan slechts instemmen met een overdracht als bedoeld in artikel 2:146 aan een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een in een andere lidstaat gelegen bijkantoor, indien:

a. de toezichthoudende instantie in die lidstaat dan wel, indien een andere toezichthoudende instantie in een lidstaat belast is met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van het betrokken bijkantoor, laatstbedoelde instantie op verzoek van de Nederlandsche Bank heeft verklaard dat het bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge;

b. de toezichthoudende instantie in die lidstaat geen plan dat overeenkomt met een herstelplan als bedoeld in artikel 2:167 heeft verlangd van het bijkantoor; en

c. de betrokken toezichthoudende instantie op verzoek van de Nederlandsche Bank instemt met de overdracht.

4. Voor zover een overdracht betrekking heeft op schadeverzekeringen bij het sluiten waarvan in een andere lidstaat gelegen risico's zijn verzekerd dan wel op in dienstverrichting naar een andere lidstaat gesloten levensverzekeringen, stemt de Nederlandsche Bank slechts in

nadat de toezichthoudende instantie in die lidstaat op verzoek van de Nederlandsche Bank heeft verklaard met de overdracht in te stemmen.

5. Indien de in het vierde lid of de in artikel 2:149 bedoelde toezichthoudende instantie niet binnen drie maanden na ontvangst van het daartoe strekkende verzoek van de Nederlandsche Bank heeft gereageerd, wordt zulks gelijkgesteld met een gunstig advies onderscheidenlijk een instemming.

6. De Nederlandsche Bank stemt slechts in met een overdracht als bedoeld in artikel 2:145, eerste lid, aan:

a. een levensverzekeraar met zetel in Nederland, indien deze levensverzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge;

b. een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland, indien deze natura-uitvaartverzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge;

c. een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland indien het betrokken bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge.

Artikel 2:151

1. Indien de gegevens, bedoeld in artikel 2:148 voldoende zijn voor de voorbereiding van de beschikking, geeft de Nederlandsche Bank opdracht aan de levensverzekeraar of de natura-uitvaartverzekeraar om van zijn voornemen tot overdracht van rechten en verplichtingen mededeling te doen in de Staatscourant en op andere door de Nederlandsche Bank te bepalen wijze. Daarbij doet de Nederlandsche Bank mededeling van de termijn waarbinnen de betrokken polishouders zich bij de Nederlandsche Bank schriftelijk tegen de overdracht kunnen verzetten.

2. Indien een vierde of meer van de polishouders zich binnen de door de Nederlandsche Bank gestelde termijn, bedoeld in het eerste lid, tegen de voorgenomen overdracht door een levensverzekeraar of een natura-uitvaartverzekeraar heeft verzet, verleent de Nederlandsche Bank geen instemming.

3. Heeft de Nederlandsche Bank bedenkingen tegen de overdracht, dan maakt zij deze bedenkingen na afloop van de gestelde termijn aan de levensverzekeraar of de natura-uitvaartverzekeraar bekend.

4. Indien zich niet binnen de door de Nederlandsche Bank gestelde termijn, bedoeld in het eerste lid, een vierde of meer van de polishouders tegen de voorgenomen overdracht heeft verzet en tegen de overdracht ook bij de Nederlandsche Bank geen bedenkingen bestaan, verleent de Nederlandsche Bank de levensverzekeraar of de natura-uitvaartverzekeraar instemming tot de overdracht. De overdracht kan dan plaatsvinden en is van kracht ten aanzien van alle betrokkenen.

5. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder polishouder verstaan de verzekeringnemer of zijn rechtsopvolger, doch indien een uitkering uit de verzekering opeisbaar is, de tot de uitkering gerechtigde. In het geval van overdracht door een levensverzekeraar wordt, indien de verzekeringnemer bij een overeenkomst als bedoeld in artikel 2, vierde lid, onderdeel b, of artikel 9 van de Pensioen- en spaarfondsenwet ontbreekt, onder polishouder verstaan degene die wegens het verbreken van de band met de onderneming van zijn werkgever een premievrije aanspraak op uitkeringen heeft verkregen. In afwijking van de eerste en tweede volzin wordt ingeval van een collectieve levensverzekering voor de toepassing van het tweede lid het aantal verzekerden in aanmerking genomen.

Artikel 2:152

1. De verzekeraar die zijn rechten en verplichtingen met instemming van de Nederlandsche Bank heeft overgedragen, doet van de overdracht mededeling in de Staatscourant.

2. Een levensverzekeraar of een natura-uitvaartverzekeraar vermeldt bij de mededeling, bedoeld in het eerste lid, de datum waarop de overdracht is geschied. Een schadeverzekeraar doet tevens van de overdracht mededeling op andere door de Nederlandsche Bank te bepalen wijze.

3. De inhoud van de mededelingen, bedoeld in het eerste en tweede lid, behoeft de voorafgaande instemming van de Nederlandsche Bank.

4. Indien in de overdracht levensverzekeringen zijn betrokken die in dienstverrichting naar een andere lidstaat zijn gesloten, doet de levensverzekeraar van de overdracht tevens mededeling in die lidstaat. Het derde lid is in dat geval van overeenkomstige toepassing.

5. Indien in de overdracht schadeverzekeringen zijn betrokken, waarbij risico's zijn verzekerd, die in een andere lidstaat zijn gelegen, doet de schadeverzekeraar van de overdracht tevens mededeling in die lidstaat. Het derde lid is in dat geval van overeenkomstige toepassing.

6. De overdracht door een schadeverzekeraar wordt ten aanzien van alle andere betrokkenen dan de betrokken schadeverzekeraars van kracht met ingang van de tweede dag, volgende op die van de dagtekening van de Staatscourant waarin de publicatie is geplaatst.

7. De bij de overdracht door een schadeverzekeraar betrokken verzekeringnemers kunnen gedurende drie maanden na de dagtekening van de Staatscourant waarin de publicatie is geplaatst de schadeverzekering schriftelijk opzeggen met ingang van de dag na afloop van deze termijn. De schadeverzekeraar geeft alsdan de vooruitbetaalde premie alsmede de voldane assurantiebelasting terug voor het gedeelte dat evenredig is aan het op de hiervoor bedoelde dag nog niet verstreken gedeelte van de termijn waarvoor de premie en de assurantiebelasting werden betaald.

8. Het lidmaatschap van een verzekeringnemer die lid is van een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland of van een onderneming op onderlinge grondslag met zetel in een staat die geen lidstaat is en wiens verzekering eindigt ingevolge een overdracht, eindigt uit dien hoofde van rechtswege met ingang van de tweede dag, volgend op die van de dagtekening van de Staatscourant waarin de publicatie is geplaatst.

9. Indien bij de overdracht het lidmaatschap van een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland of van een onderneming op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland is verkregen, eindigt in geval van opzegging overeenkomstig het zevende lid dit lidmaatschap en de daaruit voortvloeiende aansprakelijkheid voor een tekort van rechtswege met ingang van de dag na afloop van de termijn, bedoeld in dat lid.

Artikel 2:153

Deze paragraaf is voor zover deze betrekking heeft op een overdracht door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar niet van toepassing ten aanzien van de overdracht van rechten en verplichtingen uit herverzekering.

Artikel 2:154

1. Indien de wetgeving van een andere lidstaat niet voorziet in een instemmingprocedure voor een levensverzekeraar met zetel aldaar voor de overdracht van zijn rechten en verplichtingen uit een of meer levensverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in Nederland, aan een andere levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland, kan de overdracht plaatsvinden met instemming van de Nederlandsche Bank.

2. Indien de wetgeving van een andere lidstaat niet voorziet in een instemmingprocedure voor een schadeverzekeraar met zetel aldaar voor de overdracht van zijn rechten en verplichtingen uit of krachtens een of meer schadeverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in Nederland, aan een andere schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland, kan de overdracht plaatsvinden met instemming van de Nederlandsche Bank en zonder medewerking of instemming van degenen die aan die schadeverzekeringen rechten kunnen ontlenen.

3. De Nederlandsche Bank verleent geen instemming alvorens de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel van de overdragende verzekeraar op verzoek van de Nederlandsche Bank aan haar heeft verklaard met die overdracht in te stemmen.

Artikel 2:155

1. Indien een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat de Nederlandsche Bank vraagt om haar advies over of instemming met een voorgenomen overdracht van rechten en verplichtingen uit een of meer levensverzekeringen of krachtens een of meer schadeverzekeringen, geeft zij haar advies of instemming binnen drie maanden na ontvangst van het daartoe strekkende verzoek.

2. Indien de overdracht geschiedt aan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in een andere lidstaat stemt de Nederlandsche Bank niet in met:

a. een overdracht door een levensverzekeraar aan een levensverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, indien de overdracht betrekking heeft op vanuit een bijkantoor in Nederland gesloten levensverzekeringen waarbij geen sprake is van het verrichten van diensten en de overdracht niet in het belang is van degenen die aan die levensverzekeringen rechten kunnen ontlenen;

b. een overdracht door een schadeverzekeraar aan een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, indien de overdracht betrekking heeft op vanuit een bijkantoor in Nederland gesloten schadeverzekeringen waarvan de risico's in Nederland zijn gelegen en de overdracht niet in het belang is van degenen die aan die schadeverzekeringen rechten kunnen ontlenen.

3. Indien de overdracht geschiedt aan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in een andere lidstaat stemt de Nederlandsche Bank niet in met:

a. een overdracht door een levensverzekeraar aan een levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, indien de overdracht betrekking heeft op vanuit een bijkantoor in Nederland gesloten levensverzekeringen waarbij geen sprake is van het verrichten van diensten,

tenzij de overdracht in het belang is van degenen die aan die levensverzekeringen rechten kunnen ontlenu;

b. een overdracht door een schadeverzekeraar aan een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, indien de overdracht betrekking heeft op vanuit een bijkantoor in Nederland gesloten schadeverzekeringen waarvan de risico's in Nederland zijn gelegen, tenzij de overdracht in het belang is van degenen die aan die schadeverzekeringen rechten kunnen ontlenu.

Artikel 2:156

1. De instemming, verleend door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat aan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in die lidstaat tot overdracht van rechten en verplichtingen krachtens een of meer levensverzekeringen of uit een of meer schadeverzekeringen in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland dan wel in het kader van het verrichten van diensten naar Nederland vanuit een vestiging in een lidstaat, treedt in de plaats van de medewerking of de instemming van degenen die aan die schadeverzekeringen rechten kunnen ontlenu.

2. De levensverzekeraar of de schadeverzekeraar die zijn rechten en verplichtingen overeenkomstig het eerste lid heeft overgedragen, doet van de overdracht mededeling in de Staatscourant en op andere door de Nederlandsche Bank te bepalen wijze. De inhoud van deze publicaties behoeft de voorafgaande instemming van de Nederlandsche Bank.

3. De overdracht wordt ten aanzien van alle andere betrokkenen dan de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar van kracht op het volgens het recht van de betrokken lidstaat te bepalen tijdstip, dan wel, bij gebreke van een regeling in die lidstaat, met ingang van de tweede dag, volgend op die van de dagtekening van de Staatscourant waarin de publicatie is geplaatst.

4. In geval van overdracht door een schadeverzekeraar kunnen de bij een overdracht betrokken verzekeringnemers de schadeverzekering volgens de door het recht van de betrokken lidstaat bepaalde wijze opzeggen. Bij gebreke van een regeling in die lidstaat is artikel 2:152, zevende lid, van overeenkomstige toepassing.

5. Indien bij de overdracht door een schadeverzekeraar het lidmaatschap van een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland of van een onderneming op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland is verkregen, eindigt in geval van opzegging overeenkomstig het vierde lid dit lidmaatschap en de daaruit voortvloeiende aansprakelijkheid voor een tekort van rechtswege volgens de door het recht van de betrokken lidstaat bepaalde wijze, dan wel, bij gebreke van een regeling in die lidstaat, met ingang van de dag na afloop van de termijn, bedoeld in artikel 2:152, zevende lid.

6. Indien een verzekeringnemer die lid is van een onderneming op onderlinge grondslag ingevolge de overdracht geen levensverzekeringen meer bij de levensverzekeraar heeft lopen, eindigt zijn lidmaatschap van rechtswege volgens de door het recht van de betrokken lidstaat bepaalde wijze, dan wel, bij gebreke van een regeling in die lidstaat, met ingang van de tweede dag, volgend op die van de dagtekening van de Staatscourant waarin de publicatie is geplaatst.

Artikel 2:157

1. Indien een levensverzekeraar met zetel in een andere lidstaat instemming vraagt aan de toezichthoudende instantie in de lidstaat van zijn zetel om zijn rechten en verplichtingen uit een of meer levensverzekeringen in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland over te dragen aan een andere levensverzekeraar, doet hij van

de voorgenomen overdracht onverwijld mededeling in de Staatscourant en op andere door de Nederlandsche Bank te bepalen wijze. Daarbij wordt mededeling gedaan van een door de Nederlandsche Bank vast te stellen termijn, waarbinnen de betrokken polishouders zich bij de Nederlandsche Bank schriftelijk tegen de overdracht kunnen verzetten.

2. Indien een vierde of meer van de polishouders zich binnen de gestelde termijn tegen de overdracht heeft verzet, verleent de Nederlandsche Bank geen instemming.

3. Artikel 2:151, vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 2.5.1.3. Levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:158

1. Een levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, kan slechts met instemming van de Nederlandsche Bank zijn rechten en verplichtingen uit een of meer levensverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in Nederland, overdragen aan:

- a. een andere levensverzekeraar met zetel in een lidstaat in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in een lidstaat;
- b. een andere levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Voor zover levensverzekeringen als bedoeld in het eerste lid in dienstverrichting naar een andere lidstaat zijn gesloten, kan de levensverzekeraar zijn rechten en verplichtingen onder de in de aanhef van het eerste lid gestelde voorwaarden tevens overdragen aan een andere levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in die lidstaat.

3. In afwijking van het eerste en tweede lid kan een levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is zijn rechten en verplichtingen uit een individuele levensverzekering op schriftelijk verzoek van de verzekeringnemer overdragen.

Artikel 2:159

1. Een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, kan met instemming van de Nederlandsche Bank zonder medewerking of instemming van degenen die aan schadeverzekeringen rechten kunnen ontlenen zijn rechten en verplichtingen krachtens een of meer schadeverzekeringen overdragen aan:

- a. een andere schadeverzekeraar met zetel in een lidstaat in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in een lidstaat;
- b. een andere schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland.

2. Voor zover bij het sluiten van de in het eerste lid bedoelde schadeverzekeringen in een andere lidstaat gelegen risico's zijn verzekerd, kan de schadeverzekeraar zijn rechten en verplichtingen onder de in de aanhef van dat lid gestelde voorwaarden tevens overdragen aan een andere schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in de lidstaat waar het risico is gelegen.

Artikel 2:160

1. De Nederlandsche Bank kan slechts instemmen met een overdracht als bedoeld in artikel 2:158, eerste en tweede lid of 2:159, eerste lid, aan:

- a. een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in

Nederland indien deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en de Nederlandsche Bank geen herstelplan ingevolge artikel 2:167 heeft verlangd van de verzekeraar;

b. een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat indien de toezichthoudende instantie in die lidstaat op verzoek van de Nederlandsche Bank heeft verklaard dat deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge;

c. een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland, indien het betrokken bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en de Nederlandsche Bank geen herstelplan ingevolge artikel 2:167 heeft verlangd van die levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

2. Indien een andere toezichthoudende instantie in een lidstaat belast is met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van het betrokken bijkantoor, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, stemt de Nederlandsche Bank slechts in nadat die toezichthoudende instantie op verzoek van de Nederlandsche Bank heeft verklaard dat het bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en dat, indien van toepassing, van het bijkantoor geen plan dat overeenkomt met een herstelplan als bedoeld in artikel 2:167 is verlangd.

Artikel 2:161

1. Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die zijn rechten en verplichtingen uit of een of meer levensverzekeringen onderscheidenlijk zijn rechten of verplichtingen krachtens een of meer schadeverzekeringen, door hem bij het verrichten van diensten naar Nederland gesloten, met instemming van de bevoegde toezichthoudende instantie aan een andere levensverzekeraar onderscheidenlijk een andere schadeverzekeraar heeft overgedragen, doet van de overdracht in Nederland mededeling op door de Nederlandsche Bank te bepalen wijze.

2. De inhoud van de mededeling, bedoeld in het eerste lid, behoeft de voorafgaande instemming van de Nederlandsche Bank.

Artikel 2:162

Deze paragraaf is voor zover deze betrekking heeft op een overdracht door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is niet van toepassing ten aanzien van de overdracht van rechten en verplichtingen uit herverzekering.

§ 2.5.1.4. Natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:163

1. Een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat kan slechts met instemming van de Nederlandsche Bank zijn rechten en verplichtingen uit een of meer natura-uitvaartverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in Nederland, overdragen aan een andere natura-uitvaartverzekeraar of aan een levensverzekeraar in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een vestiging in Nederland.

2. Indien de wetgeving van een andere staat niet voorziet in een instemmingprocedure voor een natura-uitvaartverzekeraar met zetel aldaar tot overdracht van zijn rechten en verplichtingen uit een of meer natura-uitvaartverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in Nederland,

aan een andere natura-uitvaartverzekeraar of aan een levensverzekeraar in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland, kan de overdracht plaatsvinden met instemming van de Nederlandsche Bank.

3. De Nederlandsche Bank kan instemmen met een overdracht als bedoeld in het eerste lid nadat de toezichthoudende instantie, voor zover aanwezig, in de staat van de zetel van de overdragende natura-uitvaartverzekeraar heeft verklaard met die overdracht in te stemmen.

4. In afwijking van het tweede en derde lid kan een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat zijn rechten en verplichtingen uit een natura-uitvaartverzekering op verzoek van de verzekeringnemer overdragen.

AFDELING 2.5.2 OMZETTING VAN DE RECHTSVORM

Artikel 2:164

1. Het is een verzekeraar met zetel in Nederland verboden om zonder instemming van de Nederlandsche Bank tot omzetting van zijn rechtsvorm over te gaan.

2. De aanvraag tot instemming met de voorgenomen omzetting geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens.

3. Indien de Nederlandsche Bank instemming heeft verleend voor omzetting van de rechtsvorm, doet de verzekeraar, zodra de omzetting heeft plaatsgevonden hiervan mededeling in de Staatscourant en op andere door de Nederlandsche Bank te bepalen wijze.

4. Indien door een levensverzekeraar in dienstverrichting naar een andere lidstaat levensverzekeringen zijn gesloten, of indien het een schadeverzekeraar betreft risico's zijn verzekerd die in een andere lidstaat zijn gelegen, doet de verzekeraar van de omzetting van de rechtsvorm tevens mededeling in die lidstaat. De inhoud van deze mededeling behoeft de voorafgaande instemming van de Nederlandsche Bank.

5. Indien door een natura-uitvaartverzekeraar in dienstverrichting naar een andere staat natura-uitvaartverzekeringen zijn gesloten, doet de verzekeraar van de omzetting van de rechtsvorm tevens mededeling in die staat. De inhoud van deze mededeling behoeft de voorafgaande instemming van de Nederlandsche Bank.

6. De bij een omzetting van de rechtsvorm betrokken verzekeringnemers kunnen gedurende drie maanden na de dagtekening van de Staatscourant waarin de mededeling is geplaatst de schadeverzekering schriftelijk opzeggen met ingang van de dag na afloop van deze termijn. Artikel 2:152, zevende lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.

7. Indien ten gevolge van een omzetting van de rechtsvorm door een schadeverzekeraar het lidmaatschap van een onderlinge waarborgmaatschappij is verkregen, eindigt in geval van opzegging overeenkomstig het zesde lid dit lidmaatschap van rechtswege eveneens met ingang van de dag na afloop van de termijn, bedoeld in dat lid.

8. De Nederlandsche Bank stelt de toezichthoudende instanties in andere lidstaten op wiens grondgebied een bijkantoor van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar is gelegen, alsmede de toezichthoudende instantie in andere lidstaten waarnaar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar vanuit Nederland diensten verricht, in kennis van de omzetting van de rechtsvorm.

AFDELING 2.5.3 OVERBOEKING

§ 2.5.3.1. Verzekeraars met zetel in Nederland

Artikel 2:165

1. Het is een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland verboden levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen, gesloten vanuit een vestiging in een lidstaat, zonder instemming van degenen die aan die verzekeringen rechten kunnen ontlenen, over te boeken naar een bijkantoor in een andere staat.

2. Het is een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland verboden natura-uitvaartverzekeringen, gesloten vanuit een vestiging in Nederland, zonder instemming van degenen die aan die verzekeringen rechten kunnen ontlenen, over te boeken naar een bijkantoor in een andere staat.

3. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, ontheffing verlenen van de in het eerste en tweede lid bedoelde verboden indien de verzekeraar aannemelijk maakt dat de belangen van degenen die aan de betrokken verzekeringen rechten kunnen ontlenen, zich niet verzetten tegen de overboeking.

§ 2.5.3.2. Levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:166

1. Het is een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, verboden levensverzekeringen onderscheidenlijk schadeverzekeringen, gesloten vanuit een bijkantoor in Nederland, zonder instemming van degenen die aan die verzekeringen rechten kunnen ontlenen, over te boeken naar een vestiging in een andere staat.

2. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk ontheffing verlenen van het in het eerste lid gegeven verbod indien de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar aannemelijk maakt dat de belangen van degenen die aan de betrokken verzekeringen rechten kunnen ontlenen, zich niet verzetten tegen de overboeking.

AFDELING 2.5.4 HERSTELPLAN

§ 2.5.4.1. Verzekeraars met zetel in Nederland

Artikel 2:167

1. Indien de rechten van degenen die als verzekeringnemers, verzekerden of gerechtigden op uitkeringen betrokken zijn bij verzekeringen, gesloten door een verzekeraar met zetel in Nederland, in het gedrang komen, kan de Nederlandsche Bank van de verzekeraar een herstelplan verlangen dat binnen acht weken of zoveel eerder als de Nederlandsche Bank bepaalt, aan haar instemming wordt onderworpen, tenzij artikel 2:171 van toepassing is.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het herstelplan.

3. Indien de Nederlandsche Bank een herstelplan heeft verlangd en de financiële positie van de verzekeraar verslechtert, kan de Nederlandsche Bank aan die verzekeraar voorschrijven dat hij over een hoger minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge beschikt dan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur is voorgeschreven, teneinde te waarborgen dat die verzekeraar in staat is in de nabije toekomst te blijven voldoen aan het bij of krachtens algemene maatregel van bestuur voorgeschreven minimum

bedrag aan solvabiliteitsmarge. Bij de vaststelling van het niveau van een hoger minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge wordt uitgegaan van het in het eerste lid bedoelde herstelplan en kan de termijn worden bepaald waarbinnen het hogere vereiste minimumbedrag, dient te zijn bereikt.

§ 2.5.4.2. Levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:168

Artikel 2:167 is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

§ 2.5.4.3. Natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:169

Artikel 2:167 is van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat.

AFDELING 2.5.5 BEPERKING VAN DE BESCHIKKINGSBEVOEGDHEID, SANERINGSPLAN EN FINANCIERINGSPLAN

§ 2.5.5.1 Verzekeraars met zetel in Nederland

Artikel 2:170

1. Indien een verzekeraar met zetel in Nederland niet voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:92 bepaalde met betrekking tot de technische voorzieningen, kan de Nederlandsche Bank de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden, waar zij zich ook bevinden, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. Alvorens een besluit als bedoeld in het eerste lid te nemen, stelt de Nederlandsche Bank de toezichthoudende instanties in de andere lidstaten waar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar een bijkantoor heeft of waarnaar hij vanuit zijn vestigingen in een lidstaat diensten verricht, in kennis van haar voornemen.

3. De Nederlandsche Bank kan indien zij een besluit als bedoeld in het eerste lid heeft genomen de toezichthoudende instanties, bedoeld in het tweede lid, verzoeken overeenkomstige maatregelen te treffen ten aanzien van de in de betrokken lidstaten aanwezige waarden, onder opgave van die waarden.

4. De verzekeraar kan de ongeldigheid van een rechtshandeling, verricht in strijd met de beperking of het verbod, inroepen indien de wederpartij de maatregel kende of daarvan niet onkundig kon zijn.

5. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de verzekeraar weer voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:92 bepaalde.

6. De Nederlandsche Bank stelt de toezichthoudende instanties, bedoeld in het tweede lid, in kennis van het besluit, bedoeld in het eerste en vijfde lid.

Artikel 2:171

1. Indien een verzekeraar met zetel in Nederland niet meer voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:82, eerste tot en met vierde lid, bepaalde met betrekking tot het minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge dient hij op verzoek van de Nederlandsche Bank, tenzij het tweede lid van toepassing

is, binnen acht weken of zoveel eerder als de Nederlandsche Bank bepaalt, bij de Nederlandsche Bank een saneringsplan ter instemming in.

2. Indien de solvabiliteitsmarge niet meer het minimumbedrag van het garantiefonds bereikt, dient de verzekeraar, op verzoek van de Nederlandsche Bank, binnen acht weken of zoveel eerder als de Nederlandsche Bank bepaalt bij de Nederlandsche Bank een financieringsplan ter instemming in.

3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud van het saneringsplan en het financieringsplan, bedoeld in het eerste onderscheidenlijk het tweede lid.

4. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag van de verzekeraar wijzigingen in een plan waarvoor instemming is verleend toestaan. Eveneens kan de Nederlandsche Bank bij gewijzigde omstandigheden, wijzigingen in het plan eisen of de instemming intrekken.

5. Ingeval het eerste of tweede lid wordt toegepast en de Nederlandsche Bank daartoe aanleiding ziet, stelt zij de toezichthoudende instanties in de andere lidstaten waar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar een bijkantoor heeft of waarnaar hij vanuit zijn vestigingen in een lidstaat diensten verricht, hiervan in kennis.

Artikel 2:172

Een verzekeraar met zetel in Nederland wiens solvabiliteitsmarge niet voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:82 bepaalde, doet aan de Nederlandsche Bank binnen een door haar te bepalen termijn en op een door haar te bepalen wijze opgave van de in artikel 2:92 bedoelde waarden en van de wijzigingen die daarin optreden.

Artikel 2:173

1. De Nederlandsche Bank kan indien zich in het geval, bedoeld in artikel 2:171, eerste lid, uitzonderlijke omstandigheden voordoen op grond waarvan te verwachten is dat de financiële positie van de verzekeraar nog verder zal verslechteren, evenals in het geval, bedoeld in artikel 2:171, tweede lid, de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden, waar zij zich ook bevinden, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. Indien het een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar betreft, deelt de Nederlandsche Bank haar besluit, zo mogelijk voordat dit van kracht wordt, mee aan de toezichthoudende instantie in een andere lidstaat waar de verzekeraar een bijkantoor heeft of waarnaar hij vanuit zijn vestigingen in een lidstaat diensten verricht. Zij kan deze toezichthoudende instantie verzoeken overeenkomstige maatregelen te treffen ten aanzien van de in de betrokken lidstaten aanwezige waarden, onder opgave van die waarden.

3. Artikel 2:170, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

4. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de verzekeraar weer voldoet aan de bij of krachtens deze wet gestelde eisen met betrekking tot de solvabiliteitsmarge. De Nederlandsche Bank stelt de toezichthoudende instanties, bedoeld in het tweede lid, in kennis van dit besluit.

Artikel 2:174

1. De Nederlandsche Bank kan, indien aan een verzekeraar op grond van artikel 2:167, derde lid, een hoger minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge is voorgeschreven en die verzekeraar niet of niet meer beschikt over dit minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge, in uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan te verwachten is dat de financiële

positie van de verzekeraar nog verder zal verslechteren, de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden, waar zij zich ook bevinden, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. De artikelen 2:170, vierde lid, en 2:173, tweede en vierde lid, zijn van overeenkomstige toepassing.

§ 2.5.5.2. Levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een andere lidstaat

Artikel 2:175

1. De Nederlandsche Bank neemt een besluit als bedoeld in artikel 2:170, eerste lid, of 2:173, eerste lid, indien de toezichthoudende instantie in een andere lidstaat waar een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar zijn zetel heeft hierom verzoekt.

2. De Nederlandsche Bank kan in dringende gevallen de in het eerste lid bedoelde maatregelen treffen zonder een daartoe strekkend verzoek van de in dat lid bedoelde toezichthoudende instantie, indien de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar inbreuk maakt op bij of krachtens deze wet gestelde voorschriften.

3. De beperking of het verbod heeft betrekking op de in Nederland aanwezige waarden. Indien de maatregel wordt getroffen op verzoek van de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de verzekeraar zijn zetel heeft en die instantie opgave van deze waarden heeft gedaan, houdt de Nederlandsche Bank daarmee rekening.

4. Artikel 2:170, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

5. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de toezichthoudende instantie, bedoeld in het eerste lid, dat verzoekt of indien daartoe aanleiding bestaat.

6. De Nederlandsche Bank stelt de toezichthoudende instantie, bedoeld in het eerste lid, in kennis van het besluit inzake de beperking of het verbod en van het besluit, bedoeld in het vijfde lid.

7. Indien een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat een bijkantoor heeft in Nederland of diensten verricht naar Nederland en de toezichthoudende instantie in die lidstaat de Nederlandsche Bank in kennis heeft gesteld van de intrekking van de aan die verzekeraar verleende vergunning, doet de Nederlandsche Bank daarvan mededeling in de Staatscourant. Bij deze publicatie wordt tevens mededeling gedaan van de beperking of het verbod, opgelegd ingevolge het eerste lid.

§ 2.5.5.3. Levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:176

1. Indien een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is niet voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:93 bepaalde met betrekking tot de technische voorzieningen, kan de Nederlandsche Bank de vrije beschikking door de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar over de waarden, die betrekking hebben op zijn vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf van levensverzekeraar onderscheidenlijk bedrijf van schadeverzekeraar, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. Alvorens een besluit als bedoeld in het eerste lid te nemen, stelt de Nederlandsche Bank de toezichthoudende instantie in een andere lidstaat die belast is met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van de levens-

verzekeraar of de schadeverzekeraar, bedoeld in artikel 2:85, tweede lid, op de hoogte van haar voornemen.

3. Artikel 2:170, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

4. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar, bedoeld in het eerste lid, weer voldoet aan de in het eerste lid bedoelde eisen.

5. De Nederlandsche Bank stelt de toezichhoudende instantie, bedoeld in het tweede lid, alsmede de toezichhoudende instanties in de lidstaten waarnaar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar, bedoeld in het eerste lid, vanuit Nederland diensten verricht in kennis van het besluit betreffende de beperking of het verbod en de opheffing daarvan.

Artikel 2:177

Artikel 2:171 is van overeenkomstige toepassing op een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:178

Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is wiens solvabiliteitsmarge niet voldoet aan het bij of krachtens deze wet bepaalde dan wel aan de in een andere lidstaat gestelde eisen indien een ontheffing is verleend overeenkomstig artikel 2:85, doet aan de Nederlandsche Bank binnen een door haar te bepalen termijn en op een door haar te bepalen wijze opgave van de in artikel 2:93 bedoelde waarden en van de wijzigingen die daarin optreden.

Artikel 2:179

1. De Nederlandsche Bank kan indien zich in het geval, bedoeld in artikel 2:171, uitzonderlijke omstandigheden voordoen op grond waarvan de financiële positie van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar nog verder zal verslechteren, alsook in het geval het minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge is gezakt of zal zakken onder het bedrag van het vereiste garantiefonds de vrije beschikking door de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is over zijn waarden, die betrekking hebben op zijn vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. De Nederlandsche Bank deelt haar besluit, zo mogelijk voordat dit van kracht wordt, mee aan de toezichhoudende instantie in een andere lidstaat waar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar een bijkantoor heeft of waarnaar hij vanuit zijn bijkantoor in een lidstaat diensten verricht. Zij kan deze toezichhoudende instantie verzoeken overeenkomstige maatregelen te treffen ten aanzien van de in de betrokken lidstaat aanwezige waarden.

3. Ten aanzien van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar, waarvan op de solvabiliteitsmarge toezicht wordt gehouden door de toezichhoudende instantie in een andere lidstaat op grond van artikel 2:85, tweede lid, neemt de Nederlandsche Bank een besluit als bedoeld in het eerste lid ten aanzien van de hier te lande aanwezige waarden, indien die toezichhoudende instantie dit verzoekt op grond van het feit dat de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar in soortgelijke omstandigheden verkeert als bedoeld in het eerste lid.

4. Artikel 2:170, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

5. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar weer voldoet aan de bij of krachtens deze wet gestelde eisen met betrekking tot de solvabiliteits-

marge, dan wel, indien het besluit uitsluitend berust op het derde lid, zodra de aldaar bedoelde toezichthoudende instantie hierom verzoekt. De Nederlandsche Bank doet van het besluit tot opheffing van de beperking of het verbod mededeling aan de in het tweede lid bedoelde toezichthoudende instantie.

Artikel 2:180

1. De Nederlandsche Bank kan, indien aan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is op grond van artikel 2:167, derde lid, een hoger minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge is voorgeschreven en de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar niet of niet meer beschikt over dit minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge, in uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan de financiële positie van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar nog verder zal verslechteren, de vrije beschikking door de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar over zijn waarden, waar zij zich ook bevinden, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. Artikel 2:179, tweede tot en met vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 2.5.5.4. Natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel 2:181

1. Indien een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat niet voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:94 bepaalde met betrekking tot de technische voorzieningen, kan de Nederlandsche Bank de vrije beschikking door de natura-uitvaartverzekeraar over de waarden, die betrekking hebben op zijn vanuit Nederland uitgeoefende natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. Artikel 2:170, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de natura-uitvaartverzekeraar weer voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:94 bepaalde.

Artikel 2:182

De artikelen 2:171, 2:172 en 2:173, eerste, derde en vierde lid, eerste volzin, zijn van overeenkomstige toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar in een niet-aangewezen staat.

Artikel 2:183

1. De Nederlandsche Bank kan indien zich in het geval, bedoeld in artikel 2:171, eerste lid, uitzonderlijke omstandigheden voordoen op grond waarvan de financiële positie van de natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat nog verder zal verslechteren, alsook in het geval, bedoeld in artikel 2:171, tweede lid, de vrije beschikking door de natura-uitvaartverzekeraar over zijn waarden, die betrekking hebben op zijn vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar, beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van de Nederlandsche Bank te beschikken over deze waarden.

2. Artikel 2:170, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. De Nederlandsche Bank heft de beperking of het verbod op zodra de

natura-uitvaartverzekeraar weer voldoet aan de bij of krachtens deze wet gestelde eisen met betrekking tot de solvabiliteitsmarge.

AFDELING 2.5.6 OPVANGREGELING VOOR LEVENSVZERZEKERAARS

§ 2.5.6.1. Levensverzekeraars met zetel in Nederland

Artikel 2:184

1. Deze paragraaf is van toepassing op levensverzekeraars met zetel in Nederland die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, hebben.

2. Deze paragraaf en de artikelen 2:36, 2:37, 2:43, 2:45, 2:46, 2:52, 2:68, 2:95, 2:96, 2:122, 2:124, 2:126 en 1:61 tot en met 1:70, zijn van overeenkomstige toepassing op een opvanginstelling die het bedrijf van levensverzekeraar uitsluitend als herverzekeraar uitoefent in de zin van artikel 2:185, tweede lid.

Artikel 2:185

1. Er is een vertrouwenscommissie bestaande uit een voorzitter en ten minste twee en ten hoogste vier overige leden, die tot taak heeft:

a. de Nederlandsche Bank te adviseren in gevallen waarin dat in deze paragraaf is voorgeschreven;

b. desgevraagd de Nederlandsche Bank te adviseren bij de ingevolge deze paragraaf door haar te nemen beslissingen;

c. desgevraagd de Nederlandsche Bank behulpzaam te zijn bij een onderzoek naar de mogelijkheden van samenwerking tussen een levensverzekeraar waarop de opvang kan worden toegepast en een andere verzekeraar, dan wel overname door laatstbedoelde verzekeraar.

2. Onze Minister benoemt, schorst en ontslaat de voorzitter en de overige leden van de vertrouwenscommissie volgens een bij ministeriële regeling te bepalen procedure die ten minste voorziet in een recht van voordracht door de Nederlandsche Bank en de vertegenwoordigende organisaties van levensverzekeraars gezamenlijk.

Artikel 2:186

1. De Nederlandsche Bank kan, gehoord de vertrouwenscommissie, besluiten tot opvang indien:

a. artikel 2:171, tweede lid, van toepassing is;

b. met betrekking tot het opgestelde financieringsplan, bedoeld in 2:171, tweede lid, van de levensverzekeraar, de instemming is geweigerd; en

c. de portefeuille van de levensverzekeraar nog overlevingskans heeft.

2. Met het weigeren van instemming voor het financieringsplan, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, wordt voor de toepassing van deze paragraaf gelijk gesteld het intrekken van een verleende instemming voor een financieringsplan, het niet binnen de door de Nederlandsche Bank bepaalde termijn indienen van een financieringsplan, of het niet binnen de door de Nederlandsche Bank bepaalde termijn aanbrenge van door haar aangegeven wijzigingen in een financieringsplan waarvoor instemming is verleend.

3. Opvang geschiedt aan de hand van een door de Nederlandsche Bank, gehoord de vertrouwenscommissie, op te stellen opvangplan. De levensverzekeraar en de opvanginstelling handelen overeenkomstig het opvangplan.

4. De Nederlandsche Bank maakt de inwerkingstelling van de opvang en het daarbij behorende opvangplan bekend aan de levensverzekeraar en de opvanginstelling.

5. De Nederlandsche Bank kan, gehoord de vertrouwenscommissie, het opvangplan wijzigen.

Artikel 2:187

1. De in het opvangplan geregelde opvang kan bestaan uit herverzekering door een opvanginstelling of overdracht van de portefeuille aan een opvanginstelling.

2. In geval van herverzekering van de portefeuille worden de verplichtingen van de levensverzekeraar uit directe verzekering geheel of gedeeltelijk herverzekerd bij een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen opvanginstelling. De voorwaarden waaronder herverzekering plaatsvindt, worden opgesteld door de opvanginstelling en behoeven de instemming van de Nederlandsche Bank.

3. In geval van overdracht van de portefeuille worden de rechten en verplichtingen van de levensverzekeraar uit directe verzekering overgedragen aan een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen opvanginstelling. De opvanginstelling brengt daarbij de solvabiliteitsmarge op de ingevolge artikel 2:82 vereiste omvang.

4. De statuten van de opvanginstelling, met inbegrip van wijzigingen daarvan, behoeven de voorafgaande instemming van de Nederlandsche Bank.

Artikel 2:188

De Nederlandsche Bank kan de levensverzekeraar en de opvanginstelling aanwijzingen geven in het belang van de goede werking van de opvang. De levensverzekeraar en de opvanginstelling volgen de aanwijzingen van de Nederlandsche Bank op. De aanwijzingen hebben geen betrekking op de herverzekeringsvoorwaarden, bedoeld in artikel 2:187, tweede lid, laatste volzin.

Artikel 2:189

1. Overdracht van de portefeuille van de levensverzekeraar ingevolge het opvangplan vindt slechts plaats nadat de rechtbank binnen welk rechtsgebied de levensverzekeraar zijn zetel heeft op verzoek van de Nederlandsche Bank daartoe een machtiging heeft verleend.

2. De Nederlandsche Bank kan een verzoek tot het verlenen of tot het intrekken van een machtiging bij de rechtbank indienen zonder tussenkomst van een procureur.

3. De rechtbank verleent de machtiging, tenzij de Nederlandsche Bank in redelijkheid niet tot het oordeel heeft kunnen komen dat de portefeuille van de levensverzekeraar nog overlevingskans heeft.

4. De Nederlandsche Bank zendt een afschrift van haar verzoek tot machtiging aan de levensverzekeraar.

5. De rechtbank behandelt het verzoek van de Nederlandsche Bank tot machtiging met de meeste spoed op een niet openbare terechtzitting op de voet van de rechtspleging in burgerlijke zaken, voor zover daarvan bij deze wet niet is afgeweken. De uitspraak wordt niet in het openbaar gedaan.

6. De rechtbank kan inzage nemen of doen nemen van de zakelijke gegevens en bescheiden van de levensverzekeraar.

7. De rechtbank geeft geen beschikking dan nadat de levensverzekeraar en de Nederlandsche Bank zijn gehoord althans daartoe behoorlijk zijn opgeroepen.

8. De beschikking is uitvoerbaar bij voorraad, terugwerkend tot aan het begin van de dag waarop zij is uitgesproken, niettegenstaande enige daartegen gerichte voorziening.

9. De rechtbank kan op verzoek van de Nederlandsche Bank de machtiging intrekken.

10. De Nederlandsche Bank doet van de verlening van de machtiging mededeling aan de betrokken levensverzekeraar en de opvanginstelling.

11. Tegen de beschikking staat uitsluitend beroep in cassatie open. Tot het instellen van beroep in cassatie tegen de beschikking van de rechtbank uit hoofde van deze paragraaf is, buiten de Nederlandsche Bank, de levensverzekeraar bevoegd, ongeacht of deze bij de rechtbank is verschenen.

12. Beroep in cassatie tegen de beschikking wordt ingesteld binnen veertien dagen na de dag van de uitspraak van de rechtbank. De behandeling heeft in raadkamer plaats en geschiedt met de grootste spoed. De uitspraak wordt niet in het openbaar gedaan.

Artikel 2:190

1. De levensverzekeraar draagt, ter uitvoering van het opvangplan, aan de opvanginstelling de waarden over die dienen tot dekking van de technische voorzieningen, voor zover deze voorzieningen betrekking hebben op de verplichtingen die worden herverzekerd, onderscheidenlijk worden overgedragen.

2. De levensverzekeraar draagt niet meer waarden over dan benodigd zijn voor de herverzekering, onderscheidenlijk overdracht, van de portefeuille.

3. Indien voor de opvang meer waarden benodigd zijn dan de in het eerste lid bedoelde, draagt de levensverzekeraar aan de opvanginstelling tevens aanvullende waarden over tot het benodigde bedrag.

4. Op de portefeuilleoverdracht door de levensverzekeraar aan de opvanginstelling zijn de artikelen 2:144, 2:149, eerste lid, 2:150, 2:151, 2:152, 2:158 en 2:160 niet van toepassing.

Artikel 2:191

1. Voor uitvoering van opvang wordt op enig moment ten hoogste € 204 604 222 ter beschikking gesteld, met dien verstande dat:

a. per opvangsituatie maximaal € 102 302 111 ter beschikking kan worden gesteld; en

b. het ter beschikking staande bedrag ten aanzien waarvan naar het oordeel van de Nederlandsche Bank bij het in werking stellen van de opvang, gehoord de vertrouwenscommissie, het aanmerkelijke risico bestaat dat het niet wordt terugbetaald, nooit hoger is dan € 102 302 111. 2. De bedragen, bedoeld in het eerste lid, worden jaarlijks door Onze Minister aangepast aan de procentuele ontwikkeling van de totale vereiste solvabiliteitsmarge van de levensverzekeraars, bedoeld in de artikelen 2:184, eerste lid, en 2:194, zoals die blijkt uit de meest recente jaarlijkse financiële verslaglegging van de Nederlandsche Bank.

3. De bedragen, bedoeld in het eerste lid, worden in januari van het jaar waarop zij betrekking hebben door Onze Minister in de Staatscourant bekend gemaakt.

4. Indien als gevolg van toepassing van de opvang voor een daarop volgende toepassing niet meer de maximale bedragen, bedoeld in het eerste lid, ter beschikking staan, bepaalt de Nederlandsche Bank de alsdan maximaal ter beschikking staande bedragen.

5. De Nederlandsche Bank, gehoord de vertrouwenscommissie, stelt het bedrag vast dat in een voorkomend geval beschikbaar wordt gesteld voor de toepassing van de opvang. De Nederlandsche Bank bepaalt per levensverzekeraar in hoeverre dit bedrag in de vorm van aandelen in de opvanginstelling wordt genomen en in hoeverre dit bedrag in de vorm van een achtergestelde lening aan de opvanginstelling wordt verstrekt. De levensverzekeraars waarop deze paragraaf van toepassing is, nemen de

aandelen en verstrekken de achtergestelde lening. Voor dit nemen van de aandelen, het houden ervan en het uitoefenen van de daarmee verbonden zeggenschap is geen verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, onderdeel d, vereist. De Nederlandsche Bank bepaalt de voorwaarden van de achtergestelde lening.

6. De levensverzekeraars waarop deze paragraaf van toepassing is verschaffen het op grond van het vijfde lid vastgestelde bedrag. De Nederlandsche Bank legt daartoe aan de levensverzekeraars een aanslag op.

7. Het zesde lid is niet van toepassing op opvanginstellingen en op levensverzekeraars ten aanzien waarvan opvang wordt toegepast of is toegepast en die uit dien hoofde nog verplichtingen hebben.

8. De Nederlandsche Bank kan een levensverzekeraar ontheffing verlenen van het zesde lid, eerste volzin, indien de bijdrage tot gevolg zal hebben dat de solvabiliteitsmarge van die levensverzekeraar niet meer zal voldoen aan artikel 2:82 en de levensverzekeraar niet in staat lijkt te zijn de solvabiliteitsmarge binnen een redelijke termijn op de vereiste omvang te brengen.

9. Ingeval een levensverzekeraar niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortvloeiend uit het zesde lid, kan de Nederlandsche Bank een dwangbevel uitvaardigen, dat executoir kan worden verklaard door de voorzieningenrechter van de rechtbank van het arrondissement waarin de Nederlandsche Bank is gevestigd en dan een executoriale titel oplevert, die met de toepassing van de voorschriften van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering door de Nederlandsche Bank ten uitvoer gelegd kan worden.

10. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld met betrekking tot opvang ingevolge deze paragraaf.

Artikel 2:192

1. Indien de opvanginstelling de portefeuille overdraagt aan een andere levensverzekeraar, is artikel 2:151, eerste tot en met vierde lid, eerste volzin, niet van toepassing.

2. Indien de Nederlandsche Bank geen bedenkingen heeft tegen de overdracht, verleent zij aan de opvanginstelling instemming met de overdracht.

Artikel 2:193

1. De Nederlandsche Bank stelt, gehoord de vertrouwenscommissie, het einde van de toepassing van de opvang vast.

2. De Nederlandsche Bank maakt het einde van de toepassing van de opvang bekend aan de levensverzekeraar en de opvanginstelling.

3. Indien na beëindiging van de toepassing van de opvang, waarbij een portefeuilleoverdracht heeft plaatsgevonden, bij de opvanginstelling een batig saldo resteert, keert de opvanginstelling dit uit aan de levensverzekeraar ten behoeve waarvan de opvang is toegepast.

4. De opvanginstelling trekt na beëindiging van de toepassing van de opvang in elk geval de aandelen in die niet het minimumkapitaal, bedoeld in artikel 67, tweede lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek vertegenwoordigen. De aandeelhouders werken hieraan mee.

§ 2.5.6.2. Levensverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:194

Paragraaf 2.5.6.1 is van overeenkomstige toepassing op levensverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, die vanuit een bijkantoor in Nederland het bedrijf van levensverzekeraar uitoefenen, voor

zover het betreft overeenkomsten uit directe verzekering afgesloten vanuit een bijkantoor in Nederland, tenzij met betrekking tot het bijkantoor een ontheffing is verleend in de zin van artikel 2:85.

AFDELING 2.5.7 NOODREGELING EN SANERINGSMAATREGELEN EN LIQUIDATIEPROCEDURES NAAR BUITENLANDS RECHT

§ 2.5.7.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:195

1. Ingeval de solvabiliteit of de liquiditeit van een kredietinstelling met zetel in Nederland die een vergunning heeft als bedoeld in artikel 2:7, aanhef en onderdeel a of c, tekenen van een gevaarlijke ontwikkeling vertoont en redelijkerwijs in die ontwikkeling geen verbetering te voorzien is, kan de rechtbank, binnen het rechtsgebied waarvan de kredietinstelling haar zetel heeft, op verzoek van de Nederlandsche Bank ten aanzien van de kredietinstelling in het belang van de gezamenlijke schuldeisers de noodregeling uitspreken.

2. Ingeval de solvabiliteit of de liquiditeit van een kredietinstelling zodanig is dat redelijkerwijs te voorzien is dat de kredietinstelling haar verplichtingen ter zake van de door haar verkregen gelden niet of slechts ten dele kan nakomen, kan de rechtbank binnen het rechtsgebied waarvan de kredietinstelling haar zetel heeft, op verzoek van de Nederlandsche Bank ten aanzien van de kredietinstelling in het belang van de gezamenlijke schuldeisers de noodregeling uitspreken.

Artikel 2:196

Indien het belang van de gezamenlijke schuldeisers bij de afwikkeling van het bedrijf van verzekeraar met zetel in Nederland een bijzondere voorziening behoeft, kan de rechtbank binnen het rechtsgebied waarvan de verzekeraar zijn zetel heeft, op verzoek van de Nederlandsche Bank de noodregeling uitspreken.

Artikel 2:197

1. De Nederlandsche Bank zendt een afschrift van het verzoekschrift aan de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland en geeft kennis van de inhoud van het verzoekschrift aan de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waar de kredietinstelling of de verzekeraar een bijkantoor heeft of waarnaar zij of hij diensten verricht vanuit haar of zijn vestigingen in een andere lidstaat.

2. De rechtbank behandelt het verzoek van de Nederlandsche Bank tot het uitspreken van de noodregeling met de meeste spoed op een niet openbare terechtzitting op de voet van de rechtspleging in burgerlijke zaken, voor zover daarvan bij deze wet niet is afgeweken.

3. De rechtbank geeft geen beschikking als bedoeld in artikel 2:195, eerste lid, of artikel 2:196 dan nadat de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, en de Nederlandsche Bank zijn gehoord, althans daartoe behoorlijk zijn opgeroepen.

4. Bij het uitspreken van de noodregeling benoemt de rechtbank een van haar leden of een van de leden van een andere rechtbank tot rechter-commissaris en benoemt zij een of meer bewindvoerders.

De Nederlandsche Bank kan voor de benoeming van de bewindvoerder of bewindvoerders voordrachten doen.

5. Indien het verzoek wordt toegewezen, wordt de beschikking op een openbare terechtzitting uitgesproken en wordt een uittreksel ervan onverwijld door de bewindvoerders bekendgemaakt in de Staatscourant, het Publicatieblad van de Europese Unie, alsmede in ten minste twee door

de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen en ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen landelijke dagbladen van iedere lidstaat waar de desbetreffende onderneming een bijkantoor heeft of waar zij diensten verricht. De uittreksels vermelden naam en zetel van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, de woonplaats of het kantoor van de bewindvoerders alsmede de datum van de beschikking. De publicatie in de landelijke dagbladen geschiedt in de officiële taal of talen van de betrokken lidstaat. In de bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Unie en de landelijke dagbladen van iedere lidstaat waar de desbetreffende onderneming een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht wordt daarenboven vermeld dat op de noodregeling, behoudens uitzonderingen, Nederlands recht van toepassing is, de rechtsgrondslag, dat de Nederlandsche Bank de bevoegde toezichthouder is, alsmede de uiterste datum waarop tegen de beslissing hoger beroep kan worden ingesteld met vermelding van het volledige adres van het Gerechtshof, het onderwerp van de beslissing en de rechtsgrondslag.

Artikel 2:198

1. Bij het uitspreken van de noodregeling of daarna kan de rechtbank aan de bewindvoerders een machtiging verlenen die strekt tot:
 - a. overdracht van het geheel of een gedeelte van de verbintenissen van de kredietinstelling, welke zij in de uitoefening van het bedrijf van kredietinstelling tot het ter beschikking krijgen van gelden heeft aangegaan onderscheidenlijk van het geheel of van een gedeelte van de verbintenissen van de verzekeraar uit of krachtens overeenkomsten van verzekering;
 - b. gehele of gedeeltelijke liquidatie van het bedrijf van de kredietinstelling onderscheidenlijk van de portefeuille van de verzekeraar; of
 - c. zowel overdracht als bedoeld in onderdeel a als liquidatie als bedoeld in onderdeel b.
2. In geval van een machtiging met betrekking tot een verzekeraar, strekt de machtiging, bedoeld in de onderdelen b en c, mede tot uitoefening van het vermogen van de onderneming van de verzekeraar, zolang nog niet blijkt dat de verzekeraar een negatief eigen vermogen heeft.
3. De Nederlandsche Bank kan in het verzoek, bedoeld in artikel 2:195, eerste of tweede lid, en 2:196, vermelden welke van de machtigingen, bedoeld in het eerste lid, naar haar oordeel het meest passend is.

Artikel 2:199

1. Indien de machtiging strekt tot overdracht als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, aanhef en onderdeel a, kan op voordracht van de rechter-commissaris of op verzoek van de bewindvoerders de machtiging worden uitgebreid tot een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, aanhef en onderdeel c.
2. De griffier zendt een afschrift van de voordracht of het verzoek aan de kredietinstelling onderscheidenlijk de verzekeraar met zetel in Nederland en, indien het een voordracht betreft, tevens aan de Nederlandsche Bank.
3. Op een voordracht of verzoek als bedoeld in het eerste lid wordt niet beslist dan nadat de rechter de Nederlandsche Bank in de gelegenheid heeft gesteld haar mening daaromtrent kenbaar te maken. De Nederlandsche Bank maakt met de meeste spoed haar mening kenbaar.
4. Nadat de Nederlandsche Bank haar mening ingevolge het derde lid kenbaar heeft gemaakt, of, indien zij niet van de in het derde lid bedoelde gelegenheid gebruik heeft gemaakt, behandelt de rechtbank de voordracht of het verzoek, bedoeld in het eerste lid, met de meeste spoed op een niet openbare terechtzitting op de voet van de rechtspleging in burgerlijke zaken, voor zover daarvan bij deze wet niet is afgeweken.

Artikel 2:200

1. De rechtbank is bevoegd inzage te nemen of te doen nemen, door daartoe door haar aangewezen deskundigen, van zakelijke gegevens en bescheiden van de betrokken kredietinstelling of verzekeraar.

2. Degene die de gegevens onder zich heeft verstrekt de gegevens of inlichtingen binnen een door de rechtbank te stellen termijn.

Artikel 2:201

De Nederlandsche Bank zendt een afschrift van de voordracht of het verzoek, bedoeld in artikel 2:199, eerste lid, aan de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland en geeft van de inhoud daarvan kennis aan de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waar de desbetreffende financiële onderneming een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht vanuit haar vestigingen in andere lidstaten.

Artikel 2:202

De beschikkingen, bedoeld in de artikelen 2:195, eerste en tweede lid, 2:196, eerste lid, en 2:199, eerste lid, worden met redenen omkleed.

Artikel 2:203

Indien de rechtbank een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, verleent, bepaalt de rechtbank de duur van de machtiging op ten hoogste anderhalf jaar. Indien een machtiging tot overdracht wordt uitgebreid tot een machtiging tot zowel overdracht als liquidatie, bepaalt de rechtbank de duur van de machtiging tot zowel overdracht als liquidatie op de resterende duur van de machtiging tot overdracht. Voor het verstrijken van de gestelde termijn kunnen de bewindvoerders eenmaal of meermalen verlenging van de geldigheidsduur voor ten hoogste anderhalf jaar verzoeken. Het verzoek wordt behandeld op dezelfde wijze als een verzoek tot het uitspreken van de noodregeling. Zolang bij de afloop van de geldigheidsduur van de machtiging op een verzoek tot verlenging niet is beschikt, blijft de machtiging gehandhaafd.

Artikel 2:204

1. De griffier van de rechtbank stelt de Nederlandsche Bank onverwijld in kennis van een beschikking als bedoeld in artikel 2:195, eerste of tweede lid, 2:196, of 2:199, eerste lid.

2. De Nederlandsche Bank stelt, onverwijld nadat zij in kennis is gesteld van de beschikking, de toezichthoudende instanties van alle andere lidstaten in kennis van de beschikking, alsmede van de mogelijke gevolgen in het desbetreffende geval. Tevens stelt de Nederlandsche Bank onverwijld de door Onze Minister op grond van artikel 212d van de Faillissementswet aangewezen systemen in kennis van de beschikking.

Artikel 2:205

1. De bewindvoerders geven van een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, aanhef en onderdeel b of c, onmiddellijk schriftelijk kennis aan alle bekende schuldeisers.

2. De kennisgeving aan schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering vermeldt tevens welke de belangrijkste gevolgen van de machtiging voor de overeenkomsten uit hoofde van verzekering zijn en de rechten en verplichtingen van de schuldeiser met een vordering uit hoofde van verzekering.

3. Iedere schuldeiser kan zijn vordering en schriftelijke opmerkingen betreffende zijn vordering indienen bij de bewindvoerders.

Artikel 2:206

1. De kennisgeving, bedoeld in artikel 2:205, eerste lid, aan een bekende schuldeiser met gewone verblijfplaats of woonplaats in een lidstaat, die een vordering uit hoofde van verzekering heeft, geschiedt in de officiële taal of talen van die lidstaat.

2. De kennisgeving, bedoeld in artikel 2:205, eerste lid, aan een bekende schuldeiser met gewone verblijfplaats of woonplaats in een lidstaat, die een andere vordering heeft dan de vordering, bedoeld in het eerste lid, geschiedt in het Nederlands met een formulier dat in alle officiële talen van de lidstaten het opschrift draagt «Oproep tot indiening van opmerkingen betreffende schuldvorderingen. Termijnen».

3. Elke schuldeiser met gewone verblijfplaats of woonplaats in een lidstaat kan zijn vordering en schriftelijke opmerkingen betreffende zijn vordering indienen in een officiële taal van die lidstaat met een verklaring met als opschrift in de Nederlandse taal «Indiening van een vordering», onderscheidenlijk «Indiening van opmerkingen betreffende een vordering».

4. In geval van een noodregeling ten aanzien van een kredietinstelling kunnen de bewindvoerders een vertaling in het Nederlands van de indiening van de vordering en de opmerkingen verlangen.

Artikel 2:207

Indien een machtiging is gegeven als bedoeld in artikel 2:198, aanhef en onderdeel b of c:

a. stellen de bewindvoerders alle bekende schuldeisers regelmatig op passende wijze in kennis van in ieder geval het verloop van de noodregeling; en

b. stelt de Nederlandsche Bank de toezichhoudende instanties van de andere lidstaten die zulks verzoeken in kennis van het verloop van de noodregeling.

Artikel 2:208

1. De rechter-commissaris houdt toezicht op de overdracht onderscheidenlijk de liquidatie, bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, en op het beheer van de boedel.

2. Met betrekking tot de beschikkingen van de rechter-commissaris, gegeven ter uitvoering van het in het in het eerste lid bepaalde, zijn de artikelen 66 en 67, eerste lid, van de Faillissementswet van overeenkomstige toepassing. Het tweede lid van artikel 67 van de Faillissementswet is van overeenkomstige toepassing voor zover de daarin opgesomde artikelen in artikel 2:213 van overeenkomstige toepassing zijn verklaard. Hetgeen in de genoemde artikelen is bepaald met betrekking tot de curator onderscheidenlijk de gefailleerde is van toepassing op de bewindvoerders onderscheidenlijk de verzekeraar.

Artikel 2:209

1. Een beschikking als bedoeld in artikel 2:195, eerste of tweede lid, 2:196, 2:198, eerste lid, of 2:199, eerste lid, is uitvoerbaar bij voorraad. Een beschikking als bedoeld in artikel 2:195, eerste of tweede lid, of 2:196 werkt terug tot aan het begin van de dag waarop zij is uitgesproken. De in dit lid bedoelde uitvoerbaarheid en terugwerkende kracht gelden niettegenstaande enige daartegen gerichte voorziening.

2. In afwijking van het eerste lid, werkt een beschikking als bedoeld in

het eerste lid niet terug ten aanzien van een door een kredietinstelling of verzekeraar met zetel in Nederland vóór het tijdstip waarop de rechtbank de beschikking heeft gegeven, gegeven overboekingsopdracht, opdracht tot verrekening of enige uit een dergelijke opdracht voortvloeiende betaling, levering, verrekening of andere rechtshandeling die benodigd is om de opdracht volledig uit te voeren in een systeem als bedoeld in artikel 212a, onderdeel b, van de Faillissementswet.

3. Het eerste lid en artikel 2:210, eerste lid, kunnen niet aan derden worden tegengeworpen ten aanzien van een door een financiële onderneming als bedoeld in het tweede lid na het tijdstip waarop de rechtbank een beschikking als bedoeld in het eerste lid heeft gegeven, gegeven overboekingsopdracht, opdracht tot verrekening of enige uit een dergelijke opdracht voortvloeiende betaling, levering, verrekening of andere rechtshandeling die benodigd is om de opdracht volledig uit te voeren, indien de opdracht in een systeem als bedoeld in artikel 212a, onderdeel b, van de Faillissementswet, wordt uitgevoerd op de dag waarop de rechtbank de beschikking heeft gegeven en de centrale tegenpartij, de afwikkelende instantie of het verrekeningsinstituut, bedoeld in artikel 212a van de Faillissementswet, kan aantonen dat deze ten tijde van de uitvoering van de opdracht niet op de hoogte was of op de hoogte behoorde te zijn van de door de rechtbank gegeven beschikking.

4. Het tweede en het derde lid zijn van overeenkomstige toepassing op een goederenrechtelijk zekerheidsrecht dat door een financiële onderneming als bedoeld in het tweede lid in verband met deelname aan een systeem als bedoeld in artikel 212a, onderdeel b, van de Faillissementswet, is gelegen ten behoeve van een centrale bank als bedoeld in artikel 212a, onderdeel h, van de Faillissementswet of ten behoeve van een financiële onderneming die deelneemt aan het systeem.

5. In afwijking van het eerste lid werkt een in dat lid bedoelde beschikking niet terug ten aanzien van een door een financiële onderneming als bedoeld in het tweede lid, voor het tijdstip waarop de rechtbank de beschikking heeft gegeven, gesloten financiëlezekerheids-overeenkomst als bedoeld in artikel 51 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek of een overdracht of vestiging van een pandrecht op grond daarvan, of enige uit een dergelijke overeenkomst voortvloeiende betaling, levering, verrekening of andere rechtshandeling die benodigd is om die overeenkomst volledig uit te voeren.

6. Het eerste lid kan niet aan derden worden tegengeworpen ten aanzien van een, door een financiële onderneming als bedoeld in het tweede lid, na het tijdstip waarop de rechtbank een beschikking als bedoeld in het eerste lid heeft gegeven, gesloten financiëlezekerheids-overeenkomst als bedoeld in artikel 51 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek, of enige uit een dergelijke overeenkomst voortvloeiende betaling, levering, verrekening of andere rechtshandeling die benodigd is om die overeenkomst volledig uit te voeren, indien de zekerheidsnemer kan aantonen dat deze niet op de hoogte was of behoorde te zijn van de door de rechtbank gegeven beschikking.

7. De rechtbank vermeldt op een beschikking als bedoeld in het eerste lid het tijdstip waarop de beschikking is gegeven tot op de minuut nauwkeurig.

Artikel 2:210

1. De bewindvoerders oefenen bij uitsluiting alle bevoegdheden van de bestuurders, commissarissen van de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland of, in geval van een verzekeraar met zetel in Nederland, vertegenwoordigers van de verzekeraar uit.

2. De bewindvoerders waken voor de belangen van de gezamenlijke schuldeisers.

3. De bestuurders en de commissarissen van de kredietinstelling of de verzekeraar of de vertegenwoordigers van een verzekeraar verlenen alle door de bewindvoerders gevraagde medewerking.

4. Indien meer dan een bewindvoerder is benoemd, is voor de geldigheid van hun handelingen toestemming van de meerderheid of bij staking van stemmen een beslissing van de president van de rechtbank vereist. De bewindvoerder aan wie bij een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, een bepaalde werkring is aangewezen, is binnen de grenzen daarvan zelfstandig tot handelen bevoegd.

5. De rechtbank kan te allen tijde een bewindvoerder, na hem en de Nederlandsche Bank gehoord, dan wel behoorlijk opgeroepen te hebben, ontslaan en door een ander vervangen, of aan hem een of meer bewindvoerders toevoegen, een en ander op verzoek van de bewindvoerder zelf, de andere bewindvoerders, de Nederlandsche Bank of een of meer schuldeisers dan wel ambtshalve.

6. De bewindvoerders kunnen de bestuurders van een kredietinstelling of een verzekeraar of de vertegenwoordiger van een verzekeraar machtigen bepaalde handelingen te verrichten.

7. Een besluit van aandeelhouders of leden van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, behoeft, om van kracht te zijn, de toestemming van de bewindvoerders.

8. Wordt een besluit van aandeelhouders of leden dat ingevolge de statuten of reglement van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, voor een handeling is vereist, niet genomen of verkrijgt dit besluit niet de volgens de statuten of reglementen vereiste toestemming, dan kunnen de bewindvoerders dit besluit nemen.

9. De bewindvoerders kunnen personen machtigen alle of een deel van de bevoegdheden uit te oefenen die zij ingevolge het eerste lid hebben. De bewindvoerders kunnen de rechtbank verzoeken een beloning voor de gemachtigden vast te stellen. De bewindvoerders doen van de naam en woonplaats van een door hen gemachtigde alsook van de intrekking van een machtiging mededeling in de Staatscourant.

10. Het loon van de personen, aangewezen ingevolge artikel 2:200, het loon en de verschotten van de bewindvoerders, alsmede de overige kosten van de noodregeling worden bepaald door de rechtbank en vormen een boedelschuld.

11. De bewindvoerders kunnen de bestuurders, commissarissen en vertegenwoordigers namens de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, ontslaan. Bij dit ontslag worden de overeengekomen of wettelijke termijnen in acht genomen, met dien verstande echter dat een termijn van zes weken in elk geval voldoende is.

12. De bewindvoerders kunnen personen aanwijzen om hen te vertegenwoordigen of anderszins bij te staan.

13. Artikel 69 van de Faillissementswet is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:211

1. Het uitspreken van de noodregeling heeft tot gevolg dat de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland niet kan worden genoodzaakt tot nakoming van haar onderscheidenlijk zijn verplichtingen die voor het uitspreken van de noodregeling zijn ontstaan.

2. Executies die zijn aangevangen voor het uitspreken van de noodregeling worden geschorst.

3. Beslagen die zijn gelegd voor het uitspreken van de noodregeling vervallen.

4. Artikel 36 van de Faillissementswet is van overeenkomstige toepassing op de in het eerste lid bedoelde verplichtingen.

5. Het in het eerste lid bepaalde geldt niet voor:

a. vorderingen die door pand of hypotheek op goederen van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, zijn gedekt;

b. termijnen van huurkoop.

6. Voor zover vorderingen die door pand of hypotheek zijn gedekt, niet op de daaraan onderworpen goederen kunnen worden verhaald, werkt de uitspraak wel ten aanzien van deze vorderingen.

Artikel 2:212

1. De artikelen 52 en 234 tot en met 241a van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing.

2. In afwijking van het eerste lid, bevrijdt voldoening na de bekendmaking van de vaststelling van de noodregeling van een kredietinstelling die geen natuurlijk persoon is tegenover de boedel indien degene die haar deed, bewijst dat hij niet bekend was met de vaststelling van de noodregeling, ingeval een machtiging is verleend als bedoeld in 2:198, aanhef, onderdeel b, of, ingeval een machtiging is verleend als bedoeld in artikel 2:198, onderdeel c, vanaf het moment waarop activa van de desbetreffende financiële onderneming te gelde zijn gemaakt met het oogmerk de opbrengst te verdelen onder de schuldeisers, aandeelhouders of leden van de desbetreffende onderneming.

Artikel 2:213

1. De bewindvoerders kunnen uitkeringen doen op vorderingen die niet voortvloeien uit handelingen met de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland na het uitspreken van de noodregeling verricht, voor zover dit gelet op de liquiditeitspositie van de desbetreffende financiële onderneming verantwoord is te achten en indien is voldaan aan het tweede lid en de artikelen 2:214 tot en met 2:219.

2. Artikel 2:206 is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat voor de verwijzing naar de kennisgeving, bedoeld in artikel 2:205, moet worden gelezen: de kennisgeving, bedoeld in artikel 2:214, tweede lid, tweede volzin.

Artikel 2:214

1. De bewindvoerders maken een staat op waaruit blijken de aard en het bedrag van de baten en schulden van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, de namen en woonplaatsen van de schuldeisers alsmede het bedrag der vorderingen van iedere schuldeiser. Een door de bewindvoerders gewaarmerkt afschrift van deze staat wordt ter kosteloze inzage van een ieder ter griffie van de rechtbank neergelegd.

2. Op verzoek van de bewindvoerders bepaalt de rechter-commissaris de dag waarop uiterlijk de vorderingen moeten worden ingediend, en voorts dag, uur en plaats waarop de verificatievergadering zal worden gehouden. Nadat de rechter-commissaris op het verzoek, bedoeld in de eerste volzin, heeft beslist, geven de bewindvoerders daarvan onmiddellijk aan alle bekende schuldeisers schriftelijk kennis. Deze kennisgeving betreft in elk geval tevens de gevolgen van het indienen van een vordering na het verstrijken van de termijn, bedoeld in de eerste volzin, de mededeling dat de vordering bij de bewindvoerders moet worden ingediend, met, in het voorkomende geval, de opgave dat op een voorrecht of goederenrechtelijk recht aanspraak wordt gemaakt. Aan schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering vermeldt de kennisgeving voorts welke de belangrijkste gevolgen van de noodregeling voor de overeenkomsten uit hoofde van verzekering zijn, en de rechten en verplichtingen van de verzekerde en anderen in verband met de overeenkomsten van verzekering.

3. De bewindvoerders doen, ingeval van een kredietinstelling, een

schadeverzekeraar of een levensverzekeraar met zetel in Nederland, tevens mededeling van de beschikkingen in de Staatscourant, het Publicatieblad van de Europese Unie, alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen en ten minste twee landelijke dagbladen van iedere lidstaat waar de desbetreffende onderneming een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht en, ingeval van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland, in de Staatscourant en in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen.

4. De artikelen 110 tot en met 113 en 213l, onderdeel e, van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:215

1. Een afschrift van de lijst van voorlopig erkende schuldvorderingen en van de lijst van betwiste vorderingen wordt door de bewindvoeders ter griffie van de rechtbank neergelegd om aldaar gedurende veertien dagen voorafgaande aan de verificatievergadering kosteloos voor een ieder ter inzage te liggen. De bewindvoeders geven alle bekende schuldeisers voor het begin van deze periode schriftelijk van de nederlegging bericht waarbij zij een nadere oproeping tot de verificatievergadering voegen. Voorts doen de bewindvoeders van de nederlegging mededeling in een of meer door de rechter-commissaris aan te wijzen dagbladen.

2. Met betrekking tot de verificatie zijn de artikelen 59, 119 tot en met 122, 123 tot en met 127, 129, 132 tot en met 137, 260, eerste lid, 261 en 262, eerste en derde lid, van de Faillissementswet van overeenkomstige toepassing. Daarbij zijn de bepalingen met betrekking tot de curator onderscheidenlijk de gefailleerde van toepassing op de bewindvoeders onderscheidenlijk de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid. In afwijking van de in artikel 127, eerste lid, van de Faillissementswet genoemde termijn geldt de termijn die ingevolge artikel 2:213, tweede lid voor de indiening van vorderingen is bepaald. De vorderingen welke opeisbaar worden op of na de datum van de beschikking, bedoeld in de artikelen 2:195, eerste en tweede lid, en 2:196, worden geleverd voor de waarde welke zij hebben op het tijdstip waarop deze vorderingen opeisbaar worden, met dien verstande dat dit ten aanzien van vorderingen welke vallen onder de werking van artikel 2:230, eerste lid, slechts geldt voor zover deze bepaling niet reeds op deze vorderingen is toegepast.

Artikel 2:216

De bestuurders van de financiële onderneming, bedoeld in artikel 2:213, wonen de verificatievergadering bij teneinde aldaar alle inlichtingen over de oorzaken van de in de artikelen 2:195 of 2:196 bedoelde toestand en de staat van de boedel te geven die aan hen door de rechter-commissaris worden gevraagd. De schuldeisers kunnen de rechter-commissaris verzoeken omtrent bepaalde door hen op te geven punten inlichtingen aan de bestuurders te vragen. De vragen aan de bestuurders gesteld en de door hen gegeven antwoorden worden in het proces-verbaal opgetekend. In afwijking van het bepaalde in artikel 121, vierde lid, van de Faillissementswet levert het proces-verbaal van de verificatievergadering ten aanzien van de verbintenissen van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, welke ingevolge artikel 2:229, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 2:230, eerste lid, worden overgedragen slechts kracht van gewijsde op voor zover de desbetreffende bedingen niet worden gewijzigd.

Artikel 2:217

1. Na de verificatie van de schuldvorderingen maken de bewindvoerders een uitdelingslijst op. Zij onderwerpen die aan de goedkeuring van de rechter-commissaris. De lijst houdt in een staat van ontvangsten en uitgaven, daaronder begrepen het loon van de bewindvoerders, de namen van de schuldeisers, en voorts het geverifieerde bedrag van ieders vordering en de daarop te ontvangen uitkering. De artikelen 180, tweede lid, 181 en 182, eerste lid, van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing. Onverminderd het bepaalde in het twaalfde lid is artikel 233 van die wet eveneens van overeenkomstige toepassing.

2. Bij het opmaken van de uitdelingslijst wordt met betrekking tot de vorderingen die zijn betwist of waarvan de voorrang is betwist of die voorwaardelijk zijn toegelaten een bedrag aan liquide middelen afgezonderd tot tenminste het beloop van het totaal van de bedragen die bij de toepassing van dit artikel op deze vorderingen zullen kunnen worden uitgekeerd, dan wel wordt deze uitkering op andere wijze zeker gesteld.

Artikel 2:218

1. De door de rechter-commissaris goedgekeurde uitdelingslijst wordt door de bewindvoerders ter griffie van de rechtbank neergelegd om aldaar gedurende veertien dagen kosteloos voor de schuldeisers ter inzage te liggen. De bewindvoerders doen van de nederlegging mededeling in een of meer door de rechter-commissaris aan te wijzen dagbladen alsmede indien het een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar betreft met zetel in Nederland in het Publicatieblad van de Europese Unie. Voorts geven de bewindvoerders aan ieder der erkende en voorwaardelijk toegelaten schuldeisers schriftelijk van de nederlegging kennis, onder vermelding van het voor hem uitgetrokken bedrag.

2. De artikelen 184 tot en met 186, 187, eerste, tweede en derde lid, 189 en 191 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat hetgeen daarin is bepaald met betrekking tot de curator van toepassing is op de bewindvoerders en dat in afwijking van de in artikel 184 van de Faillissementswet bedoelde termijn de in het eerste lid, eerste volzin van dit artikel genoemde termijn geldt.

3. Indien ten gevolge van het krachtens artikel 184 dan wel artikel 186 van de Faillissementswet gedane verzet een verificatiegeschil ontstaat, wordt ten aanzien van de vorderingen waarop dit verzet betrekking heeft, artikel 2:217 overeenkomstig toegepast, en kan vervolgens, nadat voor zover nodig tevens dienovereenkomstig wijziging van de overige in de ter inzage neergelegde lijst opgenomen uitkeringsbedragen heeft plaats gehad, met inachtneming van het overigens in de artikelen 2:213 tot en met 2:219 bepaalde, tot uitkering worden overgegaan. Indien het gedane verzet niet tot een verificatiegeschil leidt, kan met inachtneming van het bij de beschikking op het verzet bepaalde tot uitkering worden overgegaan zodra die beschikking in kracht van gewijsde is gegaan.

Artikel 2:219

In afwijking van artikel 2:217, tweede lid, laatste volzin, kan op geverifieerde vorderingen welke opeisbaar worden op of na de datum van de beschikking, bedoeld in de artikelen 2:195, eerste en tweede lid, en 2:196, voor zover artikel 2:198, eerste lid, niet reeds op deze vorderingen werd toegepast, een uitkering eerst worden gedaan zodra deze vorderingen opeisbaar zijn geworden. Tot dat tijdstip wordt een bedrag aan liquide middelen afgezonderd tot ten minste het beloop van het totaal van de bedragen die bij de toepassing van dit artikel op deze vorderingen zullen

kunnen worden uitgekeerd, dan wel wordt deze uitkering op andere wijze zeker gesteld.

Artikel 2:220

Ingevolge de hun verleende machtiging, bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, kunnen de bewindvoerders, ongeacht hetgeen daaromtrent bij de statuten van de betrokken kredietinstelling of verzekeraar met zetel in Nederland is bepaald:

- a. alle nog niet gedane stortingen op de aandelen in het geplaatste kapitaal van de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland onderscheidenlijk het waarborgkapitaal van een verzekeraar met zetel in Nederland uitschrijven en innen;
- b. naheffingen opleggen en innen tot het in de statuten van een verzekeraar met zetel in Nederland die een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland is bepaalde maximum.

Artikel 2:221

De bewindvoerders brengen tijdens de noodregeling telkens na verloop van drie maanden, alsmede na beëindiging van de noodregeling, zo spoedig mogelijk verslag omtrent hun werkzaamheden uit aan de rechtbank. Een afschrift van dit verslag zenden de bewindvoerders aan Onze Minister en aan de Nederlandsche Bank.

Artikel 2:222

Voor de toepassing van de artikelen 194, 342 en 343 van het Wetboek van Strafrecht wordt met faillissement gelijkgesteld de rechtstoestand waarin een kredietinstelling of verzekeraar met zetel in Nederland verkeert zolang de noodregeling ten aanzien van deze financiële onderneming van kracht is.

Artikel 2:223

1. Nadat de rechtbank een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, heeft gegeven, kan zij in afwijking van artikel 1 van de Faillissementswet, de Nederlandsche Bank gehoord, op verzoek van de bewindvoerders, op voordracht van de rechter-commissaris of ambtshalve, de desbetreffende kredietinstelling of verzekeraar met zetel in Nederland in staat van faillissement verklaren indien blijkt dat deze een negatief eigen vermogen heeft en het met de verleende machtiging te bereiken doel is verwezenlijkt of niet meer kan worden verwezenlijkt.

2. De noodregeling en de machtiging houden van rechtswege op van kracht te zijn ingeval de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, in staat van faillissement wordt verklaard.

Artikel 2:224

1. De rechtbank kan op verzoek van de bewindvoerders of ambtshalve de noodregeling beëindigen.

2. De bewindvoerders kunnen een verzoek tot beëindiging van de noodregeling bij de rechtbank indienen zonder tussenkomst van een procureur.

3. De rechtbank geeft geen beschikking dan nadat de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland en de Nederlandsche Bank zijn gehoord, althans behoorlijk zijn opgeroepen.

4. De bewindvoerders maken het beëindigen van de noodregeling bekend in de Staatscourant en, indien het een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland

betreft, in het Publicatieblad van de Europese Unie en in een of meer door de rechtbank aan te wijzen dagbladen.

5. De Nederlandsche Bank geeft van het beëindigen van de noodregeling kennis aan de toezichhoudende instanties in de andere lidstaten waar de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht vanuit haar vestigingen in andere lidstaten.

Artikel 2:225

Indien de bekendmaking, bedoeld in de artikelen 2:224, vierde lid, 2:229, derde of achtste lid, of artikel 212q van de Faillissementswet betrekking heeft op alle verbintenissen van de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland, vervallen door deze bekendmaking van rechtswege de bevoegdheden, welke de bewindvoerders ingevolge het uitspreken van de noodregeling hadden verkregen.

Artikel 2:226

1. Tegen beschikkingen van de rechtbank ingevolge de artikelen 2:195, eerste of tweede lid, 2:196, 2:198, eerste lid, en 2:229, heeft, indien het verzoek om toepassing van de noodregeling wordt afgewezen, de Nederlandsche Bank het recht van hoger beroep gedurende acht dagen na de dag van de afwijzing.

2. Tegen beschikkingen van de rechtbank ingevolge de artikelen 2:195, eerste of tweede lid, 2:196, 2:198, eerste lid, 2:229 en 2:230, eerste lid, hebben, indien het verzoek om toepassing van de noodregeling wordt toegewezen, de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland, nadat hij of zij op de aanvraag van de toepassing van de noodregeling is gehoord gedurende acht dagen na de dag van toewijzing, het recht van hoger beroep en, zo zij niet zijn gehoord, het recht van verzet.

3. De behandeling heeft in raadkamer plaats en geschiedt met de grootste spoed.

4. Indien het verzoek wordt toegewezen, wordt de beschikking op een openbare terechtzitting uitgesproken en wordt een uittreksel ervan onverwijld door de bewindvoerders bekendgemaakt in de Staatscourant, het Publicatieblad van de Europese Unie, alsmede in ten minste twee door het Gerechtshof aan te wijzen Nederlandse dagbladen en ten minste twee door het Gerechtshof aan te wijzen landelijke dagbladen van iedere lidstaat waar de desbetreffende onderneming een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht. De uittreksels vermelden naam en zetel van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, de woonplaats of het kantoor van de bewindvoerders alsmede de datum van de beschikking. De publicatie in de landelijke dagbladen geschiedt in de officiële taal of talen van de betrokken lidstaat. In de bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Unie en de landelijke dagbladen van iedere lidstaat waar de desbetreffende onderneming een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht wordt daarenboven vermeld dat op de noodregeling, behoudens uitzonderingen, Nederlands recht van toepassing is, de rechtsgrondslag, dat de Nederlandsche Bank de bevoegde toezichhouder is, alsmede de uiterste datum waarop tegen de beslissing beroep in cassatie bij de Hoge Raad kan worden ingesteld met vermelding van het volledige adres van de Hoge Raad, het onderwerp van de beslissing en de rechtsgrondslag.

5. Beroep in cassatie tegen deze beschikking op het hoger beroep of het verzet moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de dag van uitspraak. Het derde lid is van overeenkomstige toepassing.

6. Indien ten gevolge van verzet, hoger beroep of cassatie de uitspraak tot toepassing van de noodregeling wordt vernietigd, blijven niettemin geldig en verbindend voor de kredietinstelling of verzekeraar de handelingen, door de bewindvoerders verricht vóór of op de dag waarop aan

het voorschrift tot aankondiging in de Staatscourant overeenkomstig artikel 2:227, eerste lid, is voldaan.

Artikel 2:227

1. Zodra een vonnis waarbij de noodregeling is toegepast ten gevolge van verzet, hoger beroep of cassatie is vernietigd, en, in de eerste twee gevallen de termijn om in hoger beroep of cassatie te komen is verstreken zonder dat daarvan gebruik is gemaakt, wordt door de griffier van het rechtscollege dat de vernietiging heeft uitgesproken, van die uitspraak kennis gegeven aan de bewindvoerders. De bewindvoerders doen daarvan aankondiging in de bladen, bedoeld in artikel 2:197, vijfde lid.

2. Artikel 15, tweede en derde lid, van de Faillissementswet is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:228

1. Een vereniging waarvan ten minste 35 procent van:

- a. de schuldeisers met een vordering op de kredietinstelling met zetel in Nederland uit hoofde van een overeenkomst die zij heeft gesloten in de uitoefening van haar bedrijf als tot het ter beschikking krijgen van gelden heeft aangeaan; of

- b. de schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering; lid is, kan zich melden bij de bewindvoerders.

2. De bewindvoerders horen de vereniging alvorens zij de bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 2:229 of 2:230, uitoefenen, indien deze op een door de bewindvoerders te bepalen moment ten genoegen van de bewindvoerders heeft aangetoond dat zij aan de in het eerste lid gestelde vereisten voldoet.

Artikel 2:229

1. De rechtbank kan tegelijk met een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, of daarna de bewindvoerders op hun verzoek een bijzondere machtiging verlenen die strekt tot wijziging, bij de overdracht van rechten en verplichtingen uit of krachtens overeenkomsten die de kredietinstelling met zetel in Nederland in de uitoefening van haar bedrijf als kredietinstelling tot het ter beschikking verkrijgen van gelden heeft aangeaan, van die overeenkomsten, met dien verstande dat de bedingen in de overeenkomsten, waaruit vorderingen voortvloeien als bedoeld in artikel 2:211, vijfde lid, vorderingen die door pand of hypotheek op goederen van de kredietinstelling worden gedekt of termijnen van huurkoop daarbij niet kunnen worden gewijzigd.

2. Met betrekking tot de bijzondere machtiging, bedoeld in het eerste lid, zijn de artikelen 2:197, eerste tot en met derde lid, vijfde lid, eerste volzin, 200, 203, 204, eerste en tweede lid, eerste volzin en 209, eerste lid van overeenkomstige toepassing.

3. Zodra overdracht van verbintenissen heeft plaatsgevonden, maken bewindvoerders de overdracht en, ingeval de bedingen in de overeenkomsten zijn gewijzigd, deze wijzigingen bekend door plaatsing in de Staatscourant, in het Publicatieblad van de Europese Unie en in ten minste drie door de rechtbank aan te wijzen dagbladen.

4. De overdracht en de wijziging worden ten aanzien van alle andere belanghebbenden dan de betrokken kredietinstellingen van kracht met ingang van de tweede dag, volgende op die van de dagtekening van de Staatscourant waarin de bekendmaking is geplaatst.

5. De Nederlandsche Bank geeft van de overdracht kennis aan de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waar de kredietinstelling een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht vanuit haar vestigingen in andere lidstaten.

6. Wijzigingen als bedoeld in het eerste lid laten onverlet de uitkeringen die overeenkomstig artikel 2:213 zijn gedaan voor de dag van de indiening van het verzoek om de machtiging, bedoeld in het eerste lid.

7. Gedurende de liquidatie, bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, onderdeel b of c, regelt de rechtbank naar behoefte de bijzonderheden en gevolgen van de liquidatie, waaronder begrepen verkorting van de geldingsduur van lopende overeenkomsten, nadat zij daaromtrent het advies van de bewindvoerders en de Nederlandsche Bank heeft ingewonnen.

Artikel 2:230

1. De rechtbank kan tegelijk met een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, of daarna de bewindvoerders op hun verzoek een bijzondere machtiging verlenen die strekt:

a. bij de overdracht van rechten en verplichtingen uit of krachtens verzekering die de verzekeraar met zetel in Nederland heeft gesloten, tot wijziging van die verzekering; of

b. tot verkorting van de duur van verzekering.

2. Met betrekking tot de bijzondere machtiging, bedoeld in het eerste lid, zijn de artikelen 2:197, eerste tot en met derde lid, vijfde lid, eerste volzin, 2:200, 2:203, 2:204, eerste en tweede lid, eerste volzin en 2:209, eerste lid van overeenkomstige toepassing.

3. Zodra overdracht van rechten en verplichtingen krachtens de in artikel 2:198, eerste lid, bedoelde machtiging heeft plaatsgevonden, doen de bewindvoerders van deze overdracht en, zo handelingen door hen zijn verricht krachtens de in het eerste lid bedoelde bijzondere machtiging, van deze handelingen mededeling in de Staatscourant, in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen dagbladen en indien het een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland betreft in het Publicatieblad van de Europese Unie. De bewindvoerders kunnen, indien zij dit in het belang van verzekeringnemers, verzekerden of gerechtigden op uitkeringen achten, de bedoelde overdracht en handelingen tevens op andere wijze publiceren.

4. De overdracht en de wijziging, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, worden ten aanzien van alle andere belanghebbenden dan de betrokken verzekeraar van kracht met ingang van de tweede dag, volgende op die van de dagtekening van de Staatscourant waarin de publicatie is geplaatst. Op de overdracht zijn de artikelen 2:144 tot en met 2:146, 2:148 en 2:152 niet van toepassing.

5. De Nederlandsche Bank geeft van de overdracht en de handelingen indien het een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar betreft, kennis aan de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waar de desbetreffende financiële onderneming een bijkantoor heeft of waarnaar hij diensten verricht vanuit zijn vestigingen in andere lidstaten.

6. Wijzigingen als bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, laten onverlet de uitkeringen die overeenkomstig artikel 2:213 zijn gedaan voor de dag van de indiening van het verzoek om de machtiging, bedoeld in het eerste lid.

7. Wijzigingen als bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, die op een levensverzekering betrekking hebben, kunnen niet tot gevolg hebben dat aan verzekeringnemers meer verplichtingen worden opgelegd.

Artikel 2:231

In geval van overdracht van rechten en verplichtingen ingevolge een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, of een bijzondere machtiging als bedoeld in artikel 2:230, eerste lid, draagt de verzekeraar met zetel in Nederland de waarden over die dienen tot dekking van de

technische voorzieningen voor zover deze voorzieningen betrekking hebben op de verplichtingen die worden overgedragen.

Artikel 2:232

Een overdracht van rechten en verplichtingen ingevolge een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, aanhef en onderdeel a of c, mag geen nadeel toebrengen aan de rechten van de overblijvende schuldeisers.

Artikel 2:233

1. In geval van toepassing van de noodregeling op grond van dit hoofdstuk worden de boedelschulden, overeenkomstig de bepalingen van de Faillissementswet, al naar gelang de aard van de betrokken boedel-schuld hetzij omgeslagen over ieder deel van de boedel, hetzij uitsluitend van een bepaalde bate van de boedel afgetrokken. Onder boedelschulden vallen in ieder geval de kosten van inschrijving in een openbaar register in een andere lidstaat.

2. Onverminderd het bepaalde in het eerste lid en behoudens vorderingen door pand of hypotheek gedekt, worden in geval van een noodregeling van een schadeverzekeraar met zetel in Nederland de volgende vorderingen verhaald op de boedel in de volgende volgorde:

a. de vorderingen uit hoofde van verzekering betreffende periodieke uitkeringen ter zake van ziekte, letsel of overlijden van natuurlijke personen, ontstaan uit of krachtens een schadeverzekering, met uitzondering evenwel van uitkeringen, krachtens een herverzekering aan een andere verzekeraar verschuldigd, en van uitkeringen ter zake van pensioenen, toegezegd aan werknemers of gewezen werknemers van de verzekeraar of aan hun nabestaanden;

b. de vorderingen van werknemers en gewezen werknemers alsmede de vorderingen van hun nabestaanden met betrekking tot reeds vervallen termijnen van pensioen voor zover de vordering niet ouder is dan een jaar;

c. de vorderingen van werknemers, niet zijnde bestuurders van de verzekeraar bij wie zij in dienst zijn, en gewezen werknemers alsmede de vorderingen van hun nabestaanden met betrekking tot in de toekomst tot uitkering komende termijnen van toegezegd pensioen;

d. de vorderingen van werknemers met betrekking tot het loon over het voorafgaande jaar en hetgeen over het lopende jaar is verschuldigd, benevens het bedrag van de verhoging van dat loon ingevolge artikel 625 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek alsmede het bedrag van de uitgaven, door de werknemer voor de verzekeraar als werkgever gedaan, en de bedragen, door de verzekeraar aan de werknemer krachtens Titel 10 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in verband met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst verschuldigd;

e. de vorderingen uit hoofde van verzekering betreffende niet-periodieke uitkeringen ter zake van ziekte, letsel of overlijden van natuurlijke personen, ontstaan uit of krachtens een schadeverzekering, met uitzondering evenwel van uitkeringen, krachtens overeenkomst van herverzekering aan een andere verzekeraar verschuldigd;

f. de vorderingen uit hoofde van verzekering betreffende uitkeringen ter zake van andere dan in de onderdelen a en e bedoelde schaden, ontstaan uit overeenkomsten van schadeverzekering;

g. de vorderingen tot teruggave van bedragen die zonder rechtsgrond zijn betaald of aan de betaling waarvan de rechtsgrond is komen te ontvallen, welke betaling heeft plaatsgevonden in de veronderstelling dat daarmee premies zijn betaald.

3. Onverminderd het bepaalde in het eerste lid en behoudens vorderingen door pand of hypotheek gedekt, worden in geval van een noodre-

geling van een levensverzekeraar met zetel in Nederland de volgende vorderingen verhaald op de boedel in de volgende volgorde:

a. de vorderingen van werknemers en gewezen werknemers alsmede de vorderingen van hun nabestaanden met betrekking tot reeds vervallen termijnen van pensioen, voor zover de vordering niet ouder is dan een jaar;

b. de vorderingen van werknemers, niet zijnde bestuurders van de verzekeraar waarbij zij in dienst zijn, en gewezen werknemers alsmede de vorderingen van hun nabestaanden met betrekking tot in de toekomst tot uitkering komende termijnen van toegezegd pensioen;

c. de vorderingen van werknemers met betrekking tot het loon over het voorafgaande jaar en hetgeen over het lopende jaar verschuldigd is, benevens het bedrag van de verhoging van dat loon ingevolge artikel 625 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek alsmede het bedrag van de uitgaven, door de werknemer voor de verzekeraar gedaan, en de bedragen, door de verzekeraar aan de werknemer krachtens titel 10 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in verband met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst verschuldigd;

d. de vorderingen uit hoofde van verzekering en rechten betreffende uitkeringen, die zijn ontstaan of nog zullen ontstaan uit een levensverzekering;

e. de vorderingen tot teruggave van bedragen die zonder rechtsgrond zijn betaald of aan de betaling waarvan de rechtsgrond is komen te ontvallen, welke betaling heeft plaatsgevonden in de veronderstelling dat daarmee premies zijn betaald.

4. Onverminderd het bepaalde in het eerste lid en behoudens vorderingen door pand of hypotheek gedekt, worden in geval van een noodregeling van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland de volgende vorderingen verhaald op de boedel in de volgende volgorde:

a. de vorderingen van werknemers en gewezen werknemers alsmede de vorderingen van hun nabestaanden met betrekking tot reeds vervallen termijnen van pensioen, voor zover de vordering niet ouder is dan een jaar;

b. de vorderingen van werknemers, niet zijnde bestuurders van de verzekeraar waarbij zij in dienst zijn, en gewezen werknemers alsmede de vorderingen van hun nabestaanden met betrekking tot in de toekomst tot uitkering komende termijnen van toegezegd pensioen;

c. de vorderingen van werknemers met betrekking tot het loon over het voorafgaande jaar en hetgeen over het lopende jaar verschuldigd is, benevens het bedrag van de verhoging van dat loon ingevolge artikel 625 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek alsmede het bedrag van de uitgaven, door de werknemer voor de verzekeraar als werkgever gedaan, en de bedragen, door de verzekeraar aan de werknemer krachtens titel 10 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in verband met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst verschuldigd;

d. de vorderingen en rechten betreffende prestaties, die zijn ontstaan of nog zullen ontstaan uit een natura-uitvaartverzekering, gesloten vanuit een vestiging in Nederland.

5. Vorderingen die niet worden genoemd in het tweede, derde en vierde lid, worden eerst dan voldaan indien de vorderingen, bedoeld in het tweede, derde en vierde lid zijn voldaan en, in geval van vorderingen, bedoeld in het tweede en derde lid, indien vaststaat dat in de toekomst zodanige vorderingen niet meer zullen ontstaan, naar evenredigheid van elke vordering, behoudens de door de wet erkende redenen van voorrang.

6. De in het vijfde lid bedoelde redenen van voorrang gelden zowel voor vorderingen van schuldeisers met gewone verblijfplaats, woonplaats of statutaire zetel in Nederland als voor soortgelijke vorderingen van schuldeisers met gewone verblijfplaats, woonplaats of statutaire zetel in een andere lidstaat.

Artikel 2:234

1. Indien de opvang, bedoeld in artikel 2:187, eerste lid, ten tijde van het uitspreken van de noodregeling reeds in werking is gesteld, kan de toepassing ervan door de Nederlandsche Bank worden voortgezet in de in artikel 2:187, derde lid, bedoelde vorm.
2. De bewindvoerders verlenen hieraan hun medewerking.

Artikel 2:235

1. De Nederlandsche Bank kan, gehoord de vertrouwenscommissie, de opvang, bedoeld in artikel 2:187, eerste lid, in werking stellen tijdens de noodregeling indien de portefeuille van de levensverzekeraar overlevingskans heeft.
2. De bewindvoerders verlenen hieraan hun medewerking.
3. De opvang blijft in een in het eerste lid bedoeld geval beperkt tot de in artikel 2:187, derde lid bedoelde verplichte overdracht van de portefeuille.
4. Artikel 2:186, eerste en tweede lid, is niet van toepassing.

Artikel 2:236

1. Indien na de inwerkingstelling van de opvang overeenkomstig artikel 2:186, tweede lid, of 2:235 verplichte overdracht van de portefeuille niet tot stand kan worden gebracht, doet de Nederlandsche Bank hiervan mededeling aan de bewindvoerders.
2. Zolang de Nederlandsche Bank deze mededeling niet heeft gedaan, verleent de rechtbank de bewindvoerders geen bijzondere machtiging als bedoeld in artikel 2:230, eerste lid.
3. De rechtbank verleent de bijzondere machtiging evenmin zolang de Nederlandsche Bank de opvang niet in werking heeft gesteld, tenzij de Nederlandsche Bank aan de bewindvoerders mededeling heeft gedaan van de omstandigheid dat er geen aanleiding is tot die inwerkingstelling.

§ 2.5.7.2. Financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat

Artikel 2:237

Ingeval de solvabiliteit of de liquiditeit van een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een andere lidstaat die geen vergunning heeft, zodanig is dat te voorzien is dat de kredietinstelling dan wel het bijkantoor haar of zijn verplichtingen ter zake van de door haar of hem verkregen gelden niet of slechts ten dele kan nakomen, kan de rechtbank binnen het rechtsgebied waarvan de kredietinstelling dan wel het bijkantoor is gelegen, op verzoek van de Nederlandsche Bank ten aanzien van de kredietinstelling in het belang van de gezamenlijke schuldeisers de noodregeling uitspreken.

Artikel 2:238

Indien het belang van de schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering bij de afwikkeling van het bedrijf van een bijkantoor in Nederland van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die geen vergunning heeft, een bijzondere voorziening behoeft, kan de rechtbank binnen het rechtsgebied waar die verzekeraar zijn zetel heeft, op verzoek van de Nederlandsche Bank de noodregeling uitspreken.

Artikel 2:239

De artikelen 2:195 tot en met 2:236 zijn van overeenkomstige toepassing op kredietinstellingen als bedoeld in artikel 2:237 en verzekeraars als bedoeld in artikel 2:238 voor zover deze artikelen betrekking hebben op de desbetreffende financiële ondernemingen.

Artikel 2:240

1. Indien de rechtbank het noodzakelijk acht dat in verband met een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een andere lidstaat die krachtens artikel 2:13 in Nederland het bedrijf van kredietinstelling mag uitoefenen, een saneringsmaatregel wordt vastgesteld, stelt de griffier van de rechtbank de Nederlandsche Bank hiervan in kennis.

2. De Nederlandsche Bank stelt nadat zij overeenkomstig het eerste lid in kennis is gesteld de toezichthoudende instanties van alle andere lidstaten daarvan in kennis.

§ 2.5.7.3. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is en met een bijkantoor in Nederland

Artikel 2:241

1. Ingeval de solvabiliteit of de liquiditeit van een kredietinstelling met een bijkantoor in Nederland en met zetel in een staat die geen lidstaat is die een vergunning heeft als bedoeld in artikel 2:17, dan wel de solvabiliteit of de liquiditeit van een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een vergunning heeft als bedoeld in artikel 2:17, tekenen van een gevaarlijke ontwikkeling vertoont en redelijkerwijs in die ontwikkeling geen verbetering te voorzien is, kan de rechtbank, binnen het rechtsgebied waarvan het bijkantoor is gelegen, op verzoek van de Nederlandsche Bank ten aanzien van de kredietinstelling in het belang van de gezamenlijke schuldeisers de noodregeling uitspreken.

2. Ingeval de solvabiliteit of de liquiditeit van een kredietinstelling met een bijkantoor in Nederland en met zetel in een staat die geen lidstaat is en waarop het verbod van artikel 2:19 van toepassing is, dan wel van een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is en waarop het verbod van artikel 2:17 van toepassing is, zodanig is dat te voorzien is dat de kredietinstelling dan wel het bijkantoor haar onderscheidenlijk zijn verplichtingen ter zake van de door haar onderscheidenlijk hem verkregen gelden niet of slechts ten dele kan nakomen, kan de rechtbank binnen het rechtsgebied waarvan het bijkantoor is gelegen, op verzoek van de Nederlandsche Bank ten aanzien van de kredietinstelling in het belang van de gezamenlijke schuldeisers de noodregeling uitspreken.

Artikel 2:242

Indien het belang van de gezamenlijke schuldeisers bij de afwikkeling van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar op wie het verbod van artikel 2:17 van toepassing is of van de gezamenlijke schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor in Nederland van een dergelijke verzekeraar voortvloeiende verplichting een bijzondere voorziening behoeft, kan de rechtbank binnen het rechtsgebied waarvan de levensverzekeraar of schadeverzekeraar zijn zetel heeft, op verzoek van de Nederlandsche Bank de noodregeling uitspreken.

Artikel 2:243

1. De Nederlandsche Bank zendt een afschrift van het verzoekschrift aan de kredietinstelling, bedoeld in artikel 2:241, eerste en tweede lid, de levensverzekeraar en de schadeverzekeraar, bedoeld in artikel 2:242, en aan het bijkantoor en geeft kennis van de inhoud van het verzoekschrift aan:

- a. de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waarnaar zij diensten verricht vanuit een bijkantoor in Nederland; en
- b. indien het een levensverzekeraar of schadeverzekeraar betreft en een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat is belast met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van de betrokken verzekeraar, die toezichthoudende instantie.

2. Artikel 2:197, tweede tot en met vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. De griffier van de rechtbank zendt een afschrift van de oproeping, bedoeld in artikel 2:197, derde lid, aan een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid en het bijkantoor.

4. Indien het verzoek wordt toegewezen, wordt de beschikking op een openbare terechtzitting uitgesproken en wordt een uittreksel ervan onverwijld door de bewindvoerders bekendgemaakt in de Staatscourant, alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen. Het uittreksel vermeldt naam en zetel en het bijkantoor van de financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, en de zetel en de woonplaats of het kantoor van de bewindvoerders alsmede de datum van de beschikking.

Artikel 2:244

Indien een machtiging is gegeven als bedoeld in artikel 2:198, aanhef en onderdeel b of c, stellen de bewindvoerders de bekende schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van een bijkantoor in Nederland voortvloeiende verplichting, regelmatig op passende wijze in kennis van in ieder geval het verloop van de noodregeling.

Artikel 2:245

1. Ten aanzien van een kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is met bijkantoor in Nederland hebben de machtigingen betrekking op het vanuit de bijkantoren in Nederland uitgeoefende bedrijf.

2. Ten behoeve van de toepassing van het eerste lid kan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden bepaald welke activa en passiva tot dat bedrijf moeten worden gerekend.

Artikel 2:246

1. De artikelen 2:198 tot en met 2:203, 2:206, 2:208 en 2:209, 2:210, eerste tot en met zesde lid en negende tot en met dertiende lid, 2:211 tot en met 2:229, en 2:230 tot en met 2:236, zijn van overeenkomstige toepassing op de noodregeling die overeenkomstig de artikelen 2:233 of 2:234 is uitgesproken met dien verstande dat voor «schuldeisers» moet worden gelezen «schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor in Nederland voortvloeiende verplichting».

2. In afwijking van het eerste lid behoeft van de beschikkingen, bedoeld in artikel 213, vierde lid, en de nederlegging, bedoeld in artikel 2:213, elfde lid, niet in het Publicatieblad van de Europese Unie mededeling te worden gedaan.

Artikel 2:247

1. Indien een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, aanhef en onderdeel b, is gegeven, stelt de griffier van de rechtbank de Nederlandsche Bank onverwijld in kennis van de inhoud van de beschikking, alsmede van de mogelijke gevolgen daarvan in het desbetreffende geval. De Nederlandsche Bank stelt daarna onverwijld de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten van de Europese Unie waar de kredietinstelling, bedoeld in artikel 2:233, eerste of tweede lid, een bijkantoor heeft in kennis van de beschikking, alsmede van de mogelijke gevolgen daarvan in het desbetreffende geval. De Nederlandsche Bank stelt de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten in kennis van de beschikking.

2. Indien een machtiging is gegeven als bedoeld in artikel 2:198, aanhef en onderdeel c, en de bewindvoerder gaat over tot liquidatie, stelt de bewindvoerder de Nederlandsche Bank onverwijld in kennis van de inhoud van de beschikking, alsmede van de mogelijke gevolgen daarvan in het desbetreffende geval. De Nederlandsche Bank stelt daarna onverwijld de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waar de kredietinstelling, bedoeld in artikel 2:241, eerste of tweede lid, een bijkantoor heeft in kennis van de beschikking, alsmede van de mogelijke gevolgen daarvan in het desbetreffende geval. De Nederlandsche Bank stelt de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten in kennis van de beschikking.

3. De rechtbank tracht de gezamenlijke optredens met de rechterlijke of administratieve instanties in de andere lidstaten te coördineren.

Artikel 2:248

1. Indien een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is een bijkantoor heeft in Nederland en een of meer bijkantoren in andere lidstaten, trachten zowel de rechtbank als de Nederlandsche Bank hun optreden te coördineren met de administratieve of rechtelijke instanties die bevoegd zijn ter zake van het treffen van saneringsmaatregelen onderscheidenlijk de toezichthoudende instanties van die andere lidstaten.

2. In het in het eerste lid bedoelde geval trachten de in Nederland benoemde bewindvoerders hun optreden te coördineren met de bewindvoerders in de andere lidstaten waarin aan de kredietinstelling een vergunning is verleend.

Artikel 2:249

Onverminderd artikel 2:201 zendt de Nederlandsche Bank een afschrift als bedoeld in dat artikel tevens aan het bijkantoor in Nederland.

Artikel 2:250

1. De bewindvoerders geven van een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, aanhef en onderdelen b en c, onmiddellijk schriftelijk kennis aan de schuldeisers, bedoeld in artikel 2:244.

2. De kennisgeving aan schuldeisers als bedoeld in artikel 2:244 met een vordering uit hoofde van verzekering vermeldt tevens welke de belangrijkste gevolgen van de machtiging voor de overeenkomsten uit hoofde van verzekering zijn en de rechten en verplichtingen van de schuldeiser met een vordering uit hoofde van verzekering.

3. Iedere schuldeiser als bedoeld in artikel 2:244 kan zijn vordering en schriftelijke opmerkingen betreffende zijn vordering indienen bij de bewindvoerders.

Artikel 2:251

Indien een machtiging is gegeven als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, en aanhef en onderdeel b of c, stellen de bewindvoerders de schuldeisers, bedoeld in artikel 2:244, regelmatig op passende wijze in kennis van in ieder geval het verloop van de noodregeling, en stelt de Nederlandsche Bank de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten die zulks verzoeken in kennis van het verloop van de noodregeling.

Artikel 2:252

Ingevolge de hun verleende machtiging, bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, kunnen de bewindvoerders, ongeacht hetgeen daaromtrent bij de statuten van de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, is bepaald:

a. alle nog niet gedane stortingen op de aandelen in het geplaatste kapitaal van de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar onderscheidenlijk het waarborgkapitaal van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar uitschrijven en innen;

b. naheffingen opleggen en innen tot het in de statuten van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar die een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland is bepaalde maximum.

Artikel 2:253

Bij de beoordeling van de omvang van het eigen vermogen van een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is worden uitsluitend de activa en passiva in aanmerking genomen die moeten worden gerekend tot het vanuit haar of zijn bijkantoren in Nederland uitgeoefende bedrijf.

Artikel 2:254

De Nederlandsche Bank geeft van het beëindigen van de noodregeling kennis:

a. aan de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten waarnaar een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is diensten verricht vanuit een bijkantoor in Nederland; en

b. indien het een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar betreft en een andere toezichthoudende instantie in een andere lidstaat is belast met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van de desbetreffende verzekeraar: die toezichthoudende instantie.

Artikel 2:255

1. De rechtbank kan tegelijk met een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, of daarna de bewindvoerders op hun verzoek een bijzondere machtiging verlenen die strekt tot wijziging, bij de overdracht van rechten en verplichtingen uit of krachtens overeenkomsten die de kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is vanuit een bijkantoor in Nederland in de uitoefening van haar bedrijf als kredietinstelling tot het ter beschikking verkrijgen van gelden heeft aangegaan, van die overeenkomsten door middel van haar bijkantoor in Nederland, met dien verstande dat de bedingen in de overeenkomsten, waaruit voorderingen voortvloeien als bedoeld in artikel 2:211, vijfde lid, vorderingen die door pand of hypotheek op goederen van de kredietinstelling worden gedekt of termijnen van huurkoop daarbij niet kunnen worden gewijzigd.

2. Met betrekking tot de bijzondere machtiging, bedoeld in het eerste lid, zijn de artikelen 2:197, eerste tot en met derde lid, vijfde lid, eerste

volzin, 2:200, 2:203, 2:204, eerste en tweede lid, eerste volzin en 2:209, eerste lid van overeenkomstige toepassing.

3. Zodra overdracht van verbintenissen heeft plaatsgevonden, maken bewindvoerders de overdracht en, ingeval de bedingen in de overeenkomsten zijn gewijzigd, deze wijzigingen bekend door plaatsing in de Staatscourant, en in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen dagbladen.

4. Artikel 2:229, vierde tot en met zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:256

1. De rechtbank kan tegelijk met een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, of daarna de bewindvoerders op hun verzoek een bijzondere machtiging verlenen die strekt:

a. bij de overdracht van rechten en verplichtingen uit of krachtens verzekering die de verzekeraar met zetel in Nederland heeft gesloten, tot wijziging van die verzekering; of

b. tot verkorting van de duur van die verzekering.

2. Met betrekking tot de bijzondere machtiging, bedoeld in het eerste lid, zijn de artikelen 2:197, eerste tot en met derde lid, vijfde lid, eerste volzin, 2:200, 2:203, 2:204, eerste en tweede lid, eerste volzin en 2:209, eerste lid van overeenkomstige toepassing.

3. Zodra overdracht van rechten en verplichtingen krachtens de in artikel 2:198, eerste lid, bedoelde machtiging heeft plaatsgevonden, doen de bewindvoerders van deze overdracht en, zo handelingen door hen zijn verricht krachtens de in het eerste lid bedoelde bijzondere machtiging, van deze handelingen mededeling in de Staatscourant, en in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen dagbladen. De bewindvoerders kunnen, indien zij dit in het belang van verzekeringnemers, verzekerden of gerechtigden op uitkeringen achten, de bedoelde overdracht en handelingen tevens op andere wijze publiceren.

5. Artikel 2:230, vierde tot en met zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 2.5.7.4. Natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland en met een bijkantoor in Nederland

Artikel 2:257

1. Indien het belang van de gezamenlijke schuldeisers bij de afwikkeling van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar of van de gezamenlijke schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor in Nederland van een dergelijke verzekeraar voortvloeiende verplichting een bijzondere voorziening behoeft, kan de rechtbank binnen welker rechtsgebied de natura-uitvaartverzekeraar zijn bijkantoor heeft, op verzoek van de Nederlandsche Bank de noodregeling uitspreken.

2. Indien het verzoek wordt toegewezen, wordt de beschikking op een openbare terechtzitting uitgesproken en wordt een uittreksel ervan onverwijld door de bewindvoerders bekendgemaakt door plaatsing in de Staatscourant, alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen. Het uittreksel vermeldt naam en zetel van de natura-uitvaartverzekeraar en het bijkantoor en de zetel en de woonplaats of het kantoor van de bewindvoerders alsmede de datum van de beschikking.

Artikel 2:258

1. De Nederlandsche Bank zendt een afschrift van het verzoekschrift aan de natura-uitvaartverzekeraar, bedoeld in artikel 2:257, eerste lid, en aan het bijkantoor.

2. Artikel 2:197, tweede tot en met vierde lid, zijn van overeenkomstige toepassing.

3. De griffier van de rechtbank zendt een afschrift van de oproeping, bedoeld in artikel 2:197, derde lid, aan het bijkantoor.

4. Indien het verzoek wordt toegewezen, wordt de beschikking op een openbare terechtzitting uitgesproken en wordt een uittreksel onverwijld door de bewindvoerders bekend gemaakt in de Staatscourant, alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen. Het uittreksel vermeldt naam en zetel van de natura-uitvaartverzekeraar en het bijkantoor en de zetel en de woonplaats of het kantoor van de bewindvoerders alsmede de datum van de beschikking.

Artikel 2:259

1. De artikelen 2:198 tot en met 2:203, 2:206, 2:208, 2:209, 2:210, eerste tot en met zesde lid en negende tot en met elfde lid, 2:211 tot en met 2:233, eerste lid, zijn van overeenkomstige toepassing op de noodregeling die ingevolge artikel 2:257 is uitgesproken met dien verstande dat voor «schuldeisers» moet worden gelezen «schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor in Nederland voortvloeiende verplichting».

2. In afwijking van het eerste lid behoeft van de beschikkingen, bedoeld in artikel 2:213, vierde lid, en de nederlegging, bedoeld in artikel 2:213, elfde lid, niet in het Publicatieblad van de Europese Unie mededeling te worden gedaan.

Artikel 2:260

1. Ten aanzien van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland en met een bijkantoor in Nederland hebben de machtigingen, bedoeld in de artikelen 2:198, eerste lid, en 2:229, eerste lid, betrekking op het vanuit zijn bijkantoren in Nederland uitgeoefende bedrijf.

2. Ten behoeve van de toepassing van het eerste lid kan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden bepaald welke activa en passiva tot dat bedrijf moeten worden gerekend.

Artikel 2:261

Bij de beoordeling van de omvang van het eigen vermogen van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland en met een bijkantoor in Nederland worden uitsluitend de activa en passiva in aanmerking genomen die moeten worden gerekend tot het vanuit zijn bijkantoren in Nederland uitgeoefende bedrijf.

Artikel 2:262

Onverminderd artikel 2:201 zendt de Nederlandsche Bank een afschrift als bedoeld in dat artikel tevens aan het bijkantoor in Nederland, en, indien bij de Nederlandsche Bank bekend is dat de natura-uitvaartverzekeraar in de staat waar zij haar zetel heeft onder toezicht staat, geeft zij kennis van de inhoud van het verzoekschrift aan de toezichthoudende instanties in die staat.

Artikel 2:263

1. De bewindvoerders geven van een machtiging, bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, aanhef en onderdeel b of c, onverwijld schriftelijk kennis aan bekende schuldeisers, wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor in Nederland voortvloeiende verplichting.

2. De kennisgeving aan schuldeisers als bedoeld in het eerste lid met een vordering uit hoofde van natura-uitvaartverzekering vermeldt tevens welke de belangrijkste gevolgen van de machtiging voor de overeenkomsten uit hoofde van natura-uitvaartverzekering zijn en de rechten en verplichtingen van de schuldeiser met een vordering uit hoofde van natura-uitvaartverzekering.

3. Iedere schuldeiser als bedoeld in het eerste lid kan zijn vordering en schriftelijke opmerkingen betreffende zijn vordering indienen bij de bewindvoerders.

Artikel 2:264

1. De bewindvoerders kunnen uitkeringen doen op vorderingen die niet voortvloeien uit handelingen met de natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland na het uitspreken van de noodregeling verricht, voor zover dit gelet op de liquiditeitspositie van de natura-uitvaartverzekeraar verantwoord is te achten en mits is voldaan aan het volgende lid en de artikelen 2:265 tot en met 2:670.

2. Artikel 2:206 is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat voor de verwijzing naar de kennisgeving, bedoeld in artikel 2:205, moet worden gelezen: de kennisgeving, bedoeld in artikel 2:265, tweede lid, tweede volzin.

Artikel 2:265

1. De bewindvoerders maken een staat op waaruit blijken de aard en het bedrag van de baten en schulden van de natura-uitvaartverzekeraar, de namen en woonplaatsen van ieder van de schuldeisers bedoeld in artikel 2:263, alsmede het bedrag van de vorderingen van ieder van die schuldeisers. Een door de bewindvoerders gewaarmerkt afschrift van deze staat wordt ter kosteloze inzage van een ieder ter griffie van de rechtbank neergelegd.

2. Op verzoek van de bewindvoerders bepaalt de rechter-commissaris de dag waarop uiterlijk de vorderingen moeten worden ingediend, en voorts dag, uur en plaats waarop de verificatievergadering zal worden gehouden. Nadat de rechter-commissaris op het verzoek, bedoeld in de eerste volzin, heeft beslist, geven de bewindvoerders daarvan onmiddellijk aan alle bekende schuldeisers, bedoeld in artikel 2:263, schriftelijk kennis. Deze kennisgeving betreft in ieder geval tevens de gevolgen van het indienen van een vordering na het verstrijken van de termijn, bedoeld in de eerste volzin, de mededeling dat de vordering bij de bewindvoerders moet worden ingediend, met, in het voorkomende geval, de opgave dat op een voorrecht of goederenrechtelijk recht aanspraak wordt gemaakt. Ieder van de schuldeisers, bedoeld in artikel 2:263, met een vordering uit hoofde van natura-uitvaartverzekering vermeldt de kennisgeving voorts welke de belangrijkste gevolgen van de noodregeling voor de verzekering zijn, en de rechten en verplichtingen van de verzekerde en anderen in verband met natura-uitvaartverzekering.

3. De bewindvoerders doen tevens mededeling van de beschikkingen in de Staatscourant alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen.

4. De artikelen 110 tot en met 113 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat hetgeen is bepaald met betrekking tot de curator onderscheidenlijk de gefailleerde van

toepassing is op de bewindvoerders onderscheidenlijk de natura-uitvaartverzekeraar. Artikel 213l, eerste lid, onderdeel e, van de Faillissementswet, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:266

1. Een afschrift van de lijst van voorlopig erkende schuldvorderingen en van de lijst van betwiste vorderingen wordt door de bewindvoerders ter griffie van de rechtbank neergelegd om aldaar gedurende veertien dagen voorafgaande aan de verificatievergadering kosteloos voor een ieder ter inzage te liggen. De bewindvoerders geven alle schuldeisers, bedoeld in artikel 2:263, voor het begin van deze periode schriftelijk van de nederlegging bericht waarbij zij een nadere oproeping tot de verificatievergadering voegen. Voorts doen de bewindvoerders van de nederlegging mededeling in een of meer door de rechter-commissaris aan te wijzen dagbladen.

2. Met betrekking tot de verificatie zijn de artikelen 59, 119 tot en met 122, 123 tot en met 127, 129, 132 tot en met 137, 260, eerste lid, 261 en 262, eerste en derde lid, van de Faillissementswet van overeenkomstige toepassing. Daarbij zijn de bepalingen met betrekking tot de curator onderscheidenlijk de gefailleerde van toepassing op de bewindvoerders onderscheidenlijk de natura-uitvaartverzekeraar. In afwijking van de in artikel 127, eerste lid, van de Faillissementswet genoemde termijn geldt de termijn die ingevolge het 2:265, tweede lid, voor de indiening van vorderingen is bepaald. De vorderingen welke opeisbaar worden op of na de datum van de beschikking, bedoeld in artikel 2:257, eerste lid, worden geverifieerd voor de waarde welke zij hebben op het tijdstip waarop deze vorderingen opeisbaar worden, met dien verstande dat dit ten aanzien van vorderingen welke vallen onder de werking van artikel 2:229 slechts geldt voor zover deze bepaling niet reeds op deze vorderingen is toegepast.

Artikel 2:267

De bestuurders van de natura-uitvaartverzekeraar of de feitelijk-leidinggevendenden van het bijkantoor in Nederland wonen de verificatievergadering bij teneinde aldaar alle inlichtingen over de oorzaken van de in artikel 2:257, eerste lid, bedoelde toestand en de staat van de boedel te geven die aan hen door de rechter-commissaris worden gevraagd. Ieder van de schuldeisers, bedoeld in artikel 2:263, kan de rechter-commissaris verzoeken omtrent bepaalde door hen op te geven punten inlichtingen aan de bestuurders of de feitelijke-leidinggevendenden te vragen. De vragen aan de bestuurders of de feitelijke-leidinggevendenden gesteld en de door hen gegeven antwoorden worden in het proces-verbaal opgetekend. In afwijking van het bepaalde in artikel 121, vierde lid, van de Faillissementswet levert het proces-verbaal van de verificatievergadering ten aanzien van de verbintenissen van de natura-uitvaartverzekeraar welke ingevolge artikel 2:230, eerste lid, worden overgedragen slechts kracht van gewijsde op voor zover de desbetreffende bedingen niet worden gewijzigd.

Artikel 2:268

1. Na de verificatie van de schuldvorderingen maken de bewindvoerders een uitdelingslijst op. Zij onderwerpen die aan de goedkeuring van de rechter-commissaris. De lijst houdt in een staat van ontvangsten en uitgaven, daaronder begrepen het loon van de bewindvoerders, de namen van de schuldeisers, bedoeld in artikel 2:263, en voorts het geverifieerde bedrag van ieders vordering en de daarop te ontvangen uitkering. De artikelen 180, tweede lid, 181 en 182, eerste lid, van de

Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing. Onverminderd het bepaalde in het twaalfde lid is artikel 233 van die wet eveneens van overeenkomstige toepassing.

2. Bij het opmaken van de uitdelingslijst wordt met betrekking tot de vorderingen die zijn betwist of waarvan de voorrang is betwist of die voorwaardelijk zijn toegelaten een bedrag aan liquide middelen afgezonderd tot tenminste het beloop van het totaal van de bedragen die bij de toepassing van dit artikel op deze vorderingen zullen kunnen worden uitgekeerd, dan wel wordt deze uitkering op andere wijze zeker gesteld.

Artikel 2:269

1. De door de rechter-commissaris goedgekeurde uitdelingslijst wordt door de bewindvoerders ter griffie van de rechtbank neergelegd om aldaar gedurende veertien dagen kosteloos voor de schuldeisers ter inzage te liggen. De bewindvoerders doen van de nederlegging mededeling in een of meer door de rechter-commissaris aan te wijzen dagbladen. Voorts geven de bewindvoerders aan ieder der erkende en voorwaardelijk toegelaten schuldeisers schriftelijk van de nederlegging kennis, onder vermelding van het voor hem uitgetrokken bedrag.

2. De artikelen 184 tot en met 186, 187, eerste, tweede en derde lid, 189 en 191 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat hetgeen daarin is bepaald met betrekking tot de curator van toepassing is op de bewindvoerders en dat in afwijking van de in artikel 184 van de Faillissementswet bedoelde termijn geldt de in de eerste volzin van dit lid genoemde termijn.

3. Indien ten gevolge van het krachtens artikel 184 dan wel artikel 186 van de Faillissementswet gedane verzet een verificatiegeschil ontstaat, wordt ten aanzien van de vorderingen waarop dit verzet betrekking heeft, artikel 2:268 overeenkomstig toegepast, en kan vervolgens, nadat voor zoveel nodig tevens dienovereenkomstig wijziging van de overige in de ter inzage neergelegde lijst opgenomen uitkeringsbedragen heeft plaats gehad, met inachtneming van het overigens in de artikelen 2:264 tot en met 2:270 bepaalde, tot uitkering worden overgegaan. Indien het gedane verzet niet tot een verificatiegeschil leidt, kan met inachtneming van het bij de beschikking op het verzet bepaalde tot uitkering worden overgegaan zodra die beschikking in kracht van gewijsde is gegaan.

Artikel 2:270

In afwijking van artikel 2:268, tweede lid, laatste volzin, kan op geverifieerde vorderingen welke opeisbaar worden op of na de datum van de beschikking, bedoeld in de artikelen 2:241, eerste en tweede lid, en 2:242 voor zover artikel 2:229, eerste lid, niet reeds op deze vorderingen werd toegepast, een uitkering eerst worden gedaan zodra deze vorderingen opeisbaar zijn geworden. Tot dat tijdstip wordt een bedrag aan liquide middelen afgezonderd tot ten minste het beloop van het totaal van de bedragen die bij de toepassing van dit artikel op deze vorderingen zullen kunnen worden uitgekeerd, dan wel wordt deze uitkering op andere wijze zeker gesteld.

Artikel 2:271

Indien een machtiging is gegeven als bedoeld in artikel 2:198, eerste lid, aanhef en onderdeel b of c, stellen de bewindvoerders ieder van de schuldeisers, bedoeld in artikel 2:263, regelmatig op passende wijze in kennis van in ieder geval het verloop van de noodregeling.

Artikel 2:272

Zodra de noodregeling is beëindigd, doen de bewindvoerders daarvan mededeling in de Staatscourant.

§ 2.5.7.5. Bepalingen van internationaal privaatrecht

Artikel 2:273

De verwijzingen in deze paragraaf naar een lidstaat waar een financiële onderneming haar zetel heeft, worden tevens beschouwd als verwijzingen naar een lidstaat waar een financiële onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is een bijkantoor heeft.

Artikel 2:274

1. Een in een andere lidstaat dan Nederland genomen beslissing tot opening van een insolventieprocedure ten aanzien van een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar wordt van rechtswege erkend, indien de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar in die lidstaat haar of zijn zetel heeft.

2. De beslissing heeft rechtsgevolgen binnen Nederland vanaf het tijdstip dat zij rechtsgevolgen heeft in de lidstaat waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft.

Artikel 2:275

De beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel, de saneringsmaatregel zelf en de rechtsgevolgen van de saneringsmaatregel worden beheerst door het recht van de lidstaat waar de saneringsmaatregel is vastgesteld, tenzij de wet anders bepaalt.

Artikel 2:276

1. De beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel laat onverlet het goederenrechtelijke recht van een schuldeiser of een derde op een goed of goederen, zowel bepaalde goederen als gehelen met een wisselende samenstelling van onbepaalde goederen, die toebehoren aan de kredietinstelling of de verzekeraar en die zich op het tijdstip waarop de beslissing tot opening van de saneringsprocedure rechtsgevolgen heeft, bevinden op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft.

2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder goederenrechtelijk recht in ieder geval verstaan:

a. het recht een goed te gelde te maken of te laten maken en te worden voldaan uit de opbrengst van of de inkomsten uit het goed, in het bijzonder op grond van een recht van pand of recht van hypotheek;

b. het uitsluitende recht een vordering te innen, in het bijzonder op grond van een pandrecht op de vordering of op grond van een cessie tot zekerheid van de vordering;

c. het recht om een goed van een ieder die het zonder recht houdt op te eisen, van dat goed afgifte te verlangen of van dat goed een ongestoord genot te verlangen;

d. het goederenrechtelijke recht om van een goed de vruchten te trekken.

3. Voor de toepassing van het eerste lid wordt met een goederenrechtelijk recht gelijkgesteld het in een openbaar register ingeschreven recht tot verkrijging van een goederenrechtelijk recht als bedoeld in het eerste lid dat aan derden kan worden tegengeworpen.

4. Voor de toepassing van dit artikel is de lidstaat waar een goed zich bevindt:

a. met betrekking tot registergoederen en rechten op registergoederen: de lidstaat onder het gezag waarvan het desbetreffende register wordt gehouden;

b. met betrekking tot zaken, voor zover niet vallend onder onderdeel a: de lidstaat op het grondgebied waarvan de zaak zich bevindt;

c. met betrekking tot schuldvorderingen: de lidstaat op het grondgebied waarvan de statutaire zetel van de derde-schuldenaar zich bevindt.

Artikel 2:277

1. Ingeval een kredietinstelling of een verzekeraar een zaak heeft gekocht, laat de beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel onverlet de op een eigendomsvoorbehoud berustende rechten van de verkoper, indien de zaak waarop het eigendomsvoorbehoud betrekking heeft zich op het tijdstip waarop de beslissing tot vaststelling van de saneringsmaatregel rechtsgevolgen heeft, bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft.

2. Ingeval de financiële onderneming een zaak heeft verkocht, is de beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel geen grond voor ontbinding of beëindiging van de overeenkomst tot verkoop, en belet de saneringsmaatregel de koper niet de eigendom van de gekochte zaak te verkrijgen, indien de zaak zich op het tijdstip waarop de beslissing tot vaststelling van de saneringsmaatregel gevolgen heeft, bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft.

3. Artikel 2:276, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:278

Indien degene die zowel schuldeiser als schuldenaar is van de kredietinstelling of de verzekeraar bevoegd is zijn schuld te verrekenen met de vordering op de kredietinstelling of de verzekeraar op grond van het recht dat van toepassing is op de vordering van de kredietinstelling of de verzekeraar, laat de beslissing tot vaststelling van de saneringsmaatregel de bedoelde bevoegdheid onverlet.

Artikel 2:279

De artikelen 2:276 tot en met 2:278 staan er niet aan in de weg dat een vordering wordt ingesteld tot nietigheid, vernietiging of het niet kunnen worden tegengeworpen van een rechtshandeling wegens de benadeling van het geheel van schuldeisers welke van die rechtshandeling het gevolg is.

Artikel 2:280

In afwijking van artikel 2:275 worden de gevolgen van een saneringsmaatregel voor arbeidsovereenkomsten en andere rechtsverhoudingen ter zake van het verrichten van arbeid uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat dat op die overeenkomst of rechtsverhouding van toepassing is.

Artikel 2:281

In afwijking van artikel 2:275 worden de gevolgen van een saneringsmaatregel voor een overeenkomst die het recht geeft op het genot of de

verkrijging van een onroerende zaak uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de onroerende zaak is gelegen.

Artikel 2:282

In afwijking van artikel 2:275 worden de gevolgen van een saneringsmaatregel voor de rechten van de kredietinstelling of de verzekeraar op een registergoed beheerst door het recht van de lidstaat onder het gezag waarvan het register wordt gehouden.

Artikel 2:283

1. In afwijking van artikel 2:275 worden, onverminderd artikel 2:276, de gevolgen van een saneringsmaatregel voor de rechten en verplichtingen van deelnemers aan een gereglementeerde markt als bedoeld in artikel 1, onder 13, van richtlijn nr. 93/22/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten (PbEG L 141) uitsluitend beheerst door het recht dat op die markt van toepassing is.

2. Het eerste lid staat er niet aan in de weg dat een vordering wordt ingesteld tot nietigheid, vernietiging of het niet kunnen worden tegengeworpen van een rechtshandeling wegens de benadeling van het geheel van schuldeisers die van die rechtshandeling het gevolg is.

Artikel 2:284

In afwijking van artikel 2:275 wordt de rechtsgeldigheid van een rechtshandeling, onder bezwarende titel aangegaan door de kredietinstelling of de verzekeraar na het tijdstip tot vaststelling van een saneringsmaatregel, waarmee deze beschikt over een registergoed of effecten of andere waardepapieren waarvan het bestaan of de overdracht inschrijving in een wettelijk voorgeschreven register of op een wettelijk voorgeschreven rekening veronderstelt, of die zijn geplaatst in een door het recht van een lidstaat beheerst gecentraliseerd effectendepot, beheerst door het recht van de lidstaat onder het gezag waarvan het register, de rekening of het depot wordt gehouden dan wel, indien het een onroerende zaak betreft, door het recht van de lidstaat waar de onroerende zaak is gelegen.

Artikel 2:285

In afwijking van artikel 2:275 worden de gevolgen van de saneringsmaatregel voor een aanhangige rechtsoverdracht betreffende een goed waarover de kredietinstelling of de verzekeraar het beheer en de beschikking heeft verloren, uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat waar het rechtsgeding aanhangig is.

Artikel 2:286

Artikel 2:275 is niet van toepassing op regels betreffende de nietigheid, de vernietigbaarheid van voor het geheel van schuldeisers nadelige rechtshandelingen en evenmin op de regels die bepalen of dergelijke rechtshandelingen kunnen worden tegengeworpen, indien degene die voordeel heeft gehad bij die rechtshandeling bewijst dat:

- a. die rechtshandeling wordt beheerst door het recht van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft; en
- b. dat recht in het gegeven geval niet voorziet in de mogelijkheid dat die rechtshandeling wordt aangetast onderscheidenlijk niet kan worden tegengeworpen.

Artikel 2:287

In afwijking van artikel 2:275 worden de gevolgen van een saneringsmaatregel, vastgesteld met betrekking tot een kredietinstelling, voor de gevolgen van een overeenkomst tot verrekening als bedoeld in artikel 212a, onderdeel m, van de Faillissementswet en novatie uitsluitend beheerst door het recht dat van toepassing is op die overeenkomst.

Artikel 2:288

In afwijking van artikel 2:275 worden, onverminderd artikel 2:289, de gevolgen van een saneringsmaatregel, vastgesteld met betrekking tot een kredietinstelling, voor een overeenkomst waarbij de ene partij, de koper, zich verbindt tot een latere overdracht van een gelijke hoeveelheid activa van dezelfde soort aan de verkoper, uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat dat van toepassing is op die overeenkomst.

Artikel 2:289

In afwijking van artikel 2:275 worden de gevolgen van een saneringsmaatregel, vastgesteld met betrekking tot een kredietinstelling, voor het uitoefenen van rechten op financiële instrumenten waarvan het bestaan of de overdracht inschrijving in een register, op een rekening of in een in een lidstaat bijgehouden of gesitueerd gecentraliseerd effectendepot veronderstelt, uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat waar het register, de rekening of het gecentraliseerde effectendepot waar deze rechten zijn ingeschreven, wordt bijgehouden of is gesitueerd.

Artikel 2:290

1. De bewindvoerder uit een andere lidstaat dan Nederland waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft, heeft in Nederland de bevoegdheden die hij heeft in de lidstaat van de zetel van de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar, behoudens de bevoegdheid tot het aanwenden van een dwangmaatregel en de bevoegdheid tot het doen van een uitspraak in een geding of een geschil heeft. De wijze van uitoefenen van deze bevoegdheden in Nederland wordt beheerst door het Nederlandse recht.

2. Indien op grond van het recht van de lidstaat waar de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar haar of zijn zetel heeft personen zijn aangewezen om de bewindvoerder te vertegenwoordigen of anderszins bij te staan, kunnen zij de bevoegdheden die zij hebben op grond van het recht van die lidstaat uitoefenen op het grondgebied van Nederland.

Artikel 2:291

1. Voor het bewijs van aanwijzing van de bewindvoerder uit een andere lidstaat volstaat een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van het aanwijzingsbesluit of van ieder ander door de bestuurlijke of rechtelijke instanties die bevoegd zijn ter zake van saneringsmaatregelen van de lidstaat gegeven schriftelijke verklaring.

2. De bewindvoerder uit een andere lidstaat toont op verlangen van een ieder tegenover wie hij zijn bevoegdheden wenst uit te oefenen een vertaling in de Nederlandse taal van het afschrift.

Artikel 2:292

Op verzoek van een bewindvoerder uit een andere lidstaat worden de gegevens met betrekking tot een saneringsmaatregel, vastgesteld in een

andere lidstaat, door de griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 19a, eerste lid, van de Faillissementswet.

AFDELING 2.5.8 BELEGGERSCOMPENSATIESTELSE EN DEPOSITOGARANTIESTELSE

§ 2.5.8.1. Financiële ondernemingen met zetel in Nederland

Artikel 2:293

1. Deze paragraaf is van toepassing op:
 - a. banken die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7 hebben;
 - b. beleggingsondernemingen die een vergunning als bedoeld in [artikel 3:2.6 of 3:2.10] hebben; en
 - c. financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 hebben en die diensten ter zake van bemiddeling in financiële instrumenten of terzake van beheer van individuele vermogens mogen verlenen.
2. De intrekking van een in het eerste lid bedoelde vergunning laat onverlet de toepasselijkheid van deze paragraaf op vorderingen van beleggers op de financiële onderneming die verband houden met beleggingsverrichtingen die tot het tijdstip van intrekking van de vergunning hebben plaatsgevonden en laat onverlet de toepasselijkheid van deze paragraaf op bestaande vorderingen van crediteuren op de financiële onderneming op het tijdstip van de intrekking van de vergunning.

Artikel 2:294

1. Er is een beleggerscompensatiestelsel dat tot doel heeft personen die op grond van een beleggingsdienst als omschreven in artikel 1, punt 1 van de richtlijn beleggingsdiensten, of een dienst vermeld in de bijlage, deel C, punt 1, bij die richtlijn, geld of financiële instrumenten aan een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling hebben toevertrouwd, te compenseren in het geval de betreffende onderneming niet in staat is te voldoen aan haar verplichtingen die voortvloeien uit vorderingen die verband houden met die beleggingsdienst of met die dienst. Banken waarop artikel 2:8, derde lid, of 2:61 van toepassing is, beleggingsondernemingen en financiële instellingen dragen de kosten van het beleggerscompensatiestelsel.
2. Er is een depositogarantiestelsel dat tot doel heeft depositohouders te compenseren in het geval een bank niet in staat is te voldoen aan haar verplichtingen die voortvloeien uit vorderingen uit deposito's als bedoeld in artikel 1, punt 1 van richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135). Banken dragen de kosten van het depositogarantiestelsel.
3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot:
 - a. categorieën van financiële ondernemingen en personen, die van de reikwijdte van een vangnetregeling worden uitgesloten;
 - b. categorieën van vorderingen die onder de reikwijdte van een vangnetregeling vallen, de wijze van indiening en vaststelling daarvan, de voorwaarden voor vergoeding van deze vorderingen, het doen van uitkeringen aan beleggers of crediteuren en de wijze van informatieverschaffing daarover door financiële ondernemingen.
4. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld met betrekking tot:
 - a. bekendmaking van een vangnetregeling;

b. financiering, bekostiging en verdeling van baten van een vangnetregeling.

Artikel 2:295

1. De Nederlandsche Bank besluit tot toepassing van een vangnetregeling indien een financiële onderneming als bedoeld in artikel 2:293, eerste lid, betalingsonmachtig is. Dit besluit wordt genomen:

a. zo spoedig mogelijk en uiterlijk binnen 21 dagen nadat zij voor het eerst heeft geconstateerd dat de financiële onderneming heeft nagelaten een verschuldigd en betaalbaar deposito terug te betalen of aan een verschuldigde en betaalbare verplichting te voldoen die voortvloeit uit een vordering van een belegger, verband houdende met een beleggingsdienst of dienst als bedoeld in artikel 2:294, eerste lid;

b. zo spoedig mogelijk nadat een rechterlijke instantie in een lidstaat, om redenen die rechtstreeks verband houden met de financiële positie van de financiële onderneming, een beslissing heeft genomen die leidt tot schorsing van de mogelijkheid voor beleggers of crediteuren om hun vordering op de betreffende financiële onderneming te verhalen.

2. Een financiële onderneming is betalingsonmachtig indien de Nederlandsche Bank constateert dat die financiële onderneming, om redenen die rechtstreeks verband houden met haar financiële positie, niet in staat lijkt te zijn deposito's van crediteuren terug te betalen of aan verplichtingen te voldoen die voortvloeien uit vorderingen van beleggers die verband houden met een beleggingsdienst of dienst als bedoeld in artikel 2:294, eerste lid, en die financiële onderneming daartoe ook op afzienbare termijn niet in staat lijkt te zijn.

3. De Nederlandsche Bank doet van het besluit mededeling in de Staatscourant.

Artikel 2:296

1. Bij de toepassing van een vangnetregeling stelt de Nederlandsche Bank met inachtneming van het krachtens artikel 2:294, derde lid, onderdeel b, bepaalde de omvang vast van de vorderingen die voor vergoeding in aanmerking komen, alsmede de hoogte van de voor vergoeding in aanmerking komende vorderingen van beleggers of crediteuren.

2. De Nederlandsche Bank draagt zorg voor betaling van de bij of krachtens deze paragraaf voor vergoeding in aanmerking komende vorderingen aan beleggers of crediteuren. Betaling geschiedt niet later dan drie maanden na het tijdstip waarop een belegger of crediteur zijn vorderingen op de betalingsonmachtige financiële onderneming bij de Nederlandsche Bank heeft ingediend. De Nederlandsche Bank kan in bijzondere gevallen de termijn verlengen, ten hoogste driemaal en telkens voor ten hoogste drie maanden.

3. De Nederlandsche Bank treedt in de rechten die een belegger of crediteur terzake van een vordering op de betalingsonmachtige financiële onderneming heeft voor zover zij de vordering van die belegger of crediteur heeft voldaan.

Artikel 2:297

De Nederlandsche Bank stelt met inachtneming van het krachtens artikel 2:294, vierde lid, onderdeel b, bepaalde de bijdragen vast van de financiële ondernemingen, bedoeld in artikel 2:293, eerste lid, aan de vangnetregeling. De bijdrageplichtige financiële ondernemingen voldoen deze bijdragen binnen een door de Nederlandsche Bank vastgestelde termijn.

Artikel 2:298

1. Een financiële onderneming als bedoeld in artikel 2:293, eerste lid, stelt op verzoek informatie ter beschikking over de toepasselijke vangnetregeling. Voor zover op een bijkantoor in een andere lidstaat een met een vangnetregeling vergelijkbare regeling toepasselijk is, stelt de financiële onderneming op verzoek eveneens informatie ter beschikking over die regeling.

2. De informatie moet zodanig zijn dat al dan niet potentiële beleggers en crediteuren in staat worden gesteld om na te gaan of een vordering valt onder de dekking van de vangnetregeling dan wel onder een vergelijkbare buitenlandse regeling.

3. De informatie over de vangnetregeling wordt in de Nederlandse taal ter beschikking gesteld of voor zover het een vergelijkbare regeling betreft die op een bijkantoor is toepasselijk is, in de officiële taal of een van de officiële talen van de lidstaat waar het desbetreffende bijkantoor is gevestigd.

Artikel 2:299

1. Het is een financiële onderneming niet toegestaan informatie over een vangnetregeling ten behoeve van reclamedoelinden te gebruiken.

2. Het eerste lid is niet van toepassing op de financiële onderneming die in een reclame-uiting vermeldt dat zij onder de toepasselijkheid een vangnetregeling valt.

Artikel 2:300

1. De Nederlandsche Bank verhaalt de vorderingen op de betalingsonmachtige financiële onderneming die ingevolge artikel 2:296, derde lid, op haar zijn overgegaan, op die financiële onderneming.

2. Ingeval bij de toepassing van een vangnetregeling een batig saldo resteert, stelt de Nederlandsche Bank met inachtneming van krachtens artikel 2:294, vierde lid, onderdeel b, bepaalde dit ter beschikking aan de financiële ondernemingen die een bijdrage als bedoeld in artikel 2:297 hebben gedaan.

§ 2.5.8.2. Financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat

Artikel 2:301

1. Paragraaf 2.5.8.1 is van overeenkomstige toepassing op:

a. beleggingsondernemingen met zetel in een andere lidstaat die hun bedrijf uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland en die ingevolge het tweede lid hebben gekozen voor een aanvullende deelname aan het beleggerscompensatiestelsel;

b. banken met zetel in een andere lidstaat die hun bedrijf uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland en die ingevolge het derde lid hebben gekozen voor een aanvullende deelname aan het depositogarantiestelsel; en

c. banken en financiële instellingen met zetel in een andere lidstaat die hun bedrijf uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland en die ingevolge het vierde lid hebben gekozen voor een aanvullende deelname aan het beleggerscompensatiestelsel.

2. Een beleggingsonderneming met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland kan, indien de dekking van een in die lidstaat toepasselijk stelsel van beleggerscompensatie beperkter is dan de dekking van het beleggerscompensatiestelsel, kiezen voor deelname aan het beleggerscompensatiestelsel, ter aanvulling van de dekking van het stelsel in de lidstaat waar de zetel zich bevindt.

3. Een bank met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland kan, indien de dekking van een in die lidstaat toepasselijk stelsel van depositogarantie beperkter is dan de dekking van het depositogarantiestelsel, kiezen voor deelname aan het depositogarantiestelsel, ter aanvulling van de dekking van het stelsel in de lidstaat waar de zetel zich bevindt.

4. Een bank of een financiële instelling met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, waaraan het ingevolge artikel 2:13, derde lid, onderscheidenlijk artikel 2:141, derde lid, is toegestaan diensten ter zake van bemiddeling in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens te verlenen kan, indien de dekking van een in die lidstaat toepasselijk stelsel van beleggerscompensatie beperkter is dan de dekking van het beleggerscompensatiestelsel, kiezen voor deelname aan het beleggerscompensatiestelsel, ter aanvulling van de dekking van het stelsel in de lidstaat waar de zetel zich bevindt.

5. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld betreffende de deelname aan een vangnetregeling door een bank of een beleggingsonderneming met zetel in een andere lidstaat die een bijkantoor in Nederland heeft.

§ 2.5.8.3. Financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is

Artikel 2:302

1. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag besluiten dat het bij of krachtens paragraaf 2.5.8.1 bepaalde betreffende het beleggerscompensatiestelsel van overeenkomstige toepassing is op een beleggingsonderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, waaraan een vergunning als bedoeld in [artikel 3:2.6 of 3:2.10] is verleend, of op een bank met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, waaraan het ingevolge artikel 2:17 is toegestaan diensten ter zake van bemiddeling in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens te verlenen, indien op de vorderingen van beleggers op die financiële ondernemingen in verband met beleggingsverrichtingen geen stelsel van beleggerscompensatie van toepassing is waarvan de dekking gelijkwaardig is aan de dekking bedoeld in artikel 11, eerste lid, van richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PbEG L 84).

2. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag besluiten dat het bij of krachtens paragraaf 2.5.8.1 bepaalde betreffende het depositogarantiestelsel van overeenkomstige toepassing is op een bank met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland, indien op de vorderingen van crediteuren op die bank geen stelsel van depositogarantie van toepassing is, waarvan de dekking gelijkwaardig is aan de dekking bedoeld in artikel 6, eerste lid, van richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135).

3. Een bank of een beleggingsonderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland stelt op verzoek informatie ter beschikking over de toepasselijke vangnetregeling.

4. De informatie, bedoeld in het derde lid, wordt in de Nederlandse taal ter beschikking gesteld en moet zodanig zijn dat al dan niet potentiële beleggers en crediteuren in staat worden gesteld om na te gaan of een vordering valt onder de dekking van de vangnetregeling dan wel onder een vergelijkbare buitenlandse regeling.

HOOFDSTUK 2.6 AANVULLENDE BEPALINGEN TEN AANZIEN VAN FINANCIËLE GROEPEN

AFDELING 2.6.1 DEFINITIES EN ALGEMEEN

Artikel 2:303

1. In dit hoofdstuk en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a. deelnemende onderneming: een moederonderneming, een onderneming die een deelneming bezit of een onderneming die met een andere onderneming verbonden is door het feit dat zij daarover een centrale leiding uitoefent krachtens een door deze ondernemingen gesloten overeenkomst of een bepaling in de statuten van een of meer van deze ondernemingen, dan wel door het feit dat de bestuurs-, leidinggevende, of toezichthoudende organen van deze ondernemingen gedurende het boekjaar en tot de opstelling van de geconsolideerde jaarrekening in meerderheid bestaan uit dezelfde personen;

b. deelneming:

1°. een deelneming als bedoeld in artikel 24c, eerste lid, eerste volzin, of tweede lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek; of

2°. een rechtstreeks of middellijk belang van 20 procent of meer in het geplaatst kapitaal van een onderneming, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van 20 procent of meer van de stemrechten in een onderneming;

c. een dochteronderneming als bedoeld in artikel 1 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening, of een onderneming waarop, naar het oordeel van de Nederlandsche Bank, een moederonderneming feitelijk een overheersende invloed uitoefent;

d. een financiële instelling die als dochteronderneming uitsluitend of hoofdzakelijk kredietinstellingen of financiële instellingen heeft, van welke dochterondernemingen er ten minste één een kredietinstelling is, en die geen gemengde financiële holding is;

e. gemengde holding: een moederonderneming die geen financiële holding, kredietinstelling of gemengde financiële holding is en die ten minste een kredietinstelling als dochteronderneming heeft;

f. gemengde financiële holding: een moederonderneming die geen kredietinstelling, levensverzekeraar, schadeverzekeraar of beleggingsonderneming is en die samen met haar dochterondernemingen – waarvan er ten minste één een kredietinstelling, levensverzekeraar, schadeverzekeraar of beleggingsonderneming met zetel in een lidstaat is – en met andere ondernemingen een financieel conglomeraat vormt in de zin van artikel 2, punt 14, en artikel 3 van richtlijn nr. 2002/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 2002 betreffende het aanvullende toezicht op kredietinstellingen, verzekeringsondernemingen en beleggingsondernemingen in een financieel conglomeraat en tot wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG en 93/22/EEG van de Raad en van de Richtlijnen 98/78/EG en 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad (PbEG L 35);

g. gemengde verzekeringsholding: een moederonderneming die geen levensverzekeraar of schadeverzekeraar, herverzekeraar, verzekeringsholding of gemengde financiële holding is, en die een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland of levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat als dochteronderneming heeft;

h. moederonderneming: een moederonderneming als bedoeld in artikel 1 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening, of een onderneming die, naar het oordeel van de Nederlandsche Bank, feitelijk een overheersende invloed op een andere onderneming uitoefent;

i. onderneming die nevendiensten van het bedrijf van kredietinstelling verricht: een onderneming die activiteiten verricht die ten opzichte van de hoofdactiviteit van een kredietinstelling het karakter van een ondersteunende activiteit hebben;

j. verbonden onderneming: een dochteronderneming, een andere onderneming waarin een deelneming bestaat of een onderneming die met een andere onderneming verbonden is door een door die andere onderneming uitgeoefende centrale leiding krachtens een door deze ondernemingen gesloten overeenkomst of een bepaling in de statuten van een of meer van deze ondernemingen, dan wel door het feit dat de bestuurs-, leidinggevende, of toezichthoudende organen van deze ondernemingen gedurende het boekjaar en tot de opstelling van de geconsolideerde jaarrekening in meerderheid bestaan uit dezelfde personen;

k. verzekeringsholding: een moederonderneming waarvan de hoofdactiviteit bestaat uit het verkrijgen en houden van deelnemingen in dochterondernemingen die uitsluitend of hoofdzakelijk levensverzekeraars, schadeverzekeraars of herverzekeraars zijn, en die een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland of een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat als dochteronderneming heeft, welke moederonderneming geen gemengde financiële holding is.

2. Een dochteronderneming van een dochteronderneming wordt voor de toepassing van dit hoofdstuk aangemerkt als dochteronderneming van de moederonderneming.

Artikel 2:304

Een onderneming die binnen de reikwijdte van het geconsolideerde toezicht op een kredietinstelling met zetel in Nederland valt, dan wel een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland die bij het aanvullende toezicht op levensverzekeraars en schadeverzekeraars in een verzekeringsgroep is betrokken, richt de bedrijfsvoering zodanig in dat zij, onderscheidenlijk hij de inlichtingen, bedoeld in [artikel 1:71], kan verschaffen.

Artikel 2:305

1. De Nederlandsche Bank kan besluiten een onderneming niet in het toezicht, bedoeld in de afdelingen 2.6.2 en 2.6.3, te betrekken indien:

a. de onderneming haar zetel heeft in een staat die geen lidstaat is en waar wettelijke belemmeringen bestaan voor het verstrekken van de voor het toezicht noodzakelijke informatie;

b. de bij dat toezicht te betrekken onderneming in het licht van de doelstellingen van dat toezicht slechts van te verwaarlozen betekenis is;

c. het in aanmerking nemen van de financiële positie van die onderneming in het licht van de doelstellingen van dat toezicht misplaatst of misleidend zou zijn.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het eerste lid, onderdeel b.

AFDELING 2.6.2 GECONSOLIDEERD TOEZICHT OP KREDIET-INSTELLINGEN

Artikel 2:306

In het bepaalde bij of krachtens deze afdeling wordt verstaan onder:

a. Nederlandse kredietinstelling: een kredietinstelling met zetel in Nederland die voor het uitoefenen van haar bedrijf een vergunning heeft;

b. Europese kredietinstelling: een kredietinstelling met zetel in een

andere lidstaat die aldaar voor het uitoefenen van haar bedrijf een vergunning heeft;

c. niet-Europese kredietinstelling: een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is die aldaar voor het uitoefenen van haar bedrijf een vergunning heeft.

Artikel 2:307

1. Indien een moederonderneming een Nederlandse kredietinstelling is, houdt de Nederlandsche Bank toezicht op die moederonderneming op geconsolideerde basis als bedoeld in artikel 2:310.

2. Indien een Nederlandse kredietinstelling als moederonderneming een financiële holding heeft, houdt de Nederlandsche Bank op die kredietinstelling toezicht op geconsolideerde basis, onverminderd het derde en vijfde lid.

3. Indien een Nederlandse kredietinstelling als moederonderneming een financiële holding met zetel in Nederland heeft die een Europese kredietinstelling als dochteronderneming heeft, houdt de Nederlandsche Bank op die kredietinstelling toezicht op geconsolideerde basis.

4. Indien een financiële holding met zetel in Nederland geen Nederlandse kredietinstelling als dochteronderneming heeft of indien een financiële holding met zetel buiten Nederland een Nederlandse kredietinstelling als dochteronderneming heeft, kan de Nederlandsche Bank, in overeenstemming met de toezichthoudende instanties in de betrokken lidstaten, met inbegrip van de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de financiële holding zijn zetel heeft, bepalen wie het toezicht op geconsolideerde basis zal uitoefenen. Ingeval geen overeenstemming wordt bereikt, wordt het toezicht op geconsolideerde basis door de Nederlandsche Bank uitgeoefend:

a. indien de Nederlandse kredietinstelling het hoogste balanstotaal heeft; of

b. indien aan de Nederlandse kredietinstelling als eerste een vergunning is verleend en tot de groep ook Europese kredietinstellingen behoren waarvan de balanstotalen gelijk zijn aan die van de Nederlandse kredietinstelling.

5. In afwijking van het tweede en derde lid kan de Nederlandsche Bank ermee instemmen, na overleg met de toezichthoudende instanties in de andere betrokken lidstaten, dat een van die andere toezichthoudende instanties het toezicht op geconsolideerde basis uitoefent. De Nederlandsche Bank kan er eveneens, na overleg met de toezichthoudende instanties in de andere betrokken lidstaten, mee instemmen, dat de Nederlandsche Bank het toezicht op geconsolideerde basis uitoefent in met het tweede en derde lid overeenkomende gevallen waarin een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat bevoegd zou zijn tot het uitoefenen van het toezicht op geconsolideerde basis.

1. Op een Nederlandse kredietinstelling die als dochteronderneming een kredietinstelling als bedoeld in artikel 2:306, onderdeel a, b of c, of een financiële instelling heeft, of een deelneming in dergelijke instellingen houdt, wordt, in de mate en op de wijze als bepaald in deze afdeling, toezicht gehouden op basis van haar geconsolideerde financiële positie. Dit toezicht omvat het toezicht op de solvabiliteit, en de in artikel 2:304 bedoelde bedrijfsvoering.

2. Op een Nederlandse kredietinstelling waarvan de moederonderneming een financiële holding is, wordt in de mate en op de wijze als bepaald in deze afdeling, toezicht gehouden op basis van de geconsolideerde financiële positie van de financiële holding. Het eerste lid, laatstvolzin, is van toepassing.

3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels

gesteld met betrekking tot de berekening van de solvabiliteit op geconsolideerde basis van de kredietinstellingen, bedoeld in het eerste en tweede lid.

Artikel 2:309

1. Indien de Nederlandsche Bank toezicht uitoefent op geconsolideerde basis op een Nederlandse kredietinstelling die moederonderneming of dochteronderneming is, kan de Nederlandsche Bank op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het toezicht op basis van subconsolidatie of op individuele basis ten aanzien van de in artikel 2:308, eerste lid, laatste volzin, genoemde onderwerpen aan elke moederonderneming of dochteronderneming met zetel in Nederland van die kredietinstelling die:

- a. een vergunning heeft als bedoeld in artikel 2:7, [3:2.6 of 3:2.10]; en
- b. indien het een moederonderneming betreft, aan toezicht op geconsolideerde basis is onderworpen en, indien het een dochteronderneming betreft, in het toezicht op geconsolideerde basis op de moederonderneming is opgenomen.

2. De Nederlandsche Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, een ontheffing als bedoeld in het eerste lid verlenen aan een moederonderneming van een Nederlandse kredietinstelling indien de moederonderneming een financiële holding is met zetel in Nederland en op de moederonderneming het in artikel 2:308 omschreven toezicht met betrekking tot de solvabiliteit wordt uitgeoefend.

3. Een ontheffing als bedoeld in het eerste of tweede lid kan worden verleend indien het kapitaal binnen de groep van kredietinstellingen adequaat is verdeeld of de belangen van de crediteuren die hierdoor worden beschermd anderszins voldoende worden beschermd.

4. Indien de Nederlandsche Bank geen ontheffing als bedoeld in het eerste of tweede lid heeft verleend, is op de Nederlandse kredietinstelling het krachtens artikel 2:82, tweede lid, bepaalde van toepassing.

5. Indien een Nederlandse kredietinstelling een dochteronderneming is van een Europese kredietinstelling, oefent de Nederlandsche Bank op eerstbedoelde kredietinstelling ten aanzien van de in artikel 2:308, eerste lid, laatste volzin, genoemde onderwerpen toezicht uit op individuele basis, dan wel, in voorkomend geval, op basis van subconsolidatie.

6. De Nederlandsche Bank kan ermee instemmen, na overleg met een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat die vergunning heeft verleend aan een kredietinstelling die een moederonderneming is van een Nederlandse kredietinstelling, dat het toezicht op de Nederlandse kredietinstelling wordt uitgeoefend door die toezichthoudende instantie. De Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt door de Nederlandsche Bank daarvan op de hoogte gesteld.

Artikel 2:310

1. Een Nederlandse kredietinstelling of financiële holding met zetel in Nederland waarop ingevolge deze afdeling toezicht op geconsolideerde basis wordt uitgeoefend, zorgt voor een volledige consolidatie van kredietinstellingen en financiële instellingen die haar dochterondernemingen zijn.

2. De Nederlandsche Bank kan een proportionele consolidatie toestaan indien de moederonderneming die een deel van het kapitaal houdt, aantoot, zo nodig aan de hand van uitdrukkelijk aangegane overeenkomsten met de overige aandeelhouders en vennoten, dat haar aansprakelijkheid beperkt is tot dat deel van het kapitaal, op grond van de aansprakelijkheid van die overige aandeelhouders of vennoten en van de toereikende solvabiliteit van deze laatsten.

3. Indien een Nederlandse kredietinstelling of een financiële holding

met zetel in Nederland met een andere onderneming verbonden is door een betrekking als bedoeld in artikel 12, eerste lid, van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening, bepaalt de Nederlandsche Bank voor iedere kredietinstelling of financiële holding hoe de consolidatie wordt uitgevoerd.

4. Deelnemingen in kredietinstellingen of financiële instellingen die gezamenlijk door een bij de consolidatie betrokken onderneming en een daarin niet opgenomen onderneming worden geleid, worden proportioneel geconsolideerd indien uit die deelnemingen een beperking van de aansprakelijkheid van deze ondernemingen voortvloeit die afhangt van het door hen gehouden aandeel van het kapitaal.

5. In geval van andere vormen van kapitaalbinding dan bedoeld in het tweede en vierde lid, bepaalt de Nederlandsche Bank of en in welke vorm consolidatie plaatsvindt.

6. Indien de Nederlandsche Bank toezicht op geconsolideerde basis uitoefent, bepaalt zij, onverminderd het eerste tot en met vijfde lid, in de volgende gevallen of en in welke vorm consolidatie plaatsvindt:

a. een kredietinstelling oefent een invloed van betekenis uit op een of meer kredietinstellingen of financiële instellingen, zonder daarin evenwel een deelneming te houden of daarmee andere vormen van kapitaalbinding te hebben;

b. twee of meer kredietinstellingen of financiële instellingen staan onder centrale leiding zonder dat dit in een overeenkomst of statutaire bepalingen vastgelegd is.

7. Indien in een in het zesde lid bedoeld geval consolidatie plaatsvindt, bepaalt de Nederlandsche Bank tevens of het gebruik van de in artikel 12 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening omschreven methode is toegestaan of voorgeschreven.

8. Indien toezicht op geconsolideerde basis op grond van artikel 2:308, eerste of tweede lid, is voorgeschreven, worden de ondernemingen die nevendiensten van het bedrijf van kredietinstelling verrichten, in de consolidatie betrokken in de gevallen en op de wijzen, bedoeld in het tweede tot en met vijfde lid.

Artikel 2:311

1. Indien een Nederlandse kredietinstelling een gemengde holding als moederonderneming heeft, oefent de Nederlandsche Bank toezicht uit op de intragroepsovereenkomsten en -posities met de gemengde holding en haar dochterondernemingen.

2. De kredietinstelling, bedoeld in het eerste lid, zorgt voor de berekening en bewaking van haar intragroepsovereenkomsten en -posities met de gemengde holding en haar dochterondernemingen.

3. De kredietinstelling, bedoeld in het eerste lid, dient periodiek binnen de daartoe vastgestelde termijnen een rapportage bij de Nederlandsche Bank in waarin zijn opgenomen significante intragroepsovereenkomsten en -posities met de gemengde holding en haar dochterondernemingen.

4. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud, de verstrekking, de modellen en de periodiciteit van de rapportage.

5. Indien uit de intragroepsovereenkomsten en -posities blijkt dat de financiële positie van de kredietinstelling in gevaar is of zou kunnen komen, neemt de Nederlandsche Bank maatregelen jegens die kredietinstelling.

Artikel 2:312

In het bepaalde bij of krachtens deze afdeling wordt verstaan onder een:

- a. Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar: een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland die voor het uitoefenen van zijn bedrijf een vergunning heeft;
- b. Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar: een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die voor het uitoefenen van zijn bedrijf een vergunning heeft die overeenkomt met de in artikel 2:7 bedoelde vergunning;
- c. niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar: een levensverzekeraar of schadeverzekeraar die, indien hij zijn zetel in Nederland zou hebben, een vergunning als bedoeld in artikel 2:7 nodig zou hebben om zijn bedrijf uit te oefenen.

Artikel 2:313

1. Op een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar die een deelnemende onderneming is in een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar, in een Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar, in een niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar of in een herverzekeraar, wordt aanvullend toezicht uitgeoefend zoals geregeld in de artikelen 2:304, 2:315, 2:316 en 2:318.

2. Op een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar die een dochteronderneming is van een verzekeringsholding, van een niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar of van een herverzekeraar, wordt aanvullend toezicht uitgeoefend zoals geregeld in de artikelen 2:315, 2:317 en 2:318.

3. Op een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar waarvan de moederonderneming een gemengde verzekeringsholding is, wordt aanvullend toezicht uitgeoefend zoals geregeld in de artikelen 2:315 en 2:317.

Artikel 2:314

In het aanvullende toezicht, bedoeld in artikel 2:313, worden betrokken:

- a. met de Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar verbonden ondernemingen;
- b. in de Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar deelnemende ondernemingen;
- c. ondernemingen die zijn verbonden met de in onderdeel b bedoelde ondernemingen.

Artikel 2:315

1. De Nederlandsche Bank betreft in het aanvullende toezicht, bedoeld in artikel 2:313, onder andere intragroepsovereenkomsten en posities tussen de aan dat toezicht onderworpen Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar en:

- a. met die levensverzekeraar of schadeverzekeraar verbonden ondernemingen;
- b. in die levensverzekeraar of schadeverzekeraar deelnemende ondernemingen;
- c. ondernemingen die met de in onderdeel b bedoelde ondernemingen zijn verbonden; en
- d. natuurlijke personen die een deelneming bezitten in:

- 1°. die levensverzekeraar of schadeverzekeraar of een daarmee verbonden onderneming;
- 2°. een in die levensverzekeraar of schadeverzekeraar deelnemende onderneming;
- 3°. een onderneming die is verbonden met een onderneming als bedoeld onder 2°.

2. De levensverzekeraar of schadeverzekeraar, bedoeld in de aanhef van het eerste lid, dient periodiek binnen de daartoe vastgestelde termijnen een rapportage bij de Nederlandsche Bank in waarin zijn opgenomen overeenkomsten en posities als bedoeld in dat lid voor zover die van significante betekenis zijn.

3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud, de verstrekking, de modellen en de periodiciteit van de rapportage.

4. Indien uit de intragroepsovereenkomsten en -posities blijkt dat de solvabiliteit van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar in gevaar is of zou kunnen komen, neemt de Nederlandsche Bank maatregelen jegens die levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

Artikel 2:316

1. Een levensverzekeraar of schadeverzekeraar waarop het aanvullende toezicht, bedoeld in artikel 2:313, eerste lid, van toepassing is, berekent een aangepaste solvabiliteit overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels.

2. Alle verbonden ondernemingen, deelnemende ondernemingen en met een deelnemende onderneming verbonden ondernemingen worden in de in het eerste lid bedoelde berekening betrokken.

3. Indien uit de in het eerste lid bedoelde berekening blijkt dat de aangepaste solvabiliteit negatief is, neemt de Nederlandsche Bank maatregelen jegens die levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

Artikel 2:317

1. Een levensverzekeraar of schadeverzekeraar waarop het toezicht, bedoeld in artikel 2:313, tweede lid, van toepassing is, berekent de aangepaste solvabiliteit overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels.

2. Alle met de verzekeringsholding, herverzekeraar, niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar verbonden ondernemingen worden in de in het eerste lid bedoelde berekeningen betrokken.

3. Indien uit de berekening, bedoeld in het tweede lid, blijkt dat de solvabiliteit van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar die een dochteronderneming is van de verzekeringsholding, van de herverzekeraar, van de niet-Europese levensverzekeraar of de schadeverzekeraar, in gevaar is of zou kunnen komen, neemt de Nederlandsche Bank maatregelen jegens die levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

Artikel 2:318

1. De Nederlandsche Bank vordert de voor het in deze afdeling geregelde toezicht benodigde inlichtingen slechts rechtstreeks van de in artikel 2:314 bedoelde betrokken ondernemingen indien die inlichtingen eerst van de Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar zijn gevorderd, maar niet zijn verkregen.

2. De Nederlandsche Bank kan de in het eerste lid bedoelde informatie zelf dan wel door de in artikel 1:56, eerste lid, bedoelde personen ter plaatse verifiëren bij:

- a. de aan het toezicht, bedoeld in artikel 2:313, onderworpen levensverzekeraar of schadeverzekeraar;

- b. de dochterondernemingen van deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar;
- c. de moederondernemingen van deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar;
- d. de dochterondernemingen van een moederonderneming van deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

3. Indien de toezichthoudende instantie in een andere lidstaat belangrijke informatie wenst te verifiëren betreffende een in Nederland gevestigde onderneming die een verbonden levensverzekeraar of schadeverzekeraar, een dochteronderneming, een moederonderneming of een dochteronderneming van een moederonderneming van de aan het toezicht, bedoeld in artikel 2:313 onderworpen Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar is, verricht de Nederlandsche Bank een door die toezichthoudende instantie gevraagde verificatie binnen het kader van haar bevoegdheden, verleent zij toestemming aan die toezichthoudende instantie om de verificatie zelf te verrichten dan wel staat zij toe dat de verificatie door een deskundige wordt verricht. De toezichthoudende instantie in de andere lidstaat kan aan de verificatie deelnemen indien zij die niet zelf verricht.

Artikel 2:319

Indien een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar en een of meer Europese levensverzekeraars of Europese schadeverzekeraars als moederonderneming dezelfde verzekeringsholding, herverzekeraar, gemengde verzekeringsholding, niet-Europese levensverzekeraar of niet-Europese schadeverzekeraar hebben, kan de Nederlandsche Bank na overleg met de desbetreffende toezichthoudende instanties in andere lidstaten, ermee instemmen dat het aanvullende toezicht, bedoeld in artikel 2:313, eerste lid, door een van die andere toezichthoudende instanties zal worden uitgeoefend.

Bijlage 3, als bedoeld in artikel 2:7, tweede lid

Het bedrijf van levensverzekeraar wordt onderscheiden naar de volgende branches:

1. Levensverzekering algemeen: kapitaal, pensioen en lijfrenteverzekeringen, met uitzondering van de onder de branches 2 en 3 begrepen verzekeringen, verzekeringen in verband met de verzorging van de uitvaart van de mens die uitsluitend strekken tot het verrichten van andere dan geldelijke prestaties alsmede aanvullende verzekeringen als bedoeld in artikel 1, tweede lid, zoals invaliditeitsverzekeringen en verzekeringen bij overlijden ten gevolge van een ongeval.
2. Levensverzekering in verband met huwelijk of geboorte
3. Levensverzekering verbonden met beleggingsfondsen
4. Permanent health insurance: niet opzegbare langlopende ziekteverzekeringen gesloten met ingezetenen van Ierland of het Verenigd Koninkrijk.
5. Deelneming in spaarkassen
6. Kapitalisatieverrichtingen: verrichtingen gebaseerd op een actuariële techniek tot sparen met het oog op kapitaalvorming, bestaande uit verplichtingen die in ruil voor eenmalige of periodieke stortingen voor wat betreft hun duur en hun bedrag bepaald zijn.
7. Beheer over collectieve pensioenfondsen: beheer over de beleggingen van pensioenfondsen waaronder de waarden die tegenover de voorziening voor pensioenverplichtingen staan.

Het bedrijf van schadeverzekeraar wordt onderscheiden naar de volgende branches, waartoe de daarbij vermelde risico's behoren:

1. Ongevallen:
 - a. forfaitaire uitkeringen ter zake van ongevallen en beroepsziekten;

- b. overige uitkeringen ter zake van ongevallen en beroepsziekten.
- 2. Ziekte:
 - a. forfaitaire uitkeringen ter zake van andere ziekten dan beroepsziekten;
 - b. overige uitkeringen ter zake van andere ziekten dan beroepsziekten.
- 3. Voertuigcasco: schade aan motorrijtuigen en overige voertuigen, met uitzondering van schade aan rollend spoorwagematerieel.
- 4. Casco rollend spoorwagematerieel: schade aan rollend spoorwagematerieel.
- 5. Luchtvaartuigcasco: schade aan luchtvaartuigen.
- 6. Casco zee en binnenschepen: schade aan zee en binnenschepen.
- 7. Vervoerde zaken: schade aan vervoerde zaken of bagage, onafhankelijk van de aard van het transportmiddel.
- 8. Brand en natuurevenementen: schade aan zaken (met uitzondering van schade, begrepen onder de branches Voertuigcasco, Casco rollend spoorwagematerieel, Luchtvaartuigcasco, Casco zee en binnenschepen en Vervoerde zaken), wanneer deze zijn veroorzaakt door brand, ontploffing, storm of andere natuurevenementen (met uitzondering van hagel en vorst), kernenergie of aardverzakking.
- 9. Andere schade aan zaken: schade aan zaken (met uitzondering van schade, begrepen onder de branches Voertuigcasco, Casco rollend spoorwagematerieel, Luchtvaartuigcasco, Casco zee en binnenschepen en Vervoerde zaken), wanneer deze zijn veroorzaakt door hagel of vorst, alsmede door alle overige evenementen die niet reeds zijn begrepen onder de branche Brand en natuurevenementen.
- 10A. Aansprakelijkheid motorrijtuigen: aansprakelijkheden die voortvloeien uit het gebruik van motorrijtuigen (met uitzondering van de aansprakelijkheden, begrepen onder de branche Aansprakelijkheid wegvervoer).
- 10B. Aansprakelijkheid wegvervoer: aansprakelijkheden die voor de vervoerder voortvloeien uit goederenvervoer over de weg (met uitzondering van de aansprakelijkheden, begrepen onder de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen).
- 11. Aansprakelijkheid luchtvaartuigen: aansprakelijkheden die voortvloeien uit het gebruik van luchtvaartuigen, aansprakelijkheden van de vervoerder daaronder begrepen.
- 12. Aansprakelijkheid zee en binnenschepen: aansprakelijkheden die voortvloeien uit het gebruik van zee en binnenschepen, aansprakelijkheden van de vervoerder daaronder begrepen.
- 13. Algemene aansprakelijkheid: overige vormen van aansprakelijkheid die niet reeds zijn begrepen onder de branches Aansprakelijkheid motorrijtuigen, Aansprakelijkheid wegvervoer, Aansprakelijkheid luchtvaartuigen en Aansprakelijkheid zee en binnenschepen.
- 14. Krediet: schade die het gevolg zijn van algemene insolventie, verleend exportkrediet, hypothecair krediet, landbouwkrediet en verkoop op afbetaling.
- 15. Borgtocht: schade die het gevolg zijn van verleende directe borgtocht en indirecte borgtocht.
- 16. Diverse geldelijke verliezen: geldelijke verliezen die het gevolg zijn van niet onder een der andere branches vallende risico's.
- 17. Rechtsbijstand: verleende diensten en gemaakte kosten in het bijzonder met het oog op verhaal van door een verzekerde geleden schade en diens verdediging of vertegenwoordiging, zowel in als buiten rechte (met uitzondering van de werkzaamheden ter verdediging of vertegenwoordiging van een verzekerde die een verzekeraar krachtens een overeenkomst van aansprakelijkheidsverzekering mede in zijn eigen belang verricht).
- 18. Hulpverlening: onmiddellijke hulpverlening aan in moeilijkheden verkerende personen die op reis zijn of zich buiten hun woonplaats bevinden (met uitzondering van onderhoudsdiensten, dienstverlening na

verkoop en de loutere aanwijzing omtrent of terbeschikkingstelling van hulp door een tussenpersoon).

Toelichting

Algemeen

1. INLEIDING

Deze nota van wijziging strekt ertoe het Deel Prudentieel toezicht in te voegen in het voorstel van wet houdende regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop (Wet op het financieel toezicht). De Wet op het financieel toezicht zal uit vier delen bestaan: het Algemeen deel, het Deel Prudentieel toezicht, het Deel Gedragstoezicht en het Deel Toezicht infrastructuur. Het Deel Prudentieel toezicht zal het tweede deel van de wet vormen.

Kabinetsnota «Hervorming van het toezicht op de financiële marktsector»

In de kabinetsnota «Hervorming van het toezicht op de financiële marktsector» (Kamerstukken II 2001/02, 28 122, nr. 2) zijn de contouren van een nieuw functioneel toezichtmodel weergegeven waarbij de financiële toezichthouders zich ieder richten op één van de twee te onderscheiden toezichtdomeinen, het prudentieel toezicht of het gedragstoezicht. De Nederlandsche Bank (DNB) is verantwoordelijk voor het prudentieel toezicht. Na de fusie tussen DNB en de Stichting Pensioen- & Verzekeringskamer (PVK) houdt DNB ook prudentieel toezicht op verzekeraars (zie de Fusiewet De Nederlandsche Bank N.V. en de Stichting Pensioen- & Verzekeringskamer, Stb. 2004, 556). De Autoriteit Financiële Markten (AFM) is verantwoordelijk voor het gedragstoezicht.

Het prudentieel toezicht is specifiek gericht op de soliditeit van financiële ondernemingen. De prudentiële regels bestaan vooral uit bedrijfseconomische normen. Hiertoe behoren onder andere de solvabiliteits- en liquiditeitsvereisten, die erop zijn gericht dat een financiële onderneming te allen tijde aan zijn betalingsverplichtingen kan voldoen. Deze vereisten dienen zo veel mogelijk aan te sluiten op de risicobronnen in financiële ondernemingen, waarbij de mededinging in de financiële sector zo min mogelijk wordt verstoord. De prudentiële regels beogen het risico van faillissement te beheersen, zonder dit overigens in een markteconomie te kunnen uitsluiten.

De noodzaak van prudentieel toezicht vloeit voort uit de informatie-asymmetrie tussen de cliënt en aanbieder van financiële diensten. Deze asymmetrie leidt ertoe dat een bankcrediteur, belegger of polishouder onvoldoende in staat is zelf de soliditeit van de aanbieder te beoordelen. De prudentieel toezichthouder is hier beter voor geëquipeerd en draagt op die manier bij aan het vertrouwen van de cliënt in de financiële sector. Het prudentieel toezicht is hierdoor zowel van belang voor de individuele cliënten die producten en diensten afnemen van de betrokken financiële ondernemingen als voor de stabiliteit van het financiële stelsel en het vertrouwen in de financiële sector in het algemeen.

Samenhang tussen prudentieel toezicht en «systeemtoezicht»

Het «systeemtoezicht» is gericht op de stabiliteit van het financiële systeem als geheel. Doel hierbij is te voorkomen dat (financiële) problemen bij één financiële onderneming overslaan naar andere financiële ondernemingen of financiële markten. De verantwoordelijkheid voor het «systeemtoezicht» in Nederland ligt krachtens de Bankwet 1998 bij DNB.

Prudentieel toezicht kan bijdragen aan de stabiliteit van het financiële systeem; bovendien is informatie over de soliditeit van financiële ondernemingen van belang voor het uitvoeren van «systeemtoezicht». Hoewel een systeemcrisis nooit volledig uit te sluiten is, verkleint goed prudentieel toezicht het risico daarop. Relevante en juiste informatie over de soliditeit van financiële ondernemingen is voor de uitoefening van het «systeemtoezicht» van belang om adequaat te kunnen optreden bij een dreigende systeemcrisis alsmede bij preventie van systeemrisico. Ook omgekeerd zijn vroegtijdige signalen over financiële ontwikkelingen in de markt die zijn verkregen naar aanleiding van uitgevoerde marktoperaties in het kader van het «systeemtoezicht» nuttig voor het prudentieel toezicht.

2. DOELSTELLING VAN DE NOTA VAN WIJZIGING

Hoofddoel van het wetsvoorstel is de formele vormgeving van het nieuwe functionele toezichtmodel, waarbij een duidelijke splitsing tussen prudentieel toezicht en gedragstoezicht wordt aangebracht. Tegelijkertijd wordt in dit deel het prudentieel toezicht geïntegreerd en geharmoniseerd. Daarnaast vindt, zoals hierboven vermeld, op onderdelen een aantal vernieuwingen plaats. Deze vernieuwingen betreffen met name het toespitsen van de regelgeving op het functionele toezichtmodel en het bezien van mogelijkheden om de marktgerichtheid van de regelgeving te versterken.

De grondslag voor het prudentieel toezicht op financiële ondernemingen is nu verspreid over vijf toezichtwetten, de Wet toezicht beleggingsinstellingen (Wtb), de Wet toezicht effectenverkeer 1995 (Wte 1995), de Wet toezicht kredietwezen 1992 (Wtk 1992), de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf (Wtn) en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (Wtv 1993). In het Deel Prudentieel toezicht van het wetsvoorstel worden de prudentiële elementen van de Wtb, Wte 1995, Wtk 1992, Wtn en Wtv 1993, alsmede van het separate, niet-ingediende wetsvoorstel in verband met de invoering van het toezicht op het clearingbedrijf (het wetsvoorstel clearinginstellingen) dat op 29 maart 2004 voor advies aan de Raad van State is verzonden, samengevoegd. De prudentiële elementen in de Wtb en de Wte 1995 zijn beperkt. Prudentiële elementen vormen daarentegen de kern van de Wtk 1992, de Wtn en de Wtv 1993. De inzichtelijkheid in de prudentiële regelgeving zal worden vergroot door het integreren van de verschillende, met het prudentieel toezicht samenhangende, bepalingen in één deel. Op deze wijze kan recht worden gedaan aan het brede scala aan financiële activiteiten dat door marktpartijen wordt ontplooid (variërend van eenzijdige effectenbemiddelaar, kredietinstelling of schadeverzekeraar tot financiële groepen waarbinnen alle denkbare financiële activiteiten worden ondernomen). Daarbij wordt gestreefd naar het zo nauwkeurig mogelijk toespitsen van de prudentiële regels voor een financiële onderneming op het activiteiten- en risicoprofiel van die onderneming. De integratie bevordert hiermee de doelgerichtheid van de regelgeving op het gebied van financieel toezicht.

De integratie van de prudentiële regelgeving voor de verschillende financiële sectoren bevordert ook de marktgerichtheid van de regelgeving, onder meer door het creëren van een gelijk speelveld. Deze integratie leidt immers ook tot een harmonisatie van de regels waaraan financiële ondernemingen zijn onderworpen. Hoewel op bepaalde gebieden uiteraard verschillen zullen blijven bestaan in de regelgeving voor sectoren, zal met de integratie van de regelgeving in één wet beter inzicht worden gegeven in die verschillen, en de inhoudelijke redenen die eraan ten grondslag liggen.

Een van de uitgangspunten is dat gelijke, of vergelijkbare, regelgeving voor verschillende sectoren, op eenzelfde regelgevingsniveau (wet, algemene maatregel van bestuur, ministeriële regeling of toezichthouderregel) wordt vastgelegd. De consequente toepassing van uniforme regels betreffende het niveau van regelgeving zal tot een transparanter, inzichtelijker en slagvaardiger toezicht leiden. Het is bovendien de bedoeling dat financiële ondernemingen die meerdere diensten aanbieden, in toenemende mate zullen kunnen volstaan met het verstrekken van geïntegreerde rapportages op prudentieel terrein aan DNB. Hiermee zal een reductie van de administratieve lasten worden bereikt.

De inbedding van het nieuwe functionele toezichtmodel leidt voorts tot een duidelijker profiel van de prudentieel toezichthouder. DNB neemt de taken voor haar rekening die betrekking hebben op de regels ter bevordering van de soliditeit van financiële ondernemingen. Daarnaast toetst DNB, onder meer in haar rol van vergunningverlener aan clearinginstellingen (zie paragraaf 3.6 van het onderstaande), kredietinstellingen en verzekeraars enkele aspecten die niet specifiek prudentieel of gedragstypisch van aard zijn. In het onderstaande wordt, onder 4, nader ingegaan op de taakverdeling tussen DNB en de AFM.

3. INHOUDELIJKE VERNIEUWINGEN

3.1 Inleiding

Naast het stroomlijnen van thans nog over de verschillende wetten verdeelde prudentiële normen, worden in dit deel enkele inhoudelijke vernieuwingen geïntroduceerd. Het toezicht op de bedrijfsvoering wordt voor zover mogelijk gesplitst in prudentiële en gedragselementen. Verder wordt een nieuwe definitie van bank geïntroduceerd, wordt het stelsel van de verklaring van geen bezwaar (vvgb) aangepast en worden de collectieve garantieregeling en de beleggerscompensatieregeling in de wet opgenomen. Voorts wordt een wettelijk toezicht op clearinginstellingen geïntroduceerd.

3.2 Toezicht op bedrijfsvoering

Ten aanzien van de bedrijfsvoering wordt, voor zover mogelijk, een splitsing gemaakt in prudentiële elementen en gedragselementen. De elementen die gericht zijn op de soliditeit van de financiële onderneming zoals procedures ter beheersing van soliditeitsrisico's (onder meer beheersing van het kredietrisico, marktrisico en operationeel risico) zullen onder het toezicht van DNB vallen. De AFM zal toezicht houden op de naleving van de regels die gericht zijn op het bevorderen van een ordelijk en transparant marktproces, zuivere verhoudingen tussen marktpartijen en de daaraan gerelateerde bescherming van de cliënt. De gedragstypische elementen van de bedrijfsvoering worden in het Deel Gedragstoezicht geregeld.

Bepaalde regels voor de bedrijfsvoering van financiële ondernemingen zijn noch specifiek prudentieel noch specifiek gedragstypisch van aard, zoals die met betrekking tot de interne organisatie (waaronder de organisatiestructuur, interne rapportagelijnen en de verantwoordelijkheidsstructuur) en beheersystemen (bijvoorbeeld automatisering). De regels met betrekking tot de integriteitsaspecten van de bedrijfsvoering zijn evenmin specifiek prudentieel of gedragstypisch van aard. Het gaat hier om de integriteit van de financiële onderneming, waarbij onder meer het tegengaan van eventuele verstrengeling van tegenstrijdige belangen of

betrokkenheid van medewerkers bij strafbare feiten relevant zullen zijn. Dergelijke regels zijn dan ook terug te vinden in zowel het onderhavige deel als het Deel Gedragstoezicht. Het toezicht op de naleving van deze regels valt onder de verantwoordelijkheid van de vergunningverlenende toezichthouder. Indien een financiële onderneming grotendeels onder prudentieel toezicht staat, zal dat DNB zijn. Dit geldt voor clearinginstellingen, kredietinstellingen, en verzekeraars. Omgekeerd zal het toezicht op de naleving van deze regels vallen onder de verantwoordelijkheid van de AFM indien de financiële onderneming grotendeels onder gedragstoezicht staat. Dit is het geval voor beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen,¹ bewaarders en financiële dienstverleners. Reden voor het toedelen van het toezicht op regels met betrekking tot de bedrijfsvoering aan één toezichthouder is het vermijden van overlap en het beperken van de administratieve lasten.

De toetsing van de bedrijfsvoering is als volgt weer te geven:

Bedrijfsvoering: wie houdt toezicht?

Algemene aspecten Integriteitsaspecten	Prudentiële aspecten	Gedragstypische aspecten
DNB: clearinginstellingen, kredietinstellingen, verzekeraars	DNB	AFM
AFM: beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen, bewaarders, financiële dienstverleners		

DNB en de AFM zijn zelfstandig verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van regels die tot hun taakgebied behoren en voor de daarmee samenhangende bevoegdheid om maatregelen te treffen om die naleving te bewerkstelligen.

3.3 Definitie bank

De Wtk 1992 kent twee soorten kredietinstellingen (artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de Wtk 1992), te weten banken (artikel 1, eerste lid, onderdeel a, onder 1°, van de Wtk 1992) en elektronischgeldinstellingen (artikel 1, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, van de Wtk 1992). De begrippen bank en elektronischgeldinstelling komen als zodanig in de Wtk 1992 echter niet voor, hetgeen de inzichtelijkheid van die wet niet ten goede komt. Nu op grond van de richtlijn nr. 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PbEG L 126) (richtlijn banken) elektronischgeldinstellingen worden aangemerkt als kredietinstellingen, moet een elektronischgeldinstelling voor de toepassing van de Wft eveneens worden aangemerkt als een kredietinstelling. Daarom wordt in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel fff, voorgesteld dat de nieuwe definitie van kredietinstelling in de Wft als volgt komt te luiden: «een bank of een elektronischgeldinstelling». De begrippen bank (artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g) en elektronischgeldinstelling (artikel 1:1, eerste lid, onderdeel kk) worden vervolgens materieel omschreven.

De definitie van elektronischgeldinstelling wordt overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, van de Wtk 1992 en wordt, op enkele redactionele verbeteringen na, inhoudelijk niet gewijzigd. De huidige definitie van kredietinstelling (artikel 1, eerste lid, onderdeel a, onder 1°, van de Wtk 1992) is ruimer dan de definitie van kredietinstelling

¹ Met de term «beleggingsonderneming» wordt de financiële onderneming bedoeld die in de Wte 1995 wordt aangeduid als «effecteninstelling».

in artikel 1 van de richtlijn banken, voor zover deze definitie ziet op banken. Door de ruimere definitie in de Wtk 1992 worden op dit moment in Nederland meer ondernemingen gereguleerd dan elders in Europa. De ruimere definitie leidt ook tot problemen op verschillende plaatsen in de Nederlandse wetgeving, onder meer bij de noodregeling, bij de bepalingen omtrent de grensoverschrijdende werkzaamheden van financiële ondernemingen en bij de implementatie van richtlijn nr. 2002/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 2002 betreffende het aanvullende toezicht op kredietinstellingen, verzekeringsondernemingen en beleggingsondernemingen in een financieel conglomeraat en tot wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG en 93/22/EEG van de Raad en van de Richtlijnen 98/78/EG en 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad (PbEG L 35) (richtlijn financiële conglomeraten). Voorgesteld wordt om de definitie van bank zodanig aan te passen dat deze definitie aansluit bij de communautaire omschrijving van bank. Hierdoor zullen deze problemen zich niet meer voordoen.

De onder de Wtk 1992 als kredietinstelling gedefinieerde ondernemingen die niet op grond van de richtlijn banken behoeven te worden gereguleerd (onder andere financieringsmaatschappijen), worden in de Vrijstellingsregeling Wtk 1992, al dan niet onder voorwaarden, vrijgesteld van het toezicht. Door terug te gaan naar de richtlijndefinitie kan de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 vervallen. Daarmee vervalt ook de registratieplicht voor financieringsmaatschappijen. De registratieplicht is na 11 september 2001 ingevoerd als korte termijn oplossing, totdat het toezicht op trustkantoren zou zijn vormgegeven. Door de invoering van de Wet toezicht trustkantoren (Wtt) heeft de registratieplicht derhalve niet langer toegevoegde waarde (zie voor een uitgebreide toelichting de toelichting bij artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g).

Het vervallen van de vrijstelling heeft ook tot gevolg dat concernfinancieringsmaatschappijen niet meer – onder voorwaarden – worden vrijgesteld. Dit wordt ondervangen door in het voorgestelde artikel 2:4 de bepalingen in het Deel Prudentieel toezicht, onder voorwaarden, niet van toepassing te verklaren op deze ondernemingen.

Artikel 2:5 biedt degenen die volgens de gewijzigde definitie van bank niet kwalificeren als bank, en onder de Wtk 1992 wel, de mogelijkheid om vrijwillig een bankvergunning aan te vragen. Deze mogelijkheid bestaat onder de Wtk 1992 ook voor ondernemingen die onder de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 vallen. Het beschikken over een bankvergunning kan bepaalde voordelen met zich brengen. Zo houden kredietbeoordelaars rekening met een vergunning bij het toekennen van een kredietbeoordeling.

3.4 Het stelsel van de verklaring van geen bezwaar

Op grond van de huidige toezichtwetten is het niet toegestaan om een gekwalificeerde deelneming in een bank, een beleggingsonderneming dan wel een verzekeraar te houden, verwerven of vergroten zonder daartoe een verklaring van geen bezwaar (vvgb) te hebben van de betrokken toezichthouder. Bij de vormgeving van het nieuwe toezichtmodel is uit praktische overwegingen besloten dat de vergunningverlenende toezichthouder ook degene is die de vvgb verleent, hoewel werd erkend dat de toetsing van vvgb's overwegend prudentieel van aard is. In de brief van 20 januari 2003 aan de Tweede Kamer over de herziening van het vvgb-stelsel¹ is aangekondigd dat bij de hervorming van de toezichtwetgeving zal worden bezien of door de veelal prudentiële

¹ Kamerstukken II 2002/03, 26 965, nr. 3.

elementen waarop de toetsing van een vvgb is gebaseerd een grotere rol voor DNB meer in de rede ligt. In het onderhavige deel wordt aan dit voornemen gevolg gegeven door het toezicht op gekwalificeerde deelnemingen in zijn geheel aan DNB toe te delen.

Op grond van Europese richtlijnen kunnen de bevoegde autoriteiten zich tegen het voornemen van degene die een gekwalificeerde deelneming wil houden, verwerven, vergroten of verkleinen in een beleggingsonderneming, een beheerder van een instelling voor collectieve beleggingen in effecten (icbe-beheerder), kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar verzetten indien de bevoegde autoriteiten, *gelet op de noodzaak om een gezonde en prudente bedrijfsvoering te garanderen*, niet overtuigd zijn van de geschiktheid van die persoon. Met deze richtbepalingen is beoogd te bereiken dat personen die een invloed op de hierboven genoemde financiële ondernemingen kunnen hebben, zodanig dat dit zou kunnen leiden tot een eventuele deconfiture van die ondernemingen, kunnen worden geweerd door de toezichthouder. Dit betekent dat de hoofddoelstelling van de richtlijnbeepalingen een prudentiële doelstelling is. Dit blijkt ook uit de wetsgeschiedenis van de huidige toezichtwetten waaruit kan worden afgeleid dat de toetsingcriteria die worden gehanteerd bij de beoordeling van gekwalificeerde deelnemingen (naast de toetsing van de betrouwbaarheid, dat een algemeen aspect is) in beginsel prudentiële criteria zijn.

Degene die een gekwalificeerde deelneming wil houden, verwerven, vergroten of verkleinen in een bank, beleggingsonderneming, een icbe-beheerder of verzekeraar zal hiervoor een aanvraag moeten indienen bij DNB. Uit het Algemeen deel vloeit voort dat DNB binnen 13 weken op de vvgb-aanvraag moet beslissen. Aangezien bij de toetsing van gekwalificeerde deelnemingen gedragsaspecten geen rol spelen, is ervoor gekozen DNB ook te laten beslissen over de verlening van de vvgb's voor gekwalificeerde deelnemingen in icbe-beheerders en beleggingsondernemingen. In het kader van de vergunningaanvraag van een icbe-beheerder of een beleggingsonderneming zal de vergunningaanvraag door de betreffende onderneming bij de AFM moeten worden ingediend, terwijl de aanvrager van een vvgb zich tot DNB moet wenden. In die gevallen waarin zowel een vergunning als een vvgb vereist is, wordt de mogelijkheid geboden dat de vvgb-aanvraag bij de AFM wordt ingediend. Hierbij zal de AFM – die geen vergunning mag verlenen zolang geen vvgb is verleend – enkel als doorgeefluik fungeren. DNB zendt haar beslissing op de vvgb-aanvraag op haar beurt terug aan de AFM die de beschikking aan de aanvrager verzendt. Uiteraard kan de aanvraag ook gewoon bij DNB worden ingediend. Aangezien in de preventieve fase de vvgb-procedure parallel verloopt aan de vergunningprocedure, zullen DNB en de AFM op informele wijze over en weer contact met elkaar houden teneinde, gelet op het belang van de aanvragers, de behandeling van de aanvragen in praktische zin zo voortvarend mogelijk te doen verlopen.

In de gevallen zoals omschreven in artikel 2:124 is niet DNB maar de Minister van Financiën bevoegd om te beslissen op een aanvraag van een vvgb. Artikel 2:124 geeft uitvoering aan de bestaande taakverdeling tussen DNB en de Minister van Financiën. Deze verdeling is thans vastgelegd in mandaatbesluiten.¹ De Minister van Financiën zal bevoegd zijn te beslissen op aanvragen voor gekwalificeerde deelnemingen van banken in banken en verzekeraars en van verzekeraars in banken, indien het banken dan wel verzekeraars betreft die behoren tot de vijf banken of verzekeraars binnen Nederland met het hoogste balanstotaal, respectievelijk het hoogste bruto premie-inkomen. Deze bevoegdheid vloeit voort uit de verantwoordelijkheid van de Minister van Financiën

¹ Het mandaatbesluit artikelen 26, 90b en 90c van de Wet toezicht kredietwezen 1992 van de Minister van Financiën van 11 december 2003 (Stcrt. 247), het mandaatbesluit artikelen 84, 93b en 93c van de Wet toezicht natuura-uitvaartverzekeringsbedrijf van de Minister van Financiën van 11 december 2003 (Stcrt. 247) en het mandaatbesluit artikelen 176, 188b en 188c van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 van de Minister van Financiën van 11 december 2003 (Stcrt. 246).

voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Voorts blijft aan de Minister van Financiën voorbehouden het afgeven van vvgb's voor deelnemingen door banken die tot de hiervoor genoemde categorie behoren in buitenlandse banken, indien het balanstotaal van de buitenlandse bank meer bedraagt dan 5% van het balanstotaal van de verwervende Nederlandse bank.

3.5 Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel zijn thans vastgelegd in een tweetal overeenkomsten tussen de betrokken representatieve organisaties van banken en beleggingsondernemingen, DNB en de AFM (oorspronkelijk haar voorgangster, de Stichting Toezicht Effectenverkeer). Deze overeenkomsten – de Beleggerscompensatieregeling, respectievelijk de Collectieve Garantieregeling genoemd – zijn door de Minister van Financiën algemeen verbindend verklaard. Waar de Stichting Toezicht Effectenverkeer, later de AFM, oorspronkelijk werd belast met de uitvoering van het beleggerscompensatiestelsel, is thans DNB belast met de uitvoering van beide vangnetregelingen.

In de onderhavige nota van wijziging wordt voorgesteld de hoofdregels betreffende de beide vangnetregelingen in de wet op te nemen, waarbij de uitwerking bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zal geschieden. Deze wettelijk vastgelegde regeling zal in de plaats treden van de twee huidige overeenkomsten. Ook de algemeen verbindendverklaring van de overeenkomsten zal daarbij komen te vervallen. De reikwijdte van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel wordt niet veranderd ten opzichte van de huidige situatie.

3.6 Het toezicht op clearinginstellingen

3.6.1. Voorgeschiedenis

Met de invoering van de Wet op het financieel toezicht wordt een direct wettelijk toezicht op alle clearinginstellingen geïntroduceerd. Dit voorstel is aangekondigd bij brief d.d. 5 april 2001 (Kamerstukken II 2000/01, 27 400 IXB, nr. 28), alsmede in de memorie van toelichting bij de begroting van het ministerie van Financiën voor het jaar 2003 (Kamerstukken II 2002/03, 28 600, hoofdstuk IXB, nr. 2, blz. 50). Aanvankelijk was het voornemen om een separaat wetsvoorstel te diere zaken in te dienen, waarbij de Wtk 1992 en de Wte 1995 zouden worden gewijzigd. Een dergelijk wetsvoorstel is op 29 maart 2004 voor advies aan de Raad van State gezonden. In zijn advies, gedateerd 28 mei 2004, besteedt de Raad van State aandacht aan de verhouding tussen dat wetsvoorstel en de Wet op het financieel toezicht. In het bijzonder vraagt de Raad van State of het wel nodig en wenselijk is de Wtk 1992 en de Wte 1995 te wijzigen vóór de afronding van de Wet op het financieel toezicht, mede gelet op de omvang en ingewikkeldheid van dat traject. De Raad adviseert in de toelichting bij dat wetsvoorstel te motiveren welke dringende reden er is om het wetsvoorstel met betrekking tot het toezicht op clearinginstellingen niet in te passen in het Wft-project. In aanvulling daarop merk ik op dat indiening van dat wetsvoorstel ertoe zou hebben geleid dat de toezichthouders nadere regels hadden moeten opstellen die plaats zouden hebben moeten maken voor algemene maatregelen van bestuur en toezichthouderregels die betrekkelijk korte tijd nadien op grond van de Wet op het financieel toezicht worden gegeven. Dat zou dus een inspanning hebben gevergd die zou hebben geleid tot regels die slechts kort in werking zouden zijn geweest. Mede naar aanleiding van het advies van de Raad van State en ter voorkoming van werkzaamheden die tot regelgeving zouden hebben

geleid die slechts kortstondig in werking zou zijn geweest, is besloten het separate wetsvoorstel inzake toezicht op clearinginstellingen niet in te dienen bij de Tweede Kamer. In plaats daarvan worden de regels inzake toezicht op clearinginstellingen direct geïntegreerd in het Deel Prudentieel toezicht en het Deel Gedragstoezicht. Deze beslissing is genomen nadat de thans voorliggende nota van wijziging voor advies aan de Raad van State was gezonden. Bij de regeling van het toezicht op clearinginstellingen in de thans voorliggende nota van wijziging, in het Deel Gedragstoezicht en in de toelichtingen daarop is ook met andere opmerkingen van de Raad van State rekening gehouden.

3.6.2. Inleiding

In dit deel en het deel Gedragstoezicht wordt een direct wettelijk toezicht door DNB en AFM op alle clearinginstellingen ingevoerd. De lacunes die zich in het huidige toezicht voordoen – waarop hieronder wordt ingegaan – worden opgevuld.

De rol van clearinginstellingen in het afwikkelproces van effectentransacties kan als volgt worden toegelicht. De individuele belegger die beursgenoteerde financiële instrumenten wil kopen of verkopen kan niet zelf handelen op een effectenbeurs. Hij dient zich te wenden tot – wat in de huidige wettelijke terminologie nog heet – een tot een effectenbeurs toegelaten instelling. Tot een effectenbeurs toegelaten instellingen handelen op deze beurs met elkaar, al dan niet voor of namens cliënten. Voor de afwikkeling van de transacties – levering van de financiële instrumenten en betaling van de koopprijs – is de centrale tegenpartij in het leven geroepen. Vroeger sloten de toegelaten instellingen rechtsreeks met de centrale tegenpartij overeenkomsten waarvan de essentialia (hoeveelheid, soort, prijs) dezelfde waren als de essentialia van de overeenkomsten die de toegelaten instellingen onderling hadden gesloten. De centrale tegenpartij trad in de rechten en verplichtingen van de verkoper ten opzichte van de koper en van de koper ten opzichte van de verkoper, als ware de centrale tegenpartij zelf de verkoper onderscheidenlijk de koper. De centrale tegenpartij liep daarbij het risico dat de toegelaten instelling haar verplichting niet kon nakomen. Dat had een grote kettingreactie teweeg kunnen brengen. Indien, bijvoorbeeld, de toegelaten instelling van de verkoper haar verplichting niet kon nakomen, kreeg de centrale tegenpartij de verhandelde financiële instrumenten niet, maar moest zij deze wel leveren aan de toegelaten instelling van de koper. Teneinde dat risico tegen te gaan, is tussen het niveau van de toegelaten instellingen en de centrale tegenpartij een nieuwe laag gecreëerd van instellingen die in het spraakgebruik «clearing members» of «clearinginstellingen» worden genoemd. Aldus komt de centrale tegenpartij niet rechtstreeks in contact met de toegelaten instellingen. De clearinginstelling vervult dus de functie van buffer tussen enerzijds de toegelaten instellingen en anderzijds de centrale tegenpartij. De clearinginstelling is in zijn hoedanigheid van clearinginstelling uitsluitend belast met de afwikkeling van de transacties met betrekking tot financiële instrumenten via de centrale tegenpartij. Wel is het mogelijk dat een financiële onderneming in de ene hoedanigheid handelt op de beurs en in een andere hoedanigheid, namelijk die van clearinginstelling, die transacties afwikkelt.

3.6.3. De situatie die zou ontstaan zonder regels met betrekking tot het toezicht op clearinginstellingen

Het huidige toezicht op clearinginstellingen vertoont lacunes: soms is er in het geheel geen toezicht, soms is het toezicht slechts indirect, en soms is het slechts contractueel geregeld en niet wettelijk. Bovendien wordt het

contractuele toezicht niet door een onafhankelijke toezichthouder uitgeoefend. Die situatie zou worden voortgezet indien geen regels met betrekking tot clearinginstellingen worden ingevoerd. In deze paragraaf zal worden ingegaan op de lacunes in het toezicht op clearinginstellingen in de situatie die zou ontstaan indien geen nadere regels worden ingevoerd.

Clearinginstellingen zijn noch op grond van Europese richtlijnen, noch op grond van de Nederlandse toezichtwetgeving vergunningplichtig. Een wettelijk toezichtkader dat is afgestemd op de specifieke aard van het clearingbedrijf ontbreekt. Het huidige toezicht op de clearinginstellingen vindt in Nederland plaats door Euronext Amsterdam (gedragstoezicht) en Clearnet S.A. (prudentieel toezicht) en is contractueel van aard. Om de juiste proporties van de hiaat in het wettelijke clearingspecifieke toezicht te schetsen, moet onderscheid worden gemaakt tussen verschillende categorieën clearinginstellingen.

1. De eerste categorie clearinginstellingen zijn clearinginstellingen die tevens bank zijn, waaronder banken die zorg dragen voor de clearing van de transacties die zij in hun hoedanigheid van toegelaten instelling hebben verricht. Deze instellingen zijn verplicht op grond van het Deel Prudentieel toezicht een vergunning van DNB te hebben om het bedrijf van bank te mogen uitoefenen. DNB oefent prudentieel toezicht uit op de activiteiten van banken. Zonder nadere regelgeving is dit toezicht echter niet op de clearingactiviteiten toegespitst. De AFM oefent het gedrags-toezicht uit. Zonder nadere regelgeving is dit toezicht echter evenmin toegespitst op clearingactiviteiten.

2. De tweede categorie clearinginstellingen bestaat uit clearinginstellingen die tevens beleggingsonderneming zijn. Dergelijke instellingen zullen op basis van het Deel Gedragstoezicht een vergunning van de AFM moeten hebben om het bedrijf van beleggingsonderneming te mogen uitoefenen. Zij vallen tevens onder het prudentiële toezicht van DNB. Zoals hierboven aangegeven zijn beide soorten toezicht zonder nadere regelgeving niet toegespitst op clearingactiviteiten.

3. Ten slotte zijn er clearinginstellingen die noch bank noch beleggingsonderneming zijn. Deze worden in de praktijk ook wel «specialised firms» genoemd. In de praktijk betreft het instellingen die deel uitmaken van een groep aan het hoofd waarvan een bank of beleggingsonderneming staat. Indien aan het hoofd een bank staat, houdt DNB indirect toezicht op deze instellingen. Dit indirecte toezicht is zonder nadere regelgeving evenmin toegespitst op clearingactiviteiten. De eisen inzake gedragstoezicht gelden niet, noch direct, noch indirect.

Bovendien moet worden bedacht dat thans Euronext (gedrags-) en Clearnet S.A. (prudentieel) toezicht uitoefenen op clearinginstellingen. Clearinginstellingen zijn leden van deze organisaties. Er zou een spanningsveld kunnen bestaan tussen het lidmaatschap van de clearinginstellingen en het toezicht.

3.6.4. Redenen om huidige situatie met betrekking tot het toezicht op clearinginstellingen te wijzigen

Indien in het wetsvoorstel geen nadere regels zouden worden opgenomen met betrekking tot clearinginstellingen, zouden de hierboven genoemde lacunes in het toezicht blijven bestaan.

Het systeem waarbij de centrale instelling niet direct handelt met de toegelaten instellingen staat of valt met de mate van soliditeit van de clearinginstellingen. Daarom moeten aan de clearinginstellingen hoge

kapitaaleisen en eisen met betrekking tot een adequaat risicobeheersingssysteem worden gesteld. Daarnaast is het van belang dat clearinginstellingen aan gedragseisen voldoen. In de huidige situatie stelt de centrale tegenpartij deze eisen en houdt zij toezicht op de naleving daarvan. Het is zuiverder en juist dat dit toezicht wettelijk wordt geregeld en dat het toezicht door onafhankelijke toezichthouders wordt uitgeoefend. Indien een clearinginstelling haar financiële verplichtingen niet kan nakomen, is het gevaar groot dat de gevolgen zich voortplanten door het systeem. Het aantal clearinginstellingen is klein in verhouding tot het aantal door hen gesloten overeenkomsten. Als gevolg van het feit dat het aantal marktpartijen kleiner is dan in het «normale» bedrijfsleven, kan in geval van een financieel probleem van een clearinginstelling een kettingreactie worden veroorzaakt die vele malen groter is dan in het normale bedrijfsleven. Daarenboven geldt dat het hier een handel betreft die vele malen intensiever is dan in het normale bedrijfsleven. Financiële instrumenten die worden gekocht kunnen snel daarna weer worden verkocht aan een derde, die op zijn beurt de financiële instrumenten ook weer kan doorverkopen, en zo voort. De gevolgen van het niet kunnen nakomen van een verplichting door een clearinginstelling kunnen zich dan ook veel sneller voortplanten door de financiële markt dan een deconfiture in het normale bedrijfsleven. Bovendien betreft het hier een sector waarvan de aantasting zeer schadelijk zou zijn voor de financiële stabiliteit. Het belang van de stabiliteit van de financiële markten is zo groot en heeft een zo verstrekkende invloed op het functioneren van de economie dat er sprake is van een publiek belang. De overheid dient de bescherming daarvan als haar taak op te vatten, gelijk zij dat ook heeft gedaan bij de bescherming van de soliditeit van in het bijzonder banken, waar niet alleen het belang van de consumentenbescherming maar ook de stabiliteit van de financiële markt een belangrijke rol speelt. Nadrukkelijk zij opgemerkt dat het thans voorliggende deel de soliditeit en de continuïteit van de clearinginstellingen beoogt te bevorderen, niet omwille van de clearinginstelling zelf, maar omwille van de stabiliteit van het gehele financiële stelsel. Het belang dat het wetsvoorstel beoogt te beschermen overstijgt het belang van de individuele clearinginstelling verre. In die zin is een clearinginstelling niet op één lijn te stellen met een willekeurige privaatrechtelijke onderneming met de bedrijfsuitoefening waarvan de overheid in beginsel geen bemoeienis behoort te hebben. Ten aanzien van «gewone» ondernemingen geldt dat een deconfiture in beginsel de verwerkelijking van het bedrijfsrisico is, die weliswaar ongewenste gevolgen kan hebben maar die niet noopt tot toezicht. Een zelfde houding ten aanzien van clearinginstellingen zou niet duiden op een adequate taakopvatting van de overheid.

Hierbij zij opgemerkt dat het bedingen van verbintenissenrechtelijke en goederenrechtelijke zekerheid door clearinginstellingen het risico van een deconfiture onvoldoende wegneemt, en nog minder het risico dat een dergelijke financieel falen zich door het afwikkelingsysteem voortplant. Ook bij andere financiële ondernemingen geldt dat zij verbintenissenrechtelijke en goederenrechtelijke zekerheid kunnen bedingen, maar dat is geen reden geweest om ten aanzien van die andere financiële ondernemingen van toezicht af te zien. Men mag er niet voetstoots vanuit gaan dat partijen het systeem zo opzetten dat het alle mogelijke bepalingen bevat om verbintenissenrechtelijke of goederenrechtelijke zekerheid te bieden. Voorstelbaar is dat een onderneming hogere risico's accepteert en dat compenseert door hogere kosten in rekening te brengen. Er kan een zeker spanningsveld bestaan tussen het winstoogmerk van een clearinginstelling en de soliditeitseisen die hij zich zichzelf vrijwillig oplegt. Verbintenissenrechtelijke en goederenrechtelijke zekerheden maken wettelijk toezicht niet minder noodzakelijk. Dat geldt niet alleen voor clearinginstellingen, maar ook voor andere financiële ondernemingen waarop

reeds toezicht wordt uitgeoefend. Bovendien zou er een spanningsveld kunnen bestaan tussen enerzijds de contractuele relatie tussen de beurs en de clearinginstellingen en anderzijds het toezicht dat door de beurs op de clearinginstellingen wordt gehouden. Deze minder wenselijke omstandigheden worden niet geredresseerd door verbintenisrechtelijke en goederenrechtelijke zekerheden. Daarenboven geldt dat het in te voeren toezicht op clearinginstellingen ook aspecten omvat die niet zozeer de verhouding betreffen met andere clearinginstellingen, als wel de eigen interne organisatie van een clearinginstelling, zoals het hebben van een zodanige bedrijfsvoering dat adequaat de posities van de wederpartijen worden bijgehouden. De minder goede bedrijfsvoering is niet met verbintenisrechtelijke of goederenrechtelijke zekerheden te ondervangen.

Hoewel het primaire toezichtdoel is gelegen in de soliditeit en continuïteit van clearinginstellingen, is onderkend dat het functioneren als clearinginstelling een aantal gedragstypische elementen in zich heeft. Dit betreft in het bijzonder aspecten van marktintegriteit (zogeheten «chinese walls», privé-beleggingstransacties), maar ook toegankelijkheid, informatievoorziening aan professionele cliënten en zorgvuldige dienstverlening. Deze aspecten zullen in het deel Gedragstoezicht worden geregeld.

Internationaal wordt aan dit onderwerp veel aandacht besteed. In dit verband zij gewezen op de aanbevelingen van het «Committee on Payment and Settlement Systems» (CPSS) van de Bank for international settlements en de International Organisation of Securities Commissions (IOSCO) voor afwikkelingsystemen voor financiële instrumenten¹. Weliswaar zien deze aanbevelingen, gelijk de Raad van State in zijn advies van 28 mei 2004 opmerkt, primair op de afwikkeling van effectentransacties (levering en afwikkeling), maar dat neemt niet weg dat ook in de aanbevelingen van het CPSS (§ 1.2) wordt gewezen op het gevaar dat een probleem bij «any of the institutions that perform critical functions in the settlement process» – waartoe een clearinginstelling moet worden gerekend – verstrekende gevolgen kan hebben. In de nieuwe *Recommendations for Central Counterparties* van IOSCO/CPSS worden nationale autoriteiten uitgenodigd om te bezien of hun «overall regulatory framework in their risk management policies and procedures of clearing participants (in het Nederlands: clearinginstellingen) effectively address the issues and concerns underlying certain of these recommendations».

In de thans voorliggende nota van wijziging wordt geen toezicht op de centrale tegenpartij voorgesteld. Dit zal later worden geregeld in het Deel Toezicht infrastructuur, zoals ik heb medegedeeld bij brief d.d. 17 februari 2004 (Kamerstukken II 2003/04, 28 122, nr. 19). In de huidige situatie wordt reeds toezicht gehouden op afwikkelingsystemen. De AFM en DNB houden gezamenlijk indirect toezicht op effectenafwikkelingsystemen, via het aan de beurserkenning op grond van het Deel Gedragstoezicht verbonden Toezichtskader Clearing & Settlement Euronext. In een eerdere brief mijnerzijds (brief d.d. 5 april 2001, Kamerstukken II 2000/01, 27 400 IXB, nr. 28) heb ik u medegedeeld dat de situatie van indirect toezicht van de AFM en DNB niet langer geschikt wordt geacht.

3.6.5. Uitgangspunten en hoofdlijnen van het toezicht op clearinginstellingen

In de hierboven genoemde brief d.d. 5 april 2001 is opgemerkt dat het toezicht op clearinginstellingen vorm zou kunnen worden gegeven naar voorbeeld van de regeling die van toepassing is op kredietinstellingen die het effectenbedrijf uitoefenen. In die brief zijn daarvan de volgende kenmerken genoemd:

¹ Bank for international settlements (Committee on Payment and Settlement Systems), en International Organisation of securities Commissions (Technical Committee of the International Organisation of Securities Commissions), *Recommendations for securities settlement systems*, Basel, November 2001, <http://www.bis.org/publ/cpss46.pdf>.

- vergunningplicht en bedrijfseconomisch toezicht op grond van de Wtk 1992;
- regulering van het effectenbedrijf op grond van de Wte 1995, met vrijstelling van de Wte-vergunningplicht;
- afstemming ten aanzien van toezichtprocedures en uitvoeringsregels.

In de thans voorliggende nota van wijziging leiden deze uitgangspunten ertoe dat een financiële onderneming die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent een vergunning op grond van het Deel Prudentieel toezicht moet hebben. Een bank die tevens het bedrijf van clearinginstelling uitoefent en die reeds een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank heeft behoeft niet een aparte vergunning voor de uitoefening van bedrijf van clearinginstelling te hebben. De specialised firm en de beleggingsonderneming dienen een vergunning voor het verrichten van clearingactiviteiten te hebben. Dat betekent dat de beleggingsonderneming die tevens het clearingbedrijf uitoefent twee vergunningen dient te hebben: één op grond van het Deel Prudentieel toezicht, verleend door DNB, en één op grond van het Deel Gedragstoezicht, verleend door de AFM. Op een financiële onderneming die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent wordt prudentieel toezicht uitgeoefend door DNB en gedragstoezicht door de AFM. Daarbij is het irrelevant of de financiële onderneming daarnaast bank, beleggingsonderneming dan wel geen andere financiële onderneming is. Een en ander past in het functionele toezichtmodel dat de aanleiding is voor de herziening van het toezicht in het algemeen (zie § 1.1 van deze toelichting).

Bij het opstellen van de bepalingen met betrekking tot toezicht op clearinginstellingen is als uitgangspunt genomen dat overlappingen in het toezicht moeten worden vermeden en dat de toename van de administratieve lasten voor de clearinginstellingen zo gering mogelijk dient te zijn. Zoveel mogelijk moet worden aangesloten bij de in dit wetsvoorstel voor andere financiële ondernemingen geregelde toezichtstructuren.

Resumerend: het onderdeel betreffende clearinginstellingen van de thans voorliggende nota van wijziging voegt in concreto het volgende toe:

1. Banken

- Op een bank die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, zal een op dat bedrijf toegespitst prudentieel toezicht worden uitgeoefend door DNB.
- Op een bank die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, zal een op dat bedrijf toegespitst gedragstoezicht worden uitgeoefend door de AFM.
- Het contractuele toezicht door de beurs wordt vervangen door een wettelijk toezicht door de AFM en DNB.

2. Beleggingsondernemingen

- Een beleggingsonderneming die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent zal een vergunning van DNB voor het uitoefenen van het clearingbedrijf moeten hebben, naast een vergunning voor het verrichten van effectenactiviteiten.
- Op een beleggingsonderneming die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, zal een op dat bedrijf toegespitst prudentieel toezicht worden uitgeoefend door DNB.
- Op een beleggingsonderneming die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, zal een op dat bedrijf toegespitst gedragstoezicht worden uitgeoefend door de AFM.
- Het contractuele toezicht door de beurs wordt vervangen door een wettelijk toezicht door de AFM en DNB.

3. Specialised firms
 - Een specialised firm zal een vergunning moeten hebben voor de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling.
 - DNB zal direct prudentieel toezicht uitoefenen.
 - Bovendien zal het door DNB uitgeoefende toezicht toegespitst zijn op de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling.
 - De AFM zal direct gedragstoezicht uitoefenen op specialised firms.

3.6.6. Grensoverschrijdende aspecten van het toezicht op clearinginstellingen

Met betrekking tot de grensoverschrijdende aspecten wordt een onderscheid gemaakt tussen enerzijds banken en anderzijds beleggingsondernemingen en specialised firms.

1. Banken

Voor banken is artikel 18 van de richtlijn banken van belang, dat bepaalt dat de lidstaten de in de bij die richtlijn behorende bijlage voorkomende werkzaamheden op hun grondgebied moeten toelaten, mits deze worden verricht door een bank waaraan door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst een vergunning is verleend, waarop door hen toezicht wordt gehouden, en deze werkzaamheden onder de vergunning vallen.

Clearing wordt als zodanig niet in de bedoelde bijlage genoemd, maar vormt een combinatie van in de bijlage genoemde elementen. Dit betekent niet dat clearing als zodanig een activiteit is die op grond van een richtlijn vergunningplichtig is. Het betekent dat, indien een bank tevens het bedrijf van clearinginstelling uitoefent en dit niet door de vergunning is uitgesloten, andere lidstaten clearing door die bank niet aan additionele eisen mogen onderwerpen. In alle lidstaten staat het uitoefenen van het clearingbedrijf door een bank onder een vorm van toezicht: hetzij een clearingspecifiek toezicht, hetzij een breed toezicht waarin clearing wordt betrokken. Een en ander leidt ertoe dat Nederland een bank uit een andere lidstaat niet aan een vergunningplicht, noch aan toezicht kan onderwerpen wat betreft clearingactiviteiten die de bank wenst uit te oefenen door middel van een bijkantoor in Nederland, tenzij clearing is uitgesloten van de in die andere lidstaat verleende vergunning. Ten aanzien van dienstverrichting naar Nederland door een bank met zetel in een andere lidstaat, geldt hetzelfde.

Ten aanzien van banken met zetel in een staat die geen lidstaat is, geldt het volgende. Zij dienen een vergunning te hebben voor het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor. Oefent een dergelijke bank hier het bedrijf van bank uit door middel van een bijkantoor, dan heeft hij geen separate vergunning nodig voor het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling. Een clearingvergunning is niet vereist indien de clearinginstelling haar zetel heeft in een staat die is aangewezen door de minister. De minister kan staten aanwijzen waar toezicht op het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen.

Het is een clearinginstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is verboden diensten te verrichten naar Nederland, tenzij zij DNB van dat voornemen kennis geeft, en zij voldoet aan, kort gezegd, eisen met betrekking tot bedrijfsvoering en solvabiliteit. Hierop gelden twee uitzonderingen. De regel geldt niet voor een bank die een vergunning heeft voor het uitoefenen van het bedrijf van bank door middel van een in

Nederland gelegen bijkantoor. De regel geldt evenmin voor clearinginstellingen met zetel in een door de minister aangewezen Staat. Een clearinginstelling verricht diensten naar Nederland indien zij overeenkomsten cleart die zijn gesloten op een op grond van dit wetsvoorstel erkende markt in financiële instrumenten.

2. Beleggingsondernemingen en specialised firms

Aangezien het bedrijf van clearinginstelling dat wordt uitgeoefend door beleggingsondernemingen en specialised firms niet een bedrijf is ten aanzien waarvan communautaire voorschriften gelden, is de regeling van de verhouding met andere staten aan het nationale recht van lidstaten overgelaten. Nu communautaire voorschriften ontbreken, is er geen sprake van wederzijdse erkenning. In beginsel gelden voor alle clearinginstellingen, niet zijnde banken, met zetel buiten Nederland dezelfde regels ten aanzien van het openen van een bijkantoor in Nederland. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen instellingen met zetel in een andere lidstaat en instellingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Dat betekent dat in beginsel elke clearinginstelling, niet zijnde een bank, die voornemens is het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen door middel van een bijkantoor in Nederland daarvoor een vergunning van DNB behoeft en onder toezicht staat van DNB en de AFM.

In de praktijk zijn er staten waar een vorm van toezicht op clearinginstellingen wordt uitgeoefend dat naar Nederlandse maatstaven adequaat is. Het toezicht in deze staten biedt in voldoende mate waarborgen ten aanzien van de belangen die het wetsvoorstel beoogt te beschermen, ook ten aanzien van belangen in verband met het bijkantoor in Nederland. Indien een clearinginstelling met zetel in een staat waar dergelijk adequaat toezicht wordt uitgeoefend het bedrijf van clearinginstelling in Nederland wil uitoefenen door middel van een bijkantoor is het niet nodig dat ook de Nederlandse wet een vergunning zou eisen en ook de Nederlandse toezichthouder toezicht uitoefent. Dat zou niet alleen tot overbodige administratieve lasten voor de desbetreffende clearinginstelling leiden, maar het zou ook de toegankelijkheid en de aantrekkelijkheid van de Nederlandse beurs verminderen zonder dat daardoor betere waarborgen voor de financiële stabiliteit ontstaan. In een systeem waarbij andere staten kunnen worden aangewezen als staten met een adequaat toezicht behoudt Nederland zelf de controle over welke staten wel en welke staten niet aan de Nederlandse maatstaven voldoen. In het geval waarin een staat is aangewezen als een staat met adequaat toezicht en het toezicht naar het oordeel van de minister niet langer voldoet aan de Nederlandse maatstaven, kan de aanwijzing worden ingetrokken.

4. VERHOUDING TOT HET ALGEMEEN DEEL

Het Deel Prudentieel toezicht hangt nauw samen met het Algemeen deel. In het Algemeen deel worden de onderwerpen geregeld die zowel voor het gedragstoezicht als voor het prudentieel toezicht relevant zijn. Daartoe behoren de positionering en de inrichting van de toezichthouders, de verhouding van de toezichthouders tot de Minister van Financiën en de wijze waarop de toezichthouders rekening en verantwoording afleggen. Verder bevat het Algemeen deel regels voor toezichthouders en algemene procedures, zoals de vergunningprocedure en de procedure die gevolgd moet worden indien financiële ondernemingen grensoverschrijdend werkzaamheden willen verrichten. Ook het algemene toezicht- en handhavinginstrumentarium dat de toezichthouders ter beschikking staat, is in het Algemeen deel geregeld. DNB kan op grond van het Algemeen deel onder andere inlichtingen vragen, aanwijzingen geven, boetes en lasten onder dwangsom opleggen en informatie publiceren (met

inachtneming van de geheimhoudingsplicht). Ook bevat het Algemeen deel bepalingen betreffende de samenwerking tussen DNB en de AFM (ook bij het toepassen van toezichtinstrumenten) alsmede de samenwerking van DNB en de AFM met toezichthoudende instanties in andere staten. Het Algemeen deel bevat geen regels voor financiële ondernemingen. De regels in het kader van het prudentieel toezicht rusten voor beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen, bewaarders, clearinginstellingen, kredietinstellingen, levensverzekeraars, natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars zijn neergelegd in het Deel Prudentieel toezicht.

Zoals hierboven vermeld regelt het Deel Prudentieel toezicht een aantal onderwerpen in onderlinge samenhang met het Algemeen deel. Hiertoe behoren de vergunningverlening en de grensoverschrijdende aspecten van activiteiten van clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars. Financiële ondernemingen moeten in beginsel in het bezit zijn van een vergunning om hun bedrijf op de Nederlandse markt uit te oefenen. In het Deel Prudentieel toezicht zijn de materiële vergunningvereisten opgenomen waaraan een clearinginstelling, kredietinstelling of verzekeraar moet voldoen, evenals de activiteiten die met gebruikmaking van de vergunning mogen worden verricht. Het formele kader van de vergunningverlening wordt echter in het Algemeen deel geregeld. Daarin is bijvoorbeeld opgenomen dat de vergunning persoonlijk en niet overdraagbaar is. Het Algemeen deel bevat de beslistermijn voor de beschikking op een vergunningaanvraag en bepalingen met betrekking tot het intrekken of beperken van een vergunning alsmede het verbinden van nadere voorschriften daaraan.

Financiële ondernemingen met zetel in Nederland die zich op een buitenlandse financiële markt willen begeven dienen de zogenaamde notificatieprocedure te volgen. In het Deel Prudentieel toezicht zijn de materiële bepalingen – de normen die zich richten tot deze financiële ondernemingen – opgenomen, zoals het vereiste om instemming van DNB te verkrijgen of een melding aan DNB te doen en de verplichting tot het aanleveren van bepaalde gegevens. Het Algemeen deel bevat de normen die zich richten tot de toezichthouder. Het Algemeen deel bevat ook de toetsingsgronden van DNB bij de verlening van instemming. Voor de omgekeerde situatie – een buitenlandse financiële onderneming die zich op de Nederlandse markt wil begeven – dient het Deel Prudentieel toezicht eveneens in samenhang met het Algemeen deel te worden toegepast.

5. VERHOUDING TOT HET DEEL GEDRAGSTOEZICHT

5.1. Inleiding

Het Deel Prudentieel toezicht bevat alle prudentiële normen die op financiële ondernemingen van toepassing zijn, voor zover deze niet nader hoeven te worden uitgewerkt bij algemene maatregel van bestuur. Het derde deel van het wetsvoorstel, het Deel Gedragstoezicht, zal de gedragsnormen bevatten voor de verschillende financiële ondernemingen. DNB heeft op grond van het Algemeen deel tot taak het prudentieel toezicht uit te oefenen. De AFM heeft op grond van het Algemeen deel tot taak het gedragstoezicht uit te oefenen. Deze taakverdeling is het uitgangspunt zowel bij de vergunningverlening als bij het «lopend toezicht». Onder lopend toezicht wordt verstaan het toezicht nadat een vergunning is verleend aan een financiële onderneming.

5.2. Taakverdeling DNB en AFM bij vergunningverlening

Markttoegang is pas toegestaan na vergunningverlening. De materiële vergunningvereisten zijn zowel in het tweede deel als in het derde deel geregeld. In het tweede deel is de vergunningverlening aan financiële ondernemingen vastgelegd waarop grotendeels prudentiële regels van toepassing zijn. In het derde deel is de vergunningverlening vastgelegd aan de financiële ondernemingen waarop voornamelijk gedragsregels van toepassing zijn.

Voordat tot vergunningverlening wordt overgegaan vindt een toets plaats, het zogenaamde preventieve toezicht. Uitgangspunt bij de taakverdeling met betrekking tot het verlenen van de vergunning is de zelfstandige verantwoordelijkheid van DNB als prudentieel toezichthouder respectievelijk de AFM als gedragstoezichthouder. In de onderstaande tabel is een overzicht opgenomen van situaties waarin vooraf een markttoetredingstoets is voorzien in het prudentieel respectievelijk gedragsdomein.

DNB als vergunningverlener	AFM als vergunningverlener
<ul style="list-style-type: none">• clearinginstellingen (die niet reeds over een bankvergunning beschikken)• kredietinstellingen• verzekeraars	<ul style="list-style-type: none">• beheerders• beleggingsondernemingen• financiële dienstverleners

De vergunningverlenende toezichthouder toetst de betrouwbaarheid en deskundigheid van de beleidsbepalers, de aspecten van de bedrijfsvoering die noch specifiek prudentieel noch specifiek gedragstypisch van aard zijn, alsmede de integriteitsaspecten. Deze vergunningvereisten zijn zowel in het tweede als in het derde deel opgenomen. DNB zal bij de vergunningverlening aan clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars tevens de prudentiële aspecten van de bedrijfsvoering en het eigen vermogen toetsen. De AFM toetst bij beheerders en beleggingsondernemingen tevens – kort gezegd – de gedragstypische aspecten van de bedrijfsvoering preventief. Bij tussenpersonen en herverzekeringbemiddelaars toetst de AFM naast de gedragstypische aspecten van de bedrijfsvoering ook of zij beschikken over een beroepsaansprakelijkheidsverzekering (dan wel een vergelijkbare voorziening).

Bij het beoordelen van de deskundigheid en betrouwbaarheid van de personen die het dagelijks beleid van een vergunningaanvrager bepalen, verzoekt de vergunningverlenende toezichthouder de niet-vergunningverlenende toezichthouder of hem informatie ter beschikking staat wat betreft deze personen. De vergunningverlenende toezichthouder betreft de informatie en een eventueel daarop gebaseerd oordeel van de niet-vergunningverlenende toezichthouder in zijn besluitvorming omtrent de vergunningverlening. Bij het toetsen door de vergunningverlenende toezichthouder van de integriteitsaspecten en de aspecten van de bedrijfsvoering die noch specifiek prudentieel noch specifiek gedragstypisch van aard zijn, is betrokkenheid van de niet-vergunningverlenende toezichthouder niet vereist.

Bij enkele soorten financiële ondernemingen geldt dat bij de aanvraag van een vergunning zowel aan prudentiële als aan gedragstypische regels wordt getoetst. Bij de vergunningverlening door DNB aan een verzekeraar die de branche Rechtsbijstand wil uitoefenen toetst de AFM, als betrokken toezichthouder, de inrichting en organisatie van de verzekeraar op waarborgen die belangenconflicten kunnen voorkomen. Omgekeerd, bij de vergunningverlening door de AFM aan beheerders en beleggings-

ondernemingen zal DNB, als betrokken toezichthouder, toetsen of de beheerder of de beleggingsonderneming bij aanvang beschikt over het vereiste minimumbedrag aan eigen vermogen. Van het vereiste betreffende het minimumbedrag aan eigen vermogen kan aan beheerders en beleggingsondernemingen ontheffing worden verleend. Aangezien het hier gaat om de ontheffing van een prudentieel vereiste ligt het voor de hand dat DNB beslist of deze ontheffing kan worden verleend. De AFM komt echter de bevoegdheid toe om op de vergunningaanvraag te beslissen en op ontheffingsaanvragen met betrekking tot gedragsregels. Indien een beheerder of beleggingsonderneming ontheffing van het vereiste betreffende het minimumbedrag aan eigen vermogen wenst, kan de aanvraag daarvoor worden ingediend bij de AFM. De AFM is op grond van artikel 2:3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) verplicht de aanvraag door te zenden aan DNB. Hierbij fungeert de AFM enkel als doorgeefluik. DNB zendt haar beslissing op de aanvraag om de ontheffing van het vereiste betreffende het minimumbedrag aan eigen vermogen op haar beurt terug aan de AFM, die de beschikking op de vergunningaanvraag en de beschikking van DNB op de ontheffing aan de aanvrager zendt. Uiteraard kan de aanvraag om de ontheffing van het vereiste betreffende het minimumbedrag aan eigen vermogen ook bij DNB worden ingediend. De samenwerking tussen de toezichthouders bij de vergunningverlening zal nader worden toegelicht bij gelegenheid van de indiening van de tweede nota van wijziging, waarbij de samenwerkingsbepalingen aan het wetsvoorstel zullen worden toegevoegd.

5.3. Lopend toezicht

Het lopend toezicht op een financiële onderneming die eenmaal tot de markt is toetreden omvat naast het prudentiële toezicht, dat voor alle categorieën financiële ondernemingen de verantwoordelijkheid is van DNB, en het gedragstoezicht (voor alle categorieën de verantwoordelijkheid van de AFM) een aantal aspecten die noch specifiek prudentieel noch specifiek gedragstypisch van aard zijn. Het gaat dan om de bepalingen omtrent de betrouwbaarheid en deskundigheid van beleidsbepalers, algemene aspecten van de bedrijfsvoering en integriteit. Het toezicht op de naleving van de desbetreffende bepalingen is de verantwoordelijkheid van de vergunningverlenende toezichthouder, dat wil zeggen DNB als het gaat om clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars, en de AFM als het gaat om beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen, bewaarders en financiële dienstverleners.

Financiële onderneming	DNB	AFM
<ul style="list-style-type: none"> - clearinginstellingen - kredietinstellingen - verzekeraars 	<ul style="list-style-type: none"> - prudentieel toezicht - betrouwbaarheid - deskundigheid - algemene aspecten van de bedrijfsvoering/ integriteitsaspecten 	<ul style="list-style-type: none"> - gedragstoezicht
<ul style="list-style-type: none"> - beheerders - beleggingsinstellingen - beleggingsondernemingen - bewaarders - financiële dienstverleners 	<ul style="list-style-type: none"> - prudentieel toezicht 	<ul style="list-style-type: none"> - gedragstoezicht - betrouwbaarheid - deskundigheid - algemene aspecten van de bedrijfsvoering/ integriteitsaspecten

Informatie-uitwisseling tussen de toezichthouders is van essentieel belang voor het effectief uitoefenen van het lopend toezicht. Bij de uitoefening van hun taken zullen de toezichthouders rekening moeten houden met de belangen van de andere toezichthouder en van de onder

toezicht staande financiële ondernemingen. De toezichthouders zullen elkaar over en weer tijdig moeten informeren over toezichtbevindingen die voor de andere toezichthouder relevant kunnen zijn. Zo zal DNB als vergunningverlenende toezichthouder bij clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars informatie over de integriteitsaspecten of algemene aspecten van de bedrijfsvoering, die relevant kan zijn voor de gedragstoezichthouder, doorgeven aan de AFM. Wel heeft iedere toezichthouder zijn eigen verantwoordelijkheid op basis van het Deel Prudentieel toezicht, respectievelijk het Deel Gedragstoezicht.

6. SYSTEMATIEK VAN DE NOTA VAN WIJZIGING

In de huidige toezichtwetten, waarvoor de Wet op het financieel toezicht in de plaats zal treden, worden bevoegdheden op verschillende wijzen aan de toezichthouders toegekend. Deze verschillende methodes zijn weliswaar historisch verklaarbaar, maar van een noodzaak om deze te handhaven is geen sprake. Omwille van de consistentie is het wenselijk een eenvormige methode van toekenning van bevoegdheden aan de toezichthouders te hanteren. Gekozen is voor attributie van alle toezichtbevoegdheden op prudentieel terrein aan DNB. In vergelijking met de uiteenlopende systematiek van de huidige toezichtwetten, levert dit het publiek en onder toezicht staanden meer duidelijkheid op over de vraag welke toezichthouder verantwoordelijk is voor het toezicht op de betreffende gebieden.

Het bijeenbrengen van de prudentiële regelgeving in één deel heeft voorts tot gevolg dat een einde wordt gemaakt aan moeilijk te rechtvaardigen verschillen in het niveau waarop prudentiële regels zijn vastgelegd. Prudentiële regels voor kredietinstellingen worden bijvoorbeeld nu nog via attributie door de toezichthouder gesteld, terwijl prudentiële regels voor verzekeraars meestal zijn vastgelegd in een algemene maatregel van bestuur.

In meerdere onderdelen van het Deel Prudentieel toezicht wordt bepaald dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur (nadere) regels worden gesteld ter uitvoering van de wet. Er wordt gedacht aan vier aparte algemene maatregelen van bestuur die op grond van het Deel Prudentieel toezicht tot stand zullen komen: (i) bevattende de regels met betrekking tot de toegang tot de financiële markten; (ii) bevattende prudentiële voorschriften voor het werkzaam zijn op de financiële markten; (iii) bevattende bijzondere regels ten aanzien van financiële ondernemingen; en (iv) bevattende de toezichtregels op groepen. De regels kunnen variëren naar gelang de verschillen in aard, complexiteit en omvang van de soort financiële onderneming. Op verschillende gebieden wordt regelgevende bevoegdheid aan DNB geattribueerd; deze bevoegdheid is in dat geval geclausuleerd en toegespitst op de relevante aspecten.

Het Deel Prudentieel toezicht is onderverdeeld in zes hoofdstukken. Bij de onderverdeling van de bepalingen binnen deze hoofdstukken is ervoor gekozen de meest algemene bepalingen voorin op te nemen en de meer bijzondere bepalingen, naarmate deze op meer specifieke categorieën of omstandigheden betrekking hebben, in latere hoofdstukken op te nemen. Zo bevat het eerste hoofdstuk de definities en reikwijdtebepalingen. Het tweede hoofdstuk bevat de regels betreffende markttoegang. Het derde hoofdstuk bevat verscheidene prudentiële regels, terwijl het vierde hoofdstuk specifieke regels bevat die voor enkele bijzondere categorieën financiële ondernemingen gelden. In het vijfde hoofdstuk zijn bepalingen opgenomen die op bijzondere omstandigheden of regelingen zien. Tot slot

zijn in het zesde hoofdstuk de regels betreffende het toezicht op financiële groepen opgenomen.

De hoofdstukken 2 tot en met 6 van het Deel Prudentieel toezicht zijn onderverdeeld in afdelingen, die ieder betrekking hebben op verschillende onderwerpen. Binnen deze afdelingen is, waar nodig, weer een onderverdeling in paragrafen gemaakt. Deze laatste onderverdeling ziet op de categorie financiële ondernemingen waarop de betreffende regels van toepassing zijn. De bepalingen zijn onderverdeeld in de artikelen die van toepassing zijn op financiële ondernemingen met zetel in Nederland, met zetel in een andere lidstaat, met zetel in een staat die geen lidstaat is en met zetel in een niet-aangewezen staat. In deze laatste categorie, financiële ondernemingen met zetel in een niet-aangewezen staat, wordt geen onderscheid gemaakt tussen financiële ondernemingen met zetel in een lidstaat, of in een staat die geen lidstaat is. Het betreft hier bijvoorbeeld clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars. Aangezien de regels voor clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars niet in Europees verband zijn geharmoniseerd, gelden dezelfde regels voor clearinginstellingen, respectievelijk natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een andere staat, ongeacht of het een lidstaat betreft of een staat die geen lidstaat is. Deze onderverdeling binnen het Deel Prudentieel toezicht is gericht op een grotere inzichtelijkheid en marktgerichtheid van de regelgeving: financiële ondernemingen zullen immers op eenvoudige wijze, op basis van de plaats van hun zetel, per onderwerp kunnen zien welke bepalingen op hen van toepassing zijn.

7. HOOFDLIJNEN VAN DE NOTA VAN WIJZIGING

7.1 Markttoegang

Het is verboden in Nederland het bedrijf van clearinginstelling, kredietinstelling of verzekeraar uit te oefenen zonder een door DNB verleende vergunning of, in geval van het verrichten van grensoverschrijdende diensten of het uitvoeren van werkzaamheden door middel van een bijkantoor door een financiële onderneming die in een andere lidstaat een vergunning heeft verkregen, zonder dat een bepaalde procedure daartoe is gevolgd. De lidstaten van de Europese Unie hebben met betrekking tot meerdere aspecten van het prudentieel toezicht een bepaald niveau van minimumharmonisatie aanvaard. Wederzijdse erkenning door lidstaten van elkaars prudentieel toezicht, op grond van het »lidstaat-van-herkomstbeginsel«, leidt ertoe dat het prudentieel toezicht op een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar, inclusief haar bijkantoren in de andere lidstaten, wordt toevertrouwd aan de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel.

Op basis van de Europese richtlijnen kunnen kredietinstellingen, levensverzekeraars en schadeverzekeraars gebruik maken van het »Europees paspoort«. Onderscheid kan worden gemaakt tussen »uitgaande« en »inkomende« financiële ondernemingen. In het eerste geval gaat het om financiële ondernemingen met zetel in Nederland die voornemens zijn hun bedrijf in een andere lidstaat uit te oefenen; in het tweede geval gaat het om financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat die voornemens zijn in Nederland hun bedrijf uit te oefenen. Een kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel binnen de Europese Unie heeft slechts een vergunning nodig van de toezichthoudende instantie in het land van zijn zetel, om daarmee hetzij door middel van het verrichten van grensoverschrijdende diensten (waarbij financiële ondernemingen zich tot ingezetenen van een lidstaat

wenden zonder dat de financiële onderneming in de betreffende lidstaat aanwezig is), hetzij door middel van een bijkantoor, diensten te kunnen aanbieden in andere lidstaten.

Het «lidstaat-van-herkomstbeginsel» houdt in dat de verantwoordelijkheid voor het toezicht op bijkantoren van een financiële onderneming berust bij de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft. Ook in geval van het verrichten van grensoverschrijdende diensten wordt het toezicht uitgeoefend door de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft. Dit laat onverlet dat een kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar een bepaalde notificatieprocedure in acht dient te nemen, opdat de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel en de toezichthoudende instantie in de lidstaat van «ontvangst» kunnen weten wat er gaande is. Daarbij kan alleen de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel op prudentiële gronden een kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar verhinderen een bijkantoor in een andere lidstaat te openen.

DNB zal de vergunning afgeven voor de financiële ondernemingen waarop overwegend prudentiële regels van toepassing zijn. Dit zal gelden voor clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars. De betreffende financiële onderneming zal daartoe moeten voldoen aan de bij of krachtens wet gestelde vergunningsvereisten. Is een vergunning eenmaal verleend, dan is het toezicht erop gericht dat de onder toezicht staande financiële onderneming doorlopend aan de vergunningvereisten blijft voldoen. De vergunningsvereisten hebben onder meer betrekking op deskundigheid en betrouwbaarheid van onder andere bestuurders, de bedrijfsvoering en de financiële waarborgen.

7.2 Prudentiële voorschriften

Deskundigheid en betrouwbaarheid

Het toezicht op de naleving van de deskundigheids- en betrouwbaarheidsregels valt onder de verantwoordelijkheid van DNB indien het toezicht op de financiële onderneming voornamelijk prudentieel van aard is. Dit is het geval bij clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars. Indien het toezicht voornamelijk betrekking heeft op gedragstypische regels, valt de deskundigheid en betrouwbaarheidstoetsing onder de verantwoordelijkheid van de gedragstoezichthouder, de AFM. Dit is het geval voor beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen, bewaarders en financiële dienstverleners. De deskundigheids- en de betrouwbaarheidsvoorschriften zijn daarom zowel in het tweede als het derde deel opgenomen. Een eenmaal getoetste persoon moet niet alleen betrouwbaar zijn op het moment van de vergunningverlening maar dient blijvend te voldoen aan de wettelijke betrouwbaarheidvereisten.

Bedrijfsvoering

DNB ziet toe op de aspecten van de bedrijfsvoering die noch specifiek prudentieel noch specifiek gedragstypisch van aard zijn en de integriteitsaspecten van de bedrijfsvoering bij clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars. DNB zal bij financiële ondernemingen tevens toezien op de naleving van de prudentiële regels betreffende de bedrijfsvoering, die dienen ter waarborging van de soliditeit van financiële ondernemingen. Deze regels hebben onder andere betrekking op procedures voor het naleven van financiële waarborgen (onder meer liquiditeitseisen en solvabiliteitseisen) en procedures voor de beheersing van kredietrisico's, marktrisico's en operationele risico's.

Minimumvermogen

In afdeling 2.3.5 worden regels gesteld met betrekking tot het minimaal vereiste eigen vermogen. Een eigenvermogensvereiste geldt voor beheerders, beleggingsondernemingen, bewaarders, clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars. De omvang en de samenstelling van het bedrag van het minimum eigen vermogen zullen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden vastgesteld.

Solvabiliteit

Afdeling 2.3.6 regelt de verplichting voor beheerders, beleggingsondernemingen, clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars om voldoende solvabel te zijn. Het solvabiliteitsvereiste is erop gericht dat financiële ondernemingen voldoende eigen vermogen aanhouden ten opzichte van de omvang van hun verplichtingen en de aard en de grootte van hun bedrijfsrisico's. Het doel hiervan is dat deze ondernemingen in staat moeten zijn ongunstige ontwikkelingen in het bedrijfsklimaat op te vangen. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt de minimumomvang, de samenstelling en de berekening van de vereiste solvabiliteit voor de verschillende categorieën financiële ondernemingen uitgewerkt. Daarbij is het solvabiliteitsvereiste voor beheerders, beleggingsondernemingen en kredietinstellingen uitgedrukt in het aanhouden van een toetsingsvermogen en de berekening van een solvabiliteitsratio. Met betrekking tot clearinginstellingen zal worden aangesloten bij het bestaande solvabiliteitstoezicht op kredietinstellingen. Voor verzekeraars bestaat de vereiste solvabiliteit uit de verplichting een minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge aan te houden, welk bedrag ten minste het minimumbedrag van het garantiefonds belooft.

Liquiditeit

De in afdeling 2.3.7 geregelde vereiste liquiditeit voor een specifieke categorie beheerders, clearinginstellingen en kredietinstellingen is erop gericht dat deze financiële ondernemingen altijd over voldoende liquide middelen beschikken om op korte termijn te kunnen voldoen aan hun betalingsverplichtingen bij opvraging, of op de vervaldatum, van die verplichtingen. Een belangrijk deel van de passiva van deze financiële ondernemingen bestaat immers uit direct of op korte termijn opvorderbare gelden. Voor de betreffende categorie beheerders bestaat het vereiste uit de verplichting voldoende liquiditeit aan te houden ten opzichte van hun deelnemingsrechten, respectievelijk terugbetalingsverplichtingen. Ook het liquiditeitsvereiste wordt voor de verschillende categorieën financiële ondernemingen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur uitgewerkt, wat betreft de minimumomvang, de samenstelling en de berekening ervan.

Het liquiditeitstoezicht is in communautair verband nog niet geharmoniseerd (behalve voor elektronischgeldinstellingen), met als gevolg dat het liquiditeitstoezicht op een bijkantoor primair de verantwoordelijkheid is van de toezichthoudende instantie van de lidstaat waar het bijkantoor zich bevindt. De toezichthoudende instantie van de lidstaat van de zetel kan echter ook op de gehele liquiditeit van de betrokken financiële onderneming – inclusief dat bijkantoor – blijven toezien. De betrokken toezichthoudende instanties zullen dan ook in dit kader nauw met elkaar dienen samen te werken.

Technische voorzieningen

Afdeling 2.3.8 regelt de op verzekeraars rustende verplichting toereikende technische voorzieningen aan te houden. Deze verplichting is bedoeld om te waarborgen dat verzekeraars te allen tijde over voldoende middelen beschikken om de feitelijke uitkeringen te kunnen voldoen. De technische voorzieningen moeten volledig worden gedekt door voorde-

ringen of beleggingen. Hiervoor worden ook regels gesteld, bijvoorbeeld dat de beleggingen voldoende zijn gespreid en gediversifieerd.

Boekhouding en rapportage

Afdeling 2.3.9 bevat voorschriften voor de boekhouding en de rapportage. Om adequaat prudentieel toezicht te kunnen uitoefenen moet DNB een duidelijk beeld hebben van de financiële situatie van de onder toezicht staande financiële ondernemingen. Daarom dienen deze ondernemingen aan DNB te rapporteren. Ook aan de AFM moet informatie worden verstrekt, opdat zij adequaat gedragstoezicht kan uitoefenen. Dit wordt in het Deel Gedragstoezicht geregeld.

Om een dubbele rapportagelast te voorkomen, worden «algemene rapportages», zoals de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens, die voor zowel DNB als voor de AFM van belang zijn, alleen verstrekt aan de vergunningverlenende toezichthouder. Op grond van de samenwerkingsbepalingen in het Algemeen deel zorgt de vergunningverlenende toezichthouder er zo nodig voor dat de rapportage ook de andere toezichthouder bereikt. Rapportages die alleen bij het prudentieel toezicht of het gedragstoezicht worden gebruikt, worden rechtstreeks aan de betrokken toezichthouder verstrekt.

Gekwalificeerde deelnemingen in en door financiële ondernemingen

Afdeling 2.3.10 heeft betrekking op het toezicht op gekwalificeerde deelnemingen in en door financiële ondernemingen. De toetsing van (houders van) gekwalificeerde deelnemingen in beleggingsondernemingen, kredietinstellingen, en verzekeraars vindt in het kader van de vergunningaanvraag plaats en nadien in het lopend toezicht. De bepalingen van deze afdeling vormen de implementatie van Europese richtlijnen en dienen ertoe te voorkomen dat degene die een gekwalificeerde deelneming in genoemde financiële ondernemingen houdt, verwerft, vergroot of verkleint een zodanige invloed op de betrokken onderneming uitoefent dat dit leidt tot een deconfiture van de onderneming.

7.3 Specifieke regels voor bepaalde financiële ondernemingen

Ondertoezichtstelling en notificatie financiële instellingen

Afdeling 2.4.1 bevat het ondertoezichtstelling- en notificatieregime voor financiële instellingen die een dochtermaatschappij zijn van een bank. Een financiële instelling verkrijgt gelden ter beschikking binnen besloten kring of uitsluitend van professionele marktpartijen en is zelf dus geen bank. In sommige lidstaten mogen bepaalde activiteiten niet door banken worden verricht, maar wel door dochtermaatschappijen van banken. Het ondertoezichtstelling- en notificatieregime is bedoeld om, door middel van wederzijdse erkenning, dochtermaatschappijen van banken op eenvoudige wijze in andere lidstaten actief te kunnen laten zijn. Hiermee wordt bijgedragen aan de totstandkoming van een interne bancaire markt. Indien een financiële instelling haar bedrijf in een andere lidstaat wenst uit te oefenen, kan zij ervoor kiezen een verklaring van ondertoezichtstelling aan te vragen, om daarmee in aanmerking te komen voor wederzijdse erkenning.

Rabobankregime

Afdeling 2.4.2 regelt de mogelijkheid van het uitoefenen van geconsolideerd toezicht door DNB op een centrale kredietinstelling. Aangezien Nederland maar één centrale kredietinstelling kent – de Coöperatieve Centrale Raiffeisen-Boerenleenbank, doorgaans de «Rabobank» genoemd – wordt dit regime als het Rabobankregime aangeduid. Op grond van dit regime bestaat de mogelijkheid om een groep banken (onder

voorwaarden) vrij te stellen van onderdelen van het prudentiële toezicht-regime. Deze groep banken dient dan wel blijvend te zijn aangesloten bij een centrale kredietinstelling, die onder het volledige toezicht van DNB staat en die zelf adequaat controle uitoefent op de naleving van de prudentiële regels door de aangesloten banken.

7.4 Bijzondere bepalingen

Portefeuilleoverdracht

Afdeling 2.5.1 regelt de portefeuilleoverdracht door verzekeraars. Hoofdregel is dat portefeuilleoverdracht in beginsel slechts plaatsvindt nadat instemming is verleend door de bevoegde toezichthouder. Een verzekeraar kan zijn portefeuille ook zonder instemming overdragen, indien alle verzekeringnemers daarmee instemmen.

Omzetting van de rechtsvorm

Afdeling 2.5.2 regelt het tot verzekeraars gerichte verbod hun rechtsvorm in een andere om te zetten zonder instemming van DNB. De hierin vervatte omzettingregeling geldt voor alle verzekeraars met zetel in Nederland. Bij omzetting wordt in feite de verzekeringsportefeuille van een rechtspersoon naar een ander overgedragen. De omzettingregeling hangt in belangrijke mate samen met de regels omtrent portefeuilleoverdracht en is grotendeels op die regels gebaseerd.

Overboeking

Afdeling 2.5.3 bevat het tot verzekeraars gerichte verbod een portefeuille naar een bijkantoor in een andere staat over te boeken zonder toestemming van degenen die aan die verzekeringen rechten kunnen ontleen. Overboeking kan worden vergeleken met portefeuilleoverdracht, met dien verstande dat de verzekeraar bij overboeking dezelfde blijft en dat het derhalve om een in hoofdzaak administratieve handeling gaat.

Herstelplan

Afdeling 2.5.4 bevat voorschriften met betrekking tot het herstelplan. Indien DNB het noodzakelijk acht preventief in te grijpen bij een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar omdat diens financiële positie snel is verslechterd waardoor de belangen van verzekeringnemers, verzekeren of uitkeringsgerechtigden in het gedrang komen, kan zij van de verzekeraar verlangen dat hij een herstelplan opstelt. Indien het herstelplan daar aanleiding toe geeft, kan DNB van de verzekeraar een hoger minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge vereisen. Een herstelplan kan – in tegenstelling tot het in afdeling 2.5.5 geregelde saneringsplan – uitsluitend worden verlangd indien de verzekeraar nog beschikt over het voorgeschreven minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge.

Beperking van de beschikkingsbevoegdheid, saneringsplan en financieringsplan

Afdeling 2.5.5 bevat enkele instrumenten waarmee DNB kan ingrijpen bij verzekeraars die niet langer aan de toepasselijke vereisten voldoen. Indien een verzekeraar niet voldoet aan de regels op het gebied van technische voorzieningen, kan DNB de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden beperken of hem verbieden om anders dan met machtiging van DNB te beschikken over deze waarden. Indien een verzekeraar niet meer voldoet aan het minimumbedrag aan vereiste solvabiliteitsmarge dient hij op verzoek van DNB een saneringsplan ter instemming voor te leggen aan DNB. Indien de solvabiliteitsmarge niet meer het vereiste garantiefonds bereikt of kan bereiken, dient de verzekeraar op verzoek van DNB een financieringsplan in te dienen ter instemming.

Opvangregeling voor levensverzekeraars

De opvangregeling voor levensverzekeraars is een additioneel toezicht-instrument dat is bedoeld bescherming te bieden aan polishouders van een in financieel gevaar gekomen levensverzekeraar. DNB kan tot opvang besluiten indien:

- andere toezichtinstrumenten geen of onvoldoende effect hebben gesorteerd en bij ongewijzigd beleid gevreesd moet worden voor een deconfiture van de levensverzekeraar; en
- de portefeuille van de levensverzekeraar nog levensvatbaar wordt geacht.

Indien aan de eerste van deze voorwaarden is voldaan, maar de portefeuille geen overlevingskans meer heeft, heeft het toepassen van het opvanginstrument geen zin meer, waardoor alleen de noodregeling (geregeld in afdeling 2.5.7) rest. Verwacht mag worden dat deze situatie zich slechts bij hoge uitzondering voordoet – vroegtijdige signalering moet DNB in beginsel in staat stellen in een relatief vroegtijdig stadium corrigerende maatregelen te nemen.

De opvangregeling biedt twee maatregelen die de situatie ten goede kunnen keren, wanneer sprake is van negatieve ontwikkelingen en de portefeuille nog levensvatbaar is. Het betreft ten eerste verplichte herverzekering van (een deel van) de portefeuille en ten tweede, de meest ingrijpende optie, verplichte portefeuilleoverdracht. Herverzekering komt in aanmerking wanneer er voldoende vertrouwen bestaat in het management van de levensverzekeraar; wanneer dit vertrouwen ontbreekt, is portefeuilleoverdracht de aangewezen maatregel.

Noodregeling en saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures naar buitenlands recht

In Afdeling 2.5.7 worden regels gegeven met betrekking tot de noodregeling. Het aanvragen van de noodregeling is het meest ingrijpende toezichtinstrument. Daarnaast is er een ander instrument, niet zijnde een toezichtinstrument, dat nog verder gaat: het aanvragen van het faillissement. Die procedure wordt geregeld in de Faillissementswet. De noodregeling is een procedure die zowel saneringselementen als liquidatie-elementen kan bevatten. Als gevolg van de noodregeling verliezen de organen van de financiële onderneming hun bevoegdheden geheel of grotendeels. Deze bevoegdheden gaan over op een of meer bewindvoerders. Tegelijkertijd met het uitspreken van de noodregeling of daarna kan de rechtbank aan de bewindvoerders een machtiging geven tot overdracht van het geheel of een gedeelte van de verbintenissen van de kredietinstelling, welke zij in de uitoefening van het bedrijf van kredietinstelling is aangegaan onderscheidenlijk van het geheel of van een gedeelte van de verbintenissen van de verzekeraar uit of krachtens verzekeringen. De rechtbank kan ook, tegelijk met het uitspreken van de noodregeling of daarna, kiezen voor een gehele of gedeeltelijke liquidatie van het bedrijf van de kredietinstelling onderscheidenlijk van de portefeuille van de verzekeraar, dan wel voor een combinatie van overdracht en liquidatie. In afdeling 2.5.7 zijn waar mogelijk de regels inzake de noodregeling met betrekking tot kredietinstellingen en die met betrekking tot verzekeraars geharmoniseerd.

Met betrekking tot de sanering en liquidatie van het bedrijf van kredietinstelling onderscheidenlijk het bedrijf van verzekeraar zijn twee Europese richtlijnen tot stand gekomen, richtlijn nr. 2001/17/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 19 maart 2001 betreffende de sanering en liquidatie van verzekeringsondernemingen (PbEG L 110/28) (richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars) en richtlijn nr. 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese

Unie van 4 april 2001 betreffende de sanering en liquidatie van kredietinstellingen (PbEG L 125/15) (richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen). De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars is geïmplementeerd bij wet van 21 februari 2004, in werking getreden op 23 maart 2004 (Stb. 101). Een wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen is voor advies ingediend bij de Raad van State. De richtlijnen geven regels op het gebied van internationaal privaatrecht, meer in het bijzonder wat betreft internationale rechtsmacht, erkenning en toepasselijk recht, alsmede enkele bepalingen inzake publicatie en inkennisstelling.

Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel

Afdeling 2.5.8 regelt het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel. Op grond van deze twee zogenaamde vangnetregelingen worden, in het geval van de betalingsonmacht van een bank of een beleggingsonderneming, de vorderingen van gedupeerde deposithouders onderscheidenlijk beleggers op de betalingsonmachtige financiële onderneming tot een bepaald bedrag vergoed. De kosten van deze vergoedingen worden, op basis van een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vastgesteld omslagstelsel, betaald door de financiële ondernemingen die onder de toepassing van deze afdeling vallen.

8. GEVOLGEN VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

8.1 Inleiding

De wetgeving met betrekking tot het toezicht op de financiële sector, waaronder het prudentieel toezicht, wordt met de Wet op het financieel toezicht gekanteld van een sectorale naar een functionele indeling. Deze kanteling sluit aan bij de crosssectorale ontwikkelingen in de (internationale) financiële wereld. Het doel hiervan is om de wetgeving inzichtelijk, doelgericht en marktgericht in te richten en sectorale verschillen te stroomlijnen. Een belangrijk onderdeel hiervan is de stroomlijning van het prudentieel toezicht. Het toezicht wordt efficiënter ingericht, waardoor de administratieve lasten voor het bedrijfsleven afnemen.

In hoofdstuk 2 van deze toelichting is opgemerkt dat de formele vormgeving van het nieuwe functionele toezichtmodel het hoofddoel is van het wetsvoorstel, waarbij een duidelijke splitsing tussen prudentiële regels en gedragsregels wordt aangebracht. Tegelijkertijd wordt het prudentieel toezicht geïntegreerd en geharmoniseerd. Het prudentieel toezicht op financiële ondernemingen is nu verspreid over vijf wetten, te weten: de Wtb, de Wte 1995, de Wtk 1992, de Wtn en de Wtv 1993. Door het integreren van de verschillende, met het prudentieel toezicht samenhangende bepalingen in één deel, wordt de inzichtelijkheid van de prudentiële regelgeving vergroot.

Een van de gevolgen van het stroomlijnen van het prudentieel toezicht is de fusie van DNB en de PVK. Door de fusie van DNB en de PVK kan worden bereikt dat de kosten van het toezicht zo beperkt mogelijk blijven. Overlap («dubbel werk») bij het prudentieel toezicht wordt vermeden.

Als gevolg van de kanteling van het toezicht en de fusie tussen DNB en de PVK komt één prudentieel loket tot stand. De samenwerking tussen de AFM en DNB wordt geregeld in het Algemeen deel. Deze samenwerkingsbepalingen bewerkstelligen dat er geen onnodige dubbele gegevensaanvraag zal bestaan ten aanzien van algemene onderwerpen.

De administratieve lastenreductie uit hoofde van de Wet op het financieel toezicht past in het bredere kader ter uitvoering van de kabinetsdoelstelling om in deze kabinetsperiode de administratieve lastendruk met 25% ten opzichte van 31 december 2002 te verminderen. Daarbij zijn ook meegenomen de administratieve lasten voortvloeiend uit de bestaande toezichtwetten die zijn opgenomen in het wetsvoorstel. Ten behoeve van de aanpak van administratieve lasten als gevolg van het toezicht op de financiële markten zijn een bestuurlijke gemengde commissie, een projectgroep en werkgroepen ingesteld met marktpartijen en medewerkers van financiële toezichthouders. De gemengde commissie heeft eind 2003 concrete reductievoorstellen gedaan voor de administratieve lasten van onder meer het prudentieel toezicht op de financiële markten (ten opzichte van de administratieve lasten met als peildatum 31 december 2002, die in het kader van bovengenoemde kabinetsdoelstelling in kaart zijn gebracht door het onderzoeksbureau Cap Gemini Ernst & Young in een rapport (hierna te noemen: de nulmeting)). Bij het formuleren van de reductievoorstellen zijn de mogelijkheden die de stroomlijning van het toezicht, de doorvoering van de scheiding tussen gedragstoezicht en prudentieel toezicht en de fusie tussen DNB en PVK bieden, reeds meegenomen.

8.2 Beperken belastende bedrijfseffecten

Hiervoor is reeds toegelicht waarom prudentieel toezicht op financiële ondernemingen noodzakelijk is (zie voor een uitgebreide toelichting onder 1 en 2). De nulloptie (de optie om niets te doen) behoort dan ook niet tot de mogelijkheden en zou in strijd zijn met Europese verplichtingen.

In het Deel Prudentieel toezicht zijn de prudentiële elementen van de Wtb, Wte 1995, Wtk 1992, Wtn en Wtv 1993, alsmede van het wetsvoorstel clearinginstellingen is verzonden, samengevoegd. Bij het formuleren van de wettekst is telkens getoetst of een norm noodzakelijk is om een gesteld beleidsdoel te bereiken en of deze in de gekozen formulering effectief en zo min mogelijk belastend zal uitwerken voor de ondernemingen die door de betreffende norm zullen worden geraakt. De belastende bedrijfseffecten van het voorliggende deel, waaronder de administratieve lasten van normstelling door de overheid, dienen immers zoveel mogelijk te worden beperkt. Elke norm is beoordeeld op de randvoorwaarde dat de te verwachten belastende bedrijfsgevolgen van die norm in een redelijke verhouding staan tot het beoogde (beleids-)effect van deze norm. Daarbij is telkens in het oog gehouden dat de relatieve lastendruk ongeveer gelijk zal zijn voor grote, middelgrote en kleine ondernemingen. Waar mogelijk is geprofiteerd van kennis van marktpartijen, aangezien er op vertrouwd wordt dat marktpartijen bij uitstek in staat zijn om onder meer de marktconformiteit, de effectiviteit en de proportionaliteit van overheidsregulering te beoordelen.

Genoemde afwegingen zijn ook van belang bij de uitwerking van voorliggend deel in lagere regelgeving (algemene maatregelen van bestuur en toezichthouderregels). De (praktische) uitvoering van het toezicht wordt voor een groot deel geregeld in lagere regelgeving. De reductie van administratieve lasten zal dan ook met name in de lagere regelgeving worden gerealiseerd. De informatieverplichtingen in de bestaande algemene maatregelen van bestuur en toezichthouderregels worden in het kader van de herijking van het niveau van regelgeving kritisch bezien.

Waar mogelijk worden de effecten van deze lagere regelgeving in de navolgende overzichten weergegeven. Omdat de precieze inhoud van de lagere regelgeving nog niet vaststaat, zal het niet in alle gevallen mogelijk

zijn reeds in dit stadium de effecten van lagere regelgeving aan te geven en te kwantificeren. De betreffende regelgeving zal dan aan het Adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal) voor advies worden voorgelegd.

In dit verband wordt er op gewezen dat er ook op institutionele wijze in wordt voorzien dat de bedrijfseffecten van voorgenomen regelgeving uitdrukkelijk in kaart worden gebracht en afgewogen worden. In het Algemeen deel van het wetsvoorstel is een artikel opgenomen dat voorziet in een norm die zich richt tot de toezichthouders, waardoor deze worden verplicht om bij het formuleren van nadere regels uitdrukkelijk rekening te houden met de belastende bedrijfseffecten die deze tot gevolg zullen hebben (artikel 1:8, tweede lid). De door DNB vast te stellen nadere regels mogen geen onredelijke belasting voor de financiële markten tot gevolg hebben. Indien de door DNB vastgestelde toezichthouderregels naar het oordeel van de Minister van Financiën niet in overeenstemming zijn met (onder meer) deze voorwaarde en de toezichthouder de geconstateerde onvolkomenheid na overleg niet heeft weggenomen, kan de Minister van Financiën regels stellen, onder gelijktijdige intrekking van de betreffende toezichthouderregels.

8.3 De sectoren

Hieronder volgt een overzicht van de soorten ondernemingen waarop het Deel Prudentieel toezicht van invloed is. In dit overzicht geldt:

(V) = onderneming is vergunningplichtig (vergunning wordt verleend door DNB)

(VR) = onderneming is vergunningplichtig, doch de vergunning wordt verleend door de AFM i.p.v. door DNB

(V/VR) = onderneming is vergunningplichtig (heeft een vergunning van DNB en een vergunning van de AFM)

(VAL) = onderneming beschikt over een vergunning van een andere lidstaat en is daarom niet vergunningplichtig in Nederland

Kredietinstellingen	Vergunning	Aantal	Bron
Banken	V	91	Register Wtk 1992 DNB *
Banken, tevens clearinginstelling	V	12	Informatie DNB
Bankbeleggingsondernemingen	V	10	Register Wtk 1992 DNB *
Bijkantoren in NL van niet-EU-banken	V	8	Register Wtk 1992 DNB *
Bijkantoren in NL van EU-banken	VAL	24	Register Wtk 1992 DNB *
Elektronischgeldinstellingen	V	1	Register Wtk 1992 DNB *
Totaal		146	(122 V + 24 VAL)

Clearinginstellingen	Vergunning	Aantal	Bron
Clearinginstellingen (specialised firms)**	V	1	Informatie DNB
Clearinginstellingen buiten de EU	V	1	Informatie DNB
Clearinginstellingen binnen de EU	Zie noot ***	15	Informatie DNB
Totaal		17	

Verzekeraars	Vergunning	Aantal	Bron
Schadeverzekeraars	V	236	Jaarverslag PVK 2003
Bijkantoren in NL van schadeverzekeraars	VAL/V****	104	Jaarverslag PVK 2003
Levensverzekeraars	V	84	Jaarverslag PVK 2003
Bijkantoren in NL van levensverzekeraars	VAL/V****	6	Jaarverslag PVK 2003
Natura-uitvaartverzekeraars	V	46	Jaarverslag PVK 2003
Totaal		476	

Beleggingsondernemingen/ beleggingsinstellingen	Vergunning	Aantal	Bron
Beleggingsondernemingen	VR	340	Informatie AFM
Beleggingsondernemingen, tevens clearing- instelling	V/VR	5	Informatie DNB
Beheerders	VR	373	Informatie AFM
Totaal		718	

Totaal aantal normgeadresseerden van het Deel Prudentieel toezicht	Aantal	Bron
<i>Vergunningplichtigen</i>		
(V) vergunningplichtig (vergunning van DNB)	600	
(VR) vergunningplichtig (vergunning van AFM)	713	
(V/VR) vergunningplichtig (vergunning van DNB en van AFM)	5	
(VAL) beschikt over vergunning van een andere lidstaat	24	
Totaal vergunningplichtigen	1 332	
<i>Aangesloten instellingen** ***</i>		
<i>Rabobank</i>	338	Register Wtk 1992 DNB *
<i>Belangrijkste categorieën vrijgestelde onderne- mingen</i>		
Artikel 2 vrijgestelden*****	9 000	Schatting DNB
Artikel 3 vrijgestelden*****	300	Schatting DNB
Artikel 11 vrijgestelden*****	9 700	Schatting DNB
Totaal vrijgestelde ondernemingen	19 000	
Totaal normgeadresseerden van het Deel Prudentieel toezicht	20 670	

* Cijfers uit het afschrift per 29-03-2004 van het register bedoeld in artikel 52, eerste lid, van de Wtk 1992.

** In totaal zijn er achttien clearinginstellingen. Daarvan zijn er twaalf tevens bank en vijf tevens beleggingsonderneming. Deze zijn in de tabel als «kredietinstelling» onderscheidenlijk «beleggingsonderneming» opgenomen. Slechts één clearinginstelling is specialised firm.

*** Er zijn vijftienginstellingen uit EU-lidstaten die het clearingbedrijf uitoefenen, toegelaten tot Euronext. Tien hiervan zijn bank en behoeven geen aparte vergunning. Deze zijn als «kredietinstelling» in de tabel vermeld. De overige vijftien behoeven geen aparte vergunning indien zij een verklaring overleggen waaruit blijkt dat zij voor de uitoefening van het clearingbedrijf in de EU-lidstaat onder toezicht staan, tenzij zij hun zetel hebben in een niet-aangewezen staat, waar het toezicht niet gelijkwaardig is. Nog onderzocht wordt of het toezicht in de betreffende lidstaten (Frankrijk, België en het VK) gelijkwaardig is aan het thans voorgestelde toezicht. Omdat er geen reden is om aan te nemen dat het toezicht in de betreffende lidstaten niet gelijkwaardig is, wordt ervan uitgegaan dat deze vijftien instellingen geen aparte vergunning behoeven.

**** In het jaarverslag van de PVK wordt geen onderscheid gemaakt tussen bijkantoren in Nederland van schadeverzekeraars met zetel in de EU (VAL) en bijkantoren in Nederland van schadeverzekeraars met zetel buiten de EU (V). In het overzicht van het totale aantal normgeadresseerden van het Deel Prudentieel toezicht worden deze bijkantoren gemakshalve, en om dubbel telling te voorkomen, als *vergunningplichtig (vergunning verleend door DNB (V))* aangemerkt.

***** Het aantal banken aangesloten bij een centrale kredietinstelling omvat alleen de kantoren van de Rabobank. De centrale kredietinstelling Rabobank is als «bank» opgenomen in het overzicht van kredietinstellingen.

***** Ondernemingen die zijn vrijgesteld van de verboden in de artikelen 6, eerste lid, 31, eerste lid, 32, eerste lid en 38, eerste lid, van de Wtk 1992 o.g.v. artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992.

***** Ondernemingen die zijn vrijgesteld van de verboden in de artikelen 6, eerste lid, 31, eerste lid, 32, eerste lid en 38, eerste lid van de Wtk 1992 o.g.v. artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992.

***** Ondernemingen die zijn vrijgesteld van het verbod in artikel 82, eerste lid, van de Wtk 1992 o.g.v. artikel 11 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992.

8.4 Bepalingen die belastende bedrijfseffecten teweegbrengen

Hieronder volgt een overzicht van de bepalingen in het voorliggend deel die belastende bedrijfseffecten teweegbrengen, uitgesplitst naar bepalingen die directe toezichtkosten tot gevolg hebben, bepalingen die administratieve lasten veroorzaken en bepalingen die nalevingskosten meebrengen. Onder directe toezichtkosten worden begrepen de retributies die moeten worden betaald vanwege het overheidstoezicht op de financiële markten. Onder administratieve lasten worden verstaan de kosten die moeten worden gemaakt om te voldoen aan informatieverplichtingen voortvloeiend uit wet- en regelgeving van de overheid. Het betreft het verzamelen, bewerken, registreren, bewaren en ter beschikking

stellen van informatie (ter beschikking stellen aan bijvoorbeeld een toezichthouder of een derde). Om een compleet beeld te kunnen geven van de belastende bedrijfseffecten van het voorliggend deel wordt hieronder tevens inzicht gegeven in de nalevingskosten die de bepalingen tot gevolg kunnen hebben. Nalevingskosten zijn de kosten die bedrijven maken om te voldoen aan de inhoudelijke verplichtingen die worden opgelegd door wet- en regelgeving van de overheid (bijvoorbeeld de kosten die een onderneming maakt om aan de solvabiliteitseisen te voldoen of aan de verplichting tot het verwerven van bepaalde vakkennis). Aan dergelijke inhoudelijke verplichtingen kunnen vanzelfsprekend informatieverplichtingen, dus administratieve lasten, gekoppeld zijn (bijvoorbeeld het rapporteren van de solvabiliteitsmarge door een onderneming aan DNB of het tonen van een bepaald diploma).

Norm		Administratieve lasten	Overige nalevingskosten
Artikel 2:7	Vergunningplicht	X	
Artikel 2:29 e.v.	Voornemen een bureau te openen in of diensten te verrichten naar een andere lidstaat	X	
Artikel 2:36	Deskundigheidsvereiste	X	X
Artikel 2:37	Betrouwbaarheidsvereiste	X	X
Artikel 2:45	Bedrijfsvoering		X
Artikel 2:57	Melden aan DNB van wijziging in gegevens	X	
Artikel 2:78	Minimum eigen vermogen		X
Artikel 2:82	Solvabiliteit		X
Artikel 2:88	Liquiditeit		X
Artikel 2:92	Technische voorzieningen		X
Artikel 2:95 e.v.	Boekhouding en rapportage	X	
Artikel 2:122 e.v.	Verklaring van geen bezwaar	X	
Artikel 2:138 e.v.	Ondertoezichtstelling en notificatie financiële instellingen	X	X
Artikel 2:143	Rabobankregime	X	X
Artikel 2:144 e.v.	Portefeuille-overdracht	X	
Artikel 2:164 e.v.	Overboeking	X	X
Artikel 2:171	Herstelplan	X	X
Artikel 2:173 e.v.	Beperking van de beschikkingsbevoegdheid, saneringsplan en financieringsplan	X	
Artikel 2:184 e.v.	Opvanginstrument voor levensverzekeraars		X
Artikel 2:195 e.v.	Sanering en liquidatie	X	
Artikel 2:293 e.v.	Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel	X	
Artikel 2:303 e.v.	Toezicht op groepen	X	X

8.5 Herkomst van de normen

In onderstaand overzicht is voor de belangrijkste ondernemingen waarop dit deel van toepassing is, aangegeven welke normen op hen van toepassing zijn. Indien de norm van toepassing is, is dit met een «N» of een «O» weergegeven. De «N» betekent dat het in de praktijk een nieuwe norm betreft, die geen deel uitmaakt van de bestaande financiële toezichtwetgeving. De «O» betekent dat het een oude norm betreft die, al dan niet ingegeven door Europese regelgeving, reeds deel uitmaakt van bestaande financiële toezichtwetgeving.

Normen Wet op het financieel toezicht		Clearinginstelling	Centrale kredietinstelling/aangesloten banken	Financiële instelling*	Kredietinstelling	Levensverzekeraar	Natura-uitvaar tverzekeraar	Schadeverzekeraar	Beheerder	Bewaarder	Beleggingsonderneming	Iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon
<i>Toegang tot de financiële markten (hoofdstuk 2.2)</i>												
Artikel 2:7 e.v.	Vergunningplicht	N	O	nvt	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:29 e.v.	Voornemen een bijkantoor te openen of diensten te verrichten naar een andere lidstaat	N	O	nvt	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
<i>Regels voor het werkzaam zijn op de financiële markten (hoofdstuk 2.3)</i>												
Artikel 2:36	Deskundigheidsvereiste	N	O	nvt	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:37	Betrouwbaarheidsvereiste	N	O	nvt	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:45	Bedrijfsvoering	N	O	O	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:57	Melden aan DNB van wijziging in gegevens	N	O	nvt	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:78	Minimum eigen vermogen	N	O	O	O	O	O	O	O	O	O	nvt
Artikel 2:82	Solvabiliteit	N	O	O	O	O	O	O	O**	nvt	O	nvt
Artikel 2:88	Liquiditeit	N	O	nvt	O	nvt	nvt	nvt	O***	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:92	Technische voorzieningen	nvt	nvt	nvt	nvt	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:95 e.v.	Boekhouding en rapportage	N	O	nvt	O	O	O	O	O	nvt	O	nvt
<i>Regels voor bepaalde ondernemingen werkzaam op de financiële markten (hoofdstuk 2.4)</i>												
Artikel 2:122 e.v.	Vvgb	N	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O
Artikel 2:138 e.v.	Ondertoezichtstelling en notificatie financiële instellingen	nvt	nvt	O	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:143	Rabobankregime	nvt	O	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt
<i>Bijzondere regels en maatregelen ten aanzien van financiële ondernemingen werkzaam op de financiële markten (hoofdstuk 2.5)</i>												
Artikel 2:144 e.v.	Portefeuilleoverdracht	nvt	nvt	nvt	nvt	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:164 e.v.	Overboeking	nvt	nvt	nvt	nvt	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:171	Herstelplan	nvt	nvt	nvt	nvt	O	nvt	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:173 e.v.	Beperking beschikkingsbevoegdheid, saneringsplan en financieringsplan	nvt	nvt	nvt	nvt	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:184 e.v.	Opvanginstrument voor levensverzekeraars	nvt	nvt	nvt	nvt	O	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:195 e.v.	Sanering en liquidatie	nvt	O	nvt	O	O	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt
Artikel 2:293 e.v.	Beleggerscompensatiestelsel en deposito-garantiestelsel	nvt	nvt	O	O	nvt	nvt	nvt	nvt	nvt	O	nvt
<i>Aanvullende bepalingen ten aanzien van financiële groepen (hoofdstuk 2.6)</i>												
Artikel 2:303 e.v.	Toezicht op groepen	nvt	nvt	nvt	nvt	O	nvt	O	nvt	nvt	nvt	nvt

* Met *financiële instelling* wordt bedoeld een financiële onderneming die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 heeft.

** Zoals in artikel 2:82 wordt aangegeven, wordt hier alleen de icbe-beheerder bedoeld.

*** Zoals in artikel 2:88 wordt aangegeven wordt hier een beleggingsinstelling waarvan de deelnemingsrechten op verzoek van de deelnemers door haar vrij ingekocht en verkocht worden, bedoeld.

Met uitzondering van de normen die zich tot clearinginstellingen richten (zie paragraaf 3.6.5 van deze toelichting), zijn alle relevante normen die zijn opgenomen in de thans voorliggende nota van wijziging derhalve «oude normen» ofwel bestaande wettelijke normen. Dit houdt vanzelfsprekend verband met het feit dat in het Deel Prudentieel toezicht de prudentiële elementen uit vijf bestaande wetten zijn samengevoegd. Wel hebben bestaande normen soms veranderingen ondergaan, waardoor in lagere regelgeving normen vervallen. De bedrijfseffecten die verband houden met deze bestaande normen worden hieronder slechts behandeld voor zover door opneming ervan in dit deel de bedrijfseffecten wijzigen (lastenverzwaring dan wel lastenverlichting). Doel van de bedrijfseffecten-

toets is immers om in kaart te brengen welke nieuwe gevolgen (veranderingen) een normstelling heeft voor het bedrijfsleven en niet om een overzicht te geven van de omvang van de kosten die verband houden met bestaande wettelijke normen die ongewijzigd worden gecontinueerd.

Onderstaand worden de wijzigingen toegelicht. Daarbij wordt de inhoudsopgave van het Deel Prudentieel toezicht aangehouden.

Ten aanzien van de normen die zich tot clearinginstellingen richten, zij het volgende opgemerkt. Clearinginstellingen die in Nederland actief zijn, zijn op dit moment reeds onderhevig aan door Euronext Amsterdam gestelde regels. Zij maken kosten om hieraan te voldoen. Als gevolg van onderhavig wetsvoorstel zal een verschuiving van toezicht plaatsvinden met als gevolg dat er ook een verschuiving zal plaatsvinden van gemaakte kosten ten behoeve van het voldoen aan door Euronext gestelde regels naar kosten om te voldoen aan wettelijke regels. Deze kosten zullen weinig van elkaar verschillen. Op grond van artikel 22, tweede lid, van de Wte 1995 dient Euronext aan te tonen dat het houden van een effectenbeurs, de voor de effectenbeurs te hanteren regels, hun toepassing en de controle op de naleving van die regels voldoen aan hetgeen nodig is met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten of de positie van de beleggers op die markten. Clearinginstellingen dienen dus aan het toezicht van Euronext te voldoen omdat de wet dat toezicht aan Euronext opdraagt. De kosten die clearinginstellingen maken om te voldoen aan het door Euronext uitgeoefende toezicht zijn derhalve administratieve lasten. Als gevolg van het voorliggende wetsvoorstel zal de grondslag van het toezicht wijzigen: niet langer toezicht door Euronext op grond van artikel 22, tweede lid, van de Wte 1995, maar toezicht door de AFM en DNB op grond van de Wet op het financieel toezicht.

8.6 Bedrijfseffecten als gevolg van wijzigingen van bestaande normen

Hoofdstuk 2.1, afdeling 2.1.1 Definities

De aanpassing van de definitie van bank (artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g) heeft gevolgen voor de reikwijdte van het toezicht en de administratieve lasten. Door aan te sluiten bij de definitie in de richtlijn banken vervalt de Vrijstellingsregeling Wtk 1992.

De definitie van bank (artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g) is minder ruim dan de huidige definitie in artikel 1, eerste lid, onderdeel a, onder 1°, van de Wtk 1992. Een verschil is dat in de definitie is opgenomen dat om als bank te kwalificeren, gelden moeten worden aangetrokken buiten besloten kring en van partijen die geen professionele marktpartij zijn. Dit heeft tot gevolg dat ondernemingen die uitsluitend gelden aantrekken van professionele marktpartijen of binnen besloten kring niet meer onder de definitie vallen. Het betreft hier veelal financieringsmaatschappijen. Onder de Wtk 1992 vallen deze maatschappijen wel onder de definitie. Zij zijn echter vrijgesteld in artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992, indien zij voldoen aan de voorwaarden genoemd in artikel 4 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 (zij dienen bepaalde gegevens te overleggen aan DNB, zoals naam- en woonplaatsgegevens en gegevens over de bestuurders en commissarissen; hierna te noemen: registratieplicht). Doordat deze ondernemingen niet langer onder de definitie vallen, is vrijstelling voor deze ondernemingen overbodig geworden. De registratieplicht die als voorwaarde aan de vrijstelling is verbonden vervalt hiermee ook.

Deze zogenaamde registratieplicht brengt eenmalige kosten mee bij aanvang van de werkzaamheden. Uitgaande van het uurtarief van € 70,- uit de nulmeting en een tijdsbestek van twee uur per registratie, zijn de

kosten € 140,- per onderneming. Op dit moment zijn er 9000 ondernemingen vrijgesteld (en dus geregistreerd) op basis van artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992. De registratie heeft administratieve lasten van € 1 260 000,- (9000 * € 140,-) opgeleverd.

Een klein deel van de 9000 ondernemingen zal bestaan uit «nieuwe» vrijgestelde ondernemingen (ondernemingen die in de kleine twee jaar dat de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 van kracht is, een vrijstelling hebben aangevraagd). Om de vermindering van de administratieve lasten als gevolg van de afschaffing van artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 in kaart te brengen, moet worden beoordeeld hoeveel nieuwe ondernemingen zich in één jaar zouden hebben geregistreerd in het geval dat artikel 2 Vrijstellingsregeling Wtk 1992 niet vervalt. Dit aantal is betrekkelijk laag. Indien wordt aangenomen dat het aantal nieuwkomers 50 per jaar bedraagt, levert het vervallen van artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 een administratieve lastenreductie op van € 7 000,- per jaar (50 * € 140,-).

Verder levert het vervallen van artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 een administratieve lastenvermindering op. Op grond van artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 worden ondernemingen die gelden aantrekken van partijen niet zijnde professionele marktpartijen of behorende tot een besloten kring door middel van de uitgifte van effecten vrijgesteld, indien zij hebben zorggedragen voor financiële zekerheid door middel van een onvoorwaardelijke garantie, een bankgarantie of een instandhoudingsovereenkomst én tenminste 95 procent van de kredieten binnen het concern uitzetten. Ook voor deze ondernemingen (de zogenaamde bijzondere financieringsmaatschappijen) geldt de registratieplicht als voorwaarde voor vrijstelling. De registratieplicht vervalt ook voor deze financieringsmaatschappijen.

Het aantal vrijgestelde ondernemingen op grond van artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992, bedraagt 300. Zoals hierboven reeds aangegeven bedragen de kosten van registratie € 140,- per onderneming. Om de administratieve lastenvermindering in kaart te brengen, is ook in dit geval van belang om het aantal «nieuwkomers» per jaar te bepalen. Bij de artikel 2-vrijgestelden bedroeg het aantal nieuwkomers 0,55% van het totaal (50 nieuwkomers op een totaal van 9000). Indien we voor de artikel 3-vrijgestelden hetzelfde percentage nemen, bedraagt het aantal nieuwkomers per jaar 2 (0,55% van 300). Afschaffing van de registratieplicht voor deze maatschappijen brengt derhalve een administratieve lastenvermindering van € 280,- per jaar mee (2 * € 140,-)

Op grond van artikel 4 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 dienen ondernemingen die zijn vrijgesteld op grond van de artikelen 2 en 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 eveneens de wijzigingen in de geregistreerde gegevens door te geven aan DNB. Deze verplichting vervalt vanzelfsprekend ook met het vervallen van de registratieplicht. Uit de nulmeting blijkt dat in 2002 ongeveer 10 000 wijzigingen zijn doorgegeven. Bij het uurtarief van € 70,- uit de nulmeting en een tijdsbestek van 9 minuten per wijziging, bedragen de kosten ongeveer € 11,- per wijziging. In totaal bedroegen deze kosten voor 2002 dus € 110 000,-. Het vervallen van deze plicht tot melden van wijziging in bepaalde gegevens levert derhalve een vermindering van administratieve lasten op van € 110 000,- per jaar.

Hoofdstuk 2.1, afdeling 2.1.2 Reikwijdte

In artikel 2:5 – dit artikel is inmiddels verplaatst naar artikel 1:5, maar wordt voor de administratieve lastenberekening meegenomen bij het Deel

Prudentieel toezicht – worden kleine en lokaal opererende elektronisch geldstelsels (elektronischgeldinstellingen) vrijgesteld van het wetsvoorstel. Daarbij wordt aan de hand van drie objectieve criteria vastgesteld of het om een geldstelsel van beperkte omvang gaat. Het voldoen aan een van de drie criteria kan leiden tot vrijstelling. Een vrijgestelde elektronischgeldinstelling moet jaarlijks verslag doen van haar activiteiten met vermelding van de totale omvang van haar met elektronisch geld verband houdende financiële verplichtingen. Ten opzichte van artikel 6 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 (voorganger van artikel 1:5) is toegevoegd dat een vrijgestelde elektronischgeldinstelling daarbij vermeldt van welke vrijstelling gebruik wordt gemaakt. Omdat een vrijgestelde elektronischgeldinstelling al verplicht is de jaarrekening te verstrekken, zal deze vermelding geen grote lastenverzwaring met zich brengen. Op dit moment zijn er vijf vrijgestelde elektronischgeldinstellingen. Uitgaande van een uurtarief van € 80,- en een tijdsbestek van 30 minuten, inclusief het opzoeken van de precieze formulering, bedragen de kosten ongeveer € 40,- per vermelding. In totaal zullen deze vermeldingen in een administratieve lastenverhoging van $5 * € 40,- = € 200,-$ per jaar resulteren.

Hoofdstuk 2.2 Toegang tot de financiële markten

Ten gevolge van het introduceren van direct wettelijk toezicht op alle clearinginstellingen dienen «specialised firms» voor het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstellingen een vergunning aan te vragen. Ook beleggingsondernemingen die tevens het clearingbedrijf uitoefenen, dienen over een door DNB verstrekte vergunning te beschikken. Gelet op de beperkte reikwijdte en de mogelijkheid om gebruik te maken van de reeds verrichte toetsing door Euronext Amsterdam, zullen de kosten van het aanvragen van deze vergunning lager uitvallen dan de kosten van het aanvragen van een «gewone» vergunning, naar verwachting € 15 000,-. Uitgaande van één «specialised firm» en vijf beleggingsondernemingen die tevens clearinginstelling zijn, levert dit een eenmalige administratieve lastenverzwaring op van $6 * € 15 000,- = € 90 000,-$.

Hoofdstuk 2.3 Betrouwbaarheidsvereiste

Tot 15 maart 2004 werden personen die het beleid van een financiële onderneming bepalen of mede bepalen zowel door de AFM als door DNB getoetst op betrouwbaarheid als die onderneming zowel onder toezicht staat van de AFM als van DNB. De personen die het beleid van de financiële onderneming bepalen of mede bepalen dienden dan zowel voor de AFM als voor DNB een vragenformulier in te vullen ten behoeve van de betrouwbaarheidstoetsing. Het aantal betrouwbaarheidstoetsingen per jaar is ongeveer 1150 en de kosten per toetsing bedragen € 2500,-. De totale administratieve lasten die samenhangen met de betrouwbaarheidstoetsing bedroegen tot 15 maart 2004 dan ook € 2 875 000,- per jaar.

Sinds 15 maart 2004 hanteren DNB en AFM één vragenlijst. Het hanteren van één vragenlijst zal een administratieve lastenverlichting bewerkstelligen van 10%, hetgeen neerkomt op € 287 500,- per jaar.

De administratieve lasten bedragen dan per jaar € 2 587 500,-.

De lastenverlichting wordt enerzijds bereikt doordat minder vragenlijsten hoeven te worden ingevuld en anderzijds doordat de vragenlijst is vereenvoudigd en verduidelijkt, waardoor de vragenlijst sneller kan worden ingevuld. De beleidsbepalers en mede beleidsbepalers worden dus sinds 15 maart 2004 slechts door één toezichthouder getoetst. Het is de bedoeling dat de betrouwbaarheidstoetsing slechts eenmaal plaatsvindt door één toezichthouder (de vergunningverlenende toezichthouder), tenzij er aanleiding is te veronderstellen dat er zich sinds de betrouwbaarheid-

stoetsing wijzigingen ten aanzien van de betrouwbaarheid van de betreffende persoon hebben voorgedaan.

Door eenmalig via het vragenformulier op de betrouwbaarheid te toetsen, kan ook het aantal (her) toetsen aanmerkelijk worden verminderd. Op basis van de beschikbare gegevens kan worden gesteld dat 30% van de toetsingen ontstaat door functiewisselingen (van (mede) beleidsbepalers die langer dan drie jaar in dienst zijn). Door het schrappen van deze hertoetsing kan zo het aantal toetsingen tot 805 dalen. De totale administratieve lasten bedragen dan € 1 811 250,- (805 * € 2250,-). Dit betekent een administratieve lastenverlichting van € 776 250,- (345 * € 2250,-). De totale administratieve lastenverlichting voor betrouwbaarheidstoetsingen komt uit op € 287 500,- + € 776 250,- = € 1 063 750,-.

Hoofdstuk 2.3 Minimum eigen vermogen en solvabiliteit

Op grond van de huidige toezichtwetten bestaat voor een beleggingsinstelling, een beleggingsonderneming of een kredietinstelling de mogelijkheid om een ontheffing aan te vragen van de verplichting om over een minimumbedrag aan eigen vermogen te beschikken en van de verplichting om te beschikken over voldoende solvabiliteit. Uit het oogpunt van harmonisatie is er voor gekozen om voor een clearinginstelling, die met de invoering van de Wet op het financieel toezicht onder direct toezicht komt te staan, een ontheffingsmogelijkheid op te nemen voor het minimumbedrag aan eigen vermogen en solvabiliteit. De Europese richtlijnen voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars bieden niet de ruimte om dergelijke ontheffingsmogelijkheden ook voor verzekeraars te introduceren. De mogelijkheid een ontheffing aan te vragen van deze verplichtingen brengt met zich mee dat een onderneming haar nalevingskosten aanzienlijk zou kunnen verlagen in de toekomst.

Indien clearinginstellingen gebruik maken van genoemde ontheffingsmogelijkheden zullen de volgende kosten hieraan verbonden zijn. De tijd die gemoeid is met het verzoek om ontheffing zal ongeveer 40 uur bedragen (bron: nulmeting, aangesloten is bij de ontheffingsaanvraag van de liquiditeitseis). Bij loonkosten van € 90,- per uur (uit de nulmeting) zullen de kosten per ontheffingsaanvraag € 3 600,- bedragen. Op dit moment is het lastig in te schatten hoeveel ontheffingsaanvragen er verwacht kunnen worden. Als de trend bij kredietinstellingen zich ook voordoet bij clearinginstellingen, zal het aantal ontheffingsaanvragen zeer beperkt blijven, namelijk één ontheffingsaanvraag per jaar. De toename van de administratieve lasten bedraagt dan dus € 3 600,- per jaar. Als gezegd valt deze toename van de administratieve lasten in het niet bij de afname van de nalevingskosten die wordt veroorzaakt doordat de clearinginstelling die een ontheffing heeft verkregen niet meer hoeft te voldoen aan de eisen van minimum eigen vermogen en solvabiliteit. Per saldo levert de ontheffingsmogelijkheid derhalve een aanzienlijke lastenvermindering op.

Hoofdstuk 2.3 Boekhouding en rapportage

Verschillende Europese richtlijnen, te weten de richtlijn banken, richtlijn nr. 93/6/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 15 maart 1993 inzake de kapitaaltoereikendheid van beleggingsondernemingen en kredietinstellingen (PbEG L 141) (richtlijn kapitaaltoereikendheid), richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228) (eerste richtlijn schade-

verzekeraars) en richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345) (richtlijn levensverzekeraars), leggen aan de onder toezicht staande financiële ondernemingen de verplichting op om DNB kort gezegd van voldoende informatie te voorzien voor het uitoefenen van adequaat prudentieel toezicht. In Nederland is de verplichting ingevuld door financiële ondernemingen te verplichten jaarlijks het geheel van jaarrekening en jaarverslag, en periodiek staten met aanvullende financiële informatie aan DNB te verstrekken. Verzekeraars zijn bovendien verplicht jaarlijks een overzicht van gesloten verzekeringsovereenkomsten en, op verzoek van de toezichthouder, bijzondere opgaven te verstrekken.

Veruit het grootste deel van de administratieve lasten met betrekking tot de rapportageverplichtingen wordt veroorzaakt door het invullen en het verstrekken van de staten. De staten worden uitsluitend ten behoeve van het prudentieel toezicht ingevuld en verstrekt. Bovendien worden de staten, voornamelijk door kredietinstellingen, veelal met een hogere frequentie dan de overige rapportages verstrekt. De kosten van de verstrekking van de staten worden voor het grootste deel veroorzaakt door het invullen en versturen van de staten, de aanschaf, het beheer en het onderhoud van de informatiesystemen (vooral voor kredietinstellingen, omdat zij veelvuldig worden geconfronteerd met nieuwe of gewijzigde rapportagestaten) en de kosten van het onderzoek van de accountant en de actuaris. In overleg met de toezichthouders is bezien in hoeverre deze administratieve lasten kunnen worden gereduceerd.

Uit de nulmeting blijkt dat voornamelijk voor kredietinstellingen een groot deel van de administratieve lasten wordt veroorzaakt door nieuwe staten en wijzigingen van bestaande staten. Dit vergt namelijk aanpassing van en dus investering in de (elektronische) informatiesystemen van kredietinstellingen. Afgezien van de integrale wijziging van alle staten in verband met de euro die geen inhoudelijke gevolgen voor de staten heeft gehad, zijn kredietinstellingen in de periode 2001–2003 jaarlijks geconfronteerd met gemiddeld vijf wijzigingen in de staten. Met name de staten «kredietrisico en elementen toetsingvermogen» en «rapportage landenrisico» zijn veelvuldig gewijzigd. De wijzigingen variëren van kleine (bijvoorbeeld in risicogewicht), tot grote waarbij door DNB een nieuwe versie van de staat wordt gepubliceerd. Kleine en grote wijzigingen zijn in de periode 2001–2003 ongeveer evenveel voorgekomen. Daarnaast zijn in deze periode (na een periode van proefrapportage) twee nieuwe staten («liquiditeitstoetsing» en «grote posten liquiditeit») geïntroduceerd ter vervanging van de staten «liquiditeitstoetsing», «vervalkalender liquiditeit lange termijn» en «grote posten liquiditeit». Dat komt neer op gemiddeld één nieuwe staat per anderhalf jaar. De jaarlijkse kosten die gepaard gaan met de verwerking van de aanpassingen in de elektronische informatiesystemen zijn in de nulmeting gekwantificeerd op ongeveer € 44 000 000,- voor kredietinstellingen.

Ter bevordering van de marktgerichtheid van de thans voorliggende nota van wijziging en daarmee ter reductie van de jaarlijkse lasten wordt zeer terughoudend omgegaan met de introductie van nieuwe staten en wijzigingen van bestaande staten. Onvermijdbare wijzigingen of nieuwe staten, die onder meer zijn te verwachten als gevolg van de wijziging van de richtlijn banken naar aanleiding van de gewijzigde solvabiliteitseisen (Bazel II) en de nieuwe regels betreffende jaarverslaggeving (IAS/IFRS), worden zodanig vormgegeven dat deze zo weinig mogelijk aanpassing van de informatiesystemen vergen. Reeds in de aanloop naar de thans voorliggende nota van wijziging wordt terughoudendheid betracht bij de introductie en wijziging van staten. Al in de periode 2001–2003 is een dalende trend waarneembaar. Er wordt naar gestreefd het aantal

«reguliere» wijzigingen en nieuwe staten terug te brengen met 40%. Dat betekent gemiddeld maximaal drie wijzigingen van staten per jaar en gemiddeld maximaal één nieuwe staat per tweeënehalf jaar. Dit correspondeert met een reductie van 40% van de kosten die met de informatiesystemen gepaard gaan als gevolg van de introductie of wijziging van staten (ongeveer € 44 000 000,- per jaar blijkens de nulmeting). Dit levert derhalve een administratieve lastenbesparing van ongeveer € 17 600 000,- per jaar op.

In het kader van de harmonisatie in de Wet op het financieel toezicht van de huidige bepalingen van prudentieel toezicht zijn de staten voor kredietinstellingen in toezichthouderregels onder de Wtk 1992, te weten het Handboek Wet toezicht kredietwezen 1992 van DNB (Handboek Wtk 1992), bezien op nut en noodzaak, in die zin dat de staten slechts de financiële gegevens bevatten die DNB daadwerkelijk gebruikt bij het uitoefenen van het prudentieel toezicht. Om die reden zal het aantal en de inhoud van de staten evenals de frequentie van indiening waar mogelijk worden beperkt. Kredietinstellingen zullen bepaalde staten uit het Handboek Wtk 1992 nog slechts hoeven te verstrekken indien DNB daarom vraagt. Bovendien hoeven de rapportages betreffende liquiditeit door bijkantoren in Nederland van in andere lidstaten gevestigde kredietinstellingen alleen nog op verzoek van DNB te worden verstrekt. Verder wordt de rapportagefrequentie van de staten «de bedrijfseconomische balans (binnenlands bedrijf)», «kredietrisico en elementen toetsingsvermogen», «recapitulatie solvabiliteitstoetsing» en «recapitulatie solvabiliteitseisen marktrisico» evenals «toetsing positielimiet vreemde valuta» tot een derde verlaagd van eens per maand naar eens per kwartaal. Aan de frequentieverlaging van de drie laatstgenoemde staten wordt echter de voorwaarde verbonden dat de kredietinstelling maandelijks een verklaring afgeeft waarin zij bevestigt dat haar solvabiliteit boven een nog te bepalen drempelratio is gebleven. Naar verwachting zullen de administratieve lasten die gepaard gaan met het opstellen, waarmerken en versturen van de staten door kredietinstellingen (ongeveer € 26 800 000,- per jaar; zie de nulmeting) door bovengenoemde maatregelen met ongeveer 40–45% worden verlaagd. Dat komt afgerond neer op een reductie van minimaal € 10 750 000,- tot maximaal € 12 000 000,- per jaar.

De rapportageverplichtingen ten aanzien van de jaarstukken en de staten zijn ook van toepassing op clearinginstellingen. Naar verwachting veroorzaken deze specifiek op het clearingbedrijf toegespitste rapportageverplichtingen, in vergelijking met de rapportageplichten uit hoofde van het thans door Euronext Amsterdam uitgeoefende toezicht, een netto toename van gemiddeld drie uur per maand per clearinginstelling. Uitgaande van een uurtarief van € 95,- en achttien clearinginstellingen betekent dit een netto toename van de administratieve lasten van 648 * € 95,- = € 61 560,- per jaar.

Van een levensverzekeraar en een natura-uitvaartverzekeraar wordt niet meer verlangd dat binnen twee weken na het voor de eerste maal sluiten van een nieuw type verzekering aan de PVK opgave gedaan wordt van de technische grondslagen voor de berekening van het desbetreffende tarief en van de desbetreffende technische voorzieningen (de artikelen 35, leden 4 en 5, van de Wtn en 65 van de Wtv 1993). In plaats daarvan zal ter verhoging van de efficiëntie de opgave nog slechts eenmaal per jaar worden verlangd bij de indiening van de staten. In gevallen dat er door een levensverzekeraar of een natura-uitvaartverzekeraar meer dan één nieuw type verzekering wordt gesloten, kan de informatie in een keer worden toegezonden. Dit levert een administratieve lastenvermindering op. Uit de nulmeting blijkt dat het doen van één opgave € 3 200,- (40 uur

à € 80,-) kost. In de huidige situatie worden per jaar naar schatting 85 opgaven door levensverzekeraars en 5 opgaven door natura-uitvaartverzekeraars gedaan. Dat betekent dat de jaarlijkse administratieve lasten $90 * € 3\,200,-$, dus € 288 000,- bedragen.

In de nieuwe situatie zullen in de minimale variant jaarlijks eveneens 85 opgaven door levensverzekeraars en 5 opgaven door natura-uitvaartverzekeraars worden gedaan, waarbij aangenomen wordt dat elke verzekeraar slechts één opgave per jaar doet. De minimale variant brengt geen administratieve lastenvermindering mee. Het voordeel is dat de toezending van de opgave tegelijk met de staten geschiedt in plaats van apart.

De maximale variant gaat uit van een eenmalige stijging van het aantal opgaven per jaar, bijvoorbeeld als gevolg van een wijziging van het fiscale regime. Naar verwachting zullen de 85 levensverzekeraars dan eenmalig drie opgaven meer doen per jaar en natura-uitvaartverzekeraars twee. In dit geval zal met de opgave minder uren gemoeid zijn, omdat bij het opstellen van de opgaven de efficiëntie zal toenemen. Als aangenomen wordt dat nu nog 30 uur à € 80 per uur voor de opgaven benodigd is, betekent dit € 2 400,- per opgave. Voor elke levensverzekeraar is dit dan $3 * € 2\,400,- = € 7\,200,-$ en voor elke natura-uitvaartverzekeraar $2 * € 2\,400,- = € 4\,800,-$. Het totale bedrag aan administratieve lasten is dan 85 (aantal levensverzekeraars) $* € 7\,200,-$ plus 5 (aantal natura-uitvaartverzekeraars) $* € 4\,800,- = € 636\,000,-$. Omdat maar eenmaal een opgave gedaan hoeft te worden kan een administratieve lastenvermindering worden bereikt. Deze eenmalige lastenverlichting bedraagt $(3 * € 3\,200,-) * 85$ plus $(2 * € 3\,200,-) * 5 = € 848\,000,-$ minus € 636 000,- = € 208 000,-.

Een administratieve lastenverlichting wordt ook bereikt door stroomlijning van de inlichtingenplicht van de accountant aan DNB. De huidige toezichtwetten kennen voor de inlichtingenplicht verschillende regelingen (zie de artikelen 30, tweede lid, van de Wtk 1992, 33a, eerste lid, van de Wtn en 72a, eerste lid, van de Wtv 1993). Kredietinstellingen en verzekeraars moeten op basis van voornoemde artikelen een overeenkomst sluiten met de accountant en DNB (de zogenaamde tripartiete overeenkomst) op grond waarvan de accountant gemachtigd is alle inlichtingen te verstrekken die redelijkerwijze geacht kunnen worden nodig te zijn voor de uitvoering van het toezicht. Andere financiële ondernemingen hoeven een dergelijke tripartiete overeenkomst niet te sluiten; de inlichtingenplicht is wettelijk vastgelegd. In artikel 2:97 wordt de inlichtingenplicht met betrekking tot alle financiële ondernemingen in de wet vastgelegd. Dit bespaart kredietinstellingen en verzekeraars de administratieve lasten die gepaard gaan met het sluiten van een tripartiete overeenkomst.

Het sluiten van een tripartiete overeenkomst wordt in de artikelen 30, tweede lid, van de Wtk 1992, 33a, eerste lid, van de Wtn en 72a, eerste lid, van de Wtv 1993 voorgeschreven voor vergunninghoudende kredietinstellingen en verzekeraars. Verzekeraars sluiten behalve met een accountant, ook een tripartiete overeenkomst met een actuaaris. In de praktijk wordt een tripartiete overeenkomst voor langere duur gesloten zodra de kredietinstelling of verzekeraar onder het regime van één van de genoemde wetten gaat vallen. Uit de jaarverslagen van DNB en de PVK kan worden afgeleid dat in de periode 1999–2003 jaarlijks aan gemiddeld zes kredietinstellingen en tien verzekeraars een vergunning is verleend. Dat betekent dat jaarlijks gemiddeld $6 + (2 * 10) = 26$ tripartiete overeenkomsten worden gesloten.

Ook op het moment dat een vergunninghoudende kredietinstelling of verzekeraar een ander actuaris- of accountantskantoor in de arm neemt, moet een nieuwe tripartiete overeenkomst worden gesloten. Op basis van informatie van DNB, die partij is bij een tripartiete overeenkomst, kan worden geconcludeerd dat bij benadering eens per vijftien jaar van actuaris of accountant wordt gewisseld. Bij een totaal van 122 vergunninghoudende kredietinstellingen en 476 vergunninghoudende verzekeraars wordt jaarlijks ongeveer 71 maal een tripartiete overeenkomst gesloten: $(1/15 * 122) + (1/15 * 2 * 476) = 71$. Dat levert een totaal van $26 + 71 = 97$ tripartiete overeenkomsten per jaar op.

De kostprijs van het sluiten van een tripartiete overeenkomst omvat de kosten die de actuaris of accountant in rekening brengen voor het afsluiten van de overeenkomst (2 uur * € 200,- (extern tarief uit nulmeting) = € 400,- per tripartiete overeenkomst) en de kosten van het kennis nemen van de inhoud en het ondertekenen door de directie van de tripartiete overeenkomst (1/2 uur * € 95,- (intern tarief uit nulmeting) = € 47,50 per tripartiete overeenkomst). De totale kostprijs is dan € 447,50 (€ 400,- + € 47,50). Op jaarbasis levert dit een totale besparing op van € $447,50 * 97 = € 43\ 407,50$.

Hoofdstuk 2.3 Gekwalificeerde deelnemingen in en door financiële ondernemingen

De in deze afdeling opgenomen bepalingen betreffende het aanvragen van een vvgb voor gekwalificeerde deelnemingen in banken, icbe-beheerders, beleggingsondernemingen en verzekeraars brengen een verlichting van de administratieve lastendruk met zich ten opzichte van de huidige situatie. Ten opzichte van de huidige situatie zijn de volgende inhoudelijke wijzigingen voorgesteld.

In de eerste plaats wordt voorgesteld dat een vvgb-plichtige die ook beleidsbepaler of mede beleidsbepaler is van een vergunningplichtige financiële onderneming niet meer uit hoofde van de vvgb-artikelen wordt getoetst op betrouwbaarheid indien hij als beleidsbepaler of mede beleidsbepaler is getoetst op betrouwbaarheid of in het kader van de markttoegang van financiële ondernemingen moet worden getoetst op betrouwbaarheid. Dit betekent dat een beleidsbepaler of mede beleidsbepaler die een gekwalificeerde deelneming verwerft niet opnieuw wordt getoetst op betrouwbaarheid. Voor de vergunningsfase voor beleggingsondernemingen en icbe-beheerders betekent dit dat DNB geen betrouwbaarheidstoetsing uitvoert indien de vvgb-plichtige ook beleidsbepaler of mede beleidsbepaler is van de beleggingsonderneming of de icbe-beheerder die een vergunning bij de AFM aanvraagt. De door de AFM uitgevoerde betrouwbaarheidstoetsing is in dat geval bindend voor DNB. Uitgaande van een gemiddeld aantal beleidsbepalers of mede beleidsbepalers van 52 dat per jaar ook een vvgb aanvraagt, kan dit voorstel (uitgaande van € 2 500,- kosten voor een betrouwbaarheidstoetsing per keer (bron: nulmeting)) maximaal een administratieve lastenreductie van € 130 000,- per jaar met zich brengen.

Ten tweede wordt voorgesteld dat het vvgb-stelsel in zijn geheel wordt toebedeeld aan DNB, hetgeen betekent dat ook vvgb's voor gekwalificeerde deelnemingen in beleggingsondernemingen en icbe-beheerders voortaan worden verleend door DNB. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de wens van de financiële sector. De toekenning aan één toezichthouder bewerkstelligt dat de uitvoeringspraktijk van de vvgb geüniformeerd wordt.

Hoofdstuk 2.6 Geconsolideerd toezicht kredietinstellingen

De implementatie van de richtlijnbevestigingen over het geconsolideerde toezicht op banken is tot op heden vrijwel geheel aan DNB overgelaten. In het kader van de thans voorliggende nota van wijziging is besloten om een degelijke belangrijke materie niet langer vrijwel geheel aan de toezichthouder over te laten. Het feit dat bestaande praktijk voortaan in de wet zal worden vastgelegd, betekent dat er in de praktijk slechts geringe wijzigingen zullen optreden.

Voor de administratieve lasten is echter van belang dat banken voortaan een ontheffing zullen moeten aanvragen om van het toezicht op basis van subconsolidatie of op individuele basis te worden ontheven (waar dat voorheen staande praktijk was van DNB). De ontheffing heeft tot gevolg dat de bank geen toezichtstaten behoeft in te dienen.

De tijd die gemoeid is met de aanvraag van een ontheffing zal ongeveer 40 uur bedragen (bron: nulmeting; aangesloten is bij de ontheffingsaanvraag van de liquiditeitseis). Bij loonkosten van € 90,- per uur zullen de kosten per ontheffingsaanvraag € 3 600,- bedragen. Op dit moment verlangt DNB van ongeveer 35 banken geen staten. Teneinde te voorkomen dat voor deze banken de administratieve lasten toenemen, zal een overgangsartikel bepalen dat zij worden geacht in het bezit te zijn van een ontheffing. Slechts nieuwe gevallen zullen een ontheffing dienen aan te vragen. Dit komt zeer weinig voor. Gemiddeld zullen er ongeveer drie nieuwe gevallen per jaar zijn. Dit komt neer op een toename van de administratieve lasten van € 10 800,- per jaar (3 * € 3 600,-).

Onderstaande schema's bieden een overzicht van de gevolgen van het Deel Prudentieel toezicht voor de administratieve lasten voor het bedrijfsleven.

Bedrijfseffect	Lastenvermindering	Lastenvermeerdering
Vervallen registratieplicht artikel 2-vrijgestelden	€ 7 000,- (per jaar)	
Vervallen registratieplicht artikel 3-vrijgestelden	€ 280,- (per jaar)	
Vervallen verplichting doorgeven van wijzigingen op grond van artikel 4 Vrijstellingsregeling Wtk 1992 voor artikel 2- en artikel 3-vrijgestelden	€ 110 000,- (per jaar)	
Vermelding jaarstukken vrijgestelde elektronischgeldinstelling		€ 200,- (per jaar)
Vergunningaanvraag clearinginstellingen		€ 90 000,- (eenmalig)
Betrouwbaarheidstoetsing	€ 1 063 750,- (per jaar)	
Ontheffingsmogelijkheid solvabiliteit en minimum eigen vermogen voor clearinginstellingen		€ 3 600,- (per jaar)
Terughoudend met nieuwe rapportages en met wijzigingen van bestaande rapportages	€ 17 600 000 (per jaar)	
Vermindering aantal rapportages	Minimaal: € 10 750 000,- (per jaar) Maximaal: € 12 000 000,- (per jaar)	
Rapportages voor clearinginstellingen		€ 61 560,- (per jaar)
Laten vervallen verplichting tariefgrondslag nieuw levenproduct door te geven	€ 208 000,- (eenmalig)	
Vervallen wettelijke plicht voor kredietinstellingen en verzekeraars tot sluiten tripartiete overeenkomsten	€ 43 407,50 (per jaar)	
Betrouwbaarheidstoetsing in kader vvgb	€ 130 000,- (per jaar)	
Ontheffing geconsolideerd toezicht		€ 10 800,- (per jaar)
<hr/>		
Totale Lastenvermindering/-vermeerdering		
<i>Totale lastenvermindering jaarlijkse kosten</i>		Minimaal: € 29 704 437,50 Maximaal: € 30 954 437,50
<i>Totale lastenvermeerdering jaarlijkse kosten</i>		€ 76 160,-
<i>Totale lastenvermindering eenmalige kosten</i>		€ 208 000,-
<i>Totale lastenvermeerdering eenmalige kosten</i>		€ 90 000,-

* Totale lastenvermindering jaarlijkse kosten – totale lastenvermeerdering jaarlijkse kosten.

8.7 Advies Actal

Een voorontwerp van het Deel Prudentieel toezicht is voor advies voorgelegd aan Actal. Actal heeft een positief advies uitgebracht. Het constateert dat de berekende lastenreductie van € 28,9 miljoen tot € 30,2 miljoen bijdraagt aan het behalen van de doelstelling de administratieve lasten voor het bedrijfsleven met een kwart te verminderen.

Wel merkt Actal op dat de effecten voor het bedrijfsleven van de verschillende delen van het wetsvoorstel niet los van elkaar kunnen worden gezien en adviseert na afronding van alle delen een totaaloverzicht te geven van de gevolgen van het geheel voor de administratieve lasten. Dit advies wordt opgevolgd. Na inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht zal een dergelijk totaaloverzicht worden gegeven. In dit kader geeft Actal tevens het advies zorg te dragen dat de samenwerkingsbepalingen in het Algemeen deel bewerkstelligen dat geen dubbele aanvraag van gegevens door de toezichthouders plaatsvindt, met name bij de vergunningaanvraag van banken die tevens bemiddelen in financiële transacties of individuele vermogens beheren (bankbeleggingsondernemingen). In het wetsvoorstel is gepoogd om dubbele toezichtactiviteiten («twee loketten») te voorkomen door een heldere taakverdeling. Voor onderwerpen waar prudentieel toezicht en gedragstoezicht elkaar raken, zoals de vergunningaanvraag van bankbeleggingsondernemingen, zal een duidelijke procedure voor de samenwerking tussen de toezichthouders worden opgenomen in de samenwerkingsbepalingen in het Algemeen deel. De procedure voor de vergunningaanvraag van bankbeleggingsondernemingen wordt vormgegeven als een adviesprocedure die zo min mogelijk belastend is voor het bedrijfsleven.

Voorts dringt Actal aan op een spoedige implementatie van het voorstel ter vermindering van de rapportageverplichtingen aan DNB en op een meting van de daadwerkelijke besparing bij de evaluatie van de Wet op het financieel toezicht. De vermindering zal worden uitgewerkt in lagere regelgeving. De bestaande staten worden in de voorbereiding van de lagere regelgeving bezien op nut en noodzaak. De administratieve lastenreductie zal daarom bij inwerkingtreding van de wet met de bijbehorende lagere regelgeving worden geëffectueerd. Aangezien dit reductievoorstel is geformuleerd binnen de projectstructuur van gemengde commissie, projectgroep en werkgroepen, zal de voortgang van de implementatie worden gevolgd door de gemengde commissie. Dit zal geschieden door middel van halfjaarlijkse voortgangsrapportages van de projectgroep aan de gemengde commissie. Verder zal in het kader van de begrotingscyclus in het jaarverslag van het ministerie van Financiën verantwoording worden afgelegd aan de Tweede Kamer. Tot slot zullen uiterlijk begin 2007 de daadwerkelijk gerealiseerde lastenreducties worden bepaald. Te zijner tijd wordt het tijdstip daarvan nader bepaald.

Actal merkt op dat de bestaande vergunningplicht voor natura-uitvaartverzekeraars in stand blijft, hoewel dit niet door Europese regelgeving wordt geëist. In dit kader adviseert Actal geen stringenter beleid te voeren dan door Europese regelgeving wordt voorgeschreven. Ook adviseert Actal te onderzoeken of en hoe de administratieve lasten van de

vergunningverlening aan financiële ondernemingen in zijn algemeenheid gereduceerd kunnen worden. In de Wet op het financieel toezicht worden de toezichtwetten, waaronder de Wtn, geïntegreerd. De Wtn is in de jaren negentig tot stand gebracht op uitdrukkelijk verzoek van de Tweede Kamer. Ook in de gemengde commissie die de administratieve lasten in kaart heeft gebracht en reductievoorstellen heeft gedaan, kwam naar voren dat handhaving van toezicht op natura-uitvaartverzekeraars wenselijk is, ondanks de administratieve lasten die dit meebrengt. Het ligt in de rede het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars, waaronder de vergunningplicht, aan te laten sluiten bij het toezicht op andere verzekeraars. De vergunningplicht voor levensverzekeraars, schadeverzekeraars en kredietinstellingen vloeit rechtstreeks voort uit Europese regelgeving. Hiervan kan niet zonder meer worden afgeweken. Waar de Europese regels ruimte aan de lidstaten laten, is getracht de vergunningverlening op de minst belastende wijze in te vullen. Zodoende is ook de vergunningplicht voor natura-uitvaartverzekeraars op een zo min mogelijk belastende wijze vormgegeven.

Verder dringt Actal erop aan om bij de uitwerking van de lagere regelgeving bij het Deel Prudentieel toezicht steeds de minst belastende optie te kiezen. Gelet op de kabinetsdoelstelling om de administratieve lastendruk met 25% te verlagen, zal met dit advies bij de voorbereiding van de lagere regelgeving rekening worden gehouden.

Tot slot vraagt Actal te onderzoeken of een administratieve lastenreductie bewerkstelligd kan worden door samenwerking met het Ministerie van Justitie op het gebied van integriteitstoetsing. Meer algemeen adviseert Actal te streven naar eenmalige gegevensverstrekking door middel van hergebruik van verstrekte informatie. Op het gebied van integriteitstoetsing wordt reeds samengewerkt. DNB maakt hierbij gebruik van de gegevens uit het «Systeem Vennoot» van het Ministerie van Justitie. Daarin worden onder meer gegevens over de antecedenten van (mede-)beleidsbepalende personen van naamloze en besloten vennootschappen opgenomen ten behoeve van de verlening van een verklaring van geen bezwaar op grond van de artikelen 68 en 179 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (BW). Ten aanzien van de eenmalige gegevensverstrekking wordt opgemerkt dat het artikel betreffende de betrouwbaarheidstoetsing is gewijzigd. De betrouwbaarheid van (mede-)beleidsbepalende personen wordt in beginsel nog slechts éénmaal getoetst, tenzij wijzigingen in de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van de betrouwbaarheid van de betreffende persoon.

Ook een concept van het wetsvoorstel clearinginstellingen is aan Actal gezonden. Actal heeft het wetsvoorstel niet geselecteerd voor een toets op de gevolgen voor de administratieve lasten voor het bedrijfsleven.

9. CONSULTATIES BELANGHEBBENDEN

9.1 De consultatieprocedure

Het Deel Prudentieel toezicht is in nauwe samenwerking met de toezichthouders en de marktpartijen voorbereid. Aan deze samenwerking is op verschillende manieren invulling gegeven: er zijn informatiebijeenkomsten gehouden en formele consultatierondes uitgeschreven en is er informeel overleg gevoerd. Allereerst is voor de toezichthouders DNB, PVK en de AFM op 15 juli 2003 een informatiebijeenkomst over het Deel Prudentieel toezicht georganiseerd. Tijdens deze informatiebijeenkomst zijn de toezichthouders geïnformeerd over de voornemens

ten aanzien van het Deel Prudentieel toezicht, over de voortgang en de planning van het wetgevingstraject en over de vormgeving van de consultatieprocedure.

Vervolgens zijn, voordat dit deel formeel ter consultatie aan de belanghebbende partijen is voorgelegd, de afzonderlijke deelonderwerpen met de toezichthouders afgestemd. Na verwerking van de opmerkingen en suggesties van de toezichthouders is dit deel in februari 2004 formeel ter consultatie op de internetpagina van het Ministerie van Financiën gepubliceerd en aan de belanghebbende partijen verzonden. Gedurende de consultatietermijn van zes weken is op 10 maart 2004 ten behoeve van de belanghebbende partijen, te weten representatieve organisaties, financiële ondernemingen en consumentenorganisaties, een bijeenkomst georganiseerd tijdens welke een nadere toelichting op het concept van het Deel Prudentieel toezicht is gegeven. In de geconsulteerde tekst ontbraken nog enkele op dat moment niet voldoende uitgewerkte deelonderwerpen. In april 2004 zijn deze deelonderwerpen in een verbeterde integrale tekst van het Deel Prudentieel toezicht ter consultatie op de internetpagina gepubliceerd en aan de belanghebbende partijen verzonden. Tot slot is na afloop van de consultatie met de belanghebbende partijen zowel schriftelijk als tijdens een afsluitende terugkoppelingsbijeenkomst op 17 juni 2004 besproken hoe met hun commentaar is omgegaan. In de volgende paragraaf worden de belangrijkste aspecten van het commentaar besproken.¹

9.2 De reacties

Van de AFM en DNB zijn schriftelijke reacties op beide consultaties ontvangen. Verder is op de consultatie een reactie ontvangen van de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) en het Verbond van Verzekeraars (het Verbond) gezamenlijk, van de Vereniging van Bedrijfstakpensioenfondsen (VB), de Stichting voor Ondernemingspensioenfondsen (OPF) en de Unie van Beroepspensioenfondsen (UvB) gezamenlijk, van de Raad van de Effectenbranche (REB) en van het advocatenkantoor Clifford Chance.

De hoofdlijnen van het Deel Prudentieel toezicht worden ondersteund. In hun reacties doen de geconsulteerde partijen op specifieke onderdelen suggesties ter verbetering van de tekst en stellen zij diverse vragen. Hieronder wordt ingegaan op de belangrijkste opmerkingen en vragen. Tevens wordt uiteengezet hoe deze opmerkingen en vragen zijn verwerkt. Hierbij wordt voorbijgegaan aan louter tekstuele en technische verbeter-suggesties, waarmee zoveel mogelijk rekening is gehouden.

Uitwerking functioneel toezichtmodel

De REB, de NVB en het Verbond hebben kanttekeningen geplaatst bij de structuur van het deel, omdat deze volgens hen vanuit het gezichtspunt van de financiële ondernemingen verwarrend is. Voor de financiële onderneming is het niet altijd mogelijk in één oogopslag te zien welke regels op haar van toepassing zijn. De NVB en het Verbond hebben voorgesteld om de regels ten aanzien van afzonderlijke financiële ondernemingen bij elkaar te plaatsen. De REB heeft geopperd in een aparte bijlage bij dit wetsvoorstel op te nemen welke artikelen voor welke financiële onderneming van belang zijn. Tijdens de voorbereiding van het Deel Prudentieel toezicht zijn verschillende structuren overwogen. Elke structuur heeft voordelen en nadelen. Om aan te sluiten bij het functionele toezichtmodel en om de door de financiële sector gewenste inzichtelijkheid van de regelgeving te behouden, is gekozen voor de structuur zoals opgenomen in deze nota van wijziging. Deze structuur maakt het mogelijk dat financiële ondernemingen op eenvoudige wijze, op basis van

¹ De schriftelijke reacties van belanghebbenden zijn op de website van het Ministerie van Financiën gepubliceerd: www.minfin.nl/wft.

de plaats van hun zetel, per onderwerp kunnen zien welke bepalingen op hen van toepassing zijn. Verder wordt met deze structuur veel herhaling in de wettekst voorkomen. Vanuit juridisch oogpunt is dit een belangrijk vereiste. Het voorstel van de NVB en het Verbond om regels die gelden ten aanzien van afzonderlijke soorten financiële ondernemingen bij elkaar te plaatsen, sluit niet aan bij het nieuwe functionele toezichtmodel. Ook het voorstel van de REB om een aparte bijlage op te nemen, sluit hier niet bij aan en is tevens vanuit juridisch oogpunt niet goed voorstelbaar.

Hiermee hangt samen de opmerking van de NVB en het Verbond dat bij het samenvoegen van de prudentiële elementen uit de huidige wetten in het Deel Prudentieel toezicht veelal de strengste norm wordt genomen. Bij het samenvoegen is zeer goed gekeken of een norm noodzakelijk is om een gesteld beleidsdoel te bereiken en of deze in de gekozen formulering effectief en zo min mogelijk belastend is voor de financiële ondernemingen die door de betreffende norm worden geraakt. Daarbij is vaak niet gekozen voor de strengste norm, hetgeen ook blijkt uit de administratieve lastenreductie die met het Deel Prudentieel toezicht wordt behaald. Veel normen vloeien echter uit richtlijnen voort en laten uit dien hoofde geen of slechts weinig ruimte voor de nationale wetgever. Indien toch de strengste norm is gekozen, is dit weloverwogen en met redenen gedaan.

Afbakening van de reikwijdte van de wet

De VB, de OPF en de UvB hebben in hun gezamenlijke reactie gewezen op het belang voor pensioenfondsen van een goede afbakening van de reikwijdte van de wet. Naar de mening van de VB, OPF en UvB is de afbakening tussen pensioenfondsen en verzekeraars zo essentieel dat deze niet op het niveau van een algemene maatregel van bestuur gewijzigd mag worden. Daarom hebben zij gepleit de afbakening integraal op het niveau van de wet te regelen. Hieraan is tegemoet gekomen.

Rol en taak toezichthouders

Vrijwel alle geconsulteerde partijen hebben het belang benadrukt van een duidelijke taakverdeling en een nauwe samenwerking tussen DNB en de AFM teneinde overlap in toezichtactiviteiten («twee-loketten-model») te voorkomen. In het Deel Prudentieel toezicht is beoogd de taakverdeling tussen de toezichthouders scherp te omschrijven. De verplichting tot een nauwe samenwerking tussen de toezichthouders zal worden neergelegd in de samenwerkingsbepalingen in het Algemeen deel. De samenwerking kan nader worden uitgewerkt in een convenant tussen de toezichthouders.

De taakverdeling tussen DNB en de AFM komt pregnant aan de orde bij de markttoetredingstoets van bankbeleggingsondernemingen, de markttoetredingstoets van rechtsbijstandverzekeraars en bij het toezicht op de bedrijfsvoering omdat prudentieel toezicht en gedragstoezicht elkaar daarbij raken. Hieronder wordt afzonderlijk op deze drie aspecten ingegaan.

Ten eerste de markttoetreding van bankbeleggingsondernemingen. DNB heeft onderschreven dat het ter consultatie gepubliceerde deel voorziet in een heldere taakverdeling. Mede op suggestie van de AFM zijn de bepalingen met betrekking tot bankbeleggingsondernemingen gesplitst. Het Deel Prudentieel toezicht bevat de bevoegdheden van DNB, het Deel Gedragstoezicht de bevoegdheden van de AFM. De NVB en het Verbond hebben in hun reactie aangegeven bezwaren te hebben tegen het feit dat in het ter consultatie gepubliceerde deel een belangrijke rol aan de AFM toekomt bij de markttoetreding van bankbeleggingsondernemingen: de door de AFM te verstrekken verklaring van geen bezwaar is voor DNB een noodzakelijke voorwaarde voor vergunningverlening. De NVB en het Verbond geven er de voorkeur aan om alleen DNB te belasten met de

markttoetredingstoets. Daarnaast heeft DNB opgemerkt een opeenstapeling van bestuursrechtelijke procedures te vrezem, omdat zowel de in het ter consultatie gepubliceerde deel vereiste verlening van de verklaring van geen bezwaar door de AFM als de vergunningverlening door DNB vatbaar zijn voor bezwaar. Aan deze bezwaren is als volgt tegemoet gekomen. Zoals hiervoor aangegeven, is in het wetsvoorstel gekozen voor het model van één vergunningverlenende toezichthouder (paragraaf 5.2). Voor kredietinstellingen en verzekeraars is dit DNB. Daarbij wordt de toets die in het kader van deze vergunningverlening plaatsvindt beperkt tot prudentiële en algemene aspecten. Op de gedragsregels wordt pas in het lopend toezicht door de AFM toegezien. Dit neemt echter niet weg dat het noodzakelijk is een aantal belangrijke gedragstypische aspecten reeds voor de markttoetreding van bankbeleggingsondernemingen door een toezichthouder te laten beoordelen. Het ligt voor de hand deze beoordeling feitelijk te laten uitvoeren door de AFM, aangezien deze toezichthouder op dit terrein de meeste expertise heeft en het toezicht na de vergunningverlening op deze onderwerpen verricht. In een eerdere consultatie die specifiek over de bankbeleggingsondernemingen ging, bleek dat dit uitgangspunt ook werd ondersteund door onder meer de Raad voor de Effectenbranche en de Consumentenbond. Mede naar aanleiding van de opmerkingen van de NVB en het Verbond is de procedure waarin DNB op basis van een verklaring van geen bezwaar van de AFM over de vergunningverlening besluit vervangen door een «lichtere» procedure. De AFM adviseert DNB bij de vergunningverlening over de gedragsaspecten. DNB verleent de vergunning met inachtneming van het AFM-advies. Op grond van het algemeen bestuursrecht mag DNB alleen gemotiveerd van het advies van de AFM afwijken (artikel 3:50 Awb). Deze procedure zal worden geregeld in de samenwerkingsbepalingen in het Algemeen deel. Nu de procedure inzake de verlening van een verklaring van geen bezwaar is vervangen door een adviesprocedure wordt ook aan het bezwaar van DNB tegemoet gekomen. De advisering door de AFM is niet afzonderlijk vatbaar voor bezwaar en beroep. Bezwaar of beroep staat slechts open tegen de vergunningverlening door DNB, ook als dit zich in feite tegen het advies van de AFM richt.

Ten tweede speelt de taakverdeling tussen de toezichthouders een rol bij de markttoetredingstoets van rechtsbijstandverzekeraars. De NVB en het Verbond hebben ook hierbij de voorkeur uitgesproken om de gehele markttoetreding bij DNB onder te brengen. Bij rechtsbijstandverzekeraars is één gedragstypisch aspect echter van een dusdanig belang dat toetsing hiervan vooraf dient plaats te vinden. Het betreft het vereiste van het voeren van een gescheiden bedrijfsvoering, teneinde mogelijke belangenverstrengeling ten nadele van de verzekerde te voorkomen. Aangezien de AFM op het terrein van de zorgvuldige behandeling van consumenten de meeste expertise heeft, ligt het voor de hand deze gedragstoets door de AFM te laten uitvoeren. DNB zal het advies van de AFM betrekken in haar besluit omtrent de vergunningverlening. Ook hier is artikel 3:50 Awb van toepassing. DNB heeft ingestemd met deze vormgeving van de markttoetredingstoets voor rechtsbijstandverzekeraars.

Tot slot komt de taakverdeling tussen DNB en de AFM aan de orde bij de aspecten van de bedrijfsvoering. Volgens de toezichthouders dienen deze zoveel mogelijk gescheiden te worden in prudentiële, gedrags- en algemene aspecten. Met de voorstellen van DNB op dit punt is rekening gehouden bij het opstellen van het bedrijfsvoeringartikel. De AFM heeft ervoor gepleit dat zij in uitzonderlijke situaties ook als niet-vergunningverlenende toezichthouder voor het toezicht op de naleving van gedragsregels zelfstandig de onderdelen van de bedrijfsvoering die verband houden met de algemene en prudentiële aspecten mag onderzoeken. In de samenwerkingsbepalingen in het Algemeen deel

zal worden opgenomen dat, voor zover de toezichthouders gegevens nodig hebben voor het toezicht op de naleving van de regels over de algemene aspecten en integriteitsaspecten van de bedrijfsvoering van een financiële onderneming, die ten aanzien van de naleving van die regels onder toezicht staat van de andere toezichthouder, zij geen gebruik maken van de bevoegdheden op grond van de artikelen 5:15 (betreden van plaatsen), 5:16 (vorderen van inlichtingen) en 5:17 (inzage in zakelijke gegevens en bescheiden) van de Awb dan nadat aan de andere toezichthouder is verzocht deze gegevens te verstrekken en is gebleken dat deze aan dit verzoek niet tegemoet zal komen. Van het voorgaande kan na overleg met de andere toezichthouder worden afgeweken indien sprake is van een redelijk vermoeden van overtreding van de regels met betrekking tot de algemene aspecten en integriteitsaspecten van de bedrijfsvoering en onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Bevoegdheden van de toezichthouder

Zowel de NVB en het Verbond als de REB hebben benadrukt dat delegatie van *regelgevende bevoegdheid* aan de toezichthouders niet ongeclausuleerd mag geschieden en met waarborgen omkleed moet worden. In de nota van wijziging zijn de delegatiegrondslagen zo goed mogelijk geclausuleerd. Bovendien zal de toezichthouders nog slechts de bevoegdheid worden gegeven om regels met een technisch of organisatorisch karakter vast te stellen.

In sommige van de huidige toezichtwetten is, waar het gaat om de toepassing van toezichtbevoegdheden, de zinsnede «naar het oordeel van» opgenomen. Deze zinsnede brengt tot uiting dat de toezichthouder *beoordelingsvrijheid* toekomt. De toezichthouders hebben het behoud van beoordelingsvrijheid bepleit. Vooropgesteld dient te worden dat het vervallen van de zinsnede niet de *beoordelingsruimte* van de toezichthouder aantast. De mening van de toezichthouders dat beoordelingsruimte essentieel kan zijn voor een slagvaardig financieel toezicht wordt gedeeld. Beoordelingsruimte, doorgaans in combinatie met beleidsvrijheid, stelt de toezichthouder in staat bij door hem te nemen besluiten optimaal rekening te houden met de omstandigheden van het geval, zijn expertise volledig te benutten en in te spelen op nieuwe marktontwikkelingen bij gevallen waarin regelgeving daarop nog niet is toegespitst. Dit komt in de nota van wijziging tot uitdrukking in de grotendeels ongebonden bevoegdheidstoedeling (de toezichthouder *kan* besluiten). Bij beoordelingsvrijheid zijn echter de transparante toezichtuitoefening, de mogelijkheden voor rechterlijke toetsing en de rechtszekerheid in het geding. Daarom is terughoudendheid geboden bij het toekennen van beoordelingsvrijheid in gevallen waarin ook ongebonden bevoegdheidstoedeling bestaat, hetgeen ook wordt bevestigd in de juridische doctrine. In de nota van wijziging is aan de wensen van DNB tegemoet gekomen door de juiste balans tussen slagvaardigheid en rechtszekerheid te zoeken in het toekennen van beoordelingsruimte.

Voorts hebben DNB en de AFM de uitbreiding van de zogenaamde *vaststellingsbevoegdheid* in de verzekeringssector analoog aan artikel 8 van de Wtn en artikel 18 van de Wtv 1993 naar alle sectoren bepleit. De toezichthouders hebben betoogd dat een dergelijke bevoegdheid de rechtszekerheid voor marktpartijen ten goede komt, waardoor onnodig belastende procedures ter verkrijging van een bestuurlijk rechtsoordeel en pro forma vergunningaanvragen kunnen worden voorkomen. Om redenen die in de toelichting bij artikel 1:1, eerste lid, onderdeel hhh, uiteengezet zijn, is besloten de vaststellingsbevoegdheid ten aanzien van de verzekeringssector niet over te nemen en deze voor andere sectoren niet te introduceren. Hiermee wordt het wetsvoorstel in lijn gebracht met

de Awb. DNB en de AFM hebben te kennen gegeven deze keuze te betreuren.

Definitie van bank

DNB heeft aangegeven dat de aanpassing van de definitie van bank aan de EU-definitie een goede gedachte is, maar heeft een kanttekening geplaatst bij het feit dat daarmee instellingen die opvorderbare gelden buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen aantrekken en voor eigen rekening en risico uitzetten in beleggingen, anders dan krediet, buiten de reikwijdte van het prudentieel toezicht komen te vallen. DNB heeft erop gewezen dat met deze activiteit in de kern het «bedrijf van kredietinstelling» wordt uitgeoefend, omdat er gelden buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen worden aangetrokken waarmee complexe financiële risico's worden gelopen. Deze kanttekening levert geen reden op de voorgestelde definitie van bank te wijzigen. In Nederland zijn momenteel geen instellingen actief die opvorderbare gelden buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen aantrekken en deze opvorderbare gelden enkel in beleggingen uitzetten. Bovendien is in de literatuur positief gereageerd op het schrappen van de woorden «of beleggen», omdat daarmee in de praktijk gerezen vragen met betrekking tot de reikwijdte van de Wtk 1992 definitief tot het verleden behoren.¹ Ten slotte is van belang dat de reikwijdte van het begrip «bank» in de eerste plaats wordt bepaald door de richtlijn banken.

Clifford Chance heeft de aandacht gevestigd op een met de definitie van bank samenhangende kwestie. Het gaat om de in het ter consultatie gepubliceerde deel opgenomen notificatieprocedure voor kredietinstellingen met zetel in een andere lidstaat, die in Nederland door middel van het verrichten van diensten gelden buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen wensen aan te trekken (artikel 32 van de Wtk 1992, ter implementatie van artikel 21 van de richtlijn banken). Uit artikel 32 van de Wtk 1992 en de in het consultatiedocument opgenomen bepaling bleek niet voldoende duidelijk dat de notificatieprocedure slechts open stond voor vergunninghoudende kredietinstellingen uit een andere lidstaat. Clifford Chance heeft gewezen op de gevolgen hiervan voor financiële ondernemingen die in de staat van hun zetel niet als kredietinstelling worden aangemerkt, maar in Nederland wel vanwege de ruime definitie en interpretatie van «kredietinstelling» onder de Wtk 1992. Deze financiële ondernemingen zijn in de staat van hun zetel niet in staat om de voor de notificatieprocedure noodzakelijke vergunning te verkrijgen, zodat zij bij DNB een vergunning zouden moeten aanvragen. Dit kan ongewenste consequenties hebben voor de Nederlandse kapitaalmarkt. Naar aanleiding van dit commentaar is de bepaling (oud artikel 32 Wtk 1992) aangepast zodat deze enkel is gericht tot «een kredietinstelling met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat». Uit deze formulering blijkt nu duidelijk dat de bepaling niet van toepassing is op financiële ondernemingen die in de staat van hun zetel niet als kredietinstelling worden aangemerkt.

Definitie professionele marktpartij

DNB, de AFM en de NVB en het Verbond hebben kanttekeningen geplaatst bij de definitie van «professionele marktpartij». De AFM heeft aangegeven dat dit begrip uniform zou moeten worden gedefinieerd in het Algemeen deel, omdat het begrip in zowel het Deel Prudentieel toezicht als het Deel Gedragstoezicht wordt gebruikt. Indien een afwijking van de uniforme definitie ten aanzien van bepaalde gevallen noodzakelijk is, verdient het de voorkeur om verschillende begrippen voor de onderscheiden gevallen te gebruiken. De NVB en het Verbond hebben gevraagd

¹ Zie: C.M. Grundmann-van de Krol, Consultatiewetsvoorstel deel 2 (prudentieel toezicht) Wet financieel toezicht (Wft), Ondernemingsrecht 2004, nr. 5, pp. 169–170.

waarom met de definitie niet is aangesloten bij de definitie uit richtlijn nr. 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van richtlijn 93/22/EEG van de Raad (PbEG L 145) (richtlijn markten voor financiële instrumenten). Dit commentaar van de AFM, de NVB en het Verbond is als volgt verwerkt. De definitie van «professionele marktpartij» heeft zowel betrekking op het Deel Prudentieel toezicht als het Deel Gedragstoezicht, voor zover het Deel Gedragstoezicht betrekking heeft op de uitgifte van effecten, gebaseerd op richtlijn nr. 2003/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 4 november 2003 betreffende het prospectus dat gepubliceerd moet worden wanneer effecten aan het publiek worden aangeboden of tot de handel worden toegelaten en tot wijziging van richtlijn 2001/34/EG (PbEG L 345) (prospectusrichtlijn). Voor deze twee delen is het mogelijk gebleken om tot één definitie te komen. Voor zover het Deel Gedragstoezicht betrekking heeft op diensten van beleggingsondernemingen en beleggingsdiensten is in plaats van «professionele marktpartij» het begrip «professionele belegger» geïntroduceerd. De definitie van professionele belegger wordt gebaseerd op de huidige regelgeving die voortvloeit uit de richtlijn nr. 93/22/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten (PbEG L 141) (richtlijn beleggingsdiensten). Aansluiting bij de definitie van «professionele marktpartij» is niet mogelijk gebleken voor dat gedeelte van het Deel Gedragstoezicht omdat de definitie van «professionele marktpartij» en de huidige uitwerking van «professionele belegger» uiteenlopen. Bij de implementatie van de richtlijn markten voor financiële instrumenten, die de richtlijn beleggingsdiensten vervangt, zal dit nader bekeken worden. Vooruitlopen op die implementatie is niet mogelijk, omdat de uitwerking van de richtlijn markten voor financiële instrumenten nog niet vaststaat. DNB heeft geconstateerd dat de geconsulteerde definitie van «professionele marktpartij» ruimer was dan de formulering in de prospectusrichtlijn en dat daarom een nadere inperking nodig was. Een ruimere definitie van «professionele marktpartij» dan in de prospectusrichtlijn is niet beoogd. Op dit punt is de toelichting aangevuld zodat duidelijk is welke marktpartijen onder de definitie vallen.

Liquiditeitstoezicht

DNB heeft er in haar reactie op aangedrongen de wettelijke grondslag voor het liquiditeitstoezicht uit te breiden tot alle financiële ondernemingen omdat uitsluiting van verzekeraars en beleggingsondernemingen de indruk zou kunnen wekken dat deze niet voldoende liquide behoeven te zijn. In het Deel Prudentieel toezicht is een dergelijke uitbreiding niet opgenomen. Het liquiditeitstoezicht op verzekeraars en beleggingsondernemingen heeft een wezenlijk andere functie dan het liquiditeitsstoezicht op grond van dit deel. Wel is in de toelichting bij de wettelijke grondslag en bij de bedrijfsvoering ter verduidelijking een passage opgenomen over de toetsing van de liquiditeitspositie door de toezichthouder in het kader van de bedrijfsvoering van een beleggingsonderneming en een verzekeraar.

Vvgb-stelsel

DNB, de NVB en het Verbond hebben de keuze onderschreven om het verlenen van vvgb's aan houders van gekwalificeerde deelnemingen volledig bij de prudentieel toezichthouder te beleggen. De AFM heeft aangegeven dat naar haar mening de gronden voor afwijzing van een vvgb deels uitgebreider zijn dan in de huidige situatie. Omdat het

geenszins de bedoeling is geweest de gronden voor afwijzing van een vvgb uit te breiden, zijn de betrokken artikelen aangepast.

Noodregeling

DNB heeft enkele kanttekeningen geplaatst bij de tekst over de noodregeling. Ten eerste heeft zij bezwaren geuit tegen de introductie van de mogelijkheid van hoger beroep tegen het uitspreken van de noodregeling in het geval van kredietinstellingen, omdat die de voortvarendheid van handelen van DNB en de bewindvoerder bij het uitvoeren van de noodregeling zou kunnen beknotten. Een mogelijk gevolg hiervan zou zijn dat instellingen illegaal gelden buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen kunnen aantrekken in de periode na het uitspreken van de noodregeling. Dit bezwaar wordt niet gedeeld. De snelle opvorderbaarheid van gelden die de kredietinstelling onder zich heeft, wordt door de mogelijkheid van hoger beroep niet onmogelijk. De noodregeling heeft tot gevolg dat de kredietinstelling met onmiddellijke ingang beschikkingsonbevoegd wordt. De opmerking dat «illegale» kredietinstellingen in zeer korte tijd zeer grote bedragen buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen kunnen aantrekken is dus onjuist voor zover deze opmerking betrekking heeft op de periode na het uitspreken van de noodregeling; de mogelijkheid van hoger beroep heeft geen invloed op die beschikkingsonbevoegdheid.

De mogelijkheid van hoger beroep moet worden afgewogen tegen de noodzaak van voortvarendheid. Om die reden is op twee punten aangesloten bij een «gewoon faillissement», en is op een derde punt zelfs nog verder gegaan. Die drie punten zijn de volgende:

a) Uitvoerbaarheid bij voorraad. De bewindvoerder kan direct aan de slag gaan; hij hoeft geenszins te wachten totdat de beroepstermijn is verstreken, laat staan totdat op het hoger beroep is beslist. Sterker nog, dat mag hij niet eens.

b) Ook indien het besluit tot instellen van de noodregeling zou worden vernietigd, blijven de handelingen van de bewindvoerder intact. Hij hoeft zich dus geenszins terughoudend op te stellen. Op dit specifieke punt is er geen verschil met een gewoon faillissement, waarin eveneens de grootste voortvarendheid is vereist. In een gewoon faillissement levert deze regel geen problemen op.

c) In een gewoon faillissement geldt een beroepstermijn van twee weken indien de schuldenaar niet is gehoord. In het Deel Prudentieel toezicht is deze termijn een week.

Ten tweede heeft DNB aangevoerd dat een faillissement kan worden uitgesproken op de grond dat ten minste twee schuldeisers onbetaald worden gelaten, hetgeen een andere grond is dan die waarop de noodregeling wordt uitgesproken. Dit bezwaar versterkt echter slechts de voorkeur voor de mogelijkheid van hoger beroep. De beoordeling of voldaan is aan de eis dat ten minste twee vorderingen onbetaald zijn gebleven zal zelden tot een uitspraak leiden die correctie behoeft. Overigens geldt voor het faillissement van een kredietinstelling ook niet de grond van twee of meer onbetaalde vorderingen, maar de grond, genoemd in artikel 77 van de Wtk 1992.

Ten derde heeft DNB opgemerkt dat in de thans voorliggende nota van wijziging de rechtbank aan de bewindvoerder een machtiging die strekt tot overdracht van verbintenissen of tot liquidatie van het bedrijf moet geven op het moment van het uitspreken van de noodregeling. DNB heeft voorgesteld dit in algemene termen te regelen, zodat de rechtbank de machtiging kan geven op het moment van het uitspreken van de noodregeling, maar ook later. Dit is overgenomen.

Tot slot heeft DNB opgemerkt te hechten aan het behoud van de mogelijkheid dat DNB zelf de rechtbank vraagt een specifieke machtiging te geven. Aan deze opmerking is geen gevolg gegeven. Voor zover deze opmerking ziet op de situatie waarin DNB in haar verzoekschrift vraagt om een specifieke machtiging, is gehandhaafd dat het uiteindelijk de rechtbank is die beslist. Zou het om een «echt» verzoek gaan van DNB, dan zou twijfel kunnen rijzen over de vraag of de rechtbank een machtiging kan geven waar niet om is verzocht. Die twijfel moet worden vermeden. Voor zover de opmerking van DNB ziet op de situatie waarin de noodregeling reeds is uitgesproken en het erom gaat dat voor de eerste keer een machtiging wordt gegeven, dan wel een bestaande machtiging wordt gewijzigd, wordt het volgende opgemerkt. Indien de bewindvoerders menen met de bestaande situatie niet voldoende uit de voeten te kunnen, zullen zij zelf een machtiging c.q. een wijziging van de machtiging vragen. De opmerking van DNB is alleen van belang voor de situatie waarin de bewindvoerders dat niet hebben gedaan. Zou DNB een machtiging in die situatie kunnen vragen, dan wordt daarmee nog niet bereikt dat de bewindvoerders die machtiging ook daadwerkelijk gebruiken.

Toezicht op clearinginstellingen

Zoals reeds opgemerkt heeft de Raad van State op 28 mei 2004 advies gegeven met betrekking tot een wetsvoorstel waarvan nadien is besloten dat het niet wordt ingediend in de Tweede Kamer. Bij de regeling van het toezicht op clearinginstellingen in het thans voorliggende deel en in het Deel Gedragstoezicht is rekening gehouden met het advies van de Raad van State.

Bij de voorbereiding van het oorspronkelijke wetsvoorstel zijn de AFM en DNB betrokken, die ook advies hebben gegeven met betrekking tot een bijna definitief concept. Ook heeft informeel overleg met Euronext plaatsgevonden. Voorts is een aantal organisaties direct benaderd met het verzoek advies te geven. Een advies is ontvangen van de NVB. Voorts is hetzelfde concept op de internetpagina van het ministerie van Financiën gepubliceerd met de uitnodiging commentaar te geven. Sommige belanghebbenden zijn schriftelijk gewezen op deze uitnodiging. Twee commentaren zijn ontvangen, één van de clearinginstelling Kas Bank, en één van mr. R. Smits, advocaat te Amsterdam. Hieronder wordt ingegaan op de voornaamste punten van deze adviezen.

De AFM heeft positief geadviseerd. DNB meent dat de berekening van de administratieve lasten in het voor advies gezonden concept aan de lage kant is. In de thans voorliggende nota van toelichting is de berekening herzien aan de hand van een andere, meer recente rekenmethode. Ten opzichte van het voor advies aan DNB gezonden concept is het uiteindelijke bedrag aan administratieve lasten verhoogd. Voorts noemt DNB als aandachtspunt dat op grond van dit wetsvoorstel niet alleen DNB als prudentieel toezichthouder, maar ook de AFM als gedrags-toezichthouder een vergunning voor clearingactiviteiten kan afgeven. Deze situatie doet zich onder de thans voorliggende nota van wijziging niet meer voor. In de systematiek van het wetsvoorstel treedt nog maar één toezichthouder op als vergunningverlenende instantie ten aanzien van ondernemingen die het bedrijf van clearinginstelling uit willen oefenen. Aangezien het primaire doel van het toezicht op clearinginstellingen is gelegen in de soliditeit van clearinginstellingen is dit DNB.

De NVB vroeg zich naar aanleiding van het niet-ingediende wetsvoorstel af in hoeverre de clearingfunctie onder het brede gedragstoezicht dient te vallen. De vraag had betrekking op een wijziging van de Wte 1995 maar is ook van belang in het kader van dit wetsvoorstel. Clearinginstellingen

dienen aan de effectentypische gedragsregels van afdeling 3.8.2 van het Deel Gedragstoezicht te voldoen, alsmede aan een aantal algemene gedragsregels zoals neergelegd in andere hoofdstukken van het Deel Gedragstoezicht. Hierbij wordt opgemerkt dat clearinginstellingen alleen professionele klanten hebben, zodat de gedragsregels inzake de omgang met cliënten slechts ten dele van toepassing zijn. Het gedragstoezicht op clearinginstellingen zal omvatten de openbaarheid van de criteria aan de hand waarvan clearinginstellingen clearingovereenkomsten willen sluiten, de bedrijfsvoering voor zover deze is afgeleid van aspecten die in het Deel Gedragstoezicht worden geregeld, interne voorschriften voor het omgaan met koersgevoelige informatie en privé-beleggingstransacties, het voorkomen van belangenverstremming ingeval het bedrijf van clearinginstelling wordt gecombineerd met het bedrijf van een effectenbedrijf en zorgvuldige behandeling van cliënten.

Voorts wijst de NVB erop dat Nederlandse clearinginstellingen diensten aanbieden of gaan aanbieden in andere landen. Opgemerkt wordt dat dit een van de redenen is om het toezicht op clearinginstellingen in te voeren. De toegang van Nederlandse instellingen tot financiële markten in het buitenland wordt vergemakkelijkt indien er toezicht op die instellingen is. Daarmee wordt immers hun soliditeit vergroot.

De NVB merkt op dat de overeenkomsten tussen LCH.Clearnet en de clearinginstellingen worden beheerst door het recht dat van toepassing is op grond van het Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst. In de praktijk zal dit Frans recht zijn. Ook de Kas Bank maakt deze opmerking. Deze opmerking is op zich juist, maar het antwoord op de vraag welk recht de overeenkomsten tussen de centrale tegenpartij en de clearinginstellingen beheerst is niet van invloed op de vormgeving van het toezicht op clearinginstellingen.

De opmerkingen van de heer Smits hebben geleid tot enkele aanpassingen.

Bij het omzetten van de memorie van toelichting op het wetsvoorstel dat niet is ingediend naar deze toelichting is rekening gehouden met het advies van de Raad van State, en de gezamenlijke adviezen van anderen.

Administratieve lasten

De NVB en het Verbond hebben enkele opmerkingen geplaatst bij de voorstellen ter reductie van de administratieve lasten voor de financiële sector. Allereerst achten zij het opvoeren van de (overigens zeer geringe) administratieve lastenreductie vanwege het vervallen van de registratieplicht voor verschillende vormen van financieringsmaatschappijen onterecht omdat deze registratieplicht slechts kort heeft bestaan. Opgemerkt wordt dat het verwachte niveau van de administratieve lasten wordt afgezet tegen het niveau van de administratieve lasten zoals berekend in de nulmeting op de peildatum 31 december 2002. De kabinetsdoelstelling is om de administratieve lasten ten opzichte van het lastenniveau op die datum met 25% te verlagen. Daarbij is derhalve niet van belang hoe lang een administratieve lastenverplichting heeft bestaan.

Voorts hebben de NVB en het Verbond hun twijfels geuit over de haalbaarheid van enkele reductievoorstellen. Als voorbeelden hebben zij de voorstellen inzake de vermindering van het aantal door banken te verstrekken staten en de verlaging van de frequentie van de verstrekking van rapportages genoemd. Uiteraard kan de administratieve lastenreductie vooraf niet met zekerheid worden vastgesteld. De reductievoorstellen zijn echter gebaseerd op realistische schattingen en zijn in samenspraak met DNB en marktpartijen geformuleerd. DNB heeft in haar

reactie aangegeven gecommiteerd te zijn waar mogelijk de administratieve lasten van haar toezicht te verminderen, daarbij verwijzend naar de concrete reductievoorstellen die daartoe reeds zijn geformuleerd. Daarom worden de twijfels van de NVB en het Verbond over de haalbaarheid van de reductievoorstellen niet gedeeld. Wel is getracht de voorstellen op onderdelen uitvoeriger te onderbouwen.

Bij het voorstel inzake het formulier voor de betrouwbaarheidstoetsing van bestuurders hebben de NVB en het Verbond opgemerkt dat de reductie niet de in ter consultatie gepubliceerde deel genoemde 50% bedraagt. Het feit dat in plaats van twee formulieren nog slechts één formulier ingevuld hoeft te worden, betekent niet dat de administratieve lasten met de helft verminderen. Waar de formulieren dezelfde vragen bevatten, levert het niet hoeven kopiëren van de antwoorden een reductie op die kleiner is dan 50%. Deze mening wordt gedeeld. Om die reden is de administratieve lastenreductie neerwaarts bijgesteld tot 10%.

Artikelsgewijs

Onderdeel A

Artikel 1:1

Dit onderdeel betreft een nieuw opgesteld artikel 1:1. In vergelijking met het aanvankelijk voorgestelde artikel worden thans ook de begrippen omschreven die geheel of voornamelijk betrekking hebben op het Deel Prudentieel toezicht. Het Deel Prudentieel toezicht bevat voorts in hoofdstuk 2.6 nog enkele specifieke begripsomschrijvingen. Het betreft begrippen waaraan in hoofdstuk 2.6 een andere betekenis toekomt dan in de rest van het wetsvoorstel. De begrippen die in artikel 1:1 zijn opgenomen maar nog niet van een omschrijving zijn voorzien, zullen worden omschreven bij gelegenheid van de nota van wijziging waarbij het Deel Gedragstoezicht wordt toegevoegd aan het wetsvoorstel.

Hieronder worden de begripsomschrijvingen die betrekking hebben op het Deel Prudentieel toezicht nader toegelicht. Ten opzichte van de huidige toezichtwetten komt een aantal definities niet meer voor, omdat deze definities een niet van het gewone taalgebruik afwijkende betekenis hebben. Zo is het begrip «acquisitie» uit de Wtv 1993 en de Wtn niet opgenomen in het wetsvoorstel. Verder zijn de huidige definities van «levensverzekeringsbedrijf» (artikel 1, eerste lid, onderdeel d, van de Wtv 1993), «natura-uitvaartverzekeringsbedrijf» (artikel 1, onderdeel b, van de Wtn) en «schadeverzekeringsbedrijf» (artikel 1, eerste lid, onderdeel c, van de Wtv 1993) niet opgenomen in het wetsvoorstel. Dit omdat deze begrippen niet een van het gewone taalgebruik afwijkende betekenis hebben. In het Deel Prudentieel toezicht wordt wel gesproken van «bedrijf van bank», «bedrijf van levensverzekeraar» enzovoorts. Opgemerkt zij dat in de huidige toezichtwetten in de definities «levensverzekeringsbedrijf», «natura-uitvaartverzekeringsbedrijf» en «schadeverzekeringsbedrijf» de zinsnede «ook al wordt daarmee niet beoogd het maken van winst» is opgenomen. Aangezien in het wetsvoorstel onder een «financiële onderneming» mede wordt verstaan de financiële onderneming die niet tot doel heeft het maken van winst, komt deze zinsnede evenmin terug.

Onderdeel g

Om de inzichtelijkheid van het wetsvoorstel te bevorderen zijn naast een definitie van «kredietinstelling» (onderdeel fff), definities opgenomen van «bank» (onderdeel g) en «elektronischgeldinstelling» (onderdeel kk). In de

Wtk 1992 wordt «kredietinstelling» in artikel 1, eerste lid, onderdeel a, gedefinieerd als:

1°. een onderneming of instelling die haar bedrijf maakt van het ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen of beleggingen; dan wel

2°. een onderneming of instelling, anders dan bedoeld onder 1°, die gelden ter beschikking krijgt in ruil waarvoor elektronisch geld wordt uitgegeven waarmee betalingen kunnen worden verricht ook aan anderen dan de onderneming of instelling die het elektronisch geld uitgeeft.

Met de onder 1° omschreven onderneming wordt een «bank» bedoeld, met de onder 2° omschreven onderneming een «elektronischgeldinstelling». De richtlijn banken omschrijft een elektronischgeldinstelling als een kredietinstelling, hoewel een elektronischgeldinstelling geen kredieten mag verlenen. De reden hiervoor is dat de Europese Centrale Bank op grond van haar statuten alleen aan kredietinstellingen reserveverplichtingen kan opleggen. Om mogelijk te maken dat deze reserveverplichtingen ook aan elektronischgeldinstellingen kunnen worden opgelegd, is in de Wtk 1992 een elektronischgeldinstelling aangemerkt als kredietinstelling. Voorgesteld wordt om het begrip «kredietinstelling» niet meer materieel te omschrijven, maar aparte materiele definities op te nemen van «bank» en «elektronischgeldinstelling». Dit leidt ertoe dat in onderdeel fff «kredietinstelling» wordt gedefinieerd als «een bank of een elektronischgeldinstelling». Door opname van de begrippen «bank» en «elektronischgeldinstelling» wordt het onderscheid tussen een «eigenlijke kredietinstelling» (een bank) en een «oneigenlijke kredietinstelling» (een elektronischgeldinstelling) in het gehele wetsvoorstel verduidelijkt. Het begrip «kredietinstelling» wordt dan alleen gebruikt indien beide financiële ondernemingen worden bedoeld, met uitzondering van het begrip «centrale kredietinstelling» (zie de toelichting op onderdeel y).

In vergelijking met de definitie van «kredietinstelling» in artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de Wtk 1992 wijkt de voorgestelde definitie van «bank» in diverse opzichten af. Zoals aangegeven in de algemene toelichting bij deze nota van wijziging wordt voorgesteld de definitie van «bank» zodanig aan te passen dat deze meer in lijn is met de richtlijn banken.

In de eerste plaats wordt voorgesteld het huidige element «of beleggingen» te laten vervallen. Dit heeft tot gevolg dat degene die zijn bedrijf maakt van het buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van gelden van anderen dan professionele marktpartijen, en van het voor eigen rekening verrichten van *uitsluitend* beleggingen (dus niet tevens kredietuitzettingen) niet als bank kwalificeert en zodoende niet onder de reikwijdte van dit wetsvoorstel valt. Verder wordt de definitie zodanig geredigeerd dat daaruit blijkt dat om te kwalificeren als bank buiten besloten kring (zie voor «besloten kring» onderdeel s) al dan niet op termijn opvorderbare gelden ter beschikking moeten worden verkregen van anderen dan professionele marktpartijen (zie voor «professionele marktpartij» onderdeel bbbb). Het begrip «buiten besloten kring» vormt tezamen met het begrip «anderen dan professionele marktpartijen» de Nederlandse implementatie van het begrip «publiek» uit de definitie van «kredietinstelling» in artikel 1, onderdeel a, van de richtlijn banken. Voor deze wijze van implementatie van het begrip «publiek» is gekozen omdat de term «publiek» in het normale spraakgebruik erg breed is en eigenlijk alles en iedereen kan omvatten. Zonder nadere begrenzing is dit begrip dan ook niet goed bruikbaar. Door de begrippen «besloten kring» en «professionele marktpartij» te gebruiken, wordt voorzien in de noodzakelijke invulling van het begrip «publiek». Dit betreft voortzetting van bestaand beleid. Ook onder de Wtk 1992 werden deze begrippen gebruikt

ter afbakening van «publiek». Door het begrip «publiek» niet te gebruiken in de definitie van «bank», kan dit begrip in dit wetsvoorstel gebruikt worden in de betekenis van het normale spraakgebruik. Dit is met name noodzakelijk bij het «aanbieden van effecten en beleggingsobjecten» in het Deel Gedragstoezicht van dit wetsvoorstel.

Uit de definitie volgt dat degene die, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden ter beschikking verkrijgt van uitsluitend professionele marktpartijen of van partijen die behoren tot een besloten kring niet als bank kwalificeert. Het betreft hier veelal financieringsmaatschappijen. Onder de Wtk 1992 vallen deze maatschappijen onder de definitie van «kredietinstelling», maar zijn zij vrijgesteld in artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992, indien zij voldoen aan de voorwaarden genoemd in artikel 4 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992. De achterliggende gedachte om deze ondernemingen vrij te stellen, is dat de crediteuren van een dergelijke onderneming geacht mogen worden zelf voldoende in staat te zijn de financiële soliditeit van de onderneming waaraan zij hun gelden toevertrouwen, te beoordelen. Artikel 4 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 bepaalt dat een vrijgestelde financieringsmaatschappij zich dient te melden bij DNB, onder overlegging van diverse gegevens betreffende haar identiteit. Tevens is een financieringsmaatschappij op basis van voornoemd artikel verplicht om wijzigingen van de verstrekte gegevens aan DNB mede te delen (de voorwaarden van artikel 4 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 zullen in deze toelichting verder worden aangeduid met: de registratieplicht). Het feit dat ondernemingen die uitsluitend gelden ter beschikking verkrijgen van professionele marktpartijen of partijen die behoren tot een besloten kring niet langer onder de definitie van bank vallen, betekent dat geen vrijstelling van deze ondernemingen nodig is en dat hierdoor ook de registratieplicht die in de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 aan deze ondernemingen is opgelegd, kan komen te vervallen. Dit is ook wenselijk, aangezien de invoering van de registratieplicht na de gebeurtenissen op 11 september 2001 slechts een korte termijn oplossing was, totdat het toezicht op trustkantoren zou zijn vormgegeven. Op 1 maart 2004 is de Wet toezicht trustkantoren in werking getreden.

Aan degenen die als gevolg van de aanpassing van de definitie van bank niet langer als bank kwalificeren, wordt in artikel 2:5 de mogelijkheid geboden om vrijwillig een bankvergunning aan te vragen. Verwezen zij naar de toelichting bij dat artikel.

Opgemerkt zij dat degene die tegelijkertijd gelden aantrekt van een combinatie van verschillende besloten kringen als bank kwalificeert. Het aantrekken van een dergelijke combinatie wordt aangemerkt als «aantrekken buiten besloten kring». De nieuwe definitie brengt op dit punt geen wijziging van het bestaande beleid.

Degene die zijn bedrijf maakt van het buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen, en van het voor eigen rekening verrichten van *kredietuitzettingen* valt wel onder de nieuwe definitie van «bank». Onder de Wtk 1992 is echter een deel van deze banken onder voorwaarden vrijgesteld in artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992. Het gaat dan om de bijzondere financieringsmaatschappijen *die gelden ter beschikking verkrijgen door middel van het aanbieden van effecten en voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen*. Deze ondernemingen zijn in artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 vrijgesteld, indien zij hebben zorggedragen voor financiële zekerheid door middel van een onvoorwaardelijke garantie, een bankgarantie of een instandhoudingovereenkomst en tenminste 95 procent van de uitzettingen binnen concernverband doen. Voorts dienen deze ondernemingen op grond van artikel 3, eerste lid, van de

Vrijstellingsregeling Wtk 1992 te voldoen aan een registratieplicht. In artikel 2:4 wordt bepaald dat het Deel Prudentieel toezicht niet van toepassing is op het ter beschikking verkrijgen van gelden door middel van het aanbieden van effecten of beleggingsobjecten als bedoeld in [artikel 3:1.1, onderdeel j, onder 2°]¹, in overeenstemming met hetgeen dienaangaande bij of krachtens hoofdstuk 3.5 is bepaald, indien zorg gedragen wordt voor financiële zekerheid en tenminste 95 procent wordt uitgezet in concernverband. De registratieplicht zal om eerder genoemde redenen ook voor deze ondernemingen vervallen.

Voorts moet worden opgemerkt dat «degene die» als element is opgenomen in de definitie van «bank» en «elektronischgeldinstelling». De reden hiervoor is harmonisatie met de definities van «levensverzekeraar» en «schadeverzekeraar». Hiermee is niet beoogd inhoudelijke wijziging aan te brengen in de definitie van «bank» en «elektronischgeldinstelling» ten opzichte van de definitie van «kredietinstelling» in de Wtk 1992. Hetzelfde geldt voor de definities van «clearinginstelling» en «financiële instelling».

Hieronder worden nog enkele kernbegrippen uit de definitie van «bank» toegelicht. Onder de Wtk 1992 worden aan deze kernbegrippen door DNB een interpretatie gegeven in haar «Beleidsregel 2005 kernbegrippen markttoetreding en handhaving Wtk 1992» (Stcrt. 2004, 254). Met dit wetsvoorstel is er voor gekozen om deze belangrijke begrippen bij deze nota van wijziging toe te lichten.

Degene die buiten besloten kring, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden ter beschikking verkrijgt van anderen dan professionele marktpartijen en voor eigen rekening kredietuitzettingen verricht, wordt geacht hiervan «zijn bedrijf te maken», indien de bedoelde activiteit een zelfstandig identificeerbare activiteit betreft en de activiteit niet uitsluitend dient ter ondersteuning van de hoofdactiviteiten. Bij ondersteuning kan gedacht worden aan het kasbeheer door een industriële onderneming, uitsluitend ter financiering van de industriële activiteiten. Ook een holding die opvorderbare gelden ter beschikking verkrijgt en uitzet uitsluitend ten behoeve van de financiering van de werkmaatschappijen en dit doet ter ondersteuning van de eigenlijke hoofdactiviteiten (andere dan financieringsactiviteiten) wordt niet geacht «zijn bedrijf te maken van» het ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden en het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen. Het doel van de financieringsactiviteiten is doorslaggevend. Is het doel winst te maken op de financieringsactiviteiten, dan is sprake van «bedrijf maken van». Is het doel het bedrijf van de werkmaatschappijen, dan wordt niet gesproken van «bedrijf maken van». Het feit dat er ook als het doel van de holding het bedrijf van de werkmaatschappijen is, een positief verschil kan zijn tussen ingeleende en aan werkmaatschappijen uitgeleende gelden, doet hier niets aan af. Hierdoor kwalificeert de holding niet als bank.

Opgemerkt wordt dat het begrip «bedrijf maken van» voor meerdere definities van financiële ondernemingen in het Deel Prudentieel toezicht (zoals elektronischgeldinstelling, clearinginstelling, levensverzekeraar en schadeverzekeraar) van belang is. Het is niet de bedoeling aan «bedrijf maken van» in deze definities een andere betekenis toe te kennen dan aan «bedrijf maken van» in de definitie van «bank». In het kader van (destijds) de Wet op het Levensverzekeringbedrijf, Stb. 1922, 716, is het element «bedrijf maken van» (destijds geformuleerd als «het als bedrijf sluiten van overeenkomsten van levensverzekering») op een gelijksoortige manier uitgelegd². In het in de noot genoemde koninklijk besluit heeft de Kroon bepaald dat het sluiten van overeenkomsten als bedrijf de tegenstelling vormt tot het sluiten van enkele op zichzelf staande overeenkomsten,

¹ Verwijzingen naar artikelen waarvan thans bekend is dat deze bij tweede nota van wijziging zullen worden gewijzigd dan wel toegevoegd, worden tussen vierkante haken geplaatst.

² KB 28 juni 1980, nr. 130, AB 1980/477.

zodat in het algemeen een bedrijf aanwezig is telkens als aan iedereen of aan een ieder uit een bepaalde groep van personen de gelegenheid wordt geboden tot het sluiten van verzekeringen op het leven. Deze uitleg brengt mee dat «bedrijf maken van» bij verzekeraars de betekenis toekomt van «geregeld en stelselmatig». Nu het koninklijk besluit van de Kroon duidelijk betrekking heeft op verzekeraars, mag daaruit niet zonder meer worden geconcludeerd dat ook banken slechts hun «bedrijf maken van» indien zij «geregeld en stelselmatig» opvorderbare gelden ter beschikking verkrijgen. Wel kan worden gezegd dat voor banken geldt dat in ieder geval sprake is van «bedrijf maken van» indien «geregeld en stelselmatig» opvorderbare gelden ter beschikking worden verkregen. Op dit punt komt de betekenis van het begrip «bedrijf maken van» overeen met de betekenis van het begrip «bedrijfsmatig» in het verbod van artikel 2:28.

Onder «ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden» wordt verstaan het verkrijgen van opvorderbare gelden of het verkrijgen van de verplichting tot terugbetaling daarvan, bijvoorbeeld via het aanbieden van effecten, sluiten van leenovereenkomsten, schuld- of contracts-overneming.

Onder «al dan niet op termijn opvorderbare gelden» worden alle gelden verstaan die op enig moment terugbetaald moeten worden, uit welke hoofde dan ook, en waarvan op voorhand duidelijk is welk nominaal bedrag moet worden terugbetaald en op welke wijze de eventuele vergoeding moet worden berekend. Het doet daarbij niet ter zake of de terugbetalingsverplichting bestaat op of na een concrete datum, dan wel ten tijde van of na het voorvallen van enige omstandigheid.

Er is sprake van handelen «voor eigen rekening» indien een rechtspersoon of natuurlijke persoon zelf het financieel risico loopt van zijn kredietuitzettingen. Voorts is er sprake van handelen «voor eigen rekening» indien de rechtspersoon of natuurlijke persoon zelf een winst- of verliesgerelateerde vergoeding ontvangt met betrekking tot zijn kredietuitzettingen. Een rechtspersoon of natuurlijke persoon die zijn winst uiteindelijk als dividend aan anderen ten goed laat komen, handelt in beginsel met een winsttoegmerk en dus «voor eigen rekening».

Onder «kredietuitzettingen» wordt begrepen het verstrekken van nominaal opvorderbare gelden aan een ander, met het doel daardoor voor de geldgever of voor aan hem gerelateerde partijen op geld waardeerbare voordelen te verkrijgen. Of het verstrekken van gelden tot doel heeft het verkrijgen van op geld waardeerbare voordelen van geval tot geval beoordeeld. Aan de Beleidsregel 2005 kernbegrippen markttoetreding en handhaving Wtk 1992 kunnen wel een aantal indicatoren worden ontleend. Indien aan het tegoed meer dan een verwaarloosbare rentevergoeding gekoppeld is, indien het tegoed dient als zekerheid voor bestaande of toekomstige schulden van de geldgever of gerelateerde partijen, of indien als gevolg van het tegoed aan de geldgever of gerelateerde partijen faciliteiten of andere voordelen (bijvoorbeeld het kunnen schrijven van opties of het in rekening brengen van lagere tarieven voor diensten van de geldnemer worden toegekend), dan kan hierin een aanwijzing worden gevonden voor het streven naar op geld waardeerbare voordelen.

Onderdeel i

Op dit moment gelden verschillende regimes voor beheerders van beleggingsinstellingen, clearinginstellingen en natuur-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland. In het kader van dit wetsvoorstel is besloten die regimes te harmoniseren. Voorgesteld wordt om aan te sluiten bij het regime zoals opgenomen in artikel 17c van het

voorstel tot wijziging van de Wet toezicht beleggingsinstellingen met het oog op de modernisering van de wet en implementatie van richtlijn nr 2001/107/EG en richtlijn 2001/108/EG van 21 januari 2002 (kamerstukken I 2004/05, 28 998, A (wetsvoorstel Wtb 2004)). In bedoeld artikel 17c, eerste lid, is bepaald dat buitenlandse beleggingsinstellingen die hun rechten van deelneming in Nederland willen aanbieden en die een zetel hebben in een staat waar toezicht op beleggingsinstellingen wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die de wet beoogt te beschermen niet of slechts in beperkte mate aan het toezicht ingevolge de Wet toezicht beleggingsinstellingen zijn onderworpen.

Het is bedoeling dat bij algemene maatregel van bestuur staten worden aangewezen waar toezicht wordt uitgeoefend dat volgens de Minister van Financiën in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen. De definitie van beheerder met zetel in een niet-aangewezen staat is zo geformuleerd dat onder deze definitie beheerders met zetel in een staat buiten Nederland waar geen eisen worden gesteld die vergelijkbaar zijn met de eisen die in dit wetsvoorstel worden gesteld (verwezen wordt naar [artikel 3:2.3]). Met de beheerder uit de definitie wordt niet bedoeld op een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten (icbe-beheerder). Voor icbe-beheerders geldt op grond van richtlijn nr. 85/611/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's) (PbEG L 375) (richtlijn beleggingsinstellingen) het beginsel dat onder het toezicht valt van de lidstaat waar de desbetreffende onderneming zijn zetel heeft. Aan icbe-beheerders kunnen (slechts in zeer beperkte mate) regels worden gesteld door de lidstaat waar de desbetreffende icbe-beheerder een bijkantoor heeft of diensten verricht.

Onderdeel k

Deze definitie is gebaseerd op artikel 28a van de Wte 1995. Het beleggerscompensatiestelsel is op dit moment vastgelegd in een overeenkomst tussen toezichthouders en vertegenwoordigende organisaties van beleggingsondernemingen en banken. In afdeling 2.5.8 wordt voorgesteld dit stelsel op het niveau van de wet en algemene maatregel van bestuur te regelen.

Onderdeel s

Artikel 1:1, eerste lid, onderdeel s, geeft een definitie van het begrip «besloten kring». De omschrijving van dit begrip is noodzakelijk voor de afbakening van het begrip «bank» en voor de reikwijdte van artikel 2:29. Artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g, bepaalt dat om als bank te kunnen worden gekwalificeerd opvorderbare gelden buiten besloten kring ter beschikking worden verkregen van anderen dan professionele marktpartijen. Artikel 2:29 bepaalt dat het verboden is bedrijfsmatig buiten besloten kring, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen aan te trekken, ter beschikking te verkrijgen of ter beschikking te hebben. Het begrip «besloten kring» is dus evenals het begrip «professionele marktpartij» een kernbegrip in het Deel Prudentieel toezicht. Dit is de reden dat de definitie van «besloten kring» – evenals de definitie van «professionele marktpartij» (onderdeel bbbb) – op het niveau van de wet wordt geregeld.

Voorgesteld wordt dat de definitie van het begrip «besloten kring» zal gelden voor het Deel Prudentieel toezicht. Het begrip is van belang voor de afbakening van de reikwijdte van de regelgeving in dit deel.

Degene die het bedrijf van bank wil uitoefenen in Nederland is vergunningplichtig op grond van deze nota van wijziging. In artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g, wordt een bank gedefinieerd als degene die zijn bedrijf maakt van het buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen. Hieruit volgt dat degene die deze activiteiten uitsluitend binnen één besloten kring uitoefent, niet kwalificeert als bank en derhalve niet vergunningplichtig is. Het bovenstaande geldt op dezelfde wijze voor de activiteiten, bedoeld in artikel 2:29.

In het Deel Gedragstoezicht wordt het begrip besloten kring niet gehanteerd. In plaats daarvan wordt het getalscriterium uit de prospectusrichtlijn gebruikt. Degene die effecten, beleggingsobjecten of deelnemingsrechten in een beleggingsinstelling aanbiedt aan minder dan honderd personen per lidstaat, is vrijgesteld van de prospectusplicht. Voor het Deel Prudentieel toezicht is dit getalscriterium niet bruikbaar omdat het karakter van het prudentieel toezicht meer nuance vergt. In het Deel Prudentieel toezicht gaat het om opvorderbare gelden. Een consument die zijn geld aan een bank toevertrouwt dient er op te kunnen vertrouwen dat de bank in staat zal zijn het geld terug te betalen. Het toezicht dat op banken wordt gehouden, waarborgt dit. Degene die gelden aantrekt van personen die deel uit maken van een besloten kring, kwalificeert niet als bank en staat dus niet onder prudentieel toezicht. De rechtvaardiging hiervan is dat personen binnen een besloten kring in staat moeten worden geacht om de soliditeit van de onderneming waaraan zij hun geld toevertrouwen te beoordelen. In het Deel Gedragstoezicht staat niet voorop dat de consument aan wie een onderneming bijvoorbeeld effecten, beleggingsobjecten of deelnemingsrechten aanbiedt er op kan vertrouwen dat hij zijn geld terug ontvangt. Het betreft hier vaak geen opvorderbare gelden. Het gedragstoezicht ziet er juist op dat de consument voldoende informatie krijgt over het product dat hem wordt aangeboden. Degene die effecten, beleggingsobjecten of deelnemingsrechten in een beleggingsinstelling aanbiedt aan meer dan honderd personen dient hen van voldoende informatie te voorzien door middel van het uitgeven van een prospectus. Indien aan minder dan honderd personen wordt aangeboden (hetgeen weinig voorkomt), wordt verondersteld dat bij de deelnemers voldoende informatie aanwezig is om zich een beeld te vormen over de aangeboden effecten, beleggingsobjecten of deelnemingsrechten in een beleggingsinstelling van de onderneming en dat voor deze deelnemers derhalve geen waarborgen hoeven te gelden uit hoofde van deze wet.

Het getalscriterium is voor het Deel Gedragstoezicht goed bruikbaar, maar schiet voor het Deel Prudentieel toezicht tekort. In het Deel Prudentieel toezicht is daarom gekozen voor het hieronder uiteengezette inhoudelijke criterium voor het begrip «besloten kring».

Gelet op de bijzondere relatie die partijen binnen besloten kring hebben met de natuurlijke persoon, rechtspersoon of vennootschap waaraan zij hun gelden toevertrouwen (hierna te noemen: de geldnemer), bestaat geen aanleiding om toezicht uit te oefenen op de geldnemer. De partijen binnen besloten kring die de gelden ter beschikking stellen (hierna te noemen: geldgever(s)) worden geacht zich voldoende adequaat op de hoogte te kunnen stellen van de financiële toestand van die geldnemer. De geldgevers worden geacht voldoende inzicht te hebben in de financiële toestand van de geldnemer. Zij worden dan ook geacht reeds beschermd te zijn uit hoofde van hun relatie met de betreffende geldnemer. Voor de

geldgevers binnen de kring hoeven geen additionele toezichtwaarborgen te gelden.

Met de definitie van «besloten kring» wordt bestaand beleid gecodificeerd. Het begrip werd reeds lange tijd gehanteerd bij de toepassing van het toezicht van de Wtk 1992. Met de voorgestelde definitie wordt aangesloten bij de toelichting op artikel 2 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 en bij de definitie als vermeld in artikel 3 van de «Beleidsregel 2005 kernbegrippen markttoetreding en handhaving Wtk 1992» (Stcrt. 2004, 254) van DNB.

Een kring, bestaande uit een natuurlijke persoon, rechtspersoon of vennootschap en andere natuurlijke personen, rechtspersonen en vennootschappen waarvan eerstgenoemde natuurlijke persoon, rechtspersoon of vennootschap gelden ter beschikking verkrijgt, wordt als besloten kring aangemerkt indien aan de voorwaarden 1° tot en met 3° uit onderdeel s wordt voldaan.

Vooropgesteld zij dat het aantrekken van gelden van één natuurlijke persoon, rechtspersoon of vennootschap niet valt aan te merken als «aantrekken buiten besloten kring»; één persoon kan immers nooit een kring vormen. Het aantrekken van gelden van één persoon valt dus niet onder de vergunningplicht van het Deel Prudentieel toezicht, ook niet als daarnaast uitsluitend van professionele marktpartijen wordt aange-trokken.

De voorwaarden 1° en 2° zorgen voor een zekere begrensdeheid in toetreding. De gelden kunnen uitsluitend ter beschikking worden verkregen van natuurlijke personen, rechtspersonen en vennootschappen die tot de kring behoren. De begrensdeheid geeft weer dat geen vrije toetreding tot de kring kan plaatsvinden zonder de beslotenheid van de kring te doorbreken. Door voorafgaande vaststelling en toetsbaarheid te eisen, wordt voorkomen dat door vage criteria niet kan worden nagegaan of inderdaad enkel wordt aangetrokken van natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen die voldoen aan de criteria. De criteria moeten zowel concreet als controleerbaar zijn.

Met het vereiste dat de geldgevers «in een op het tijdstip van het verkrijgen van de opvorderbare gelden reeds bestaande rechtsbetrekking staan» tot de geldnemer, op grond waarvan de geldgevers redelijkerwijs op de hoogte kunnen zijn van de financiële toestand van de geldnemer (voorwaarde 3°) wordt geen wijziging van bestaand beleid beoogd. Met dit vereiste wordt bedoeld dat tussen de geldnemer en de geldgevers die deel uitmaken van de kring tevoren reeds een zodanige rechtsbetrekking bestond dat die geldgevers daardoor van de financiële toestand van de geldnemer op de hoogte kunnen zijn. Achtergrond hiervan is dat de geldgever als gevolg van die specifieke rechtsbetrekking ten opzichte van anderen over additioneel inzicht kan beschikken over de financiële toestand van de geldnemer. Dat de geldnemer en de geldgevers in een «rechtsbetrekking» tot elkaar moeten staan, impliceert dat er naast de financiële relatie tussen hen nog een andere relatie aanwezig moet zijn. Er moet naast de financiële relatie sprake zijn van een juridisch objectieveerbare rechtsbetrekking, waar een zekere beschermende werking van uit gaat. Voorbeelden hiervan zijn rechtsbetrekkingen van familie-rechtelijke aard (bloed- en aanverwanten van de geldnemer/aanbieder), van arbeidsrechtelijke aard (werknemer/werkgever relatie), van vennootschapsrechtelijke aard (maatschappijen die behoren tot het concern of de groep van de geldnemer/aanbieder) en van rechtspersoonlijke aard (lidmaatschap van een vereniging). Bij voornoemde rechtsbetrekkingen zal in de meeste gevallen sprake zijn van een «rechtsbetrekking op grond waarvan de geldgevers op de hoogte kunnen

zijn van de financiële toestand van de geldnemer». In andere gevallen zal het moeilijker zijn om aan te tonen dat de «rechtsbetrekking» (de niet-financiële relatie) van dien aard is dat daaruit voortvloeit dat de geldgevers redelijkerwijs op de hoogte kunnen zijn van de financiële toestand van de geldnemer.

Tenslotte zij opgemerkt dat de «rechtsbetrekking» (de niet-financiële relatie) al moet bestaan op het tijdstip van het verkrijgen van de opvorderbare gelden, dus voordat de financiële relatie ontstaat. De «besloten kring» dient dus al te bestaan alvorens het voornemen bestaat om gelden aan te trekken, dan wel alvorens gelden worden aangetrokken. Dit betekent dat geen sprake mag zijn van het construeren van een «besloten kring» met als doel gelden aan te trekken.

Voor de definitie van groep wordt verwezen naar artikel 2:24b van het BW. Voor de graad van bloed- en aanverwanten wordt verwezen naar artikel 1:3 van het BW.

De besloten kring dient aanwezig te zijn zolang de gelden worden aangetrokken. Indien de relatie tussen de geldgevers en de geldnemer niet (meer) is aan te merken als een besloten kring, zijn de verbodsbepalingen en overige regels ten aanzien van banken van deze nota van wijziging op de financiële relatie tussen de geldnemer en de geldgevers van toepassing. Dit hangt samen met het karakter van het Deel Prudentieel toezicht. In het Deel Prudentieel toezicht wordt namelijk uitgegaan van doorlopende toetsing; het betreft een doorlopend verbod op het verrichten van de activiteiten van een bank buiten besloten kring, tenzij degene in het bezit is van een vergunning.

Onderdeel u

Ook voor een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel buiten Nederland is gekozen voor het regime zoals opgenomen in artikel 17c van het wetsvoorstel Wtb 2004. Voor een toelichting wordt verwezen naar onderdeel i.

Onderdeel v

De inhoud van de term «bewindvoerder» is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel u, van de Wtk 1992 en artikel 1, eerste lid, onderdeel cc, van de Wtv 1993.

Onderdeel y

Deze definitie is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel b, van de Wtk 1992 en is nodig om het zogenaamde «Rabobankregime» te regelen. De definitie is vereenvoudigd. Met deze vereenvoudiging is niet beoogd de definitie inhoudelijk te wijzigen. Voor het Rabobankregime wordt verwezen naar afdeling 2.4.2 en de bijbehorende toelichting.

De wijziging van de definitie van bank (zie toelichting bij onderdeel g) heeft gevolgen voor de definitie van centrale kredietinstelling. Een centrale kredietinstelling is immers nooit een elektronischgeldinstelling, maar altijd een bank. Echter, er is voor gekozen het begrip centrale kredietinstelling te handhaven. Aanpassing zou immers leiden tot opneming van het begrip «centrale bank», hetgeen tot verwarring kan leiden in het gewone taalgebruik.

Onderdeel z

Een clearinginstelling levert een bijdrage aan de afwikkeling van effectentransacties die op een beurs worden verricht door een bufferfunctie te vervullen tussen enerzijds de handelaren (toegelaten instellingen) en anderzijds een centrale tegenpartij. Vroeger sloten de toegelaten instellingen rechtstreeks met een centrale tegenpartij overeenkomsten waarvan de inhoud dezelfde was als de inhoud van de overeenkomsten die de toegelaten instellingen onderling hadden gesloten. De centrale tegenpartij trad in de rechten en verplichtingen van de verkoper ten opzichte van de koper en van de koper ten opzichte van de verkoper, als ware de centrale tegenpartij zelf de verkoper onderscheidenlijk de koper. De centrale tegenpartij liep daarbij het risico dat de toegelaten instelling haar verplichtingen niet kon nakomen. Dat zou een grote kettingreactie teweeg kunnen brengen. Indien, bijvoorbeeld, de toegelaten instelling van de verkoper haar verplichting niet kon nakomen, kreeg de centrale tegenpartij de verhandelde aandelen niet, maar moest deze wel leveren aan de toegelaten instelling van de koper. Teneinde dat risico tegen te gaan, is tussen het niveau van de toegelaten instellingen en de centrale tegenpartij een nieuwe laag gecreëerd van instellingen die in het spraakgebruik «clearing members» worden genoemd. De clearing member handelt zelf niet, maar is uitsluitend belast met de afwikkeling van de effectentransacties via de centrale tegenpartij. De toegelaten instellingen hebben een relatie met de clearing members, die op hun beurt een relatie hebben met de centrale tegenpartij. In het wetsvoorstel wordt de clearing member aangeduid met de term «clearinginstelling».

Het begrip «clearinginstelling» wordt gedefinieerd als degene die een bepaald bedrijf uitoefent. In de praktijk zijn er drie soorten ondernemingen die het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen. Er zijn ondernemingen die naast het bedrijf van clearinginstelling geen ander bedrijf uitoefenen. Dit type ondernemingen wordt in de praktijk «specialised firm» genoemd. De werkzaamheden van een clearinginstelling kunnen worden beschouwd als werkzaamheden die vallen onder de werkzaamheden zoals opgenomen in bijlage 1 van de richtlijn banken. In die zin is een «specialised firm» een onderneming die slechts een deel van de werkzaamheden zoals opgenomen in de bijlage 1 van de richtlijn banken verricht.

Voorts zijn er ondernemingen die zowel het bedrijf van bank als het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen. Deze ondernemingen zijn zowel bank als clearinginstelling. Zij dienen te voldoen aan de eisen die gelden voor de uitoefening van het bedrijf van bank en aan de eisen die gelden voor de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling, tenzij anders is bepaald. Overwogen is het begrip «clearinginstelling» zodanig te definiëren dat daaronder niet een bank valt. Dit is een manier om te bereiken dat de onderneming die een vergunning heeft op grond van artikel 2:7 niet een aparte vergunning voor het bedrijf van clearinginstelling behoeft te hebben. In deze nota van wijziging is een andere weg gekozen om hetzelfde resultaat te bereiken. Banken worden niet uitgezonderd van de definitie. Een financiële onderneming kan derhalve zowel een bank als een clearinginstelling zijn. Teneinde te bereiken dat het een financiële onderneming met zetel in Nederland die een vergunning heeft tot het uitoefenen van het bedrijf van bank is toegestaan om tevens het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen, is in artikel 2:7, derde lid, bepaald dat een bank daarvoor geen aparte vergunning behoeft. Inhoudelijk is er op dit punt geen verschil tussen beide oplossingen. Voor deze oplossing is gekozen om redenen van wetsystematiek. In het wetsvoorstel worden eisen gesteld aan clearingactiviteiten als zodanig, los van de vraag of deze worden verricht door een specialised firm dan wel door een bank die tevens cleart. Zouden in het wetsvoorstel banken

van de definitie van «clearinginstelling» zijn uitgesloten, dan zou dit ertoe geleid hebben dat hetzij telkens bepalingen moeten worden opgenomen betreffende – bijvoorbeeld – «clearinginstellingen en banken die het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen», hetzij de basis voor regels met betrekking tot clearing door banken gevonden had moeten worden in de mogelijkheid om voor verschillende groepen banken verschillende regels te geven. De eerste mogelijkheid is enigszins omslachtig, en de laatste mogelijkheid past niet in de systematiek van het Deel Gedragstoezicht. Het verdient daarom de voorkeur dat banken niet worden uitgezonderd van de definitie van «clearinginstelling».

Het derde type clearinginstelling dat in de praktijk voorkomt is de beleggingsonderneming die het bedrijf van clearinginstelling uitoefent. Indien een beleggingsonderneming tevens het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, is zij zowel beleggingsonderneming als clearinginstelling. Op deze onderneming zijn zowel de regels voor beleggingsondernemingen als de regels voor clearinginstellingen van toepassing.

Een cruciaal element voor de toepasselijkheid van dit wetsvoorstel op clearinginstellingen is het element in de definitie *het bedrijf maken van het sluiten van koop- en verkoopovereenkomsten betreffende financiële instrumenten met een centrale tegenpartij*. Hierbij is niet bepaald dat deze overeenkomsten moeten zijn gesloten om de nakoming van de overeenkomsten tussen de opdrachtgevers van de clearinginstellingen te garanderen, of om de risico's van bedoelde opdrachtgevers over te nemen. Het noemen als een element van de definitie van de reden van het sluiten van de overeenkomst, komt neer op het stellen van een extra voorwaarde, waaraan moet zijn voldaan, wil van een clearinginstelling sprake zijn. Zou in de definitie een extra voorwaarde worden gesteld, dan leidt dat ertoe dat minder vaak aan de definitie wordt voldaan. Voorstelbaar is dat in die situatie onduidelijkheid zou kunnen ontstaan over de vraag of een bepaalde onderneming de overeenkomsten wel of niet sluit om de reden die in de definitie wordt genoemd. Een dergelijke onduidelijkheid is niet gewenst. Evenmin is in de definitie opgenomen dat de clearinginstelling vaststelt wat de verplichtingen over en weer zijn van de opdrachtgevers, noch dat de onderneming financieringsfaciliteiten aanbiedt. Ook de opneming van deze elementen zou ertoe leiden dat minder vaak aan de definitie wordt voldaan. Het is, in theorie, voorstelbaar dat de betrokkene wel overeenkomsten sluit met de centrale tegenpartij, maar het vaststellen van de verplichtingen van de opdrachtgevers overlaat aan een andere rechtspersoon. Zou het vaststellen van de verplichtingen als additioneel element in de definitie worden opgenomen, dan valt de betrokkene die bedoelde vaststelling uitbestedt aan een andere onderneming buiten de definitie. Dat is ongewenst.

In de definitie van clearinginstelling is opgenomen dat de bedingen die de kern van de prestaties aangeven overeenkomen met de bedingen die de kern van de prestaties aangeven die deel uitmaken van de overeenkomsten, gesloten door derden – de «oorspronkelijke opdrachtgevers» . Overwogen is om niet «kernbedingen» maar «hoofdverbintenissen» op te nemen. Ofschoon het begrip «kernbedingen» is ontwikkeld in een geheel andere context – het aanwijzen van bedingen die zijn onttrokken aan de toetsing of algemene voorwaarden op grond van artikel 233 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek vernietigbaar zijn – is toch hiervoor gekozen. Dat verdient de voorkeur sinds de inwerkingtreding op 30 juni 2004 van de Aanpassingswet richtlijn inzake elektronische handel als gevolg waarvan de regeling van de algemene voorwaarden ook van toepassing is op overeenkomsten die langs elektronische weg tot stand zijn gekomen (Stb. 210 en 285). Zie ook de memorie van toelichting te dier zake (Kamerstukken II 2001/02, 28 197, nr. 3, blz. 59/60). Tot de inwerkingtreding van

die wet bestond nog ruimte voor twijfel of kernbedingen ook een andere vorm dan de schriftelijke konden hebben. Sinds de inwerkingtreding van die wet bestaat deze twijfel niet meer en is duidelijk dat de schriftelijke vorm niet is vereist. Voorts merk ik nadrukkelijk op dat de kernbedingen, anders dan de in de literatuur ook wel gebruikte term «essentialia», naast de soort en de hoeveelheid aandelen ook de prijs betreffen. Een en ander komt er dus op neer dat de clearinginstelling een overeenkomst sluit met de centrale tegenpartij die wat betreft de soort en hoeveelheid aandelen en de prijs dezelfde inhoud heeft als de overeenkomst die de toegelaten instellingen met elkaar hebben gesloten.

Het is irrelevant of er sprake is van schuldoverneming, contractsoverneming, de in de literatuur ook wel voorkomende termen «schuldvernieuwing» of «novatie», of nog een andere juridische figuur. Ook hier geldt dat het opnemen van een element dienaangaande in de definitie het gevaar in zich bergt dat bepaalde personen ten onrechte buiten de reikwijdte van de definitie vallen.

In de definitie is het begrip «centrale tegenpartij» opgenomen. Hierbij is bewust niet verwezen naar artikel 212a, onderdeel c, van de Faillissementswet, waar dit begrip ook voorkomt. Gedacht zou kunnen worden dat de centrale tegenpartij waarop deze bepaling in de Faillissementswet ziet een instrument is ter bevordering van levering of betaling. Een verwijzing naar artikel 212a, onderdeel c, van de Faillissementswet zou verwarring kunnen geven omdat men zou kunnen menen dat in artikel 212a de nadruk erop wordt gelegd dat de daar bedoelde centrale tegenpartij optreedt als de exclusieve wederpartij met betrekking tot *overboekingsopdrachten*, terwijl de nadruk in het kader van clearing erop wordt gelegd dat de centrale tegenpartij optreedt als exclusieve wederpartij bij *overeenkomsten van koop en verkoop*. Een dergelijke verwarring moet worden voorkomen. In abstracto redenerend is het niet uitgesloten dat een centrale tegenpartij de exclusieve wederpartij is bij zowel overboekingsopdrachten als overeenkomsten van koop en verkoop, maar evenmin is uitgesloten dat er twee centrale tegenpartijen zijn, de ene met betrekking tot overboekingsopdrachten en een andere met betrekking tot overeenkomsten van koop en verkoop. Voor de regeling van het toezicht op clearinginstellingen is uitsluitend van belang of de centrale tegenpartij optreedt als exclusieve tegenpartij bij overeenkomsten van koop en verkoop. Of de centrale tegenpartij daarnaast ook optreedt als exclusieve wederpartij met betrekking tot overboekingsopdrachten is irrelevant. Om deze reden is de verwijzing naar artikel 212a, onderdeel c, van de Faillissementswet achterwege gelaten.

Onderdeel aa

Deze definitie is opgenomen voor de aanduiding van een clearinginstelling met zetel buiten Nederland waarop voorschriften uit hoofdstuk 2.3 van toepassing zijn. Dit zijn clearinginstellingen met zetel buiten Nederland, in een staat die niet op grond van artikel 2:23, tweede lid, is aangewezen als staat waar adequaat toezicht wordt uitgeoefend. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:23, tweede lid, onderdeel b.

Onderdeel cc

Deze definitie is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel q, van de Wtv 1993 en is gebaseerd op de artikelen 1, eerste lid, en 2, eerste lid, van richtlijn nr. 78/473/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 30 mei 1978 tot coördinatie van de wettelijke en bestuurs-

rechtelijke bepalingen op het gebied van de communautaire co-assurantie (PbEG L 151) (richtlijn communautaire co-assurantie).

Ingevolge artikel 26 van richtlijn nr. 88/357/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 juni 1988 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het bedrijf van directe verzekeraar, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, tot vaststelling van bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van richtlijn 73/239/EEG (PbEG L 172) (tweede richtlijn schadeverzekeraars) zijn de risico's die in aanmerking komen voor dekking in het kader van communautaire co-assurantie die risico's die in artikel 5, onderdeel d, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars omschreven als grote risico's. De overige eisen voor communautaire co-assurantie blijven gelden, zodat bijvoorbeeld sprake moet zijn van ten minste een schadeverzekeraar die aan de overeenkomst deelneemt via dienstverrichting binnen de Europese Unie en een schadeverzekeraar die deelneemt via een vestiging in de Europese Unie.

De bepaling in artikel 1, tweede lid, van de richtlijn communautaire co-assurantie is destijds niet overgenomen in de begripsomschrijving. Volgens deze bepaling heeft die richtlijn alleen betrekking op risico's waarvan de aard of de omvang zodanig is dat voor de verzekering ervan de deelneming van verscheidene schadeverzekeraars nodig is. Omdat het destijds in Europees verband niet is gelukt criteria voor deze aard en omvang te ontwikkelen, is geen reden gezien dergelijke criteria op te nemen. Tevens luidt de definitie nu in het enkelvoud.

Onderdeel ff

Deze definitie is gebaseerd op de omschrijving die is vervat in artikel 84 van de Wtk 1992. Het depositogarantiestelsel is op dit moment vastgelegd in een overeenkomst tussen DNB en de representatieve organisaties van banken. Conform het beleggerscompensatiestelsel wordt voorgesteld dit stelsel op het niveau van de wet en op het niveau van een algemene maatregel van bestuur te regelen.

Onderdeel kk

Voor een toelichting op de definitie van «elektronischgeldinstelling» wordt mede verwezen naar de toelichting op onderdeel g. In de Wtk 1992 maakt deze begripsomschrijving inhoudelijk deel uit (als sub 2°) van de definitie van «kredietinstelling» in artikel 1, eerste lid, onderdeel a.

Inhoudelijk is deze definitie niet gewijzigd ten opzichte van de Wtk 1992. Wel zijn er enkele tekstuele verbeteringen en wijzigingen die samenhangen met de systematiek van dit wetsvoorstel aangebracht.

Om te kwalificeren als elektronischgeldinstelling moet elektronisch geld onmiddellijk na ontvangst van de gelden worden uitgegeven. Hiermee wordt benadrukt dat bij de uitgifte van elektronisch geld geen sprake is van het ter beschikking krijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden, maar van het wisselen van het ene betaalmiddel in het andere.

Onderdeel qq

Deze definitie is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel c, van de Wtk 1992 en is gebaseerd op de definitie van financiële instelling uit artikel 1, onderdeel 5, van de richtlijn banken. In afdeling 2.4.1, worden de ondertoezichtstelling en de notificatieprocedure voor financiële instellingen geregeld. Voor een uitgebreide toelichting over het regime voor financiële instellingen wordt naar de toelichting bij voornoemde afdeling verwezen.

Onderdeel yy

De definitie van grote risico's is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel l, van de Wtv 1993 en is gebaseerd op artikel 5, onderdeel d, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars.

Opgemerkt wordt dat de branches waarin het bedrijf van levensverzekeraar en het bedrijf van schadeverzekeraar kunnen worden onderscheiden zijn opgenomen in bijlage 3 bij het wetsvoorstel, dat bij onderhavige nota van wijziging is toegevoegd. In de Wtv 1993 zijn deze branches opgenomen in de artikelen 15 en 16.

Onderdeel aaa

In dit onderdeel worden gespecialiseerde herverzekeraars omschreven. Verzekeraars die naast het bedrijf van herverzekeraar tevens het bedrijf van directe verzekeraar uitoefenen, vallen niet onder deze omschrijving. Zij zullen immers in het bezit zijn van een vergunning als bedoeld in artikel 2:7 of van een vergunning die overeenkomt met de in dat artikel bedoelde vergunning.

Met de opname van een definitie van «herverzekeraar» bij verschillende artikelen in dit deel is artikel 14 van de Wtv 1993 overbodig geworden. Inhoudelijk is niet beoogd deze bepaling te wijzigen. Dit betekent dat herverzekeraars door deze nota van wijziging niet onder toezicht worden gebracht; de huidige situatie wordt gehandhaafd. In artikel 14 van de Wtv 1993 worden een aantal artikelen van overeenkomstige toepassing verklaard op verzekeraars die het verzekeringsbedrijf uitsluitend als herverzekeraar uitoefenen, te weten de artikelen 1, 2, 12, aanhef en onderdeel b, onder 2°, 15 tot en met 18, 55 tot en met 57, 174 en 188 van de Wtv 1993. Door de systematiek van het onderhavige we in dit wetsvoorstel van de artikelen 15, 16 en 17 van de Wtv 1993 (indeling van het bedrijf van levensverzekeraar en het bedrijf van schadeverzekeraar in branches, vervat in bijlage 3 bij dit wetsvoorstel en artikel 2:3, onderdeel b) wordt niet verwezen naar een herverzekeraar, daar in de praktijk het bedrijf van herverzekeraar niet op gelijke voet is georganiseerd als genoemde brancheverdeling bij een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar. Artikel 2:122 van dit wetsvoorstel (174 van de Wtv 1993 is hierin vervat) met betrekking tot het houden van een gekwalificeerde deelneming is gericht aan een ieder en omvat derhalve ook een herverzekeraar. Wel wordt op herverzekeraars indirect toezicht gehouden via beoordeling van herverzekeringscontracten die directe verzekeraars afsluiten en via de diversificatiestrategie van verzekeraars. Opgemerkt zij dat op dit moment besprekingen in de Europese Unie gaande zijn die er toe strekken professionele herverzekeraars onder direct toezicht te stellen. Dit om een interne verzekeringsmarkt voor herverzekeraars te bevorderen.

Onderdeel fff

Voor een toelichting op de definitie van «kredietinstelling» wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting bij deze nota van wijziging alsmede de toelichting op de definitie van bank en elektronisch-geldinstelling.

Onderdeel ggg

Deze definitie is afkomstig uit artikel 1, eerste lid, onderdeel g, van de Wtv 1993. In de voorliggende nota van wijziging worden de definities van bank en elektronisch-geldinstelling materieel omschreven. Met het oog op harmonisatie worden ook de definities van levensverzekeraar, natura-

uitvaartverzekeraar en schadeverzekeraar materieel omschreven. Dit is anders onder de Wtv 1993 en de Wtn.

Daarnaast is de formulering van de definitie aangepast als gevolg van de wijziging van de definitie «overeenkomsten van levensverzekering» uit artikel 1, eerste lid, onderdeel d, van de Wtv 1993. Verwezen wordt naar artikel 1:1, eerste lid, onderdeel hhh, en de toelichting daarbij.

Onderdeel hhh

Deze definitie is afgeleid van de definitie van «overeenkomsten van levensverzekering» in artikel 1, eerste lid, onderdeel b, van de Wtv 1993. De definitie van «overeenkomsten van levensverzekering» is gebaseerd op het begrip «verzekering» in artikel 246 van het Wetboek van Koophandel¹. In de omschrijving van «verzekering» in het Wetboek van Koophandel is het element «overeenkomst» al vervat; derhalve hoeft dit element niet meer in de definitie terug te komen. Verder is de formulering van de definitie enigszins aangepast, inhoudelijk is hiermee geen wijziging beoogd. Opgemerkt wordt dat thans het voorstel voor Boek 7.17 van het Burgerlijk Wetboek voor behandeling bij de Eerste Kamer ligt². Met Boek 7.17 van het Burgerlijk Wetboek zal het desbetreffende gedeelte van het Wetboek van Koophandel worden ingetrokken. In een samenloopbepaling zal aandacht worden geschonken aan de situatie dat het nieuwe Boek 7.17 van het Burgerlijk Wetboek in werking treedt en de gevolgen die dit met zich brengt voor de definities van «levensverzekering» en «schadeverzekering» in deze nota van wijziging.

Gezien het feit dat er onduidelijkheden bleken te bestaan over de interpretatie van de definitie van een «overeenkomst van levensverzekering» in de Wtv (thans de Wtv 1993) zijn er in het verleden nadere criteria ontwikkeld voor het begrip «levensverzekering». Over deze criteria heeft destijds een werkgroep, bestaande uit onder andere vertegenwoordigers van het Ministerie van Financiën, de Nederlandse Vereniging van Levensverzekeraars en van de Verzekeringskamer op 1 juni 1993 een advies uitgebracht aan de Verzekeringskamer. De werkgroep heeft in haar advies aangegeven dat, wil een overeenkomst een levensverzekering zijn, de verzekeringnemer een «kans op voordeel» moet hebben in die zin, dat er een kans moet zijn dat hij substantieel meer krijgt uitgekeerd dan overeenkomt met de waarde van de met de betaalde premies door de verzekeraar verworven beleggingen. De werkgroep heeft rekenregels ontwikkeld die leiden tot een invulling van het begrip «substantieel»³. Het advies van de werkgroep is destijds integraal overgenomen in een beleidsregel van de Verzekeringskamer⁴ en deze beleidsregel is nog immer van kracht. Nu in materieel opzicht niet is beoogd wijziging aan te brengen in de bestaande definitie van «levensverzekering», is dit eveneens niet bedoeld ten aanzien van het aspect «kans op voordeel».

Op basis van artikel 18 van de Wtv 1993 en 8 van de Wtn kan DNB een handeling voor de toepassing van die wetten kwalificeren als het uitoefenen van het «levensverzekeringsbedrijf», het «natura-uitvaartverzekeringsbedrijf» of het «schadeverzekeringsbedrijf». Ingevolge deze zogenaamde vaststellingsbevoegdheid kan DNB een uitspraak doen, in de vorm van een voor beroep vatbaar besluit, over de reikwijdte van de Wtv 1993 en de Wtn. Een met deze vaststellingsbevoegdheid overeenkomende bevoegdheid is in geen van de andere toezichtwetten opgenomen voor DNB of de AFM. In dit wetsvoorstel is er voor gekozen de vaststellingsbevoegdheid van DNB van artikel 18 van de Wtv 1993 niet te handhaven. Voornaamste reden hiervoor is het uitgangspunt om de financiële wetgeving meer in lijn te brengen met de Awb. De Awb kent de mogelijkheid van het vaststellen van beleidsregels in die gevallen waarin

¹ Boek 1, negende titel.

² Kamerstukken I 2002/03, 19 529 nr. 206.

³ Rapport «overeenkomsten van levensverzekering» van de werkgroep levensverzekeringen WTV- Wet IB, vastgesteld op 1 juni 1993 en uitgebracht aan het bestuur van de Verzekeringskamer.

⁴ Circulaire van de Pensioen- & Verzekeringskamer van 4 juni 1993, nr. 1 311/92-1620, inzake het begrip levensverzekering.

door de wetgever in formele zin gegeven definities voor de dagelijkse uitvoeringspraktijk nadere uitleg behoeven. Een wettelijk voorschrift is immers een algemeen en abstract gegeven en omvat een onbenoemd aantal praktijkgevallen; de uitvoeringsinstantie (zoals een financiële toezichthouder) kan daaraan op basis van zijn kennis van de uitvoeringspraktijk nadere uitleg geven. Voor zover DNB of een andere toezichthouder het nodig acht duidelijkheid te verschaffen over diens interpretatie van wettelijke bevoegdheden is hij daartoe bevoegd, bij voorkeur door middel van het vaststellen van beleidsregels. Daartoe is geen specifieke wettelijke grondslag nodig. Een vaststellingsbevoegdheid is daartoe noch geschikt, noch nodig.

Daarnaast is een expliciete bevoegdheid tot het nemen van een vaststellingsbesluit niet nodig om in voorkomend geval beroep op de bestuursrechter mogelijk te maken. Een door de toezichthouder afgegeven bestuurlijk rechtsoordeel, waarvoor geen uitdrukkelijke bevoegdheid behoef te worden geregeld, omtrent de toepasselijkheid van een wettelijke vergunningplicht wordt door de bestuursrechter immers als voor beroep vatbaar besluit beschouwd indien het (pro forma) aanvragen van een vergunning, met daaraan gekoppeld de beroepsmogelijkheid, de enige andere wijze is waarop een belanghebbende zekerheid daaromtrent zou kunnen verkrijgen, en het aanvragen van die vergunning in het concrete geval als een onevenredig bezwarende weg naar de rechter moet worden beschouwd. Dat zal bij vergunningaanvragen in het kader van de financiële toezichtwetgeving, die doorgaans zeer uitgebreid moeten worden onderbouwd en dus ook aanzienlijke kosten met zich brengen, in de regel het geval zijn. De toezichthouder zal in zulke gevallen dan ook in het bestuurlijk rechtsoordeel melding dienen te maken van de mogelijkheid om daartegen bezwaar te maken en kan in het kader van de behandeling van het bezwaar desgewenst motiveren waarom in dit geval het bestuurlijk rechtsoordeel als besluit dient te worden aangemerkt.

Onderdeel jjj

Het begrip «liquidatieprocedure» wordt in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars anders gedefinieerd dan in de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. Toch is in beide richtlijnen dezelfde procedure bedoeld. Om die reden is aangesloten bij de definitie die in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars is opgenomen. Onder het vereiste van collectiviteit wordt verstaan dat de procedure voor de gezamenlijke schuldeisers moet openstaan en dat alle betrokken schuldeisers hun vorderingen uitsluitend in de procedure kunnen indienen, met andere woorden, dat individuele procedures en individuele beslagen onmogelijk zijn.

Onderdeel nnn

Deze nieuwe definitie is gelijklopend aan de definitie van verzekeraar in artikel 1, onderdeel c, van de Wtn. De formulering van de definitie is aangepast als gevolg van de wijziging van de definitie «overeenkomsten van natura-uitvaartverzekering» uit artikel 1, onderdeel a, van de Wtn in «natura-uitvaartverzekering», opgenomen in onderdeel ppp.

De definitie is inhoudelijk niet gewijzigd.

Onderdeel ooo

Met betrekking tot het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars wordt op dit moment geen onderscheid gemaakt tussen natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een andere lidstaat en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Dat betekent dat in beginsel elke natura-uitvaartverzekeraar die het voornemen heeft het bedrijf van natura-

uitvaartverzekeraar uit te oefenen door middel van een bijkantoor in Nederland daarvoor een vergunning van DNB nodig heeft. Aangezien het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars niet is gebaseerd op Europese richtlijnen, kunnen de lidstaten zelf bepalen op welke wijze zij het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars willen vormgeven. Voorgesteld wordt om aan te sluiten bij het regime dat is gekozen voor clearinginstellingen. Verwezen wordt naar de toelichting bij onderdeel aa. Het bedrijf van clearinginstelling dat wordt uitgeoefend door beleggingsondernemingen en specialised firms is net als het uitoefenen van het natura-uitvaartverzekeringsbedrijf geen onderwerp van Europese richtlijnen.

De definitie in onderdeel ooo is opgenomen voor de aanduiding van natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland waarop voorschriften uit hoofdstuk 2.3 van toepassing zijn. Dit zijn natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland, in een staat die niet, op grond van artikel 2:23, tweede lid, is aangewezen als een staat waar toezicht op natura-uitvaartverzekeraars wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen. Een staat kan door de Minister van Financiën worden aangewezen als een staat met adequaat toezicht als zowel de toezichtregelgeving als de uitvoering van het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars in die staat vergelijkbaar is met het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars in Nederland. Verder zal tussen de toezichthoudende instantie van de staat van de zetel van de natura-uitvaartverzekeraar en DNB adequate informatie-uitwisseling mogelijk dienen te zijn. Dit kan bijvoorbeeld worden bewerkstelligd door een bereidverklaring daartoe van de betreffende toezichthoudende instantie of door het afsluiten van een overeenkomst tot informatie-uitwisseling. In een andere lidstaat zal waarschijnlijk eerder sprake zijn van adequaat toezicht op natura-uitvaartverzekeraars dan in een staat die geen lidstaat is. Voordat een staat wordt aangewezen als een staat waar adequaat toezicht wordt uitgeoefend, zal de Minister van Financiën moeten beoordelen of de toezichtregelgeving en het feitelijk toezicht vergelijkbaar is en dezelfde waarborgen biedt als het toezicht in Nederland. De minister kan zich laten adviseren door DNB voordat een besluit wordt genomen dat daarvan sprake is. Indien een staat is aangewezen als een staat met adequaat toezicht en het toezicht naar het oordeel van de Minister van Financiën niet langer voldoet aan de Nederlandse maatstaven, kan de aanwijzing worden ingetrokken.

Uitgangspunt is geweest dat het regime dat geldt voor natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een aangewezen staat overeenkomt met het regime dat geldt voor schadeverzekeraars en levensverzekeraars met zetel in een andere lidstaat. Zo dient een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een aangewezen staat die voornemens is vanuit een bijkantoor in Nederland zijn bedrijf uit te oefenen net als een schadeverzekeraar en een levensverzekeraar met zetel in een andere lidstaat een wettelijk vertegenwoordiger aan te stellen (op grond van artikel 2:74 en 2:76). Verder dient een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een aangewezen staat die het voornemen heeft om het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen in Nederland door middel van het verrichten van diensten of vanuit een bijkantoor in Nederland daarvan mededeling te doen aan DNB op grond van artikel 2:27.

Onderdeel ppp

Deze definitie is afkomstig uit artikel 1, onderdeel a, van de Wtn. Verwezen wordt naar de toelichting bij onderdeel hhh.

Onderdeel www

Deze definitie is afkomstig uit artikel 1, eerste lid, onderdeel z, van de Wtv 1993. De definitie is inhoudelijk niet gewijzigd. De definitie is nodig voor het opvanginstrument voor levensverzekeraars, dat wordt geregeld in hoofdstuk 2.5, afdeling 2.5.6.

Onderdeel yyy

Een definitie van «pensioenfonds» wordt voorgesteld in verband met het gebruik van de term «pensioenfonds» in artikel 2:2, ter afbakening van de activiteiten die een pensioenfonds mag ondernemen zonder dat deze activiteiten worden beschouwd als de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar en in de hoofdstukken 3.1 en 3.8 ter bepaling van de reikwijdte van het gedragstoezicht op financiële ondernemingen en het toezicht op het optreden op markten in financiële instrumenten.

Onderdeel zzz

Zowel in de Wtv 1993 (artikel 1, eerste lid, onderdeel s) als in de Wtn (artikel 1, onderdeel h) is een definitie van «premie» opgenomen. Omdat deze toezichtwetten in dit wetsvoorstel worden samengevoegd kan worden volstaan met één definitie van «premie». Inhoudelijk is geen wijziging aangebracht, wel is de definitie redactioneel aangepast.

Onderdeel bbbb

Het begrip «professionele marktpartij» is noodzakelijk voor de afbakening van de definitie van bank. Het begrip «professionele marktpartij» is evenals het begrip «besloten kring» (zie onderdeel s) een kernbegrip in dit wetsvoorstel. Dit is dan ook de reden dat de definitie van «professionele marktpartij» op het niveau van de wet wordt geregeld.

In dit wetsvoorstel worden twee definities gehanteerd om de «professionaliteit» van een marktpartij aan te geven, te weten het begrip «professionele marktpartij» en het begrip «professionele belegger». Het begrip «professionele marktpartij» zal zowel worden gebruikt in het Deel Prudentieel toezicht als in het Deel Gedragstoezicht voor zover dit betrekking heeft op het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen en dat is gebaseerd op de prospectusrichtlijn. Omdat de inhoud van het begrip professionele marktpartij niet kan worden gebruikt in het kader van de regelgeving voor financiële diensten die worden verleend door beleggingsondernemingen, wordt in het Deel Gedragstoezicht in dat verband het begrip «professionele belegger» geïntroduceerd.

De vraag of een wederpartij van wie opvorderbare gelden ter beschikking worden verkregen in de zin van de Wtk 1992 of aan wie effecten worden aangeboden in de zin van de Wte 1995 als «professionele marktpartij» kan worden beschouwd, wordt in de huidige toezichtwetten verschillend uitgelegd. Zo wordt het begrip professionele marktpartij gedefinieerd in artikel 1, onderdeel e, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992. In de Wte 1995 is thans geen definitie van het begrip «professionele belegger» opgenomen. Wel is op een tweetal plaatsen in op de Wte 1995 gebaseerde regelgeving – de Vrijstellingsregeling Wet toezicht effectenverkeer 1995 (Stcrt. 1995, 20) respectievelijk de Nadere Regeling gedrags- toezicht effectenverkeer 2002 (Stcrt. 2002, 165) – een betekenis gegeven aan het begrip «professionele belegger». Beide definities gaan daarbij – in beginsel – uit van de omschrijving dat professionele beleggers natuurlijke

personen of rechtspersonen zijn die beroeps- of bedrijfsmatig handelen of beleggen in effecten.

Een verschillende uitleg van het begrip «professioneel» bij het aantrekken van gelden en het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen is niet wenselijk, omdat het toezichtbelang bij het ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden van een professionele marktpartij c.q. het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen aan een professionele marktpartij gelijkgericht is. In beide situaties geldt immers dat de partij waarvan gelden ter beschikking worden verkregen c.q. waaraan effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen worden aangeboden vanwege een bepaalde omvang en/of inhoudelijke kennis, geacht wordt niet de bescherming nodig te hebben die «het publiek» wel nodig heeft. Met het oog op de gelijkgerichtheid van het toezichtbelang en de samenhang die bestaat tussen het aantrekken van gelden van en het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen aan professionele marktpartijen, wordt voorgesteld om het begrip «professionele marktpartij» in dezelfde betekenis te gebruiken. Het begrip «professionele marktpartij» zal derhalve gelden voor zowel het Deel Prudentieel toezicht als voor het Deel Gedragstoezicht voor zover dit betrekking heeft op het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen. Voor zover het Deel Gedragstoezicht betrekking heeft op financiële dienstverlening door beleggingsondernemingen zal – als gezegd – het begrip «professionele belegger» worden gehanteerd.

In de sfeer van marktpartijen die gelden aantrekken (al dan niet door het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen), dient de geldnemer – indien hij gelden aantrekt van een professionele marktpartij – zich er zo goed als redelijkerwijs mogelijk is van te vergewissen dat de geldgever inderdaad een professionele marktpartij is. Hierbij valt bijvoorbeeld te denken aan het raadplegen door de geldnemer van registers, waarin professionele marktpartijen zijn vermeld. Indien de geldgever verklaart dat hij een professionele marktpartij is mag de geldnemer daarop vertrouwen, tenzij de geldnemer weet of redelijkerwijs behoort te weten dat de verklaring van de geldgever onjuist is. Dit laatste verhindert bijvoorbeeld dat een geldnemer door opneming van een artikel in een overeenkomst waarin wordt bepaald dat de geldnemer verklaart een professionele marktpartij te zijn, kan bewerkstelligen dat een geldgever zonder deze bepaling te hebben gezien door ondertekening van de overeenkomst «verklaart» dat hij een professionele marktpartij is. Indien de geldnemer een dergelijke bepaling wenst op te nemen, dient hij zich ervan te vergewissen dat de geldnemer instemt met de bewuste bepaling. Op de geldnemer rust derhalve een beperkte inspanningsverplichting. Als de geldnemer gelden aantrekt van een geldgever die ten tijde van het aangaan van de overeenkomst professioneel was, blijft deze geldgever professioneel voor reeds gesloten onherroepelijke faciliteiten en reeds aan de geldnemer verstrekte gelden. Als de geldgever de professionele status na het sluiten van de overeenkomst verliest, kan hij zich jegens de geldnemer niet beroepen op de omstandigheid dat hij geen professionele marktpartij meer is; de geldgever kan de geldnemer dan dus niet tegenwerpen dat hij in strijd met een wettelijke bepaling heeft gehandeld. Deze omstandigheid ligt meer in de risicosfeer van de geldgever. Voor nieuwe overeenkomsten zal de betreffende geldgever echter niet meer als professionele marktpartij gelden. In de sfeer van marktpartijen die effecten en beleggingsobjecten aanbieden geldt de hierboven beschreven systematiek op dezelfde wijze.

De voorliggende definitie van «professionele marktpartij» is het resultaat van het samenvoegen van de definitie van «professionele marktpartij» uit artikel 1, onderdeel e, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 en de definitie van «gekwalificeerde belegger» uit artikel 2, eerste lid, onderdeel e, van de prospectusrichtlijn. De definitie omvat dus zowel alle onderdelen uit de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 als alle onderdelen uit de prospectusrichtlijn. Voorgesteld wordt in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel bbbb, een limitatieve opsomming op te nemen van ondernemingen die worden aangemerkt als professionele marktpartij. Daarnaast biedt dit onderdeel, onder 4°, de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur andere ondernemingen aan te merken als professionele marktpartij. Ten behoeve van de rechtszekerheid zal ook de lijst in deze algemene maatregel van bestuur een limitatieve opsomming bevatten. Voor de volledigheid wordt nogmaals benadrukt dat de definitie in zijn geheel – dus het deel van de definitie in het wetsvoorstel en het deel in de algemene maatregel van bestuur tezamen – alle onderdelen uit de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 en de prospectusrichtlijn omvat. De onderdelen die in de toekomst waarschijnlijk geen of weinig aanpassing behoeven zullen op het niveau van de wet worden geregeld en de onderdelen die in de toekomst vermoedelijk vaker aanpassing behoeven, zullen in een algemene maatregel van bestuur worden opgenomen.

Ten eerste wordt onder 1° als professionele marktpartij aangemerkt degene die onder toezicht staat van een toezichthouder of een toezichthoudende instantie. Uit het voorgaande volgt dat onderdeel 1° zich niet beperkt tot marktpartijen die onder toezicht staan van een Nederlandse toezichthouder. Onder deze categorie vallen ook marktpartijen die onder toezicht staan van een (buitenlandse) toezichthoudende instantie. Onder «toezicht» wordt zowel prudentieel toezicht als gedragstoezicht begrepen. Degenen die op grond van artikel 2:4 zijn uitgezonderd van prudentieel toezicht, maar wel onder gedragstoezicht staan, kwalificeren op grond van dit onderdeel dus als professionele marktpartij. Tevens wordt geconsolideerd toezicht als «onder toezicht staan» aangemerkt. Voorts wordt onder «onder toezicht staan» bijvoorbeeld verstaan het toezicht op Pensioen- en spaarfondsen op basis van de Pensioen- en spaarfondsenwet. Ook vallen hier bijvoorbeeld buitenlandse ondernemingen onder waarop – niet op basis van een vergunning, maar bijvoorbeeld op basis van een certificaat – toezicht wordt gehouden door de toezichthoudende instantie in de betreffende staat. Voor de goede orde zij opgemerkt dat marktpartijen die volledig van het financiële toezicht zijn vrijgesteld of ontheven, niet «onder toezicht staan» en dus niet als professionele marktpartij worden aangemerkt op grond van dit onderdeel.

Om als professionele marktpartij te worden aangemerkt is dus niet langer een voorwaarde dat de plaats van vestiging Nederland is.

Op grond van dit onderdeel kwalificeren de in artikel 1, onderdeel e, onderdelen 1° tot en met 6°, 11° en 12°, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 en het grootste deel van de in artikel 2, eerste lid, onderdeel e, onder i, van de prospectusrichtlijn genoemde marktpartijen als professionele marktpartij. Het gaat om onder meer de volgende soorten ondernemingen:

a. beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen, kredietinstellingen, verzekeraars, bedrijfstakpensioenfondsen, ondernemingspensioenfondsen, ondernemingsspaarfondsen en beroepspensioenfondsen indien op die ondernemingen toezicht wordt uitgeoefend;

b. ondernemingen die het bedrijf van kredietinstelling of verzekeraar, dan wel de activiteiten van een beleggingsonderneming, beleggingsinstelling, bedrijfstakpensioenfonds, ondernemingpensioenfonds, ondernemingsspaarfonds of beroepspensioenfonds uitoefenen in een

andere lidstaat of in een staat die geen lidstaat is, indien op die ondernemingen toezicht wordt uitgeoefend;

c. dochtermaatschappijen van onder a genoemde ondernemingen waarop toezicht wordt uitgeoefend.

Bij sub c wordt bedoeld dat de moeder onder toezicht moet staan en dat de dochtermaatschappij wordt meegeconsolideerd in de balans van de onder toezicht staande moeder. Het is dus voldoende dat de dochter onder geconsolideerd toezicht staat; er wordt niet bedoeld dat de dochtermaatschappij zelf onder toezicht moet staan.

De onder 2° opgenomen professionele marktpartijen zijn overgenomen uit artikel 1, onderdeel e, onder 8°, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 en uit artikel 2, eerste lid, onderdeel e, onder ii, van de prospectusrichtlijn. Als voorbeelden van internationale en supranationale publiekrechtelijke organisaties kunnen genoemd worden het Internationaal Monetair Fonds, de Europese Centrale Bank en de Europese Investeringsbank.

Tenslotte worden degenen die effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen aanbieden die zijn voorzien van een waardering van een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen deskundige kredietbeoordelaar (in de praktijk veelal aangeduid als ratingbureau) of die zelf een waardering hebben van een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen kredietbeoordelaar, aangemerkt als professionele marktpartij (onder 3°). Het betreft voornamelijk de zogenaamde special purpose vehicles (hierna: spv's) die als kenmerk hebben het aantrekken van opvorderbare gelden door middel van veelal het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen ter financiering van over te nemen activa van een onderneming. Naast deze aanbieding van effecten en beleggingsobjecten trekken spv's gelden aan door middel van onderhandse leningsovereenkomsten met kredietinstellingen of andere professionele marktpartijen in de zin van dit artikel of door middel van het aanbieden van effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen die niet van bovengenoemde kredietwaardering zijn voorzien. Het op deze wijze verwerven van activa door een spv wordt securitisatie genoemd. De te verwerven activa betreffen onder meer leningen die zijn verstrekt aan ondernemingen. In het kader van de securitisatietransactie worden deze leningen in dit geval door een onderneming die een professionele marktpartij in de zin van dit artikel is overgedragen aan een spv. Op het moment dat de onderneming haar vorderingen overdraagt aan een spv beschikken de bedrijven waaraan de leningen zijn verstrekt niet langer over gelden verschuldigd aan die onderneming, maar over gelden verschuldigd aan de spv. Wanneer de spv als professionele marktpartij in de zin van dit artikel wordt aangemerkt, handelen de ondernemingen die gelden ter beschikking hebben gekregen van de spv niet in strijd met de wet. Dit is wenselijk, aangezien een rechtspersoon die een dergelijke waardering heeft voor de aan te bieden effecten, beleggingsobjecten en deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen, wordt geacht zich met voldoende kennis op de financiële markten te begeven.

Daarnaast wordt als professionele marktpartij aangemerkt degene die een waardering heeft verkregen van een door de Nederlandsche Bank aan te wijzen deskundige kredietbeoordelaar voor haar onderneming als geheel. Een dergelijke rechtspersoon wordt eveneens geacht zich met voldoende kennis op de kapitaalmarkt te begeven.

Het vereiste dat een rechtspersoon (of de door een rechtspersoon aangeboden effecten, beleggingsobjecten of deelnemingsrechten in beleggingsinstellingen) een waardering dient (dienen) te hebben van een door DNB aan te wijzen deskundige kredietbeoordelaar om als profes-

sionele marktpartij te kwalificeren, voorziet in het in artikel 2, eerste lid, onderdeel e, onder 1°, van de prospectusrichtlijn opgenomen vereiste dat het bij gekwalificeerde beleggers dient te gaan om juridische entiteiten die gereguleerd zijn om op de financiële markten actief te zijn.

Op grond van onderdeel 4°, kunnen – als eerder gezegd – bij algemene maatregel van bestuur andere rechtspersonen en natuurlijke personen worden aangewezen als professionele marktpartij. Het is de bedoeling om in deze algemene maatregel van bestuur een limitatieve lijst van soorten ondernemingen op te nemen die als professionele marktpartij worden aangemerkt op grond van criteria die vermoedelijk vaker aanpassing behoeven. Zo zullen bijvoorbeeld de in artikel 1, onderdeel e, onder 7°, 9° en 10°, van de Vrijstellingsregeling 1992 en de in artikel 2, eerste lid, onderdeel e, onder iii, iv en v, van de prospectusrichtlijn opgenomen marktpartijen bij algemene maatregel van bestuur als professionele marktpartij worden aangewezen.

Onderdeel ffff

Deze definitie is nodig om te kunnen verwijzen naar de werkzaamheden die een kredietinstelling op grond van de richtlijn banken mag verrichten. Het betreft hier een dynamische verwijzing hetgeen betekent dat toekomstige wijzigingen op genoemde richtlijn in de definitie zullen doorwerken.

Onderdeel IIII

Onder «saneringsmaatregel» valt in de eerste plaats de noodregeling, bedoeld in afdeling 2.5.7. De term «noodregeling» komt niet voor in de tekst van een artikel van de Wtk 1992, maar wel in het opschrift van Hoofdstuk X van die wet. De term komt wel voor in de tekst van de huidige Wtv 1993 (bijvoorbeeld artikel 156, tweede lid). In de Wtv 1993 is deze definitie opgenomen in artikel 1, eerste lid, onderdeel bb, van de Wtv 1993. Nu de noodregeling zowel een saneringselement als een liquidatie-element kan bevatten, zou zonder uitdrukkelijke vermelding van de noodregeling in de definitie twijfel kunnen ontstaan over het antwoord op de vraag of de noodregeling onder de definitie valt. Teneinde die twijfel weg te nemen, wordt de noodregeling genoemd. Het spreekt voor zich dat de noodregeling alleen onder de definitie van «saneringsmaatregel» valt voor zover geen machtiging tot liquidatie is verstrekt, of een machtiging tot zowel sanering als liquidatie is verstrekt zo lang de bewindvoerders nog geen activa te gelde hebben gemaakt teneinde de opbrengst daarvan onder de schuldeisers, aandeelhouders of leden te verdelen. In de tweede plaats valt daaronder een maatregel, geregeld in het nationale recht van andere lidstaten, zoals het opschorten van betalingen, het opschorten van conservatoire maatregelen en, voor zover zij daar niet reeds onder vallen, beslagen, het opschorten van tenuitvoerleggingen en het verlagen van vorderingen op de schuldenaar. Met de term «aantasten» is mede tot uitdrukking gebracht dat een opvangregeling niet onder het begrip «saneringsmaatregel» valt. In de definitie behoeft de surseance van betaling niet te worden genoemd. De surseance van betaling wordt geregeld in de Faillissementswet en is geen saneringsmaatregel in de zin van dit wetsvoorstel.

Onderdeel mmmm

Deze definitie is afkomstig uit artikel 1, eerste lid, onderdeel f, van de Wtv 1993. De definitie is inhoudelijk niet gewijzigd. De formulering van de definitie van «schadeverzekeraar» is aangepast als gevolg van de wijziging van de definitie «overeenkomsten van schadeverzekering» uit

artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de Wtv 1993 in «schadeverzekering», opgenomen in onderdeel nnnn. Verwezen wordt naar de toelichting bij onderdeel hhh.

Onderdeel nnnn

Deze definitie is afgeleid van de definitie van «overeenkomsten van schadeverzekering» in artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de Wtv 1993. Deze definitie is afkomstig uit artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de Wtv 1993. Ten opzichte van de Wtv 1993 is deze definitie redactioneel gewijzigd. In de definitie van «overeenkomsten van schadeverzekering» in de Wtv 1993 is materieel omschreven dat een schadeverzekering is dat wat een levensverzekering niet is. In voorgestelde definitie wordt dit niet meer materieel omschreven. Verwezen wordt naar de toelichting bij de definitie van levensverzekering (onderdeel hhh).

Onderdeel oooo

Deze definitie is afkomstig uit artikel 1, eerste lid, onderdeel p, van de Wtv 1993 en vormt een implementatie van artikel 2, onderdeel d, van de tweede richtlijn schadeverzekeraars. Deze definitie speelt een rol in de definitie van «verrichten van diensten». De strekking van de definitie is ruimer dan de definitie in de tweede richtlijn schadeverzekeraars daar deze (in het kader van het wetsvoorstel) van toepassing is op zowel lidstaten als op derde landen. De definitie is inhoudelijk niet gewijzigd.

Onderdeel tttt

Deze nieuwe definitie omvat zowel het beleggerscompensatiestelsel als het depositogarantiestelsel, gedefinieerd in onderdeel k, onderscheidenlijk onderdeel ff. Het begrip wordt gebruikt in afdeling 2.5.8.

Onderdeel vvvv

Ten opzichte van de definitie van verrichten van diensten, zoals opgenomen in het wetsvoorstel Wet op het financieel toezicht, wordt de definitie bij deze nota van wijziging aangevuld. De in het wetsvoorstel opgenomen definitie van verrichten van diensten is niet toereikend in het geval van het verrichten van diensten door schadeverzekeraars. Daarom wordt een aanvulling opgenomen voor schadeverzekeraars. In de tweede richtlijn schadeverzekeraars is bepaald dat de lidstaat van dienstverrichting de lidstaat is waar het risico is gelegen wanneer dat risico wordt gedekt door een in een andere lidstaat gelegen vestiging. Dit betekent dat indien een schadeverzekeraar vanuit een vestiging in Nederland een opstalverzekering sluit met een in Nederland wonend persoon voor zijn vakantiehuis in Frankrijk, sprake is van dienstverrichting, omdat het risico, te weten het vakantiehuis (zie ook de definitie van staat waar het risico is gelegen) in Frankrijk is gelegen.

Onderdeel wwww

Deze definitie is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel t, van de Wtv 1993 en uit artikel 1, onderdeel i, van de Wtn. In deze wetten wordt het begrip «vertegenwoordiger» gedefinieerd. In dit deel kan met één definitie van vertegenwoordiger worden volstaan. Het begrip omvat ook personen die door verzekeraars met zetel in Nederland zijn aangesteld als hun vertegenwoordiger in andere staten dan Nederland.

Onderdeel xxxx

Artikel 2:185 regelt de instelling en de taken van de vertrouwenscommissie, thans geregeld in artikel 147b van de Wtv 1993. De vertrouwenscommissie heeft tot taak DNB te adviseren ten aanzien van de inwerkingstelling en toepassing van opvang ingevolge afdeling 2.5.6. De status van de vertrouwenscommissie wordt gewijzigd ten opzichte van de Wtv 1993, van een statutair orgaan van de PVK naar een bij wet ingestelde adviescommissie.

Onderdeel yyyy

Omdat in dit wetsvoorstel toezicht op levensverzekeraars, natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars in één wet wordt samengebracht, is ter bevordering van de leesbaarheid het verzamelbegrip «verzekeraar» gedefinieerd.

Onderdeel aaaaa

Deze definitie is overgenomen uit artikel 1, eerste lid, onderdeel m, van de Wtv 1993. Het begrip vestiging is afkomstig uit artikel 1, onderdeel c, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 2, onderdeel c, van de tweede richtlijn schadeverzekeraars. Voor verzekeraars wordt onder vestiging tevens verstaan «agentschap». De definitie van bijkantoor in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel x, omvat met de omschrijving «een duurzaam in een lidstaat aanwezig onderdeel» eveneens een «agentschap». In de afdelingen 2.5.1, 2.5.3 en 2.5.5 wordt de definitie van vestiging uitgebreid. Onder vestiging valt in deze afdelingen tevens een bijkantoor in de staat van de zetel.

Onderdeel ccccc

De definitie van «vordering uit hoofde van verzekering» is afkomstig uit artikel 1, eerste lid, onderdeel dd, van de Wtv 1993. In dit wetsvoorstel is de definitie aangepast waarbij zo veel mogelijk is aangesloten bij artikel 2, onderdeel k, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Hieronder vallen de vorderingen van degenen die gerechtigd zijn tot uitkering van een verzekeraar, zoals polishouders, begunstigen en benadeelden als bedoeld in artikel 1 van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen. Onder de definitie valt eveneens – in de woorden van artikel 2, onderdeel k, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars – het voor een schuldeiser gereserveerde bedrag, «zo lang nog niet alle elementen van de schuld bekend zijn». Niet als element van de definitie is opgenomen dat de vordering een vordering moet zijn tot betaling van een geldsom. De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars bevat wel het element «bedrag». Aldus wordt de definitie uitgebreid tot vorderingen in prestaties in natura, zoals rechtsbijstand. De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars laat een dergelijke uitbreiding toe.

Onderdeel B

Artikel 1:3

In het eerste lid wordt bepaald dat dit wetsvoorstel met betrekking tot het uitoefenen van bedrijf van verzekeraar niet van toepassing is op bepaalde ondernemingen en instellingen. Het betreft ondernemingen en instellingen ten aanzien waarvan uit anderen hoofde reeds een wettelijk toezicht bestaat of waarvan de werkzaamheden als uitoefening van het bedrijf van verzekeraar kunnen worden gezien of waarvoor de mogelijkheid bestaat dat zij naast de bij of krachtens de wet opgelegde

taken ook andere werkzaamheden uitoefenen waardoor zij tevens het bedrijf van verzekeraar zouden kunnen uitoefenen. Hiermee is artikel 13, eerste lid, van de Wtv 1993 overgenomen. Op een aantal onderdelen volgt een nadere toelichting.

Onderdeel d van het eerste lid biedt onderlinge waarborgmaatschappijen met zetel in Nederland en ondernemingen op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die uitsluitend schade verzekeren, veroorzaakt door of ontstaan uit gewapend conflict, burgeroorlog, opstand, binnenlandse onlusten, oproer en muerij (tezamen aangeduid als groot molest) de mogelijkheid in het kader van de uitoefening van het bedrijf in Nederland of in het kader van het verrichten van diensten naar Nederland zonder vergunning deze risico's te verzekeren. De formulering «ondernemingen op onderlinge grondslag» is gekozen, omdat het niet doenlijk is voor elke mogelijke staat of lidstaat in dit wetsvoorstel de met een onderlinge waarborgmaatschappij overeenkomende rechtsvorm te noemen. Het is een schadeverzekeraar in het algemeen verboden groot molest te verzekeren (artikel 2:66).

Onderdeel e is gebaseerd op de richtlijn nr. 84/641/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 december 1984 houdende wijziging, inzonderheid wat de hulpverlening op reis betreft, van de eerste richtlijn (73/239/EEG) tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche en de uitoefening daarvan (PbEG L 339) (richtlijn hulpverlening op reis). In deze richtlijn is de eerste richtlijn schadeverzekeraars van toepassing verklaard op hulpverleningsactiviteiten. Overeenkomstig artikel 2 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars zijn in onderdeel e van het eerste lid van artikel 1:3 de zogenaamde automobielclubs van het toezicht uitgezonderd, indien zij zich beperken tot de gebruikelijke wegwachthulp. Gaan zij evenwel verder in hun dekking, dan vallen zij integraal, dus ook voor wat betreft de wegwachthulp, onder de vergunningplicht. Uiteraard kan dit laatste gevolg vermeden worden indien de wegwachthulp en de overige hulpverleningsactiviteiten in verschillende ondernemingen worden ondergebracht.

Omdat door dit wetsvoorstel de inhoud van de Wtv 1993 en de Wtn in één wet wordt opgenomen hoeft onderdeel g van het eerste lid van artikel 13 van de Wtv 1993 niet te worden opgenomen. Tevens wordt opgemerkt dat onderdeel c van het eerste lid van artikel 13 van de Wtv 1993 (betreffende uitsluiting van het Fonds arbeidsongeschiktheidsverzekering overheidspersoneel) niet is overgenomen. Dit fonds bestaat niet meer in deze vorm en is onder beheer van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen gekomen (opgenomen in onderdeel b).

In het tweede lid zijn ter vereenvoudiging en ten behoeve van de samenhang de artikelen 1, tweede lid, en 13, tweede lid, van de Wtv 1993 samengevoegd. Niet beoogd is daarbij inhoudelijke wijzigingen aan te brengen. Het tweede lid laat de gelegenheid *in eenzelfde contract* naast de verzekering andere verplichtingen op te nemen. Een begrafenisfonds kan volgens deze bepaling zich behalve tot een geldelijke uitkering tevens verplichten tot de bezorging van de begrafenis. Bij levensverzekering kan tevens worden bepaald dat ingeval van invaliditeit niet alleen de premiebetaling ophoudt, maar ook dat de verzekerde zelf een uitkering geniet. Omdat dergelijke bedingen alleen kunnen worden gemaakt bij de levensverzekering zelf is hier geen sprake van een ander bedrijf. In het tweede lid wordt tot uitdrukking gebracht dat het bedrijf van levensverzekeraar in dat geval zijn karakter als zodanig niet verliest.

Artikel 1:4

Deze reikwijdtebepaling is overgenomen uit artikel 20 van de Wtv 1993. De formulering van de aanhef beoogt tot uitdrukking te brengen dat bepalingen in het wetsvoorstel die zijn gericht tot een schadeverzekeraar of bepalingen die zien op de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar niet van toepassing zijn op de drie in dit artikel genoemde groepen schadeverzekeraars onder bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen voorwaarden.

De eerste uitzondering betreft onderlinge waarborgmaatschappijen van beperkte omvang met zetel in Nederland en ondernemingen op onderlinge grondslag van beperkte omvang met zetel buiten Nederland. Deze uitzondering is gebaseerd op artikel 3 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. De richtlijn is ingevolge dit artikel niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij met een premie-inkomen van niet meer dan € 1 miljoen. Voorwaarde voor het niet toepasselijk zijn van de richtlijn is dan wel, dat de onderlinge waarborgmaatschappij statutair naheffing kan opleggen of de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan beperken, en dat geen wettelijke aansprakelijkheidsrisico's (tenzij als bijkomend risico) noch krediet- of borgtochtrisico's mogen worden verzekerd. Het betreft hier dus onderlinge waarborgmaatschappijen van beperkte omvang, die in de wijze waarop zij het bedrijf van verzekeraar uitoefenen waarborgen bieden dat zij aan hun verplichtingen kunnen voldoen. Het niet toepasselijk zijn van de eerste richtlijn schadeverzekeraars betekent dat de lidstaten de vrijheid hebben ten aanzien van de betrokken onderlinge waarborgmaatschappijen nationale voorschriften uit te vaardigen. Bij algemene maatregel van bestuur zullen dan ook, naast de bovengenoemde voorwaarden uit artikel 3 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars nadere voorschriften worden gesteld aan onderlinge waarborgmaatschappijen waarop dit wetsvoorstel niet van toepassing is. In deze algemene maatregel van bestuur zal worden aangesloten bij het huidige Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994¹. Daarin zijn deze onderlinge waarborgmaatschappijen naar omvang en werkterrein in een drietal groepen ingedeeld om voor elke groep passende toezichtregels vast te stellen.

Ten tweede worden ondernemingen die een publiekrechtelijke ziektekostenregeling uitvoeren uitgezonderd. Het gaat dan om de zogenaamde instituten ziektekostenvoorziening ambtenaren (IZA's). Het toezicht dat DNB uitoefent op grond van dit wetsvoorstel op het particuliere verzekeringswezen, heeft voornamelijk tot doel de belangen van de verzekerden zo goed mogelijk te beschermen tegen de mogelijkheid van niet-nakoming door de verzekeraars van de verplichtingen die deze op zich hebben genomen. Aangezien de IZA's publiekrechtelijke ziektekostenregelingen voor ambtenaren uitvoeren waarvoor van de zijde van de overheid financiële garanties worden verstrekt, ontbreekt de noodzaak om de wet op deze ondernemingen van toepassing te doen zijn. In een algemene maatregel van bestuur zal worden bepaald welke ondernemingen het betreft en zullen voorschriften worden opgenomen. Hierbij zal worden aangesloten bij het huidige Besluit vrijgestelde instellingen voor publiekrechtelijke ziektekostenregelingen 1994².

Ten derde worden schadeverzekeraars met zetel in Nederland die zich beperken tot het sluiten en afwikkelen van exportkredietverzekeringen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden uitgezonderd. Deze schadeverzekeraars zijn uitgezonderd van de Wtv 1993 ingevolge de Wet actualisering en harmonisatie financiële toezichtwetten (Wet A&h)³. Ingevolge artikel 3 van de Kaderwet financiële verstrekkingen

¹ Besluit van 25 april 1994 houdende uitvoering van artikel 20, aanhef en onderdeel a, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, Stb. 1994, 314.

² Besluit van 25 april 1994 houdende uitvoering van artikel 20, aanhef en onderdeel b, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, Stb. 1994, 316.

³ Stb 2003, 55.

Financiën¹ kan de Staat schadeverzekeringen die een schadeverzekeraar met ondernemers heeft afgesloten ter dekking van aan het handels- en dienstenverkeer in het buitenland verbonden risico's, in herverzekering nemen. Een analoge regeling geldt voor schadeverzekeringen die een schadeverzekeraar heeft afgesloten ter dekking van niet-commerciële risico's in het buitenland verbonden aan investeringen. De uitvoering van dergelijke exportkredietverzekeringen die door de Staat der Nederlanden in herverzekering worden genomen, wordt in Nederland van oudsher aan marktpartijen overgelaten. Hoewel de Beschikking toelating kredietverzekeringsmaatschappijen van 14 juni 1983 het mogelijk maakt verschillende kredietverzekeraars toe te laten tot de herverzekeringsfaciliteit van de Staat der Nederlanden, is in de praktijk tot dusverre alleen de Nederlandse Credietverzekering Maatschappij N.V. als zodanig toegelaten. Bij brief van 11 maart 1998 heeft de Minister van Financiën de Tweede Kamer geïnformeerd omtrent de goedkeuring van de overname van NCM Holding N.V. door Swiss Reinsurance Company. In de brief werd aangeduid dat aan deze goedkeuring een aantal voorwaarden is verbonden, die ten doel hebben het belang van de Staat bij een goed werkend systeem van exportkredietverzekering te waarborgen. Mede met het oog op de beheersing en administratie van door de Staat in herverzekering genomen risico's, heeft het voordelen om deze risico's door de kredietverzekeraars in aparte rechtspersonen te laten onderbrengen. Deze rechtspersonen kunnen dan immers uitsluitend de staatsfaciliteit uitvoeren en niet meer daarnaast een eigen bedrijf voeren. Op een schadeverzekeraar die uitsluitend een staatsfaciliteit als hier aan de orde uitvoert, is ingevolge artikel 2, tweede lid, onderdeel d, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars het in die richtlijn geregelde toezicht niet van toepassing. De aan deze uitzondering ten grondslag liggende gedachte is dat de Staat geacht wordt altijd solvabel te zijn. Onderdeel c, creëert de mogelijkheid om exportkredietverzekeraars in de zin van artikel 2, tweede lid, onderdeel d, van de bovenvermelde richtlijn bij algemene maatregel van bestuur geheel of gedeeltelijk van het toezicht uit hoofde van deze wet uit te sluiten. In een algemene maatregel van bestuur zal de vorenbedoelde rechtspersoon worden opgenomen. De voorwaarden zullen erop gericht zijn dat de statutaire doelstelling en de feitelijke taakuitoefening van de rechtspersoon blijven binnen de door de wet voor de vrijstelling gestelde eisen.

Artikel 1:5

In dit artikel wordt de inhoud van artikel 6 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 geregeld op het niveau van de wet. Voor een toelichting op de formulering van het eerste lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 1:3. Inhoudelijk is geen wijziging bedoeld.

Met dit artikel wordt artikel 8 van de richtlijn nr. 2000/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 september 2000 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het bedrijfseconomisch toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld (PbEG L 275) (richtlijn elektronisch geld) geïmplementeerd. In het licht van de beperkte risico's die aan kleine en lokaal opererende elektronisch geldstelsels zijn verbonden, geeft artikel 8 van de richtlijn elektronisch geld drie vrijstellingsmogelijkheden, te weten: (i) het totaalbedrag aan met uitgegeven elektronisch geld verband houdende financiële verplichtingen is nooit hoger dan zes miljoen euro en bedraagt in normale omstandigheden niet meer dan vijf miljoen euro; (ii) de uitwisseling van elektronisch geld vindt enkel plaats binnen de groep waartoe de ondernemingen behoren; en (iii) het elektronische geld wordt door een beperkt aantal ondernemingen geaccepteerd, welke gemakkelijk te onderscheiden zijn doordat de ondernemingen hetzelfde pand of een

¹ Wet van 31 januari 1996, houdende regels betreffende de financiële verstrekkingen ten laste van de begroting van het Ministerie van Financiën, Stb. 98.

begrensde locatie delen of omdat er nauwe financiële of zakelijke banden bestaan met de uitgevende instellingen. De vrijstelling wordt in alle drie de categorieën beperkt tot een geldswaarde van 150 euro per elektronische waardedragers.

In artikel 1:5 is voor een aantal categorieën elektronischgeldinstellingen bepaald dat deze wet niet op hen van toepassing is. Met betrekking tot de eerste categorie (onderdeel a) vormt de beperkte hoeveelheid elektronisch geld die een elektronischgeldinstelling uitgeeft reden voor vrijstelling. Aan de hand van objectieve criteria kan worden vastgesteld dat het om een geldstelsel van beperkte omvang gaat.

Hierbij is de bedoeling van de richtlijn elektronisch geld dat de totale met de uitgifte van elektronisch geld verband houdende uitstaande financiële verplichtingen in normale omstandigheden niet meer dan vijf miljoen euro zullen bedragen. In de praktijk zal het echter niet te voorkomen zijn dat de bovengrens onder omstandigheden incidenteel wordt overschreden. Deze overschrijding mag nooit zodanig zijn dat het bedrag boven de zes miljoen euro uitkomt. Indien zou worden opgenomen dat de uitstaande financiële verplichtingen niet meer dan vijf miljoen euro mogen bedragen, zou bij iedere overschrijding van dat bedrag een elektronischgeldinstelling niet langer zijn vrijgesteld. Aangezien dit uitdrukkelijk niet door de richtlijn elektronisch geld wordt beoogd, is ervoor gekozen te bepalen dat de financiële verplichtingen die met de uitgifte van elektronisch geld verband houden nooit meer dan zes miljoen euro mogen bedragen.

In de gevallen, bedoeld in de onderdelen b en c, gaat het om een elektronischgeldinstelling die elektronisch geld uitgeeft waarmee aan een beperkt aantal ondernemingen betaald kan worden (het zogenaamde limited purpose elektronisch geldstelsel). In onderdeel b betreft het instellingen die deel uitmaken van een groep die elektronisch geld uitgeven waarmee slechts betalingen kunnen worden verricht aan andere onderdelen van die groep. Met betrekking tot de derde categorie (onderdeel c) vormt het lokale karakter of het beperkte aantal gebruikers aanleiding voor vrijstelling. Achtergrond hiervan is dat indien het elektronische geld slechts wordt aanvaard door een beperkt aantal lokaal opererende ondernemingen (zoals voetbalstadions, winkelcentra en winkeliersverenigingen), deze ondernemingen zich moeten kunnen manifesteren tegenover het klantenbestand zonder te moeten voldoen aan het volledige toezichtregime voor elektronischgeldinstellingen. Nauwe financiële of zakelijke banden met een elektronischgeldinstelling worden aanwezig geacht, indien bijvoorbeeld een gemeenschappelijke verkoop- of distributiestructuur bestaat.

Een vrijgestelde elektronischgeldinstelling moet jaarlijks verslag doen over haar activiteiten met vermelding van de totale omvang van haar met elektronisch geld verband houdende financiële verplichtingen (tweede lid; conform het vereiste in artikel 8, derde lid, van de richtlijn elektronisch geld). Hierdoor kan worden gezien of de elektronischgeldinstelling de voorschriften van de vrijstelling naleeft. Ten opzichte van artikel 6 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 is toegevoegd dat een vrijgestelde elektronischgeldinstelling daarbij vermeldt van welk onderdeel van het eerste lid van toepassing is. De vermelding van de totale omvang van haar met elektronisch geld verband houdende financiële verplichtingen is immers slechts relevant voor de vrijstelling op grond van het eerste lid, onderdeel a. In de praktijk geeft derhalve overschrijding van het bedrag in het eerste lid de toezichthouder aanleiding tot de vraag van welke andere vrijstelling de onderneming gebruik maakt. Daarbij komt dat deze toevoeging een betere implementatie van artikel 8, derde lid, van de richtlijn elektronisch geld met zich brengt. Voorts is op een vrijgestelde elektronischgeldinstelling van toepassing de verplichting van artikel 2:63

(de verplichting om slechts elektronisch geld uit te geven tegen een waarde die ten hoogste gelijk is aan de waarde van de voor de uitgifte te ontvangen gelden) en de omwisselplicht die zal worden opgenomen in artikel 3:4.1 (thans opgenomen in de artikelen 7b en 85b van de Wtk 1992 die krachtens artikel 6, derde lid, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 ook op vrijgestelde elektronischgeldinstelling van toepassing is).

Artikel 1:6

Dit artikel stemt overeen met artikel 22 van de Wtv 1993 en is afkomstig uit artikel 6 van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 8 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. De bijzondere situatie bij Lloyd's, waarbij de afzonderlijke «names» de risicodragers zijn en niet de organisatie Lloyd's Underwriters, kan tot gevolg hebben dat niet duidelijk is tot wie DNB zich in voorkomende gevallen moet wenden of haar maatregelen moet richten. Ter voorkoming van deze onduidelijkheid is de onderhavige bepaling opgenomen.

Onderdeel C

Thans is in de statuten van de AFM geregeld dat de Minister van Financiën de bezoldiging van het bestuur op voorstel van de raad van toezicht vaststelt. Het wordt passend geacht de salariëring van het bestuur voortaan bij wet te regelen en daarbij tevens te bepalen dat de regelingen inzake pensioenen en onkostenvergoedingen – na vaststelling door de raad van toezicht – de instemming behoeven van de Minister van Financiën. Pensioenregelingen en onkostenvergoedingen vormen immers naast het salaris belangrijke elementen van de arbeidsvoorwaarden van de leden van het bestuur. De in het vierde lid van artikel 1:9 voorgestelde procedure sluit aan bij het onlangs in werking getreden artikel 12, vijfde lid, van de Bankwet 1998 dat de vaststelling en goedkeuring van de salarissen, pensioenen en onkostenvergoedingen voor de president en de directeuren van De Nederlandsche Bank regelt.¹

Onderdeel D

HOOFDSTUK 2.1

Artikel 2:1

Deze bepaling is opgenomen om duidelijk aan te geven dat DNB geen clearinginstelling of kredietinstelling is in de zin van dit wetsvoorstel. Voor toepassing van de Faillissementswet wordt de Nederlandsche Bank wel als een kredietinstelling aangemerkt. Een vergelijkbare bepaling is thans opgenomen in artikel 1, tweede lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:2

Deze bepaling behelst een afbakening van de activiteiten die pensioenfondsen mogen ondernemen zonder dat deze activiteiten worden beschouwd als de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of het bedrijf van schadeverzekeraar.

In dit artikel is artikel 13, derde lid, van de Wtv 1993 verwerkt. Niet beoogd is inhoudelijke wijzigingen aan te brengen. Omdat de voorwaarden waaronder pensioenfondsen hun activiteiten mogen uitoefenen gekoppeld zijn aan hun rol bij het uitvoeren van een pensioen-toezegging of een beroepspensioenregeling is besloten deze voorwaarden op te nemen in de Pensioen- en spaarfondsenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling. Het betreft de voorwaarden die thans zijn

¹ Wet van 13 oktober 2004, houdende bepalingen in verband met de fusie van De Nederlandsche Bank N.V. en de Stichting Pensioen- & Verzekeringkamer (Stb. 556).

opgenomen in artikel 13, vierde lid, van de Wtv 1993. Evenals de inhoud van artikel 13, vijfde en zesde lid, van de Wtv 1993 zal deze bepaling worden opgenomen in de Pensioen- en spaarfondsenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling door middel van de aanpassingswetgeving bij dit wetsvoorstel zullen bovengenoemde wijzigingen in de Pensioen- en spaarfondsenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling worden opgenomen.

De voorwaarden in artikel 13, derde lid, onderdeel c, van de Wtv 1993 inzake beroepspensioenfondsen zullen worden opgenomen in de Wet verplichte beroepspensioenregeling. Daarnaast is de afbakening voor ondernemings spaarfondsen niet langer in deze bepaling genoemd omdat zij geen verzekeringsactiviteiten (kunnen) uitoefenen.

Het tweede lid is gebaseerd op de inhoud van artikel 13, derde lid, onderdeel b, en vierde lid, onderdeel c, van de Wtv 1993, en maakt onderdeel uit van de hierboven genoemde afbakening van de activiteiten van pensioenfondsen. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

De inhoud van artikel 13, derde lid, onderdeel d, en het vierde lid, onderdeel e, van de Wtv 1993 betreffende het notarieel pensioenfonds is niet overgenomen omdat het notarieel pensioenfonds voldoet aan de definitie van het begrip beroepspensioenfonds zoals zal worden opgenomen in het voorstel van Wet verplichte beroepspensioenregeling (Kamerstukken II 2003/04, 29 481), met dien verstande dat de bepalingen inzake de verplichtstelling die in de Wet verplichte beroepspensioenregeling zullen worden opgenomen niet van toepassing zijn op het notarieel pensioenfonds omdat de verplichtstelling van het notarieel pensioenfonds wordt geregeld in de Wet op het notarieel pensioenfonds.

Artikel 2:3

Onderdeel a van dit artikel is overgenomen uit artikel 5 van de Wtn. De bepaling is inhoudelijk niet gewijzigd. Er bestaan onder verschillende benamingen voorkomende fondsvormingcontracten die door natura-uitvaartverzekeraars worden aangeboden. Hierbij wordt een bepaalde geldsom aan de verzekeraar in bewaring gegeven met welk bedrag te zijner tijd de kosten van de uitvaart worden verrekend. De in bewaring gegeven gelden zijn normaal gesproken niet opeisbaar bij leven. Twee hoofdvormen worden onderscheiden. Eén hoofdvorm betreft het product waarbij de betrokken instelling op het tijdstip van de storting van de geldsom een toezegging doet omtrent de hoogte van het te bereiken bedrag. Deze overeenkomst moet als verzekering worden aangemerkt aangezien de instelling zowel overlijdens- als beleggingsrisico loopt. De andere hoofdvorm betreft de gevallen waarin, vanwege toename door rente, de hoogte van de eindsom wordt bepaald door de duur van het leven van de betrokkene. Het tijdstip van overlijden vormt in deze gevallen als enige onzekere element onvoldoende grondslag om de overeenkomst als verzekering aan te merken. Er is namelijk geen kans op voor- of nadeel in verband met het leven of de dood voor een van de partijen. De prestatie die de verzekeraar levert is niet meer dan de tegenwaarde van de ingelegde som, vermeerderd met beleggingsopbrengsten. Ook wat deze producten betreft dient bij de afbakening van de aan het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar te stellen grenzen ervoor te worden gewaakt dat de belangen van verzekerden worden blootgesteld aan risico's die vreemd zijn aan het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar. Voor zover de betreffende overeenkomsten voor de verzekeraar een beleggingsrisico inhouden, verdient het aanbeveling deze fondsen in juridisch zelfstandige ondernemingen onder te brengen. Wel zou aan de betrokken natura-uitvaartverzekeraars toegestaan kunnen worden om bedrijfsmatig over deze fondsen het beheer te voeren. Toegestaan wordt derhalve dat

fondsvormingcontracten zonder beleggingsrisico worden uitgesloten in het kader van de uitoefening van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar. Hiermee wordt recht gedaan aan het specifieke karakter van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar waarin het fondsbedrijf van oudsher wordt uitgeoefend. Indien de verzekeraar geen beleggingsrisico loopt, zijn de belangen van verzekerden niet in gevaar. Zodra sprake is van contracten met een beleggingsrisico voor de verzekeraar dient echter een aparte rechtspersoon te worden opgericht. Ter voorkoming van mogelijke misverstanden wordt opgemerkt dat het enkele feit dat het natura-uitvaartverzekeraars is toegestaan fondsvormingcontracten zonder beleggingsrisico aan te bieden, niet betekent dat het toezicht ingevolge dit wetsvoorstel eveneens zou uitstrekken tot anderen die dergelijke fondsvormingovereenkomsten aanbieden, zoals uitvaartondernemingen.

Onderdeel b van dit artikel is overgenomen uit artikel 17 van de Wtv 1993. Ook deze bepaling is inhoudelijk niet gewijzigd. Deze bepaling is opgenomen aangezien de richtlijn levensverzekeraars het beheer over collectieve pensioenfondsen als een branche aanmerkt (zie voor de uitwerking van de branches bijlage 3 bij het wetsvoorstel), maar tevens de lidstaten toestaat deze activiteiten te verbieden. Het is de lidstaten dan ook toegestaan aan de uitoefening van deze branche door een levensverzekeraar nadere voorwaarden te verbinden. Onder de term «beheer» dienen niet alleen louter administratieve handelingen te worden begrepen, maar ook handelingen die verband houden met het op peil houden van de beleggingsportefeuilles zoals aan- en verkoop van waarden.

Artikel 2:4

Om de bestaande praktijk te handhaven, wordt in deze bepaling voorgesteld dat het in dit deel bepaalde met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van bank niet van toepassing is op het zonder een door de Nederlandsche Bank of door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank, buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen door middel van het aanbieden van effecten of beleggingsobjecten als bedoeld in [artikel 3:1.1, onderdeel j, onder 2°], indien aan de in artikel 2:4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, b, of c en het tweede lid, genoemde voorwaarden wordt voldaan. Het betreft hier activiteiten die op grond van artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 zijn vrijgesteld. Deze activiteiten worden doorgaans uitgevoerd door ondernemingen die dochterondernemingen zijn van grote internationale ondernemingen (veelal aangeduid als concernfinancieringsmaatschappijen) en die gelden aantrekken door middel van het aanbieden van effecten of beleggingsobjecten als bedoeld in [artikel 3:1.1, onderdeel j, onder 2°]. Vervolgens worden deze gelden uitgezet, (voornamelijk) binnen het concern. Vanwege hun speciale karakter en hun beperkte doelstelling (met name financiering van groepsactiviteiten) is het sinds 1990 vast beleid de werkzaamheden van deze ondernemingen – als er geen gevaren voor crediteuren en het financiële bestel bestaan – onder voorwaarden uit te zonderen van het financiële toezichtregime. Om de belangen van crediteuren en het financiële bestel te waarborgen, zijn in het eerste en tweede lid voorwaarden gesteld waaraan een dergelijke financieringsmaatschappij moet voldoen, wil het zijn uitgezonderd van het Deel Prudentieel toezicht.

De redactie van het eerste lid wijkt af van de redactie van artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992. Wijzigingen in de redactie houden

verband met de gewijzigde definitie van bank en de systematiek van het wetsvoorstel. Niet beoogd is inhoudelijke wijzigingen aan te brengen. Er is gekozen voor het niet van toepassing verklaren van het in dit deel bepaalde met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van bank om interpretatieproblemen die zich onder de Wtk 1992 soms voordoen over welke bepalingen op deze ondernemingen van toepassing zijn in de toekomst uit te sluiten. Bepalingen die gericht zijn tot banken of bepalingen die zien op de uitoefening van het bedrijf van bank zijn niet van toepassing op degene die de in dit artikel genoemde activiteit uitoefent.

De toevoeging «beleggingsobjecten» na effecten in het eerste lid, aanhef, vloeit voort uit de wijzigingen die het begrip «effect» heeft ondergaan in het wetsvoorstel. Hiervoor wordt verwezen naar de toelichting bij de definities van effect en beleggingsobject in artikel 1:1, zoals deze zullen worden opgenomen in het wetsvoorstel door de tweede nota van wijziging. De zinsnede »zonder een door de Nederlandsche Bank of door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank» beoogd tot uitdrukking te brengen dat de uitzonderingsbepaling in dit artikel niet is geschreven voor een onderneming die al een vergunning voor het bedrijf van bank heeft. In dat geval hoeft deze bank uiteraard niet aan de additionele voorwaarden van het eerste lid, aanhef en onderdeel a, b, of c te voldoen. Niet nodig is gevonden in de aanhef of de zinsnede «en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen» op te nemen. Uit het tweede lid blijkt immers voldoende duidelijk dat deze bepaling van toepassing is indien met de aangetrokken gelden krediet wordt uitgezet.

Evenals in artikel 3, eerste lid, onderdelen a, b en c, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 wordt in het eerste lid bepaald dat respectievelijk een onvoorwaardelijke garantie, een instandhoudingovereenkomst of een bankgarantie aanwezig dient te zijn wanneer opvorderbare gelden buiten besloten kring worden aangetrokken van anderen dan professionele marktpartijen tegen de uitgifte van effecten of genoemde beleggingsobjecten. Daarbij moet voldaan zijn aan hetgeen met betrekking tot effecten en beleggingsobjecten is bepaald bij of krachtens hoofdstuk 3.5. In onderdeel a is bepaald dat de holding of de subholding zich onvoorwaardelijk garant mag stellen voor de verplichtingen van de onderneming die de opvorderbare gelden ter beschikking verkrijgt. Voorts is ook een bankgarantie of een instandhoudingovereenkomst (keep-well-agreement) aangegaan door de holding of de subholding toegestaan (onderdelen b en c). Zowel bij de onvoorwaardelijke garantie als bij de instandhoudingovereenkomst geldt dat de onderneming die de onvoorwaardelijke garantie afgeeft of de instandhoudingovereenkomst aangaat, een positief geconsolideerd eigen vermogen dient te hebben gedurende de gehele looptijd van de garantie of de overeenkomst. Voor zover een onderneming met zetel in Nederland een onvoorwaardelijke garantie afgeeft of een instandhoudingovereenkomst aangaat wordt onder eigen vermogen verstaan het eigen vermogen als bedoeld in artikel 373 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek. Voor zover het een onderneming uit een ander land betreft, geldt het eigen vermogen zoals dit wordt omschreven in regelgeving die vergelijkbaar is met de Nederlandse regelgeving op dit terrein. De bankgarantie (onderdeel c) dient te zijn afgegeven door een bank waarvan de kredietwaardigheid buiten twijfel staat. Derhalve dient de bank die de bankgarantie afgeeft een vergunning te hebben voor het bedrijf van bank afgegeven door DNB, door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat of door een toezichthoudende instantie in een staat die bij algemene maatregel van bestuur is aangewezen. Deze laatste staten betreffen de zogenaamde «Group of Ten» (G10) die geen lidstaat zijn. Omdat deze groep van staten zich in de toekomst wellicht

uitbreidt, is vanwege de flexibiliteit ervoor gekozen deze staten bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen. In artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 werden de volgende staten genoemd: de Verenigde Staten van Amerika, Japan, Australië, Canada en Zwitserland. Niet nodig is op te nemen dat de bankgarantie afkomstig mag zijn van een bank die werkzaam is in Nederland op grond van artikel 2:13 (notificatiebepaling) van dit wetsvoorstel. Van belang is immers dat de garantie is afgegeven door een kredietwaardige bank, daarbij is niet van belang *waar* de garantie is afgegeven.

In het tweede lid is bepaald dat de kredietuitzettingen voor ten minste 95 procent van het balanstotaal van de onderneming plaats dienen te vinden binnen het concern.

In het derde lid wordt voorzien in een ontheffingsmogelijkheid van de voorwaarden genoemd in de aanhef en onderdelen a, b en c van het eerste lid en van het tweede lid.

Artikel 2:5

De aanpassing van de definitie van bank (artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g), waardoor deze aansluit bij de communautaire definitie van bank, heeft als consequentie dat er minder ondernemingen onder de definitie zullen vallen dan nu het geval is. Zo valt een ieder die gelden aantrekt van professionele marktpartijen of binnen besloten kring, die onder de Wtk 1992 nog wel onder de definitie van bank valt, er niet langer onder. Deze beperking van de reikwijdte van het prudentieel toezicht is wenselijk. Het doel van prudentieel toezicht is onder meer om veilig te stellen dat een consument die zijn geld aan een onderneming toevertrouwt er zeker van kan zijn dat hij zijn geld terugkrijgt. Dat hierop toezicht wordt gehouden, is ingegeven door de gedachte dat een consument zelf onvoldoende in staat is de soliditeit te beoordelen van een onderneming waaraan hij zijn gelden toevertrouwd. Professionele marktpartijen en personen binnen besloten kring echter worden geacht hiertoe wel in staat te zijn. Om deze reden zijn zij onder de Wtk 1992, al dan niet onder voorwaarden, vrijgesteld van de vergunningplicht.

Onder de Wtk 1992 is het voor ondernemingen die onder de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 vallen mogelijk om toch een vergunning aan te vragen en zich dientengevolge vrijwillig aan het toezicht te onderwerpen. Gaandeweg is een praktijk ontstaan dat ondernemingen zelf opteren voor een bankvergunning. Dit kan om meerdere redenen wenselijk zijn. De belangrijkste reden is dat onder toezicht staande ondernemingen goedkoper gelden kunnen aantrekken dan niet onder toezicht staande ondernemingen. Met het feit dat een onderneming onder toezicht staat, wordt door ratingbureaus rekening gehouden bij het toekenning van een rating. Ondernemingen met een hoge rating kunnen goedkoper gelden aantrekken dan instellingen met een lagere rating. Een andere reden om vrijwillig een vergunning aan te vragen, kan zijn de reputatiewinst die het beschikken over een vergunning meebrengt. Het beschikken over een vergunning wekt vertrouwen bij marktpartijen, waardoor deze eerder geneigd zijn hun gelden aan de onderneming toe te vertrouwen.

Er is geen reden om aan deze praktijk van vrijwillig toezicht een einde te maken. Een onjuist signaal zou worden afgegeven indien ondernemingen, door de enkele aanpassing van de definitie van bank, minder goedkoop gelden kunnen aantrekken. Daarom wordt het wenselijk geacht de mogelijkheid van een vrijwillige vergunning te behouden. Dit wordt in artikel 2:5 geregeld. Op grond van dit artikel kunnen uitsluitend degenen

die volgens de definitie van artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g, niet kwalificeren als bank, en onder de Wtk 1992 wel, vrijwillig een bankvergunning aanvragen.

Het eerste lid bepaalt dat een ieder met zetel in Nederland die geen bank is en die zijn bedrijf maakt van het ter beschikking krijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van professionele marktpartijen of binnen besloten kring en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen (onderdeel a) een vergunning kan aanvragen bij DNB. Ook een ieder met zetel in Nederland die geen bank is en die zijn bedrijf maakt van het ter beschikking verkrijgen van, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden en van het voor eigen rekening verrichten van beleggingen, en dus geen kredietuitzettingen (onderdeel b), kan een vergunning aanvragen omdat zij ook buiten de definitie van bank komen te vallen terwijl ze onder de Wtk 1992 nog wel onder de definitie vallen. In het kader van de vergunningaanvraag, zoals geregeld in de artikelen 1:82 en 2:8, worden de werkzaamheden van de aanvrager aangemerkt als het uitoefenen van het bedrijf van bank. Hierdoor kan DNB, ondanks het feit dat de aanvrager geen bank is, toch overgaan tot het verstrekken van een bankvergunning.

Met de in het eerste lid gehanteerde terminologie wordt nauw aangesloten bij de in de definitie van bank gehanteerde terminologie. Aan de begrippen die ook in de definitie van bank voorkomen, komt in artikel 2:5 dezelfde betekenis toe. De begrippen «professionele marktpartij» en «besloten kring» zijn gedefinieerd in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel bbbb, onderscheidenlijk onderdeel s. Ook wat betreft de overige in het eerste lid gebruikte begrippen wordt niet afgeweken van de begrippen uit de definitie van bank. In de toelichting bij artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g, is uitgebreid ingegaan op de begrippen «bedrijf maken van», «ter beschikking verkrijgen van», «al dan niet op termijn opvorderbare gelden», «voor eigen rekening» en «kredietuitzettingen».

Het begrip «beleggingen» komt niet voor in de definitie van bank. Hieronder wordt verstaan alle vorderingen op naam op een debiteur, alle belangen in het eigen vermogen van een onderneming, alle op de geldmarkt op kapitaalmarkt verhandelbare effecten, of ter investering aangehouden zaken, teneinde daardoor voor de geldgever of voor aan hem gerelateerde partijen op geld waardeerbare voordelen te verkrijgen. De begrippen «kredietuitzettingen» en «beleggingen» overlappen elkaar deels. Indien effecten met een nominaal opvorderbare waarde (naast een eventuele beurswaarde) worden gekocht, is tevens sprake van kredietuitzettingen. Dit is van belang voor de beoordeling van het eerste lid, onderdeel b, dat onder meer voorschrijft dat beleggingen, *geen kredietuitzettingen zijnde*, worden verricht. Alleen degene die beleggingen verricht die niet tevens kredietuitzettingen zijn, kan op grond van artikel 2:5, eerste lid, aanhef en onderdeel b, vrijwillig een vergunning aanvragen.

Een holding die belegt in de aandelen van werkmaatschappijen, met als doel om een concern aan te sturen en niet zozeer om belangen in werkmaatschappijen te hebben, wordt niet geacht «zijn bedrijf te maken van» het ter beschikking krijgen van opvorderbare gelden en het voor eigen rekening verrichten van beleggingen. Het doel van de beleggingsactiviteiten is doorslaggevend. Alleen indien een holding zijn deelnemingen in dochtermaatschappijen aanhoudt met het doel winst te maken, is sprake van «bedrijf maken van». Is het doel het bedrijf van de werkmaatschappijen, dan wordt niet gesproken van «bedrijf maken van». Het feit dat er een positief resultaat kan zijn voor de holding, ook als het doel van de holding het bedrijf van de werkmaatschappijen is, doet

hieraan niets af. Hierdoor komt de holding niet in aanmerking om op grond van artikel 2:5, eerste lid, aanhef en onderdeel b, vrijwillig een bankvergunning aan te vragen.

Uit het tweede lid volgt dat degene die op grond van het eerste lid vrijwillig een bankvergunning heeft verkregen van DNB in gelijke mate onder toezicht valt als degenen die onder de definitie van bank in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g, vallen, enkele expliciete uitzonderingen daargelaten. Zo zal een «vrijwillige» vergunninghouder, net als een «verplichte» vergunninghouder, aan de regels van prudentieel en gedragstoezicht zijn onderworpen. Aldus wordt een gelijk speelveld tussen beide soorten vergunninghouders gecreëerd. Op dit uitgangspunt dient echter een aantal uitzonderingen gemaakt te worden.

De bepalingen inzake de toegang tot een buitenlandse markt (afdeling 2.2.3) zijn niet van toepassing op degenen die zich vrijwillig onder toezicht laten stellen. De reden hiervoor is dat zij buiten de communautaire definitie van kredietinstelling vallen en daarmee buiten het Europees geharmoniseerde toezicht op kredietinstellingen. Degenen die vrijwillig onder toezicht staan, worden in andere lidstaten niet zonder meer als bank beschouwd. Het «land-van-herkomst-beginsel» kan derhalve niet op hen van toepassing zijn. Door het niet van toepassing verklaren van afdeling 2.2.3 wordt voorkomen dat zij gebruik kunnen maken van de notificatieprocedure. Dat sluit overigens niet uit dat degenen die zich vrijwillig onder toezicht laten stellen de buitenlandse markt betreden, maar zij zullen dan wel moeten voldoen aan de toegangseisen die in een andere staat gesteld zijn.

Ook de bepalingen inzake de noodregeling (afdeling 2.5.7) zijn niet van toepassing op degene die op vrijwillige basis onder toezicht staat. Aan hen kan, net als aan andere, niet door dit wetsvoorstel geregelde schuldenaren, surseance van betaling worden verleend. Zouden zij aan de noodregeling kunnen worden onderworpen, dan valt die procedure vanuit Europeesrechtelijk oogpunt tussen wal en schip. Dit type ondernemingen valt niet onder de richtlijn banken en dus ook niet onder de richtlijn sanering en liquidatie banken. Om die reden behoeft een noodregeling niet op grond van die richtlijnen te worden erkend in andere lidstaten. Dit type onderneming valt wel onder de EG Insolventieverordening nr. 2000/1346, maar daaronder valt weer niet het type procedure van de noodregeling. Met andere woorden: zou een onderneming van dit type aan de noodregeling worden onderworpen, dan worden andere lidstaten niet door Europees recht verplicht die noodregeling te erkennen. Dat is ongewenst. Ook inhoudelijk is er geen aanleiding de mogelijkheid voor te schrijven dat dit type ondernemingen aan de noodregeling wordt onderworpen. De noodregeling is bedoeld voor ondernemingen die gelden hebben aangetrokken van het publiek of aangetrokken gelden uitzetten, en dat doet dit type ondernemingen niet.

Ten slotte is ook artikel 2:307 niet van toepassing op degene die over een vrijwillige vergunning beschikt. Dit artikel geeft regels hoe in geval van een groep banken de geconsolideerde toezichthouder moet worden gekozen. Bij de vaststelling hiervan ligt het voor de hand dat op grond van de richtlijn banken slechts die ondernemingen worden meegenomen, die onder de communautaire definitie van kredietinstelling vallen. Aangezien degenen die vrijwillig onder toezicht staan, in andere lidstaten niet zonder meer als bank worden beschouwd, is om problemen tussen de toezichthoudende instanties te voorkomen artikel 2:307 niet van toepassing verklaard.

Artikel 2:6

De inhoud van dit artikel is thans geregeld in artikel 19 van de Wtv 1993. De bepaling strekt tot uitvoering van richtlijn nr. 91/371/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 juni 1991 inzake de toepassing van de overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche. Het doel van deze richtlijn is de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche (hierna: de Overeenkomst) te verwerken in de nationale wetgeving van de lidstaten. De Overeenkomst geeft schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland het recht in de Europese Unie agentschappen of bijkantoren op te richten op dezelfde voorwaarden als schadeverzekeraars met zetel in een lidstaat. Omgekeerd geldt hetzelfde voor schadeverzekeraars met zetel in de Europese Unie die agentschappen of bijkantoren willen oprichten in Zwitserland. De overeenkomst is beperkt tot de vrijheid van vestiging voor agentschappen of bijkantoren van de betrokken schadeverzekeraars en heeft geen betrekking op het verrichten van diensten door schadeverzekeraars.

Ten opzichte van de Wtv 1993 is het artikel aangepast. Op het niveau van de wet wordt vastgesteld dat de Zwitserse Bondsstaat wordt gelijkgesteld met een lidstaat. In een algemene maatregel van bestuur kunnen afwijkende regels worden gesteld. Daarnaast hoeft het artikel niet meer te dienen als basis voor de implementatie van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (EER). Dit laatste is nu geregeld in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel iii.

HOOFDSTUK 2.2

Artikel 2:7

Op grond van artikel 4 van de richtlijn banken, artikel 1 van de richtlijn elektronisch geld, artikel 4 van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 6 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars, mag het bedrijf van bank, elektronischgeldinstelling, levensverzekeraar, respectievelijk schadeverzekeraar slechts worden uitgeoefend met een vergunning. In artikel 2:7 wordt de vergunningplicht geregeld. Voor de afzonderlijke ondernemingen is deze plicht thans geregeld in artikel 6 van de Wtk 1992, artikel 11 van de Wtn en artikel 24 van de Wtv 1993, waarbij zij aangetekend dat de vergunningplicht voor het bedrijf van clearinginstelling en het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar niet voortvloeit uit een Europese richtlijn. Artikel 2:7, eerste lid, bevat, net als de overeenkomstige bepalingen in de huidige toezichtwetten, een verbodstelsel. Het voorliggende Deel Prudentieel toezicht bevat in beginsel twee soorten verboden: één voor financiële ondernemingen met zetel in Nederland en één voor financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Ten aanzien van clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars wordt geen onderscheid gemaakt tussen financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat en financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Daarnaast gelden speciale regels voor ondernemingen met zetel in een andere lidstaat, waarvoor geen verbodstelsel geldt, maar een stelsel dat is gebaseerd op «toegestaan nadat». Zie daarvoor de artikelen 2:13 tot en met 2:16.

Artikel 2:7 bevat het verbod gericht aan een ieder met zetel in Nederland om het bedrijf van bank, clearinginstelling, elektronischgeldinstelling of verzekeraar in Nederland uit te oefenen. Aan het beginsel is niets

gewijzigd ten opzichte van de huidige toezichtwetten. Het is verboden genoemde bedrijven uit te oefenen, tenzij daartoe een vergunning van DNB is gekregen. Een gevolg van de fusie van DNB en de PVK ingevolge de Fusiewet De Nederlandsche Bank N.V. en de Stichting Pensioen- & Verzekeringskamer is dat ook verzekeraars de vergunning bij DNB moeten aanvragen. Voor een goed begrip zij opgemerkt dat dochterondernemingen van financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat of in een staat die geen lidstaat is, ondernemingen naar Nederlands recht zijn – voor zover die dochterondernemingen een zetel in Nederland hebben. Het verbod van artikel 2:7 is derhalve ook op bedoelde dochterondernemingen van toepassing.

Met het woord «daartoe» in de aanhef is beoogd tot uitdrukking te brengen dat een vergunning, verleend voor een van de in onderdeel a tot en met f genoemde bedrijven, niet mag worden gebruikt om één van de andere daar genoemde bedrijven uit te oefenen. Zo mag een onderneming die een vergunning heeft tot het uitoefenen van het bedrijf van levensverzekeraar, niet met die vergunning het bedrijf van bank uitoefenen.

In beginsel mag een financiële onderneming wel een niet-vergunningplichtig bedrijf uitoefenen naast het bedrijf voor de uitoefening waarvan hij een vergunning heeft gekregen. Zo heeft een bank geen vergunning nodig voor de uitoefening van bijvoorbeeld reisactiviteiten. Een belangrijke uitzondering daarop wordt echter gemaakt ten aanzien van elektronischgeldinstellingen in artikel 2:62 en ten aanzien van verzekeraars, in artikel 2:64, eerste lid. Deze ondernemingen kennen restricties ten aanzien van de toegestane werkzaamheden.

In de artikelen 6 van de Wtk 1992 en 24 van de Wtv 1993 is het verbod niet zodanig geformuleerd dat daaruit een territoriale begrenzing is af te leiden. Hetzelfde geldt voor andere verbodsbepalingen in deze wetten. In de artikelen 4 van de Wtb en 3 van de Wte 1995 daarentegen zijn de woorden «in of vanuit Nederland» opgenomen. In de door de Nederlandsche Bank opgestelde «Beleidsregels Media Wtk 1992» (Stcrt. 23 juli 1999, nr. 139, blz. 20 e.v) wordt opgemerkt dat de woorden «in of vanuit Nederland» ook in de Wtk 1992 moeten worden gelezen. Dienaangaande wordt het volgende opgemerkt.

Er is aanleiding om prudentieel toezicht uit te oefenen op financiële ondernemingen die werkzaamheden verrichten «vanuit» Nederland. Prudentieel toezicht is gericht op de bescherming van de soliditeit van financiële ondernemingen en op het bijdragen aan de stabiliteit van de financiële sector. Die soliditeit en stabiliteit kunnen ook worden beïnvloed door werkzaamheden die in het buitenland worden verricht. Zo is het opereren vanuit Nederland op een buitenlandse markt door een onderneming met zetel in Nederland van invloed op de financiële positie van die onderneming. Die financiële positie kan weer van invloed zijn op de Nederlandse financiële markt. Werkzaamheden in het buitenland raken dus het Nederlandse belang. Om die reden dient het prudentieel toezicht op een financiële onderneming met zetel in Nederland zich uit te strekken tot de werkzaamheden van die onderneming in een andere staat.

Ten aanzien van de Wtv 1993 geldt daarenboven het volgende. Het verbod in de Wtv 1993 ziet op het sluiten van verzekeringen. Ook in het voorliggende wetsvoorstel wordt «levensverzekeraar», «schadeverzekeraar» en «natura-uitvaartverzekeraar» gedefinieerd met een verwijzing naar het sluiten van verzekeringen. Indien een verzekeraar met zetel in Nederland verzekeringen sluit met wederpartijen in andere staten, oefent zij daarmee het bedrijf van verzekeraar ook «in» Nederland uit. Om

deze reden lijkt de hypothese waarin een verzekeraar met zetel in Nederland het bedrijf van verzekeraar niet mede «in» Nederland uitoefent, maar uitsluitend «vanuit» Nederland, onbestaanbaar. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat dit niet betekent dat in artikel 2:7 impliciet de eis wordt gesteld dat het bedrijf in Nederland wordt uitgeoefend. Bedoeld wordt te zeggen dat, indien de zetel zich in Nederland bevindt – een voorwaarde die wel in artikel 2:7 wordt genoemd – daarmee gegeven is dat het bedrijf mede of uitsluitend in Nederland wordt uitgeoefend.

Met betrekking tot kredietinstellingen geldt iets soortgelijks, zowel ten aanzien van banken als ten aanzien van elektronischgeldinstellingen. Een bank is, voor zover hier van belang, degene die zijn bedrijf maakt van het buiten besloten kring ter beschikking verkrijgen van gelden van anderen en van het verrichten van kredietuitzettingen. Een elektronischgeldinstelling is degene die, geen bank zijnde, zijn bedrijf maakt van het ter beschikking verkrijgen van gelden in ruil waarvoor elektronisch geld wordt uitgegeven waarmee betalingen kunnen worden verricht ook aan anderen dan de onderneming zelf. Bij beide typen financiële onderneming valt moeilijk in te zien hoe het bedrijf van bank onderscheidenlijk elektronischgeldinstelling uitsluitend «vanuit» Nederland wordt uitgeoefend en niet mede «in» Nederland.

In die zin betekent «vanuit» mede «in». Om die reden zou de zinsnede «in of vanuit» ten opzichte van het enkele woord «in» geen toegevoegde waarde hebben. Evenzeer echter geldt dat het opnemen van de woorden «in Nederland» in de verbodsbepalingen in het Deel Prudentieel toezicht geen toegevoegde waarde heeft. Steeds wanneer het een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland betreft, wordt het bedrijf van bank onderscheidenlijk het bedrijf van verzekeraar per definitie in Nederland – daaronder dus mede begrepen «vanuit Nederland» – uitgeoefend.

Door het achterwege laten van de woorden «in of vanuit» wordt derhalve een suggestie van een territoriale begrenzing vermeden. Zie ook de uitleg die zal worden opgenomen in het algemeen deel van de toelichting bij de tweede nota van wijziging.

Ten overvloede zij opgemerkt dat de omstandigheid dat de vergunning, bedoeld in artikel 2:7, mede ziet op het uitoefenen van een bedrijf vanuit Nederland, niet betekent dat voor het daadwerkelijke uitoefenen van een bedrijf naar een andere staat, hetzij door middel van een bijkantoor hetzij door middel van dienstverrichting, geen nadere eisen kunnen worden gesteld. Te dier zake worden voorschriften gegeven in de artikelen 2:29 tot en met 2:33.

In afwijking van het algemene beginsel dat een vergunning, verleend voor een van de in het eerste lid, onderdelen a tot en met f genoemde bedrijven, niet mag worden gebruikt voor de uitoefening van één van de andere daar genoemde bedrijven, mag een bank wel het bedrijf van clearinginstelling of het bedrijf van elektronischgeldinstelling uitoefenen zonder een vergunning van DNB. In het derde lid wordt hiertoe een bijzondere regeling gegeven. Dit is in overeenstemming met het bepaalde in artikel 2:60. Dit laatste artikel bepaalt dat het een bank, met een vergunning als bedoeld in 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, tenminste is toegestaan de werkzaamheden genoemd in bijlage I van de richtlijn banken te verrichten, tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald in de vergunning. Dit vloeit voort uit de artikelen 4 en 18 van de richtlijn banken. Clearen en de uitgifte van elektronisch geld vallen onder de in deze bijlage opgesomde werkzaamheden.

Opgemerkt wordt dat er vanuit toezichtoogpunt drie soorten ondernemingen zijn die het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen. Ten eerste zijn er banken die clearen. Deze ondernemingen behoeven niet een aparte vergunning voor het clearen, uiteraard vooropgesteld dat zij een vergunning hebben voor het uitoefenen van het bedrijf van bank. Ten tweede zijn er beleggingsondernemingen die clearen. Zij behoeven naast de vergunning tot bemiddelen in financiële instrumenten of voor het beheren van individuele vermogens een vergunning van DNB voor het clearen. Tot slot zijn er financiële ondernemingen die noch bank noch beleggingsonderneming zijn. Zij dienen ook een vergunning voor het clearen te hebben van DNB. Deze ondernemingen worden ook wel «specialised firms» genoemd. De vergunning van deze ondernemingen is beperkt tot het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling. Met andere woorden: met een vergunning tot het uitoefenen van het bedrijf van bank mag ook het bedrijf van clearinginstelling worden uitgeoefend, maar het omgekeerde geldt niet: met een vergunning tot het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling mag niet het bedrijf van bank worden uitgeoefend.

Hetzelfde geldt voor de uitoefening van het bedrijf van elektronischgeldinstelling door een bank. Met een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank mag ook het bedrijf van elektronischgeldinstelling worden uitgeoefend. Echter, met een vergunning tot het uitoefenen van het bedrijf van elektronischgeldinstelling bedrijf mag niet het bedrijf van bank worden uitgeoefend.

Over het vierde lid wordt het volgende opgemerkt. In de huidige systematiek is de vergunningplicht voor ondernemingen die het bedrijf van levensverzekeraar uitoefenen en de vergunningplicht voor ondernemingen die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefenen geregeld in de Wtn en de Wtv 1993. In deze systematiek omvat het levensverzekeringsbedrijf van de Wtv 1993 tevens het natura-uitvaartverzekeringsbedrijf van de Wtn. Indien het natura-uitvaartverzekeringsbedrijf wordt uitgeoefend en een vergunning op grond van de Wtn is verkregen is de Wtn van toepassing (zie ook artikel 13, eerste lid, onderdeel g, van de Wtv 1993); indien het natura-uitvaartverzekeringsbedrijf wordt uitgeoefend door een levensverzekeraar is de Wtv 1993 van toepassing. Een vergunning voor het levensverzekeringsbedrijf op grond van de Wtv 1993 (de branche Levensverzekering algemeen) omvat dus tevens de bevoegdheid om het natura-uitvaartverzekeringsbedrijf uit te oefenen.

Omdat de Wtn en de Wtv 1993 in het onderhavige wetsvoorstel worden samengevoegd en derhalve de vergunningplicht voor levensverzekeraars en die voor natura-uitvaartverzekeraars in één wet worden opgenomen, behoeven de huidige bepalingen aanpassing.

Aangezien de definitie van «levensverzekering» mede «natura-uitvaartverzekering» omvat, zou in het voorgestelde artikel 2:7, eerste lid, kunnen worden gelezen dat de levensverzekeraar die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefent – al dan niet in combinatie met andere branches van levensverzekering – zowel een vergunning voor het bedrijf van levensverzekeraar als een vergunning voor het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar nodig heeft.

Dat zou niet een juiste lezing van het eerste lid zijn. Teneinde onduidelijkheid te vermijden, is een vierde lid toegevoegd, dat erop neerkomt dat de levensverzekeraar die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar wenst uit te oefenen, kan volstaan met een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar. Er is, met andere woorden, niet tevens een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar benodigd. Op een levensverzekeraar die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefent, zijn de bepalingen inzake het bedrijf van levensverzekeraar van toepassing, niet de bepalingen inzake

het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar. Een en ander laat uiteraard onverlet dat een natura-uitvaartverzekeraar die daarnaast geen risico's uit andere branches dekt, er ook voor kan kiezen een natura-uitvaartverzekeringsvergunning aan te vragen. In dat geval zijn uitsluitend de bepalingen ten aanzien van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar van toepassing, niet die inzake het bedrijf van levensverzekeraar. Met de opname van het vierde lid wordt de bestaande praktijk uit de Wtn en de Wtv 1993 gewaarborgd.

Opgemerkt zij nog dat noch de vrijstellingsmogelijkheid noch de ontheffingsmogelijkheid van artikel 6, tweede onderscheidenlijk derde lid, van de Wtk 1992 is overgenomen in dit artikel. De reden hiervoor is tweërlei. In de eerste plaats wordt de definitie van «bank» in dit wetsvoorstel aangepast ten opzichte van de Wtk 1992 (zie toelichting bij artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g). Hierdoor vallen de meeste van de huidige vrijgestelde en ontheven kredietinstellingen niet meer onder de in artikel 1:1, eerste lid, onderdelen g en fff, opgenomen definities. In de tweede plaats zijn er twee categorieën financiële ondernemingen die nog wel onder de wettelijke definitie van «bank» vallen, maar die door de artikelen 2:4 en 1:5 buiten het toepassingsbereik van de wet zijn gebracht. Het betreft de zogeheten concernfinancieringsmaatschappijen en bepaalde elektronischgeldinstellingen.

Artikel 2:8

Dit artikel biedt een basis voor de regeling betreffende het indienen van de aanvraag van een vergunning, de vergunningeisen en de gegevens die de aanvrager bij de vergunningaanvraag over moet leggen.

In het eerste lid wordt bepaald aan welke eisen de aanvrager van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank, het bedrijf van clearinginstelling, het bedrijf van elektronischgeldinstelling respectievelijk het bedrijf van verzekeraar moet voldoen, wil hij in aanmerking komen voor een vergunning. Daarbij wordt verwezen naar de artikelen 2:36, 2:37, 2:38, 2:43, 2:44, 2:45, 2:46, 2:47, 2:48, 2:59, 2:78 en 2:95 van hoofdstuk 2.3. In deze artikelen zijn de vereisten opgenomen waaraan de aanvrager van een vergunning moet voldoen. De voorschriften betreffen onder meer eisen inzake rechtsvorm, samenstelling van het bestuur en van de raad van commissarissen, deskundigheid en betrouwbaarheid van beleidsbepalers en mede beleidsbepalers. Wat de prudentiële voorschriften betreft dient de betreffende financiële onderneming te beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen (artikel 2:78). De genoemde vergunningeisen in hoofdstuk 2.3 zijn voor clearinginstellingen en kredietinstellingen overgenomen uit artikel 9 van de Wtk 1992, voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars uit de artikelen 27 tot en met 33 van de Wtv 1993 en voor natura-uitvaartverzekeraars uit de artikelen 17 tot en met 20 van de Wtn. In artikel 2:43 wordt geëist dat het dagelijks beleid door ten minste twee personen wordt bepaald. In de huidige Wtk 1992 wordt die eis gesteld in verband met het lopende toezicht, niet in verband met de vergunningaanvraag. Het ligt evenwel in de rede deze eis reeds te stellen in het kader van de vergunningaanvraag.

De materiële inhoud van de vereisten is opgenomen in de bepalingen betreffende het lopende toezicht omdat aan die bepalingen voortdurend moet worden voldaan, terwijl de vergunningaanvraag slechts eenmalig is. Aan de eisen dient te zijn voldaan zowel op het moment van de vergunningaanvraag, als op het moment van de vergunningverlening en tijdens de uitoefening van het bedrijf zelf. Dit is beoogd tot uitdrukking te brengen in het eerste lid. Met de woorden «toont aan» wordt op de aanvrager de verplichting gelegd er voor te zorgen en aan te tonen dat

aan de vereisten wordt voldaan. Voor de inhoud van de vergunningeisen wordt verwezen naar de toelichting bij de betreffende artikelen waarin de verschillende vergunningeisen zijn opgenomen.

Met de formulering dat «de aanvrager» aantoont dat wordt voldaan aan de vergunningvereisten, is niet beoogd te bepalen dat de aanvrager op het allereerste moment van de tijdspanne die de aanvraag in beslag neemt al aan alle vereisten voldoet. In de praktijk zou dat ook niet goed uitvoerbaar zijn. Wel is beoogd dat op het moment van de vergunningverlening aan de vereisten wordt voldaan. Tussen het tijdstip waarop de aanvraag in gang wordt gezet en het tijdstip waarop de vergunning wordt verleend, moet een moment zijn vanaf welk de aanvrager aan de vereisten voldoet. Op een ondeelbaar moment voorafgaand aan de vergunningverlening is hij nog een «aanvrager». Om praktische redenen is gekozen voor het woord «aanvrager».

Gekozen is voor de formulering dat de aanvrager aantoont dat «wordt voldaan» aan vergunningvereisten, niet dat hij aantoont dat «hij voldoet» aan vergunningvereisten. Het is niet altijd zo dat de aanvrager zelf aan alle vereisten moet voldoen; daarmee beoogt de gekozen formulering rekening te houden.

Met betrekking tot de formulering dat de aanvrager «aantoont» dat aan andere artikelen wordt voldaan zij het volgende opgemerkt. In artikel 35 Wtv 1993 is bepaald dat de PVK de vergunning verleent aan een ieder die «te haren genoegen heeft aangetoond» dat aan de eisen van de wet wordt voldaan. De regel in dit wetsvoorstel dat de aanvrager moet aantonen dat aan de eisen wordt voldaan is dan ook geen wijziging ten opzichte van de Wtv 1993. Een wijziging is wel dat de woorden als «ten genoegen van» de toezichthouder zijn vervallen. Vergelijk het vervallen in andere bepalingen van de woorden «naar het oordeel van de toezichthouder». Daarmee is de maatstaf geobjectiveerd.

Ten opzichte van de Wtk 1992 is de regel dat de aanvrager moet aantonen dat wordt voldaan aan de vereisten wel nieuw. In artikel 9, eerste lid, Wtk 1992 wordt bepaald dat DNB de vergunning verleent tenzij de aanvrager niet voldoet aan de vereisten. In de woorden van deze bepaling is het onduidelijk op wie de bewijslast ligt. Het verdient de voorkeur dit in dit wetsvoorstel wel tot uitdrukking te laten komen. Daarbij is ervoor gekozen de bewijslast op de aanvrager te leggen, in de eerste plaats om vanuit de harmonisatiegedachte aan te sluiten bij de thans bestaande regel in de Wtv 1993. In de tweede plaats is er een inhoudelijke reden: het zou ongewenst zijn indien de vergunningverlener zou moeten uitzoeken of er een reden is waarom de aanvrager niet aan de vereisten voldoet.

In de praktijk zal er samenspraak zijn tussen de aanvrager en de toezichthouder. Als de toezichthouder meedeelt te overwegen de vergunning te weigeren indien er niet meer gegevens boven tafel komen, zal de aanvrager die gegevens dienen over te leggen. De facto is het dus nu al de aanvrager die dient aan te tonen dat aan de vereisten wordt voldaan. De formulering is met die praktijk in overeenstemming gebracht. In artikel 1:82, eerste lid, is bepaald dat de toezichthouder de vergunning verleent indien de aanvrager voldoet aan hetgeen bij of krachtens de het wetsvoorstel is bepaald ten aanzien van de vergunningplichtige activiteit.

Bij algemene maatregel van bestuur wordt geregeld welke gegevens de aanvrager over moet leggen. Indien hij deze gegevens overlegt kan hij aan de hand daarvan aantonen of hij aan de vereisten voldoet.

Deze systematiek past overigens niet bij de toegang tot de buitenlandse markt. Doel van de regeling in de Europese richtlijnen van de toegang tot

de buitenlandse markt is de interne markt te bevorderen door de grensoverschrijdende activiteiten niet aan zware voorwaarden te onderwerpen indien de financiële onderneming in de lidstaat waar zij haar zetel heeft een vergunning heeft. In dat streven past niet dat een financiële onderneming die al heeft aangetoond aan de vereisten voor toegang tot de binnenlandse markt te voldoen ook nog eens moet aantonen dat hij aan de vereisten voor toegang tot de buitenlandse markt voldoet.

Het tweede, derde en vierde lid hebben betrekking op financiële ondernemingen die een vergunning van DNB behoeven, maar die daarnaast preventief worden getoetst op het voldoen aan bepaalde gedragsregels waarover de AFM in het kader van de vergunningaanvraag van die ondernemingen DNB adviseert. Het betreft degenen die een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van bank aanvragen en voornemens zijn daarnaast te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren: de bankbeleggingsondernemingen (zie hiervoor tevens paragraaf 8.7 van de algemene toelichting). Bij de vergunningverlening aan deze financiële ondernemingen zal worden getoetst of zij aan bepaalde regels voldoen die in het Deel Gedragstoezicht zijn opgenomen. Ingevolge vierde lid wordt voor een aspirant-rechtsbijstandverzekeraar dezelfde procedure gevolgd.

Thans wordt ingegaan op de te volgen procedure, daarna wordt ingegaan op de gedragselementen die worden getoetst. De procedure bij de vergunningverlening aan bankbeleggingsondernemingen is als volgt (zie ook de toelichting op [artikel 1:31]). Degene die voornemens is naast de uitoefening van het bedrijf van bank te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren meldt dit voornemen aan DNB. Hij behoeft slechts een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van bank aan te vragen. De toets die in het kader van de vergunningaanvraag wordt uitgevoerd omvat mede gedragselementen die van belang zijn voor beleggingsdiensten. De aanvrager vraagt deze vergunning aan bij DNB. De reden hiervoor is dat het zwaartepunt van het toezicht op deze ondernemingen prudentieel van aard is. DNB is gehouden onverwijld een afschrift van de vergunningaanvraag door te zenden aan de AFM. De AFM geeft aan DNB een advies over de gedragselementen. DNB beslist vervolgens integraal op de vergunningaanvraag, ook met betrekking tot de door de AFM preventief getoetste gedragselementen. DNB kan slechts gemotiveerd afwijken van het advies van de AFM. Vanzelfsprekend laat deze formele procedure onverlet dat de AFM en DNB op informele wijze over en weer contact met elkaar houden teneinde, gelet op het belang van de aanvrager, de behandeling van de aanvraag in praktische zin zo voortvarend mogelijk te doen verlopen.

Het tweede lid van artikel 2:8 bepaalt onder andere dat de aanvrager die voornemens is te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren dit meedeelt aan DNB. Doet hij dit niet, of indien DNB, na AFM te hebben gehoord, meent dat de aanvrager niet aan de vereisten voor deze activiteiten voldoet, dan zondert DNB deze activiteiten uit van de vergunning. Indien deze activiteiten zijn uitgezonderd en een bank eerst na de verlening van de vergunning het voornemen heeft om naast de uitoefening van het bedrijf van bank te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren, ontstaat een situatie die is geregeld in artikel 2:61 en zal een uitbreiding van de vergunning moeten worden gevraagd. Zie de toelichting op dat artikel.

Ook een rechtsbijstandverzekeraar en de Wam-verzekeraar wordt onderworpen aan een preventieve gedragstoets. Voor degene die voornemens is het bedrijf van verzekeraar in de branche Rechtsbijstand of de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen uit te oefenen geldt hetzelfde: hij dient de aanvraag in bij DNB, waarna dezelfde procedure

wordt gevolgd als zojuist beschreven ten aanzien van de bankbeleggingsondernemingen. In [artikel 1:31] is de samenwerking tussen DNB en AFM bij de vergunningverlening aan deze ondernemingen geregeld.

Overigens geldt het omgekeerde voor beheerders en beleggingsondernemingen waarbij het zwaartepunt van het toezicht ligt in het gedragsdomein. Deze laatstbedoelde financiële ondernemingen dienen bij de vergunningverlening over voldoende aanvankskapitaal te beschikken; dat is een prudentieel element.

Het is mogelijk dat een verzekeraar die al een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van verzekeraar in een bepaalde branche heeft, het voornemen opvat om ook het bedrijf in de branche Rechtsbijstand of de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen uit te oefenen. In tegenstelling tot bankbeleggingsondernemingen behoeft die situatie niet apart te worden geregeld. De verzekeraar zal een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van verzekeraar in de branche Rechtsbijstand moeten aanvragen, en dan is artikel 2:8, vierde lid, van toepassing.

Vanzelfsprekend geldt de weergegeven procedure voor vergunningverlening alleen voor nieuwe gevallen, dat wil zeggen de gevallen waarin het (tevens) bemiddelen in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens (nog) niet is toegestaan op het moment van inwerkingtreding van de onderhavige bepaling en waarvoor voordien ook nog geen aanvraag is ingediend. Banken die op het moment van inwerkingtreding van de onderhavige bepaling zijn ingeschreven in het register bedoeld in artikel 52 van de Wtk 1992 en die op grond van de Wtk 1992 diensten terzake van effectenbemiddeling of vermogensbeheer mogen aanbieden of verrichten (en daarom niet vallen onder het verbod van artikel 7, eerste lid, van de Wte 1995), komen te vallen onder het overgangsrecht. Dit geldt ook voor verzekeraars die onder de Wtv 1993 reeds werkzaam zijn in de branche Rechtsbijstand of de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen.

Voor de geïnventariseerde gedragselementen geldt dat het een complexe materie betreft waarvan preventieve toetsing vanuit de doelstellingen van het gedragstoezicht noodzakelijk wordt geacht, gelet op de risico's die het niet-naleven van de regels kunnen hebben op de werking van de financiële markten en de bescherming van cliënten¹. Verschillende van deze elementen krijgen hun weerslag in de bedrijfsvoering van de onderneming. De bedrijfsvoering is dan ook niet hieronder als een aparte categorie opgenomen, maar de gedragstypische onderwerpen zijn steeds onderscheiden naar hun aard.

De vijf preventief te toetsen gedragselementen zijn:

A. het waarborgen van de informatieverstrekking en van zorgvuldige behandeling van cliënten

(op te nemen in de tweede nota van wijziging bij het wetsvoorstel in [artikel 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 1° en 3°])

Een belangrijk element van het toezicht op beleggingsondernemingen richt zich op de wijze waarop de ondernemingen hun cliënten benaderen. Dit heeft onder meer als doel om de cliënten te beschermen tegen agressieve verkoopmethoden. Daarnaast dienen cliënten te worden beschermd tegen onjuiste of onvolledige informatieverstrekking over producten en diensten. In het kader van de vergunningverlening wordt dan bekeken of de organisatie van de onderneming zodanig is dat de onderneming aan de regelgeving op dit gebied kan voldoen. De zorgvuldige behandeling van cliënten betreft ook de procedures met betrekking tot het te voeren beleggingsbeleid. In het Deel Gedragstoezicht

¹ De invulling van het begrip cliënt zal in het Deel Gedragstoezicht plaatsvinden.

worden regels gesteld voor de procedures die een beleggingsonderneming bij vermogensbeheer hanteert met betrekking tot het te voeren beleggingsbeleid dat met specifieke cliënten is overeengekomen. Deze procedures omvatten ook regels op grond waarvan beleggingsondernemingen zich dienen te onthouden van het zichzelf bevoordelen door middel van onnodig veel transacties of onevenredig hoge transactiekosten, ook wel «churning» genoemd. Een ander onderdeel van de procedures betreft de mogelijkheden om de cliënt te kunnen informeren over zijn vermogenspositie. Toetsing van de bedrijfsvoeringsbepalingen met betrekking tot deze onderwerpen vóór de markttoegang is van belang, aangezien de ondernemingen over het algemeen direct na markttoegang potentiële cliënten zullen benaderen en deze cliënten grote risico's lopen indien de onderneming daarbij niet voldoet aan de geldende regels op dit gebied.

B. het vastleggen van de relatie met cliënten

(op te nemen in de tweede nota van wijziging bij het wetsvoorstel in [artikel 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 2°])

Een beleggingsonderneming moet in beginsel met iedere cliënt een schriftelijke overeenkomst sluiten, die de uiteindelijke grondslag vormt voor de diensten die de beleggingsonderneming voor de cliënt gaat verrichten. Dit wordt de cliëntenovereenkomst genoemd. In deze overeenkomst moet onder meer zijn opgenomen welke diensten de beleggingsonderneming voor de cliënt zal verrichten, de in rekening te brengen kosten, de wijze waarop de instructies van de cliënt en berichten van de beleggingsonderneming worden verstrekt en geadministreerd en regelingen inzake de aansprakelijkheid van beide partijen. Aanvullende eisen gelden indien de overeenkomst ook betrekking heeft op vermogensbeheer. Aan de bedrijfsvoeringsregels die betrekking hebben op de cliëntenovereenkomst zal preventief getoetst worden.

C. het tegengaan van belangenconflicten tussen de financiële onderneming en haar cliënten en tussen haar cliënten onderling

(chinese walls; op te nemen in de tweede nota van wijziging bij het wetsvoorstel in [artikel 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 4°])

Voor beleggingsondernemingen gelden regels ten aanzien van de structurering van de onderneming. Een onderdeel daarvan zijn de chinese walls: als een beleggingsonderneming bepaalde activiteiten ten aanzien van financiële instrumenten combineert moet een scheiding worden aangebracht tussen de betrokken onderdelen die deze activiteiten verrichten. Doel van deze regels is het voorkomen van belangenconflicten en daarmee bescherming van de belangen van de cliënt en de bevordering van de adequate werking van de effectenmarkten.

D. Het waarborgen van de rechten van cliënten

(op te nemen in de tweede nota van wijziging bij het wetsvoorstel in [artikel 3:3.5, derde lid, onderdeel c, onder 5°])

Hier wordt bedoeld op vermogensscheiding. Deze vermogensscheiding houdt in dat er waarborgen moeten zijn dat gelden van cliënten niet voor eigen rekening van de onderneming worden gebruikt. Dit gebeurt door eisen te stellen aan onder meer de juridische (eigendoms-)scheiding en de gelijktijdige debitering en creditering van gelden en door eisen te stellen aan de bewaring van effecten. De bedrijfsvoering moet zodanig zijn ingericht dat gelden en effecten van cliënten zich niet kunnen vermengen met het vermogen van de beleggingsonderneming.

Het derde lid betreft de aanvraag van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar in de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen («Wam-verzekeraar»). In het kader van de vergunningaanvraag wordt getoetst of een dergelijke verzekeraar is

aangesloten bij het Nederlands Bureau der Motorrijtuigverzekeraars, of hij zich heeft gemeld bij het Waarborgfonds motorverkeer en of een schade-afhandelaar is aangesteld.

Het vierde lid betreft de aanvraag van een vergunning voor de branche Rechtsbijstand. De verzekeraar die de branche Rechtsbijstand wil uitoefenen valt onder de reikwijdte van artikel 2:8. Bij de vergunningaanvraag moet worden aangetoond dat zowel aan prudentiële normen als aan gedragsnormen wordt voldaan. Op grond van [artikel 3:4.26] moet de verzekeraar die de branche Rechtsbijstand uitoefent aantonen dat er zorg wordt gedragen dat een van de in dat artikel genoemde maatregelen worden genomen ter voorkoming van belangenconflicten zoals, voor zover de personeelsleden zich bezighouden met de schaderegeling of met het geven van juridische adviezen met betrekking tot deze regeling, zij niet tezelfdertijd dezelfde of soortgelijke werkzaamheden verrichten voor een andere verzekeraar die met eerstbedoelde verzekeraar financiële, commerciële of administratieve banden heeft en die een of meer andere branches uitoefent.

Het vijfde lid bepaalt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke gegevens moeten worden overgelegd bij de aanvraag. Dit past in de opzet van het wetsvoorstel. Het verdient de voorkeur mogelijke verschillen tussen de verschillende sectoren met betrekking tot de gegevens die bij de aanvraag moeten worden overgelegd niet in de wet zelf op te nemen. Aldus wordt de omvang van de wet beperkt en wordt de wet niet belast met regels die details betreffen. In een algemene maatregel van bestuur zal worden opgenomen hetgeen nu is bepaald in de artikelen 8, tweede lid, van de Wtk 1992, 25 en 26 van de Wtv 1993 en 12 en 16 van de Wtn. De over te leggen gegevens hebben onder meer betrekking op de identiteit en de antecedenten van de personen die het beleid van de onderneming bepalen of mede bepalen, de jaarrekening en een programma van werkzaamheden. In de algemene maatregel van bestuur zal de regeling betreffende de door kredietinstellingen en verzekeraars over te leggen gegevens waar mogelijk worden geharmoniseerd en waar nodig gediversifieerd. Tevens zullen in de algemene maatregel van bestuur aanvullende eisen voor de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen worden gesteld. Deze zijn nu neergelegd in artikel 26, tweede lid, van de Wtv 1993.

In de huidige Wtv 1993 is in artikel 27, eerste lid, bepaald dat een vergunning voor één branche wordt verleend. Daarmee zijn de artikelen 5, eerste lid, van de richtlijn levensverzekeraars en 7, eerste lid van de eerste richtlijn schadeverzekeraars geïmplementeerd. Hiertoe is in artikel 2:8, zesde lid, een bepaling opgenomen. Het is onder omstandigheden mogelijk dat een vergunning tot het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar in de ene branche de bevoegdheid geeft het bedrijf van verzekeraar ook in andere branches uit te oefenen: zie het huidige artikel 27, tweede lid, van de Wtv 1993. Onder het thans voorliggende wetsvoorstel wordt dit mogelijk gemaakt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur, op grond van artikel 2:64, vierde lid.

Het zevende lid regelt de ontheffingsmogelijkheid. De aanvrager kan in het kader van de aanvraag van de vergunning ontheffing van de vergunningvereisten vragen. Het betreft hier niet een zogeheten «zwarte ontheffing» (de ontheffing van de vergunningplicht zelf), maar een «lichte ontheffing». Bij lichte ontheffingen gaat het om ontheffingen van een voorschrift, niet zijnde een verbod, waaraan een financiële onderneming of een andere normadessaat, gelet op de bijzondere omstandigheden van die natuurlijke persoon of rechtspersoon, redelijkerwijs niet kan voldoen en deze wel op een andere wijze kan voldoen aan de doeleinden die de wetgever met het geven van het voorschrift beoogt te bereiken.

Voor die bijzondere omstandigheden, die voor de wetgever onvoorzienbaar zijn kan de financiële onderneming een ontheffing krijgen.

Binnen dit wetsvoorstel is de formulering van de «lichte» ontheffingsbepalingen geüniformeerd.

De in de huidige toezichtwetten uitdrukkelijk geformuleerde bevoegdheid van de toezichthouder tot het stellen van voorschriften bij het «lichte» ontheffingsbesluit komt te vervallen. Een «lichte» ontheffing is niet bedoeld om een alternatief normenkader naast dit wetsvoorstel te laten ontstaan. Vanzelfsprekend geldt voor houders van een «lichte» ontheffing wel de wettelijke beperking dat de ontheffing kan worden ingetrokken indien niet langer is gewaarborgd dat op een andere wijze wordt voldaan aan de doeleinden die de desbetreffende bepaling beoogt te bereiken.

De ontheffing kan worden gevraagd zowel in het kader van de aanvraag als na vergunningverlening. In artikel 2:8, zevende lid, wordt de ontheffingsmogelijkheid in het kader van de vergunningaanvraag geregeld. De ontheffingsmogelijkheid na vergunningverlening wordt geregeld in de bepalingen in hoofdstuk 2.3 waarin de desbetreffende vereisten zijn opgenomen.

Artikel 2:9

In het Deel Gedragstoezicht is bepaald dat beheerders en beleggingsondernemingen niet alleen aan gedragsregels moeten voldoen, maar tevens aan prudentiële regels. Hier is de AFM de leidende toezichthouder, omdat bij beheerders en beleggingsondernemingen het gedragstoezicht voorop staat. DNB beoordeelt of voldaan is aan de prudentiële eisen, en geeft daaromtrent advies aan de AFM.

In het Deel Gedragstoezicht wordt op de aanvrager de verplichting gelegd om aan bepaalde prudentiële regels te voldoen, door middel van een verwijzing naar de regels in het Deel Prudentieel toezicht. In artikel 2:9 is geregeld dat DNB ontheffing kan verlenen in de zin dat ook indien aan een prudentieel vereiste niet is voldaan toch de vergunning kan worden verleend.

De in artikel 2:9 geregelde procedure vormt het spiegelbeeld van de procedure die is beschreven in de laatste alinea van paragraaf 5.2 van de algemene toelichting op het Deel Prudentieel toezicht; zie aldaar.

Artikel 2:10

In dit artikel is het zogeheten compositieverbod opgenomen. Uit artikel 6, eerste lid, onderdeel b, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 8, eerste lid, onderdeel b, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars, vloeit voort dat een verzekeraar niet levensverzekering en schadeverzekering mag combineren. In de Wtv 1993 is het compositieverbod voor verzekeraars met zetel in Nederland opgenomen in artikel 64, eerste lid, in hoofdstuk III, betreffende de *uitoefening* van het verzekeringsbedrijf. Het compositieverbod voor verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, is in de Wtv 1993 opgenomen in artikel 43, in hoofdstuk II, betreffende de *toegang* tot het verzekeringsbedrijf. Met andere woorden: voor verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, wordt in de Wtv 1993 het compositieverbod gesteld in het kader van de aanvraag van een vergunning – een verzekeraar mag niet zowel een vergunning voor het bedrijf van levensverzekeraar als een vergunning voor het bedrijf van schadeverzekeraar hebben – terwijl voor verzekeraars met zetel in Nederland het verbod wordt gesteld in het kader van de uitoefening van de vergunning.

Het is bij nader inzien zuiverder om het compositieverbod ook voor

verzekeraars met zetel in Nederland te stellen in het kader van de aanvraag van de vergunning. Duidelijk moet zijn dat een verzekeraar niet zowel een vergunning voor het bedrijf van levensverzekeraar als een vergunning voor het bedrijf van schadeverzekeraar mag hebben.

Artikel 2:11

Deze bepaling beoogt te bepalen wat is bepaald in het huidige artikel 33, eerste lid, van de Wtv 1993. Het artikel beoogt tot uitdrukking te brengen dat de vergunning voor de branche Permanent health insurance niet kan worden gecombineerd met een andere vergunning. Het huidige artikel 33, eerste lid, van de Wtv 1993, bepaalt dat de vergunning Permanent health insurance slechts wordt verleend aan degene die zich «beperkt» tot die branche. Strikt genomen oefent hij echter op het moment van de aanvraag nog niet de vergunningplichtige activiteit uit, zodat niet gezegd kan worden dat hij zich op dat moment al «beperkt» tot bedoelde branche. Om die reden is in artikel 2:11 voor een andere formulering gekozen. In het artikel is de formulering gebruikt dat naast de branche Permanent health insurance niet het bedrijf van levensverzekeraar in een andere branche mag worden uitgeoefend. Toch mag de uitoefening van de branche Permanent health insurance evenmin worden gecombineerd met de uitoefening in een branche van een schadeverzekeraar. De branche Permanent health insurance is een branche in de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar. Aangezien op grond van artikel 2:64, eerste lid, een verzekeraar hetzij het bedrijf van levensverzekeraar hetzij het bedrijf van schadeverzekeraar mag uitoefenen, maar niet beide, is het niet nodig te bepalen dat de branche Permanent health insurance niet mag worden gecombineerd met schadeverzekering. De bepaling is hier opgenomen om duidelijk te maken de onverenigbaarheid van de vergunning voor de branche Permanent health insurance met een andere vergunning reeds speelt in het kader van de aanvraag. Wie een vergunning voor de branche Permanent health insurance heeft kan niet een andere vergunning aanvragen. Dat geldt ook andersom: wie een andere vergunning heeft kan niet een vergunning voor de branche Permanent health insurance aanvragen.

Artikel 2:12

Met dit artikel wordt artikel 2, tweede lid, onderdelen b en c, van de richtlijn levensverzekeraars geïmplementeerd. Hiermee wordt beoogd te regelen wat nu in artikel 33, tweede lid, van de Wtv 1993 is geregeld, namelijk dat een levensverzekeraar slechts risico's kan verzekeren in de branche Kapitalisatieverrichtingen of de branche Beheer over collectieve pensioenfondsen indien aan drie eisen is voldaan. Ten eerste moet hij een vergunning uitsluitend of mede voor de branche Levensverzekering algemeen hebben. Hieruit volgt dat een schadeverzekeraar geen risico's in bedoelde branches mag verzekeren. In de tweede plaats moet de branches Kapitalisatieverrichtingen of de branche Beheer over collectieve pensioenfondsen binnen zijn gehele bedrijf van ondergeschikte betekenis zijn. Deze eis geldt zowel op het moment dat hij de vergunning verkrijgt als in de periode daarna, waarin ook deze activiteiten onder toezicht staan. Tot slot dient hij te voldoen aan de door DNB gestelde voorwaarden met betrekking tot de branche Beheer over collectieve pensioenfondsen indien hij risico's in deze branche wenst te verzekeren.

Paragraaf 2.2.1.2

Paragraaf 2.2.1.2 bevat regels betreffende de toegang tot de Nederlandse markt voor financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat. Met de woorden «een andere lidstaat» wordt bedoeld: een andere

lidstaat dan Nederland. Korthedshalve is telkens gekozen voor de formulering «een andere lidstaat». Indien in dit deel de zinsnede «in een lidstaat» wordt gehanteerd, wordt onder lidstaat ook Nederland begrepen. Met het bepaalde in artikel 2:13 wordt beoogd uitvoering te geven aan artikel 20 van de richtlijn banken, artikel 40 van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 32 van richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228) (derde richtlijn schadeverzekeraars). De bepalingen in deze paragraaf betreffen een vereenvoudiging en een harmonisatie van artikel 31 van de Wtk 1992 en artikel 37 van de Wtv 1993.

Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft, verleend door de toezichthoudende instantie in die andere lidstaat, die in Nederland het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar wenst uit te oefenen, kan dat op drie manieren doen. In de eerste plaats kan hij dat doen door middel van een dochteronderneming. Deze dochter is een onderneming met zetel in Nederland, waarop artikel 2:7 van toepassing is. In de tweede plaats kan die financiële onderneming een bijkantoor in Nederland openen. Daarop ziet artikel 2:13. In de derde plaats kan de financiële onderneming vanuit een andere lidstaat diensten verrichten naar Nederland. Dit wordt geregeld in de artikelen 2:15 en 2:16.

Met de formulering «die een vergunning heeft» wordt geen wijziging ten opzichte van de formulering van de overeenkomende bepaling in de huidige Wtk 1992 en Wtv 1993 beoogd. Het geval waarin een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat in die lidstaat geen vergunning heeft verkregen, wordt in artikel 2:14 geregeld.

Voorts dient de kredietinstelling, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar de in deze paragraaf beschreven procedure te volgen. Deze procedure kan als volgt worden samengevat. Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft, verleend door de toezichthoudende instantie in die andere lidstaat en die voornemens is zijn of haar bedrijf uit te oefenen door middel van een bijkantoor in Nederland, moet de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel daarvan in kennis stellen. Deze in kennisstelling moet vergezeld gaan van een opgave van de gegevens, die overeenkomen met de gegevens die worden genoemd in de bij of krachtens de in artikel 2:29, eerste lid, bedoelde algemene maatregel van bestuur.

Tenzij de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel redenen heeft om te twijfelen aan de deugdelijkheid van de administratieve structuur of van de financiële positie van de betrokken onderneming (artikel 20, derde lid, richtlijn banken, artikel 40, derde lid, richtlijn levensverzekeraars, artikel 32 tweede richtlijn schadeverzekeraars), of aan de goede reputatie en de beroepskwalificaties of -ervaring van de verantwoordelijke bestuurders en van de algemeen gevolmachtigde (artikel 40, derde lid, richtlijn levensverzekeraars en artikel 32, derde lid, tweede richtlijn schadeverzekeraars), stuurt deze de ontvangen informatie binnen drie maanden na ontvangst daarvan aan DNB.

In geval van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar geschiedt zulks onder bijvoeging van een verklaring dat de onderneming beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge. DNB stelt de desbetreffende onderneming op de hoogte van de ontvangst van de informatie.

Gaat de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel daarentegen niet akkoord met de vestiging van het bijkantoor, dan wordt de

financiële onderneming daarover binnen drie maanden na ontvangst van de informatie geïnformeerd. Dit zal het geval zijn indien de financiële onderneming niet voldoet aan de gestelde eisen ten aanzien van de administratieve structuur en de financiële positie (ten aanzien van zowel kredietinstellingen als verzekeraars) of de deskundigheid en betrouwbaarheid van de personen die het dagelijks beleid van de betrokken onderneming bepalen (slechts ten aanzien van verzekeraars).

Indien het de betrokken financiële onderneming door de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel wel wordt toegestaan het bijkantoor te openen, heeft DNB na ontvangst van de informatie twee maanden de tijd om die toezichthoudende instantie te informeren welke voorwaarden om redenen van algemeen belang in acht moeten worden genomen bij het uitoefenen van de werkzaamheden in Nederland. Deze procedurele bepaling geeft DNB de gelegenheid de betrokken financiële onderneming voordat die onderneming haar werkzaamheden aanvangt, te informeren over mogelijke relevante bepalingen van algemeen belang, zodat zij daarmee rekening kan houden bij haar bedrijfsuitoefening. Voorts laat de informatieverstrekking onverlet dat de desbetreffende nationale bepalingen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen kunnen worden getoetst. Waar in de richtlijnen het begrip «algemeen belang» wordt gebruikt, wordt immers nadrukkelijk bedoeld op het algemeen belang zoals daaraan door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen invulling wordt gegeven. Ook ontslaat de informatieverstrekking de bank, de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar niet van de verplichting zich zelfstandig op de hoogte te stellen van alle relevante nationale regels en van zijn verantwoordelijkheid voor de naleving daarvan.

Met betrekking tot dienstverrichting naar Nederland door een kredietinstelling met zetel in een andere lidstaat wordt het volgende opgemerkt. Artikel 21 van de richtlijn banken bevat de notificatieprocedure die gevolgd wordt indien een kredietinstelling uit de ene lidstaat diensten een andere lidstaat wil aanbieden zonder in die andere lidstaat een bijkantoor te hebben.

De procedure voor het verrichten van diensten is eenvoudiger dan die welke moet worden gevolgd bij de opening van een bijkantoor. Het genoemde richtlijnartikel bepaalt dat een kredietinstelling die voor de eerste maal op het grondgebied van een andere lidstaat diensten wil aanbieden zonder daar een bijkantoor te hebben, van dit voornemen mededeling dient te doen aan de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel. Deze mededeling dient aan te duiden in welke lidstaat of lidstaten de diensten zullen worden aangeboden, alsmede welke van de werkzaamheden in de bijlage van de richtlijn banken zullen worden verricht.

De kredietinstelling die in de lidstaat van de zetel een vergunning heeft, dient in die lidstaat te hebben voldaan aan de verplichting om aan de toezichthoudende instantie in die lidstaat een opgave te hebben gezonden van de voorgenomen werkzaamheden en de lidstaat waarheen diensten zullen worden verricht. Een bepaling als artikel 32, eerste lid, Wtk 1992, is om die reden onnodig. Hoewel een dergelijke mededeling moet zijn gedaan, en de toezichthoudende instantie de mededeling aan DNB moet hebben doorgezonden, vereist de richtlijn banken niet dat met het verlenen van diensten moet worden gewacht tot de desbetreffende mededeling door tussenkomst van die toezichthoudende instantie ook inderdaad door DNB is ontvangen en aan de kredietinstelling is bevestigd. De kredietinstelling kan zijn werkzaamheden onmiddellijk aanvangen na de mededeling aan de toezichthoudende instantie van die andere lidstaat.

Om dezelfde reden als hierboven bij het vorige artikel is opgemerkt, zijn de vrijstellingsmogelijkheid van artikel 32, vierde lid, van de Wtk 1992 en

de ontheffingsmogelijkheid van artikel 32, vijfde lid, van de Wtk 1992 (net als bij artikel 31 van de Wtk 1992) niet overgenomen in dit artikel.

Artikel 2:13

Dit artikel geeft regels voor de opening van een bijkantoor in Nederland door een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft, verleend door de toezichthoudende instantie in die andere lidstaat. Het artikel moet in samenhang worden gelezen met [artikel 1:92a]. Dit artikel zal bij tweede nota van wijziging worden ingevoegd in het Algemeen deel.

In [artikel 1:92a] zullen regels worden gegeven die zich richten tot DNB. De in artikel 2:13 neergelegde regels richten zich tot de desbetreffende financiële onderneming. Dit laatstgenoemde artikel betreft een vereenvoudiging en een harmonisatie van de artikelen 31, eerste lid, van de Wtk 1992 en 37 van de Wtv 1993. Beoogd is tevens meer aansluiting te zoeken bij de geldende Europese richtlijnen.

Dit artikel is alleen van toepassing op kredietinstellingen, levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft, verleend door de toezichthoudende instantie in die andere lidstaat. De procedure die deze financiële ondernemingen in de lidstaat van de zetel dienen te doorlopen om hun bedrijf door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor uit te oefenen, is geregeld in het recht van die lidstaat. Daar behoeft het Nederlandse recht dus niets voor te bepalen. Op grond van de Europese richtlijn rust op de lidstaat van de zetel de verplichting te bepalen dat de onderneming de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel in kennis stelt van het voornemen een bijkantoor te openen in Nederland en gegevens aanlevert die overeenkomen met de gegevens die bij of krachtens artikel 2:29, eerste lid, dienen te worden verstrekt.

Het Nederlandse recht dient wel te regelen vanaf welk tijdstip de betreffende financiële onderneming haar bedrijf door middel het bijkantoor in Nederland kan uitoefenen. Dat tijdstip is afhankelijk van een aantal factoren. Op grond van de wet van de lidstaat van de zetel zal, ingeval de toezichthoudende instantie in die lidstaat geen bezwaar heeft tegen de opening in Nederland van het bijkantoor, die toezichthoudende instantie aan DNB bepaalde gegevens moeten mededelen. Deze verplichting vloeit voort uit de betreffende Europese richtlijnen; voor de omgekeerde situatie – een onderneming met zetel in Nederland die vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat haar bedrijf wil uitoefenen – is dat in artikel 2:29 (dat betrekking heeft op toegang tot de buitenlandse markt) geregeld.

Zoals hierboven reeds is opgemerkt, moet DNB de ontvangst van deze gegevens bevestigen op grond van [artikel 1:92a]. Binnen twee maanden na de ontvangst door DNB van die gegevens (dus niet: binnen twee maanden na het verzenden aan de onderneming van de ontvangstbevestiging, noch na het ontvangen door de onderneming van de ontvangstbevestiging) dient DNB aan de onderneming mee te delen of zij voorwaarden om redenen van algemeen belang aan de onderneming stelt en zo ja, welke. Zodra deze mededeling is ontvangen door de onderneming, kan zij het bijkantoor in Nederland openen. Heeft DNB niet binnen twee maanden een dergelijke mededeling gedaan, dan kan de onderneming eveneens het bijkantoor openen.

Dit artikel is niet van toepassing op zogeheten vertegenwoordigende kantoren van buitenlandse kredietinstellingen. Het is vertegenwoordigend

gende kantoren immers niet toegestaan de activiteiten te verrichten die aan kredietinstellingen zijn voorbehouden.

Artikel 2:14

Het eerste lid van dit artikel ziet op de situatie waarin een kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die naar het recht van die lidstaat niet vergunningplichtig is voornemens is haar of zijn bedrijf uit te oefenen door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor. Zonder artikel 2:14 zou een financiële onderneming die naar het recht van de lidstaat van de zetel niet vergunningplichtig is zonder meer kunnen toetreden tot de Nederlandse markt. Dit artikel is niet geschreven voor de situatie waarin de desbetreffende onderneming in strijd met het recht van de lidstaat van de zetel geen vergunning heeft. Een dergelijke onderneming is het in het geheel niet toegestaan hier haar bedrijf uit te oefenen, noch na notificatie, noch met een Nederlandse vergunning. Dat de desbetreffende onderneming naar het recht van de lidstaat van de zetel niet vergunningplichtig is kan twee oorzaken hebben. Ten eerste is het mogelijk dat de desbetreffende onderneming naar het recht van de lidstaat van de zetel is vrijgesteld van de vergunningplicht. Ten tweede is het mogelijk dat zij naar het recht van de lidstaat van de zetel niet onder de definitie valt van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar, maar wel onder de in dit wetsvoorstel opgenomen definitie van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar en derhalve op grond van dit wetsvoorstel vergunningplichtig is.

De woorden «en die vergunning niet heeft» zijn opgenomen om rekening te houden met de situatie waarin de financiële onderneming weliswaar naar het recht van de lidstaat van de zetel niet vergunningplichtig is, maar toch een vergunning heeft. Dit kan zich voordoen indien een lidstaat een «opt-in»-bepaling in zijn wetgeving heeft opgenomen, vergelijkbaar met artikel 2:5. In dit verband zij erop gewezen dat in het algemeen een lidstaat zijn regels kan opleggen aan personen met zetel in een andere lidstaat indien aan vier voorwaarden is voldaan. 1) de regels moeten hun rechtvaardiging vinden in het algemeen belang; 2) de regels moeten gelden voor een ieder die op het grondgebied van de betrokken lidstaat werkzaam is; 3) de regels moeten objectief noodzakelijk zijn, hetgeen wil zeggen dat hetzelfde resultaat niet ook door minder ingrijpende maatregelen moeten kunnen worden bereikt; en 4) het algemeen belang moet niet reeds zijn gewaarborgd door regels van de lidstaat van de zetel van de desbetreffende persoon. Met betrekking tot de laatste voorwaarde wordt het volgende opgemerkt.

Deze opmerkingen betreffen niet alleen verzekeraars maar ook kredietinstellingen – al zal de problematiek in de praktijk eerder verzekeraars dan kredietinstellingen betreffen omdat de definitie van verzekeraar minder scherp omljnd is dan die van kredietinstelling – maar korthedshalve worden slechts verzekeraars genoemd. Denkbaar is dat een financiële onderneming onder de definitie in dit wetsvoorstel van «verzekeraar» valt terwijl die niet onder de definitie van «verzekeraar» in de richtlijnen schadeverzekeraars valt. Indien een dergelijke financiële onderneming haar zetel heeft in een lidstaat waar zij eveneens onder de definitie van «verzekeraar» valt naar het recht van die lidstaat, kan Nederland van deze financiële onderneming niet vergen dat zij een vergunning aanvraagt in Nederland voor het uitoefenen van haar bedrijf vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor. Zij heeft immers reeds een vergunning en dus is het algemeen belang gewaarborgd. Dat is evenwel niet het geval indien een financiële onderneming naar het recht van de lidstaat van haar zetel niet onder de definitie van «verzekeraar» valt en

naar Nederlands recht wel. Zij is dan in die lidstaat niet vergunningplichtig. In die situatie is zij op grond van artikel 2:14 gehouden een vergunning te hebben voor het uitoefenen van haar bedrijf vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, tenzij zij toch een vergunning heeft, bijvoorbeeld nadat zij gebruik heeft gemaakt van een in het recht van de lidstaat van de zetel voorkomende «opt-in»-bepaling als artikel 2:5.

Voor een onderneming die niet vergunningplichtig is en die geen vergunning heeft bestaat een notificatieverplichting niet. Zonder artikel 2:14 zou de enige wijze waarop tegemoet kan worden gekomen aan de doeleinden die deze wet beoogt te bereiken het acquisitieverbod, bedoeld in artikel 2:166 zijn. Dit artikel geldt echter slechts voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars en bovendien kan daarop slechts tijdens lopend toezicht een beroep worden gedaan, niet in het kader van de markttoetreding.

Op grond van artikel 2:14 worden financiële ondernemingen die voldoen aan de in dit wetsvoorstel opgenomen definities van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar maar naar het recht van de lidstaat van de zetel niet vergunningplichtig zijn en ook geen vergunning hebben, en die hun bedrijf willen uitoefenen door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor aan hetzelfde regime onderworpen als kredietinstellingen, levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is en die hun bedrijf willen uitoefenen door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor.

Met andere woorden: zij moeten een vergunning hebben voor het bijkantoor in Nederland. Voor die vergunning worden zij op dezelfde elementen getoetst als kredietinstellingen, levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Het tweede lid bepaalt dat op een in het eerste lid bedoelde financiële onderneming het regime van toepassing is dat geldt voor financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Het tweede lid ziet op dezelfde categorie ondernemingen als het eerste lid – dus ondernemingen die in de lidstaat van hun zetel niet vergunningplichtig zijn maar dat in Nederland wel zouden zijn – maar nu betreft het dienstverrichting. De situatie waarin banken op grond van dit wetsvoorstel wel vergunningplichtig zijn maar niet naar het recht van de lidstaat van hun zetel zal zich niet snel voordoen. Toch wordt op die categorie financiële ondernemingen, met betrekking tot dienstverrichting naar Nederland, het regime dat geldt voor dienstverrichting uit staten die geen lidstaat zijn van overeenkomstige toepassing verklaard. Men houdt daarbij in het oog dat voor banken uit staten die geen lidstaat zijn op grond van artikel 2:28 het verbod van dienstverrichting naar Nederland geldt. Toch is het niet bezwaarlijk om artikel 2:20, tweede tot en met vierde lid van overeenkomstige toepassing te verklaren op banken in dit geval. Het gaat immers om financiële ondernemingen die onder de definitie in dit wetsvoorstel van banken met zetel in een andere lidstaat vallen. Nu zij hun zetel in een andere lidstaat hebben kan het verbod van dienstverrichting naar Nederland niet op hen van toepassing zijn.

Artikel 2:15

Dit artikel is gebaseerd op de artikelen 41 en 42 van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 32 van de derde richtlijn schadeverzekeraars (tot wijziging van artikel 10 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars). Deze artikelen zijn in artikel 111 van de Wtv 1993 geïmplementeerd.

Met betrekking tot dienstverrichting naar Nederland door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die een vergunning heeft, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, geven de Europese richtlijnen niet dezelfde regeling als de richtlijn banken voor kredietinstellingen. Voor beide soorten onderne-

mingen geldt dat zij de toezichhoudende instantie in de lidstaat waar zij hun zetel hebben mededeling moeten doen van hun voornemen om diensten te verrichten naar een andere lidstaat en dat zij moeten voldoen aan de in de lidstaat waar zij hun zetel hebben geldende verplichtingen.

Voor het overige verschillen de richtlijnen. Voor kredietinstellingen geldt dat slechts wordt bepaald dat de toezichthouder in de lidstaat waar de kredietinstelling haar zetel heeft van deze mededeling de toezichthouder in de lidstaat van ontvangst in kennis stelt.

Er zijn verder geen beperkingen: de kredietinstelling behoeft geen instemming. In de richtlijn levensverzekeraars en de richtlijnen schadeverzekeraars is daarentegen bepaald dat de toezichhoudende instantie in de lidstaat van de zetel aan de toezichhoudende instantie in de lidstaat waar de verzekeraar voornemens is diensten te verrichten in kennis stelt van een aantal gegevens en wijzigingen inzake deze gegevens.

De richtlijn levensverzekeraars en de eerste richtlijn schadeverzekeraars bepalen vervolgens dat de verzekeraar eerst dan met haar werkzaamheden kan aanvangen indien de toezichhoudende instantie in de lidstaat van de zetel aan de betreffende verzekeraar heeft meegedeeld dat hij de toezichhoudende instanties in de lidstaat van ontvangst in kennis heeft gesteld van de gegevens. Met andere woorden: levensverzekeraars en schadeverzekeraars zijn in de uitvoering van het voornemen tot dienstverrichting in een andere lidstaat aan beperkingen onderworpen, in tegenstelling tot kredietinstellingen. Zo lang de richtlijnen op dit punt van elkaar verschillen, kunnen deze verschillen niet worden geharmoniseerd.

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, die een vergunning heeft, verleend door de toezichhoudende instantie in de andere lidstaat, kan aanvangen met het verrichten van diensten naar Nederland nadat DNB de ontvangst van een mededeling van de toezichhoudende instantie in de lidstaat van de zetel van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur bepaalde gegevens, bedoeld in [artikel 1:92a, tweede lid], heeft ontvangen en de onderneming de ontvangstbevestiging, bedoeld in [artikel 1:92a, eerste lid], heeft ontvangen. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt aldus bepaald welke gegevens in de mededeling dienen te staan.

Het voornemen bestaat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur de volgende gegevens te noemen:

- a. dat de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar de vereiste solvabiliteitsmarge bezit;
- b. de branches die de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar mag uitoefenen;
- c. de aard van de verbintenissen die de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar voornemens is aan te gaan in Nederland. Tevens zullen in de algemene maatregel van bestuur aanvullende gegevens voor de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen worden gesteld. Deze zijn nu neergelegd in artikel 111, eerste lid, onderdeel d, van de Wtv 1993.

Het derde lid is opgenomen overeenkomstig het bepaalde in het huidige artikel 110 van de Wtv 1993.

Artikel 2:16

In dit artikel is overgenomen hetgeen is bepaald in het huidige artikel 113, eerste lid, van de Wtv 1993. Deze bepaling is niet afkomstig uit de verzekeringsrichtlijnen. Het derde lid is opgenomen ten behoeve van het bepaalde in het huidige artikel 110 van de Wtv 1993.

Artikel 2:17

Zoals hierboven in de toelichting op artikel 2:7 is opgemerkt, bevat het voorliggende wetsvoorstel twee soorten verboden: één voor ondernemingen met zetel in Nederland (artikel 2:7), en één voor ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is (artikel 2:17). De artikelen 2:17 tot en met 2:21 bevatten een regeling met betrekking tot de tweede categorie ondernemingen. Ook ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is, kunnen het bedrijf van kredietinstelling of het bedrijf van verzekeraar op drie manieren in Nederland uitoefenen.

Indien een dergelijke onderneming in Nederland een dochtermaatschappij heeft, is deze dochter voor de toepassing van dit wetsvoorstel een onderneming met zetel in Nederland en derhalve vergunningplichtig op grond van artikel 2:7. Wordt het bedrijf van kredietinstelling of van verzekeraar door middel van een bijkantoor in Nederland uitgeoefend, dan zijn de artikelen 2:17 tot en met 2:19 van toepassing. Indien een onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is diensten naar Nederland verricht, zijn de artikelen 2:20 tot en met 2:21 van toepassing.

De artikelen 51, eerste lid van de richtlijn levensverzekeraars, en 23, eerste lid van de eerste richtlijn schadeverzekeraars bepalen dat de lidstaten de toegang tot hun grondgebied voor ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is, afhankelijk maken van een vergunningplicht. Uit artikel 24 van de richtlijn banken kan een soortgelijke regel met betrekking tot kredietinstellingen worden afgeleid. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten bijkantoren van kredietinstellingen met zetel in een staat die geen lidstaat is niet gunstiger mogen behandelen dan bijkantoren van kredietinstellingen met zetel in een lidstaat.

Artikel 2:17 bevat de regels die thans in de artikelen 38 van de Wtk 1992 en 24 van de Wtv 1993 (dat geen onderscheid maakt tussen levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in Nederland en levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel daarbuiten) zijn opgenomen, met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van kredietinstelling of van verzekeraar door middel van een bijkantoor in Nederland door een financiële onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Voor de goede orde wordt de verhouding tussen de artikelen 2:17, 2:21 en 2:34 hier toegelicht. Artikel 2:17 heeft betrekking op financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Aan hen wordt het verboden hun bedrijf uit te oefenen vanuit een bijkantoor in Nederland zonder vergunning. Dit artikel geldt zowel voor kredietinstellingen als voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars. Artikel 2:21 heeft betrekking op levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een bijkantoor hebben in een andere lidstaat. Artikel 2:21 verbiedt hun vanuit dat bijkantoor diensten te verrichten naar Nederland, tenzij aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Artikel 2:34 is tot op zekere hoogte het spiegelbeeld van artikel 2:21 en ziet op levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een bijkantoor in Nederland hebben. Artikel 2:34 verbiedt het deze categorie ondernemingen diensten te verrichten naar andere lidstaten, tenzij aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Opgemerkt zij dat dit artikel niet van toepassing is op zogeheten vertegenwoordigende kantoren van buitenlandse kredietinstellingen. Het is vertegenwoordigende kantoren immers niet toegestaan de activiteiten te verrichten die aan kredietinstellingen zijn voorbehouden.

Artikel 2:18

Deze bepaling is het equivalent van artikel 2:8. Hetgeen artikel 2:8 regelt voor ondernemingen met zetel in Nederland, regelt artikel 2:18 voor ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is.

In het eerste lid wordt bepaald aan welke eisen de aanvrager van een vergunning moet voldoen om in aanmerking te komen voor een vergunning. Hier wordt hetzelfde stramien als bij artikel 2:8 gehanteerd. Voor het bepalen van de eisen waaraan de aanvrager moet voldoen, wordt verwezen naar de eisen waaraan moet worden voldaan tijdens de bedrijfsuitoefening door een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar. Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, dient aan vergunningeisen te voldoen die in de volgende artikelen zijn vermeld.

– 2:36: degenen die het dagelijks beleid van de financiële onderneming bepalen en degenen die het dagelijks beleid van de groep waartoe de financiële onderneming behoort, dienen deskundig te zijn. In de Wtk 1992 wordt dat bepaald in artikel 39 juncto 9, eerste lid, onderdelen b en d. Naar artikel 2:36 wordt verwezen door middel van een verwijzing naar artikel 2:39;

– 2:37: degenen die het beleid van de financiële onderneming bepalen en degenen die het beleid van de groep waartoe de financiële onderneming behoort, dienen betrouwbaar te zijn. In de Wtk 1992 wordt dat bepaald in artikel 39 juncto 9, eerste lid, onderdelen c en e. Naar artikel 2:37 wordt verwezen door middel van een verwijzing naar artikel 2:39;

– 2:38: een op integriteit gericht beleid te voeren waardoor wordt tegengegaan dat er belangenverstrengeling is, dat strafbare feiten worden gepleegd, dat het vertrouwen in de financiële onderneming wegens haar cliënten kan worden geschaad of wegens handelingen van de financiële onderneming of haar werknemers die ingaan tegen hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt;

– 2:45, eerste lid: de bedrijfsvoering is zodanig dat deze een beheerste en integere uitoefening van het bedrijf waarborgt;

– 2:46: indien een onderneming werkzaamheden uitbesteedt aan een derde, leeft die derde de krachtens het Deel Prudentieel toezicht gestelde regels na;

– 2:49: ten minste twee personen bepalen het dagelijks beleid van een kredietinstelling;

– 2:73: een kredietinstelling staat onder voldoende geconsolideerd toezicht;

– 2:74: een verzekeraar stelt een vertegenwoordiger aan;

– 2:78: een onderneming voldoet aan eisen met betrekking tot minimum vermogen. Naar artikel 2:78 wordt verwezen door middel van een verwijzing naar artikel 2:79;

– 2:82: een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar dienen te voldoen aan eisen met betrekking tot solvabiliteit;

– 2:95: een verzekeraar doet het boekjaar gelijk lopen met het kalenderjaar. Naar artikel 2:95 wordt verwezen door middel van een verwijzing naar artikel 2:107;

– 2:103: voor het bijkantoor wordt een aparte boekhouding bijgehouden. Naar artikel 2:103 wordt verwezen door middel van een verwijzing naar artikel 2:108.

Voorts wordt verwezen naar de toelichting bij de desbetreffende artikelen en de toelichting bij artikel 2:8.

Het tweede, derde en vierde lid vormen de pendant van artikel 2:8, tweede, derde en vierde lid.

In het vijfde lid wordt bepaald welke gegevens moeten worden overgelegd bij de aanvraag. Net als bij de aanvraag van de vergunning door een financiële onderneming met zetel in Nederland, geldt hier dat het in de opzet van het wetsvoorstel past dat zulks bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald en niet langer in de wet zelf wordt genoemd. Het verdient de voorkeur mogelijke verschillen tussen de verschillende sectoren met betrekking tot de gegevens die bij de aanvraag moeten worden overgelegd niet in de wet zelf op te nemen. Aldus wordt de omvang van de wet beperkt en wordt de wet niet belast met regels die details betreffen.

In de algemene maatregel van bestuur zal ten aanzien van een kredietinstelling onder meer worden vereist het overleggen van gegevens betreffende:

- het aantal, de identiteit en de antecedenten van de personen die het dagelijks beleid van de onderneming bepalen;
- het aantal, de identiteit en de antecedenten van de leden van de raad van commissarissen van de onderneming dan wel van het orgaan van de onderneming dat een met die van een raad van commissarissen vergelijkbare taak heeft;
- de identiteit van degenen die een gekwalificeerde deelneming houden in de onderneming alsmede de omvang van de desbetreffende gekwalificeerde deelneming;
- een jaarrekening of openingsbalans, welke moet zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, ondertekend door een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek;
- een programma van werkzaamheden welke de onderneming voornemens is te verrichten;
- de voorziene bedrijfsvoering;
- de natuurlijke personen of rechtspersonen met wie de financiële onderneming in een feitelijke of formele zeggenschapsstructuur is verbonden; en
- indien de onderneming een dochtermaatschappij of bijkantoor van een niet in Nederland gevestigde kredietinstelling is: een verklaring van de toezichthoudende instantie in de staat waar die kredietinstelling zijn zetel heeft waaruit blijkt dat deze toezichthoudende instantie de vestiging van een dochtermaatschappij of bijkantoor in Nederland heeft goedgekeurd. Dit is geregeld in artikel 8 van de Wtk 1992.

Ten aanzien van levensverzekeraars en schadeverzekeraars zal worden opgenomen hetgeen nu is bepaald in de artikelen 39 en 40 van de Wtv 1993. Dat komt hierop neer dat het in de bedoeling ligt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur ten aanzien van de aanvraag voor een vergunning door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat overlegging wordt verlangd van een programma van werkzaamheden, een authentiek afschrift van de akte van oprichting, een exemplaar van zijn statuten alsmede een lijst met namen en adressen van personen die het beleid bepalen of mede bepalen, bestuurders en commissarissen alsmede van de akte van aanstelling van de vertegenwoordiger alsook, indien de vertegenwoordiger rechtspersoon is, de statuten van deze rechtspersoon, een uittreksel uit diens inschrijving in het handelsregister en de akte van aanstelling van de natuurlijke persoon, bedoeld in artikel 2:65, derde lid.

Daarnaast zullen nog bijzondere regels worden opgenomen ten aanzien van de aanvraag die betrekking heeft op een vergunning voor de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen.

In het zesde lid is beoogd over te nemen hetgeen in het huidige artikel 27, eerste lid, van de Wtv 1993 is bepaald. Verwezen wordt tevens naar de

toelichting bij artikel 2:8, zesde lid. Het zevende lid is de pendant van artikel 2:8, zevende lid.

Artikel 2:19

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 38a van de Wtk 1992 en behelst het verbod voor ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is om elektronisch geld uit te geven in Nederland door middel van dienstverrichting. Van dit verbod kan ontheffing worden aangevraagd bij DNB. De grondslag voor het verlenen van deze zogenaamde «zware» ontheffing (ontheffing van de vergunningplicht) is opgenomen in het Algemeen Deel ([artikel 1:84, eerste lid, onderdeel d] juncto 1:82, eerste lid).

Aan de zware ontheffing kunnen op basis van artikel 1:82, derde lid, voorschriften worden verbonden en beperkingen worden gesteld.

Ook de intrekkingsovereenkomsten zijn in het Algemeen Deel limitatief opgenomen ([artikel 1:84, eerste lid, onderdeel d] juncto 1:83) waarbij onderscheid is gemaakt tussen een ongebonden bevoegdheid tot intrekking bij de gronden genoemd in [artikel 1:83], eerste lid, en een gebonden bevoegdheid tot intrekking bij de gronden genoemd in het tweede lid. Voorts is in een bevoegdheid tot afwikkeling voorzien. Als wettelijke beslistermijn voor verlening van de ontheffing is een termijn van 13 weken opgenomen (artikel 1:82, vierde lid). De beslistermijn bij een verzoek om intrekking bedraagt acht weken ([artikel 1:83, vierde lid]).

Artikel 2:20

In dit artikel wordt bepaald hetgeen is geregeld in het huidige artikel 118 van de Wtv 1993. Het artikel heeft betrekking op levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, en die vanuit die staat diensten willen verrichten naar Nederland. Dat is toegestaan, mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan en indien bepaalde gegevens worden overgelegd.

De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan, worden gesteld in de artikelen 2:52 en 2:82 (waarnaar wordt verwezen in artikel 2:83, tweede lid dat van toepassing is op een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is), van hoofdstuk 2.3. Deze voorwaarden zijn:

- a. de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar dient naar het recht van de staat van zijn zetel rechtspersoon te zijn;
- b. hij moet in de staat van zijn zetel bevoegd zijn tot uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar en dit bedrijf vanuit een vestiging in die staat daadwerkelijk uitoefenen; en
- c. hij dient met betrekking tot het gehele door hem uitgeoefende bedrijf te beschikken over een solvabiliteitsmarge, die ten minste overeenkomt met de ingevolge artikel 2:82, tweede lid, vereiste solvabiliteitsmarge.

Voorts dient de verzekeraar op grond van het tweede lid gegevens over te leggen aan DNB. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zal worden bepaald welke gegevens de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar aan DNB dient over te leggen. Aangesloten zal worden bij het huidige artikel 118, tweede en derde lid, van de Wtv 1993. Bepaald zal worden dat de volgende gegevens moeten worden overgelegd:

- a. een authentiek afschrift van de akte van oprichting, een exemplaar van zijn statuten alsmede een lijst met namen en adressen van zijn bestuurders en commissarissen;
- b. bescheiden waaruit blijkt dat de verzekeraar voldoet aan de in het eerste lid gestelde eisen;
- c. een opgave van de aard van de:

1°. in Nederland gelegen risico's die de verzekeraar voornemens is te dekken;

2°. overeenkomsten die de verzekeraar voornemens is te sluiten; en

d. bescheiden waaruit blijkt welke branches de verzekeraar mag uitoefenen in de staat van de zetel.

Indien de verzekeraar risico's behorende tot de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen wenst te dekken, legt hij de gegevens over die in de toelichting op het volgende artikel worden genoemd.

Dit artikel beperkt zich tot verzekeraars; het heeft geen betrekking op kredietinstellingen. Dat geldt overigens ook voor artikel 2:21. Het verschil met betrekking tot dienstverrichting door financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is naar Nederland tussen het regime voor verzekeraars en het regime voor kredietinstellingen laat zich als volgt verklaren. Het betreft hier het verschil in regels met betrekking tot dienstverrichting door financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is naar Nederland.

Voor banken is deze materie in artikel 2:28 geregeld. Er is geen verbod op dienstverrichting vanuit een staat die geen lidstaat is naar Nederland. Echter, artikel 2:28 verbiedt het buiten besloten kring, al dan niet op termijn, aantrekken, ter beschikking te verkrijgen of ter beschikking te hebben van opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen. Op die regel wordt in het tweede lid van dat artikel voor een aantal gevallen een uitzondering gemaakt, maar niet voor banken met zetel in een staat die geen lidstaat is die door middel van dienstverrichting naar Nederland gelden willen aantrekken. Met andere woorden: de werkzaamheden, genoemd in bijlage I van de richtlijn banken onder 2 tot en met 14, mogen wel door middel van dienstverrichting naar Nederland worden verricht door een bank met zetel in een staat die geen lidstaat is, maar het aantrekken van opvorderbare gelden niet. Het aantrekken van opvorderbare gelden mag weer wel indien DNB ontheffing heeft verleend. Zie ook de toelichting op artikel 2:28.

Voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars geldt een andere regeling. Het is verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is verboden diensten te verrichten naar Nederland vanuit een vestiging in een staat die geen lidstaat is (artikel 2:20) of vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat (artikel 2:21), tenzij hij dat voornemen aan DNB heeft meegedeeld.

Er zijn dus de volgende verschillen en overeenkomsten ten aanzien van banken en verzekeraars. In beginsel zijn beide hoofdactiviteiten – verzekeren voor een verzekeraar respectievelijk gelden aantrekken voor een bank – verboden als dienstverrichting door een onderneming met zetel in een derde land. Op beide verboden is echter een uitzondering: gelden aantrekken mag wel met een ontheffing en verzekeren mag wel na voorafgaande mededeling. De kans dat mensen worden gedupeerd door een bank is groter dan bij een verzekeraar. Een depositohouder heeft altijd een vordering op zijn bank; een verzekerde heeft slechts een vordering indien zich een verzekerde gebeurtenis voordoet. Daarbij komt dat het afsluiten van een levensverzekering bij een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is om fiscale redenen niet vaak voorkomt. Om deze redenen is de voorwaarde om uitgezonderd te worden van het verbod voor een verzekeraar gemakkelijker te vervullen dan voor een bank.

Sommige bankenactiviteiten mogen ook zonder bankvergunning of notificatieprocedure worden verricht, namelijk de activiteiten 2 tot en met 14 van bijlage I van de richtlijn banken, terwijl bij verzekeraars altijd mededeling vooraf nodig is. Het verschil kan als volgt worden verklaard. Voorop gesteld zij dat de hoofdactiviteit van beide typen financiële ondernemingen wel verboden is als dienstverrichting vanuit een staat die geen lidstaat is, namelijk verzekeren voor verzekeraars en het aantrekken

van gelden voor banken. Het systeem van de richtlijn banken is dat, als een onderneming een bankvergunning heeft, hij daarmee automatisch de activiteiten 2 tot en met 14 mag uitoefenen, tenzij dat door toezichthoudende instantie van de lidstaat van de zetel verboden is. Met andere woorden: de richtlijn biedt de mogelijkheid om de activiteiten 2 tot en met 14 te verbieden naast het bedrijf van bank, maar wie het bedrijf van bank niet uitoefent, mag zonder bankvergunning de activiteiten 2 tot en met 14 verrichten. Bij een verzekeraar ligt dat anders: hij mag naast het bedrijf van verzekeraar geen ander bedrijf uitoefenen. Ook deze omstandigheid speelt een rol bij het verschil in de wettelijke regeling. Bij de activiteiten 2 tot en met 14 is in het algemeen de kans dat een cliënt wordt gedupeerd zo klein dat het niet zinvol is met betrekking daartoe dienstverrichting te verbieden. Dit zou bovendien onredelijk zijn omdat andere ondernemingen die deze activiteiten uitoefenen niet vergunningplichtig zijn of onderworpen zijn aan een notificatieprocedure.

Tot slot: harmonisatie op dit punt van de regels voor kredietinstellingen en die voor verzekeraars is problematisch omdat dan de vraag rijst of het bankenregime op verzekeraars moet worden toegepast of het regime voor verzekeraars op banken. Geheel nieuwe regels die nu voor geen van beide typen financiële ondernemingen gelden lijken minder goed denkbaar.

Het bankenregime op verzekeraars toepassen zou een verzwaring voor de verzekeraars betekenen. Dat past niet goed in het streven vrijheid van het kapitaalverkeer te bevorderen. Bovendien zou dat in strijd zijn met de mede door Nederland ondertekende OESO-code inzake de liberalisation of invisible transactions. Lidstaten worden dan ook niet geacht nieuwe beperkingen op te werpen (zie de artt. 1 en 2 van de Code). Annexen A en B bij de Code kennen t.a.v. verzekeringen geen voorbehoud voor zover hier van belang, zodat Nederland nu geen nieuwe beperkingen kan invoeren (voor banken is wel een uitzondering opgenomen). De Code is weliswaar juridisch niet bindend, maar Nederland heeft altijd gestreefd naar een zo groot mogelijke liberalisatie; een beperking daarvan juist door Nederland zou vreemd overkomen. Nederland met zijn open economie is ook zeer gebaat bij handhaving van de bestaande situatie.

Het regime voor verzekeraars op banken toepassen zou betekenen dat een enkele mededeling vooraf voldoende is om naar Nederland diensten te kunnen verrichten. Dit systeem laat geen toets toe op de kwaliteit van het toezicht in het land van de zetel. Gelet op de – vermoedelijke – kwaliteit van toezicht in sommige staten is dat ongewenst. Deze opmerkingen pleiten niet voor harmonisatie op dit punt.

Artikel 2:21

In dit artikel wordt bepaald hetgeen is geregeld in het huidige artikel 116 van de Wtv 1993. Het artikel moet in samenhang worden gelezen met [artikel 1:92a]. Het artikel heeft betrekking op levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, die vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat diensten willen verrichten naar Nederland. Dat is toegestaan mits dit voornemen aan DNB is medegedeeld. Daarnaast dient de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar gegevens over te leggen aan DNB. Welke gegevens dat zijn, wordt bepaald bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. In het huidige artikel 116, eerste lid van de Wtv 1993 worden de volgende gegevens genoemd:

- a. een verklaring, afgegeven door de bevoegde toezichthoudende instantie in een lidstaat, dat de verzekeraar beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge;
- b. een verklaring, afgegeven door de toezichthoudende instantie in de betrokken lidstaat, waarin de branches zijn vermeld waarvoor de verzekeraar een vergunning bezit;

- c. een opgave van de aard van de:
- 1°. in Nederland gelegen risico's die de schadeverzekeraar voornemens is te dekken;
 - 2°. overeenkomsten die de levensverzekeraar voornemens is te sluiten;
- en
- d. indien de verzekeraar risico's behorende tot de branche Aansprakelijkheid motorrijtuigen wenst te dekken,
- 1°. een schriftelijk bewijs waaruit blijkt dat de verzekeraar is aangesloten bij het bureau, bedoeld in artikel 2, zesde lid, van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen;
 - 2°. een schriftelijk bewijs waaruit blijkt dat de verzekeraar zich heeft gemeld bij het Waarborgfonds Motorverkeer teneinde te voldoen aan zijn verplichtingen jegens dat fonds uit hoofde van de artikelen 24, eerste lid, en 24a, eerste lid, van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen;
 - 3°. een opgave van naam en adres van de schade-afhandelaar.
- Nadat deze gegevens zijn overgelegd aan DNB, zendt DNB een ontvangstbevestiging. Dit wordt geregeld in [artikel 1:92b, eerste lid]. De verzekeraar kan zijn werkzaamheden aanvangen na ontvangst van die ontvangstbevestiging.

Tevens wordt verwezen naar de toelichting op artikel 2:20, waar wordt ingegaan op de vraag waarom artikel 2:21 geen betrekking heeft op banken.

Artikel 2:22

Dit artikel beoogt te bepalen wat nu is geregeld in artikel 43 van de Wtv 1993. In dit artikel is het compositieverbod opgenomen voor verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Het is mogelijk dat een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is overeenkomstig het recht van die staat zowel het bedrijf van levensverzekeraar als het bedrijf van schadeverzekeraar uitoefent. Naar Nederlands recht is dat niet toegestaan: zie artikel 2:10. Indien een dergelijke verzekeraar het bedrijf van verzekeraar door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor wil uitoefenen wordt niet aan hem de keuze gelaten tussen het bedrijf van levensverzekeraar en het bedrijf van schadeverzekeraar, maar komt hij slechts in aanmerking voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar.

Artikelen 2:23 tot en met 2:27

Deze artikelen zijn van toepassing op clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland. Deze ondernemingen hebben wat betreft hun bedrijfsuitoefening weinig gemeen, maar wat zij wel gemeen hebben is dat hun werkzaamheden niet zijn gereguleerd op grond van Europese richtlijnen. Er bestaat derhalve geen communautair regime met betrekking tot de internationale toedeling van bevoegdheden aan toezichthouders en de erkenning van beslissingen van toezichthouders ten aanzien van clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars. In dit wetsvoorstel is er dan ook voor gekozen geen onderscheid te maken tussen enerzijds clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een andere lidstaat en anderzijds clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Ten aanzien van het bedrijf van clearinginstelling moet onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds banken die het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen en anderzijds andere financiële ondernemingen die het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen. Banken die het bedrijf van

clearinginstelling uitoefenen en die een vergunning hebben gekregen in een andere lidstaat, behoeven niet daarnaast een andere vergunning te hebben om het bedrijf van clearinginstelling door middel van een bijkantoor in Nederland uit te oefenen. Het voorgestelde regime met betrekking tot buitenlandse beleggingsondernemingen is als volgt. Een beleggingsonderneming die wenst te clearen dient een vergunning van DNB te hebben. Dat geldt in beginsel ook voor de beleggingsonderneming met zetel buiten Nederland. Hoofddregel is derhalve dat alle ondernemingen die geen bank zijn en die door middel van een bijkantoor in Nederland het bedrijf van clearinginstelling wensen uit te oefenen in beginsel een vergunning dienen te hebben. Dat geldt ongeacht of zij hun zetel hebben in een andere lidstaat dan wel in een staat die geen lidstaat is. Het geldt eveneens ongeacht zij over een andere vergunning dan een vergunning tot de uitoefening van het bedrijf van bank beschikken.

Op deze regel worden twee uitzonderingen gemaakt. De eerste uitzondering betreft ondernemingen met zetel in een staat waar, kort gezegd, adequaat toezicht is. De tweede uitzondering betreft het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling door een bank met zetel in een andere lidstaat en die in die lidstaat een vergunning heeft gekregen.

Met betrekking tot de eerste uitzondering wordt het volgende opgemerkt. Op ondernemingen die hun zetel hebben in een staat die is aangewezen bij algemene maatregel van bestuur is het verbod om zonder vergunning het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen, niet van toepassing. Alleen die staten waar een toezichtstelsel bestaat die in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen, komen voor aanwijzing in aanmerking. Ondernemingen met zetel in een aldus aangewezen staat behoeven dus niet een vergunning te hebben. Hiermee wordt aangesloten bij de systematiek die wordt gevolgd in het Deel Gedragstoezicht met betrekking tot het aanbieden van de in [artikel 3:2.1, vierde lid], bedoelde producten. Deze ondernemingen dienen wel hun voornemen mede te delen aan DNB. Zij kunnen twee maanden na de mededeling overgaan tot het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar, tenzij DNB voordien bekend heeft gemaakt dat de voornemens of de beoogde wijze van uitoefening in strijd zijn met de Nederlandse regelgeving. Ten aanzien van het verrichten van diensten geldt het volgende. Het is verboden aan een financiële onderneming, niet zijnde een bank, die voornemens is in Nederland door middel van het verrichten van diensten het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen, tenzij zij haar zetel heeft in een staat die door Onze Minister is aangewezen.

Voor natura-uitvaartverzekeraars gelden dezelfde regels, zowel ten aanzien van bijkantoren als ten aanzien van dienstverrichting, als voor ondernemingen, niet zijnde banken, die het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen.

De tweede uitzondering geldt voor banken met zetel in een andere lidstaat die in die lidstaat een vergunning hebben gekregen. Voor banken is artikel 18 van de richtlijn banken van belang, dat bepaalt dat de lidstaten de in de bij die richtlijn behorende bijlage voorkomende werkzaamheden moeten toelaten, indien:

- deze worden verricht door een kredietinstelling waaraan door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van de zetel een vergunning is verleend, en waarop door hen toezicht wordt gehouden, en
- deze werkzaamheden onder de vergunning vallen.

Clearing wordt als zodanig niet in bedoelde bijlage genoemd, maar valt wel onder een combinatie van in de bijlage genoemde werkzaamheden. Daarmee valt clearing onder de richtlijn banken. In alle lidstaten staat

clearing door een bank onder een vorm van toezicht: hetzij een clearing-specifiek toezicht, hetzij een breed toezicht waarin clearing wordt betrokken. Een en ander leidt ertoe dat Nederland een bank uit een andere lidstaat niet aan een vergunningplicht, noch aan enigerlei andere vorm van toezicht kan onderwerpen wat betreft clearingactiviteiten die zij wenst uit te oefenen door middel van een bijkantoor in Nederland, tenzij clearing is uitgesloten van de in die andere lidstaat verleende vergunning. Ten aanzien van dienstverrichting naar Nederland door een bank met zetel in een andere lidstaat, geldt hetzelfde.

Artikel 2:23

De omstandigheid dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een andere lidstaat en anderzijds clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, betekent de facto dat clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland die zich in Nederland wensen te vestigen, in beginsel aan eisen dienen te voldoen die gelijkwaardig zijn aan die welke gelden voor clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in Nederland. Voor hen geldt zodoende de vergunningeis. Dit is geregeld in artikel 2:23. In de huidige systematiek van de Wtn is er niet een aparte bepaling die de vergunningeis voor buitenlandse natura-uitvaartverzekeraars regelt, maar deze eis volgt uit artikel 11 van de Wtn. Hierboven is reeds ingegaan op de uitzonderingen op de hoofdregel.

Om in Nederland het bedrijf van clearinginstelling of natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen is dus een vergunning nodig. Daarop worden twee uitzonderingen gemaakt. De eerste omvat financiële ondernemingen met zetel in een staat die is aangewezen en die een adequaat toezichtstelsel heeft. Deze uitzondering kan zowel een clearinginstelling als een natura-uitvaartverzekeraar betreffen. De tweede uitzondering omvat uitsluitend financiële ondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:13, voor de uitoefening van het bedrijf van bank, met andere woorden financiële ondernemingen die in een andere lidstaat een bankvergunning hebben gekregen.

Voor financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is, die een vergunning als bedoeld in artikel 2:17 hebben voor de uitoefening van het bedrijf van bank door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor en die tevens het bedrijf van clearinginstelling door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor willen uitoefenen, geldt het volgende. Indien een dergelijke bank zetel heeft in een aangewezen staat behoeft zij niet een aparte vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling. Indien de staat waar de bank een vergunning heeft gekregen niet is aangewezen en geen lidstaat is, behoeft zij tevens een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling. Met andere woorden: een dergelijke financiële onderneming heeft altijd een bankvergunning als bedoeld in artikel 2:17 nodig, en of zij tevens een clearingvergunning als bedoeld in artikel 2:17 behoeft hangt ervan af of de staat waar zij haar zetel heeft is aangewezen.

Artikel 2:24

Dit artikel komt overeen met artikel 2:8 en 2:18. Voor een toelichting op artikel 2:24 kan worden verwezen naar artikel 2:8 en 2:18. Net als in artikel 2:18 wordt voor de eisen waaraan op het moment van de vergunningaanvraag moet worden voldaan, verwezen naar de bepalingen waaraan tijdens het lopende toezicht moet worden voldaan. Hier kan dienaangaande reeds het volgende worden opgemerkt. Aangezien buitenlandse clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars voor het buiten Nederland uitgeoefende bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk

bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar niet zijn onderworpen aan het Nederlandse toezichtregime en aangezien onzeker is of op hen een buitenlands regime van toepassing is dat met het Nederlandse overeenstemt, dienen zij voor het verkrijgen van een vergunning in Nederland aan een aantal specifieke eisen te voldoen. Zo dient een natura-uitvaartverzekeraar naar huidig recht een rechtspersoon te zijn (verwezen wordt naar artikel 2:52). Hetzelfde geldt voor de regel dat de natura-uitvaartverzekeraar naar het recht van de staat van zijn zetel bevoegd is tot de uitoefening van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar en dat hij dit bedrijf vanuit een vestiging in die staat ook daadwerkelijk uitoefent. Voorts dient de aanvrager bij de aanvraag van de vergunning een vertegenwoordiger te hebben en over een minimum bedrag aan eigen vermogen te beschikken en aan solvabiliteitseisen te voldoen (verwezen wordt naar de artikelen 2:74, 2:78 en 2:82). Daarnaast dient de natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland op grond van het tweede lid gegevens over te leggen. Welke gegevens dit zijn wordt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur bepaald.

Artikel 2:25

Artikel 2:25 regelt de toetreding tot de Nederlandse markt door middel van dienstverrichting door clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland. Bepaald wordt dat het verboden is hierheen diensten te verrichten, met dezelfde twee uitzonderingen als in artikel 2:23. Dienstverrichting is toegestaan indien de onderneming een zetel heeft in een staat waar toezicht op het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen. Daarnaast is, in geval van de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling, dienstverrichting toegestaan indien dit geschiedt door een bank met een bankvergunning uit een andere lidstaat. Het vierde lid maakt duidelijk dat het bij dienstverrichting naar Nederland door een clearinginstelling met zetel buiten Nederland het moet gaan om het clearen van op een Nederlandse beurs gesloten overeenkomsten.

Artikel 2:26

Deze bepaling moet in samenhang worden gelezen met [artikel 1:90]. Het eerste lid van artikel 2:26 is gelijk aan artikel 2:20, tweede lid, voor de levensverzekeraar en de schadeverzekeraar.

In dit artikel wordt bepaald dat de mededeling, bedoeld in artikel 2:26, bepaalde gegevens moet bevatten. Welke gegevens dat zijn wordt bepaald bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. In het tweede lid wordt bepaald wanneer kan worden overgegaan tot het verrichten van diensten: na ontvangst van de bevestiging door DNB dat de mededeling, bedoeld in artikel 2:26, is ontvangen. In het Algemeen deel, zoals dat nu bij de Tweede Kamer aanhangig is, is nog niet bepaald dat DNB ook in dit specifieke geval van niet-paspoorthouders met zetel buiten Nederland van die mededeling een ontvangstbevestiging moet zenden. Die verplichting zal worden opgenomen in het wetsvoorstel bij de derde nota van wijziging.

Artikel 2:27

Zoals hierboven uiteen gezet, wordt in artikel 2:23 en 2:25 een uitzondering gemaakt op de vergunningplicht en het verbod om door middel van een bijkantoor onderscheidenlijk dienstverrichting in Nederland het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk het bedrijf van natura-

uitvaartverzekeraar uit te oefenen. Deze uitzondering geldt voor clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een staat die is aangewezen en waar toezicht wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze wet beoogt te beschermen. Deze clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars dienen van hun voornemen wel mededeling te doen aan de Nederlandsche Bank. Zij kunnen aanvangen met de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling onderscheidenlijk het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar twee maanden na de mededeling tenzij DNB voordien heeft bekend gemaakt dat de voornemens of de beoogde wijze van uitoefening in strijd zijn met de toepasselijke Nederlandse regelgeving. Dit artikel en [artikel 3:2.2], dat betrekking heeft op beleggingsinstellingen met zetel in een aangewezen staat die voornemens is rechten van deelneming in Nederland aan te bieden, stemmen met elkaar overeen.

Artikel 2:28

Dit artikel behelst het verbod van het huidige artikel 82 van de Wtk 1992. In het eerste lid is het verbod opgenomen om bedrijfsmatig buiten besloten kring, al dan niet op termijn, opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen aan te trekken, ter beschikking te verkrijgen of ter beschikking te hebben. Met het verbod wordt uitvoering gegeven aan artikel 3 van de richtlijn banken. De verbodsbepaling is echter ruimer geformuleerd dan die van artikel 3 van de richtlijn banken: behalve de ontvangst («het ter beschikking verkrijgen») van gelden, wordt immers ook het aantrekken en het ter beschikking hebben van gelden verboden. Het doel van de verbodsbepaling is niettemin hetzelfde als dat van artikel 3 van de richtlijn banken.

Onder «ter beschikking verkrijgen» en «aantrekken» in de zin van het eerste lid wordt verstaan het verkrijgen van al dan niet op termijn opvorderbare gelden of het aangaan van de verplichting tot terugbetaling daarvan, bijvoorbeeld via uitgifte van effecten, sluiten van leenovereenkomsten, schuld- of contractoverneming of equivalenten van het vorenstaande. Onder «aantrekken» wordt tevens begrepen het trachten (gelden) ter beschikking te verkrijgen, alsmede het feitelijk verkrijgen van deze gelden. Het aantrekken van gelden is echter altijd gericht op het op enigerlei wijze ter beschikking verkrijgen van (die) gelden. Door ook het aantrekken van opvorderbare gelden in het verbod op te nemen, hoeft DNB niet te wachten met interveniëren totdat gelden daadwerkelijk zijn verkregen door een niet-toegestane marktpartij. Met het scheppen van de mogelijkheid van vroegtijdige interventie door de toezichthouder, wordt de kans op het ontstaan van gedupeerden verminderd en de bescherming van de belangen van crediteuren verhoogd.

Het ter beschikking verkrijgen van gelden heeft altijd tot gevolg dat de verkrijger, gedurende enige periode, de gelden tot zijn beschikking heeft. Niettemin is degene die gelden – verkregen in strijd met de verbodsbepaling – ter beschikking heeft niet altijd degene die deze gelden ook *van het publiek* heeft verkregen. De mogelijkheid bestaat immers dat degene die de gelden van het publiek heeft verkregen die gelden snel daarna heeft doorgesluisd naar een andere (rechts)persoon, waardoor er bij de eerstgenoemde niets meer te halen valt. Wanneer de toezichthouder de overtreding van de verbodsbepaling ongedaan wil maken, is het uiteraard van belang dat maatregelen ook kunnen worden getroffen tegen degene die de gelden ter beschikking heeft. Aangezien het ter beschikking verkrijgen van gelden een enkele, kortstondige gebeurtenis betreft waarvan later niet per se duidelijk zal zijn op welk moment deze heeft plaatsgevonden, is de exacte toedracht ervan vaak moeilijk te bewijzen.

Het ter beschikking hebben van gelden is daarentegen een doorlopende gebeurtenis, waar een toezichthouder eerder maatregelen tegen kan treffen dan tegen een eenmalige overtreding.

Door deze uitbreiding van de verbodsbepaling ten opzichte van de richtlijnbe­paling, is DNB beter in staat de belangen van (potentieel) gedupeerde crediteuren te beschermen. Mede om deze reden, en omdat zowel het aantrekken als het ter beschikking hebben van gelden rechtstreeks verband houdt met het ter beschikking verkrijgen van gelden, ziet het in dit artikel neergelegde verbod tevens op het aantrekken en het ter beschikking hebben van gelden.

Het verbod is bedoeld te voorkomen dat instellingen of personen die geen bank zijn gelden van het publiek aantrekken of ter beschikking hebben of verkrijgen, zonder dat bij deze instellingen of personen voldoende financiële waarborgen aanwezig zijn om te zorgen dat op een verantwoorde manier met deze gelden wordt omgegaan en het geld op elk moment weer kan worden terugbetaald. Het verbod richt zich tot een ieder die de bedoelde activiteiten «in of vanuit Nederland» verricht, met andere woorden, iedere persoon of instelling die zich tot het publiek in Nederland richt, ongeacht waar deze persoon of instelling is gevestigd, evenals iedere persoon of instelling die zich vanuit Nederland tot het publiek, al dan niet in Nederland, richt.

De tekst van het eerste lid wijkt af van het eerste lid van het huidige artikel 82 van de Wtk 1992, in die zin dat »van het publiek» wordt vervangen door «buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen». Hiermee wordt aangesloten bij de voorgestelde nieuwe definitie van «bank» in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel g. Met de invoeging van deze zinsnede wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Niet wordt aangetrokken van het publiek indien de vraag zich op enig moment uitsluitend richt tot één specifiek persoon, onderneming of instelling en vervolgens uitsluitend van die persoon, onderneming of instelling wordt aangetrokken. Van een dergelijke één op één relatie is onder meer geen sprake indien velen worden benaderd met de bedoeling om uiteindelijk van één partij aan te trekken en wanneer successievelijk telkens één partij wordt benaderd en van hem wordt geleend, welk leningbedrag nog niet (geheel) is terugbetaald op het moment dat van een volgende partij wordt aangetrokken. In dat geval is wel sprake van het aantrekken van het publiek.

In een arrest van de Hoge Raad¹ is inzake het verbod van artikel 82 Wtk 1992 uitgemaakt dat aan de term «bedrijfsmatig» in ieder geval de betekenis toekomt van «geregeld en stelselmatig». Alsdan is niet vereist dat die gelden zijn aangetrokken ter aanwending in of ten behoeve van de rechtspersoon of natuurlijke persoon zelf. Evenmin is vereist dat bedoelde activiteiten worden verricht met het oogmerk om winst te maken.

Onder «al dan niet op termijn opvorderbare gelden» worden alle gelden verstaan die op enig moment terugbetaald moeten worden, uit welke hoofde dan ook, en waarvan op voorhand duidelijk is welk nominaal bedrag moet worden terugbetaald en op welke wijze de eventuele vergoeding moet worden berekend. De navolgende categorieën worden niet als opvorderbare gelden aangemerkt:

- a. papieren waardebonden en casinofiches;
- b. te betalen gelden uit hoofde van ongedaanmakingsverbintenissen of schadevergoedingsverbintenissen waarover nog wordt geprocedeerd respectievelijk welke nog niet in rechte onherroepelijk zijn vastgesteld;

¹ HR 27 maart 2001, JOR 2001/98.

- c. depots ter waarborging van enige huidige of toekomstige verplichting jegens een schuldeiser respectievelijk als onderpand voor bruikleen of huur van goederen, tenzij het depot in geen redelijke verhouding staat tot de reëel mogelijke verplichtingen;
- d. een vooruitbetaling voor een concrete kooptransactie;
- e. een gegeven uitstel van betaling voor een concrete verkooptransactie;
- f. gegarandeerde teruggave van inleg door middel van een garantie of verzekering bij een onder toezicht staande financiële onderneming, indien de gegarandeerde teruggave tot doel heeft om mogelijke koersrisico's af te dekken;
- g. gelden die zijn gegeven in het kader van een concrete opdracht tot doorbetaling aan een derde, een en ander zolang de band met de concrete transactie of opdracht bestaat, onder meer door depot bij een derde, cessie ter factoring of omdat door te betalen gelden langer dan technisch en organisatorisch noodzakelijk bij de «doorbetaler» uitstaan. Een doorbetaler als bedoeld in het voorgaande mag aannemen dat hij de gelden in ieder geval niet langer dan technisch en organisatorisch noodzakelijk is te zijner beschikking heeft gehad, indien de overdrachtstijd vanaf het moment dat het door de verzender wordt afgegeven totdat het door de ontvanger wordt ontvangen maximaal vijf kalenderdagen beslaat.

De enige inhoudelijke wijziging ten opzichte van het huidige artikel 82 van de Wtk 1992 betreft het vervallen van de zinsnede aan het einde van het eerste lid: «dan wel in enigerlei vorm te bemiddelen terzake van het bedrijfsmatig van het publiek aantrekken of ter beschikking verkrijgen van al dan niet op termijn opvorderbare gelden». Met deze wijziging wordt duidelijk gemaakt dat bemiddelaars die op geen enkel moment opvorderbare gelden bedrijfsmatig van het publiek aantrekken, ter beschikking hebben of verkrijgen niet onder het verbod vallen. Deze bemiddelaars zijn wel aan gedragstoezicht onderworpen ingevolge het Deel Gedragstoezicht van dit wetsvoorstel. Bemiddelaars terzake van het bedrijfsmatig van het publiek aantrekken of ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden, vallen wel onder het verbod zodra zij deze gelden zelf aantrekken, ter beschikking verkrijgen of op enig moment ter beschikking hebben.

In het tweede lid wordt bepaald op welke instellingen en ondernemingen het verbod van het eerste lid niet van toepassing is. In dit lid is, ten opzichte van artikel 82, tweede lid, van de Wtk 1992, de volgende wijziging doorgevoerd. In het tweede lid, onderdeel a, wordt niet meer gerefereerd aan banken die ingevolge een bepaald artikel zijn geregistreerd. Inschrijving in een register heeft geen constitutieve waarde in de zin van de Awb; het is immers geen rechtshandeling. Wel houden de toezichthouders, op grond van [artikel 1:93], een openbaar register aan. In dit openbare register worden onder meer opgenomen vergunninghoudende kredietinstellingen en kredietinstellingen die werkzaamheden mogen verrichten ingevolge de artikelen 2:13 en 2:14. Het verbod van het eerste lid wordt dan ook niet van toepassing verklaard op banken die een vergunning hebben als bedoeld in de artikelen 2:7 en 2:17 en op banken die de werkzaamheden genoemd onder 1 in bijlage I van de richtlijn banken mogen verrichten ingevolge de artikelen 2:13 en 2:14. Inhoudelijk wordt hiermee geen verandering beoogd ten opzichte van het tweede lid van artikel 82 van de Wtk 1992. Verwezen wordt naar de toelichting bij [artikel 1:93].

In onderdeel b van het tweede lid worden banken met zetel in een andere lidstaat die een vergunning hebben voor het uitoefenen van hun bedrijf, verleend door de toezichthoudende instantie in die lidstaat, en die hebben voldaan aan de in die andere lidstaat geldende verplichtingen voor het verrichten van diensten naar een andere lidstaat uitgezonderd

van het verbod van het eerste lid. Thans worden deze banken van het verbod van artikel 82, eerste lid, van de Wtk 1992 uitgezonderd op grond van artikel 82, tweede lid, onderdeel a, j°. artikel 52, tweede lid, onderdeel d, j°. artikel 32 van de Wtk 1992. Met de opname van onderdeel b wordt derhalve geen inhoudelijke wijziging beoogd ten opzichte van de huidige situatie.

Voorbeelden van de in het tweede lid, onderdeel e, vrijgestelde internationaal publiekrechtelijke instellingen waarin of waaraan één of meer lidstaten deelnemen, zijn de Europese Unie, de Wereldbank en andere multilaterale ontwikkelingsbanken. De achtergrond van deze en de overige vrijstellingen op grond van dit lid, die volgen uit artikel 3 van de richtlijn banken, is gelegen in het feit dat er geen twijfel omtrent de kredietwaardigheid van deze geldnemers bestaat.

Voorts is in onderdeel f van het tweede lid een categorie toegevoegd ten opzichte van het huidige artikel 82 van de Wtk 1992, namelijk diegenen die gelden aantrekken als gevolg van het aanbieden van effecten of beleggingsobjecten. Het betreft hier echter de opname van een categorie die thans wordt vrijgesteld van het verbod van artikel 82, eerste lid, van de Wtk 1992 ingevolge artikel 7 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992. Hiermee wordt dan ook geen inhoudelijke wijziging beoogd ten opzichte van de huidige situatie.

Het tweede lid bevat geen uitzondering voor financiële ondernemingen met zetel in een derde land – dat wil zeggen buiten de EEA – die door middel van dienstverrichting naar Nederland opvorderbare gelden willen aantrekken. Met andere woorden: de werkzaamheden, genoemd in bijlage I van de richtlijn banken onder 2 tot en met 14, mogen wel door middel van dienstverrichting naar Nederland worden verricht door een financiële onderneming met zetel in een derde land, maar het aantrekken van opvorderbare gelden niet. Het aantrekken van opvorderbare gelden mag weer wel indien DNB conform het vierde lid ontheffing heeft verleend.

De in het derde lid vastgelegde grondslag om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vrijstelling te verlenen van het in het eerste lid neergelegde verbod is, evenals de in het vierde lid geregelde bevoegdheid van DNB om ontheffing te verlenen van het verbod, eveneens geënt op artikel 3 van de richtlijn banken. Thans is de bevoegdheid vrijstelling te verlenen van het verbod van artikel 82, eerste lid, Wtk 1992 toegekend aan de Minister van Financiën. In het wetsvoorstel wordt voorgesteld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vrijstelling van het verbod te verlenen. De bevoegdheid om ontheffing te verlenen van het verbod alsmede een last onder dwangsom of bestuurlijke boete op te leggen bij overtreding van het verbod is rechtstreeks aan DNB toegekend. Ingevolge het vierde lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld betreffende de voorwaarden waaronder DNB kan besluiten een ontheffing te verlenen, alsmede de voorwaarden die aan een ontheffing kunnen worden verbonden. De belangrijkste voorwaarden zijn dat de aanvrager van een ontheffing betrouwbaar is en dat deze een garantstelling verstrekt die alle verplichtingen dekt die ontstaan door het bedrijfsmatig van het publiek aantrekken, ter beschikking hebben of ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden.

Artikel 2:29

Artikel 2:29 dient in samenhang met [artikel 1:86] te worden gelezen. Met deze artikelen wordt beoogd uitvoering te geven aan de artikelen 20 van de richtlijn banken, 40 van de richtlijn levensverzekeraars en 10 van

de eerste richtlijn schadeverzekeraars. De materie is thans geregeld in de artikelen 16, eerste, tweede en vierde lid, 16a, eerste, tweede en vierde lid, van de Wtk 1992, 80, eerste, tweede, vierde en vijfde lid en 82 van de Wtv 1993.

De bepalingen in deze afdeling wijken in een aantal opzichten af van de equivalenten van deze bepalingen in de huidige toezichtwetten. In de eerste plaats is gekozen om de bepalingen die zich richten tot DNB in het Algemeen deel op te nemen en de bepalingen die zich richten tot de financiële onderneming in dit deel. De reden hiervoor is dat in het Algemeen deel (afdeling 1.6.2) de bepalingen betreffende het verkeer tussen de nationale toezichthouders met toezichthoudende instanties in andere lidstaten alsmede de procedurele bepalingen omtrent grensoverschrijdende werkzaamheden zijn opgenomen. In de tweede plaats is getracht de huidige bepalingen in de verschillende toezichtwetten redactioneel te harmoniseren en deze meer richtlijnconform te maken. Dit heeft ertoe geleid dat de bepalingen redactioneel afwijken van de bepalingen in de huidige toezichtwetten. Hieraan ligt geen inhoudelijke beleidswijziging ten grondslag.

Ook om de volgende reden is gekozen voor een afwijkende redactie. Indien de toezichthouder weigert bovengenoemde mededeling te doen, voorzien de richtlijnen er in dat tegen het achterwege laten van een mededeling beroep moet kunnen worden ingesteld. Om duidelijk tot uitdrukking te brengen dat de procedure is omkleed met de waarborgen van de Awb is in het kader van dit wetsvoorstel ervoor gekozen het besluitbegrip te introduceren. Door de gekozen formulering (introdactie van het begrip «aanvraag») wordt beter geëxpliciteerd dat financiële ondernemingen rechtsbescherming toekomt indien DNB geen mededeling doet van het voornemen van de financiële onderneming tot het openen van een bijkantoor of, in bepaalde gevallen, het verrichten van diensten. Dit wordt door de Europese richtlijnen voorgeschreven, maar is thans niet geëxpliciteerd in de toezichtwetten.

In de derde plaats komt een aantal bepalingen uit de huidige toezichtwetten niet meer terug. Zo komen de huidige bepalingen in de Wtv 1993 (zoals de artikelen 80, derde lid en 81, derde lid, van de Wtv 1993) en de Wtk 1992 (zoals de artikelen 16b, derde lid en 16c, tweede lid, van de Wtk 1992) op grond waarvan een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar de gegevens moesten vertalen wanneer de toezichthouder dit verzocht niet meer terug. Inmiddels is in artikel 4:5 van de Awb generiek bepaald dat een bestuursorgaan een aanvraag niet hoeft te behandelen, indien voor de behandeling benodigde stukken ontbreken. Onder de benodigde stukken valt een vertaling van een Nederlandstalig stuk (of een Nederlandse vertaling van een in een vreemde taal gesteld stuk). Wel dient ingevolge artikel 4:5 van de Awb een termijn gesteld te worden om de aanvraag met de benodigde stukken aan te vullen. Een vertaalplicht hoeft daardoor in dit wetsvoorstel niet te worden opgenomen. Ook is getracht de bepalingen zoveel mogelijk gelijk te redigeren op die punten waar thans de redactie van de artikelen verschilt, maar waaraan niet altijd een inhoudelijk verschil ten grondslag ligt.

Een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland die vanuit een bijkantoor diens bedrijf wil uitoefenen in een andere lidstaat, dient de in dit artikel beschreven procedure te volgen. De te volgen procedure kan als volgt worden samengevat. De richtlijn banken (artikel 20), de richtlijn levensverzekeraars (artikel 40) en de eerste richtlijn schadeverzekeraars (artikel 10) geven dezelfde regels voor het geval waarin de desbetreffende onderneming haar bedrijf wil uitoefenen door middel van een bijkantoor in een andere lidstaat. De desbetreffende onderneming geeft kennis van

het voornemen aan de toezichhoudende instantie van de lidstaat van haar zetel en legt bepaalde gegevens aan die toezichhoudende instantie over. Het gaat om de gegevens die thans worden genoemd in de artikelen 16, tweede lid, 16a, tweede lid, van de Wtk 1992 en 80, tweede lid, van de Wtv 1993. De toezichhoudende instantie van de lidstaat van de zetel doet mededeling van deze gegevens aan de toezichhoudende instantie van de andere lidstaat, tenzij de toezichhoudende instantie redenen heeft om te twifelen aan – in de woorden van de bedoelde richtlijnen – de deugdelijkheid van de administratieve structuur, de financiële positie van de financiële onderneming of aan de goede reputatie en de beroepskwalificaties of ervaring van de verantwoordelijke bestuurders. Ten aanzien van het voornemen tot het uitoefenen van het bedrijf vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat is er dus geen verschil in de regeling betreffende kredietinstellingen en de regeling betreffende levensverzekeraars of schadeverzekeraars met betrekking tot de vraag of de toezichhoudende instantie van de lidstaat van de zetel toestemming mag geven voor het uitoefenen van het bedrijf door middel van een bijkantoor.

Er is wel een verschil tussen de regelingen ten aanzien van het voornemen tot het uitoefeningen van het bedrijf door middel van het verrichten van diensten. Een kredietinstelling die haar bedrijf in een andere lidstaat wil uitoefenen door middel van dienstverrichting stelt de toezichhoudende instantie van de lidstaat van de zetel hiervan in kennis. Deze toezichhoudende instantie doet van het voornemen mededeling aan de toezichhoudende instantie van de andere lidstaat binnen een maand. De toezichhoudende instantie van de lidstaat van de zetel heeft daarbij geen beoordelingsvrijheid: hij moet de gegevens doorzenden (artikel 21 richtlijn banken). Dat is anders in de richtlijn levensverzekeraars (42, tweede lid) en de eerste richtlijn schadeverzekeraars (artikel 16, tweede lid). De toezichhoudende instantie van de lidstaat van de zetel van de verzekeraar kan weigeren de toezichhoudende instantie van de andere lidstaat mededeling te doen van de gegevens. Indien de toezichhoudende instantie dat weigert, deelt hij de redenen van weigering mee aan de verzekeraar. De richtlijnen schrijven voor dat beroep moet kunnen worden ingesteld tegen een dergelijke weigering. Om dat beroep te omkleden met de waarborgen van de Awb is in het kader van deze nota van wijziging ervoor gekozen in de formulering van deze bepaling tot uitdrukking te brengen dat sprake is van een besluit («instemming»), hetgeen in de huidige toezichtwetten onvoldoende naar voren komt. Kortom, zowel de richtlijnen als de huidige toezichtwetten gaan er impliciet van uit dat door de toezichhoudende instantie een inhoudelijke beoordeling plaatsvindt, en bergen een verkapt instemmingvereiste in zich (met uitzondering van de situatie waarin een kredietinstelling zijn bedrijf door middel van een in een andere lidstaat gelegen bijkantoor wil uitoefenen). Het is zuiverder het vereiste van instemming uitdrukkelijk te noemen. Het aanleveren van gegevens op zichzelf is dus niet voldoende om grensoverschrijdend werkzaam te mogen zijn. In afdeling 1.6.2 van het Algemeen deel worden de toetsingscriteria voor de toezichhouders opgenomen waaraan een aanvraag van een financiële onderneming om grensoverschrijdend activiteiten te mogen verrichten wordt getoetst. Zo blijkt uit afdeling 1.6.2 van het Algemeen deel dat een financiële onderneming die een vergunning heeft instemming krijgt van DNB om in een andere lidstaat vanuit een bijkantoor actief te mogen zijn tenzij de bedrijfsvoering, de financiële positie van die financiële onderneming, of de betrouwbaarheid en deskundigheid van de bestuurders of de vertegenwoordiger van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar niet buiten twijfel staan. Voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars gelden daarnaast vereisten ten aanzien van de vertegenwoordiger (zie artikel 82 Wtv 1993). Deze zijn opgenomen in afdeling 2.3.2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld met betrekking tot de vertegenwoordiger.

Artikel 2:29 geeft regels voor financiële ondernemingen die gebruik kunnen maken van een Europees paspoort en die vanuit een bijkantoor het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar willen uitoefenen in een andere lidstaat. Het tweede lid van artikel 2:29 bepaalt dat het een financiële onderneming verboden is om vanuit het bijkantoor nieuwe werkzaamheden te verrichten indien DNB haar instemming voor de bedrijfsuitoefening vanuit het bijkantoor heeft ingetrokken. In de Wtk 1992 kwam al een soortgelijke bepaling voor (artikel 16, negende lid, van de Wtk 1992). In de andere toezichtwetten ontbrak een soortgelijke bepaling, maar kon via de aanwijzingsbevoegdheid hetzelfde resultaat worden bereikt. De aanwijzingsbevoegdheid van artikel 18 van de Wtv 1993 komt niet meer terug in dit wetsvoorstel. Voor een toelichting wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 1:1, eerste lid, onderdeel hhh (definitie van levensverzekering). In dit wetsvoorstel wordt voorgesteld om de bevoegdheid tot het intrekken van het instemmingbesluit voor alle financiële ondernemingen te regelen.

Niet is geregeld vanaf welk moment de financiële onderneming in de andere lidstaat met het uitoefenen van haar bedrijf door middel van een bijkantoor kan aanvangen. Het is aan de lidstaat waar het bijkantoor wordt gevestigd om zulks te bepalen. In de omgekeerde situatie – een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat vestigt in Nederland een bijkantoor – wordt in artikel 2:13 bepaald wanneer mag worden aangevangen met het uitoefenen van het bedrijf. Uit het karakter van de Europese richtlijnen volgt immers dat de toezichthoudende instantie van de lidstaat van het bijkantoor geen belemmeringen mag opleggen wanneer een financiële onderneming in een andere lidstaat een vergunning heeft. De toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel noch de toezichthoudende instantie in de lidstaat van het bijkantoor heeft de bevoegdheid een ander tijdstip van aanvang te bepalen dan die voortvloeit uit de Europese richtlijnen.

Opgemerkt zij dat in de Wtk 1992, de Wtn en de Wtv 1993 de termijn waarbinnen DNB moet beslissen drie maanden is. In het wetsvoorstel wordt ter harmonisering met de Wte 1995 voorgesteld de termijn voor alle ondernemingen die in andere lidstaten door middel van een bijkantoor of het verrichten van diensten werkzaam willen zijn, op twee maanden te stellen. Dit is niet in strijd met de betrokken Europese richtlijnen aangezien de verkorting van de beslistermijn van de toezichthouder in het voordeel van financiële ondernemingen is.

Artikel 2:30

Artikel 2:30 geeft regels voor kredietinstellingen met zetel in Nederland die diensten naar een andere lidstaat willen verrichten. Dit artikel dient in samenhang met [artikel 1:88] te worden gelezen. De voorganger van de artikelen 2:30 en [1:88] is artikel 17 van de Wtk 1992. De artikelen 2:30 en [1:88] vinden hun oorsprong in artikel 21 van de richtlijn banken. Artikel 2:30 bepaalt dat een kredietinstelling die voor het eerst diensten wil verrichten naar een andere lidstaat daartoe slechts overgaat indien deze een vergunning heeft en slechts na een kennisgeving van het voornemen aan DNB onder opgave van de lidstaat en de voorgenomen werkzaamheden (terug te vinden in het huidige artikel 17, tweede lid, van de Wtk 1992). De opzet en de formulering van artikel 2:30 wijken af van de artikelen 2:29 en van die van artikel 2:31 (waarin regels zijn opgenomen voor kredietinstellingen, levensverzekeraars of schadeverzekeraars die diensten naar een andere lidstaat willen verrichten). De reden daarvoor is dat in de richtlijn banken, in tegenstelling tot in de richtlijnen voor verzekeraars, is gekozen voor een zuiver administratieve procedure, dus zonder inhoudelijke beoordeling, voor het verrichten van diensten naar een andere lidstaat. Op grond van de richtlijn banken kan een kredietin-

stelling die diensten wil verrichten naar een andere lidstaat volstaan met een kennisgeving daarvan aan de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de kredietinstelling haar zetel heeft. Dit betekent dat het aanleveren van de in dit artikel genoemde gegevens voldoende is om diensten te mogen verrichten naar een andere lidstaat. De toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel doet van deze melding binnen een maand mededeling aan de betreffende toezichthoudende instantie in de andere lidstaat.

Artikel 2:31

Dit artikel geeft regels voor levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in Nederland die diensten naar een andere lidstaat willen verrichten. Dit artikel dient in samenhang met [artikel 1:89] te worden gelezen. De voorgangers van de artikelen 2:31 en [1:89] zijn de artikelen 77 tot en met 79 van de Wtv 1993. De artikelen 2:31 en [1:89] vinden hun oorsprong in de artikelen 41 tot en met 44 van de richtlijn levensverzekeraars en 14, 16 en 17 van de tweede richtlijn schadeverzekeraars. Artikel 2:31 heeft dezelfde opzet en redactie als de artikelen 2:29 en 2:31. Voor verzekeraars die diensten willen verrichten naar een andere lidstaat geldt een ander regime dan voor kredietinstellingen die diensten willen verrichten. Het verschil met het regime voor kredietinstellingen is terug te voeren op Europese richtlijnen. De richtlijnen voor verzekeraars bepalen dat tegen een weigering (of het uitblijven van een reactie) van de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel om mededeling van het voornemen van de verzekeraar te doen aan de toezichthoudende instantie in de andere lidstaat beroep bij een rechter open moet staan. Dit is, zoals vermeld, niet het geval bij het verrichten van diensten door een kredietinstelling naar een andere lidstaat. Kredietinstellingen kunnen volstaan met een kennisgeving. Verzekeraars kunnen echter pas overgaan tot het daadwerkelijk verrichten van diensten naar een andere lidstaat zodra de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel mededeling van het voornemen van die verzekeraar aan de toezichthoudende instantie in de andere lidstaat heeft gedaan en de verzekeraar daarvan heeft bericht. Verzekeraars dienen bij de aanvraag gegevens in bij DNB (eerste lid). Naast een opgave van de lidstaat waarnaar de verzekeraar diensten wil gaan verrichten, betreft het een opgave van de aard van de risico's van schadeverzekering die worden gedekt onderscheidenlijk de aard van levensverzekeringen die de verzekeraar wil gaan sluiten en eventuele eisen op grond van de Wet aansprakelijkheid motorrijtuigen (zie artikel 77, eerste en tweede lid, van de Wtv 1993). Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zal dit worden geregeld.

Het voorgestelde artikel 2:31, derde lid, berust op artikel 79 van de Wtv 1993 en regelt een specifieke situatie voor verzekeraars betreffende co-assurantie. Het derde lid is gebaseerd op artikel 26, tweede lid, van de tweede richtlijn schadeverzekeraars.

Voor de goede orde wordt het volgende opgemerkt. Op grond van artikel 77 van de Wtv 1993 kan het verrichten van diensten door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar geschieden via een vestiging (bijvoorbeeld bijkantoor) in de Europese Unie (bijvoorbeeld België, maar ook Nederland) naar een andere lidstaat. Een soortgelijke bepaling bestaat niet voor kredietinstellingen.

Artikel 2:32

Artikel 2:32 geeft regels voor kredietinstellingen, levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in Nederland die vanuit een bijkantoor het bedrijf van kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar willen uitoefenen in een staat die geen lidstaat is. Artikel 2:32 dient in

samenhang met [artikel 1:90] te worden gelezen. De voorgangers van deze artikelen zijn de artikelen 16b van de Wtk 1992, 83a tot en met 83c van de Wtv 1993 (ingevoegd met de Wet A & h). De artikelen 2:32 en [1:90] vinden hun oorsprong in de Basel Core Principles en de in 1999 vastgestelde principes van de International Association of Insurance Supervisors (IAIS). Gelet op de noodzaak om het toezicht op kredietinstellingen uit staten die geen lidstaten zijn, te versterken is ter uitvoering van de zogenaamde «minimum standards» van het Bazels Comité artikel 16b in de Wtk 1992 opgenomen. De «minimum standards» bepalen dat de toezichthoudende instantie in het land van de zetel van de kredietinstelling in staat dient te zijn het oprichten van buitenlandse vestigingen door onder haar toezicht staande kredietinstellingen te beoordelen en zonodig tegen te houden. De door de IAIS in 1999 vastgestelde principes zijn in grote lijnen vergelijkbaar met de minimum standards voor kredietinstellingen. Aangezien de principes voor genoemde verzekeraars geen onderscheid maken naar de soort verzekeraar zijn deze principes met de Wet A & h zowel in de Wtn (de artikelen 40a tot en met 40c) als in de Wtv 1993 (de artikelen 83a tot en met 83c) verwerkt.

De redactie van artikel 2:32 lijkt op die van artikel 2:29. Dit betekent echter niet dat het regime voor financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is die vanuit een bijkantoor hun bedrijf willen uitoefenen gelijk is aan het regime dat geldt voor financiële ondernemingen die gebruik kunnen maken van het Europees paspoort (zie [artikel 1:90]). Een gecoördineerd toezichtregime ontbreekt immers, is het mogelijk dat de daadwerkelijke uitoefening van de activiteiten van het bijkantoor aan aanvullende eisen van de toezichthoudende instantie in een andere staat moet voldoen, ook al is de instemming van DNB verkregen.

Artikel 2:33

Artikel 2:33 is naar inhoud gelijk aan de artikelen 40a, eerste, tweede en vierde lid, en 40c Wtn voor zover laatstgenoemd artikel regels geeft voor natura-uitvaartverzekeraars. Dit artikel is van toepassing op clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in Nederland die vanuit een bijkantoor hun bedrijf willen uitoefenen buiten Nederland (zowel in een andere lidstaat als in een staat die geen lidstaat is). Artikel 2:33 dient in samenhang met [artikel 1:90] te worden gelezen. Nu deze ondernemingen geen gebruik kunnen maken van een Europees paspoort zal de clearinginstelling of de natura-uitvaartverzekeraar zich rechtstreeks met de toezichthoudende instantie in een andere (lid)staat moeten verstaan indien dat in de lokale regelgeving in de betreffende (lid)staat is bepaald.

Krachtens het eerste lid dient een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar gegevens in te dienen bij DNB. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zal worden bepaald welke gegevens het betreft. Voor clearinginstellingen gaat het om vergelijkbare gegevens als die kredietinstellingen dienen aan te leveren die een bijkantoor openen in een staat die geen lidstaat is. Voor natura-uitvaartverzekeraars gaat het om de gegevens, bedoeld in artikel 40a, tweede lid, van de Wtn. De clearinginstelling of de natura-uitvaartverzekeraar kan zijn werkzaamheden aanvangen na de instemming van DNB.

Artikel 2:34

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 105, 106 en 107 van de Wtv 1993 en ziet op levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is die voornemens zijn vanuit Nederland voor de eerste maal diensten te verrichten naar een andere lidstaat.

Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:17 voor de uitleg van de verhouding tussen de artikelen 2:17, 2:21 en 2:34. De Wtk 1992 en de Wtn kennen geen soortgelijke bepaling voor kredietinstellingen en natura-uitvaartverzekeraars. Dit artikel dient in samenhang te worden gelezen met een nog op te nemen artikel in het Algemeen deel. Deze artikelen zullen bij de tweede nota van wijziging in het wetsvoorstel worden opgenomen. Voor een toelichting op de redactie van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2:29.

HOOFDSTUK 2.3

Artikel 2:35

In dit artikel is het verbod van het huidige artikel 83 van de Wtk 1992 opgenomen. Niet wordt beoogd het verbod zoals dat luidt in de Wtk 1992 inhoudelijk te wijzigen. Artikel 2:35, eerste lid, behelst het verbod om het woord «bank» of vertalingen of vormen daarvan te bezigen in de naam of bij de uitoefening van het bedrijf. Onder «de uitoefening van zijn bedrijf» in de zin van het eerste lid wordt verstaan iedere activiteit die binnen het kader van enig beroep of bedrijf wordt verricht. De formulering van de uitzondering in het eerste lid («tenzij») brengt duidelijker tot uiting dat bij het publiek elke verwarring moet worden vermeden ten aanzien van de aard van een onderneming of instelling die het woord «bank», of vertalingen daarvan, gebruikt in haar naam of bij de uitoefening van haar bedrijf. De kans op een dergelijke verwarring is in reële mate aanwezig wanneer een onderneming of instelling die geen kredietinstelling is op de financiële markten actief is en in haar naam of bij de uitoefening van haar bedrijf desondanks de naam «bank» gebruikt. Er is geen sprake van een dergelijk verwarringsgevaar indien een instelling of onderneming het woord «bank» in zodanige samenhang gebruikt, dat daaruit duidelijk blijkt dat zij niets met de financiële sector te maken heeft (bijvoorbeeld in het geval van «rechtbank» of «bloedbank»).

In het tweede lid wordt bepaald op welke ondernemingen het verbod niet van toepassing is. Opgemerkt wordt dat de zinsnede «die niet ingevolge artikel 52, tweede lid, zijn geregistreerd» uit artikel 83, eerste lid, van de Wtk 1992 niet is overgenomen. Dit is een gevolg van het feit dat in de systematiek van dit wetsvoorstel geen gebruik wordt gemaakt van een register in de zin van artikel 52 van de Wtk 1992. Wel wordt in het Algemeen deel bepaald dat de toezichthouders een openbaar register houden (artikel 1:93). In dit openbaar register worden onder meer vergunninghoudende kredietinstellingen, kredietinstellingen met zetel in een andere lidstaat die werkzaamheden mogen verrichten in Nederland en onder toezicht staande financiële instellingen opgenomen. Derhalve worden «kredietinstellingen» in het eerste lid van de reikwijdte van het verbod uitgezonderd. Opname van een uitzonderingsbepaling zoals thans vastgelegd in artikel 83, tweede lid, onderdeel c, van de Wtk 1992 is door deze formulering overbodig. Wel dient een uitzonderingsbepaling te worden opgenomen voor bepaalde categorieën financiële instellingen; een dergelijke uitzonderingsbepaling is opgenomen in het tweede lid, onderdeel a. Inhoudelijk wordt hiermee geen verandering beoogd ten opzichte van het verbod in de Wtk 1992. Verder is de formulering van de uitgezonderde instellingen en ondernemingen in het tweede lid aangepast aan de terminologie van dit wetsvoorstel.

Thans is de bevoegdheid vrijstelling te verlenen van het verbod van artikel 83, eerste lid, Wtk 1992 toegekend aan de Minister van Financiën. In het wetsvoorstel wordt voorgesteld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vrijstelling van het verbod te verlenen. De bevoegdheid om ontheffing te verlenen van het verbod alsmede een last onder dwangsom

of bestuurlijke boete op te leggen bij overtreding van het verbod is rechtstreeks aan DNB toegekend. Ingevolge het vierde lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld betreffende de voorwaarden waaronder DNB kan besluiten een ontheffing te verlenen, alsmede de voorwaarden die aan een ontheffing kunnen worden verbonden.

Artikel 2:36

Met deze bepaling worden de huidige artikelen 9, eerste lid, onderdelen b en d, van de Wtk 1992, 18, eerste en derde lid, van de Wtn en 29, eerste en derde lid, van de Wtv 1993 verwerkt. Dit artikel is zodanig geredigeerd dat wordt verduidelijkt dat de genoemde financiële ondernemingen kunnen worden aangesproken als de personen die het dagelijks beleid van die ondernemingen bepalen niet deskundig blijken te zijn in verband met de uitoefening van het bedrijf.

Tot de personen die het dagelijks beleid van genoemde financiële ondernemingen bepalen, worden normaal gesproken de bestuurders gerekend. Het gaat om degenen die de beleid- en besluitvorming gericht op het dagelijks daadwerkelijk uitoefenen van het bedrijf van de hiervoor genoemde financiële ondernemingen bepalen. Gekozen is echter voor het bredere begrip «personen die het dagelijks beleid bepalen» omdat ook personen die geen bestuurders zijn zodanige invloed kunnen hebben dat zij feitelijk het dagelijks beleid bepalen. Voor het bepalen van de groep te toetsen personen zal dus niet slechts naar de juridische structuren moeten worden gekeken, maar ook naar degenen die feitelijk invloed hebben op de beleidsvorming. Bijvoorbeeld bij onderlinge waarborgmaatschappijen komt het voor dat het bestuur zich beperkt tot de vaststelling van het algemene beleid van de onderlinge waarborgmaatschappij en het dagelijks beleid is gedelegeerd aan een daarvoor aangestelde directie (waarvan de leden niet behoren tot de statutaire bestuurders). Ook de personen die het dagelijks beleid bepalen van de groep waartoe de clearinginstelling, de kredietinstelling of de verzekeraar behoort, voor zover zij tevens uit dien hoofde het dagelijks beleid van de financiële onderneming bepalen, dienen deskundig te zijn. Omdat niet slechts wordt gekeken naar gebruikelijke structuren maar het juist gaat om de vraag of personen feitelijk het dagelijks beleid van de financiële onderneming bepalen, verandert de kring van te toetsen personen niet ten opzichte van de huidige toezichtwetgeving. De deskundigheid wordt afgemeten aan de opleiding en ervaring van betrokkene in verband met de uitoefening van het bedrijf van clearinginstelling, kredietinstelling of verzekeraar.

Tot slot zij opmerkt dat afdeling 1.3.1 regels geeft voor de samenwerking van DNB en AFM met betrekking tot de deskundigheid.

Artikel 2:37

In dit artikel zijn de artikelen 9, eerste lid, onderdelen c en e, van de Wtk 1992, 18, tweede en vierde lid, van de Wtn en 29, tweede en vierde lid, van de Wtv 1993 verenigd. Evenals in artikel 2:36 is de normadressant in artikel 2:37, eerste lid, niet de persoon maar de clearinginstelling, de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland. Op basis van dit artikel kan de financiële onderneming worden aangesproken als de betrouwbaarheid van de personen die het beleid van de clearinginstelling, de kredietinstelling of de verzekeraar bepalen of mede bepalen niet buiten twijfel staat. De toetsing van personen die het beleid bepalen of mede bepalen van de groep waartoe de clearinginstelling, de kredietinstelling of de verzekeraar behoort en die tevens uit dien hoofde het beleid van de financiële onderneming mede bepalen, valt ook onder het eerste lid. De

kring van te toetsen personen verandert derhalve niet ten opzichte van de huidige toezichtwetgeving.

De bestuurders en de directieleden zijn normaal gesproken personen die het beleid bepalen. Onder het beleid bepalen wordt verstaan: beleid- en besluitvorming gericht op de langetermijnstrategie van de financiële onderneming. Het bepalen van het dagelijks beleid (= beleid- en besluitvorming gericht op het dagelijks daadwerkelijk uitoefenen van het bedrijf) valt daar ook onder. Dat betekent dat degenen die het dagelijks beleid bepalen van een financiële onderneming zowel op deskundigheid als betrouwbaarheid worden getoetst.

Bij mede beleidsbepalers kan bijvoorbeeld worden gedacht aan leden van raden van commissarissen. Het artikel is bewust ruim geformuleerd om ook personen te kunnen toetsen die buiten de gebruikelijke structuren vallen, maar die wel substantiële invloed uitoefenen op het beleid of de besluitvorming gericht op de langetermijnstrategie van de clearinginstelling, de kredietinstelling of de verzekeraar. Dit zou kunnen blijken uit de statuten, reglementen of interne afspraken. Onder die personen kunnen bijvoorbeeld ook personen vallen van de holding van een groep. Indien deze holding niet onder toezicht staat dan worden deze personen (indien ze het beleid van de desbetreffende financiële onderneming bepalen of mede bepalen) getoetst door de toezichthouder die toezicht houdt op de desbetreffende financiële onderneming die deel uitmaakt van de groep. Aandeelhouders van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar (niet zijnde tevens bestuurders) vallen in beginsel niet onder mede beleidsbepalers. De toetsing van de betrouwbaarheid van houders (aandeelhouders) van een gekwalificeerde deelneming in een bank, een icbe-beheerder, een beleggingsonderneming of een verzekeraar met zetel in Nederland maakt echter wel deel uit van de procedure voor een afgifte van een verklaring van geen bezwaar. Dit wordt geregeld in artikel 2:126.

Een persoon is betrouwbaar indien hij zich onthoudt van gedragingen die in de weg staan aan het vervullen van zijn (toekomstige) functie. Onder gedragingen wordt zowel een doen als een nalaten begrepen. De toezichthouders hebben het beleid inzake de betrouwbaarheidstoetsing onderling afgestemd, hetgeen heeft geleid tot de Beleidsregel Betrouwbaarheidstoetsing¹. De (kandidaat)(mede) beleidsbepalers worden, voordat zij die functie mogen vervullen, getoetst door DNB. Daarbij dient DNB ervan overtuigd te zijn dat de betrouwbaarheid van de (kandidaat)(mede) beleidsbepalers buiten twijfel staat. DNB zal de bedoelde personen onder andere beoordelen aan de hand van strafrechtelijke-, financiële- en toezichtantecedenten. Veroordelingen wegens misdrijven en economische delicten kunnen in beginsel een beletsel voor benoeming vormen.

Uit het tweede lid blijkt dat de betrouwbaarheid van een bepaalde persoon in principe slechts eenmaal wordt getoetst. Van dit uitgangspunt wordt slechts afgeweken indien de toezichthouder aanleiding heeft om te veronderstellen dat zich sinds de eerdere toetsing wijzigingen in de antecedenten hebben voorgedaan. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn indien een wijziging van antecedenten wordt gemeld, in het kader van het uitvoerende toezicht concrete aanwijzingen bestaan of berichten in de media DNB aanleiding geven te veronderstellen dat er wijzigingen zijn opgetreden in de antecedenten. De geldigheid van de betrouwbaarheidstoetsing is dus niet aan een termijn gebonden. Dit laat onverlet dat het de toezichthouder vrijstaat om zelf onderzoek te doen naar de antecedenten van een bepaalde persoon bijvoorbeeld wanneer de betreffende persoon van functie verandert. Van belang is dat de betrokken persoon

¹ Beleidsregel inzake de betrouwbaarheidstoetsing van (kandidaat)(mede) beleidsbepalers en houders van gekwalificeerde deelnemingen in onder toezicht staande instellingen (Stcr. 2000, 78).

niet om de zoveel tijd een vragenformulier moet invullen aan de hand waarvan zijn betrouwbaarheid wordt beoordeeld.

Voor wat betreft de samenwerking tussen DNB en de AFM met betrekking tot de betrouwbaarheidstoetsing wordt verwezen naar paragraaf 5.2 van het algemeen deel van de toelichting bij deze nota van wijziging en afdeling 1.3.1.

Artikel 2:38

Bij de Wet A&h is integriteit als toezichtdoelstelling in de huidige regelgeving geëxpliciteerd (Kamerstukken II 2001/02, 28 373, nr. 3, paragrafen 3.1 en 3.2). Ten behoeve daarvan zijn in de toezichtregelgeving bepalingen opgenomen die de financiële ondernemingen verplichten een op integriteit gericht beleid te voeren en dit beleid in de inrichting van de bedrijfsvoering te verankeren. In het onderhavige artikel wordt de verplichting om een op integriteit gericht beleid te voeren overgenomen. In artikel 2:45, tweede lid, aanhef en onderdeel b, is de verplichting opgenomen om de bedrijfsvoering zodanig in te richten dat een integere uitoefening van het bedrijf van de financiële onderneming wordt gewaarborgd. Die inrichting van de bedrijfsvoering is ondersteunend aan het in onderhavig artikel bedoelde beleid. Voor een toelichting op artikel 2:38, eerste lid, onderdelen a tot en met d, wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2:45, tweede lid, aanhef en onderdeel b, onder 1° tot en met 4°.

Het beleid van de financiële onderneming zal moeten voorzien in de bewustwording, de bevordering en de handhaving van integer handelen binnen alle lagen van de financiële onderneming. Aan de hand van analyse van de voor haar relevante integriteitrisico's dient de financiële onderneming het beleid op te stellen en vervolgens uit te voeren. Bij verstrengeling van tegenstrijdige belangen kan bijvoorbeeld worden gedacht aan nevenfuncties van bestuurders bij zakelijke relaties, het verstrekken van kredieten aan bestuurders en commissarissen en privé beleggingstransacties. Een belangrijk criterium bij het tegengaan dat de financiële onderneming of haar werknemers strafbare feiten en wetsovertredingen begaan, is of het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten kan worden geschaad. Zo zal het rijden door rood licht van een personeelslid dat vertrouwen niet schaden. Ook dient het integriteitbeleid er op te zijn gericht tegen te gaan dat door toedoen van een cliënt het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten kan worden geschaad, bijvoorbeeld door fraude en illegale praktijken zoals witwassen van gelden.

De financiële onderneming beslist in beginsel zelf hoe zij invulling aan het beleid geeft, zij het dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kaders worden vastgesteld.

Artikel 2:39

Verwezen wordt naar de toelichting bij de artikelen 2:36, 2:37 en 2:38. De artikelen 2:36 en 2:37 zijn niet van toepassing op een bijkantoor in Nederland van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is omdat deze verzekeraars een vertegenwoordiger dienen aan te stellen op grond van artikel 2:74. De vertegenwoordiger wordt op deskundigheid en betrouwbaarheid getoetst (artikel 2:74, achtste lid).

Artikel 2:40

Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:38.

Artikel 2:41

Artikel 2:41 regelt dat, indien een clearinginstelling met zetel in een niet-aangewezen staat een bijkantoor in Nederland heeft, de personen die het dagelijks beleid van dit bijkantoor bepalen deskundig zijn met betrekking tot de bedrijfsvoering van dat bijkantoor. Ook dient op grond van dit artikel de betrouwbaarheid van de personen die het beleid van een dergelijk bijkantoor bepalen of mede bepalen buiten twijfel te staan.

De artikelen 2:36 en 2:37 zijn niet van toepassing op een bijkantoor van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland. Een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland (dit kan een aangewezen staat of een niet-aangewezen staat zijn) die voornemens is vanuit een bijkantoor in Nederland zijn bedrijf uit te oefenen, dient een vertegenwoordiger aan te stellen (zie artikel 2:76, tweede lid). Deze vertegenwoordiger wordt op deskundigheid en betrouwbaarheid getoetst (artikel 2:74, achtste lid).

Artikel 2:42

Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:38.

Artikel 2:43

Artikel 2:43, eerste lid, is overgenomen uit de huidige artikelen 10, eerste lid, Wtk 1992 en 28, tweede lid, Wtv 1993.

Het tweede lid is overgenomen uit de huidige artikelen 10, tweede lid, Wtk 1992 en 29a Wtv 1993.

Het derde lid is overgenomen uit artikel 28, vierde lid, Wtv 1993. De richtlijn banken enerzijds en de richtlijnen verzekeraars anderzijds verschillen op dit punt van elkaar. Als gevolg daarvan kan de ontheffingsmogelijkheid niet worden opgenomen ten aanzien van kredietinstellingen.

In dit artikel komt het zogenaamde vier-ogen-beginsel of beginsel van tweehoofdige dagelijkse leiding tot uitdrukking. De regel dat twee of meer natuurlijke personen het dagelijks beleid van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar bepalen, strekt tot waarborging van de continuïteit en kwaliteit van uitoefening van het bedrijf en de dienstverlening. De kredietinstelling of de verzekeraar dienen vanaf het moment van vergunningverlening blijvend te voldoen aan het vereiste van een tweehoofdige dagelijkse leiding. Dit betekent dat bij belet of ontstentenis van één of meer dagelijks beleidsbepalers, de betreffende financiële onderneming onverwijld voor vervanging dient te zorgen.

In vergelijking met de Wtk 1992 en de Wtv 1993 is toegevoegd dat de personen «natuurlijke» personen moeten zijn. Dat het natuurlijke personen betreft is de bedoeling van de richtlijnen.

Artikel 2:44

Dit artikel is overgenomen uit de huidige artikelen 9, derde en vierde lid, van de Wtk 1992 en 28, vijfde en zesde lid, van de Wtv 1993.

Voorgesteld wordt in dit wetsvoorstel voortaan de definitie van groep uit het BW te gebruiken. In de Wte 1995, Wtk 1992 en de Wtv 1993 werd een ruimere definitie van groep dan de definitie van groep uit het BW gehanteerd. Met de definitie van groep uit de toezichtwetten werd het begrip «nauwe banden» uit de richtlijn nr. 95/26/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 juni 1995 tot wijziging van de richtlijnen

77/780/EEG en 89/646/EEG op het gebied van kredietinstellingen, de richtlijnen 73/239/EEG en 92/49/EEG op het gebied van het schadeverzekeringsbedrijf, de richtlijnen 79/267/EEG en 92/96/EEG op het gebied van het levensverzekeringsbedrijf, richtlijn 93/22/EEG op het gebied van beleggingsondernemingen en de richtlijn 85/611/EEG op het gebied van instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's), teneinde het bedrijfseconomische toezicht te versterken (PbEG L 168) (BCCI-richtlijn) in die wetten verwerkt.

Een apart groepsbegrip werd nodig bevonden voor de toepassing van de zinsnede «doorzichtige formele en feitelijke groepsstructuur» in die wetten. De reden voor opnemng van het begrip «nauwe banden» uit de BCCI-richtlijn is dat tussen natuurlijke personen of rechtspersonen van een zodanige organisatorische integratie sprake kan zijn dat de organisatorische structuur waarin de activiteiten van deze zeggenschapsstructuur plaatsvinden, sterk afwijkt van de juridische structuur waarin die activiteiten zijn ingebed. Een dergelijke organisatorische structuur zou toezichthouders kunnen belemmeren in het toezicht op financiële ondernemingen die in die zeggenschapsstructuur opereren. Zo is het mogelijk dat een organisatorische structuur de toezichthouder het bemoeilijkt te traceren aan welke risico's de financiële onderneming blootstaat, of te beoordelen of de bedrijfsvoering wel gezond en prudent is.

Voorgesteld wordt om in dit wetsvoorstel het begrip «nauwe banden» niet langer te verwerken door opnemng van een apart groepsbegrip, maar door herformulering van de bestaande zinsnede «formele en feitelijke groepsstructuur». Door voortaan in dit wetsvoorstel het begrip «nauwe banden» uit de BCCI-richtlijn te verwerken door opnemng van de zinsnede «formele of feitelijke zeggenschapsstructuur met natuurlijke personen of rechtspersonen», wordt verduidelijkt dat het hier gaat om een bredere categorie dan het begrip groep uit het BW behelst en is aparte definiëring van het begrip groep niet langer nodig.

Met betrekking tot het tweede lid wordt het volgende opgemerkt. Met deze bepaling wordt artikel 2, tweede lid, tweede alinea, van de BCCI-richtlijn geïmplementeerd. Dit lid bepaalt dat, indien een onderneming in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur is verbonden met een rechtspersoon waarop het recht van een staat die geen lidstaat is van toepassing is, dat recht geen belemmering mag vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die financiële onderneming. Een voorbeeld van een dergelijke belemmering is de mogelijkheid dat het recht van een andere staat het desbetreffende groepslid verbiedt gegevens te verstrekken aan buitenlandse toezichthouders.

Artikel 2:45

In de artikelen 5 septies, eerste lid, van de richtlijn beleggingsinstellingen, artikel 10 van de richtlijn beleggingsdiensten, artikel 17 van de richtlijn banken, artikel 24 van de derde richtlijn schadeverzekeraars en artikel 10, derde lid, van de richtlijn levensverzekeraars wordt aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de desbetreffende onderneming haar zetel heeft de taak toebedeeld om erop toe te zien dat beheerders, beleggingsondernemingen, kredietinstellingen, schadeverzekeraars en levensverzekeraars over een goede administratieve en boekhoudkundige organisatie en adequate interne controleprocedures beschikken. Artikel 2:45 geeft uitvoering aan de richtbepalingen, die op dit moment zijn vermeld in de artikelen 5, eerste lid, onderdeel c, en 12, eerste lid, onderdeel c, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen en de daarop gebaseerde lagere regelgeving, de artikelen 7, vierde lid,

onderdeel c, en 11, eerste lid, onderdeel c, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 en de daarop gebaseerde lagere regelgeving, de artikelen 22 en 30a, van de Wtk 1992, 31 van de Wtn en 70 van de Wtv 1993.

In artikel 2:45 wordt niet meer de formulering «administratieve organisatie en interne controleprocedures» gehanteerd om verwarring te voorkomen met het gelijklopende, maar qua strekking beperktere, begrip «AO/IC» zoals dat bijvoorbeeld door accountants in het kader van de jaarrekeningcontrole wordt gebezigd. In plaats daarvan wordt voorgesteld het begrip «bedrijfsvoering» te hanteren. Deze keuze heeft tot gevolg dat waar nu in de huidige toezichtwetten het begrip «bedrijfsvoering» wordt gebruikt, in dit deel bij de verwerking van die bepalingen voor een andere formulering is gekozen. Een voorbeeld is het huidige artikel 16, vierde lid, van de Wte 1995 dat wordt overgenomen in artikel 2:127, onderdeel a.

In artikel 2:45 worden de volgende wettelijke bepalingen inzake integriteit verenigd: de artikelen 22a en 30ca van de Wtk 1992, 31a van de Wtn, en 55a en 70a van de Wtv 1993. De Wet A& h heeft integriteit als toezichtdoelstelling geëxpliciteerd in de huidige toezichtwetten. Zie voor een toelichting in dit verband Kamerstukken II 2001/02, 28 373, nr. 3, paragrafen 3.1 en 3.2.

De bedrijfsvoering bestaat uit de volgende aspecten: algemene aspecten (aspecten van de bedrijfsvoering die noch specifiek prudentieel noch specifiek gedragstypisch van aard zijn), integriteitaspecten, prudentiële aspecten (gericht op het bevorderen van de soliditeit van de financiële onderneming) en gedragsaspecten (gericht op ordelijke en transparante financiële marktprocessen, zuivere verhouding tussen marktpartijen en zorgvuldige behandeling van cliënten). Deze aspecten zullen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur op grond van het tweede lid nader worden uitgewerkt. Een beheerste en integere bedrijfsuitoefening betreft primair de eigen verantwoordelijkheid van de financiële onderneming en is in het belang van die onderneming zelf. Artikel 2:45 gaat dan ook uit van een doelgerichte (principle based) benadering. Het is van belang dat de financiële onderneming zelf een analyse maakt van de risico's en daarnaar haar bedrijfsvoering inricht. De financiële onderneming moet, binnen de op grond van het tweede lid bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen kaders, in staat zijn zelf te bepalen welke maatregelen moeten worden getroffen gelet op de risico's die de onderneming loopt. Een beheerste bedrijfsuitoefening is ook van belang voor een efficiënte en effectieve uitvoering van het toezicht. Een bedrijfsvoering die in een beheerste bedrijfsuitoefening voorziet levert inzichtelijke en betrouwbare rapportages op: het systeem van maatregelen en procedures waarborgt de kwaliteit van de output. Tevens maakt een beheerste bedrijfsuitoefening het mogelijk dat de toezichthouder met minder inspanningen toezicht kan houden. De directe toezichtlasten zullen voor de desbetreffende financiële onderneming dan ook lager zijn.

Aan clearinginstellingen, kredietinstellingen of verzekeraars worden op grond van het tweede lid, onderdeel a, bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels gesteld met betrekking tot de algemene aspecten van de bedrijfsvoering die zien op het beheersen van bedrijfsprocessen en bedrijfsrisico's. Beheersen omvat het gehele traject van vaststellen, besturen, monitoren en bijsturen van doelstellingen en processen. De onderneming dient voor het beheersen van bedrijfsprocessen onder meer te beschikken over een duidelijke organisatiestructuur en heldere rapportagelijnen. Het toezicht op de naleving van de regels die zijn gesteld met betrekking tot deze elementen van de bedrijfsvoering zal bij clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars

plaatsvinden door DNB. Een soortgelijke bepaling is opgenomen in afdeling 3.3.2 voor beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen en bewaarders. De AFM zal toezien op de naleving van de eerder genoemde regels door deze financiële ondernemingen.

Het tweede lid, onderdeel b, bepaalt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot een aantal integriteitsonderwerpen. Op de naleving van deze regels zal worden toegezien door de vergunningverlenende toezichthouder. Een soortgelijke bepaling is dan ook opgenomen in afdeling 3.3.2.

De regels met betrekking tot integriteit zullen onder andere betrekking hebben op het tegengaan van verstrengeling van tegenstrijdige belangen van een financiële onderneming en haar bestuurders en commissarissen, de beoordeling van de betrouwbaarheid van personeelsleden en de behandeling en administratieve vastlegging van incidenten. Het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten kan naast het door de financiële onderneming of haar werknemers begaan van strafbare feiten of andere wetsovertredingen ook door het overschrijden van een maatschappelijke norm (anders dan bedoeld onder 1° tot en met 3°) worden geschaad. Daarbij moet echter worden bedacht dat vooraf niet altijd valt vast te stellen of een handeling al dan niet indruist tegen hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt. Bovendien is de maatschappelijke norm continu aan verandering onderhevig. Anders dan onder 1° t/m 3° wordt de reikwijdte onder 4° daarom beperkt tot onmiskenbare schendingen van de maatschappelijke norm die het vertrouwen in de financiële onderneming of in de financiële markten *ernstig* schaden.

Voor het optreden van financiële ondernemingen op markten in financiële instrumenten, zoals het omgaan met koersgevoelige informatie en het tegengaan van koersmanipulatie worden aanvullende regels gesteld in hoofdstuk 3.8.

Het tegengaan van verstrengeling van tegenstrijdige belangen komt weliswaar ook terug in de effectentypische gedragsregels, doch ziet daar slechts op situaties die zich (kunnen) voordoen wanneer de kredietinstelling of de verzekeraar actief is op de effectenmarkten.

Het tweede lid, onderdeel c, bepaalt verder dat een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in Nederland de bedrijfsvoering zodanig inricht dat de soliditeit van die financiële onderneming wordt gewaarborgd. Ook een beheerder, een beleggingsinstelling, een beleggingsonderneming of een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling met zetel in Nederland dient te voldoen aan de prudentiële aspecten van de bedrijfsvoering. Dit komt tot uitdrukking in het vierde lid.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot het waarborgen van de soliditeit van de financiële ondernemingen. Te denken valt aan regels met betrekking tot de procedures voor de instandhouding van de financiële waarborgen (onder meer liquiditeitseisen en solvabiliteitseisen). Ondanks het feit dat geen liquiditeitseisen worden gesteld aan beleggingsondernemingen en verzekeraars is het belangrijk dat beleggingsondernemingen en verzekeraars over adequate procedures beschikken voor het waarborgen van de liquiditeitspositie.

Eveneens kan worden gedacht aan procedures voor bijvoorbeeld de beheersing van financiële risico's en andere risico's die de soliditeit van de onderneming kunnen aantasten. Bij financiële risico's valt te denken aan marktrisico, kredietrisico, verzekeringsrisico en liquiditeitsrisico. Naast deze

financiële risico's zijn er andere risico's die de soliditeit van de financiële onderneming kunnen aantasten. Bijvoorbeeld juridische risico's zoals het risico dat ontvangen garanties of onderpand niet afdwingbaar zijn omdat de juridische vormgeving tekortschiet of operationele risico's. Voor de beheersing van de hierboven aangegeven risico's zal in de algemene maatregel van bestuur worden opgenomen dat de financiële onderneming over een beleid dient te beschikken ten aanzien van de risico-beheersing. De financiële onderneming zal daartoe risicoanalyses moeten uitvoeren en haar beleid dienen uit te werken in organisatorische en administratieve procedures en maatregelen. Ook zal de financiële onderneming moeten toezien op de naleving van deze procedures en maatregelen en voorzien in een systematische meting, bewaking, documentatie en rapportering van de gelopen risico's. De risico-beheersing dient zodanig te geschieden dat het totale risicoprofiel van de financiële onderneming steeds in een gezonde verhouding staat tot haar financiële middelen met als doel het waarborgen van de doorlopende adequate kapitalisatie van de financiële onderneming.

De bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels zullen ook van toepassing zijn op een bij ministeriële regeling aan te wijzen centrale kredietinstelling en de collectiviteit van de bij de betrokken centrale kredietinstelling aangesloten banken, al dan niet tezamen met de centrale kredietinstelling (het regime dat op dit moment bekend staat als het Rabobankregime en dat in hoofdstuk 2.4 wordt opgenomen).

In het derde lid wordt opgenomen dat een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar bepaalde bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens met betrekking tot integriteitsonderwerpen aan DNB verstrekt. Voor te melden gegevens kan bijvoorbeeld worden gedacht aan het melden van fraudegevallen.

Artikel 2:46

Onder uitbesteding wordt verstaan het op structurele basis laten uitvoeren van werkzaamheden, daaronder begrepen processen of delen van processen, door onafhankelijke derden. In de huidige toezichtwetten is geen artikel opgenomen over het uitbesteden van werkzaamheden. Wel zijn toezichthouderregels opgesteld met betrekking tot uitbesteding. Dit artikel is niet gebaseerd op een Europese richtlijn.

Uit efficiencyoverwegingen besteden financiële ondernemingen steeds meer werkzaamheden uit. Aangezien het uitbesteden van werkzaamheden zowel invloed kan hebben op de soliditeit van een financiële onderneming als op de bescherming van de belangen van de cliënt is zowel in dit deel als in het Deel Gedragstoezicht een artikel opgenomen over het uitbesteden van werkzaamheden.

De vergunningverlenende toezichthouder houdt toezicht op de uitbesteding van werkzaamheden die betrekking hebben op de algemene aspecten en integriteitsaspecten van de bedrijfsvoering.

Op grond van artikel 2:46 is een financiële onderneming die bepaalde werkzaamheden uitbesteedt er ook voor verantwoordelijk dat deze derde daarbij de regels die bij of krachtens dit deel voor de financiële onderneming zelf gelden, naleeft. In het Deel Gedragstoezicht is een soortgelijke bepaling opgenomen in afdeling 3.3.2 met betrekking tot het uitbesteden van werkzaamheden die invloed kunnen hebben op de bescherming van de belangen van de cliënt.

Aan het uitbesteden van werkzaamheden zijn voor de financiële onderneming risico's verbonden die adequaat moeten worden beheerst. Tevens dient te worden voorkomen dat door de uitbesteding het toezicht door DNB wordt bemoeilijkt. De financiële onderneming blijft dan ook verantwoordelijk voor de beheersing van de risico's die verbonden zijn

aan het gevoerde beleid en voor de naleving van de bij of krachtens dit deel gestelde regels. Dit betekent dat overtreding van een in dit deel opgenomen bepaling door een derde als een overtreding van artikel 2:46 door de uitbestedende financiële onderneming oplevert. Bij de selectie van degene aan wie bepaalde werkzaamheden worden uitbesteed, dient dan ook de nodige zorgvuldigheid in acht te worden genomen. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen bepaalde werkzaamheden (bijvoorbeeld de interne auditfunctie) worden uitgesloten van uitbesteding. Tevens wordt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur opgenomen onder welke voorwaarden de uitbesteding van werkzaamheden kan plaatsvinden. Bijvoorbeeld dat werkzaamheden alleen mogen worden uitbesteed als de overeenkomst tussen de financiële onderneming en de derde schriftelijk is vastgelegd.

Artikel 2:47

Artikel 2:47 is overgenomen uit de huidige artikelen, 10, derde lid en vierde lid, van de Wtk 1992 en 28, derde lid, van de Wtv 1993.

Artikel 2:48

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 17, eerste lid, van de Wtn en artikel 28, eerste lid, van de Wtv 1993.

Artikel 2:49

Deze bepaling is overgenomen uit het huidige artikel 10, eerste lid, van de Wtk 1992, dat op grond van artikel 39 van de Wtk 1992 van overeenkomstige toepassing is op een bijkantoor van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:50

Verwezen wordt naar de toelichting bij de artikelen 2:45 en 2:46.

Artikel 2:51

In dit artikel zijn de bepalingen 41 van de Wtk 1992 en 98 en 98a van de Wtv 1993 verenigd. De artikelen 2:45 en 2:46 over de bedrijfsvoering en uitbesteding worden in dit artikel van overeenkomstige toepassing verklaard op een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:52

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 118, eerste lid, onderdelen a en b, van de Wtv 1993. Onderdeel c van artikel 118, eerste lid, van de Wtv 1993 is opgenomen in het voorgestelde artikel 2:84.

Artikel 2:53

Verwezen wordt naar de toelichting bij de artikelen 2:45 en 2:46.

Artikel 2:54

In dit artikel wordt artikel 22, eerste lid, onderdelen g en h, van de Wtn opgenomen. «Een goede administratieve organisatie en adequate controleprocedures» is echter vervangen door «bedrijfsvoering». De

natura-uitvaartverzekeraar dient zowel in zijn bijkantoor als in de staat van zijn zetel te beschikken over een beheerste en integere bedrijfsvoering.

Artikel 2:55

Verwezen wordt naar de toelichting bij de artikelen 2:45, 2:46 en 2:49.

Artikel 2:56

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 22, eerste lid, onderdelen a en b, van de Wtn.

Artikel 2:57

Artikel 2:57 geeft een basis voor een regeling van het melden van wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover reeds eerder gegevens zijn verstrekt. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zullen voor verschillende gevallen verschillende regels worden gegeven. Niet elke wijziging behoeft te worden gemeld. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald op welk moment de wijzigingen moeten worden gemeld. Daarmee wordt bedoeld dat sommige voorgenomen wijzigingen dienen te worden gemeld voordat zij ten uitvoer worden gebracht. Bepaalde andere wijzigingen mogen ook aan DNB worden gemeld wanneer zij reeds zijn uitgevoerd. Indien een wijziging moet worden gemeld voordat zij wordt uitgevoerd, kan worden bepaald dat de uitvoering van het voornemen tot wijziging slechts mag plaatsvinden na verkregen toestemming van DNB. Ook kan het voorkomen dat DNB voorwaarden stelt aan de tenuitvoerlegging van de voorgenomen wijzigingen. Wanneer de wijziging mag worden gemeld nadat zij al is uitgevoerd zal in de algemene maatregel van bestuur een termijn worden opgenomen, te rekenen vanaf de uitvoering van de wijziging, waarbinnen de wijziging dient te zijn gemeld. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het staken van het bedrijf een wijziging is die onder dit artikel valt.

De verplichting om tijdens lopend toezicht wijzigingen te melden kan deels uit de richtlijnen worden afgeleid. Artikel 6, tweede lid, laatste alinea, van de richtlijn levensverzekeraars bepaalt dat de bevoegde autoriteiten van de verzekeringsondernemingen verlangen dat zij hun de informatie verstrekken die zij nodig hebben om zich ervan te kunnen vergewissen dat doorlopend aan de eisen, gesteld in dat lid, wordt voldaan. Hetzelfde is bepaald in artikel 8, eerste lid, laatste alinea, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars, zoals ingevoegd door artikel 2, tweede lid, van de BCCI-richtlijn. Deze artikelen hebben betrekking op, kort gezegd, nauwe banden. Iets dergelijks geldt ook voor artikel 7, derde lid, laatste alinea, van de richtlijn banken. Strikt genomen heeft de tekst van de richtlijnen geen betrekking op het melden van wijzigingen met betrekking tot andere gegevens dan die welke nauwe banden betreffen. Het spreekt echter voor zich dat, wanneer eenmaal de verplichting bestaat om gegevens – welke dan ook – te overleggen, in het verlengde daarvan ligt dat ook de wijzigingen die zich nadien voordoen met betrekking tot die gegevens moeten worden gemeld.

Artikel 2:58

Dit artikel is overgenomen uit artikel 69 Wtk 1992, zoals gewijzigd bij de implementatie van artikel 11 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen.

Noch in de Wtn, noch in de Wtv 1993 is een bepaling opgenomen waarin een verzekeraar wordt verplicht de ontbinding of liquidatie te melden of daarover de PVK te raadplegen. Artikel 2:58 ziet ook op verzekeraars. In de praktijk zal een verzekeraar ook wel eigener beweging

contact met DNB opnemen inzake het voornemen tot liquidatie of ontbinding, zodat de uitbreiding van dit artikel voor verzekeraars weinig praktische gevolgen heeft.

Artikel 2:59

In de artikelen 2:59 en 2:73 wordt het huidige artikel 9, vijfde lid, van de Wtk 1992 overgenomen. In dat artikel is bepaald dat DNB een vergunning kan weigeren indien de toezichhoudende instantie in de staat van de zetel van de kredietinstelling geen of onvoldoende geconsolideerd toezicht uitoefent. In de systematiek van dit wetsvoorstel dient de norm op overtreding waarvan de vergunning kan worden geweigerd of ingetrokken, zich te richten tot de onderneming en dient daarom in het Deel Prudentieel toezicht te worden opgenomen. De Nederlandse wet dient niet te bepalen dat een toezichhoudende instantie in een andere staat dergelijk toezicht dient uit te oefenen. Om die reden is de bepaling opgenomen dat de kredietinstelling onder voldoende geconsolideerd toezicht dient te staan. Is daaraan niet voldaan, dan kan DNB de vergunning weigeren dan wel intrekken op grond van de artikelen 1:82, eerste lid, respectievelijk 1:83, eerste lid. Als gevolg van de systematiek van het voorliggende wetsvoorstel is het huidige artikel 9, vijfde lid, van de Wtk 1992 verdeeld over twee bepalingen, één in deze paragraaf (financiële ondernemingen met zetel in Nederland) en één in § 2.3.4.3 (financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is). Artikel 2:59 heeft betrekking op de situatie waarin een kredietinstelling een dochteronderneming is van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is. De dochteronderneming is een zelfstandige rechtspersoon en heeft haar zetel in Nederland. Op haar rust daarom de verplichting, opgenomen in artikel 2:59. Betreft het niet een dochteronderneming, maar een bijkantoor van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is, dan is artikel 2:73 van toepassing.

In het huidige artikel 9, vijfde lid, van de Wtk 1992 wordt binnen de categorie «een niet in Nederland gevestigde kredietinstelling» geen onderscheid gemaakt tussen enerzijds kredietinstellingen met zetel in een andere lidstaat en anderzijds kredietinstellingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. In de memorie van toelichting wordt wel opgemerkt dat het in dat artikel met name gaat om kredietinstellingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Dat kredietinstellingen met zetel in een lidstaat onder geconsolideerd toezicht dienen te staan, vloeit voort uit de richtlijn banken. Elke lidstaat dient in zijn eigen wet de eigen toezichhoudende instantie te verplichten tot het uitoefenen van geconsolideerd toezicht. Het zou in strijd zijn met het systeem van de richtlijn banken indien de Nederlandse toezichthouder zou kunnen oordelen dat het geconsolideerde toezicht in een andere lidstaat onvoldoende is.

Artikel 2:60

De bepaling in dit artikel is overgenomen uit artikel 7 van de Wtk 1992. Met dit artikel is bedoeld uitdrukking te geven aan het feit dat de vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, onderdeel a, voor een bank in beginsel een «universele bankvergunning» is.

De verwijzing naar de bijlage bij de richtlijn banken maakt duidelijk dat door Nederlandse banken vanuit de optiek van het toezicht in beginsel alle in die bijlage genoemde werkzaamheden mogen worden verricht. Hiermede wordt bereikt dat, indien in de vergunning geen activiteiten zijn uitgesloten, de toezichthouders in de andere lidstaten ervan uit kunnen gaan dat Nederlandse banken die door middel van een bijkantoor of door middel van het verrichten van hun werkzaamheden in een andere lidstaat, hierin niet worden belet door een beperkte reikwijdte van hun bankvergunning.

Er kunnen gevallen zijn waarin een beperking in deze vergunning wordt aangebracht. Tot een dergelijke beperking kunnen de resultaten van de preventieve toets voor bankbeleggingsondernemingen aanleiding geven (zie daarover de toelichting op de artikelen 2:8 en 2:61), maar er zijn ook andere aanleidingen voor een beperking voorstelnaar. Het voorgestelde artikel 2:60 voorziet in de mogelijkheid van een dergelijke beperking. Ter voorkoming van misverstand wordt nog vermeld dat een bank overigens zal moeten voldoen aan andere voorschriften ten aanzien van het verlenen van financiële diensten. Deze voorschriften kunnen ook in andere wetten voorkomen.

Artikel 2:61

Op grond van artikel 2:8 vermeldt de aanvrager van een vergunning het voornemen om, naast de uitoefening van het bedrijf van bank, te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren. Indien een aanvrager van een vergunning DNB niet van een dergelijk voornemen in kennis stelt of indien DNB, mede na AFM te hebben gehoord, oordeelt dat niet voldaan is aan de gedragseisen waaraan in het kader van de vergunningverlening wordt getoetst, kan DNB een beperkte vergunning verlenen, met andere woorden een vergunning waarvan het bemiddelen in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens is uitgesloten. Deze activiteiten mogen dan niet worden verricht. Indien de bank een vergunning heeft die aldus is beperkt en later alsnog deze activiteiten wenst te verrichten onderscheidenlijk meent later wel aan bedoelde eisen te voldoen, kan hij bij DNB een wijziging van de vergunning aanvragen. De wijziging waar hij om vraagt komt erop neer dat de uitsluiting van deze activiteiten in de vergunning vervalt, met andere woorden, dat de aanvankelijk beperkte vergunning wordt uitgebreid met het bemiddelen in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens.

In artikel 2:61 wordt verwezen naar de eisen waaraan moet worden voldaan om de uitbreiding van de vergunning te bewerkstelligen. Dit zijn dezelfde eisen als die welke worden genoemd in artikel 2:8, tweede lid. Aldus wordt een level playing field bereikt met de bankbeleggingsondernemingen die bij in het kader van het aanvragen van de vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van bank reeds een dergelijke toets hebben ondergaan.

De bevoegdheid van DNB om de vergunning te wijzigen en de in acht te nemen termijn zijn geregeld in artikel 1:83, eerste lid, aanhef en onderdeel a, en vierde lid. De wijze waarop DNB en AFM samenwerken is geregeld in afdeling 1.3.1.

Zie ook de toelichting op artikel 2:8.

Artikel 2:62

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 7a van de Wtk 1992. De bepaling beperkt de werkzaamheden van elektronischgeldinstellingen tot de uitgifte van elektronisch geld, het verrichten van daarmee samenhangende diensten (daaronder dient, conform de richtlijn elektronisch geld, te worden begrepen het beheer van elektronisch geld door het verrichten van operationele en ondersteunende taken in verband met de uitgifte van elektronisch geld, bijvoorbeeld de administratie) en het uitgeven en het beheren van andere betaalmiddelen. De werkzaamheden van elektronischgeldinstellingen kunnen tevens het opslaan van informatie op een elektronische drager ten behoeve van andere ondernemingen omvatten.

De restrictie ten aanzien van deelnemingen is in het tweede lid opgenomen. Hierin wordt bepaald dat een elektronischgeldinstelling

slechts deelnemingen houdt in ondernemingen die werkzaamheden verrichten die samenhangen met het bedrijf van elektronischgeldinstelling. Aangezien dit wetsvoorstel enkel het begrip «gekwalficeerde deelneming» kent, is in het derde lid een definitie opgenomen van «deelneming», die overeenkomt met de definitie in de richtlijn banken.

Artikel 2:63

Met dit artikel wordt geldschepping bij de uitgifte van elektronisch geld tegengegaan. Het artikel is ook van toepassing op banken, aangezien ook banken elektronisch geld mogen uitgeven. Het artikel strekt tot vervanging van artikel 7b van de Wtk 1992. Artikel 2:63 is gebaseerd op de implementatie van een element van de definitie van elektronisch geld uit de richtlijn elektronisch geld, te weten het element van de communautaire definitie dat *elektronisch geld is uitgegeven in ruil voor ontvangen geld dat ten minste dezelfde waarde vertegenwoordigt als de uitgegeven monetaire waarde* (lees voor monetaire waarde: elektronisch geld). Bij de implementatie van de richtlijn elektronisch geld is ervoor gekozen om dit element niet in de definitie van elektronisch geld in de Wtk 1992 op te nemen, om te voorkomen dat ondernemingen die niet voldoen aan voornoemd element niet onder de reikwijdte van de Wtk 1992 vallen. Daarom is dit element uit de definitie van elektronisch geld gehouden en in een apart artikel opgenomen.

Artikel 2:64

In artikel 2:10 is bepaald dat een vergunning voor levensverzekering niet kan worden gecombineerd met een vergunning voor schadeverzekering: een verzekeraar moet een vergunning voor hetzij levensverzekering, hetzij schadeverzekering hebben. In artikel 2:64 is bepaald dat een verzekeraar geen enkel ander bedrijf, dus ook niet een ander verzekeringsbedrijf, mag uitoefenen dan het bedrijf waarvoor de vergunning is verleend. Het gevolg van dit artikel is dat het verboden is niet alleen een ander verzekeringsbedrijf uit te oefenen, maar elk ander bedrijf, ook die waarvoor geen vergunning is vereist.

Met deze bepaling wordt artikel 6, onderdeel b, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 8, eerste lid, onderdeel b, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars.

Wel is het mogelijk dat met een vergunning voor de branche Levensverzekering algemeen ook het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar wordt uitgeoefend. Dit is in de tweede zin bepaald. Een natura-uitvaartverzekeraar kan ervoor kiezen een vergunning voor het bedrijf van levensverzekeraar aan te vragen en daarmee het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uit te oefenen. De eisen waaraan moet worden voldaan bij een vergunning voor het bedrijf van levensverzekeraar zijn weliswaar zwaarder dan die waaraan moet zijn voldaan bij het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar, maar het voordeel van het eerste type vergunning is dat deze vergunning wederzijdse erkenning in andere lidstaten heeft. Een natura-uitvaartverzekeraar met een levensverzekeringsvergunning kan derhalve gemakkelijker grensoverschrijdend opereren.

Het tweede lid bepaalt dat een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar niet mag uitoefenen in andere branches dan de branche of branches waarvoor de vergunning is verleend. Deze bepaling is overgenomen uit artikel 24, eerste lid, van de Wtv 1993. Met die bepaling zijn de artikelen 5, tweede lid, van de richtlijn levensverzekeraars en 7, tweede lid, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars geïmplementeerd.

Het derde lid houdt verband met artikel 2:7, vierde lid. Gelijk in de toelichting op die bepaling is opgemerkt, omvat de definitie van «levensverzekering» mede natura-uitvaartverzekering. Daardoor zou in deze afdeling kunnen worden gelezen dat de levensverzekeraar die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefent – al dan niet in combinatie met andere branches van levensverzekering – zowel aan de vereisten inzake het bedrijf van levensverzekeraar als die inzake het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar dient te voldoen. Dat zou niet een juiste lezing zijn.

Teneinde onduidelijkheid te vermijden is dit lid opgenomen, dat erop neerkomt dat de levensverzekeraar die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefent, moet voldoen aan de eisen inzake het bedrijf van levensverzekeraar. Er is, met andere woorden, niet vereist dat hij zich tevens houdt aan de eisen inzake de uitoefening van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar. Op een levensverzekeraar die het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar uitoefent, zijn de bepalingen inzake het bedrijf van levensverzekeraar van toepassing, niet de bepalingen inzake het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar. Een en ander laat uiteraard onverlet dat een natura-uitvaartverzekeraar die daarnaast geen risico's uit andere branches dekt, er ook voor kan kiezen een natura-uitvaartverzekeringsvergunning aan te vragen. In dat geval zijn uitsluitend de bepalingen ten aanzien van het bedrijf van natura-uitvaartverzekeraar van toepassing, niet die inzake het bedrijf van levensverzekeraar. Met dit lid wordt de bestaande praktijk uit de Wtn en de Wtv 1993 gewaarborgd.

Er is voor gekozen deze bepaling in dit lid op te nemen en niet elders een plaats in dit wetsvoorstel te geven. Vanuit een strikt systematisch oogpunt bezien zou dit lid – dat geen betrekking heeft op schadeverzekeraars – moeten worden opgenomen in de bepalingen die volgen op de bepalingen die betrekking hebben op alle verzekeraars – inclusief schadeverzekeraars. Nu dit lid evenwel verband houdt met het tweede lid, is de leesbaarheid ermee gediend dat de bepaling op deze plaats wordt opgenomen.

Met het vierde lid wordt de grondslag te gegeven voor de regeling die thans is opgenomen in artikel 27, tweede, derde en vierde lid, van de Wtv 1993. Daar is bepaald dat met een vergunning tot de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar bepaalde bijkomende risico's die behoren tot een andere branche of branches dan die waarvoor de vergunning is verleend, kunnen worden verzekerd.

In artikel 27, derde lid, van de Wtv 1993, is bepaald dat de risico's van de branches Krediet en Borgtocht niet als bijkomende risico's met andere branches worden gecombineerd. In artikel 27, vierde lid, van de Wtv 1993, is bepaald dat de risico's van de branche Rechtsbijstand uitsluitend als bijkomende risico's worden gecombineerd met de branche Hulpverlening en met branches waarbij risico's worden verzekerd die verband houden met het gebruik van zeeschepen.

Hiermee is onderdeel c, laatste zin, van de bijlage bij de eerste richtlijn schadeverzekeraars en artikel 9 van de richtlijn nr. 87/344/EG van de Raad van 22 juni 1987 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de rechtsbijstandverzekering (PbEG L 185) geïmplementeerd, waarbij de tweede alinea van punt c van de bijlage bij de eerste richtlijn schadeverzekeraars is gewijzigd. Er wordt niet beoogd inhoudelijke wijziging aan te brengen in deze bepaling.

Artikel 2:65

De verplichting om een vertegenwoordiger aan te stellen voor een verzekeraar met zetel in Nederland die voornemens is vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat zijn bedrijf uit te oefenen, is overgenomen uit de artikelen 80, tweede lid, onderdeel d, en 82 van de Wtv 1993.

Voor een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland die voornemens is vanuit een bijkantoor in een staat die geen lidstaat is zijn bedrijf uit te oefenen is deze verplichting overgenomen uit de artikelen 83a, tweede lid, onderdeel d, en 83c van de Wtv 1993. Daarmee is uitvoering gegeven aan artikel 40, tweede lid, onderdeel d, en derde lid van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 10, eerste lid, onderdeel d, tweede alinea van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Voor natura-uitvaartverzekeraars volgt deze verplichting niet uit een Europese richtlijn. De verplichting voor natura-uitvaartverzekeraars is overgenomen uit de artikelen 40a, tweede lid, onderdeel d, en 40c van de Wtn.

De vertegenwoordigingsbevoegdheid dient zo groot te zijn dat de vertegenwoordiger alle bevoegdheden namens de verzekeraar kan uitoefenen. DNB kan van de vertegenwoordiger verlangen van die bevoegdheden gebruik te maken. De vertegenwoordiger moet voldoen aan deskundigheids- en betrouwbaarheidseisen. Dit wordt bereikt door de artikelen 2:36 en 2:37 van overeenkomstige toepassing te verklaren.

Artikel 2:66

Deze bepaling bevat vrijwel de letterlijke tekst van het huidige artikel 64, tweede lid, van de Wtv 1993. Deze bepaling volgt niet uit een Europese richtlijn. Het artikel bepaalt dat een schadeverzekeraar geen schade mag verzekeren, veroorzaakt door of ontstaan uit gewapend conflict, burgeroorlog, opstand, binnenlandse onlusten, oproer en munitie. Voor zee-, transport-, luchtvaart- en reisverzekeringen mogen de algemeen gebruikelijke molestclausules wel worden opgenomen, zolang DNB daartegen geen bedenkingen naar voren heeft gebracht.

Een belangrijke reden voor het opnemen van deze bepaling is hierin gelegen dat moet worden voorkomen dat het risico dat de verzekeraar loopt zo groot is dat dit onaanvaardbare risico's voor de technische voorzieningen met zich meebrengt.

Tevens moet worden voorkomen dat, indien het risico zich verwezenlijkt, de schadeverzekeraar niet tot volledige uitkering kan overgaan hoewel de polis hem daartoe wel verplicht. Verzekeren is deels gebaseerd op de gedachte dat velen premie betalen opdat er voldoende middelen zijn om aan de enkeling die wordt getroffen door schade, verzekeringspenningen uit te keren. Indien zich een geval voordoet waarin velen worden getroffen door schade, en zouden deze velen dat risico hebben verzekerd, dan werkt het systeem niet meer.

Artikel 2:67

Dit artikel is overgenomen uit de artikelen 31, tweede lid, en 32, tweede lid, van de Wtk 1992. De woorden «ten minste» zijn toegevoegd omdat anders onbedoeld de suggestie zou kunnen worden gewekt dat werkzaamheden die niet zijn vermeld op bijlage I van de richtlijn banken niet mogen worden verricht. Op grond van de artikelen 31, tweede lid, en 32, tweede lid van de Wtk 1992 is het een bank die in de lidstaat van de zetel niet bepaalde werkzaamheden mag verrichten evenmin toegestaan die werkzaamheden in Nederland te verrichten. Is het haar wel toegestaan bepaalde werkzaamheden te verrichten in de lidstaat van de zetel heeft maar heeft zij niet aan de toezichthoudende instantie van die lidstaat kennis gegeven van het voornemen om deze werkzaamheden door middel van het verrichten van diensten in Nederland te verrichten, dan is het haar niet toegestaan die werkzaamheden in Nederland te verrichten. Aangezien voor elektronischgeldinstellingen restricties gelden voor te verrichten werkzaamheden is in het derde lid opgenomen dat deze restricties ook gelden ten aanzien van elektronischgeldinstellingen met

zetel in een andere lidstaat die in Nederland vanuit een bijkantoor dan wel door middel van het verrichten van diensten haar bedrijf uitoefent. Verwezen wordt tevens naar de toelichting op artikel 2:11.

Artikel 2:68

Dit artikel ziet op het volgende. De artikelen 23, tweede lid, onderdeel d, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars en 40, tweede lid, onderdeel d, van de richtlijn levensverzekeraars, schrijven voor dat de schadeverzekeraar of de levensverzekeraar die een bijkantoor in een andere lidstaat wenst te openen, een vertegenwoordiger aanstelt.

Deze verplichting kan slechts door de wet van de lidstaat waar de schadeverzekeraar of de levensverzekeraar zijn zetel heeft worden opgelegd. Wel kan de lidstaat van het bijkantoor bepaalde regels stellen met betrekking tot de modaliteiten van de vertegenwoordiger. In de Wtv 1993 is dat gebeurd in de artikelen 84 tot en met 88. Dergelijke gedetailleerde regels zullen niet in dit wetsvoorstel worden opgenomen maar in een algemene maatregel van bestuur. Artikel 2:68 biedt daarvoor de grondslag. De bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels hebben onder andere betrekking op hoe aan de vertegenwoordiger rechtsgeldig mededelingen kunnen worden gedaan en wat de gevolgen voor de vertegenwoordiging zijn van een ontslag, een insolventieprocedure waaraan de vertegenwoordiger wordt onderworpen en het overlijden van een vertegenwoordiger.

Artikel 2:69

Het eerste lid regelt de melding van wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover eerder krachtens [artikel 1:92a, eerste lid,] gegevens zijn verstrekt. Het betreft de situatie waarin een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat diensten verricht naar Nederland vanuit een vestiging in een andere lidstaat. [Artikel 1:92a, tweede lid,] bepaalt dat hij kan overgaan tot het uitoefenen van zijn bedrijf twee maanden na de ontvangst van de mededeling van de toezichthoudende instantie in de andere lidstaat. Artikel 2:69, eerste lid, bepaalt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald onder welke voorwaarden wijzigingen in deze gegevens ten uitvoer mogen worden gelegd. Het ligt voor de hand te bepalen dat deze wijzigingen ten uitvoer mogen worden gelegd indien DNB de wijzigingen in de onderwerpen waarop de gegevens betrekking hebben heeft ontvangen van de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat en de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar hiervan een ontvangstbevestiging heeft ontvangen.

Het tweede lid regelt de wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover eerder krachtens artikel 2:16, eerste lid, gegevens zijn verstrekt in het kader van het verrichten van diensten naar Nederland door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, vanuit een bijkantoor in een staat die geen lidstaat is. Zie ook de toelichting op artikel 2:57.

Artikel 2:70

Het eerste lid is overgenomen uit artikel 39 van de Wtk 1992 en volgt uit de artikelen 41 en 89 van de Wtv 1993.

Het tweede lid regelt het melden van wijzigingen met betrekking tot onderwerpen waarover eerder krachtens artikel 2:18, vijfde lid, 2:20, tweede lid, 2:21, tweede lid, en 2:24, tweede lid, gegevens zijn verstrekt. Het betreft steeds gegevens die eerder zijn verstrekt door een financiële onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is. Zie ook de toelichting op artikel 2:57.

Artikel 2:71

Dit artikel is overgenomen uit artikel 69 Wtk 1992. Voor de toelichting zij verwezen naar de toelichting op artikel 2:58.

Artikel 2:72

Hetgeen artikel 2:61 bepaalt voor banken met zetel in Nederland die voornemens zijn naast de uitoefening van het bedrijf van bank te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren, regelt artikel 2:72 ten aanzien van het bijkantoor van een bank met zetel in een staat die geen lidstaat is. Zie voor een toelichting ook de toelichting op artikel 2:8.

Artikel 2:73

Voor de toelichting op dit artikel zij verwezen naar de toelichting op artikel 2:59.

Artikel 2:74

Deze bepaling is grotendeels overgenomen uit artikel 45 van de Wtv 1993. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 51, tweede lid, onderdeel d, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 23, tweede lid, onderdeel d, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Zie ook de toelichting op artikel 2:65. Dit artikel kan worden gezien als de situatie die het spiegelbeeld regelt, met dien verstande dat artikel 2:65 de situatie regelt waarin een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland een bijkantoor in *een lidstaat* heeft, en artikel 2:74 de situatie waarin een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een *staat die geen lidstaat is* een bijkantoor in Nederland heeft. De verklaring van overeenkomstige toepassing van de artikelen 2:36 en 2:37 komt overeen met artikel 45, zevende lid, van de Wtv 1993, en komt erop neer dat, kort gezegd, de vertegenwoordiger deskundig en betrouwbaar moet zijn.

Artikel 2:75

Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 2:57.

Artikel 2:76

Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 2:58.

Artikel 2:77

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 41 van de Wtn en is vergelijkbaar met het bepaalde in het voorgestelde artikel 2:64, eerste lid.

Artikel 2:78

Teneinde de activiteiten van een beheerder, een beleggingsonderneming, een bewaarder die is verbonden aan een beleggingsinstelling, het bedrijf van bank, het bedrijf van clearinginstelling, het bedrijf van elektronischgeldinstelling en het bedrijf van verzekeraar te kunnen uitoefenen moet een onderneming bij aanvang en daarna doorlopend beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen. Het eerste lid van dit artikel harmoniseert deze bestaande verplichting voor de verschillende financiële ondernemingen met zetel in Nederland en is aangevuld met betrekking tot clearinginstellingen met zetel in Nederland.

In dit artikel is de redactie van de artikelen in de verschillende toezichtwetten vanuit het oogpunt van inzichtelijkheid op één lijn gebracht. Materieel is de verplichting om bij aanvang en doorlopend over een minimumbedrag aan eigen vermogen te beschikken niet gewijzigd.

De verplichting voor genoemde financiële ondernemingen om te beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen vloeit voort uit verschillende Europese richtlijnen. Voor een icbe-beheerder en een bewaarder vloeit dit voort uit de artikelen 5bis, 8, tweede lid, 13bis, eerste lid, en 15, tweede lid, van de richtlijn beleggingsinstellingen, voor een beleggingsonderneming uit de artikelen 3, derde lid, en 8, eerste en derde lid, van de richtlijn beleggingsdiensten, voor een bank uit artikel 5 van de richtlijn banken, voor een elektronischgeldinstelling uit artikel 4 van de richtlijn elektronisch geld, voor een levensverzekeraar uit de artikelen 6, eerste lid, onderdeel d, en 29, tweede lid, van de richtlijn levensverzekeraars en voor een schadeverzekeraar uit artikel 8, eerste lid, onderdeel d, en 17, tweede lid, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Voor een beheerder (die geen icbe-beheerder is), een clearinginstelling en een natura-uitvaartverzekeraar vloeit deze verplichting niet voort uit een Europese richtlijn.

In de huidige toezichtwetten wordt de verplichting om over een minimumbedrag aan eigen vermogen te beschikken op verschillende manieren weergegeven. Uit de Wte 1995 (artikel 7, vierde lid, onderdeel b, j° artikel 11, eerste lid, onderdeel b) blijkt dat een beleggingsonderneming over financiële waarborgen dient te beschikken. Dit is een overkoepelende term die verschillende financiële verplichtingen omvat. In het Bte 1995 worden deze verplichtingen uitgewerkt in de verplichting om te beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen (artikel 12) en in de verplichting om te beschikken over een toetsingsvermogen dat moet voldoen aan de regels met betrekking tot de solvabiliteit van de ondernemingen (artikel 13). In het wetsvoorstel Wtb 2004 (artikel 5) en het ontwerp Btb 2005 (artikelen 4, 17, 23 en 52) is een met de Wte 1995 vergelijkbare systematiek gehanteerd. Evenals bij een beleggingsonderneming is voor een beheerder en een bewaarder de verplichting om te beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen neergelegd op het niveau van de algemene maatregel van bestuur. Opgemerkt wordt dat het derde lid van artikel 23 van het Bte 1995 niet is overgenomen in dit artikel. Deze bepaling ziet namelijk op een bevoegdheid van de toezichthouder bij overtreding van een norm. Hierin wordt voorzien door de aanwijzingsbevoegdheid in artikel 1:58.

In artikel 11 van de Wtk 1992 wordt gesproken over een minimumbedrag aan eigen vermogen. Voor een kredietinstelling is de verplichting aldus neergelegd in de wet. Voor een levensverzekeraar, een natura-uitvaartverzekeraar en een schadeverzekeraar is de verplichting neergelegd in artikel 32, onderdeel a, van de Wtv 1993, respectievelijk artikel 20, onderdeel a, van de Wtn. Weliswaar is de verplichting voor een verzekeraar in andere bewoordingen weergegeven (minimumbedrag van het garantiefonds), inhoudelijk wordt met deze verplichting hetzelfde beoogd als in de andere toezichtwetten (minimumbedrag aan eigen vermogen). Omdat dit verschil in bewoordingen rechtstreeks voortvloeit uit Europese richtlijnen is omwille van de toegankelijkheid gekozen om dit verschil te handhaven in het kader van deze nota van wijziging.

Het tweede lid bepaalt dat een verzekeraar dient te beschikken over financiële middelen tot dekking van de kosten voor de inrichting van de administratie en van het productienet. Hierover moet een verzekeraar beschikken naast het minimumbedrag aan eigen vermogen. Deze eis wordt bij de aanvraag van de vergunning gesteld, waaraan tevens tijdens het reguliere toezicht moet zijn voldaan. Indien de kosten bij de

vergunningaanvraag nog niet bekend zijn, zal het gaan om de te verwachten kosten. Voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar wordt deze eis gesteld in artikel 32, onderdeel b, van de Wtv 1993. Daarmee zijn de artikelen 7, onderdeel d, van de richtlijn levensverzekeraars en 9, onderdeel d, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars geïmplementeerd. Voor een natura-uitvaartverzekeraar wordt deze eis gesteld in artikel 20, onderdeel b, van de Wtn.

In tegenstelling tot de huidige attributie van het vaststellen van het minimumbedrag aan eigen vermogen aan DNB, is in dit deel gekozen om de omvang en de samenstelling van het minimumbedrag aan eigen vermogen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vast te stellen. Opgemerkt wordt dat voor verschillende groepen van financiële ondernemingen en voor onderscheiden groepen van bijvoorbeeld clearinginstellingen of kredietinstellingen het minimumbedrag aan eigen vermogen verschillend kan worden bepaald.

In een algemene maatregel van bestuur zal blijken dat het begrip eigen vermogen uit verschillende soorten vermogensbestanddelen kan bestaan. Voor de onderscheiden rechtsvormen wordt bepaald wat onder eigen vermogen wordt verstaan. Thans is dit voor een beleggingsonderneming geregeld in bijlage 1 van de Nadere Regeling prudentieel toezicht effectenverkeer 2002 (Stcrt. 2002, 178). Voor een bank is in het Besluit vaststelling minimum eigen vermogen (Stcrt. 121)¹ van DNB opgenomen wat onder het eigen vermogen wordt verstaan voor de verschillende rechtsvormen. Zo bestaat het eigen vermogen voor een naamloze of besloten vennootschap uit het gestorte aandelenkapitaal en de reserves en voor een vennootschap onder firma uit de afgezonderde gestorte vermogensbestanddelen van de vennoten en de reserves. Voor een elektronischgeldinstelling is in de Regeling elektronisch-geldinstellingen (Stcrt. 2002, 12)² het minimum eigen vermogen opgenomen. Voor een verzekeraar bestaat het eigen vermogen (het minimumbedrag van het garantiefonds of de aanwezige solvabiliteitsmarge) uit onder meer het gestorte aandelenkapitaal, de reserves, de onverdeelde winst dan wel het verlies en het cumulatief preferent aandelenkapitaal. Deze vermogensbestanddelen mogen slechts met inachtneming van bepaalde voorwaarden worden meegeteld voor het eigen vermogen. Deze bestanddelen van het minimumbedrag van het garantiefonds en de voorwaarden zijn thans in het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994 alsmede het Besluit solvabiliteitsmarge natura-uitvaartverzekeringsbedrijf opgenomen.

In het vierde lid wordt meer specifiek ingegaan op de inhoud van de eigenvermogenseis voor een verzekeraar. Indien een verzekeraar voor een nieuwe branche een vergunning aanvraagt zal het minimumbedrag aan eigen vermogen veelal gelijk zijn aan het minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge. Bij aanvang van de eerste branche van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar zal het minimumbedrag aan eigen vermogen veelal gelijk zijn aan het minimumbedrag van het garantiefonds. Voor een verzekeraar is het noodzakelijk een meer specifieke bepaling op te nemen omdat het minimumbedrag van het garantiefonds en de solvabiliteitsmarge juridische interventiepunten vormen voor toepassing van het herstelplan, financieringsplan of saneringsplan. Hiervoor wordt verwezen naar de afdelingen 2.5.4 en 2.5.5 en bijbehorende toelichting. Tevens wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2:82, derde en vierde lid.

¹ Besluit van 12 maart 1993, Stcrt. nr. 50, gewijzigd bij besluit van DNB van 28 juni 2002 (Stcrt. 121).

² Regeling van DNB van juli 2002, Handboek Wet toezicht kredietwezen, nr. 4401.

De verplichting in het vijfde lid is overgenomen uit artikel 23, tweede lid, van het ontwerp Btb 2005. Voor een beheerder, niet zijnde een icbe-beheerder, en een bewaarder is het noodzakelijk deze verplichting op

te nemen omdat voor deze financiële ondernemingen geen solvabiliteitseis (opgenomen in artikel 2:82) bestaat. Zoals aangegeven dient een financiële onderneming bij aanvang en daarna doorlopend te beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen. Daarnaast dienen een icbe-beheerder, een beleggingsonderneming, een clearinginstelling, een kredietinstelling en een verzekeraar te beschikken over een additioneel bedrag aan vermogen ter dekking van schommelingen (risico's) gedurende de bedrijfsuitoefening (verwezen wordt naar artikel 2:82). Een icbe-beheerder, een beleggingsonderneming, een clearinginstelling, een kredietinstelling en een verzekeraar hebben op grond van artikel 2:82, vijfde lid, een meldingsplicht indien zij niet voldoen aan de solvabiliteitsverplichtingen.

Europese richtlijnen laten geen ruimte voor een algemene ontheffingsmogelijkheid voor verzekeraars van de eigenvermogensseis, derhalve is het zesde lid (net als het zesde lid van artikel 2:82, solvabiliteitseis) niet gericht tot een verzekeraar. Voor ondernemingen die ontheven zijn van de verplichting om te beschikken over voldoende solvabiliteit op grond van artikel 69 van de Wtv 1993 en artikel 195 van de Wtv 1993 wordt een overgangsbepaling opgesteld in de voor te bereiden invoeringswet bij het wetsvoorstel.

Artikel 2:79

In het eerste lid van dit artikel wordt bepaald dat artikel 2:78, eerste, derde, vierde en zesde lid van overeenkomstige toepassing is op een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en een bijkantoor in Nederland heeft. Met deze bepaling worden de artikelen 7, eerste lid, en 11, eerste lid, van de Wte 1995, 39, eerste lid, van de Wtk 1992, 42, eerste lid, onderdelen d en e, van de Wtv 1993 verwerkt. In het derde lid wordt de verplichting verder uitgewerkt voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar. Het derde lid bewerkstelligt de basis voor verwerking van meer specifieke voorwaarden opgenomen in artikel 42, onderdelen d en e, en het tweede lid, van de Wtv 1993 op het niveau van algemene maatregel van bestuur. Deze specifieke voorwaarden vloeien voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar voort uit Europese richtlijnen. Het gaat om artikel 51, tweede lid, onderdeel e, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 23, tweede lid, onderdeel e, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Bij de vergunningverlening aan een financiële onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is (artikel 2:18) wordt naar artikel 2:78 verwezen.

In het tweede lid wordt artikel 42, eerste lid, onderdeel f, van de Wtv 1993 verwerkt. Opgemerkt wordt dat de in dit lid neergelegde verplichting zich enkel uitstrekt tot financiële middelen tot dekking van de te verwachten kosten voor de inrichting van de administratie en van het productienet in Nederland.

Hiermee wordt artikel 51, tweede lid, onderdeel g, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 23, tweede lid, onderdeel g, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars geïmplementeerd. Bij de vergunningverlening aan een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een bijkantoor wil openen in Nederland, wordt in artikel 2:18 naar artikel 2:78 verwezen.

Met deze bepaling wordt niet beoogd inhoudelijke wijzigingen aan te brengen ten opzichte van de huidige bepalingen.

Artikel 2:80

In dit artikel worden de artikelen 4 en 23 van het ontwerp Btb 2005 en artikel 22, eerste lid, onderdelen d en e, en tweede lid, van de Wtn verwerkt. Artikel 2:80 is voor een clearinginstelling en een natura-uitvaartverzekeraar het equivalent van artikel 2:79, eerste en derde lid, voor een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:81

In dit artikel wordt bepaald dat artikel 2:78, tweede lid, van overeenkomstige toepassing is op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die een bijkantoor in Nederland heeft. Met deze bepaling wordt artikel 22, eerste lid, onderdeel f, van de Wtn verwerkt. Er is niet beoogd inhoudelijke wijzigingen aan te brengen. Artikel 2:81 is voor een natura-uitvaartverzekeraar het equivalent van artikel 2:79, eerste en derde lid, voor een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:82

Naast de verplichting om bij aanvang en doorlopend te beschikken over een minimumbedrag aan eigen vermogen, moeten een icbe-beheerder, een beleggingsonderneming, een clearinginstelling, een kredietinstelling en een verzekeraar voldoende solvabel zijn. De bepaling is gebaseerd op de artikelen 5bis, eerste lid, onderdeel a, onder het eerste en tweede gedachtestreepje, van de richtlijn beleggingsinstellingen, 8, tweede en derde lid, van de richtlijn beleggingsdiensten, 40 van de richtlijn banken, 4 en 5 van de richtlijn elektronisch geld, 27, 28 en 29 van de richtlijn levensverzekeraars en 16, 16bis en 17 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. De verplichting voor clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars om voldoende solvabel te zijn is niet gebaseerd op een Europese richtlijn. In de huidige toezichtwetten is de verplichting voor een icbe-beheerder neergelegd in artikel 6 van het wetsvoorstel Wtb 2004 en de artikelen 17, tweede en derde lid, en 52 van het ontwerp Btb 2005. Voor een beleggingsonderneming is deze verplichting neergelegd in de artikelen 7 en 11 van de Wte 1995 en de artikelen 13 en 23 van het Bte 1995, voor een kredietinstelling in de artikelen 20 en 30b van de Wtk 1992, voor een natura-uitvaartverzekeraar in artikel 40 van de Wtn en voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar in artikel 68 van de Wtv 1993.

De functie van de solvabiliteitsregels is om ervoor te zorgen dat een financiële onderneming ook in minder gunstige omstandigheden over voldoende aansprakelijk vermogen beschikt. De solvabiliteit werkt dus als buffer voor tegenvallers. In de huidige bepalingen uit de toezichtwetten wordt de verplichting om voldoende solvabel te zijn verschillend aangeduid. In het eerste lid van artikel 2:82 wordt voorgesteld om een gelijkkluidende redactie te hanteren voor deze verplichting, namelijk door te bepalen dat de in dat lid genoemde financiële ondernemingen beschikken over voldoende solvabiliteit. Hiermee wordt geen materiële wijziging van de bestaande verplichting beoogd. Voor een icbe-beheerder wordt de verplichting thans aangeduid als een aanvullend bedrag aan eigen vermogen, gerelateerd aan de waarde van het beheerde vermogen. De solvabiliteitsverplichting is voor een beleggingsonderneming en een kredietinstelling uitgedrukt in het aanhouden van een toetsingsvermogen. Voor wat betreft een clearinginstelling zal hierbij worden aangesloten. Voor een verzekeraar is de verplichting uitgedrukt in het aanhouden van

een minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge, waarbij de solvabiliteitsmarge ten minste het minimumbedrag van het garantiefonds belooft. De gehanteerde begrippen zijn veelal gebaseerd op Europese richtlijnen en zullen derhalve blijven gelden in de op deze nota van wijziging gebaseerde (lagere) regelgeving.

Voor een icbe-beheerder geldt dat de verplichting om over financiële waarborgen te beschikken momenteel is neergelegd op het niveau van de wet. In een algemene maatregel van bestuur wordt deze norm nader ingevuld. Ook voor een beleggingsonderneming geldt dat momenteel in de wet is neergelegd dat een beleggingsonderneming dient te beschikken over financiële waarborgen. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt deze norm nader ingevuld. In artikel 13 van het Bte 1995 is bepaald dat een beleggingsonderneming over een toetsingsvermogen dient te beschikken waarvan de hoogte en de samenstelling voldoen aan door de toezichthouder te stellen regels met betrekking tot de solvabiliteit. In het tweede lid van artikel 13 van het Bte 1995 wordt aangegeven waarop de toezichthouderregels uitsluitend betrekking kunnen hebben. In toezichthouderregels worden de verplichtingen verder uitgewerkt. In de systematiek van dit wetsvoorstel past het dat de basisverplichting om voldoende solvabel te zijn wordt uitgewerkt bij of krachtens een algemene maatregel van bestuur. Er zal, met andere woorden, minder in toezichthouderregels worden geregeld dan nu het geval is. De grondslag hiervoor is neergelegd in het tweede lid. Zoals gezegd is de verplichting om solvabel te zijn voor een beleggingsonderneming uitgedrukt in het aanhouden van toetsingsvermogen. In een algemene maatregel van bestuur zal worden aangegeven uit welke vermogensbestanddelen dit toetsingsvermogen kan bestaan. Het aan te houden toetsingsvermogen bestaat uit onder meer eigen vermogen, achtergestelde leningen en cumulatief preferente aandelen. In een algemene maatregel van bestuur wordt tevens bepaald dat het toetsingsvermogen ten minste gelijk dient te zijn aan de som van een aantal solvabiliteitsvereisten dat moet worden aangehouden ter dekking van bepaalde risico's. Voor een beleggingsonderneming is onder meer het positierisico, het afwikkelingsrisico en het leveringsrisico met betrekking tot de handelsportefeuille van belang. In toezichthouderregels zullen deze verplichtingen verder worden uitgewerkt.

In de artikelen 20 en 30b van de Wtk 1992 is de bevoegdheid om regels te geven voor de solvabiliteit van kredietinstellingen geattribueerd aan DNB. DNB heeft deze regels voor solvabiliteit neergelegd in haar Handboek Wtk. De regels definiëren de minimaal vereiste hoeveelheid toetsingsvermogen die een kredietinstelling moet aanhouden ten opzichte van de risico's die zij loopt. Zoals hiervoor is aangegeven zal de huidige attributie van de vaststelling van solvabiliteitsregels aan DNB in de nieuwe systematiek van dit wetsvoorstel worden uitgewerkt in een algemene maatregel van bestuur en meer technische regelgeving naar te leggen in toezichthouderregels. Zoals in het tweede lid is bepaald zullen derhalve bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld aan de solvabiliteit van kredietinstellingen. Deze regels hebben net als bij een icbe-beheerder en een beleggingsonderneming betrekking op de bestanddelen van het toetsingsvermogen. Het toetsingsvermogen bestaat uit het kernkapitaal (tier 1 vermogen, bestaande uit onder meer gestort aandelenkapitaal, reserves en saldo winst- en verliesrekeningen lopend jaar), het aanvullend kapitaal (tier 2 vermogen, bestaande uit onder meer herwaarderingsreserves en langlopende achtergestelde schulden) en het tier 3 vermogen bestaande uit het gestorte deel op bepaalde kortlopende achtergestelde leningen. Dit toetsingsvermogen dient ter dekking van de risico's van de financiële onderneming. Voor kredietinstellingen bestaan deze risico's met name uit het krediet- en

marktrisico. Ook controle op zogenaamde grote risico's valt onder het solvabiliteitstoezicht. In toezichthouderregels worden deze verplichtingen verder uitgewerkt en vindt de daadwerkelijke solvabiliteitstoetsing plaats.

Voor een verzekeraar is momenteel de verplichting om te beschikken over een minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge neergelegd in artikel 40 van de Wtn en artikel 68 van de Wtv 1993. In het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsovereenkomst 1994 alsmede het Besluit solvabiliteitsmarge natura-uitvaartverzekeringsovereenkomst is deze verplichting nader uitgewerkt. Er zijn geen toezichthouderregels opgesteld. Genoemde besluiten gaan in op de omvang, de samenstelling en de berekening van de solvabiliteitsmarge en het minimum garantiefonds. Het systeem van dit wetsvoorstel brengt met zich dat bijvoorbeeld de berekening van de solvabiliteitsmarge voor een verzekeraar op het niveau van toezichthouderregels zal worden neergelegd. Net als in genoemde besluiten zal in een algemene maatregel van bestuur worden bepaald uit welke vermogensbestanddelen de solvabiliteitsmarge kan bestaan en welke voorwaarden daarbij in acht moeten worden genomen. Deze vermogensbestanddelen zijn onder andere het gestorte aandelenkapitaal, de reserves en de onverdeelde winst.

In het tweede lid is aangegeven waar de regels bij of krachtens algemene maatregel van bestuur betrekking op hebben.

Opgemerkt wordt dat het bepaalde in het vierde lid van artikel 40 van de Wtn en het vierde lid van artikel 68 van de Wtv 1993 is vervat in het tweede lid van dit artikel. Het zesde lid van artikel 68 Wtv 1993 is niet expliciet overgenomen in dit artikel, maar is eveneens vervat in het tweede lid inhoudend dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald dat en in hoeverre vorderingen op een herverzekeraar als vermogensbestanddelen van de solvabiliteitsmarge in aanmerking kunnen worden genomen. Met het tweede lid wordt derhalve artikel 38, derde en vierde lid, van de richtlijn levensverzekeraars en 20 bis, derde en vierde lid, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars geïmplementeerd.

In het derde en vierde lid wordt meer specifiek ingegaan op de inhoud van de solvabiliteitseis voor een verzekeraar. Het bepaalde in het vierde lid is overgenomen uit artikel 40, tweede en derde lid, van de Wtn en artikel 68, tweede en derde lid, van de Wtv 1993. Deze bepaling volgt voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar uit de richtlijn levensverzekeraars en de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Hierin is opgenomen dat het garantiefonds uit een derde gedeelte van de solvabiliteitsmarge bestaat, zij het dat dit fonds niet mag dalen beneden een minimumbedrag. Dit minimumbedrag varieert naar gelang de uitgeoefende verzekeringsbranches. Voor de reden van opname van dit lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2:78, vierde lid.

De in het vijfde lid opgenomen verplichting om mededeling te doen aan DNB indien de financiële onderneming voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat haar solvabiliteit niet voldoet of niet zal voldoen aan de regels als bedoeld in het tweede lid, is een bestaande verplichting in de huidige toezichtwetten of daaronder hangende lagere regelgeving en toezichthouderregels. In de huidige toezichtwetten is deze verplichting soms opgenomen in de bepaling waar de verplichting staat om over voldoende solvabiliteit te beschikken (artikel 52, tweede lid, van het ontwerp Btb 2005, artikel 68, vijfde lid, van de Wtv 1993 en artikel 40, vijfde lid, van de Wtn) en soms in een aparte bepaling (artikel 8, derde lid, van de Nadere regeling prudentieel toezicht effectenverkeer 2002 en artikel 56, eerste lid, van de Wtk 1992). Uit het oogpunt van rechtszekerheid wordt voorgesteld deze verplichting neer te leggen op het niveau van de wet.

Onder (de melding van de) solvabiliteit in het vijfde lid wordt mede verstaan het door DNB op basis van artikel 2:171 (herstelplan) hoger voorgeschreven minimumbedrag aan vereiste solvabiliteitsmarge.

Artikel 2:83

In het eerste lid van dit artikel wordt bepaald dat artikel 2:82, betreffende de solvabiliteitseis voor een financiële onderneming met zetel in Nederland, van overeenkomstige toepassing is op een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een bijkantoor in Nederland heeft. Met deze bepaling worden de artikelen 7, eerste lid en 11, eerste lid, van de Wte 1995, 39, eerste lid, van de Wtk 1992 en 42, eerste lid, onderdeel c, van de Wtv 1993 verwerkt. Deze bepaling geldt alleen voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar ook bij aanvraag van een vergunning. Derhalve wordt in artikel 2:18 verwezen naar artikel 2:82. De verplichting voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars behelst implementatie van artikel 51, tweede lid, onderdeel f, van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 23, tweede lid, onderdeel f, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars.

De bepaling in het tweede lid is overgenomen uit artikel 118, eerste lid, onderdeel c, van de Wtv 1993. In artikel 2:20, eerste lid, dat gaat over een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en die diensten wil verrichten naar Nederland vanuit een vestiging in een staat die geen lidstaat is, wordt naar artikel 2:83, derde lid, verwezen.

Artikel 2:84

Uit artikel 2:84 volgt dat voor het bijkantoor van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is een bijzondere bepaling geldt. In dit artikel wordt artikel 96 van de Wtv 1993 opgenomen. Hiermee wordt artikel 55 van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 25 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars geïmplementeerd. Naast de verplichting van artikel 2:83 voor de levensverzekeraar en de schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is om zelf te beschikken over voldoende solvabiliteit, bepaalt artikel 2:84 dat deze eis ook geldt voor het bijkantoor van deze levensverzekeraar of schadeverzekeraar. Artikel 2:84 is gericht tot het bijkantoor van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. De gekozen formulering wijkt af van artikel 96 Wtv 1993. Daarin is bepaald dat een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is voor het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar dat hij vanuit de bijkantoren in Nederland uitoefent, over voldoende solvabiliteit dient te beschikken. Inhoudelijk komt de verplichting in beide artikelen op hetzelfde neer. In tegenstelling tot artikel 2:83, tweede lid, wordt deze verplichting niet bij de vergunningaanvraag getoetst. In artikel 2:18, tweede lid wordt dan ook niet naar onderhavig artikel verwezen. De levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, moet er voor zorgen dat het bijkantoor doorlopend aan deze verplichting kan voldoen. In een algemene maatregel van bestuur zullen specifieke bepalingen worden opgenomen met betrekking tot de in dit artikel opgenomen verplichting. Zo zal worden bepaald dat de omvang van het minimumbedrag van het garantiefonds de helft mag belopen van het krachtens 2:82 vast te stellen bedrag. De overweging hierbij is dat een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is dit fonds in elke lidstaat waar hij een vestiging heeft, dient aan te houden. Ook zal worden bepaald dat de waarden die de solvabiliteitsmarge vertegenwoordigen, ten belope van ten minste het

minimumbedrag van het garantiefonds, in Nederland aanwezig dienen te zijn en voor het overige deel in de Europese Unie.

Artikel 2:85

Dit artikel behelst samen met [artikel 1:43] de verwerking van artikel 49 van de Wtv 1993. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 56 van de richtlijn levensverzekeraars en artikel 26 van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Niet beoogd is inhoudelijke wijzigingen aan te brengen ten opzichte van de bepaling in de Wtv 1993. De bepaling regelt het volgende.

Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en die in verschillende lidstaten tegelijk werkt of wil gaan werken kan om toepassing van de in dit artikel opgenomen zogenaamde «voordeelregeling» verzoeken. Deze «voordeelregeling» is vormgegeven als een ontheffing van het voorschrift om over voldoende solvabiliteit te beschikken en een minimumbedrag aan eigen vermogen aan te houden (artikelen 2:79 en 2:84). Dit in lijn met het uitgangspunt om zoveel mogelijk aan te sluiten bij de terminologie van de Awb. De voordeelregeling houdt de drie navolgende voordelen in. De solvabiliteitsmarge die gedurende de bedrijfsuitoefening is vereist wordt niet berekend in elke lidstaat afzonderlijk op basis van aldaar uitgeoefende werkzaamheden, maar op basis van het geheel van de werkzaamheden van de levensverzekeraar of schadeverzekeraar binnen de lidstaten die met de aanvraag instemmen. In dat geval is het de levensverzekeraar of schadeverzekeraar tevens toegestaan de vereiste initiële zekerheid slechts eenmaal te stellen en wel in de lidstaat die belast zal zijn met het toezicht op de totale solvabiliteitsmarge.

In tegenstelling tot artikel 49 van de Wtv 1993 is het niet nodig gevonden in artikel 2:85 op te nemen dat de in het eerste lid bedoelde voorschriften van kracht zijn vanaf het in de ontheffing vermelde tijdstip. Deze bepaling spreekt immers voor zich. Hiermee is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

In aansluiting op de systematiek van dit wetsvoorstel is gekozen om de voordeelregeling te splitsen in bepalingen in het Deel Prudentieel toezicht en in een bepaling in het Algemeen deel. In afdeling 1.3.2 wordt de afstemming tussen en met de toezichthoudende instanties geregeld.

Artikel 2:86

Het bepaalde in het eerste lid met betrekking tot een clearinginstelling en een natura-uitvaartverzekeraar is het equivalent van het bepaalde in artikel 2:83, eerste lid, met betrekking tot een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. Wat betreft een natura-uitvaartverzekering is het bepaalde overgenomen uit artikel 22, eerste lid, onderdeel c, van de Wtn en geldt de verplichting ook bij aanvraag van een vergunning. In artikel 2:24, eerste lid, wordt dan ook verwezen naar artikel 2:82.

Het tweede lid is overgenomen uit artikel 49, eerste lid, onderdeel c, van de Wtn. In artikel 2:25, eerste lid, dat gaat over een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die diensten wil verrichten naar Nederland, wordt verwezen naar de verplichting van artikel 2:82.

Artikel 2:87

In dit artikel is het bepaalde uit artikel 47 van de Wtn opgenomen. Artikel 47 van de Wtn is het equivalent van artikel 96 van de Wtv 1993 (nu artikel 2:84) voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:84.

Het bepaalde in het tweede lid is nodig als grondslag om het bepaalde in artikel 47, tweede lid, van de Wtn in een algemene maatregel van bestuur te kunnen regelen. Artikel 47, tweede lid, van de Wtn dient ter waarborging van de belangen van verzekerden in Nederland. Bij gebreke van communautaire coördinatie kan niet worden toegestaan dat de waarden die het minimumbedrag van het garantiefonds te boven gaan elders in de Europese Unie worden gelokaliseerd.

Artikel 2:88

Opdat een beleggingsinstelling waarvan de rechten van deelneming op verzoek van de deelnemers vrij worden ingekocht en verkocht (een zogenaamde open-end beleggingsinstelling), een clearinginstelling en een kredietinstelling aan hun terugbetalingsverplichtingen kunnen voldoen, is in het eerste lid het vereiste opgenomen dat deze financiële ondernemingen altijd voldoende liquiditeit tegenover deelnemingsrechten respectievelijk terugbetalingsverplichtingen dienen aan te houden. Voor wat betreft een open-end beleggingsinstelling is deze verplichting overgenomen uit artikel 24 van het ontwerp Btb 2005, dat is gebaseerd op artikel 12, eerste lid, van het wetsvoorstel Wtb 2004. Voor wat betreft een kredietinstelling is deze verplichting overgenomen uit de artikelen 21 en 30b van de Wtk 1992. Voor het liquiditeitstoezicht op een clearinginstelling is aangesloten bij het toezicht op een kredietinstelling. Dit artikel beoogt geen inhoudelijke wijziging aan te brengen.

Het liquiditeitstoezicht dat uit hoofde van artikel 2:88 wordt uitgeoefend, is niet geschikt voor een beleggingsonderneming of een verzekeraar. Zo heeft een verzekeraar een zogenaamde omgekeerde productiecycclus. De verzekeraar ontvangt eerst de premies en later blijkt pas of er al dan niet moet worden uitgekeerd. Een beleggingsonderneming heeft geen direct opeisbare verplichtingen ten opzichte van zijn cliënten. Een bank ontvangt geld en moet dit weer terugbetalen. Hoewel artikel 2:88 niet van toepassing is op een beleggingsonderneming en een verzekeraar, kijkt de toezichthouder in het kader van de bedrijfsvoering (artikel 2:45) wel naar de procedures voor het waarborgen van de liquiditeitspositie van een beleggingsonderneming en een verzekeraar.

Momenteel is de verplichting van een open-end beleggingsinstelling om over «financiële waarborgen» te beschikken opgenomen in het wetsvoorstel Wtb 2004. In het ontwerp Btb 2005 is deze norm voor wat betreft liquiditeit nader ingevuld. Deze systematiek komt terug in deze nota van wijziging, met dien verstande dat niet meer wordt gesproken over «financiële waarborgen», maar dat een liquiditeitseis wordt opgenomen.

In de Wtk 1992 wordt de bevoegdheid om regels te geven voor de liquiditeit van een kredietinstelling geattribueerd aan DNB. DNB heeft deze regels voor liquiditeit neergelegd in haar Handboek Wtk. De regels dienen te voorkomen dat een kredietinstelling krap bij kas komt te zitten en niet meer aan haar betalingsverplichtingen kan voldoen (het zogenaamde liquiditeitsrisico). Tegenover de passiva dient een kredietinstelling derhalve een bepaalde hoeveelheid liquiditeiten, dat wil zeggen geld en eenvoudig in geld om te zetten tegoeden, aan te houden. Hoeveel

liquiditeiten een kredietinstelling aan dient te houden hangt af van de omvang van haar verplichtingen en van de termijnen waarop verplichtingen kunnen worden opgevraagd en vorderingen vrijkomen. In tegenstelling tot de huidige attributie van de liquiditeitsregels aan DNB is in de nieuwe systematiek gekozen de basisverplichting om voldoende liquide te zijn uit te werken in een algemene maatregel van bestuur en meer technische regelgeving neer te leggen in toezichthouderregels. De grondslag hiervoor is neergelegd in het tweede lid van dit artikel. Uit het tweede lid volgt dat deze regels de minimumomvang, de samenstelling en de berekening van de liquiditeit die een onderneming aanhoudt betreffen. In een algemene maatregel van bestuur zullen regels worden opgenomen over de aanwezige liquiditeit en de vereiste liquiditeit.

Het bepaalde in het derde lid is overgenomen uit artikel 24, derde lid, van het ontwerp Btb 2005 en artikel 56, eerste lid, van de Wtk 1992. De ontheffingsmogelijkheid van het vierde lid is overgenomen uit de artikelen 5 en 12 van het wetsvoorstel Wtb 2004 en 21, vierde lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:89

Dit artikel is overgenomen uit artikel 34 van de Wtk 1992. De richtlijn banken geeft aan dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de desbetreffende onderneming een bijkantoor heeft of diensten verricht verantwoordelijk blijven voor het toezicht op de liquiditeit van een bank. Het liquiditeitstoezicht op een bank is zodoende niet onderworpen aan het land-van-herkomstbeginsel en artikel 2:88 wordt van overeenkomstige toepassing verklaard op een bank met zetel in een andere lidstaat die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland. In de richtlijn elektronisch geld is wel een bepaling opgenomen inzake de liquiditeit van een elektronischgeldinstelling (artikel 5 van de richtlijn elektronisch geld). Voor een elektronischgeldinstelling zijn normen voor de liquiditeit aldus in Europees verband geharmoniseerd. Daarom is voor een elektronischgeldinstelling met zetel in een andere lidstaat artikel 2:88 niet van overeenkomstige toepassing verklaard.

Artikel 2:90

Dit artikel is overgenomen uit artikel 41, eerste en tweede lid, van de Wtk 1992. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:88.

Artikel 2:91

De inhoud van dit artikel is voor wat betreft een open-end beleggingsinstelling overgenomen uit artikel 24 van het concept Btb 2005. Voor een clearinginstelling is dit artikel het equivalent van artikel 2:90 voor een kredietinstelling. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:88.

Artikel 2:92

Het verzekeringstechnisch risico is uniek voor verzekeraars. Om de uitkeringen waartoe zij gehouden zijn te kunnen verrichten, dienen verzekeraars afdoende technische voorzieningen voor hun verplichtingen aan te houden. Zowel de richtlijn levensverzekeraars als de eerste en derde richtlijn schadeverzekeraars geven de vereisten voor de technische voorzieningen. Op nationaal niveau vereist artikel 66 van de Wtv 1993 dat levensverzekeraars en schadeverzekeraars toereikende technische voorzieningen voor hun verplichtingen aanhouden. Dit vereiste is onder andere uitgewerkt in het Besluit technische voorzieningen verzekeringsbedrijf 1994 en de Regeling belegging technische voorzieningen verzekeringsbedrijf 1994. De artikelen 66 en 67 van de Wtv 1993 gelden

voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in Nederland, terwijl artikel 94 van de Wtv 1993 geldt voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. De artikelen 38 en 39 van de Wtn zijn van toepassing op natura-uitvaartverzekeraars met zetel in Nederland, de artikelen 45 en 46 van de Wtn op natura-uitvaartverzekeraars met zetel buiten Nederland. De artikelen 38 en 45 van de Wtn zijn onder andere uitgewerkt in het Besluit technische voorzieningen natura-uitvaartverzekeringsbedrijf.

Artikel 67 van de Wtv 1993 is gewijzigd bij Wet van 21 februari 2004, houdende wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 en van de Faillissementswet in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2001/17/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 19 maart 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van verzekeringsondernemingen (PbEG L 110) (Wet sanering en liquidatie verzekeraars). De verplichting voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars om hun administratie zo in te richten dat de waarden die dienen tot dekking van de technische voorzieningen zodanig worden geadministreerd dat zij terug te voeren zijn tot de vestigingen van waaruit verplichtingen zijn aangegaan (de oude artikelen 67 en 95 van de Wtv 1993), is door die wet afgeschaft. Op grond van artikel 171 van de Wtv 1993 (zoals verwerkt in artikel 2:233) kunnen bevoorrechte schuldeisers hun vordering met voorrang verhalen op de gehele boedel waardoor het niet langer nodig is dat de activa die dienen tot dekking van de technische voorzieningen als zodanig worden geregistreerd. Voor natura-uitvaartverzekeraars wordt in dit artikel een vergelijkbare voorrang-regeling geïntroduceerd.

Artikel 2:92 wijkt op enkele punten af van de artikelen 38 van de Wtn en 66 van de Wtv 1993. Zo is de inhoud van de artikelen 38 en 39 van de Wtn en 66 en 67 van de Wtv 1993 samengevoegd. De bepalingen die een uitwerking zijn van de in deze artikelen opgenomen materiële normen en eisen zullen worden geregeld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. Zo is thans in artikel 66, zesde lid, van de Wtv 1993 voorgescreven dat de waarden die tegenover de technische voorzieningen staan in dezelfde muntsoort moeten te gelde kunnen worden gemaakt als die waarin de verplichtingen luiden. Deze «congruentieregel» die beoogt dat verzekeraars hun beleggingen zo goed mogelijk afstemmen op hun verplichtingen zodat valutarisico zoveel mogelijk wordt vermeden, komt niet meer terug in de wettekst, maar zal worden geregeld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. Voorts zal de «lokalisatie-eis» (zo geldt voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars dat de waarden die dienen tot dekking van de technische voorzieningen met betrekking tot aangegane verplichtingen aanwezig dienen te zijn in de Europese Unie) ook bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden geregeld. Een uitzondering op deze lokalisatieverplichting geldt voor de vorderingen op herverzekeraars in verband met het internationale karakter van het herverzekeringsbedrijf. Ook dit zal bij of krachtens algemene maatregel van bestuur tot uitdrukking worden gebracht. Ten slotte wordt ook de huidige bepaling, die regelt dat en in hoeverre vorderingen op herverzekeraars in aanmerking worden genomen, naar het niveau van een algemene maatregel van bestuur gebracht.

Op grond van artikel 2:92, tweede lid, eerste volzin, zijn levensverzekeraars en natura-uitvaartverzekeraars verplicht de premies voor te sluiten levensverzekeringen respectievelijk natura-uitvaartverzekeringen op adequate wijze vast te stellen, rekening houdend met alle financiële aspecten van hun ondernemingen. Artikel 2:92, tweede lid, tweede volzin, verplicht schadeverzekeraars om de premies voor schadeverzekeringen op adequate wijze vast te stellen, rekening houdend met alle financiële

aspecten van hun ondernemingen. Deze verplichting vloeit voor levensverzekeraars voort uit artikel 21 van de richtlijn levensverzekeraars, zoals geïmplementeerd in de artikelen 66, tweede lid, en 94, tweede lid, van de Wtv 1993. Voor natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars berust deze verplichting niet op een richtlijn. Vanuit consistentieoogpunt is ervoor gekozen om ook deze verzekeraars te verplichten tot een adequate premievaststelling.

De formulering in artikel 2:92, tweede lid, tweede volzin, ten aanzien van schadeverzekeraars wijkt af van die ten aanzien van levensverzekeraars en natura-uitvaartverzekeraars. De reden is dat de problematiek van de premievaststelling bij schadeverzekeringen verschilt van die bij levensverzekeringen en natura-uitvaartverzekeringen. Eén van de verschillen is dat bij levensverzekeringen en natura-uitvaartverzekeringen tussentijdse aanpassing van polisvoorwaarden en premies meestal niet mogelijk is. Levensverzekeraars en natura-uitvaartverzekeraars kunnen derhalve tot niet meer worden gehouden dan tot een adequate premievaststelling voor *nog te sluiten* levensverzekeringen of natura-uitvaartverzekeringen. Schadeverzekeraars daarentegen hebben in de meeste polissen een clausule opgenomen die hen de mogelijkheid biedt gedurende de looptijd van de verzekering de polisvoorwaarden en/of de premie aan te passen, mits een dergelijke herziening door een verzekeraar geschiedt in alle lopende verzekeringen van de betreffende branche (de zogenaamde en-bloc-clausule). Schadeverzekeraars kunnen dus ook gedurende de looptijd van de overeenkomst de premie op adequate wijze vaststellen. Dit verschil is in de redactie van artikel 2:92, tweede lid, tot uitdrukking gebracht.

Het tweede lid, tweede volzin, heeft nog de volgende toelichting. Bij een belangrijk deel van de schadeverzekeringen is de looptijd beperkt tot één of enkele jaren, terwijl de looptijd bij levensverzekeringen en natura-uitvaartverzekeringen zich in het algemeen over een groter aantal jaren uitstrekt. Bij een korte verzekeringsduur heeft de verzekeraar de gelegenheid vrij snel te reageren op gewijzigde omstandigheden, uiteraard binnen de overeengekomen verzekeringsvoorwaarden. Een adequate premiestelling voor de toekomst is daarmee mogelijk. De beoordeling of de premies door schadeverzekeraars op adequate wijze zijn vastgesteld zal afwijken van de beoordeling bij levensverzekeraars en natura-uitvaartverzekeraars. Dit vloeit onder andere voort uit de afwijkende informatie die ten grondslag ligt aan de premieberekening ter zake van schadeverzekeringen in vergelijking met levensverzekeringen en natura-uitvaartverzekeringen. In algemene zin kan worden gesteld dat voor levensverzekeringen en natura-uitvaartverzekeringen meer en betere statistische gegevens beschikbaar zijn, zoals sterftetafels en rentestatistieken, dan voor schadeverzekeringen. Daarbij komt dat in het geval van schadeverzekeringen sprake is van een groot aantal onderling sterk verschillende risico's. Een aantal vormen van schadeverzekeringen, zoals aansprakelijkheidsverzekeringen en loondervingverzekeringen, kent bovendien een lange afwikkelperiode. Ontbrekende of onvoldoende stabiele statistieken maken het vaak moeilijk de toekomstige schadeuitloop te schatten. Daardoor komen ontoereikende premiestellingen pas tijdens de schadeafwikkeling volledig in beeld. De schadeafwikkeling op lange termijn vormt daarmee een bijzonder aspect van een adequate premiestelling. Het gegeven dat schadeverzekeringen onderling sterk kunnen afwijken leidt ertoe dat niet kan worden volstaan met een enkele beoordelingssystematiek. Per schadeverzekeringsbranche zal hiervoor een oplossing moeten worden gevonden.

Ingevolge de derde richtlijn schadeverzekeraars is het de bevoegde autoriteiten niet toegestaan de premies van schadeverzekeraars vooraf of

achteraf systematisch te toetsen. Dit legt uiteraard beperkingen op aan de wijze waarop de toezichthouder de adequaatheid van de premiestelling zal beoordelen. Bij de invoering van de bepaling in de Wtv 1993 waarop het tweede lid, tweede volzin, is gebaseerd (bij Wet tot wijziging van de Wtv 1993, Wtn en in verband daarmee enkele andere wetten, teneinde de effectiviteit van het bedrijfseconomisch toezicht te vergroten (Stb. 1999, 470)) heeft destijds de rechtsvoorganger van de PVK, de Verzekeringkamer, de Minister van Financiën laten weten dat zij ten behoeve van het toezicht op de premiestelling door schadeverzekeraars voornemens is per schadeverzekeringsbranche actuariële en bedrijfseconomische principes vast te stellen. Hierin zal onder meer aandacht worden besteed aan de onderbouwing van de premiestelling waarbij voor zover een vorm van schadeverzekering zich daartoe leent, tevens aandacht zal worden besteed aan een actuariële toetsing. Besloten werd om deze bepaling pas in werking te laten treden, zodra deze principes zijn vastgesteld. Aangezien het project nog niet is afgerond, is deze bepaling (de artikelen 66, derde lid, en 94, derde lid, van de Wtv 1993) dan ook nog niet inwerking getreden.

Met de Wet sanering en liquidatie verzekeraars is in artikel 171 van de Wtv 1993 de bevoorrechtiging van vorderingen uit hoofde van verzekeringen en enkele werknemersvorderingen op de activa ter dekking van de technische voorzieningen gewijzigd in een bevoorrechtiging van dezelfde vorderingen op alle activa, overeenkomstig artikel 10, eerste lid, onderdeel b, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Lidstaten die voor deze optie in de richtlijn hebben gekozen, dienen op grond van artikel 12 van de richtlijn voor te schrijven dat de bevoorrechte vorderingen worden gedekt door activa overeenkomstig de derde richtlijn schadeverzekeraars en de richtlijn levensverzekeraars. De artikelen 67 en 94, tiende lid, van de Wtv 1993 geven uitvoering hieraan. De in artikel 171 van de Wtv 1993 genoemde niet-verzekeringsovereenkomsten zijn van dien aard dat ze op de jaarrekening als schuld in de zin van artikel 375 van Boek 2 van het BW staan vermeld en niet als voorziening in de zin van artikel 374 van Boek 2 van het BW. De dekkingverplichting geldt zowel wanneer de vorderingen als schuld in de jaarrekening worden opgenomen als wanneer voor hen een voorziening in de jaarrekening wordt getroffen. Artikel 67, eerste lid, van de Wtv 1993 is verwerkt in artikel 2:92, derde lid. Vanuit consistentieoogpunt is ervoor gekozen de bepaling ook voor natura-uitvaartverzekeraars te laten gelden.

In het vierde lid, onderdeel a, is bepaald dat ten aanzien van de in artikel 2:92, eerste en derde lid, genoemde materiële normen en eisen (nadere) regels kunnen worden gesteld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. Daarbij kan gedacht worden aan regels met betrekking tot de berekening van de technische voorzieningen en de aard en de waardering van de waarden die ter dekking van de technische voorzieningen worden aangehouden. Opgemerkt wordt dat het bepaalde in artikel 38, tweede lid, derde volzin, van de Wtn en de artikelen 66, vijfde lid, tweede volzin, en 67, eerste lid, tweede volzin, van de Wtv 1993 is vervat in het vierde lid, onderdeel a. Omdat de regels met betrekking tot de aard en waardering van de waarden, bedoeld in het eerste en derde lid, op het niveau van een algemene maatregel van bestuur worden vastgelegd, ligt het voor de hand om ook de bevoegdheid van DNB om hiertegen bedenkingen naar voren te brengen op dat niveau te regelen. Onderdeel b van het vierde lid bepaalt dat nadere regels worden gesteld met betrekking tot de lokalisatie van de waarden en de muntsoort waarin die waarden luiden. In het vijfde lid is opgenomen dat DNB ontheffing kan verlenen van de krachtens het vierde lid, onderdeel b, gestelde regels betreffende de lokalisatie en de muntsoort.

Artikel 2:93

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 94 van de Wtv 1993 en het hiervoor besproken artikel 2:92. Wel gelden voor de in dit artikel genoemde verzekeraars andere regels voor de lokalisatie. Nu de lokalisatie-eis bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt geregeld, zijn deze verschillen niet terug te vinden in de tekst van dit artikel. Artikel 2:93 is alleen van toepassing op levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Aangezien voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een andere lidstaat de richtlijn levensverzekeraars en de derde richtlijn schadeverzekeraars voorschriften met betrekking tot dit onderwerp geven, dienen deze voorschriften te worden opgenomen in de regelgeving van de lidstaat van de zetel.

Artikel 2:94

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 45 en 46 van de Wtn. Voor een toelichting op dit artikel wordt verwezen naar artikel 2:92, voor zover dit levensverzekeraars betreft.

Artikel 2:95

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 32 van de Wtn en 71 van de Wtv 1993.

Artikel 2:96

Artikel 2:96 bevat een belangrijke rapportageverplichting voor clearinginstellingen, herverzekeraars, kredietinstellingen en verzekeraars. In dit artikel zijn de artikelen 30 van de Wtk 1992, 34 van de Wtn en 73 van de Wtv 1993 verenigd. Om adequaat prudentieel toezicht te kunnen uitvoeren, verstrekken deze financiële ondernemingen voldoende informatie aan DNB, zoals voor kredietinstellingen is voorgeschreven door artikel 8 van de richtlijn kapitaaltoereikendheid en artikel 39 van de richtlijn banken, voor levensverzekeraars door artikel 13, eerste en tweede lid, van de richtlijn levensverzekeraars en voor schadeverzekeraars door artikel 19, eerste en tweede lid, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars. Voor clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars is de rapportageverplichting niet op een Europese richtlijn gebaseerd.

Clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars verstrekken aan DNB binnen zes maanden na afloop van het boekjaar de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens (samen de jaarstukken genoemd). Deze bepaling harmoniseert de ogenschijnlijk verschillende rapportageverplichtingen uit de toezichtwetten. Onder de Wtk 1992 zijn kredietinstellingen verplicht om de jaarrekening, voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid te verstrekken. Verzekeraars daarentegen verstrekken op grond van de Wtn of de Wtv 1993 het jaarverslag. In de praktijk verstrekken kredietinstellingen en verzekeraars echter dezelfde stukken. Het document waarin de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens worden gepresenteerd en dat aan de toezichthouder wordt verstrekt, vormt zowel in Nederland als in het buitenland één geheel. Artikel 2:96, eerste lid, maakt zonder inhoudelijke gevolgen een eind aan de onbedoeld verschillende formulering ten aanzien van kredietinstellingen en verzekeraars.

Clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars moeten reeds op grond van de artikelen 361, eerste lid, 391, eerste lid, en artikel 392, eerste lid, onderdelen a tot en met h, van Boek 2 van het BW de

jaarstukken opmaken. Artikel 2:96 gaat daarom slechts over de verstrekking ervan aan DNB. Ook de geconsolideerde jaarrekening moet worden verstrekt indien de clearinginstelling, kredietinstelling of verzekeraar deze op grond van Boek 2 van het BW heeft opgemaakt. De geconsolideerde jaarrekening maakt deel uit van de definitie van jaarrekening (artikel 361, eerste lid, van Boek 2 van het BW). De jaarstukken bevatten onder meer financiële gegevens die DNB nodig heeft voor het uitoefenen van adequaat prudentieel toezicht. De betrouwbaarheid van de jaarstukken en daarmee de bruikbaarheid ervan voor het prudentieel toezicht wordt gewaarborgd door de eis dat de jaarrekening wordt voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid. Deze verklaring maakt deel uit van de overige gegevens (artikel 392, eerste lid, onderdeel a, van Boek 2 van het BW). Het is daarom niet noodzakelijk om afzonderlijk voor te schrijven dat de jaarrekening van een verklaring omtrent de getrouwheid wordt voorzien.

In het eerste lid is tevens de eis dat herverzekeraars hun jaarstukken aan de toezichthouder verstrekken uit artikel 14, tweede lid, van de Wtv 1993 overgenomen. Verwezen wordt naar de toelichting bij de definitie van «herverzekeraar» in artikel 1:1.

De artikelen 34, eerste lid, van de Wtn en 73, eerste lid, van de Wtv 1993 bepalen dat een verzekeraar die artikel 403 van Boek 2 van het BW toepast, het jaarverslag, bedoeld in artikel 403, eerste lid, onderdeel e, van Boek 2 van het BW, onverwijld na de neerlegging daarvan ten kantore van het handelsregister bij de PVK in moet dienen. De ratio van dit artikel is om rekening te houden met verzekeraars met zetel in Nederland die groepsmaatschappij zijn van een groep waarvan de geconsolideerde jaarstukken volgens de regels van een ander land opgemaakt en openbaargemaakt worden. Indien de termijn waarbinnen die openbaarmaking moet geschieden langer is dan zes maanden, hoeft de verzekeraar deze stukken niet binnen de «Nederlandse» termijn van zes maanden bij de PVK in te dienen, maar onverwijld na de neerlegging daarvan bij het handelsregister. Omdat in de praktijk van deze bepaling niet of nauwelijks gebruik wordt gemaakt, is ervoor gekozen deze niet in artikel 2:96 over te nemen. In het geval dat verzekeraars desondanks om bovengenoemde reden niet in staat blijken binnen de termijn van zes maanden hun jaarstukken in te dienen, kunnen zij gebruik maken van de mogelijkheid van het derde lid om een ontheffing aan te vragen. Deze mogelijkheid staat overigens niet slechts open voor verzekeraars, maar ook voor de andere in het eerste lid genoemde financiële ondernemingen.

DNB houdt ook prudentieel toezicht op beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen en bewaarders. In dit artikel is voor deze financiële ondernemingen echter geen verplichting opgenomen om de jaarstukken te verstrekken. De jaarstukken vormen een «algemene rapportage», die door zowel DNB als de AFM bij het toezicht wordt gebruikt. Om die reden worden de jaarstukken alleen aan de vergunningverlenende toezichthouder verstrekt. Voor beheerders, beleggingsinstellingen, beleggingsondernemingen en bewaarders is dat de AFM. Dit is in afdeling 3.3.4 van het Deel Gedragstoezicht geregeld. DNB en de AFM maken onderling afspraken over de uitwisseling van deze gegevens. Dit wordt geregeld in de bepalingen over samenwerking tussen de toezichthouders in afdeling 1.3.1 van het Algemeen deel.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de wijze van verstrekking (tweede lid). Hierbij zullen de mogelijkheden van elektronische verstrekking worden uitgebreid en verbeterd. De regels in de algemene maatregel van bestuur kunnen voor onderscheiden categorieën van financiële ondernemingen verschillend

zijn. Het derde lid ten slotte geeft DNB de bevoegdheid om ontheffing te verlenen van de rapportageverplichting. De formulering staat toe dat DNB slechts gedeeltelijk ontheffing verleent, bijvoorbeeld van de plicht om de jaarrekening te voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid.

Artikel 2:97

Op grond van artikel 5 van de BCCI-richtlijn is een accountant van een beheerder, een beleggingsinstelling, een beleggingsonderneming, een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar verplicht om omstandigheden waarvan hij kennis krijgt bij het onderzoek naar de jaarrekening of bij het verrichten van een andere wettelijke taak en die voor DNB van essentieel belang kunnen zijn, uit eigen beweging aan DNB te melden. Deze meldingsplicht is geïmplementeerd in de artikelen 12, vijfde lid, van de Wtb, zoals gewijzigd door het wetsvoorstel Wtb 2004, 11a, derde lid, van de Wte 1995, 30, vierde lid, van de Wtk 1992 en 72b van de Wtv 1993. In artikel 33b van de Wtn is de meldingsplicht voor de accountant van een natura-uitvaartverzekeraar geregeld. Artikel 2:97 verwerkt deze artikelen. Daarnaast geldt de meldingsplicht van artikel 2:97 voor de accountant van een clearinginstelling of een natura-uitvaartverzekeraar.

Artikel 2:97, eerste lid, noemt de omstandigheden van prudentiële aard die de accountant verplicht is aan DNB te melden. Het gaat om elke omstandigheid die in strijd is met de verplichtingen die dit deel aan een beheerder, beleggingsinstelling, beleggingsonderneming, clearinginstelling, kredietinstelling of verzekeraar oplegt of die het voortbestaan van deze financiële ondernemingen bedreigt. Daarbij zij opgemerkt dat de verplichting voor beheerders, beleggingsinstellingen en beleggingsondernemingen om de jaarrekening aan DNB te verstrekken anders dan voor clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars niet in dit deel, maar in afdeling 3.3.4. van het Deel Gedragstoezicht is opgenomen. Voor een toelichting hieromtrent wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2:96. Het tweede lid bevat algemene omstandigheden die een accountant moet melden en die niet specifiek prudentieel of gedragstypisch van aard zijn. Dit lid is alleen op clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars van toepassing. Voor de overige financiële ondernemingen bevatten de bepalingen over rapportage in afdeling 3.3.4 van het Deel Gedragstoezicht een vergelijkbare bepaling, alsmede een bepaling die de omstandigheden van gedragstypische aard bevat.

Het derde lid verklaart de meldingsplicht uit het eerste en tweede lid van overeenkomstige toepassing op de accountant die behalve de jaarrekening van de financiële onderneming ook de jaarrekening onderzoekt van een andere natuurlijke persoon of rechtspersoon waarmee de financiële onderneming in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur is verbonden. Omstandigheden als bedoeld in het eerste of tweede lid bij een dergelijke natuurlijke of rechtspersoon kunnen immers ook zwaarwegende gevolgen hebben voor de financiële onderneming. Het derde lid implementeert artikel 5, eerste lid, onderdeel b, van de BCCI-richtlijn, dat bepaalt dat de meldingsplicht ook rust op een accountant die de jaarrekening onderzoekt van een onderneming die uit een zeggenschapsband voortvloeiende nauwe banden heeft met de financiële onderneming. Artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de BCCI-richtlijn verstaat onder een zeggenschapsband een band die bestaat tussen een moederonderneming en een dochteronderneming, zoals bedoeld in artikel 1, eerste en tweede lid, van de zevende richtlijn nr. 83/349/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 13 juni 1983 betreffende de geconsolideerde jaarrekening (PbEG L 193) (richtlijn geconsolideerde jaarrekening), of een band van dezelfde aard tussen een

natuurlijke persoon of rechtspersoon en de financiële onderneming. Het oorspronkelijke artikel 1, eerste en tweede lid, van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening is geïmplementeerd in artikel 24a van Boek 2 van het BW. In de bestaande toezichtwetten wordt de zinsnede «uit een zeggenschapsband voortvloeiende nauwe banden» dan ook verwerkt door te verwijzen naar artikel 24a van Boek 2 van het BW, met dien verstande dat een financiële onderneming ook dochtermaatschappij kan zijn van een natuurlijke persoon of vennootschap. Richtlijn nr. 2003/51/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 2003 tot wijziging van de richtlijnen 78/660/EEG, 83/349/EEG, 86/635/EEG en 91/674/EEG van de Raad betreffende de jaarrekening en de geconsolideerde jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen, banken en andere financiële instellingen, en verzekeringsondernemingen (PbEU 178) wijzigt echter artikel 1, tweede lid, van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening in die zin dat een band tussen een moederonderneming en een dochteronderneming ook bestaat indien een onderneming een overheersende invloed of zeggenschap *kan uitoefenen* op een andere onderneming. Deze wijziging van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening is niet verwerkt in artikel 24a van Boek 2 van het BW, maar in Afdeling 13 van Titel 9 van Boek 2 van het BW. Om deze reden kan in artikel 2:97, derde lid, niet langer worden verwezen naar artikel 24a van Boek 2 van het BW en is ervoor gekozen het begrip «formele of feitelijke zeggenschapsstructuur met natuurlijke personen of rechtspersonen» te gebruiken. Voor dit begrip wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2:44.

Naast de informatie die de accountant op grond van de BCCI-richtlijn moet melden, is de accountant verplicht alle andere inlichtingen te verstrekken, die nodig zijn voor de uitoefening van het prudentieel toezicht. Dit geldt niet slechts indien DNB om inlichtingen vraagt. De accountant is verplicht uit eigen beweging inlichtingen te verstrekken. Deze informatieplicht is in de huidige toezichtwetten voor de accountant van beheerders, beleggingsinstellingen en beleggingsondernemingen (artikelen 12, zevende lid, van de Wtb en 11a, vijfde lid, van de Wte 1995) anders geregeld dan voor de accountant van kredietinstellingen en verzekeraars (artikelen 30, tweede lid, van de Wtk 1992, 33b j° 33a, eerste lid, van de Wtn en 72b j° 72a, eerste lid, van de Wtv 1993). Voor de eerstgenoemde accountant geldt een wettelijke informatieplicht, voor de laatstgenoemde een informatieplicht op grond van een tripartiete overeenkomst. Kredietinstellingen en verzekeraars zijn verplicht een tripartiete overeenkomst te sluiten met de accountant en DNB, op grond waarvan de accountant gemachtigd is DNB de door haar gewenste inlichtingen te verstrekken. Artikel 2:97 beoogt de regeling van de informatieplicht te stroomlijnen. In dit verband wordt voorgesteld om ook voor clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars een wettelijke informatieplicht voor accountants op te nemen. Dit maakt het sluiten van een tripartiete overeenkomst overbodig, hetgeen een administratieve lastenverlichting voor deze financiële ondernemingen betekent. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld over de ingevolge dit lid te verstrekken gegevens en de bij de inlichtingenverstrekking te volgen procedures. Daarbij wordt waar mogelijk aangesloten bij hetgeen in de huidige tripartiete overeenkomsten en in artikel 39 van het ontwerp Btb 2005 dienaangaande wordt bepaald.

Het vijfde lid verplicht DNB om de financiële onderneming, bedoeld in het eerste of tweede lid, in de gelegenheid te stellen om aanwezig te zijn bij het melden van omstandigheden of het verstrekken van andere inlichtingen door de accountant. Deze verplichting ziet op het mondeling melden van omstandigheden of verstrekken van inlichtingen.

Het is mogelijk dat een derde schade lijdt ten gevolge van een melding of de verstrekking van inlichtingen van de accountant aan DNB. Het zesde lid bepaalt dat de accountant in beginsel niet aansprakelijk is voor deze schade. Wordt de accountant aangesproken (bijvoorbeeld uit onrechtmatige daad of op grond van een vermeende toerekenbare tekortkoming in de nakoming van een verbintenis) dan kan hij zich op dit lid beroepen en is hij niet aansprakelijk voor de schade die eventueel uit een melding of het verstrekken van inlichtingen voortvloeit. Dat is slechts anders indien de gedupeerde aannemelijk kan maken dat de accountant in redelijkheid de omstandigheid niet had mogen melden of de inlichtingen niet had mogen verstrekken. Deze bepaling vloeit voort uit artikel 5, tweede lid, van de BCCI-richtlijn.

Artikel 2:98

Naast artikel 2:96 bevat artikel 2:98 een tweede belangrijke rapportageverplichting ter implementatie van artikel 8 van de richtlijn kapitaal-toereikendheid (voor beleggingsondernemingen en kredietinstellingen), de artikelen 39 en 40, vijfde lid, van de richtlijn banken (voor kredietinstellingen), artikel 13, eerste en tweede lid, van de richtlijn levensverzekeraars (voor levensverzekeraars) en artikel 19, eerste en tweede lid, van de eerste richtlijn schadeverzekeraars (voor schadeverzekeraars) te voldoen. Deze richtlijnbevestigingen zijn geïmplementeerd in de artikelen 11, eerste lid, van de Wte 1995, zoals uitgewerkt in de artikelen 23 van het Bte 1995 en 8, eerste, tweede en vijfde lid, van de Nadere regeling prudentieel toezicht effectenverkeer 2002, 55 van de Wtk 1992 en 72 en 72a van de Wtv 1993. Artikel 2:98 verwerkt deze artikelen. De rapportageverplichting van artikel 2:98 geldt ook voor clearinginstellingen en natuur-uitvaartverzekeraars (ter verwerking van de artikelen 33 en 33a van de Wtn).

Behalve de jaarstukken verstrekken beleggingsondernemingen, clearinginstellingen, kredietinstellingen en verzekeraars staten aan DNB. De staten bevatten gegevens omtrent de financiële positie («prudentiële» gegevens) van deze financiële ondernemingen die niet reeds uit de jaarstukken kunnen worden afgeleid, maar die DNB wel nodig heeft om het prudentieel toezicht adequaat te kunnen uitoefenen. Naast een rapportage op solobasis kan van een beleggingsonderneming, een clearinginstelling en een kredietinstelling met het oog op het toezicht op geconsolideerde basis tevens een geconsolideerde rapportage worden verlangd. De geconsolideerde balans vormt namelijk het uitgangspunt voor de berekening van de naar risico gewogen balansposten. Het tweede lid van artikel 2:98 bepaalt dat indien aan een financiële onderneming als bedoeld in het eerste lid, een ontheffing is verleend om te voldoen aan de solvabiliteits- of liquiditeitseisen, deze ondernemingen geen staten hoeven in te dienen. Afdeling 1.4.3 terzake de algemene inlichtingenbevoegdheid biedt DNB de mogelijkheid zich er desgewenst van te vergewissen dat de doeleinden van het solvabiliteits- en liquiditeits-toezicht anderszins worden bereikt. De rapportageverplichting voor verzekeraars is in een apart lid opgenomen, omdat het toezicht op verzekeraars voornamelijk op solobasis geschiedt en omdat aan verzekeraars geen algemene ontheffing kan worden verleend om te voldoen aan de solvabiliteits- en liquiditeitseisen. Beheerders, beleggingsinstellingen en bewaarders zijn niet verplicht om periodiek prudentiële rapportagestaten aan DNB te verstrekken. DNB voert het toezicht op deze financiële ondernemingen uit op basis van onder meer de jaarstukken.

In artikel 65 van de Wtv 1993 wordt van een levensverzekeraar binnen twee weken na het voor de eerste maal sluiten van een nieuw type levensverzekering opgave aan de PVK verlangd van de technische

grondslagen voor de berekening van het desbetreffende tarief en van de desbetreffende technische voorzieningen. In de praktijk wordt door levensverzekeraars ook opgave gedaan van wijzigingen in de technische grondslagen voor de berekening van zijn tarieven en van de technische voorzieningen. Deze bepaling is een uitvloeisel van de artikelen 21 en 34, tweede alinea, van de richtlijn levensverzekeraars. Artikel 35, vierde lid, van de Wtn is naar inhoud gelijk aan artikel 65 van de Wtv 1993. Artikel 35, vijfde lid, van de Wtn kent, in tegenstelling tot de Wtv 1993, een uitdrukkelijke bepaling voor wijzigingen. Ter verhoging van de efficiëntie en ter vermindering van de administratieve lasten is besloten deze opgaven niet meer te eisen vrijwel direct na het sluiten van een nieuw type verzekering, maar nog slechts eenmaal per jaar. Artikel 2:98, vierde lid, bepaalt daartoe dat de opgaven bij de staten worden gevoegd. In gevallen dat er door een levensverzekeraar of natura-uitvaartverzekeraar in één jaar meer dan één nieuwe levensverzekering of natura-uitvaartverzekering wordt ingevoerd, behoeft de informatie slechts eenmaal te worden toegezonden. Bovendien kunnen de opgaven voor de nieuwe typen verzekeringen dan door het meer routinematig karakter ervan efficiënter worden opgesteld.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld aan de inhoud en de modellen van de staten, en aan de wijze, de periodiciteit en de termijnen van de verstrekking. Tevens zal daarin worden bepaald welke staten moeten worden verstrekt en welke staten openbaar moeten worden gemaakt. Dit zal geschieden op een wijze die geen extra administratieve lasten met zich brengt voor de beleggingsonderneming, de clearinginstelling, de kredietinstelling of de verzekeraar. De regels in de algemene maatregel van bestuur kunnen voor onderscheiden categorieën financiële ondernemingen verschillend zijn. Dit biedt de benodigde flexibiliteit om te regelen dat financiële ondernemingen slechts de voor DNB noodzakelijke staten moeten indienen. DNB zal krachtens de algemene maatregel van bestuur de modellen van de staten vaststellen. Uit artikel 1:58 terzake de aanwijzingsbevoegdheid vloeit voort dat zij zo nodig aanwijzingen voor het invullen van deze modellen kan geven. Ook de modellen van de staten die nu een bijlage van het Besluit staten verzekeringsonderneming 1994 of het Besluit staten natura-uitvaartverzekeringsonderneming vormen, worden door DNB vastgesteld. De staten voor kredietinstellingen werden al door DNB vastgesteld en neergelegd in het Handboek Wtk. Bij het vaststellen van de inhoud en de modellen van de staten zal rekening worden gehouden met de informatie die DNB reeds uit de jaarstukken kan afleiden. Overlap in de informatie zou leiden tot een dubbele rapportageverplichting. Bezien zal worden welke informatie in de staten moet worden opgenomen en welke staten als overbodig uit het Handboek Wtk, het Besluit staten verzekeringsonderneming 1994 en het Besluit staten natura-uitvaartverzekeringsonderneming geschrapt kunnen worden. Daarnaast zullen de mogelijkheden van elektronische aanlevering van de staten worden uitgebreid en verbeterd. De periodiciteit van de verstrekking van de staten zal op een voor een adequaat prudentieel toezicht noodzakelijk minimum worden bepaald.

Om de betrouwbaarheid van de financiële gegevens in de staten te verzekeren, worden de staten van een clearinginstelling, een kredietinstelling of een verzekeraar net als de jaarrekening van tevoren periodiek door een accountant onderzocht en van een gewaarmerkte verklaring omtrent de getrouwheid voorzien. Opgemerkt zij dat de periodiciteit van de waarmerking niet noodzakelijkerwijs dezelfde is als de periodiciteit van de verstrekking, bedoeld in het eerste en derde lid. Deze verplichting in het zesde lid is overgenomen uit de artikelen 55 van de Wtk 1992 en 72a van de Wtv 1993. Voor beleggingsondernemingen geldt een dergelijke verplichting niet. DNB vraagt een verklaring van de accountant slechts indien twijfel bestaat over de betrouwbaarheid van de informatie. Met het

oog op de administratieve lasten is er voor gekozen deze praktijk te handhaven. Met betrekking tot het onderzoek en de waarmerking van de staten door de accountant worden regels bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gesteld. Het gaat daarbij om regels voor de periodiciteit van het onderzoek en de waarmerking door de accountant en om regels met betrekking tot de vraag welke staten in het onderzoek moeten worden betrokken. Zo behoeven maand- en kwartaalrapportages niet elke keer door een accountant te worden onderzocht.

Het zevende lid geeft DNB de bevoegdheid om een gehele of gedeeltelijke ontheffing te verlenen van de plicht om staten aan DNB te verstrekken. Deze bepaling is overgenomen uit artikel 30, derde lid, van de Wtk 1992, artikel 2, vierde lid, van het Besluit staten verzekeringsbedrijf 1994 en artikel 2, vierde lid, van het Besluit staten natura-uitvaartverzekeringsbedrijf. Met het oog op de stroomlijning in dit wetsvoorstel van de bepalingen uit de bestaande toezichtwetten is ervoor gekozen om de ontheffingsmogelijkheid voor alle in het eerste en derde lid genoemde financiële ondernemingen open te stellen. Dat betekent dat ook beleggingsondernemingen met zetel in Nederland een ontheffingsverzoek kunnen indienen bij DNB. Deze mogelijkheid is nu niet in de Nadere regeling prudentieel toezicht effectenverkeer 2002 opgenomen.

Om derden inzicht te bieden in de ontwikkelingen van het bankwezen publiceert DNB periodiek de belangrijkste gegevens uit de staten van kredietinstellingen met zetel in Nederland. Deze bepaling is overgenomen uit artikel 87 van de Wtk 1992. Hierbij moet worden gedacht aan de publicatie van geaggregeerde balansgegevens die uit de staten van kredietinstellingen kunnen worden afgeleid. Deze worden nu op kwartaalbasis en op jaarbasis gepubliceerd. Artikel 87 van de Wtk 1992 verwijst tevens naar de jaarrekening. Omdat de jaarrekening slechts eenmaal per jaar beschikbaar komt en de geaggregeerde balansgegevens op kwartaalbasis en op jaarbasis uit de staten kunnen worden ontleend, wordt in de praktijk geen gebruik gemaakt van de gegevens uit de jaarrekening. Om deze reden is ervoor gekozen nog slechts naar de gegevens uit de staten te verwijzen. Het vertrouwelijke karakter van de door de kredietinstellingen verstrekte gegevens wordt gewaarborgd. Indien DNB schriftelijke toestemming heeft ontvangen om gegevens die herleidbaar zijn tot afzonderlijke kredietinstellingen te publiceren, zijn de gegevens niet langer vertrouwelijk. Zie hiervoor ook de toelichting bij artikel 1:72 terzake de geheimhoudingsplicht. Voorheen gold voor DNB de verplichting om de gegevens in de Staatscourant te publiceren. Deze verplichting stamt reeds uit de Wet toezicht kredietwezen uit 1952 en doet geen recht aan de opkomst van nieuwe publicatiemiddelen, zoals het internet. DNB publiceert de gegevens momenteel zowel in de Staatscourant als op haar internetpagina. Door de formulering van dit artikel kan DNB desgewenst volstaan met publicatie van de gegevens op haar internetpagina.

Artikel 2:99

Artikel 2:99 verwerkt de artikelen 33, derde lid, van de Wtn en 72, derde lid, van de Wtv 1993. Voor verzekeraars bestaat één van de te verstrekken staten uit het actuariële verslag dat ter waarborging van de betrouwbaarheid door een actuaaris is gecontroleerd en van een gewaarmerkte verklaring is voorzien. De actuaaris controleert of de in het actuariële verslag genoemde voorzieningen met inachtneming van de in dat verslag vermelde gegevens correct zijn bepaald. Voor het bedrijf van levensverzekeraar of natura-uitvaartverzekeraar controleert hij tevens of de sterftevergelijking correct is weergegeven.

Artikel 2:100

Dit artikel bepaalt dat de actuaris van een verzekeraar aan DNB bij algemene maatregel van bestuur te bepalen inlichtingen verstrekt die DNB nodig heeft bij het prudentieel toezicht. Dit geldt niet slechts indien DNB om inlichtingen vraagt. De actuaris is verplicht om uit eigen beweging inlichtingen te verstrekken. Ter reductie van de administratieve lasten voor verzekeraars vervangt deze wettelijke informatieplicht de tripartiete overeenkomst die wordt voorgeschreven door de artikelen 33, derde lid, vijfde volzin, van de Wtn en 72, derde lid, vijfde volzin, van de Wtv 1993, evenals in artikel 2:97 met betrekking tot de tripartiete overeenkomst met de accountant. De van overeenkomstige toepassing verklaring van artikel 2:97, zesde lid, brengt mee dat de actuaris in beginsel niet aansprakelijk is voor de schade die een derde lijdt als gevolg van het verstrekken van inlichtingen aan DNB.

Artikel 2:101

Dit artikel verwerkt de artikelen 33c van de Wtn en 72c van de Wtv 1993 en betreft een ad hoc rapportageverplichting voor verzekeraars. Het biedt DNB de mogelijkheid van verzekeraars bijzondere opgaven te verlangen. Deze mogelijkheid is erop gericht om DNB op korte termijn en buiten de periodieke rapportages om, in het bezit te stellen van informatie indien dat nodig is voor een adequaat prudentieel toezicht in het geval zich een gebeurtenis voordoet die ernstige gevolgen heeft of kan hebben voor de financiële positie van verzekeraars. De regels met betrekking tot de inhoud en de modellen van de bijzondere opgaven en de wijze, de periodiciteit en de termijnen van de verstrekking, zullen in plaats van bij ministeriële regeling, zoals in de artikelen 33c, tweede lid, van de Wtn en 72c, tweede lid, van de Wtv 1993 is bepaald, bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden gesteld. Deze regels kunnen verschillend zijn voor onderscheiden categorieën verzekeraars. Gezien het doel van de bijzondere opgaven dienen de eisen aan de opgaven snel aan veranderende marktomstandigheden te kunnen worden aangepast. Mede daarom bepaalt DNB, binnen de in de algemene maatregel van bestuur gestelde grenzen, de periodiciteit en de termijnen, het te verstrekken aantal en de modellen van de opgaven. Ter waarborging van de betrouwbaarheid van de gegevens kan worden verlangd dat de bijzondere opgaven vergezeld gaan van een verklaring van de actuaris of accountant.

Artikel 2:102

Dit artikel komt overeen met artikel 74 van de Wtv 1993 en beoogt DNB inzicht te bieden in de omvang van de dienstverrichting en de vestigingsactiviteiten. Het vierde lid geeft uitwerking aan artikel 44, tweede lid, van de derde richtlijn schadeverzekeraars en artikel 49 van de richtlijn levensverzekeraars. Binnen zes maanden na afloop van het boekjaar moeten levensverzekeraars en schadeverzekeraars bij DNB opgave doen van de vanuit vestigingen in Nederland of andere lidstaten gesloten levensverzekeringen of schadeverzekeringen. Op verzoek van een toezichthoudende instantie van de lidstaat waarin de vestiging zich bevindt of waarnaar in het kader van dienstverrichting levensverzekeringen of schadeverzekeringen zijn gesloten, legt DNB de gegevens over. De toezichthoudende instantie van de lidstaat oefent als gevolg van het «land-van-herkomstbeginsel» zelf geen toezicht uit op vestigingen van verzekeraars met zetel in Nederland en heeft daarom geen direct inzicht in de marktverhoudingen. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud, de modellen en de wijze van verstrekking van de opgaven. Hierin zal onder meer worden geregeld hetgeen ten aanzien van de inhoud van de opgaven thans op

wetsniveau is geregeld in artikel 74, eerste lid, tweede en derde volzin, en tweede lid, tweede volzin van de Wtv 1993.

Artikel 2:103

In dit artikel is artikel 36 van de Wtk 1992 verwerkt. Banken met zetel in een andere lidstaat die een bijkantoor in Nederland hebben, moeten in Nederland een afzonderlijke boekhouding voeren zodat DNB het liquiditeitstoezicht adequaat kan uitoefenen. Het liquiditeitstoezicht op banken is niet geharmoniseerd in de Europese Unie. Om die reden staan bijkantoren in Nederland van banken in een andere lidstaat ondanks hun Europees paspoort niet onder liquiditeitstoezicht in het land van de zetel, maar in Nederland. Door de norm te richten tot banken worden elektronischgeldinstellingen van de reikwijdte van dit artikel uitgesloten. In de richtlijn elektronisch geld is een bepaling opgenomen inzake de liquiditeit van een elektronischgeldinstelling (artikel 5). Het liquiditeitsstoezicht op elektronischgeldinstellingen is in Europees verband wel geharmoniseerd. Om die reden houdt DNB ingevolge artikel 2:89 geen liquiditeitstoezicht op bijkantoren van elektronischgeldinstellingen met zetel in een andere lidstaat.

Artikel 2:104

Artikel 2:104 verwerkt artikel 37 van de Wtk 1992. Banken met zetel in een andere lidstaat die een bijkantoor in Nederland hebben, moeten de jaarrekening, waarin de financiële gegevens van het bijkantoor zijn opgenomen, en het jaarverslag aan DNB verstrekken. Deze rapportageverplichting dient ertoe DNB van voldoende informatie te voorzien om adequaat liquiditeitstoezicht te kunnen uitoefenen op deze bijkantoren. Ten behoeve van de transparantie is ervoor gekozen de te verstrekken stukken expliciet te noemen in plaats van te verwijzen naar de Handelsregisterwet 1996, zoals in artikel 37 van de Wtk 1992. In andere lidstaten is de geconsolideerde jaarrekening niet altijd zoals in Nederland een onderdeel van de definitie van «jaarrekening». Daarom eist het eerste lid in tegenstelling tot artikel 2:96, eerste lid, expliciet de verstrekking van de geconsolideerde jaarrekening. Bovendien eist het derde lid dat de verstrekte jaarrekening wordt voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid die banken met zetel in een andere lidstaat op grond van richtlijn nr. 86/635/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 8 december 1986 betreffende de jaarrekening en de geconsolideerde jaarrekening van banken en andere financiële instellingen (PbEG L 372) moeten laten opmaken. Deze eis vormt het equivalent van de eis tot indiening van de overige gegevens uit artikel 2:96, eerste lid. Andere lidstaten kennen geen verplichting tot het toevoegen van de overige gegevens aan de jaarrekening en het jaarverslag. In plaats daarvan kan worden volstaan met de verstrekking van de verklaring omtrent de getrouwheid. De verklaring omtrent de getrouwheid kan worden afgegeven door een accountant of door een deskundige die op grond van het recht van de lidstaat waar de bank haar zetel heeft, bevoegd is de jaarrekening te onderzoeken. Op een Nederlandse accountant die de jaarrekening van een bank met zetel in een andere lidstaat onderzoekt is ingevolge de BCCI-richtlijn artikel 2:97 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 2:105

Deze bepaling is gebaseerd op artikel 55, eerste lid, laatste volzin, van de Wtk 1992. DNB kan een bijkantoor in Nederland van een bank met zetel in een andere lidstaat verzoeken om staten als bedoeld in artikel 2:98 te verstrekken. Dit beoogt DNB in staat te stellen om adequaat liquiditeitsstoezicht uit te oefenen op een dergelijk bijkantoor. Het «land-van-

herkomstbeginsel» staat deze bepaling niet in de weg, omdat het liquiditeitstoezicht op banken in de Europese Unie niet is geharmoniseerd. Met het oog op de administratieve lasten voor de bedoelde bijkantoren, geldt de rapportageverplichting slechts indien DNB hierom verzoekt. Op grond van artikel 2:104 krijgt DNB al de jaarrekening en de geconsolideerde jaarrekening. Alleen indien DNB gegevens nodig heeft, die niet uit de jaarstukken blijken, verzoekt zij om de verstrekking van staten die nodig zijn voor de uitoefening van het liquiditeitstoezicht. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:98.

Artikel 2:106

Artikel 2:106 verwerkt artikel 114 van de Wtv 1993. Het ziet op de situatie dat een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat een bijkantoor heeft in een staat die geen lidstaat is. Indien dit bijkantoor ingevolge artikel 2:16 uit hoofde van het verrichten van diensten naar Nederland verzekeringen sluit, is de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar gehouden DNB opgave te doen van deze verzekeringen. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:102.

Artikel 2:107

De inhoud van dit artikel komt overeen met artikel 99 van de Wtv 1993. Levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, die hun bedrijf uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland moeten het boekjaar gelijk laten lopen met het kalenderjaar, tenzij een ontheffing van DNB is verkregen.

Artikel 2:108

In deze bepaling worden de artikelen 43 van de Wtk 1992 en 97 van de Wtv 1993 overgenomen. Kredietinstellingen, levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is met een bijkantoor in Nederland, voeren in Nederland een afzonderlijke boekhouding. Deze eis stelt DNB in staat adequaat prudentieel toezicht te houden op deze bijkantoren.

Artikel 2:109

Artikel 2:109 bevat een belangrijke rapportageverplichting voor kredietinstellingen, levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is die een bijkantoor in Nederland hebben. Het artikel verwerkt de artikelen 44 van de Wtk 1992 en 100, zevende lid, en 101 van de Wtv 1993. De bepaling is analoog aan artikel 2:96. Binnen zes maanden na afloop van het boekjaar moeten de (enkelvoudige en/of geconsolideerde) jaarrekening en het jaarverslag worden verstrekt aan DNB. De jaarrekening dient te zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid of een daarmee overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant of door een deskundige die ingevolge het recht van de staat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, bevoegd is de jaarrekening te controleren. Op de accountant, bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het BW, die de jaarrekening onderzoekt van een financiële onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is, zijn de meldings- (ingevolge de BCCI-richtlijn) en informatieplicht van artikel 2:97 van overeenkomstige toepassing. In afwijking van artikel 2:96 hoeven financiële ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is en een bijkantoor in Nederland hebben niet de overige gegevens aan DNB te verstrekken, omdat andere landen niet altijd de verplichting kennen om de in artikel 392 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek genoemde overige gegevens op te maken en openbaar te maken. Om die reden wordt

volstaan met de verplichting de jaarrekening te voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden de regels met betrekking tot de wijze van de verstrekking van de jaarrekening, de geconsolideerde jaarrekening en het jaarverslag uitgewerkt. De verstrekking mag elektronisch geschieden.

Artikel 2:110

Artikel 2:110 verklaart de meldingsplicht, voor zover het gaat om de prudentiële omstandigheden, en de informatieplicht van artikel 2:97 van overeenkomstige toepassing op de accountant, bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het BW, van een beleggingsonderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is. Dit artikel verwerkt artikel 11a, zevende lid, van de Wte 1995 gedeeltelijk. Uit afdeling 3.3.4 van het Deel Gedragstoezicht volgt dat de accountant omstandigheden van algemene of gedragstypische aard ten aanzien van beleggingsondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is aan de AFM moet melden.

Artikel 2:111

In deze bepaling zijn de artikelen 11, eerste lid, van de Wte 1995, zoals uitgewerkt in de artikelen 23 van het Bte 1995 en 8, eerste, tweede en vijfde lid, van de Nadere regeling prudentieel toezicht effectenverkeer 2002, 55 van de Wtk 1992 en 100 en 100a van de Wtv 1993 verwerkt. Beleggingsondernemingen, kredietinstellingen, levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, verstrekken staten aan DNB. Verwezen wordt naar de toelichting bij de artikelen 2:98 en 2:99. In artikel 2:111 is uitdrukkelijk bepaald dat de staten zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid of een daarmee overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant of een deskundige die daartoe ingevolge het recht van de staat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, bevoegd is. Indien de staten door een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het BW worden onderzocht, is ingevolge de BCCI-richtlijn artikel 2:97 op hem van toepassing. Dit volgt uit het van overeenkomstige toepassing verklaren van artikel 2:98, zesde lid. De laatste volzin van het tweede lid vloeit voort uit artikel 51, vierde lid, van de richtlijn levensverzekeraars.

Artikel 2:112

Dit artikel verklaart ter verwerking van artikel 100, derde lid, van de Wtv 1993 de informatieplicht van artikel 2:100 van overeenkomstige toepassing op een actuaaris die het actuariale verslag onderzoekt van een Nederlands bijkantoor van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:113

Artikel 2:113 verwerkt artikel 100b van de Wtv 1993. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:101.

Artikel 2:114

Dit artikel neemt de artikelen 102 en 119 van de Wtv 1993 over. In afwijking van artikel 2:102 gaat het in het eerste tot en met derde lid uitsluitend om gegevens over alle door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is vanuit zijn bijkantoren in Nederland uit hoofde van het verrichten van diensten gesloten levensverzekeringen of schadeverzekeringen naar andere lidstaten (op grond van artikel 2:34). Hierdoor kunnen de toezichthou-

dende instanties van andere lidstaten inzicht krijgen in de ontwikkeling van de marktverhoudingen en wijzigingen die zich voordoen binnen de branches. Zie verder de toelichting bij artikel 2:102. Het vierde lid verklaart artikel 2:106 van overeenkomstige toepassing op levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, die vanuit een in een dergelijke staat gelegen bijkantoor diensten verrichten naar Nederland.

Artikel 2:115

De boekhoudverplichting van artikel 2:95 is ook van toepassing op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat, die zijn bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland. Hiermee wordt artikel 32 van de Wtn verwerkt.

Artikel 2:116

Ter verwerking van de artikelen 33, zevende lid, 34 en 48 van de Wtn zijn de artikelen 2:103 en 2:109 betreffende het voeren van een afzonderlijke boekhouding en het verstrekken van de jaarstukken aan DNB ook van toepassing op natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat die een bijkantoor in Nederland hebben. Dezelfde verplichtingen gelden voor clearinginstellingen met zetel in een niet-aangewezen staat met een bijkantoor in Nederland. Het tweede lid bepaalt dat herverzekeraars met zetel buiten Nederland die hun bedrijf uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland verplicht zijn hun jaarstukken aan DNB te verstrekken. Deze verplichting is overgenomen uit artikel 14 van de Wtv 1993.

Artikel 2:117

Artikel 2:117 verklaart de meldingsplicht, voor zover het gaat om de prudentiële omstandigheden, en de informatieplicht van artikel 2:97 van overeenkomstige toepassing op de accountant, bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het BW, van een beheerder of een niet-icbe-beleggingsinstelling met zetel buiten Nederland. Dit artikel verwerkt artikel 12, vijfde tot en met zevende lid, van de Wtb, zoals gewijzigd door het wetsvoorstel Wtb 2004, gedeeltelijk. In afdeling 3.3.4 van het Deel Gedragstoezicht worden omstandigheden van algemene of gedrags-typische aard op accountants van beheerders en niet-icbe-beleggingsinstellingen met zetel buiten Nederland van overeenkomstige toepassing verklaard.

Artikel 2:118

De plicht om staten aan DNB te verstrekken, geldt ook voor bijkantoren van clearinginstellingen en natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat. In dit artikel worden de artikelen 33, 33a, 33b en 35, vierde lid, van de Wtn verwerkt. Uitdrukkelijk is bepaald dat de jaarrekening is voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid of een daarmee overeenkomende verklaring, afgegeven door een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het BW of een deskundige die daartoe bevoegd is volgens het recht van de staat waar de clearinginstelling of natura-uitvaartverzekeraar haar onderscheidenlijk zijn zetel heeft. Indien de staten door een accountant worden onderzocht, is artikel 2:97 op hem van toepassing, omdat artikel 2:98, zesde lid, van overeenkomstige toepassing wordt verklaard.

Artikel 2:119

Dit artikel verklaart ter verwerking van artikel 33, derde lid, van de Wtn de informatieplicht van artikel 2:100 van overeenkomstige toepassing op een actuaris die het actuariële verslag van een Nederlands bijkantoor van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat onderzoekt.

Artikel 2:120

Dit artikel verwerkt artikel 33c van de Wtn. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:101.

Artikel 2:121

Artikel 2:121 verwerkt artikel 50 van de Wtn. Natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat die in het kader van het verrichten van diensten naar Nederland natura-uitvaartverzekeringen sluiten, moeten hiervan opgave doen bij DNB. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de inhoud, de modellen en de wijze van verstrekking van de opgaven.

Artikel 2:122

In afdeling 2.3.10 worden de artikelen 12, tiende lid, van het wetsvoorstel Wtb 2004, 16 tot en met 18 van de Wte 1995, 23 tot en met 27 van de Wtk 1992, 81 tot en met 85 van de Wtn en 175 tot en met 177 van de Wtv 1993 opgenomen. Met deze afdeling wordt het zogenaamde stelsel van de verklaringen van geen bezwaar (vvgb) uit de huidige toezichtwetten in dit wetsvoorstel opgenomen. De bepalingen in deze afdeling dienen ter implementatie van Europese richtlijnen. Verschillende Europese richtlijnen stellen regels ten aanzien van gekwalificeerde deelnemingen en bevatten bepalingen die ertoe dienen dat de bevoegde autoriteiten continu op de hoogte worden gehouden omtrent gekwalificeerde deelnemingen. Op grond van deze Europese richtlijnen dient een ieder die voornemens is een gekwalificeerde deelneming in een beleggingsonderneming, een icbe-beheerder, een kredietinstelling of een verzekeraar aan te houden, te vergroten zodanig dat bepaalde percentages worden bereikt of overschreden dan wel af te stoten of te verkleinen, de bevoegde autoriteiten daarvan vooraf in kennis te stellen. Na deze kennisgeving hebben de bevoegde autoriteiten drie maanden de tijd om zich te verzetten tegen de voorgenomen deelneming, indien zij, *gelet op de noodzaak een gezonde en prudente bedrijfsvoering van de betrokken financiële onderneming waarin wordt deelgenomen te garanderen*, niet overtuigd zijn van de geschiktheid van de verwerfer van de gekwalificeerde deelneming. De bevoegde autoriteiten dienen zich zowel bij de vergunningverlening als doorlopend te vergewissen van de geschiktheid van de houders respectievelijk de verwerfer van een gekwalificeerde deelneming. De bepaling uit de richtlijnen dat de bevoegde autoriteiten geen vergunning verlenen indien zij niet overtuigd zijn van de geschiktheid van de houders van gekwalificeerde deelnemingen is in het Algemeen deel opgenomen. Op grond van artikel 1:82 wordt geen vergunning verleend, indien op grond van artikel 2:122 geen vvgb is verleend aan de houders van gekwalificeerde deelnemingen in een vergunningplichtige financiële onderneming dan wel de mededeling, bedoeld in artikel 2:136, vierde lid, niet is gedaan.

Het voorgestelde artikel 2:122, eerste lid, is naar inhoud gelijk aan de artikelen 12 van het wetsvoorstel Wtb 2004, 16, eerste lid, van de Wte 1995, 24, eerste lid, van de Wtk 1992, 82, eerste lid, van de Wtn en 175,

eerste lid, van de Wtv 1993. Artikel 2:122, eerste lid, is gebaseerd op de artikelen 16, eerste lid, van de richtlijn banken, 5 sexies van de richtlijn beleggingsinstellingen, 9 van de richtlijn markten voor financiële instrumenten, 15 van de derde richtlijn schadeverzekeraars en 15 van de richtlijn levensverzekeraars.

Op grond van artikel 2:122, eerste lid, dient een ieder die een gekwalificeerde deelneming wil houden, verwerven of vergroten in een bank, een beleggingsonderneming, een icbe-beheerder of een verzekeraar, een vvgb te bezitten van DNB. De redactie van artikel 2:122 wijkt af van die van de bovengenoemde artikelen uit de huidige toezichtwetten. In artikel 2:122 worden de huidige verboden in een artikellid samengevoegd. Verder is in het tweede lid bepaald dat de vvgb-aanvraag bij DNB dient te worden ingediend. De huidige artikelen uit de toezichtwetten bevatten daarnaast ook andere bepalingen. Deze bepalingen komen niet in het voorgestelde artikel 2:122 terug, maar worden in deze afdeling in aparte artikelen opgenomen. Zo zijn de weigeringsgronden alsmede de gevolgen van het niet in acht nemen van het verbod in de artikelen 2:124, tweede lid, 2:127 en 2:128 respectievelijk in 2:132 opgenomen. De bepaling over de beslistermijn (13 weken) voor de vvgb-procedure komt niet terug in dit deel, nu deze bepaling generiek in het Algemeen deel is opgenomen.

Artikel 2:122, tweede lid, eerste volzin, bepaalt dat een vvgb-aanvraag bij DNB wordt ingediend. Dit geldt ingevolge het tweede lid ook voor de aanvragen van een vvgb voor de handelingen, bedoeld in artikel 2:124, waarop de Minister van Financiën beslist. Artikel 2:122, tweede lid, eerste volzin en derde lid, verwerkt onder meer de huidige artikelen 26, eerste lid, van de Wtk 1992, 86, eerste lid, van de Wtn en 176, eerste en derde lid, van de Wtv 1993. De bevoegdheid om te beslissen op een aanvraag van een vvgb is in deze afdeling rechtstreeks aan DNB toegekend, voor die gevallen waarin DNB (en de PVK) dat voorheen namens de Minister van Financiën deed. Dit betekent dat de thans in het mandaatbesluit artikelen 26, 90b en 90c van de Wet toezicht kredietwezen 1992 (Stcrt. 2003, 247), het mandaatbesluit artikelen 84, 93b en 93c van de Wet toezicht natuura-uitvaartverzekeringsbedrijf (Stcrt. 2003, 247) en het mandaatbesluit artikelen 176, 188b en 188c van de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993 (Stcrt. 2003, 246) opgenomen taakverdeling tussen de Minister van Financiën en DNB in deze afdeling op het niveau van de wet wordt opgenomen.

Artikel 2:122, tweede lid, bevat een wijziging ten opzichte van de huidige situatie in die zin dat het toezicht op gekwalificeerde deelnemingen in zijn geheel bij DNB komt te rusten, met uitzondering van de gevallen waarin de Minister van Financiën bevoegd is. De AFM komt derhalve geen taak toe bij het toezicht op gekwalificeerde deelnemingen in beleggingsondernemingen en icbe-beheerders. De reden hiervoor is dat de toetsingsgronden voor gekwalificeerde deelnemingen overwegend prudentiële aspecten kennen. Aangezien bij de toetsing van gekwalificeerde deelnemingen gedragsaspecten geen rol spelen, wordt voorgesteld het toezicht op gekwalificeerde deelnemingen in icbe-beheerders en beleggingsondernemingen ook bij DNB te leggen (zie ook het algemeen deel van de toelichting bij deze nota van wijziging). Dit betekent dat DNB de vvgb's voor gekwalificeerde deelnemingen in icbe-beheerders en beleggingsondernemingen zal verlenen. Aangezien in het kader van de vergunningaanvraag van een icbe-beheerder of een beleggingsonderneming de aanvrager van een vvgb zich tot DNB moet wenden, terwijl de vergunningaanvraag door de betreffende financiële onderneming bij de AFM wordt ingediend, wordt in het tweede lid, tweede volzin, de mogelijkheid geboden dat in die situatie de vvgb-aanvraag voor een gekwalificeerde deelneming in een icbe-beheerder dan wel in een

beleggingsonderneming, ook bij de AFM wordt ingediend. Hierbij fungeert de AFM enkel als doorgeefluik voor door DNB te verlenen vvgb's. De AFM is op grond van artikel 2:3 van de Awb verplicht de aanvraag van de vvgb door te zenden aan DNB. DNB zendt haar beslissing op de vvgb-aanvraag op haar beurt terug aan de AFM die de beschikking aan de aanvrager verzendt (artikel 2:132, eerste lid, tweede volzin). Uiteraard kan de aanvraag op grond van het tweede lid, eerste volzin, ook gewoon bij DNB worden ingediend. In alle andere situaties wordt de aanvraag van een vvgb, ook in de gevallen waarin de Minister van Financiën beslist, bij DNB ingediend.

Aangezien in de preventieve fase de vvgb-procedure parallel verloopt aan de vergunningprocedure van icbe-beheerders en beleggingsondernemingen zullen DNB en de AFM op informele wijze over en weer contact met elkaar houden teneinde, gelet op het belang van de aanvragers, de behandeling van de aanvragen in praktische zin zo voortvarend mogelijk te doen verlopen. Nu de AFM op grond van artikel 1:82 geen vergunning mag verlenen zolang geen vvgb is verleend aan de vvgb-plichtige(n) en voor beide procedures een beslistermijn van 13 weken geldt, wordt aanbevolen dat de aanvrager van een vvgb en de aanvrager van een vergunning voor een beleggingsonderneming of een icbe-beheerder zoveel mogelijk rekening houden met elkaars belangen en de onderlinge afhankelijkheid van beide procedures. Om een snelle beslissing op de vergunningaanvraag te verkrijgen is wenselijk dat de aanvrager van een vergunning en de aanvrager van de vvgb tijdig de aanvragen indienen opdat de beslistermijnen zoveel mogelijk parallel lopen. Overigens laat dit onverlet dat de AFM de beslissing op een vergunningaanvraag kan aanhouden zolang DNB nog geen beslissing heeft genomen op een vvgb-aanvraag. Dit is geregeld in afdeling 1.6.1.

Artikel 2:123

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 23, eerste en zesde lid, van de Wtk 1992. Op grond van artikel 23, eerste lid, van de Wtk 1992 dient een bank een vvgb van DNB of de Minister van Financiën te hebben verkregen alvorens de in het artikel genoemde handelingen mogen worden verricht. Met artikel 2:123, eerste lid, onderdeel c, wordt tevens artikel 51 van de richtlijn banken geïmplementeerd. Laatstgenoemd artikel bevat bepalingen over gekwalificeerde deelnemingen van banken in niet-financiële ondernemingen. Artikel 51 van de richtlijn banken bepaalt welke deelnemingen een bank mag hebben in genoemde ondernemingen en geeft regels voor de omvang van die deelnemingen. Deze vereisten worden opgenomen bij of krachtens de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in het voorgestelde vierde lid. Dit vierde lid is nieuw ten opzichte van artikel 23 van de Wtk 1992. Onder de Wtk 1992 waren de regels uit artikel 51 van de richtlijn banken omtrent de omvang van de gekwalificeerde deelnemingen opgenomen in de Circulaire van het Ministerie van Financiën en De Nederlandsche Bank N.V. van 27 april 1993 omtrent het beleid ten aanzien van deelnemingen van kredietinstellingen in niet-financiële ondernemingen (Stcrt. 1993, 83). In de systematiek van dit wetsvoorstel worden deze regels geïmplementeerd bij of krachtens algemene maatregel van bestuur.

De onderdelen b en c van artikel 2:123, eerste lid, zijn als artikel 23, eerste lid, onderdelen b en c door de Wet vereenvoudiging vvgb-stelsel in de Wtk 1992 ingevoegd. Om het vvgb-stelsel te vereenvoudigen en efficiënter te maken, voorziet de Wet vereenvoudiging vvgb-stelsel onder andere in: (1) het ophogen van de minimumgrens waarop gekwalificeerde deelnemingen in banken en in beleggingsondernemingen worden getoetst naar 10 procent of meer; (2) de introductie van een systeem van

vaste bandbreedtes; (3) de koppeling van de vvgb-plicht voor deelnemingen *door* banken aan het economische risico van de deelneming; (4) het wettelijk expliciteren van de mogelijkheid om zogenaamde paraplu-vvgb's af te geven voor middellijke deelnemingen *door* banken; en (5) de vervanging van het toetsingscriterium «ongewenste ontwikkeling van het kredietwezen/verzekeringswezen» door het nieuwe toetsingscriterium «ongewenste ontwikkeling van de financiële sector». Met de Wet vereenvoudiging vvgb-stelsel is ook de éénprocentsdrempel in artikel 23, eerste lid, onderdelen b en c, van de Wtk 1992 geïntroduceerd. Voorgesteld wordt deze éénprocentsdrempel over te nemen in de onderdelen b en c en ook op te nemen voor de overname door een bank van de activa en passiva van een andere onderneming of instelling en voor een fusie van een bank met een andere onderneming of instelling (eerste lid, onderdelen d en e). De invoeging van de éénprocentsdrempel heeft als doel dat in minder gevallen dan thans het geval is een vvgb moet worden aangevraagd. Alleen in die gevallen waarvan de toezichtpraktijk van DNB heeft uitgewezen dat sprake is van significante bedrijfseconomische risico's voor de deelnemende bank, geldt een vvgb-plicht. De vrijstelling voor deelnemingen van banken in kasgeldvennootschappen (derde lid) wordt eveneens mogelijk gemaakt door de Wet vereenvoudiging vvgb-stelsel. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke middelen tot de liquide middelen in de zin van dit artikellid mogen worden gerekend.

Artikel 23, tweede lid, van de Wtk 1992 (weigeringgronden) is verwerkt in artikel 2:124, tweede lid, en in het hierna voorgestelde artikel 2:128. Artikel 23, derde lid, van de Wtk 1992 is terug te vinden in artikel 2:131, eerste lid. Artikel 23, vierde en vijfde lid, van de Wtk 1992 komt niet als zodanig terug, aangezien DNB door het geven van een aanwijzing op grond van artikel 1:58 eenzelfde resultaat als in artikel 13, vierde en vijfde lid, van de Wtk 1992 kan bewerkstelligen. Het tweede lid (dat artikel 26, tweede lid, van de Wtk 1992 vervangt) bepaalt dat de aanvraag van een vvgb bij DNB wordt ingediend. Dit geldt ook voor de gevallen waarin de Minister van Financiën, op advies van DNB, op de aanvraag beslist. DNB zendt een aanvraag van een vvgb waarop de Minister van Financiën beslist, vergezeld van haar advies, door aan de Minister van Financiën.

De inhoud van het voorgestelde vijfde lid is nieuw. In beginsel geldt dat bij het vestigen van een pandrecht op een aandeel het stemrecht verbonden aan het aandeel toekomt aan de pandgever en niet aan de pandhouder (de bank). In bepaalde gevallen kan het stemrecht echter wel toekomen aan de pandhouder. Indien hiermee wordt voldaan aan het vereiste van het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van ten minste 10 procent van de stemrechten door de bank zou een vvgb moeten worden aangevraagd. Om te voorkomen dat het nodig is om een vvgb aan te vragen is in dit lid opgenomen dat onder het begrip «gekwalificeerde deelneming» zoals bedoeld in het eerste lid, onderdelen b en c, niet vallen de stemrechten op aandelen waarop een bank een pandrecht heeft verkregen. Bij het bepalen of sprake is van het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van ten minste 10 procent van de stemrechten door een bank in een onderneming of instelling zullen deze stemrechten derhalve niet worden meegenomen.

Artikel 2:124

Verwezen wordt naar hoofdstuk 3 van het algemeen deel van de toelichting bij deze nota van wijziging (inhoudelijke vernieuwingen) alsmede naar de toelichting op de artikelen 2:122 en 2:123. Het voorgestelde artikel 2:124, eerste lid, bepaalt in welke gevallen de Minister van Financiën beslist op een vvgb-aanvraag. De verhouding DNB (en de PVK)

en Minister van Financiën¹ is, zoals hierboven vermeld, thans geregeld in de mandaatbesluiten genoemd in de toelichting op artikel 2:122. Voorgesteld wordt deze verhouding op het niveau van de wet tot uitdrukking te laten komen.

Het tweede lid geeft aan op grond waarvan de Minister van Financiën een vvgb niet verleent. Reden daarvoor kan zijn dat de deelneming of fusie, waarbij twee of meer van de vijf grootste Nederlandse banken en/of verzekeraars zijn betrokken, kan leiden tot een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector (zie voor een toelichting hierop het algemeen deel van de toelichting bij deze nota van wijziging). Ook verleent de Minister van Financiën geen vvgb, indien naar het oordeel van DNB geen vvgb dient te worden verleend op grond van de overwegingen genoemd in de artikelen 2:127, aanhef, onderdeel a of b, of 2:128, aanhef, onderdeel a of b.

Het derde lid bepaalt dat de Minister van Financiën indien hij krachtens artikel 2:124 een vvgb verleent, ook de bevoegdheden heeft die DNB heeft terzake van de naleving van het bepaalde in deze afdeling.

In dit artikel wordt gesproken over de vijf grootste verzekeraars met zetel in Nederland. In de huidige marktverhoudingen zijn dat de vijf grootste levensverzekeraars.

Artikel 2:125

Dit artikel strekt tot verwerking van artikel 16, tweede lid, van de Wte 1995. Artikel 16, tweede lid, van de Wte 1995 bepaalt dat voor handelingen waarvoor op grond van de Wtk 1992 een vvgb is verleend geen vvgb op grond van de Wte 1995 is vereist. Hetzelfde geldt voor handelingen waarvoor ingevolge artikel 23, eerste lid, onderdelen b en c, van de Wtk 1992 geen vvgb behoeft te worden verkregen (indien zij onder de éénprocentdrempel vallen). Met artikel 2:125 is niet beoogd wijzigingen in de huidige situatie aan te brengen.

Op grond van het eerste lid hoeft een bank of een andere onderneming die een vvgb heeft verkregen voor een deelneming in een bank op grond van artikel 2:122, onderdeel a, geen vvgb meer aan te vragen voor een deelneming in de beleggingsonderneming (deze situatie ziet op een deelneming in een bankbeleggingsonderneming). Hetzelfde geldt voor een bank die een vvgb heeft verkregen op grond van artikel 2:123, eerste lid, voor een deelneming in een beleggingsonderneming. Deze bank hoeft niet nog eens een vvgb aan te vragen op grond van artikel 2:122, onderdeel c, voor de deelneming in de beleggingsonderneming.

Het tweede lid bepaalt dat eveneens geen vvgb is vereist voor een deelneming van een bank in een beleggingsonderneming als op grond van artikel 2:123, onderdeel b of c, geen vvgb-plicht geldt voor de deelnemende bank omdat de daar genoemde éénprocentdrempel niet wordt bereikt.

Artikel 2:126

In dit artikel is geëxpliciteerd dat de betrouwbaarheid van de aanvrager en van de houder van een vvgb buiten twijfel dient te staan indien deze op grond van zijn gekwalificeerde deelneming daadwerkelijk het beleid zou kunnen of zou bepalen of mede bepalen van de financiële onderneming, bedoeld in artikel 2:122. Verder is daarin bepaald dat indien een beleidsbepaler of mede beleidsbepaler van een financiële onderneming reeds is of wordt beoordeeld op betrouwbaarheid in het kader van de vergunningprocedure van die onderneming en die beleidsbepaler of mede beleidsbepaler ook vvgb-plichtig is, DNB niet ook uit hoofde van dit artikellid de beleidsbepaler of mede beleidsbepaler als vvgb-plichtige beoordeelt op

¹ Bij gekwalificeerde deelnemingen in icbe-beheerders en beleggingsondernemingen is de bevoegdheid om te beslissen op een vvgb-aanvraag in de wet aan de Minister van Financiën geattribueerd en vervolgens is deze bevoegdheid in een algemene maatregel van bestuur aan de Autoriteit Financiële Markten opgedragen. Dit betekent dat de Minister van Financiën geen vvgb's afgeeft voor deelnemingen in icbe-beheerders en beleggingsondernemingen.

betrouwbaarheid. Dit betekent dat indien de AFM op grond van het Deel Gedragstoezicht in het kader van de vergunningverlening aan een icbe-beheerder of een beleggingsonderneming, de beleidsbepaler of mede beleidsbepaler van die beheerder of beleggingsonderneming beoordeelt op betrouwbaarheid en deze beleidsbepaler of mede beleidsbepaler tevens vvgb-plichtig is, DNB dient uit te gaan van de door de AFM te beoordelen betrouwbaarheid van die beleidsbepaler of mede beleidsbepaler/vvgb-plichtige. Verder is ter vermindering van de administratieve lasten bepaald dat een aanvrager van een vvgb van wie is vastgesteld dat zijn betrouwbaarheid buiten twijfel staat niet opnieuw wordt beoordeeld op betrouwbaarheid, zolang niet een wijziging in de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding tot een nieuwe beoordeling geeft.

Artikel 2:127

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 16, vierde lid, van de Wte 1995, 24, tweede lid, van de Wtk 1992, 82, tweede lid, van de Wtn en 175, tweede lid, van de Wtv 1993 en bevat de weigeringsgronden van DNB bij de toetsing van een gekwalificeerde deelneming voor een handeling als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid. De redactie van de weigeringsgronden wijkt af van die van de huidige toezichtwetten. Hieraan ligt geen inhoudelijke beleidswijziging ten grondslag.

DNB zal een vvgb voor een handeling als bedoeld in artikel 2:122, eerste lid, weigeren indien de handeling zal kunnen leiden of zal leiden tot een invloed op de betrokken financiële onderneming waardoor een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening van die onderneming in gevaar komt (artikel 2:127, onderdeel a).

Deze redactie wijkt af van de formulering in de artikelen 16, vierde lid, van de Wte 1995, 82, tweede lid, onderdeel a, van de Wtn en 175, tweede lid, onderdeel a, van de Wtv 1993. Uit oogpunt van harmonisatie is gekozen voor dezelfde formulering.

Door de wijziging van de huidige formulering «administratieve organisatie en interne controle» in «bedrijfsvoering» in artikel 2:45 kan laatstgenoemd begrip niet worden gebruikt. Vandaar dat is gekozen voor de omschrijving «gezonde en prudente bedrijfsuitoefening». In het kader van de harmonisatie is de omschrijving «gezond bankbeleid» zoals opgenomen in artikel 24, tweede lid, onderdeel a, van de Wtk 1992 niet overgenomen en is gekozen voor het begrip «gezonde en prudente bedrijfsuitoefening». Dit sluit ook beter aan bij de omschrijving in de richtlijn banken.

De beoordeling of de handeling zal kunnen leiden of zal leiden tot een invloed op de betrokken financiële onderneming waardoor een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening van die onderneming in gevaar komt, zal dan met name betreffen: (i) de geschiktheid van het bestuur van de vvgb-plichtige; (ii) de kapitalisatie van de vvgb-plichtige in verhouding tot de kapitalisatie van de deelnemingen; (iii) de mate waarin zich onderling financiële relaties voordoen of kunnen gaan voordoen; (iv) integere bedrijfsuitoefening en (v) het risicoprofiel van de overige activiteiten van de vvgb-plichtige.

Bij een deelneming in een bank of in een verzekeraar zal DNB toetsen of de handeling ertoe zal kunnen leiden of zal leiden dat de betrokken financiële onderneming in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur met natuurlijke personen of rechtspersonen wordt verbonden die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een belemmering zal vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die financiële onderneming (artikel 2:127, onderdeel b). DNB zal bij een deelneming in een bank of in een verzekeraar tevens beoordelen of de handeling zou kunnen leiden of

zou leiden tot een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector (artikel 2:127, onderdeel c).

Voor de goede orde zij opgemerkt dat de weigeringsgronden bij de toetsing van gekwalificeerde deelnemingen in icbe-beheerders gelijk zijn aan de weigeringsgronden bij de toetsing van gekwalificeerde deelnemingen in beleggingsondernemingen aangezien artikel 12 van het wetsvoorstel Wtb 2004, artikel 16 van de Wte 1995 van overeenkomstige toepassing verklaart op gekwalificeerde deelnemingen in icbe-beheerders.

Artikel 2:128

In dit artikel zijn de weigeringsgronden bij de toetsing van een aanvraag van een vvgb voor een handeling als bedoeld in artikel 2:123, eerste lid, opgenomen. Deze weigeringsgronden zijn thans opgenomen in artikel 23, tweede lid, van de Wtk 1992. De formulering van de weigeringsgrond in onderdeel a wijkt af van de formulering uit de Wtk 1992. Dit omdat de in artikel 23, tweede lid, onderdeel a, genoemde regels in de systematiek van dit wetsvoorstel op het niveau van een algemene maatregel van bestuur zullen worden geregeld. Artikel 23 Wtk 1992 bepaalt dat een vvgb wordt verleend, tenzij de betreffende handeling waarvoor een vvgb wordt gevraagd in strijd zou kunnen komen met de solvabiliteitsrichtlijnen, met een gezond bankbeleid of zou kunnen leiden tot een ongewenste ontwikkeling van het kredietwezen. Het begrip «gezond bankbeleid» is vervangen door «een gezonde en prudente bedrijfsuitoefening». De omschrijving «ongewenste ontwikkeling van het kredietwezen» is vervangen door «ongewenste ontwikkeling van de financiële sector. Hiermee is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Bij de toetsing van gekwalificeerde deelnemingen van banken in andere ondernemingen gaat het er onder meer om, te voorkomen dat banken hun middelen teveel beleggen in risicodragend kapitaal en deze middelen daardoor min of meer permanent vastleggen evenals om tegen te gaan dat mogelijke belangenverstrengeling optreedt of dat een ongewenste ontwikkeling van de financiële sector ontstaat.

Artikel 2:129

De Wet vereenvoudiging vvgb-stelsel heeft een bandbreedtesystematiek ingevoerd in de toezichtwetten. Om te bewerkstelligen dat niet meer voor elke vergroting van een gekwalificeerde deelneming een vvgb behoeft te worden aangevraagd, kan door een ieder die voornemens is een gekwalificeerde deelneming te houden, te verwerven dan wel te vergroten een zogenaamde bandbreedte-vvgb worden aangevraagd. Een bandbreedte heeft een ondergrens van 10 procent en een bovengrens van 20, 33, 50 dan wel 100 procent.

Voor wijziging van een deelnemingspercentage binnen een bandbreedte-vvgb geldt geen vvgb-plicht. Wel geldt binnen een bandbreedte-vvgb met een bovengrens van 33, 50, of 100 procent een meldingsplicht, indien een tussenliggend percentage in neerwaartse of opwaartse richting zal worden gepasseerd. Dit betekent bijvoorbeeld dat binnen een bandbreedte-vvgb van 10–50 procent een meldingsplicht ontstaat indien de percentages van 20 en 33 procent zullen worden gepasseerd. Indien de bovengrens van een vvgb 100 procent is, geldt tevens een meldingsplicht wanneer de 95 procent zal worden overschreden. De keuze voor het percentage van 95 procent is ingegeven vanuit de wens om de financiële toezichthouders de mogelijkheid te geven zich een oordeel te kunnen vormen over de te verwerven deelneming. Een ieder die voor eigen rekening ten minste 95 procent van het geplaatste kapitaal van een

naamloze vennootschap of besloten vennootschap verschaft, kan immers op grond van de artikelen 92a en 201a van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek tegen de gezamenlijke andere aandeelhouders een vordering instellen tot overdracht van hun aandelen aan de eiser. Dit betekent dat binnen een bandbreedte-vvgb van 10–100 procent een meldingsplicht geldt bij de percentages 20, 33, 50 en 95 procent. Ook geldt een meldingsplicht indien de bovengrens van een afgegeven bandbreedte-vvgb zal worden bereikt.

Het tweede lid bepaalt dat op aanvraag een groepsvvgb kan worden verkregen. Ook dit is in de Wet vereenvoudiging vvgb-stelsel geïntroduceerd (artikelen 16, lid 5, van de Wte 1995, 26, lid 2, van de Wtk 1992, 84, lid 2, van de Wtn, 176, lid 2, van de Wtv 1993). Een groep is een economische eenheid van rechtspersonen en vennootschappen waarin de groepsmaatschappijen organisatorisch zijn verbonden. Een groep wordt per definitie centraal aangestuurd. Veranderingen in de organisatorische structuur van een groep vinden regelmatig plaats. Momenteel geldt voor elke van dergelijke «verhangingen» binnen een groep een vvgb-plicht. Dit leidt tot hoge administratieve lasten en beperkt onnodig de mogelijkheden tot organisatorische herstructurering van de groep. De vvgb-plicht wordt vereenvoudigd door voor deelnemingen met betrekking tot in groepsverband opererende onder toezicht staande banken, icbe-beheerders, beleggingsondernemingen of verzekeraars, een groepsvvgb te introduceren. Dan hoeft niet langer een vvgb te worden aangevraagd wanneer een bestaande deelneming van een groeps-onderdeel in een bank, icbe-beheerder, beleggingsonderneming of verzekeraar naar een ander groepsonderdeel wordt verhangen. Omdat de groep een economische eenheid vormt, is het onnodig om bij verschuivingen binnen een groep de uitoefening van zeggenschap in de betrokken bank, icbe-beheerder, beleggingsonderneming of verzekeraar opnieuw te toetsen via een vvgb-plicht. Vanwege de centrale aansturing blijft deze immers gelijk. Met het tweede lid wordt de vvgb-plicht beperkt door alleen daar waar sprake kan zijn van significante bedrijfseconomische risico's bij een deelneming een vvgb-plicht op te nemen en gebruik te maken van zogenaamde paraplu-vvgb's.

Artikel 2:130

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 16, twaalfde lid, van de Wte 1995, 27 van de Wtk 1992, 85 van de Wtn en 177 van de Wtv 1993 en behelst onder meer de in die artikelen opgenomen (jaarlijkse) meldingsplichten. Tevens geldt een meldingsplicht indien de ondergrens van de bandbreedte (10 procent) in neerwaartse richting wordt doorbroken. Bij het opnieuw verwerven van een deelneming van ten minste 10 procent dient een nieuwe vvgb te worden aangevraagd. Indien de deelneming onder de 10 procent daalt, vervalt de bandbreedte-vvgb van rechtswege (derde lid).

Artikel 2:131

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 16, zevende lid, van de Wte 1995, 23, derde tot en met zesde lid, 24, derde tot en met zesde lid, van de Wtk 1992, 82, derde lid, van de Wtn en 175 van de Wtv 1993. Op grond van de richtlijnen dienen de toezichthouders indien zij constateren dat een houder van een gekwalificeerde deelneming een prudente en gezonde bedrijfsvoering van een financiële onderneming zou kunnen belemmeren, passende maatregelen te treffen om een einde aan die toestand te maken. Soortgelijke maatregelen dienen ook te worden genomen ten aanzien van degene die niet voldoet aan de verplichting de kennisgeving van het voornemen om een gekwalificeerde deelneming,

aan te houden, verwerven, verkleinen of af te stoten. Met de artikelen 2:131, 2:132, derde en vierde lid en artikel 1:58 wordt deze bepaling uit de richtlijnen verwerkt.

In het kader van het stelsel van de vvgb staan de Minister van Financiën (op grond van artikel 2:124, derde lid) en DNB (op grond van deze afdeling en het Algemeen deel) diverse maatregelen ten dienste. De huidige toezichtwetten voorzien erin dat ingeval een handeling is verricht zonder dat de voor die handeling vereiste vvgb is verkregen, de in overtreding zijnde vvgb-plichtige gehouden is binnen een bepaalde termijn de handeling ongedaan te maken. Hetzelfde geldt indien de bij een vvgb gestelde beperkingen of verbonden voorschriften niet in acht worden genomen.

Op grond van artikel 2:131, eerste lid, kan DNB (en via artikel 2:124, derde lid, de Minister van Financiën) beperkingen stellen en voorschriften verbinden aan een verleende vvgb. Zij kan dat doen op grond van de in de artikelen 2:127 en 2:128 opgesomde gronden. Het Algemeen deel geeft in afdeling 1.6.1 aan op grond van welke (algemene) gronden beperkingen kunnen worden gesteld en voorschriften worden verbonden aan een vvgb. Ook kan de vvgb worden gewijzigd dan wel ingetrokken.

Op grond van artikel 2:131, tweede lid, is indien in een financiële onderneming enige zeggenschap is uitgeoefend, verbonden aan een gekwalificeerde deelneming, zonder dat voor het houden, het verwerven of het vergroten van die gekwalificeerde deelneming dan wel voor het uitoefenen van enige zeggenschap verbonden aan die gekwalificeerde deelneming een vvgb is verkregen, een mede door de bedoelde uitgeoefende zeggenschap tot stand gekomen besluit vernietigbaar. Het besluit kan op vordering van DNB (dan wel de Minister van Financiën op grond van artikel 2:124, derde lid) worden vernietigd.

Op grond van de huidige toezichtwetten kan de toezichthouder een termijn stellen waarbinnen een zonder vvgb verrichte handeling ongedaan moet worden gemaakt. Deze bepalingen komen niet meer als zodanig terug. In artikel 2:131, derde lid, wordt in plaats daarvan de mogelijkheid geïntroduceerd dat DNB een aanwijzing kan geven aan degene die niet voldoet aan artikel 2:122, eerste lid. De aanwijzingsbevoegdheid kan ook worden gericht tot een houder van een vvgb, die geen financiële onderneming is.

Artikel 2:132

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 16, zesde lid, van de Wte 1995, 26, vierde tot en met negende lid, van de Wtk 1992, 84, vierde tot en met negende lid, van de Wtn en 176, vierde tot en met negende lid, van de Wtv 1993. Dit artikel geeft regels voor het bekendmaken, publiceren van een vvgb, het wijzigen en intrekken van een vvgb alsmede de bekendmaking en publicatie daarvan. Voorts geeft het aan wanneer nadere beperkingen en voorschriften kunnen worden gesteld onderscheidenlijk verbonden aan een vvgb. Het Algemeen deel geeft reeds in afdeling 1.6.1 aan op welke (algemene) gronden de vvgb kan worden beperkt of wanneer daaraan voorschriften kunnen worden verbonden. Opgemerkt zij dat het derde en vierde lid van toepassing zijn zowel op de handelingen genoemd in artikel 2:122 als in artikel 2:123, tenzij uit de onderdelen van het derde en vierde lid het tegendeel blijkt.

Voor een toelichting op het derde en vierde lid wordt verwezen naar de toelichting op artikel 2:131.

Artikel 2:133

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 17 van de Wte 1995. Dit artikel biedt de grondslag om houders van vvgb's waarvan een beleggingsonderneming een dochtermaatschappij is, in het kader van het toezicht op die beleggingsonderneming op geconsolideerde basis, aan regels te onderwerpen op het gebied van de financiële waarborgen en het verstrekken van gegevens en inlichtingen die voor een goede toepassing van het toezicht op geconsolideerde basis nuttig zijn.

Artikel 18 van de Wte 1995 komt in dit wetsvoorstel niet meer terug, aangezien nooit gebruik is gemaakt van de daarin opgenomen mogelijkheid om vrijstelling te verlenen van de vvgb-plicht uit hoofde van artikel 16 van de Wte 1995.

Artikel 2:134

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 25 van de Wtk 1992 en is om dezelfde reden opgenomen als artikel 2:133, te weten het geconsolideerd toezicht, in dit geval uiteraard op banken.

Artikel 2:135

Dit artikel is gelijk aan artikel 27, derde lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:136

Artikel 2:136 is naar inhoud gelijk aan artikel 30d van de Wtk 1992. Op grond van dit artikel geldt voor een ieder die een gekwalificeerde deelneming in een elektronischgeldinstelling wil houden, verwerven of vergroten een meldingsplicht. Artikel 2:136 strekt tot implementatie van artikel 16 van de richtlijn banken die via de richtlijn elektronisch geld ook van toepassing is op een ieder die voornemens is een gekwalificeerde deelneming in een elektronischgeldinstelling te houden, te verwerven, te vergroten of te verkleinen. In afwijking van het regime voor banken is bij de implementatie van de richtlijn elektronisch geld gekozen voor meldingsplichten en niet voor een vvgb-plicht voor gekwalificeerde deelnemingen in elektronischgeldinstellingen. Ook is gekozen voor een korte beslistermijn (8 weken in plaats van 13 weken bij de vvgb-procedure voor banken) en geldt een weigeringsgrond. Doel van het lichtere regime is om in overeenstemming met de richtlijn elektronisch geld een lichter toezichtregime te bewerkstelligen voor elektronischgeldinstellingen, aangezien deze instellingen voor hun beleggingsbeleid aan striktere beperkingen zijn onderworpen dan banken.

Het vierde lid is naar inhoud gelijk aan artikel 30d, derde lid, van de Wtk 1992 en bevat de weigeringsgrond voor DNB. Het vijfde lid bevat een regeling voor het geval dat zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming is uitgeoefend zonder dat aan DNB mededeling is gedaan van het voornemen.

Artikel 2:137

Met dit artikel wordt het huidige artikel 41, eerste lid, van de Wtk 1992 verwerkt.

HOOFDSTUK 2.4

Artikel 2:138

De artikelen 2:138 tot en met 2:142 worden opgenomen ten behoeve van het regime voor financiële instellingen, bedoeld in artikel 19 van de richtlijn banken. Bij de totstandkoming van de richtlijn banken werd onderkend dat sommige lidstaten hun banken toestaan om een grote diversiteit aan activiteiten – veelal alle in de lijst van onder de wederzijdse erkenning vallende activiteiten – te ontplooiën, terwijl andere lidstaten het ontplooiën van bepaalde activiteiten door de banken zelf beperken. De praktijk in laatstgenoemde lidstaten is evenwel dat de niet aan de banken toegestane activiteiten wel door nauw aan de banken gelieerde dochtermaatschappijen mogen worden verricht. In samenhang hiermee moet overigens worden bedacht dat het ook in eerstgenoemde lidstaten – waaronder Nederland – voorkomt dat banken bepaalde activiteiten in dochtermaatschappijen onderbrengen. De lidstaten hebben bij het bepalen van de reikwijdte van de wederzijdse erkenning hiermee rekening willen houden. Daartoe is in de richtlijn banken bepaald dat het verrichten van een activiteit die in bijlage I van de richtlijn banken wordt genoemd, onder voorwaarden binnen de reikwijdte van de wederzijdse erkenning van het toezicht valt, ongeacht of die activiteit door een afdeling binnen een bank of door een dochtermaatschappij van een bank wordt verricht. Zie de artikelen 1, vijfde lid, en 19 van de richtlijn banken, die zijn verwerkt in de artikelen 1, eerste lid, onderdeel c, en 45 tot en met 51 van de Wtk 1992.

Het voorgestelde artikel 2:138 is naar inhoud en strekking nagenoeg gelijk aan de artikelen 45 en 46 van de Wtk 1992. Het voorgestelde artikel bepaalt dat een financiële instelling met zetel in Nederland aan een aantal voorwaarden moet voldoen, wil zij binnen het bereik van de wederzijdse erkenning komen.

Ten eerste dient de financiële instelling een dochtermaatschappij van een bank of een gemeenschappelijke dochtermaatschappij van twee of meer banken te zijn (artikel 2:138, eerste lid). Een financiële instelling is een gemeenschappelijke dochtermaatschappij van twee of meer banken als twee of meer banken bij elkaar opgeteld meer dan 50 procent van de stemrechten in de financiële instelling bezitten. Ten tweede moet de financiële instelling wettelijk haar werkzaamheden mogen verrichten. Enerzijds geldt dat uit hoofde van deze nota van wijziging een financiële instelling als zodanig niets in de weg wordt gelegd; anderzijds kunnen andere wettelijke voorschriften op de werkzaamheden van de financiële instelling van toepassing zijn. Gelet op dit laatste wordt in artikel 2:138, derde lid, onderdeel a, bepaald, dat DNB slechts een verklaring van ondertoezichtstelling verleent aan een financiële instelling, indien zij wettelijk de betrokken werkzaamheden mag uitoefenen. Ten derde moeten de financiële instelling (dochter) en de bank(en) (moeder(s)) beide hun zetel in Nederland hebben. Voor de financiële instelling is dit in artikel 2:138, eerste lid, aanhef, vormgegeven door te bepalen dat een verklaring van ondertoezichtstelling kan worden verkregen door een financiële instelling met zetel in Nederland. Voor de bank(en) is dit vormgegeven door in artikel 2:138, eerste lid, te bepalen dat de financiële instelling dochtermaatschappij moet zijn van één of meer banken die een vergunning als bedoeld in artikel 2:7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, hebben. Ten vierde is voorgeschreven dat de financiële instelling de in een andere lidstaat te ontplooiën werkzaamheden óók in de lidstaat van de zetel verricht. Dit is in artikel 2:138, eerste lid, vastgelegd. Ten vijfde dienen de stemrechten in de financiële instelling (dochter) voor ten minste 90 procent in handen te zijn van de bank, of van twee of meer banken gezamenlijk (moeder(s)). Terzake bepaalt artikel 2:138, derde lid,

onderdeel b, dat de bank of banken (moeder(s)) ten minste 90 procent van de stemrechten in de financiële instelling (dochter) moet bezitten. In feite betekent dit dat deze nota van wijziging slechts van toepassing is op financiële instellingen die tenminste voor 90 procent eigendom zijn van één of meer banken. Ten zesde moet(en) de bank(en) (moeder(s)) aantonen dat de financiële instelling op prudente wijze wordt beheerd. In artikel 2:138, eerste lid, onderdeel d, is dit zo vertaald dat de bank of banken (moeder(s)) zorgdragen dat de financiële instelling (dochter) de bedrijfsvoering zodanig inricht dat deze een beheerste en integere uitoefening van haar bedrijf waarborgt. Ten zevende moet(en) de bank(en) (moeder(s)) met instemming van DNB de verplichtingen van de financiële instelling (dochter) garanderen. Dit is opgenomen in artikel 2:138, derde lid, onderdeel c. Ten achtste is vereist dat de financiële instelling (dochter) opgenomen is in het op de bank(en) (moeder(s)) uitgeoefende toezicht op geconsolideerde basis. Aangezien dit ingevolge het voorgestelde hoofdstuk 2.6 van deze nota van wijziging wordt geregeld (dat betrekking heeft op het toezicht op geconsolideerde basis), is in dit hoofdstuk niet in een separate bepaling voorzien. In dit verband kan onder meer worden verwezen naar artikel 2:82 (solvabiliteit), dat in artikel 2:138, zesde lid, van overeenkomstige toepassing wordt verklaard op een financiële instelling die een verklaring van ondertoezichtstelling heeft verkregen. Ten negende dient een financiële instelling te beschikken over een minimum eigen vermogen. Dit wordt vastgelegd in artikel 2:138, zesde lid, waarin artikel 2:78 (minimum eigen vermogen) van overeenkomstige toepassing wordt verklaard op financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben verkregen.

Een financiële instelling moet daarnaast voldoen aan een groot deel van de uit hoofde van het bedrijfseconomische toezicht te stellen regels, wil zij binnen het bereik van de wederzijdse erkenning komen. In artikel 19, derde alinea, van de richtlijn banken is dit bepaald. Zo zal overeenkomstig afdeling 2.3.10 toezicht worden gehouden op de gekwalificeerde deelnemingen in en van een financiële instelling. Daartoe worden de relevante artikelen uit afdeling 2.3.10 van toepassing verklaard. Daarnaast zullen het solvabiliteitstoezicht ingevolge artikel 2:82 en het toezicht op de bedrijfsvoering ingevolge de artikelen 2:38 en 2:45 worden uitgeoefend. Hieraan wordt in deze nota van wijziging gevolg gegeven door in artikel 2:138, zesde lid, de relevante artikelen van overeenkomstige toepassing te verklaren.

Het voorgestelde vierde lid heeft betrekking op een financiële instelling die een verklaring van ondertoezichtstelling aanvraagt en die voornemens is te bemiddelen in financiële instrumenten of die voornemens is individuele vermogens te beheren. Een financiële instelling met dit voornemen moet preventief voldoen aan de prudentiële voorwaarden die genoemd worden in het derde lid en daarnaast moet zij voldoen aan bepaalde gedragsregels die genoemd worden in het vierde lid. De gedragsregels waaraan zij moet voldoen zijn dezelfde als waaraan een bank die voornemens is te bemiddelen in financiële instrumenten of die voornemens is individuele vermogens te beheren, moet voldoen. Voor banken die voornemens zijn te bemiddelen in financiële instrumenten of die voornemens zijn individuele vermogens te beheren, wordt dit bepaald in artikel 2:8, tweede lid (zie de toelichting bij dit artikel voor een uitgebreide uiteenzetting van de gedragselementen die worden getoetst). In artikel 2:138, vierde lid wordt de preventieve toets van dit artikel overgenomen. Artikel 2:138, vierde lid vertoont een klein verschil met het hiervoor genoemde artikel voor banken. Het verschil is dat in het artikel voor financiële instellingen ook de voorwaarde wordt gesteld dat de financiële instelling aantoont dat wordt voldaan aan de artikelen 2:43, eerste en tweede lid en artikel 2:44. Deze artikelen stellen eisen aan de

structurering en inrichting van financiële ondernemingen. Indien een financiële instelling als bedoeld in het onderhavige artikel voornemens is te bemiddelen in financiële instrumenten of individuele vermogens te beheren, dient zij gelet op artikel 3, tweede en derde lid, van de richtlijn beleggingsdiensten aan te tonen dat wordt voldaan aan deze voorwaarden met betrekking tot het dagelijks beleid en de waarborgen voor het toezicht. Dit wordt bij banken al preventief getoetst in het kader van de vergunningverlening.

Bij de verlening van een verklaring van ondertoezichtstelling aan bedoelde financiële instellingen zal de systematiek en procedure worden gevolgd die wordt gevolgd bij de vergunningverlening aan banken (zie de toelichting bij artikel 2:8, tweede lid). Deze procedure is als volgt (zie ook de toelichting op [artikel 1:31]). De aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling die voornemens is naast de uitoefening van het bedrijf van bank te bemiddelen in financiële instrumenten of om individuele vermogens te beheren, meldt dit voornemen aan DNB. Zij behoeft slechts een verklaring van ondertoezichtstelling aan te vragen. De toets die in het kader van de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling wordt uitgevoerd omvat mede gedragselementen die van belang zijn voor beleggingsdiensten. De aanvrager vraagt deze verklaring van ondertoezichtstelling aan bij DNB. De reden hiervoor is dat het zwaartepunt van het toezicht op deze financiële instellingen prudentieel van aard is. DNB zendt een afschrift van de vergunningaanvraag door aan de AFM. De AFM geeft aan DNB een advies over de gedragselementen. DNB beslist vervolgens integraal op de vergunningaanvraag (ook met betrekking tot de door de AFM preventief getoetste gedragselementen). DNB kan op grond van artikel 3:50 van de Awb slechts gemotiveerd afwijken van het advies van de AFM. Vanzelfsprekend laat deze formele procedure onverlet dat de AFM en DNB op informele wijze over en weer contact met elkaar houden teneinde, gelet op het belang van de aanvrager, de behandeling van de aanvraag in praktische zin zo voortvarend mogelijk te doen verlopen.

Vanzelfsprekend geldt de weergegeven procedure voor verlening van de verklaring van ondertoezichtstelling alleen voor nieuwe gevallen, dat wil zeggen voor gevallen waarin het (tevens) bemiddelen in financiële instrumenten of beheren van individuele vermogens (nog) niet is toegestaan op het moment van inwerkingtreding van de onderhavige bepaling en waarvoor voordien ook nog geen aanvraag is ingediend. Voor financiële instellingen als bedoeld in het onderhavige artikel die op het moment van inwerkingtreding van deze bepaling zijn ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 52 van de Wtk 1992 en die op grond van de Wtk 1992 diensten terzake van effectenbemiddeling of vermogensbeheer mogen aanbieden of verrichten (en daarom niet vallen onder het verbod van artikel 7, eerste lid, van de Wte 1995), zal in het overgangsrecht een voorziening worden getroffen.

Het voorgestelde vijfde lid bewerkstelligt dat een financiële instelling als bedoeld in het onderhavige artikel die een verklaring van ondertoezichtstelling heeft verkregen op grond van het derde lid (dus zonder te zijn getoetst op de gedragsregels die genoemd worden in het vierde lid, omdat zij ten tijde van de aanvraag niet voornemens was om te bemiddelen in financiële instrumenten of om individuele vermogens te beheren), alsnog zal moeten aantonen dat zij aan bedoelde gedragsregels voldoet indien zij naderhand besluit om te bemiddelen in financiële instrumenten of om individuele vermogens te beheren. Dit artikel is het equivalent van artikel 2:61 dat deze materie voor banken regelt.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat een financiële instelling als bedoeld in artikel 2:138, vierde en vijfde lid, ook tijdens het lopend toezicht zal moeten voldoen aan de in die artikelliden genoemde gedragsregels. Artikel 2:138, zesde lid, geldt tijdens het lopend toezicht voor alle financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben verkregen; dus zowel voor de financiële instellingen die een «beperkte» verklaring van ondertoezicht hebben verkregen (lid 3) als voor financiële instellingen die een «uitgebreide» verklaring van ondertoezichtstelling hebben verkregen.

Indien een financiële instelling overeenkomstig artikel 2:138 verzoekt om onder toezicht gesteld te worden en zij voldoet aan de gestelde voorwaarden dan zal DNB aan haar een verklaring van ondertoezichtstelling geven en op haar het bedoelde toezicht gaan uitoefenen. Zolang de financiële instelling aan de voorwaarden en de toezichtregels blijft voldoen, zal zij deze verklaring behouden en onder toezicht blijven staan. Ingeval niet langer aan één van de voorwaarden of aan de toezichtregels wordt voldaan, kan de verklaring van ondertoezichtstelling worden beperkt of worden ingetrokken.

De tekst van artikel 45, tweede lid, van de Wtk 1992 wordt niet in artikel 2:138 overgenomen. De bij de aanvraag in te dienen gegevens die nu staan opgesomd in artikel 45, tweede lid, van de Wtk 1992 zullen in een algemene maatregel van bestuur worden opgenomen. Dit past in de opzet van dit wetsvoorstel (voor een uitgebreide toelichting op dit punt, zij verwezen naar de toelichting bij artikel 2:8, vijfde lid). Het tweede lid bepaalt dan ook dat de aanvraag geschiedt onder bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens. In de algemene maatregel van bestuur zal worden opgenomen hetgeen nu is opgenomen in artikel 45, tweede lid, van de Wtk 1992. De over te leggen gegevens hebben onder meer betrekking op de identiteit van de bank waarvan de financiële instelling dochter is, de jaarrekening en het programma van werkzaamheden.

De tekst van artikel 45, derde lid, van de Wtk 1992 is evenmin overgenomen in het voorgestelde artikel 2:138. De reden hiervoor is dat de beslistermijn voor de toezichthouders is opgenomen in artikel 1:82, vierde lid, dat van toepassing is op een verklaring van ondertoezichtstelling (zie artikel 1:84, eerste lid, onderdeel b). De toezichthouder beslist binnen dertien weken na ontvangst van de aanvraag.

Het bepaalde in artikel 45, eerste lid, van de Wtk 1992 op grond waarvan DNB een aantal bepalingen van toepassing kan verklaren op financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben verkregen, wordt in gewijzigde vorm opgenomen in het zesde lid van artikel 2:138. In gewijzigde vorm omdat uit de tekst in de Wtk 1992 niet duidelijk naar voren komt dat DNB op grond van artikel 19 richtlijn banken *geen* discretionaire bevoegdheid heeft om de betreffende bepalingen uit de Wtk 1992 van overeenkomstige toepassing te verklaren. Om duidelijk te maken dat de bedoelde artikelen steeds van overeenkomstige toepassing zijn op financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben, wordt dit in het zesde lid van artikel 2:138 expliciet bepaald.

Artikel 47 van de Wtk 1992 wordt ook niet overgenomen in hoofdstuk 2.4, daar [artikel 1:83] reeds de intrekkinggronden bevat die zijn opgenomen in artikel 47 van de Wtk 1992, en [artikel 1:83] van toepassing is op (de intrekking van) een verklaring van ondertoezichtstelling (zie [artikel 1:84, eerste lid, onderdeel b]).

Tot slot wordt voor de goede orde opgemerkt dat de bepalingen in deze afdeling zijn gericht tot banken en niet meer tot kredietinstellingen, zoals

in de Wtk 1992 het geval is. Hierdoor is het niet nodig een equivalent op te nemen van artikel 1a van de Wtk 1992, om de elektronischgeldinstelling buiten het bereik van deze afdeling te plaatsen.

Artikelen 2:139 tot en met 2:142

In de artikelen 2:139 tot en met 2:142 in combinatie met de notificatieprocedure uit [afdeling 1.6.2.] van dit wetsvoorstel wordt vorm gegeven aan de notificatieprocedures ten behoeve van financiële instellingen die een verklaring van ondertoezichtstelling hebben als bedoeld in artikel 2:138 en die door middel van een bijkantoor dan wel door middel van het verrichten van diensten hun bedrijf in andere lidstaten willen uitoefenen. Tevens wordt hiermee artikel 19 van de richtlijn banken geïmplementeerd. De notificatieprocedures met betrekking tot de financiële instellingen die zich aan het banktoezicht hebben onderworpen en een verklaring van ondertoezichtstelling hebben verkregen, zijn gelijk aan die met betrekking tot banken die een vergunning hebben verkregen.

In de artikelen 2:139 tot en met 2:141 worden de procedures voor «uitgaande» Nederlandse financiële instellingen opgenomen. In artikel 2:139 wordt de notificatieprocedure inzake het vanuit een bijkantoor verrichten van werkzaamheden in een andere lidstaat opgenomen en in artikel 2:141 de notificatieprocedure inzake het verrichten van diensten naar een andere lidstaat. De artikelen 2:139 tot en met 2:141 zijn afgestemd op de overeenkomstige artikelen voor banken in dit wetsvoorstel (de artikelen 2:29 en 2:30). Voor de toelichting zij derhalve verwezen naar de toelichting bij laatstgenoemde artikelen.

Voor de «inkomende» financiële instellingen uit andere lidstaten bevat artikel 2:142 een vergelijkbare procedure. Aangezien deze notificatieprocedure voor «inkomende» financiële instellingen gebaseerd is op die voor «inkomende» banken, is artikel 2:142 afgestemd op het overeenkomstige artikel voor «inkomende» banken in dit wetsvoorstel (het voorgestelde artikel 2:13). Voor een toelichting zij derhalve verwezen naar de toelichting bij laatstgenoemde artikelen.

Artikel 2:143

Artikel 2:143 is gebaseerd op artikel 2, vijfde lid, van de richtlijn banken. Nederland kent één centrale kredietinstelling, de Coöperatieve Centrale Raiffeisen-Boerenleenbank B.A. (hierna: Rabobank Nederland). De bij Rabobank Nederland aangesloten banken zullen op grond van artikel 2:143 vrijgesteld bij ministeriële regeling. Op grond van de richtlijn banken kan vrijstelling slechts worden verleend aan banken die op 15 december 1977 blijvend waren aangesloten bij een in dezelfde lidstaat gevestigd centraal orgaan en aan de na 15 december 1977 bij het betreffende centrale orgaan aangesloten banken die een normale uitbreiding vormen van het net dat onder dit centrale orgaan ressorteert.¹ Aangezien Rabobank Nederland op 15 december 1977 de enige centrale kredietinstelling was in Nederland, kan de vrijstelling slechts worden verleend aan de op dat tijdstip bij de Rabobank Nederland aangesloten banken en aan de nadien bij haar aangesloten banken voor zover deze een normale uitbreiding vormen van het net.

In het kader van de stroomlijning van de toezichtwetgeving in de Wet op het financieel toezicht zijn de artikelen 4 en 12 van de Wtk 1992 samengevoegd in artikel 2:143. Door deze samenvoeging wordt de regeling materieel niet gewijzigd ten opzichte van de huidige regeling in de artikelen 4 en 12 van de Wtk 1992. Artikel 12, eerste lid, van de Wtk 1992 is voor een deel (de voorwaarden c t/m e) opgenomen in artikel 2:143, eerste

¹ Artikel 2, vijfde lid, eerste en tweede alinea, van de richtlijn banken.

lid, en voor een deel (de aanhef) in artikel 2:143, tweede lid. Door de samenvoeging van de artikelen 4 en 12 van de Wtk 1992, behoeven de onderdelen a en b, van artikel 12 van de Wtk 1992 niet meer als afzonderlijke onderdelen te worden opgenomen in het eerste lid. Deze voorwaarden worden reeds gewaarborgd door het bepaalde in artikel 2:143, eerste lid, aanhef, en het bepaalde in het derde lid, onderdeel b.

Bij een centrale kredietinstelling is alleen de structuur anders dan bij een grote bank met bijkantoren. Daarom is in artikel 2:143 de mogelijkheid opgenomen dat bij ministeriële regeling wordt bepaald dat een onderscheiden categorie banken van het toezicht door DNB voor zover dit betreft het toezicht overeenkomstig de artikelen 2:45, 2:46, 2:82 en 2:88 wordt vrijgesteld. De vrijstelling heeft geen betrekking op de artikelen 2:82, vijfde lid, en 2:88, derde, daar het wenselijk wordt geacht dat de bij een centrale kredietinstelling aangesloten bank die voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat haar solvabiliteit of liquiditeit niet voldoet, mededeling hiervan doet aan DNB. Dat zij hiervan ook mededeling moet doen aan de centrale kredietinstelling, wordt reeds gewaarborgd door artikel 2:143, derde lid, onderdeel a.

Als voorwaarde voor de vrijstelling geldt dat een centrale kredietinstelling voldoende controle uitoefent op de bedrijfsvoering, solvabiliteit en de liquiditeit van de bij haar aangesloten groep van banken. In dit wetsvoorstel is gekozen voor de term «controle» in plaats van voor de in artikel 4, eerste lid, van de Wtk 1992 gebruikte term «toezicht». Deze keuze is ingegeven door het feit dat de term «toezicht» in dit wetsvoorstel is gereserveerd voor de toezichthouders. Materieel verandert er echter niets door deze tekstuele wijziging. In artikel 2:143, derde lid, wordt bepaald op welke wijze de centrale kredietinstelling bedoelde controle dient uit te oefenen op de bij haar aangesloten banken. Verder beschikt DNB jegens de centrale kredietinstelling over de handhavingbevoegdheden die zijn opgenomen in [hoofdstuk 1.4] van dit wetsvoorstel. Op grond van deze handhavingbevoegdheden kan DNB onder meer aanwijzingen geven aan de centrale kredietinstelling, bijvoorbeeld terzake van de controle die de centrale kredietinstelling uitoefent op de bij haar aangesloten banken. Dit is ook de reden dat deze aanwijzingsbevoegdheid niet meer afzonderlijk wordt opgenomen in artikel 2:143. Verder kan DNB bij de centrale kredietinstelling zonnodig inlichtingen inwinnen omtrent de wijze waarop de centrale kredietinstelling controle uitoefent op de bij haar aangesloten banken. Door middel van het uitoefenen van deze bevoegdheden en het toepassen door DNB van geconsolideerd toezicht op de centrale kredietinstelling is adequaat toezicht op de centrale kredietinstelling en op de bij haar aangesloten banken voldoende gewaarborgd.

Het voorgestelde artikel 2:143 brengt niet met zich dat een centrale kredietinstelling als zelfstandig bestuursorgaan kwalificeert.

Zonder artikel 2:143 zouden de bij een centrale kredietinstelling aangesloten instellingen allemaal zelfstandig onder toezicht staan en de cijfers inzake het solvabiliteits- en liquiditeitstoezicht moeten aanleveren, wat zowel voor de banken als voor DNB een zware administratieve last zou betekenen. Daarnaast zou dan de facto sprake zijn van een concurrentienadeel voor een centrale kredietinstelling in vergelijking met een andere bank die met een groot aantal bijkantoren werkt. De functie van het voorgestelde artikel 2:143 is derhalve om een gelijkwaardige positie van een centrale kredietinstelling waarbij een (groot) aantal banken is aangesloten en een bank die met een structuur van een groot aantal bijkantoren werkt, te bewerkstelligen om redenen van administratieve eenvoud en efficiency.

HOOFDSTUK 2.5

Artikelen 2:144 en 2:146

Deze artikelen betreffen de portefeuilleoverdracht door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar. Nu ten aanzien van de portefeuilleoverdracht de richtlijn levensverzekeraars en de derde richtlijn schadeverzekeraars soortgelijke voorschriften geven, worden de artikelen 2:144 en 2:146 samen toegelicht. Deze richtlijnen hebben de regeling voor de portefeuilleoverdracht in overeenstemming gebracht met het «single-licence» beginsel. Lidstaten moeten voorzien in een regeling van overdracht in of naar lidstaten door bijkantoren van levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in de betrokken lidstaat. De loutere omzetting van een vestigingportefeuille¹ in een dienstverrichtingportefeuille als gevolg van overdracht aan een verzekeraar met zetel in een lidstaat mag op grond van deze richtlijnen geen grond (meer) vormen om niet in te stemmen met die overdracht. Voorts is op grond van de richtlijnen geen instemming vereist van de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar het bijkantoor van een verzekeraar (met zetel in een andere lidstaat) is gelegen, indien het bijkantoor zijn portefeuille wil overdragen. Wel dient deze toezichthoudende instantie te worden geraadpleegd door de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de verzekeraar zijn zetel heeft.

Bij de overdracht van een schadeverzekeringportefeuille is op grond van de derde richtlijn schadeverzekeraars de instemming vereist van de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar het risico is gelegen. Voor de overdracht van levensverzekeringen is dit de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de verzekeringnemer zijn gewone verblijfplaats heeft of waar zich, indien de verzekeringnemer een rechtspersoon is, de vestiging van deze rechtspersoon bevindt waarop de verzekering betrekking heeft. In de praktijk betekent dit dat vrijwel altijd ook de toezichthoudende instantie in de lidstaat van het bijkantoor instemming zal moeten verlenen. Bij vestigingportefeuilles zullen in geval van schadeverzekering meestal de risico's in de lidstaat van het bijkantoor zijn gelegen en zal in geval van levensverzekering de verzekeringnemer aldaar zijn gewone verblijfplaats c.q. vestiging hebben. Bij dienstverrichtingportefeuilles dient de toezichthoudende instantie in de lidstaat van dienstverrichting instemming te verlenen. Indien de toezichthoudende instanties waaraan advies of instemming is verzocht niet binnen drie maanden na ontvangst van het verzoek reageren, worden zij geacht een gunstig advies dan wel stilzwijgende instemming te hebben gegeven (zie artikel 2:150, vijfde lid).

Op grond van voornoemde richtlijnen hoeft de toezichthoudende instantie in de lidstaat van het risico onderscheidenlijk de lidstaat waar de verzekeringnemer zijn gewone verblijfplaats c.q. vestiging heeft, niet met een overdracht in te stemmen, indien uit de overdracht nadeel voortvloeit voor degenen die aan de desbetreffende verzekeringen rechten kunnen ontnemen. Van nadeel zou sprake kunnen zijn, indien als gevolg van een overdracht fiscale aftrekmogelijkheden bij levensverzekeringen zouden vervallen. Een dergelijk nadelig gevolg hoeft op zichzelf echter niet noodzakelijkerwijs in de weg te staan aan instemming door de toezichthoudende instantie. De toezichthoudende instantie kan immers aan andere effecten van de overdracht in het belang van de rechthebbenden een groter gewicht toekennen.

De richtlijn levensverzekeraars en de derde richtlijn schadeverzekeraars bevatten ook een regeling voor overdracht door levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Lidstaten

¹ Hierbij is de verzekeringnemer in dezelfde lidstaat gevestigd – of heeft daar zijn gewone woonplaats – als de verzekeraar.

moeten erin voorzien dat deze verzekeraars hun portefeuille kunnen overdragen aan een verzekeraar met zetel in een (andere) lidstaat en aan een in dezelfde lidstaat gelegen bijkantoor van die verzekeraar. Dit is geregeld in paragraaf 2.5.1.3. De richtlijnen laten ongeregeld de portefeuilleoverdracht van vestigingen in een lidstaat van een verzekeraar met zetel in een andere lidstaat aan bijkantoren in een lidstaat van verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. In deze gevallen zijn de lidstaten vrij zelf regelingen te treffen.

Artikel 2:144 is naar inhoud gelijk aan artikel 129, eerste, vijfde en zesde lid, van de Wtv 1993 en bevat de mogelijkheden voor portefeuilleoverdracht door een levensverzekeraar met zetel in Nederland. Op grond van het eerste lid mag deze levensverzekeraar levensverzekeringen slechts na voorafgaande instemming van DNB overdragen aan een andere levensverzekeraar. Dit is slechts anders in het geval een overdracht van een individuele levensverzekering plaatsvindt op verzoek van de verzekeringnemer (derde lid).

Een verschil met artikel 129, eerste lid, van de Wtv 1993 is dat in het eerste lid (en de daarmee overeenkomende leden) niet meer de woorden «en bij akte» zijn opgenomen. Immers, op grond van artikel 2:148 kan in de algemene maatregel van bestuur worden bepaald dat bij de aanvraag de ontwerpakte moet worden bijgevoegd.

De achtergrond van het gebruik van het woordje «slechts» in het eerste lid heeft met het volgende te maken. Bij natura-uitvaartverzekeringen (artikel 2:145) en levensverzekeringen kan, gelet op de aard van de verzekering en het belang daarbij voor de verzekeringnemer, slechts met instemming van DNB een portefeuille worden overgedragen. In geval van schadeverzekeringen kan ook zonder instemming van DNB worden overgedragen indien alle verzekeringnemers daarmee instemmen.

Voorts zijn in het eerste lid, onderdeel c, de woorden «op verzoek van de Nederlandsche Bank» ingevoegd. Hierdoor wordt verduidelijkt dat onderdeel c betrekking heeft op de samenwerking tussen de toezichthoudende instanties. De levensverzekeraar behoeft dus niet zelf de instemming te verkrijgen van de toezichthoudende instantie in een andere lidstaat. Deze verduidelijking is ook elders aangebracht.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat onder «vestiging» in een lidstaat in deze afdeling tevens dient te worden begrepen een bijkantoor in Nederland (zie ook artikel 1:1, eerste lid, onderdeel aaaa). Daar waar enkel het begrip «lidstaat» wordt gebruikt in dit wetsvoorstel en niet de zinsnede «in een andere lidstaat» is ook Nederland inbegrepen.

Artikel 2:144, tweede lid, is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 129, vijfde lid, van de Wtv 1993. Het artikel bepaalt dat een levensverzekeraar zijn natura-uitvaartverzekeringportefeuille kan overdragen aan een natura-uitvaartverzekeraar. Uiteraard zal een levensverzekeraar zijn natura-uitvaartverzekeringportefeuille eveneens kunnen overdragen aan een andere levensverzekeraar. Dit geschiedt volgens de algemene regels voor portefeuilleoverdracht tussen levensverzekeraars.

Artikel 2:146 is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 121, eerste lid, van de Wtv 1993. Het artikel bevat de mogelijkheden voor portefeuilleoverdracht door een schadeverzekeraar met zetel in Nederland. Krachtens artikel 12, tweede lid, van de derde richtlijn schadeverzekeraars mag geen onderscheid worden gemaakt tussen de overdracht van een vestigingportefeuille en de overdracht van een dienstverrichtingportefeuille. Dit is in onderdeel a, dat betrekking heeft op een overdracht vanuit een vestiging in een lidstaat aan een vestiging in een andere lidstaat van een

schadeverzekeraar met zetel in een (andere) lidstaat, overeenkomstig deze richtlijn verwerkt. Onderdeel b heeft betrekking op een overdracht vanuit een vestiging in Nederland aan een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland. Onderdeel c betreft een overdracht vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat aan een bijkantoor in een lidstaat van een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. In dit onderdeel wordt geen onderscheid gemaakt tussen de overdracht van een vestiging-portefeuille en de overdracht van een dienstverrichtingportefeuille. Of een dergelijke overdracht tot stand kan komen, is afhankelijk van de instemming van de betrokken toezichthoudende instantie.

Artikel 2:145

In dit artikel zijn de mogelijkheden voor portefeuilleoverdracht van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland opgenomen aan een andere natura-uitvaartverzekeraar of een levensverzekeraar. Het artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 52, eerste, vierde en zesde lid, van de Wtn. Aangezien er geen gecoördineerd Europees toezichtregime voor natura-uitvaartverzekeraars bestaat en een samenwerkingsprocedure derhalve ontbreekt, geeft dit artikel slechts een regeling voor (i) overdrachten binnen Nederland; en (ii) overdrachten van een bijkantoor buiten Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in Nederland naar een bijkantoor in Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland.

Artikel 2:147

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 52, vijfde lid, van de Wtn en 121, vijfde lid, en 129, zevende lid, van de Wtv 1993. Artikel 2:147 bepaalt dat met de portefeuilleoverdracht wordt gelijkgesteld de overgang van de rechten en verplichtingen bij een fusie of bij een splitsing en dat in dat geval de bepalingen betreffende de portefeuille-overdracht van toepassing zijn. Het tweede, derde en vierde lid verklaren daartoe een aantal bepalingen uit deze afdeling van overeenkomstige toepassing op een overgang bij fusie of splitsing.

Artikel 2:148

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 53, eerste lid, van de Wtn en 122, eerste lid, 130, eerste lid, van de Wtv 1993. Op grond van genoemde artikelen uit de Wtn en de Wtv 1993 dient bij de aanvraag ter verkrijging van instemming een ontwerpovereenkomst met alle ter toelichting dienende stukken te worden overgelegd. Voorgesteld wordt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen welke gegevens bij de aanvraag moeten worden overgelegd.

Artikel 2:149

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 122, zesde lid, en 130, vierde lid, van de Wtv 1993. De adviesaanvraag ten aanzien van een overdracht van verzekeringen door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland gesloten vanuit een bijkantoor in een andere lidstaat aan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, is niet geregeld in de richtlijnen. Voor dergelijke overdrachten ligt echter een analoge procedure voor de hand.

Artikel 2:150

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 53 van de Wtn en 122, tweede tot en met vijfde lid, zevende tot en met negende lid, 130, tweede, derde, vijfde tot en met achtste lid, van de Wtv 1993. In het eerste tot en met het vijfde lid worden voorschriften gegeven voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars. In deze leden zijn de toetsingsgronden opgenomen die DNB in acht dient te nemen bij het al dan niet verlenen van instemming voor een overdracht door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar. Daarvoor is vereist dat de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar aan wie de portefeuille wordt overgedragen beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en geen herstelplan is verlangd. Deze laatste voorwaarde is door de Wet van 9 oktober 2003 tot wijziging van de Wet toezicht verzekeringsovername 1993 in verband met het actualiseren van de solvabiliteitseisen voor het verzekeringsovername (de Wet Solvency I: zie de toelichting op artikel 2:167) toegevoegd.

In het zesde lid zijn de voorwaarden voor instemming voor overdracht van rechten en verplichtingen door een natura-uitvaartverzekeraar opgenomen.

Artikel 2:151

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 54, eerste tot en met vierde lid, en zevende lid, van de Wtn en 131, eerste tot en met vierde lid, zevende en achtste lid, van de Wtv 1993. Het artikel bevat de verzetprocedure voor polishouders bij een voorgenomen overdracht door een levensverzekeraar of een natura-uitvaartverzekeraar.

De artikelen 131, eerste lid, van de Wtv 1993 en 54, eerste lid, van de Wtn keren niet meer terug. In deze leden is niet volstrekt duidelijk aangegeven op welk moment het instemmingsbesluit van DNB wordt genomen. In het onderhavige lid wordt daarom verhelderd wanneer het instemmingsbesluit van DNB kan worden genomen, namelijk na de eventueel vereiste instemming van een buitenlandse toezichthoudende instantie en na afloop van de verzetsprocedure. Om de beslistermijn ten aanzien van de instemming te bekorten, wordt de verzetsprocedure zo spoedig mogelijk gestart, en wel op het moment van constatering dat de aanvraag met voldoende gegevens is onderbouwd om de beschikking voor te kunnen bereiden. Natuurlijk staat het DNB vrij aan te geven dat instemming niet kan worden verleend, bijvoorbeeld omdat de gegevens elementen bevatten die aan het verlenen van instemming in de weg staan of omdat er financiële beletsels zijn. Zekerheidshalve wordt opgemerkt dat het geven van opdracht tot het doorlopen van de verzetsprocedure niet hoeft te betekenen dat een positieve beschikking wordt genomen.

Polishouders van een levensverzekering moeten op een adequate wijze gebruik kunnen maken van het door de wetgever gegeven recht mee te beslissen in het geval van een portefeuilleoverdracht. Het verzetrecht is thans gebaseerd op het criterium «verzekerd bedrag». In het geval van een unit linked verzekering is het «verzekerd bedrag» in vergelijking met een traditionele verzekering niet adequaat vast stellen. Hierdoor kunnen polishouders van dergelijke verzekeringen niet adequaat gebruik maken van hun rechten. Aangezien het belang van unit linked verzekeringen sinds de invoering van de verzetregeling aanzienlijk is toegenomen, wordt voorgesteld in deze nota van wijziging beter te expliciteren dat het verzetrecht geldt voor polishouders van unit linked verzekeringen. Daartoe wordt conform de bepalingen betreffende het verzetrecht in geval van overdracht van natura-uitvaartverzekeringen uit de Wtn aangeknoopt bij het criterium «aantal polishouders». Nu het geldelijke belang («verzekerd bedrag») van de verzekering niet meer voor het verzetrecht voor een overdracht door een levensverzekeraar wordt gehanteerd, wordt

voorgesteld om bij collectieve levensverzekeringen in plaats van het aantal polishouders het aantal verzekerden voor het verzetrecht mee te tellen. Daartoe is de laatste volzin van het vijfde lid opgenomen.

Artikel 2:152

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 54, vijfde en zesde lid, van de Wtn en de artikelen 123 en 131, vijfde en zesde lid, van de Wtv 1993. In de verzekeringsrichtlijnen is bepaald dat een overdracht door een levensverzekeraar dan wel een schadeverzekeraar waarvoor instemming is verleend, bekend wordt gemaakt onder de in het nationale recht vastgestelde voorwaarden. Deze overdracht kan van rechtswege worden tegengeworpen aan de verzekeringnemers, aan de verzekerden en aan iedereen die uit de overgedragen verzekeringen voortvloeiende rechten of verplichtingen heeft.

Tevens is in de verzekeringsrichtlijnen bepaald dat deze bepaling geen afbreuk doet aan het recht van de lidstaten om de verzekeringnemers de mogelijkheid te bieden verzekeringen binnen een bepaalde termijn na de overdracht op te zeggen. Dit artikel strekt tot implementatie van deze bepalingen uit de verzekeringsrichtlijnen voorzover het artikel ziet op levensverzekeraars en schadeverzekeraars.

In het achtste lid is verduidelijkt dat bij een overdracht door een onderlinge waarborgmaatschappij een verzekeringnemer die lid is van die onderlinge uit hoofde van het sluiten van een verzekering, zijn lidmaatschap uit dien hoofde verliest.

Artikel 2:153

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan de artikelen 127 en 135 van de Wtv 1993. De bepalingen ten aanzien van de portefeuilleoverdracht en daarmee de samenwerkingsprocedure tussen de toezichthoudende instanties in de lidstaten zijn op grond van de verzekeringsrichtlijnen slechts van toepassing op overeenkomsten van directe verzekering. In het onderhavige artikel wordt tot uitdrukking gebracht dat de bepalingen betreffende de portefeuilleoverdracht niet gelden voor overeenkomsten van herverzekering. Directe verzekeraars sluiten echter ook overeenkomsten van herverzekering af. Een directe verzekeraar kan besluiten zijn herverzekeringportefeuille over te dragen zonder dat hij zich houdt aan de bepalingen in deze afdeling, hetgeen betekent dat hij zijn herverzekeringportefeuille met instemming van de verzekeringnemers kan overdragen.

Artikel 2:154

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 121, vierde lid, en 129, vierde lid, van de Wtv 1993. De verzekeringsrichtlijnen voorzien niet in alle denkbare portefeuilleoverdrachten, zodat het mogelijk is dat andere lidstaten op onderdelen geen regeling treffen. In verband daarmee bevat dit artikel (eerste en tweede lid) een regeling voor die gevallen waarin de wetgeving van een andere lidstaat niet voorziet in een instemmingsprocedure zoals weergegeven in de richtlijnen. In die gevallen kan de overdracht plaatsvinden nadat DNB haar instemming heeft verleend. Zij kan instemming evenwel slechts geven na instemming van de betrokken toezichthoudende instantie (derde lid).

Artikel 2:155

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 124 en 132, vijfde tot en met zevende lid, van de Wtv 1993. Het enkele feit dat een vestigingportefeuille wordt omgezet in een dienstverrichtingportefeuille kan op grond van de verzekeringsrichtlijnen geen weigeringsgrond zijn. Dit volgt uit het tweede lid. Ingevolge het derde lid van artikel 2:155 verleent DNB in beginsel geen instemming met een overdracht die betrekking heeft op een Nederlandse vestigingportefeuille die door de overdracht aan een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, een dienstverrichtingportefeuille zou worden, tenzij de overdracht in het belang is van de bij de desbetreffende verzekeringen betrokkenen. DNB verleent in beginsel wel instemming indien door de overdracht een dienstverrichtingportefeuille een vestigingportefeuille wordt.

Artikel 2:156

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 125 en 133 van de Wtv 1993 en geeft regels voor de portefeuilleoverdracht door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat.

Artikel 2:157

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 132, eerste tot en met vierde lid, van de Wtv 1993 en geldt alleen voor levensverzekeraars. De verzetprocedure geldt ook voor een overdracht door een levensverzekeraar met zetel in een andere lidstaat in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een bijkantoor in Nederland, zij het in verkorte vorm. In het eerste lid is volstaan met de bepaling dat de overdragende verzekeraar zijn voornemen tot een overdracht moet mededelen in de Staatscourant, opdat polishouders zich schriftelijk bij DNB binnen een door haar te bepalen termijn tegen de voorgenomen overdracht kunnen verzetten. Daarbij dient DNB er zorg voor te dragen dat de door haar gestelde termijn dusdanig is dat zij tijdig haar reactie aan de betrokken toezichthoudende instantie kan geven. Indien een vierde of meer van de polishouders, zich binnen de gestelde termijn hebben verzet, dient de beslissing van DNB aan die toezichthoudende instantie negatief te zijn (tweede lid).

Artikel 2:158

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 129, tweede, derde en zesde lid, van de Wtv 1993 en bevat bepalingen betreffende de portefeuilleoverdracht voor levensverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Artikel 2:159

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 121, tweede en derde lid, van de Wtv 1993. Het eerste lid geeft uitvoering aan artikel 53, eerste en tweede lid, van de derde richtlijn schadeverzekeraars en bevat bepalingen betreffende de portefeuilleoverdracht voor een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. Ook in deze gevallen (net als bij overdracht door een schadeverzekeraar met zetel in Nederland; zie artikel 2:146) kan een vestigingportefeuille worden omgezet in een dienstverrichtingportefeuille, mits de overdracht geschiedt aan een verzekeraar met zetel in een lidstaat. Een dergelijk omzetting is op grond van onderdeel b in samenhang met het tweede lid van het onderhavige

artikel niet mogelijk, indien sprake is van een overdracht aan een bijkantoor buiten Nederland van een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. Wel is op grond van genoemde bepalingen de omzetting van een dienstverrichtingportefeuille in een vestigingportefeuille mogelijk.

Artikel 2:160

Dit artikel bevat de toetsingsgronden die DNB in acht neemt bij het al dan niet verlenen van instemming voor portefeuilleoverdrachten door een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. De bepalingen zijn ten opzichte van de Wtv 1993 enkel redactioneel aangepast.

Artikel 2:161

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 126 en 134 van de Wtv 1993 en bepaalt dat een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is van een overdracht mededeling doet op de wijze zoals door DNB is bepaald.

Artikel 2:162

Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:153.

Artikel 2:163

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 52, tweede tot en met vierde lid, van de Wtn en bevat bepalingen inzake de portefeuilleoverdracht door een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat.

Artikel 2:164

Dit artikel betreft een regeling voor de omzetting van zijn rechtsvorm door een verzekeraar met zetel in Nederland en is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 55 van de Wtn en 128, 136 van de Wtv 1993. De regeling voor de omzetting geldt voor een levensverzekeraar, natura-uitvaartverzekeraar en schadeverzekeraar en is gebaseerd op de portefeuilleoverdracht. Bij omzetting wordt immers de verzekeringportefeuille overgedragen van de ene rechtspersoon aan de andere.

Artikel 2:165

Dit artikel is naar inhoud grotendeels gelijk aan artikel 76 van de Wtv 1993. Het eerste lid bepaalt dat het een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in Nederland verboden is verzekeringen zonder instemming van degenen die rechten aan die verzekeringen kunnen ontlenen, over te boeken naar een bijkantoor van de verzekeraar in een andere staat. Er is geen bepaling opgenomen voor bijkantoren van verzekeraars met zetel in een andere lidstaat. Het past niet in het «single-license» beginsel dat de Nederlandse wet regels stelt inzake overboeking voor bijkantoren in Nederland van verzekeraars met zetel in een andere lidstaat, terwijl bij de portefeuilleoverdracht de bevoegdheden in beginsel worden beperkt. Een overboeking kan worden vergeleken met een portefeuilleoverdracht, met dien verstande dat bij een overdracht twee verschillende verzekeraars zijn betrokken terwijl het bij overboeking gaat om een in hoofdzaak administratieve handeling waarbij de verzekeraar dezelfde blijft. Het feit dat bij een portefeuilleoverdracht de loutere omzetting van een vestigingportefeuille in een dienstverrichtingportefeuille als gevolg van een overdracht aan een verzekeraar met zetel

in een andere lidstaat geen grond kan zijn om niet in te stemmen met die overdracht, brengt met zich dat ook bij een overboeking, waarbij sprake blijft van dezelfde verzekeraar, dit niet het geval zou moeten zijn. De verzekeringnemer krijgt dan immers niet te maken met een verzekeraar die hij niet zelf heeft gekozen. Het enkele feit dat de administratieve afhandeling en de schadeafwikkeling zal plaatsvinden buiten Nederland kan in een interne markt geen voldoende grond meer zijn om overboeking niet toe te staan.

Het tweede lid behelst het verbod tot overboeking voor natura-uitvaartverzekeraars met zetel in Nederland.

Het derde lid van artikel 2:165 bepaalt dat DNB ontheffing kan verlenen van het verbod om zonder instemming van degenen die rechten aan een verzekering kunnen ontlenuen tot overboeking over te gaan indien de verzekeraar aannemelijk maakt dat hun belangen zich niet tegen de overboeking verzetten.

Artikel 2:166

In dit artikel is de inhoud van artikel 104 van de Wtv 1993 opgenomen. Het artikel bevat bepalingen betreffende overboeking door levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:165.

Artikel 2:167

In de artikelen 2:167 tot en met 2:183 zijn de artikelen 56 tot en met 59 van de Wtn en 137 tot en met 147 van de Wtv 1993 verwerkt. Deze artikelen geven onder meer voorschriften ten aanzien van het herstelplan, saneringsplan en het financieringsplan.

Met de Wet Solvency I zijn twee Europese richtlijnen (Richtlijnen nr. 2002/12/EG (Pb EG L 77/11 van 20 maart 2002) en nr. 2002/13/EG (PbEG L 77/17 van 20 maart 2002) geïmplementeerd. Het doel van deze richtlijnen is, door aanscherping van solvabiliteitsmargevereisten van levensverzekeraars en schadeverzekeraars, de verzekeringnemers een betere bescherming te bieden. Naast aanscherping van de voorschriften voor het bepalen van de solvabiliteitsmarge voor verzekeraars, creëren de richtlijnen tevens de mogelijkheid voor de toezichthouder om in individuele gevallen preventief in te grijpen door een herstelplan te verlangen. Hiermee kan de toezichthouder ingrijpen wanneer zich een snelle verslechtering van de financiële positie van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar voordoet, ook al neemt de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar op dat moment de vereiste solvabiliteitsmarge in acht. In het geval dat de toezichthouder een herstelplan verlangt, kan deze tevens verlangen dat de betreffende levensverzekeraar of schadeverzekeraar een hoger bedrag aan minimum solvabiliteitsmarge aanhoudt. Door implementatie van de richtlijnen beschikt DNB ten aanzien van het toezicht op de naleving van de solvabiliteitsmarge dus niet meer alleen over een repressief instrument (het verlangen van een saneringsplan conform artikel 2:171) maar kan DNB ook ingrijpen wanneer de verzekeraar nog beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge. Aangezien DNB op grond van de Wtn van natura-uitvaartverzekeraars al een saneringsplan en een financieringsplan kan verlangen, ligt het voor de hand ook de bevoegdheid van DNB om een herstelplan te verlangen van natura-uitvaartverzekeraars op te nemen. Op deze manier geldt een gelijk regime voor alle verzekeraars.

Het eerste lid verwerkt artikel 137a, eerste lid, van de Wtv 1993. Om een herstelplan te kunnen verlangen dient er sprake te zijn van een situatie waarbij de rechten van de verzekeringnemers in het gedrang komen. Het verlangen van een herstelplan en het instemmen met het door de verzekeraar opgestelde herstelplan zijn voor bezwaar en beroep vatbare beschikkingen van DNB. Een herstelplan wordt verlangd, indien de verzekeraar nog beschikt over het voorgeschreven minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge in tegenstelling tot een saneringsplan (artikel 2:171). DNB kan een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar verzoeken om een saneringsplan in te dienen indien de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar niet meer beschikt over het voorgeschreven minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge.

Het derde lid betreft het huidige artikel 137a, tweede lid, van de Wtv 1993. Indien het herstelplan hier aanleiding toe geeft en de financiële positie van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar verslechtert, kan DNB op grond van het derde lid een hoger minimumbedrag aan vereiste solvabiliteitsmarge verlangen. Doel hiervan is te waarborgen dat de levensverzekeraar of schadeverzekeraar in staat is in de nabije toekomst aan het vereiste minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge te voldoen. Daarbij wordt opgemerkt dat de op basis van artikel 2:82 gestelde regels voor de vermogensbestanddelen die de solvabiliteitsmarge moeten vormen, uiteraard onverkort gelden voor de ingevolge het derde lid van dit artikel in individuele gevallen voorgeschreven verhoogde minimum solvabiliteitsmarge. Het voorschrijven van een hoger minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge is eveneens een voor bezwaar en beroep vatbare beschikking van DNB. Indien de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar niet voldoet aan het door DNB op basis van het derde lid hoger opgelegde minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge, kan DNB op grond van de haar daarvoor toegekende instrumenten (de mogelijkheid tot het opleggen van een dwangsom of een bestuurlijke boete) afdwingen dat de verzekeraar aan het derde lid van dit artikel voldoet. Tevens heeft DNB in uitzonderlijke gevallen, waarbij zij van oordeel is dat de financiële positie van de levensverzekeraar of schadeverzekeraar nog verder zal verslechteren, de mogelijkheid de vrije beschikking van de levensverzekeraar of schadeverzekeraar over zijn waarden te beperken of te verbieden om zonder haar instemming te beschikken over deze waarden (artikelen 2:173 en 2:174). De middelen dienen passend en proportioneel te worden aangewend. Mocht de solvabiliteitsmarge van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar alsnog beneden het vereiste minimumbedrag dalen, dan eist DNB een saneringsplan op grond van artikel 2:171. In dat geval wordt in het saneringsplan aangegeven hoe het herstelplan hierin zal worden verwerkt. Dit laatste wordt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur voorgeschreven (artikel 2:171, derde lid).

In de formulering van artikel 137a, derde lid, van de Wtv 1993 is opgenomen dat de verzekeraar binnen een door DNB te bepalen termijn, bij DNB een herstelplan ter instemming indient, dat aangeeft op welke wijze en binnen welke termijn een einde wordt gemaakt aan de omstandigheden die aanleiding gaven tot het verlangen van het herstelplan. Deze formulering komt niet meer terug. In plaats daarvan is gekozen een tweede lid op te nemen dat bepaalt dat bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot het herstelplan. Hieronder valt tevens het huidige artikel 137, vierde lid, van de Wtv 1993, waarin wordt bepaald dat een herstelplan voor de volgende drie boekjaren ten minste bevat gegevens betreffende:

a. een raming van de kosten van beheer, met name van de algemene lopende kosten en de provisies;

- b. een gedetailleerde prognose van de vermoedelijke ontvangsten en uitgaven betreffende directe verzekeringen, de geaccepteerde herverzekeringen en overdrachten uit hoofde van herverzekering;
- c. de te verwachten balanspositie;
- d. een raming van de financiële middelen ter dekking van de verplichtingen en van de vereiste solvabiliteitsmarge; en
- e. het algemene herverzekeringsbeleid.

Artikel 2:168

Artikel 2:168 verwerkt artikel 143a van de Wtv 1993. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:167.

Artikel 2:169

Op grond van dit artikel zijn de bepalingen betreffende het herstelplan ook van toepassing op natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 2:167.

Artikel 2:170

In artikel 2:170 is de inhoud van de artikelen 56, eerste, derde tot en met vijfde lid, van de Wtn en 137 van de Wtv 1993 verwerkt. De artikelen 13, eerste lid, van de derde richtlijn schadeverzekeraars en 12, eerste lid, van de derde richtlijn levensverzekering bepalen dat de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar (dus niet de toezichthoudende instantie in de lidstaat van het bijkantoor) bevoegd is de verzekeraar die zich niet houdt aan de bepalingen betreffende de technische voorzieningen de vrije beschikking over zijn activa te verbieden. Deze bevoegdheid strekt zich uit tot de waarden die betrekking hebben op de bijkantoren in andere lidstaten. Aangezien bijkantoren onzelfstandige onderdelen zijn, moet de bevoegdheid van DNB kunnen worden toegepast op het gehele bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland. Tevens wordt in dit artikel bepaald dat de vrije beschikking over de activa die de technische voorzieningen vertegenwoordigen niet alleen kan worden verboden, maar ook kan worden beperkt. Er zijn immers situaties denkbaar dat volstaan kan worden met een mindere vergaande ingreep dan het volledig verbod tot beschikking over de waarden.

In artikel 2:170, tweede lid, wordt tot uitdrukking gebracht dat DNB pas tot het treffen van de hier bedoelde maatregelen kan overgaan nadat zij de toezichthoudende instantie in de lidstaat waar de verzekeraar een bijkantoor heeft of waarnaar hij vanuit zijn vestigingen in een lidstaat diensten verricht, daarvan in kennis heeft gesteld. Ter uitvoering van de verzekeringsrichtlijnen is in het derde lid opgenomen dat DNB de toezichthoudende instantie in de lidstaat van het bijkantoor en van de lidstaat van dienstverrichting kan verzoeken overeenkomstige maatregelen te treffen ten aanzien van de op hun grondgebied gelocaliseerde waarden. Omdat de toezichthoudende instantie als gevolg van het «single-licence» beginsel geen toezicht houdt op de werkzaamheden van de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar, moet DNB bij haar verzoek aangeven om welke waarden het daarbij gaat.

Artikel 2:171

In dit artikel wordt bepaald in welke gevallen DNB een verzekeraar met zetel in Nederland kan verzoeken een saneringsplan dan wel een financieringsplan in te dienen (artikelen 57 van de Wtn en 138 van de Wtv

1993). In artikel 2:177 wordt dit artikel van overeenkomstige toepassing verklaard op een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en via artikel 2:182 op een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat (artikelen 57 van de Wtn en 144 van de Wtv 1993).

Het eerste lid betreft de verwerking van de artikelen 57, eerste lid, van de Wtn en 138, eerste lid, van de Wtv 1993. Op grond van de Europese richtlijnen voor verzekeraars eisen de bevoegde autoriteiten «met het oog op het herstel van de financiële positie van een verzekeringsonderneming waarvan de solvabiliteitsmarge niet meer het in artikel 28 voorgeschreven minimum bereikt, dat een saneringsplan aan hun goedkeuring moet worden onderworpen.» Op grond van de Wtv 1993 en de Wtn vloeit de verplichting om een saneringsplan in te dienen rechtstreeks uit de wet voort, en hoeft de toezichthouder niets te verzoeken. Voorgesteld wordt om beter aan te sluiten bij de richtlijnen door op te nemen dat de verzekeraar op verzoek van DNB een saneringsplan ter instemming bij DNB indient indien hij niet meer beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge. Het verlangen van een saneringsplan en het instemmen met het door de verzekeraar opgestelde saneringsplan zijn voor bezwaar en beroep vatbare beschikkingen van DNB.

Het tweede lid komt overeen met de inhoud van de artikelen 57, tweede lid, van de Wtn en 138, tweede lid, van de Wtv 1993. In de Wtn en de Wtv 1993 staat: «(...) is gedaald of naar het oordeel van de Pensioen- & Verzekeringskamer zal dalen beneden het vereiste garantiefonds». Aangezien een «marge» niet kan dalen beneden een fonds, is aangesloten bij de formulering uit de richtlijn. De huidige wettekst bepaalt dat met betrekking tot een financieringsplan, de verzekeraar binnen een door de Pensioen- & Verzekeringskamer te bepalen termijn een financieringsplan in moet dienen. Hier is tevens de zinsnede betreffende de termijn van acht weken (of zoveel eerder als DNB bepaalt) opgenomen net als bij het saneringsplan het geval is.

In de Wtv 1993 is opgenomen dat de verzekeraar in het saneringsplan aangeeft op welke wijze en binnen welke termijn hij denkt de solvabiliteitsmarge weer op de vereiste omvang te brengen. Deze formulering komt in deze nota van wijziging niet terug. In plaats daarvan is gekozen een derde lid op te nemen dat bepaalt dat bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de inhoud van het saneringsplan. Dit geldt ook voor het krachtens het tweede lid in te dienen financieringsplan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt opgenomen dat indien een saneringsplan al toepassing vindt, dient te worden aangegeven hoe het saneringsplan in het financieringsplan wordt verwerkt.

Het saneringsplan moet aangeven op welke wijze en binnen welke termijn de solvabiliteitsmarge weer op de vereiste omvang zal worden gebracht. Het financieringsplan geeft aan hoe op korte termijn de solvabiliteitsmarge weer op de vereiste omvang zal worden gebracht (artikel 138, eerste en tweede lid, van de Wtv 1993). Ingeval het eerste lid reeds toepassing vond, geeft het financieringsplan tevens aan hoe het saneringsplan waarvoor reeds instemming is verleend daarin wordt verwerkt (artikel 138, derde lid, van de Wtv 1993). Zie tevens artikel 38 van de derde richtlijn levensverzekering.

Ingeval artikel 2:167 reeds toepassing vond, geeft het saneringsplan tevens aan hoe het herstelplan waarvoor reeds instemming is verleend daarin wordt verwerkt.

Het vierde lid is naar inhoud grotendeels gelijk aan de artikelen 57, vierde lid, van de Wtn en 138, vierde lid, van de Wtv 1993. In de formulering van het vijfde lid is rekening gehouden met het feit dat DNB als gevolg van het lidstaat-van-herkomstbeginsel ook belast is met het toezicht op de dienstverrichting door levensverzekeraars of schadeverzekeraars met een zetel in Nederland vanuit bijkantoren in andere lidstaten. In verband daarmee kan DNB in voorkomend geval tevens de toezichthoudende instanties in de lidstaten waarnaar de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar vanuit dat bijkantoor diensten verricht mededeling doen van de verplichting voor de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar een saneringsplan dan wel een financieringsplan in te dienen.

Uit het feit dat voor verzekeraars bepalingen betreffende het saneringsplan en financieringsplan expliciet zijn opgenomen mag niet worden afgeleid dat DNB ten aanzien van clearinginstellingen en kredietinstellingen deze plannen niet zou kunnen verlangen. De bepalingen voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars berusten op Europese richtlijnen. Voor clearinginstellingen en kredietinstellingen bestaan niet soortgelijke richtlijnbevestigingen. DNB kan op grond van de algemene aanwijzingsbevoegdheid uit het Algemeen deel soortgelijke plannen eisen als in deze afdeling genoemd.

Artikel 2:172

In dit artikel is de inhoud verwerkt van de artikelen 58 van de Wtn en 139 van de Wtv 1993. In artikel 2:182 wordt dit artikel van overeenkomstige toepassing verklaard op natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat. De termijnen en de wijze van het doen van opgave kunnen van geval tot geval verschillen.

Artikel 2:173

Dit artikel is analoog aan de artikelen 59 van de Wtn en 140 van de Wtv 1993. DNB heeft de bevoegdheid om bij financiële moeilijkheden reeds in een vroeg stadium in te grijpen, teneinde de kans op succes te vergroten. In verband daarmee wordt in het eerste lid bepaald dat niet alleen in het geval dat ingevolge artikel 2:171, tweede lid, een financieringsplan moet worden ingediend, maar ook in het geval dat een verzekeraar niet meer beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge en hij ingevolge artikel 2:171, eerste lid, een saneringsplan moet indienen, DNB de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden kan beperken of verbieden. Hierbij moet dan wel sprake zijn van uitzonderlijke omstandigheden waarbij te verwachten is dat de financiële positie van de verzekeraar nog verder zal verslechteren.

Het tweede lid geldt voor de levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland. Indien DNB de toezichthoudende instantie in de lidstaat van het bijkantoor en in de lidstaat waarnaar diensten worden verricht, verzoekt overeenkomstige maatregelen te treffen, moet zij bij haar verzoek aangeven om welke waarden het daarbij gaat. Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 2:170, eerste lid.

Artikel 2:174

In dit artikel is artikel 140a, eerste lid, van de Wtv 1993 verwerkt. DNB kan de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden beperken of hem verbieden te beschikken over deze waarden, indien de verzekeraar niet voldoet aan het door DNB op basis van artikel 2:167, derde lid, hoger voorgeschreven minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge. Van het

instrument dient alleen gebruik te worden gemaakt in uitzonderlijke omstandigheden waarbij te verwachten is dat de financiële positie van de verzekeraar verder zal verslechteren. Tegen deze beslissing van DNB staat beroep of bezwaar open.

Artikel 2:175

Dit artikel verwerkt de inhoud van artikel 142 van de Wtv 1993. In het eerste en derde lid van dit artikel wordt bepaald dat DNB op verzoek van de toezichthoudende instantie in de lidstaat van de zetel van de levensverzekeraar of de schadeverzekeraar ten aanzien van de in Nederland gelokaliseerde waarden maatregelen moet treffen die overeenkomen met de door de betrokkene getroffen maatregelen. Op grond van de verzekeringsrichtlijnen moet DNB deze maatregelen in dringende gevallen ook zelfstandig kunnen treffen, mits de maatregelen passend zijn om een eind te maken aan de gepleegde inbreuk. Als gevolg van het «single-licence» beginsel kan DNB ten aanzien van levensverzekeraars of schadeverzekeraars met een zetel in een andere lidstaat slechts in een beperkt aantal gevallen zelfstandig maatregelen treffen. In het tweede lid is bepaald dat DNB in dringende gevallen op eigen initiatief maatregelen kan treffen indien een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar inbreuk maakt op bij of krachtens deze wet gestelde voorschriften.

Een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar kan ondanks de door de lidstaat van de zetel genomen maatregelen, of omdat deze maatregelen ontoereikend zijn of omdat die lidstaat geen maatregelen treft, inbreuk blijven maken op bij of krachtens deze wet gestelde voorschriften. Het loutere tijdsverloop kan dan het beëindigen van de ongewenste situatie dringend maken. Het is aan DNB om te oordelen of zulks het geval is.

Artikel 2:176

In geval van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met een zetel in een staat die geen lidstaat is en een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat (zie artikel 2:183, eerste lid) kan DNB slechts de vrije beschikking door de verzekeraar beperken of verbieden over de waarden, die betrekking hebben op zijn vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf van verzekeraar.

De toevoeging in artikel 143, vijfde lid, van de Wtv 1993 «Zij maakt de opheffing bekend aan de verzekeraar» geldt alleen voor een verzekeraar met een zetel in een staat die geen lidstaat is, niet zijnde een natura-uitvaartverzekeraar. Deze volzin is in de Wtn vervallen door de Aanpassingswet derde tranche Awb. Deze volzin kan ook in de Wtv 1993 vervallen omdat artikel 3:40 van de Awb bepaalt dat een besluit niet inwerking treedt voordat het is bekendgemaakt.

Artikel 2:177

In dit artikel is de inhoud van artikel 144 van de Wtv 1993 verwerkt. Indien een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is niet meer voldoet aan het bij of krachtens artikel 2:82, eerste tot en met vierde lid, bepaalde met betrekking tot het minimumbedrag aan solvabiliteitsmarge dient hij aan DNB een saneringsplan ter instemming voor te leggen. Indien de solvabiliteitsmarge niet meer het minimumbedrag van het garantiefonds bereikt, dient de verzekeraar op verzoek van DNB een financieringsplan ter instemming in te dienen bij DNB.

Artikel 2:178

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 145 van de Wtv 1993 en is van toepassing op een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. Het artikel bepaalt dat indien de solvabiliteitsmarge van die verzekeraar niet voldoet aan het bepaalde daaromtrent in deze nota van wijziging, deze verzekeraar opgave doet van de waarden die de technische voorzieningen dekken.

Artikel 2:179

Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 146 van de Wtv 1993. Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 2:173.

Artikel 2:180

Dit artikel geeft regels voor een levensverzekeraar en een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is en vormt het equivalent van artikel 2:174. Dit artikel verwerkt de inhoud van artikel 146a van de Wtv 1993. DNB kan indien een verzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is niet voldoet aan het op basis van artikel 2:167, derde lid, hoger voorgescreven minimum bedrag aan vereiste solvabiliteitsmarge de vrije beschikking van de verzekeraar over zijn waarden beperken of hem verbieden te beschikken over deze waarden, zonder haar instemming. Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 2:174.

Artikelen 2:181 tot en met 2:183

Deze artikelen geven regels ten aanzien van natura-uitvaartverzekeraars en komen grotendeels overeen met de artikelen 56, tweede lid, 57 en 59 van de Wtn.

De artikelen 2:181 tot en met 2:183 behelzen hoofdzakelijk dezelfde normen als die gelden voor levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Aangezien de Wtn niet is gebaseerd op een Europese richtlijn zijn de bepalingen omtrent samenwerking met toezichthoudende instanties in andere lidstaten niet van toepassing.

Artikel 2:184

Artikel 2:184 regelt het toepassingsbereik van de opvangregeling, die ingevolge het eerste lid kan worden toegepast op levensverzekeraars met zetel in Nederland. Dit artikel is naar inhoud gelijk aan artikel 147a Wtv 1993, met uitzondering van de daarin opgenomen zin in het eerste lid, onderdeel b, dat wordt opgenomen in artikel 2:194. De opvangregeling voor levensverzekeraars is thans geregeld in de artikelen 147a tot en met 147n van de Wtv 1993.

In het tweede lid wordt het begrip «opvanginstelling» gebruikt. Een opvanginstelling is een speciale rechtspersoon die wordt opgericht voor elke in problemen verkerende levensverzekeraar die zal worden opgevangen. Deze rechtspersoon, een naamloze vennootschap, heeft tot taak het uitvoeren van de door DNB vastgestelde maatregelen ingevolge deze afdeling. Nadere afspraken met betrekking tot de opvanginstelling, onder meer wat betreft aandeelhouderschap en participatie van de levensverzekeraars en het bestuur van de opvanginstelling, zijn vastgelegd in een convenant tussen DNB, de Minister van Financiën en de vertegenwoordigende organisatie, het Verbond van Verzekeraars. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat deze paragraaf, evenals een aantal administratieve verplichtingen die in andere artikelen van dit voorstel zijn

vastgelegd, tevens van toepassing is op opvanginstellingen die uitsluitend als herverzekeraar optreden. Hoewel opvanginstellingen in dat geval niet het bedrijf van directe levensverzekering uitoefenen, nemen zij een belangrijke plaats in in de onderhavige regeling; aangezien enkele artikelen van deze paragraaf zich mede tot hen richten, dient ook op hen deze paragraaf van toepassing te zijn. Indien de opvanginstelling de portefeuille overgedragen heeft gekregen is zij daarmee een levensverzekeraar met zetel in Nederland waarop deze paragraaf van toepassing is.

Artikel 2:185

Dit artikel ziet op de vertrouwenscommissie, die tot taak heeft de Nederlandsche Bank te adviseren ten aanzien van de inwerkingstelling en toepassing van opvang ingevolge paragraaf 2.5.6.1. In artikel 147b, eerste lid, van de Wtv 1993 is bepaald dat de PVK de vertrouwenscommissie instelt, die daarmee een orgaan van de PVK is. Uit het eerste lid van het onderhavige artikel blijkt dat de status van de vertrouwenscommissie wordt gewijzigd ten opzichte van de situatie onder de Wtv 1993, door de omvorming van de vertrouwenscommissie tot een bij wet ingestelde adviescommissie.

De vertrouwenscommissie vormt een waarborg voor de inwerkingstelling en toepassing van opvang en kan een nuttige bijdrage leveren aan het goede verloop van de opvang. De vertrouwenscommissie bestaat uit een voorzitter en overige leden die over voldoende ervaring beschikken en gezag hebben in de levensverzekeringsbranche om DNB van raad te voorzien bij de toepassing van opvang. Op deze leden zal ingevolge artikel 1:72 een geheimhoudingsplicht rusten. De taak van de vertrouwenscommissie, vastgelegd in het eerste lid, wordt niet gewijzigd ten opzichte van de taak ingevolge het vierde lid van artikel 147b van de Wtv 1993. Het tweede lid wijkt af van de overeenkomstige bepaling in de Wtv 1993 (artikel 147b, tweede lid). De procedure voor benoeming en ontslag van de leden van de vertrouwenscommissie zal namelijk bij ministeriële regeling worden geregeld. Vastgehouden zal worden aan het beginsel van benoeming van de leden van de vertrouwenscommissie op gezamenlijke voordracht van DNB en de vertegenwoordigende organisaties, met dien verstande dat nadere regels vereist zullen zijn voor het geval DNB en de vertegenwoordigende organisaties niet binnen een bepaalde termijn overeenstemming kunnen bereiken over een gezamenlijke voordracht.

Thans bepaalt artikel 147b, derde lid, van de Wtv 1993 dat in de statuten van de PVK regels worden gesteld met betrekking tot de samenstelling en de werkwijze van de vertrouwenscommissie. Zo bevatten de statuten van de PVK onder meer eisen betreffende de integriteit en de onafhankelijkheid van de leden van de vertrouwenscommissie. Bij ministeriële regeling zullen regels worden gesteld met betrekking tot de gezamenlijke voordracht, benoeming, ontslag en schorsing van de leden van de vertrouwenscommissie. De hoogte van de bezoldiging van de leden van de vertrouwenscommissie zal door de Minister van Financiën worden vastgesteld. Hierbij zal de Minister van Financiën zich laten leiden door het Vacatiegeldenbesluit 1988 (Stb. 205).

Artikel 2:186

Dit artikel regelt een besluit van DNB tot opvang. Het eerste en het tweede lid zijn naar inhoud gelijk aan de eerste twee leden van artikel 147c van de Wtv 1993. DNB neemt een besluit tot opvang over te gaan met inachtneming van de in het eerste lid genoemde cumulatieve voorwaarden. Het gaat om de situatie waarin de solvabiliteitsmarge van

de levensverzekeraar lager is dan wettelijk vereist en deze niet meer het vereiste garantiefonds bereikt. Daarnaast moet de instemming voor het in artikel 2:171, tweede lid, bedoelde financieringsplan zijn geweigerd, dan wel moet sprake zijn van een van de in het tweede lid aangeduide situaties. Tot slot moet de portefeuille van de levensverzekeraar nog overlevingskans hebben. Hiermee wordt bedoeld dat DNB er voldoende vertrouwen in heeft dat de met de portefeuille van de levensverzekeraar te behalen resultaten in de toekomst kunnen verbeteren. De overlevingskans is niet vast te stellen aan de hand van op voorhand vast te stellen algemene criteria. Diverse aspecten kunnen bij deze beoordeling een rol spelen, waaronder in elk geval de oorzaak van de problemen, de vraag of het daarbij om beïnvloedbare factoren gaat en de samenstelling van de verzekeringsportefeuille en de beleggingsportefeuille.

Om duidelijkheid te creëren over de wijze waarop opvang zal worden vormgegeven, stelt DNB een opvangplan op. Ingevolge het vierde lid handelen de levensverzekeraar en de opvanginstelling overeenkomstig het door DNB op te stellen opvangplan. In het opvangplan zal bijvoorbeeld worden aangegeven welke vormen van opvang benodigd zijn en hoeveel middelen daarmee gemoeid zullen zijn. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zullen nadere regels kunnen worden gesteld met betrekking tot het opvangplan. Zie artikel 2:191, tiende lid, voor de grondslag.

Artikel 2:187

In dit artikel worden de maatregelen aangeduid waaruit opvang kan bestaan. De inhoud van dit artikel is thans opgenomen in de artikelen 147c1 en 147d van de Wtv 1993. De herverzekering in het tweede lid betreft de gehele of gedeeltelijke herverzekering van de verplichtingen van de levensverzekeraar uit overeenkomsten van directe verzekering. Hierbij vindt in beginsel overdracht van de daarbij behorende activa plaats. In feite zal daarmee het dagelijks beleid van de levensverzekeraar grotendeels in handen komen van de opvanginstelling. Het derde lid behelst de meest ingrijpende wijze van opvang, te weten de overdracht van de portefeuille van de in problemen verkerende levensverzekeraar aan de opvanginstelling.

Artikel 2:188

In dit artikel wordt bepaald dat DNB aanwijzingen kan geven aan de levensverzekeraar en de opvanginstelling in het belang van de goede werking van de opvang. Met betrekking tot deze aanwijzingen is artikel 1:58 van overeenkomstige toepassing. Een vergelijkbare bevoegdheid van DNB is thans geregeld in artikel 147h van de Wtv 1993 (daarin wordt het begrip «instructies», in plaats van «aanwijzingen», wordt gebruikt). DNB kan de aanwijzingen niet gebruiken om de voorwaarden aan te passen waaronder de verplichte herverzekering heeft plaatsgevonden. Daarmee zou immers het tweede lid, laatste volzin van artikel 2:187 worden ondermijnd, waarin bepaald wordt dat de opvanginstelling de voorwaarden opstelt, weliswaar met instemming van DNB.

Artikel 2:189

Dit artikel regelt de rechterlijke machtiging die vereist is alvorens tot uitvoering van een gedwongen portefeuilleoverdracht kan worden overgegaan. Het in dit artikel bepaalde is thans vastgelegd in de artikelen 147e, 147f en 147g van de Wtv 1993. Het ingrijpende karakter van opvang vereist een adequate rechtsbescherming voor betrokkenen. Het is denkbaar, wanneer DNB wil overgaan tot een verplichte portefeuille-

overdracht, dat de in problemen verkerende levensverzekeraar van mening is dat de situatie op minder ingrijpende wijze kan worden gekeerd. In geval van portefeuilleoverdracht verliest de levensverzekeraar niet alleen de zeggenschap over zijn portefeuille, maar ook de eigendom ervan. Een eenmaal uitgevoerde beslissing tot gedwongen portefeuilleoverdracht is bovendien niet omkeerbaar, aangezien de vergunning van de desbetreffende levensverzekeraar zal zijn ingetrokken.

Gelet op de zorgvuldigheid die met een beslissing tot verplichte portefeuilleoverdracht is gemoeid, is een voorafgaande rechterlijke toetsing van een dergelijke beslissing aangewezen. De rechter zal zich wel tot marginale toetsing van de beslissing van DNB dienen te beperken, aangezien DNB enige ruimte moet genieten bij de beoordeling of een portefeuille overlevingskans heeft. In het vijfde lid wordt vastgelegd dat het verzoek van DNB tot machtiging op een niet openbare terechtzitting zal worden behandeld. Het is essentieel voor de uitvoering van opvang, mede in het belang van de polishouders, dat een verzoek tot machtiging zonder publiciteit gepaard gaat. Een in problemen verkerende levensverzekeraar is immers uiterst kwetsbaar voor negatieve publiciteit. Indien het vertrouwen in deze levensverzekeraar verder wordt aangetast, zou het inzetten van opvang kunnen mislukken nog voordat de maatregelen zijn genomen. Ingevolge het elfde lid is uitsluitend beroep in cassatie mogelijk tegen de beschikking van de rechtbank. Hoger beroep is uitgesloten opdat zo spoedig mogelijk zekerheid wordt verkregen.

Artikel 2:190

In dit artikel wordt de inhoud van het huidige artikel 147i, eerste, derde en vierde lid, en van artikel 147j, derde lid, van de Wtv 1993 opgenomen. Het tweede lid van artikel 147i Wtv 1993 zal komen te vervallen; de inhoud van de overige leden van artikel 147j Wtv 1993 zal bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden opgenomen. De grondslag hiervoor is te vinden in artikel 2:191, tiende lid.

Met de herverzekering of de portefeuilleoverdracht dient de in problemen verkerende levensverzekeraar aan de opvanginstelling de nodige waarden over te dragen. De opvanginstelling gaat verplichtingen aan op grond van de herverzekering of de overname van de gehele portefeuille. De met deze verplichtingen corresponderende waarden van de desbetreffende levensverzekeraar dienen te worden overgedragen. Deze verplichtingen worden vertegenwoordigd door de technische voorzieningen, zoals bedoeld in artikel 2:92. Het eerste lid bepaalt daarom dat de waarden die dienen tot dekking van de technische voorzieningen worden overgedragen tot het bedrag van de technische voorzieningen dat op de herverzekerde of overgedragen verplichtingen betrekking heeft.

Het vierde lid verklaart enkele bepalingen van afdeling 2.5.1 betreffende de portefeuilleoverdracht door een levensverzekeraar niet van toepassing, vanwege de specifieke aard van opvang ingevolge deze paragraaf. Zo is bij de uitvoering van opvang snelheid van handelen geboden, met als gevolg dat een wachttijd van enkele weken, om verzet door polishouders tegen de overdracht mogelijk te maken, ongewenst is.

Artikel 2:191

Dit artikel is in grote lijnen hetzelfde als het huidige artikel 147k van de Wtv 1993. Ingevolge het eerste lid is het totaalbedrag dat ter beschikking kan worden gesteld, indien tegelijkertijd meer dan een levensverzekeraar wordt opgevangen, aan een maximum gebonden. Elk jaar stelt de Minister van Financiën dit maximumbedrag in de maand januari vast.

Voorts is een maximum gebonden aan het bedrag dat per opvangsituatie ter beschikking kan worden gesteld en is een maximum gesteld aan het bedrag waarvan bij de uitvoering van de opvang, het aanmerkelijke risico bestaat dat het niet wordt terugbetaald. Beide bedragen zullen op de helft worden vastgesteld van het bedrag dat ter beschikking kan worden gesteld, indien tegelijkertijd meer dan één levensverzekeraar wordt opgevangen. De jaarlijkse aanpassing zal plaatsvinden aan de hand van de ontwikkeling van de vereiste solvabiliteitsmarge van de levensverzekeraars waarop DNB toezicht houdt.

DNB zal, als uitvoerder van de opvang, onder meer moeten bepalen welk bedrag voor de toepassing in een voorkomend geval beschikbaar wordt gesteld en welk bedrag per levensverzekeraar wordt betaald. Het zesde lid geeft de omslag een wettelijke basis. Het zevende lid van artikel 147k van de Wtv 1993 wordt niet in dit artikel opgenomen, maar zal bij algemene maatregel van bestuur worden geregeld.

Het tiende lid verschaft een wettelijke basis voor bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen nadere regels met betrekking tot opvang ingevolge deze paragraaf. Door deze bepaling zal het in het negende lid van artikel 147k van de Wtv 1993 bepaalde kunnen komen te vervallen. Ook wordt bijvoorbeeld de inhoud van artikel 147l van de Wtv 1993 niet in de nota van wijziging opgenomen, aangezien de betreffende bepalingen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zullen worden opgenomen.

Artikel 2:192

De inhoud van dit artikel is thans vastgelegd in artikel 147i1 van de Wtv 1993. DNB verleent toestemming tot de portefeuilleoverdracht indien zij geen bedenkingen heeft tegen de overdracht. Ingevolge het eerste lid wordt, in verband met dit instemmingsvereiste, een aantal bepalingen betreffende de portefeuilleoverdracht niet van toepassing verklaard. De portefeuilleoverdracht heeft tot gevolg dat de vergunning van de betreffende levensverzekeraar zal worden ingetrokken. De intrekking zal worden geregeld in artikel 1:83.

Artikel 2:193

De inhoud van dit artikel is naar inhoud gelijk aan het huidige artikel 147m van de Wtv 1993. Het einde van de toepassing van opvang ingevolge deze paragraaf is afhankelijk van de getroffen maatregelen. De opvang wordt in elk geval beëindigd zodra de opvang volgens het vergoedingsplan is vergoed. In geval van verplichte herverzekering eindigt de opvang zodra de verplichte herverzekering niet meer nodig is en de met de opvang gepaard gaande kosten zijn terugbetaald. In geval van verplichte portefeuilleoverdracht eindigt de opvang indien de portefeuille is verkocht of indien dat niet mogelijk is, de aandelen van de opvanginstelling zijn verkocht en de opvanginstelling een «normale» levensverzekeraar is geworden. Ook in deze situaties dient de vergoeding voor kosten betaald te zijn. De opvang eindigt eveneens indien het met de opvang beoogde doel niet meer kan worden bereikt of de kosten niet meer blijken te kunnen worden terugbetaald. DNB stelt het einde van de toepassing van de opvang vast, na de vertrouwenscommissie te hebben gehoord.

Artikel 2:194

Dit artikel regelt de toepasselijkheid van paragraaf 2.5.6.1 op levensverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, thans geregeld in artikel 147a, eerste lid, onderdeel b, van de Wtv 1993. Opvang kan ingevolge dit artikel worden toegepast op levensverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, voor zover het betreft de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar vanuit de bijkantoren in Nederland. Hierop geldt een uitzondering, namelijk indien een ontheffing is verleend in de zin van artikel 2:85, waarbij DNB niet de toezichthouder is, die belast is met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van de levensverzekeraar. Deze uitzondering is overigens van weinig belang in de praktijk, aangezien een dergelijke ontheffing – voorheen werd gesproken van toepassing van de voordeelregeling – vooralsnog nooit is verleend.

Opvang ingevolge paragraaf 2.5.6.1 kan niet worden toegepast op het vanuit de Nederlandse bijkantoren uitgeoefende bedrijf van levensverzekeraar door levensverzekeraars met zetel in een andere lidstaat. De reden hiervoor is dat DNB niet de toezichthoudende instantie is die belast is met het toezicht op de solvabiliteitsmarge van deze levensverzekeraars. De uitvoering van opvang is nauw verbonden met de ontwikkelingen van de solvabiliteitsmarge; daarvan hangt in belangrijke mate af of DNB tijdig kan ingrijpen. Indien DNB niet beschikt over gegevens betreffende de solvabiliteitsmarge kan zij geen adequaat toezicht uitoefenen op de desbetreffende levensverzekeraar. Een zinvolle uitvoering van opvang is dan niet mogelijk.

Afdeling 2.5.7

Afdeling 2.5.7 heeft betrekking op de noodregeling. Het aanvragen van de noodregeling is het meest ingrijpende toezichtinstrument in het wetsvoorstel en de huidige toezichtwetten. Daarnaast is er een ander instrument, niet zijnde louter een toezichtinstrument, dat nog verder gaat: het aanvragen van het faillissement. Die procedure wordt geregeld in de Faillissementswet. De noodregeling kan worden aangevraagd bij de rechtbank. Alleen DNB kan de noodregeling aanvragen; derden, zoals schuldeisers, kunnen dat niet. DNB zal een noodregeling vaak eerst aanvragen nadat zij een of meer andere maatregelen heeft getroffen, maar die helaas niet tot het gewenste resultaat hebben geleid. De rechtbank heeft de bevoegdheid de noodregeling uit te spreken. Daarbij worden een of meer bewindvoerders benoemd (kortheidshalve zal hierna steeds het meervoud «bewindvoerders» worden gebruikt). De organen van de kredietinstelling of verzekeraar verliezen hun bevoegdheden geheel of grotendeels. De noodregeling kan zowel een saneringsprocedure als een liquidatieprocedure zijn. Welk karakter de noodregeling in een concreet geval heeft, hangt in de eerste plaats ervan af of de bewindvoerders een machtiging hebben gekregen. Hebben zij geen machtiging gekregen, dan moet de noodregeling worden beschouwd als een saneringsmaatregel. Hebben zij wel een machtiging gekregen, dan hangt het af van het type machtiging. Er zijn drie typen machtiging: een machtiging tot alleen sanering, een machtiging tot alleen liquidatie, of een machtiging waarmee de bewindvoerders beide kunnen doen. Is het eerste type machtiging gegeven, dan is de noodregeling een saneringsprocedure. Is het tweede type machtiging gegeven, dan is de noodregeling een liquidatieprocedure. Is het derde type machtiging gegeven, dan is de noodregeling een saneringsprocedure zolang de bewindvoerders nog niet zijn overgegaan tot het te gelde maken van de activa teneinde de opbrengst daarvan te verdelen onder de schuldeisers. Vanaf het moment dat zij daartoe wel zijn overgegaan, is de noodregeling een liquidatieprocedure.

In 2001 zijn twee Europese richtlijnen tot stand gekomen die betrekking hebben op de noodregeling: de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars is geïmplementeerd bij wet van 23 maart 2004, houdende wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 en van de Faillissementswet in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2001/17/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 19 maart 2001 betreffende de sanering en liquidatie van verzekeringsondernemingen (PbEG L 110) (Stb. 2004, 86 en 101). De richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen zal worden geïmplementeerd bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Wet toezicht kredietwezen 1992 en van de Faillissementswet in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen (PbEG L 125) (wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen). De richtlijnen regelen de internationale aspecten van de noodregeling, in het bijzonder de internationale rechtsmacht van de rechter en het toepasselijke recht. Daarmee vormen de richtlijnen een sluitstuk van zowel de bestaande richtlijnen met betrekking tot kredietinstellingen en verzekeraars als van de EG-Insolventieverordening 2000/1346 (hierna: EG-Insolventieverordening)¹. Het voorliggende wetsvoorstel beoogt zo min mogelijk wijzigingen ten opzichte van de huidige Wtv 1993, zoals deze luidt na de wijziging die op 23 maart 2004 in werking is getreden en de Wtk 1992, zoals die zal luiden nadat het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen tot wet zal zijn verheven en in werking is getreden. In deze nota van toelichting omvatten verwijzingen naar de Wtk 1992 mede het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen (Kamerstukken II 2004/05, 29 860, nr. 3). De bepalingen betreffende de noodregeling van kredietinstellingen onderscheidenlijk verzekeraars worden waar mogelijk geharmoniseerd. Waar nodig blijven de bepalingen betreffende deze typen financiële ondernemingen gediversifieerd.

De regelingen van de noodregeling betreffende enerzijds een kredietinstelling of levens- of schadeverzekeraar en anderzijds een natura-uitvaartverzekeraar worden zoveel mogelijk geharmoniseerd. Het verschil tussen deze typen financiële ondernemingen is niet van dien aard dat er veel verschillen tussen de noodregelingen zouden moeten bestaan. Voorgesteld wordt daarom dat de regels die nu op grond van de Wtk 1992 en de Wtv 1993 gelden voor de noodregeling ten aanzien van kredietinstellingen en levens- of schadeverzekeraars, zoveel mogelijk ook zullen gelden voor de noodregeling ten aanzien van natura-uitvaartverzekeraars. Er zullen wel enkele verschillen overblijven. Zo behoeft het geen betoog dat de rangregeling van vorderingen niet dezelfde kan zijn, eenvoudigweg omdat een kredietinstelling, een levensverzekeraar, schadeverzekeraar en een natura-uitvaartverzekeraar niet dezelfde categorieën schuldeisers hebben.

In dit verband wordt in het bijzonder gewezen op een wijziging ten opzichte van de Wtn betreffende de grensoverschrijdende aspecten van de noodregeling. Zoals gezegd zijn natura-uitvaartverzekeraars geen onderwerp van een richtlijn van de Europese Unie. Dit betekent dat de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars niet van toepassing is op de noodregeling van een natura-uitvaartverzekeraar. Het zou evenwel ongewenst zijn dat de noodregeling van een dergelijke verzekeraar buiten de regeling van de grensoverschrijdende aspecten valt. Om die reden is zo veel mogelijk het richtlijnregime van toepassing verklaard op dit type verzekeraars. Nederland kan wel de erkenning in Nederland van een noodregeling ten aanzien van een natura-uitvaartverzekeraar regelen, maar Nederland is niet bij machte de erkenning door andere lidstaten van een in Nederland toegepaste noodregeling te bewerkstelligen. Of een in

¹ Verordening (EG) 1346/2000 van de Raad van de Europese Unie van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures (PbEG L 160).

Nederland toegepaste noodregeling in andere lidstaten wordt erkend, is afhankelijk van het recht van de desbetreffende lidstaat.

In de richtlijnen komt de term «lidstaat van herkomst» voor. Aangezien deze term verder in dit wetsvoorstel niet voorkomt, is ervoor gekozen deze term niet te gebruiken en in plaats daarvan te verwijzen naar de lidstaat van de zetel van de desbetreffende financiële ondernemingen. Zie ook de toelichting op artikel 2:275. Wat betreft banken zij in dit verband op het volgende gewezen. Artikel 2, eerste gedachtestreepje, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen verwijst voor de definitie van dit begrip naar artikel 1, onderdeel 6, van de richtlijn banken. Daar wordt de lidstaat van herkomst gedefinieerd als de lidstaat waar aan de bank een vergunning is verleend. De bank zonder vergunning valt niet onder de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen, noch onder de EG-Insolventieverordening. Voorgesteld wordt het regime van die richtlijn grosso modo op de illegale kredietinstellingen toe te passen. Dat is gebeurd door te verwijzen naar de zetel, niet naar de vergunning. Het gevolg hiervan is dat, wanneer bijvoorbeeld wordt bepaald dat de toezichthoudende instanties in de lidstaat van herkomst in kennis moeten worden gesteld van de opening van een insolventieprocedure, deze verplichting ook geldt ten aanzien van een toezichthoudende instantie in een lidstaat waar de illegale kredietinstelling is gevestigd.

De lidstaat waar de desbetreffende financiële onderneming haar zetel heeft, kan in voorkomende gevallen ook Nederland zijn, zodat de conflictenregel in artikel 2:275 zowel Nederlands recht als het recht van een andere lidstaat kan aanwijzen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat een lidstaat die een vergunning heeft verleend aan het bureau van een kredietinstelling met statutaire zetel of, bij gebreke daarvan, haar hoofdbestuur buiten de Europese Unie, geen lidstaat is waar de desbetreffende financiële onderneming haar zetel heeft.

Artikelen 2:195 en 2:196

De gronden waarop de noodregeling kan worden uitgesproken zijn in de Wtk 1992 niet dezelfde als die in de Wtv 1993 en de Wtn. Gelet op de verschillen op dit punt tussen kredietinstellingen en verzekeraars is er niet voor gekozen deze gronden te harmoniseren. De in de artikelen 2:195 en 2:196 neergelegde regels zijn overgenomen uit de Wtk 1992, de Wtv 1993 en de Wtn. Bij deze typen financiële ondernemingen is van belang dat financiële problemen grote gevolgen kunnen hebben voor schuldeisers, in het bijzonder depositohouders onderscheidenlijk verzekeringscrediteuren. Bij kredietinstellingen spelen daarnaast belangen van financiële stabiliteit een grotere rol dan bij verzekeraars. Een deconfiture van een kredietinstelling heeft gevolgen die verder reiken dan de belangen van de depositohouders, terwijl de gevolgen van een deconfiture van een verzekeraar zich meer zullen beperken tot de belangen van verzekeringscrediteuren. Het systeemrisico bij kredietinstellingen is groter dan bij verzekeraars. Indien het publiek op de hoogte raakt van financiële problemen bij een kredietinstelling, bestaat de kans dat schuldeisers massaal hun ingelegde gelden opvragen. De kans op een dergelijk verschijnsel bij verzekeraars is niet of nauwelijks denkbaar. Om die reden moeten de wettelijke gronden voor de toepassing van de noodregeling op een kredietinstelling niet beperkt zijn tot gronden die zijn gelegen in de belangen van de depositohouders. De gronden waarop een verzekeraar kan worden onderworpen aan de noodregeling kunnen wel beperkt worden tot de belangen van de verzekeringscrediteuren. Voorts speelt een rol dat bij verzekeraars het mogelijk is dat zij op een bepaald moment aan hun verplichtingen kunnen voldoen, maar waarbij te voorzien is dat in de

toekomst dat niet meer het geval is. Begrippen als solvabiliteit, en zeker liquiditeit, spelen bij de vraag of een verzekeraar aan de noodregeling moet kunnen worden onderworpen een geringere rol dan bij kredietinstellingen.

Bij kredietinstellingen maakt de huidige Wtk 1992 onderscheid tussen enerzijds het geval waarin de kredietinstelling een vergunning heeft en anderzijds het geval waarin het al dan niet hebben van een vergunning niet relevant is. Indien de solvabiliteit of de liquiditeit van een legale kredietinstelling tekenen van een gevaarlijke ontwikkeling vertoont, kan de noodregeling worden toegepast.

Ten aanzien van «illegale kredietinstellingen» is voor DNB minder goed te zien of de solvabiliteit of de liquiditeit tekenen van een gevaarlijke ontwikkeling toont. De illegale kredietinstelling voldoet immers niet aan haar verplichting om DNB inzicht te geven in haar financiële situatie. Wel kunnen in een dergelijk geval DNB signalen bereiken dat de kredietinstelling niet aan haar verplichtingen voldoet. Dat geldt ook ten aanzien van een legale kredietinstelling. Die grond is dan ook opgenomen voor de toepassing van de noodregeling op zowel illegale als legale kredietinstellingen. In artikel 2:195, eerste lid, is de grond opgenomen voor de toepassing van de noodregeling op een legale kredietinstelling. Dit is gebeurd met de formulering «een kredietinstelling die een vergunning heeft». In het tweede lid is de grond opgenomen voor de toepassing van de noodregeling, waarbij het irrelevant is of de kredietinstelling een vergunning heeft. In het tweede lid is dan ook geen verwijzing opgenomen naar de vergunning. Dat geldt eveneens voor de noodregeling voor verzekeraars: ten aanzien van een verzekeraar geldt de in artikel 2:196 opgenomen grond, ongeacht of de verzekeraar een vergunning heeft.

Met betrekking tot bijkantoren in Nederland van een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel in een andere lidstaat zij het volgende opgemerkt. Met betrekking tot een kredietinstelling onderscheidenlijk een verzekeraar zijn de richtlijnen sanering en liquidatie kredietinstellingen en sanering en liquidatie verzekeraars van toepassing. Op grond van deze richtlijnen is de rechtbank van de lidstaat van de zetel bevoegd tot het openen van saneringsprocedures en liquidatieprocedures. Die procedures hebben gevolgen in alle andere lidstaten. De Nederlandse rechter is dus niet bevoegd een noodregeling toe te passen op een bijkantoor. De richtlijnen zijn van toepassing op kredietinstellingen en verzekeraars met een vergunning. Bij de implementatie van genoemde richtlijnen is er voor gekozen de richtlijnen ook toe te passen op illegale kredietinstellingen en verzekeraars met zetel in een andere lidstaat en een bijkantoor in Nederland, met één uitzondering: de noodregeling kan worden toegepast op een bijkantoor van een illegale kredietinstelling of illegale verzekeraar met een bijkantoor in Nederland en met zetel in een andere lidstaat.

Artikel 11, tweede lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen bepaalt dat de vrijwillige liquidatie van een kredietinstelling niet belet dat een saneringsmaatregel wordt genomen of een liquidatieprocedure wordt geopend. Deze regel behoeft geen implementatie. De wet bevat immers geen beletsel om een kredietinstelling die vrijwillig in liquidatie verkeert aan een noodregeling te onderwerpen. Hetzelfde geldt voor een verzekeraar die in vrijwillige liquidatie verkeert.

Artikel 2:197

Het eerste lid bepaalt dat DNB een afschrift van het verzoekschrift zendt aan de desbetreffende financiële onderneming. Deze regel heeft betrekking op kredietinstellingen en alle drie de typen verzekeraar: levensverzekeraars, schadeverzekeraars en natura-uitvaartverzekeraars. De toepasselijkheid in geval van natura-uitvaartverzekeraar vloeit niet voort uit een richtlijn. Zoals reeds opgemerkt, is dit type verzekeraar geen

onderwerp van een Europese richtlijn. Het «land-van-herkomst-beginsel» ontbreekt bij deze verzekeraars. Toch is ervoor gekozen met betrekking tot dit type verzekeraar aan te sluiten bij de richtlijn. De noodregeling waaraan een natura-uitvaartverzekeraar is onderworpen, valt noch onder de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars noch onder de EG-Insolventieverordening. Het hangt van de andere lidstaten af of een in Nederland uitgesproken noodregeling daar wordt erkend. Indien een andere lidstaat een in Nederland uitgesproken noodregeling erkent, kan het dienstig zijn dat de toezichthoudende instantie van die lidstaat op de hoogte is van de noodregeling, bijvoorbeeld om assistentie te verlenen. Indien de andere lidstaat een in Nederland uitgesproken noodregeling niet zou erkennen, is het eveneens dienstig dat de toezichthoudende instantie op de hoogte is van de noodregeling, bijvoorbeeld om zelf maatregelen te entameren.

De volgende leden gelden eveneens voor alle kredietinstellingen en verzekeraars.

Het tweede lid bepaalt onder andere dat de terechtzitting waarop het verzoek om toepassing van de noodregeling wordt behandeld, achter gesloten deuren wordt gehouden. Dit is bepaald omdat het onwenselijk is dat bij het grote publiek bekend wordt dat er financiële problemen zijn zolang de rechter nog niet heeft toegepast. Het bekend worden van financiële problemen kan bij het grote publiek een reactie ontlokken die die problemen juist versterkt. Overigens spreekt het voor zich dat, zodra de noodregeling daadwerkelijk is uitgesproken en dus is geoordeeld door de rechter dat de financiële situatie aanleiding geeft voor de noodregeling, geheimhouding niet langer wenselijk of gerechtvaardigd is. Artikel 1:95 is niet van toepassing op de behandeling van het verzoek om toepassing van de noodregeling. Dat artikel ziet op beroep tegen een besluit bij de administratieve kamer van de rechtbank. In geval van toepassing van de noodregeling is er geen sprake van een besluit, dus ook niet van een beroep dat is ingesteld, maar betreft het een verzoek om toepassing van de noodregeling. Een dergelijk verzoek wordt door de civiele kamer behandeld. Om diezelfde reden is artikel 8:62 van de Algemene wet bestuursrecht evenmin van toepassing. In dit verband kan worden gewezen op artikel 4, eerste lid, van de Faillissementswet. Hierin is bepaald dat de aangifte tot faillietverklaring en het verzoek daartoe worden behandeld in de raadkamer. Die situatie is nauw verwant met de situatie waarin om de toepassing van een noodregeling is verzocht. Vergelijk ook de memorie van toelichting bij de herziening van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering (Kamerstukken II, 1999/2000, 26 855, nr. 3, blz. 58), waarin wordt opgemerkt dat in het huidige recht reeds op tal van plaatsen bescherming wordt geboden aan vertrouwelijke bedrijfseconomische en technische informatie, waarbij artikel 4, eerste lid, van de Faillissementswet als een van de twee meest sprekende voorbeelden wordt genoemd.

Het vijfde lid regelt de verplichting tot bekendmaking in de Staatscourant, het Publicatieblad van de Europese Unie, Nederlandse dagbladen en dagbladen in lidstaten. De richtlijnen sanering en liquidatie verzekeraars (artikelen 6 en 13) en sanering en liquidatie kredietinstellingen (artikelen 6 en 14) schrijven bekendmaking voor. De richtlijnen zijn niet identiek. Hieronder zijn de verschillen schematisch weergegeven.

Richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars
saneringsmaatregel

Richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen
saneringsmaatregel

Wanneer?

<i>Richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars saneringsmaatregel</i>	<i>Richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen saneringsmaatregel</i>
Openbaarmaking indien: beroep mogelijk	Openbaarmaking indien: – beroep mogelijk – aantasting rechten derden
Hoe?	
Overeenkomstig de in de lidstaat van de zetel geldende bekendmakingsprocedure en in het PbEU Toezichthouder van elke andere lidstaat kan voor bekendmaking zorgdragen op eigen grondgebied	– In het PbEU En in twee dagbladen in de lidstaat van ontvangst
Wat?	
Uittreksel van de beslissing Bevoegde instantie Toepasselijk recht Bewindvoerder	Uittreksel van de beslissing Onderwerp van de beslissing Rechtsgrondslag Beroepstermijn Beroepsinstantie
<i>Richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars liquidatieprocedure</i>	<i>Richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen liquidatieprocedure</i>
Hoe?	
Overeenkomstig de in de lidstaat van de zetel geldende bekendmakingsprocedure In het PbEU Toezichthouder van elke andere lidstaat kan voor bekendmaking zorgdragen op eigen grondgebied	In het PbEU En in twee dagbladen in de lidstaat van ontvangst
Wat?	
De beslissing Bevoegde instantie Toepasselijke recht Curator	De beslissing

In artikel 6 van beide richtlijnen wordt de bekendmaking van een uittreksel voorgeschreven, in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars van «het document waarin de saneringsmaatregel wordt vastgesteld», en in de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen van «hun beslissing». Beide richtlijnen noemen vervolgens gegevens die in ieder geval bekend moeten worden gemaakt. De in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars genoemde gegevens en die welke worden genoemd in de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen zijn niet dezelfde. De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars noemt de bevoegde instantie, het toepasselijke recht en de bewindvoerder. De richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen noemt het onderwerp van de beslissing, de rechtsgrondslag, de beroepstermijn en de beroepsinstantie. De verschillen tussen beide richtlijnen op dit punt zijn voor een deel ogenschijnlijk. Zo zal in een uittreksel van een noodregeling ten aanzien van een verzekeraar ook het onderwerp van de beslissing moeten worden genoemd, en in een uittreksel van een noodregeling ten aanzien van een kredietinstelling ook de bewindvoerder. Zo is dit weliswaar niet expliciet bepaald in de richtlijnen, maar een uittreksel zonder onderwerp van de beslissing of zonder de bewindvoerder is ook zonder een daartoe strekkende regel niet compleet. Daarom wordt artikel 2:197 bekendmaking van deze gegevens voorgeschreven, zowel voor de noodregeling ten aanzien van een bank als voor de noodregeling ten aanzien van een verzekeraar.

Ten aanzien van andere verschillen tussen de richtlijnen op dit punt geldt dat sommige gegevens weliswaar niet onmisbaar moeten worden gedacht voor een compleet uittreksel, maar dat niet goed verklaarbaar is waarom deze gegevens wel in de ene noodregeling bekend moeten worden gemaakt en niet in de andere. Zo is het voor de schuldeisers in een noodregeling ten aanzien van een verzekeraar van belang te weten wat de beroepstermijnen en de beroepsinstantie is, en is het voor de schuldeisers in een noodregeling ten aanzien van een bank van belang te weten welk recht toepasselijk is. Om deze reden, en vanuit de wens de regeling voor banken en die voor verzekeraars zo veel mogelijk te harmoniseren, is het wetsvoorstel zodanig aangepast dat de in beide richtlijnen genoemde gegevens bekend moeten worden gemaakt zowel in een noodregeling ten aanzien van een verzekeraar als in een noodregeling ten aanzien van een bank. Aangezien de richtlijnen op dit punt minimumverplichtingen bevatten, kan de Nederlandse wet zulks bepalen.

Een ander verschil tussen beide richtlijnen is het volgende. In de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars is bepaald dat de toezichthouder van elke andere lidstaat dan de lidstaat waar de saneringsmaatregel is uitgesproken voor bekendmaking op het eigen grondgebied kan zorgdragen. Die regel behoeft geen implementatie: in de Nederlandse wet zou een bepaling die een dergelijke bevoegdheid geeft aan een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat niet op haar plaats zijn, terwijl een Nederlandse toezichthouder die bevoegdheid ook zonder wet heeft. In de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen is bepaald dat de saneringsmaatregel bekend wordt gemaakt in twee dagbladen van de lidstaat waar de bank een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht. Niet valt in te zien waarom de schuldeisers met een vordering uit hoofde van een verzekering op dit punt anders moeten worden behandeld dan de schuldeisers van een bank, zodat er aanleiding is om de regels op dit punt voor een noodregeling ten aanzien van een verzekeraar op te trekken tot het niveau van de regels voor een noodregeling ten aanzien van een bank.

Artikel 2:197 geldt ook voor de noodregeling waaraan een natura-uitvaartverzekeraar is onderworpen. Dat vloeit niet voort uit een richtlijn. Vanuit het oogpunt van bescherming van de schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering valt niet goed in te zien waarom zij in geval van een levens- of schadeverzekeraar op andere wijze kennis moeten kunnen nemen van een noodregeling dan ingeval van een natura-uitvaartverzekeraar.

Artikel 2:198

In dit artikel is opgenomen hetgeen nu is bepaald in artikel 156, derde lid, van de Wtv 1993 en is voorgesteld als artikel 75, eerste lid, van de Wtk 1992 in het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. Onder de oude Wtv 1993 en de Wtk 1992 – tot de implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen en de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars – strekte de door de rechtbank gegeven machtiging tot sanering of liquidatie. In de woorden van de Wtv 1993 betrof het een machtiging «zowel tot vereffening van het geheel of van een gedeelte van de portefeuille van de verzekeraar als tot overdracht van alle of van een deel van zijn rechten en verplichtingen uit of krachtens overeenkomsten van verzekering». In de woorden van de Wtk 1992 «tot overdracht van de verbintenissen van de kredietinstelling die zij in de uitoefening van haar bedrijf als kredietinstelling tot het ter beschikking verkrijgen van gelden heeft aangegaan dan wel tot gehele of gedeeltelijke liquidatie van het bedrijf van de kredietinstelling». Zoals opgemerkt in de memories van toelichting bij de wetsvoorstellen ter implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie

kredietinstellingen en de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars is het evenwel gewenst dat de mogelijkheid dat de machtiging alleen tot sanering strekt duidelijker naar voren komt. Voor het geval waarin een dergelijke machtiging is gegeven, en er alsnog aanleiding blijkt te bestaan voor liquidatie, moet de mogelijkheid bestaan dat een machtiging tot sanering wordt uitgebreid met een machtiging tot liquidatie. De redenen voor een diversificatie van de machtigingen zijn de volgende. De richtlijnen schrijven voor dat de vergunning wordt ingetrokken indien een liquidatieprocedure wordt geopend. Teneinde aan DNB duidelijkheid te verschaffen wanneer de noodregeling een saneringsprocedure is en wanneer een liquidatieprocedure – en dus wanneer zij de vergunning dient in te trekken – verdient het de voorkeur om te zeggen of het een machtiging tot sanering dan wel een machtiging tot liquidatie betreft, in die gevallen waarin op het moment van toepassing van de noodregeling reeds duidelijk is welke van die twee opties de voorkeur verdient. Voorts is het gewenst dat DNB meer controle heeft over het saneringsproces, zodat de te nemen maatregelen nog meer dan thans kunnen worden toegesneden op de situatie. Zij kan vragen een op de situatie toegesneden machtiging aan de te benoemen bewindvoerders te verlenen. In de derde plaats wordt voorkomen dat te snel tot liquidatie wordt overgegaan. Tot slot wordt nauwer aangesloten bij het bestaande recht inzake insolventie van andere schuldenaren dan kredietinstellingen en verzekeraars. Indien in een «gewone» situatie eerst wordt gepoogd de onderneming te saneren door middel van een surseance van betaling en vervolgens blijkt dat de staat van de boedel zodanig is dat surseance niet langer wenselijk is, kan de surseance worden ingetrokken onder gelijktijdige faillietverklaring (artikel 242 van de Faillissementswet).

In de huidige Wtv 1993 is bepaald dat de rechtbank «op verzoek van de PVK» één van de machtigingen verleent. In de Wtk 1992 is iets dergelijks niet bepaald. De woorden «op verzoek» zijn minder gelukkig. Strikt genomen komen deze erop neer dat, indien de toezichthouder niets verzoekt, er ook geen machtiging kan worden verleend. Daarenboven geldt dat de rechtbank alleen kan toewijzen wat de toezichthouder verzoekt; verzoekt de toezichthouder liquidatie, en meent de rechtbank dat sanering meer op haar plaats is, dan moet de rechtbank het verzoek afwijzen indien in de wet zou blijven staan «op verzoek van». Toch is het uiteraard van het grootste nut dat DNB kenbaar maakt welk type machtiging naar haar idee het beste is. Daarom is gekozen voor de formulering dat DNB in haar verzoekschrift kan vermelden welke machtiging zij het meest passend acht. Heeft DNB zich nog geen oordeel kunnen vormen over welke machtiging het meest passend is, dan behoeft zij daarover niets op te merken in het verzoekschrift.

In de Wtn is niet het onderscheid gemaakt tussen de drie typen machtiging; artikel 66, derde lid, van de Wtn bepaalt dat de machtiging tot zowel vereffening als tot overdracht strekt. De regeling betreffende natura-uitvaartverzekeraars en de regeling betreffende levensverzekeraars en schadeverzekeraars zijn op dit punt geharmoniseerd.

Voorts is de regeling op een ander punt geharmoniseerd. Artikel 156, derde lid, van de Wtv 1993 en artikel 66, derde lid, van de Wtn bepalen dat de rechtbank een machtiging «verleent», terwijl artikel 2:196 bepaalt dat de rechtbank een machtiging «kan verlenen». Deze wijziging in de wet levert meer armslag op voor de rechtbank en sluit aan bij de terminologie in artikel 75, eerste lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:199

Voor het omzetten van een saneringsprocedure in een liquidatieprocedure is een rechterlijke uitspraak vereist. Wat betreft de overgang van de saneringsfase naar de liquidatiefase binnen de noodregeling wordt als gevolg van het onderhavige voorstel eveneens een rechterlijke

uitspraak vereist. Het initiatief tot wijziging van de machtiging kan afkomstig zijn van zowel de rechter-commissaris als de bewindvoerders. DNB wordt in de gelegenheid gesteld haar mening over het verzoek onderscheidenlijk de voordracht kenbaar te maken.

De regeling voor natura-uitvaartverzekeraars is op dit punt aangepast aan de regeling voor kredietinstellingen, levensverzekeraars en schadeverzekeraars. De aard van de natura-uitvaartverzekeraar noopt er niet toe voor dit type verzekeraar een ander soort noodregeling in het leven te roepen dan voor andere verzekeraars. Daaruit volgt dat ook de regels voor de overgang van de saneringsfase naar de liquidatiefase gelijkelijk voor levens- of schadeverzekeraars en natura-uitvaartverzekeraars dienen te gelden.

Artikel 2:200

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 71, vijfde lid, van de Wtk 1992, artikel 156, elfde lid, van de Wtv 1993 en artikel 66, zevende lid, van de Wtn. Een verschil op dit punt tussen de Wtk 1992 en de Wtv 1993 is dat in de Wtk 1992 is gepreciseerd door wie inzage kan worden genomen in geval de rechtbank niet zelf inzage neemt maar doet nemen, namelijk door deskundigen die door de rechtbank zijn aangewezen. Die precisering is opgenomen in artikel 2:200. In genoemde artikelen worden de artikelen 53 en 62, eerste tot en met derde lid, van de Wtk 1992 respectievelijk artikel 57 van de Wtv 1993 en 30 van de Wtn van overeenkomstige toepassing verklaard. Bedoelde bepalingen in de Wtk 1992, de Wtv 1993 en de Wtn betreffende de verplichting informatie te verstrekken aan de *toezichthouder* zijn niet langer opgenomen, omdat deze materie is geregeld in de Algemene wet bestuursrecht, Het is niet gewenst Awb-bepalingen van overeenkomstige toepassing te verklaren met betrekking tot de *rechtbank* omdat dan bepalingen uit een bestuursrechtelijke context worden toegepast op de werkwijze van de civiele kamer van een rechtbank.

Bezien is of de nu bestaande artikelen 53 en 62, eerste tot en met derde lid, van de Wtk 1992 voluit moeten worden overgenomen als het tweede en volgende lid van artikel 2:200. Dat heeft tot het volgende geleid. Artikel 53 van de Wtk 1992 bepaalt dat DNB bij iedere onderneming of instelling ten aanzien waarvan kan worden vermoed dat deze handelt in strijd met de bij de Wtk 1992 gestelde regels alle inlichtingen kan inwinnen of doen winnen die redelijkerwijs nodig zijn om dit te beoordelen. Bij nader inzien leent deze bepaling zich minder goed voor overeenkomstige toepassing op de rechtbank. Het past niet goed in ons systeem om de rechtbank de bevoegdheid te geven actief op te treden bij ondernemingen die niet zijn onderworpen aan een bij de rechtbank aanhangige procedure. De bepaling is geschreven om DNB de bevoegdheid te geven op te treden tegen ondernemingen waarvan zij vermoedt dat zij kredietinstellingen zijn.

Artikel 62, eerste lid, van de Wtk 1992 bepaalt dat de betrokken onderneming of instelling de inlichtingen verstrekt binnen de door DNB te stellen termijn. Deze bepaling is opgenomen in het tweede lid.

Artikel 62, tweede lid, van de Wtk 1992 bepaalt dat de betrokken onderneming of instelling verplicht is de Nederlandsche Bank desgevorderd in de gelegenheid te stellen zich van de juistheid van de verstrekte inlichtingen te overtuigen aan de hand van zakelijke gegevens en bescheiden en daarbij zoveel mogelijk behulpzaam te zijn. Deze bepaling is niet overgenomen. De regel past minder goed ten aanzien van de rechtbank in een noodregeling.

Artikel 62, derde lid, van de Wtk 1992 regelt de situatie waarin een ander dan de betrokken kredietinstelling de gegevens onder zich heeft. Deze bepaling behoeft niet te worden overgenomen in artikel 2:200, omdat artikel 2:200 zo is geformuleerd dat het niet ter zake doet of de betrokken financiële onderneming dan wel een derde de gegevens onder zich heeft.

Voorts is gezien of de regel in artikel 57 van de Wtv 1993 voluit moet worden overgenomen in artikel 2:200. De eerste volzin van dat artikel betreft de situatie waarin een toezichthouder van een andere lidstaat gegevens in Nederland van een hier gelegen bijkantoor van een verzekeraar met zetel in die andere lidstaat wenst te verifiëren. Overeenkomstige toepassing van die bepaling ten aanzien van een rechtbank in een noodregeling past niet. De tweede volzin van artikel 57 van de Wtv 1993 bepaalt dat degene bij wie gegevens worden geverifieerd aan de toezichthouder en diens functionarissen alle medewerking verleent. Deze bepaling behoeft niet te worden overgenomen. De derde volzin heeft specifiek betrekking op bevoegdheden van de PVK bij de verificatie van gegevens van een bijkantoor in Nederland door een toezichthouder uit een andere lidstaat en komt niet voor overeenkomstige toepassing in aanmerking.

Artikel 2:201

De voordracht tot of het verzoek om uitbreiding van de machtiging wordt door de griffier aan DNB gezonden teneinde DNB in staat te stellen die informatie door te zenden aan de betrokken buitenlandse toezichthouders. Ook hier geldt dat wat betreft de noodregeling waaraan een natura-uitvaartverzekeraar is onderworpen het artikel verder gaat dan wat de Europese richtlijnen voorschrijven. Zie ook de toelichting op artikel 2:197.

Artikel 2:202

De beschikking waarbij de noodregeling wordt vastgesteld moet met redenen worden omkleed. Hetzelfde geldt voor de beschikking waarbij een machtiging wordt gegeven, hetzij tot overdracht, hetzij tot liquidatie, hetzij tot beide, evenals de beschikking waarbij de machtiging tot overdracht wordt uitgebreid met een machtiging tot liquidatie. De bepaling komt ook nu al voor in bijvoorbeeld artikel 156, twaalfde lid, van de Wtv 1993. Toch krijgt de bepaling nu een andere betekenis omdat voor het verzoek om toepassing van de noodregeling niet langer kan worden volstaan met te stellen dat «naar het oordeel van de Nederlandsche Bank» de belangen van de schuldeisers een bijzondere voorziening nopen, maar een meer geobjectiveerde grond moet worden aangevoerd.

Artikel 2:203

De duur van de machtiging wordt gesteld op maximaal anderhalf jaar, met de mogelijkheid deze steeds te verlengen met maximaal dezelfde duur. Indien een machtiging tot overdracht is gegeven en deze halverwege de looptijd wordt omgezet in een machtiging waarmee de bewindvoerder ook kan liquideren, begint niet opnieuw een termijn van maximaal anderhalf jaar te lopen. De nieuw gegeven machtiging verstrijkt op het tijdstip waarop de oorspronkelijk gegeven machtiging tot overdracht zou zijn verstreken.

Artikel 2:204

De griffier van de rechtbank stelt DNB onverwijld in kennis van de beschikkingen. DNB stelt op haar beurt de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten in kennis van de beschikkingen, ook de toezichthoudende instanties van lidstaten waarnaar de kredietinstelling of verzekeraar geen bijkantoor heeft of waarheen zij geen diensten verricht. Wat betreft de noodregeling ten aanzien van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar wordt deze verplichting voorgeschreven door artikel 5 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Wat betreft de

noodregeling ten aanzien van een kredietinstelling vloeit deze verplichting voort uit artikel 6, derde lid, van richtlijn nr. 98/26/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 19 mei 1998 betreffende het definitieve karakter van de afwikkeling van betalingen en effectentransacties in betalings- en afwikkelingsystemen (PbEG L 166) (finaliteitsrichtlijn). Deze bepaling in de finaliteitsrichtlijn gaat verder dan artikel 5, tweede zin, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen, dat voorschrijft dat slechts de toezichthoudende instanties van de lidstaten waar de bank een bijkantoor heeft of waarnaar zij diensten verricht in kennis moeten worden gesteld. Het opnemen van een verplichting tot in kennis stelling als bedoeld in de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen zou in strijd zijn met de finaliteitsrichtlijn. Artikel 2:204 gaat in zoverre verder dan de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en de finaliteitsrichtlijn voorschrijven, dat de toezichthoudende instanties ook van de beslissing tot het geven van een machtiging en de beslissing tot het uitbreiden van een gegeven machtiging in kennis moeten worden gesteld. Deze beslissingen zijn zo verweven met de beslissing tot opening van de insolventieprocedure dat zij daarvan niet los kunnen worden gezien.

De verplichting om de andere toezichthoudende instanties in kennis te stellen van de beslissing tot het uitspreken van een noodregeling ten aanzien van een natura-uitvaartverzekeraar vloeit niet voort uit een richtlijn. Aansluiting is gezocht bij de regeling betreffende de noodregeling waaraan een levensverzekeraar of schadeverzekeraar is onderworpen.

Artikel 2:205

Indien de noodregeling een liquidatieprocedure is, geven de bewindvoerders daarvan kennis aan alle bekende schuldeisers. Is er geen machtiging tot liquidatie maar een machtiging tot overdracht gegeven, dan geldt deze verplichting niet. De kennisgeving moet worden gezonden aan alle schuldeisers, zowel de schuldeisers die deze wet beoogt te beschermen als andere schuldeisers. In artikel 15, tweede lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars is bepaald dat aan de schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering extra inlichtingen moet worden verstrekt betreffende de gevolgen van de noodregeling voor hen en hun rechten en plichten. In de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen ontbreekt een dergelijke verplichting met betrekking tot de depositohouders. Alle schuldeisers – depositohouders, schuldeisers met een vordering uit hoofde van een verzekering of «gewone» schuldeisers – kunnen hun vorderingen indienen, ongeacht woonplaats, nationaliteit of enig ander aspect en zij kunnen daarbij desgewenst schriftelijke opmerkingen maken. De bepaling geldt ook voor een noodregeling waaraan een natura-uitvaartverzekeraar is onderworpen.

Artikel 2:206

Dit artikel regelt de taal waarin de schuldeisers moeten worden geïnformeerd over de machtiging. Algemeen geldt dat de kennisgeving in het Nederlands geschiedt, met een opschrift in de taal van de schuldeiser. Een uitzondering is gemaakt voor de schuldeiser met een vordering uit hoofde van verzekering: deze wordt geïnformeerd in zijn eigen taal, niet alleen het opschrift maar ook de rest van de kennisgeving. Deze uitzondering vloeit voort uit de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. In de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen ontbreekt een dergelijke uitzondering ten aanzien van depositohouders.

De schuldeiser kan antwoorden in zijn eigen taal, mits het opschrift in het Nederlands is.

Dit artikel geldt ook ingeval een natura-uitvaartverzekeraar aan een noodregeling is onderworpen. De verplichting vloeit voor dit ene geval niet voort uit een richtlijn. Met het oog op de bescherming van de schuldeiser met een vordering uit hoofde van natura-uitvaartverzekering is ervoor gekozen deze verplichting ook voor dit geval op te nemen.

Artikel 2:207

Indien de noodregeling een liquidatieprocedure is, stellen de bewindvoerders alle schuldeisers, inclusief de «gewone» schuldeisers wiens belang niet speciaal door deze wet wordt beschermd, op de hoogte van het verloop van de noodregeling.

DNB stelt de toezichthouders van de andere lidstaten op de hoogte van het verloop van de noodregeling, maar alleen indien zij daarom verzoeken.

Onder «verloop» van de noodregeling wordt mede verstaan de beëindiging van de noodregeling.

Deze bepaling vloeit voort uit de richtlijnen sanering en liquidatie kredietinstellingen en verzekeraars. Met het oog op de bescherming van de schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering is deze bepaling ook van toepassing ingeval een natura-uitvaartverzekeraar aan een noodregeling is onderworpen.

Artikel 2:208

Nu is bepaald dat in de noodregeling een rechter-commissaris wordt benoemd, is het dienstig een bepaling als artikel 64 van de Faillissementswet op te nemen.

Het tweede lid is overgenomen uit artikel 73, tweede lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:209

In het eerste lid wordt de zogeheten «00.00-uur-regeling» vastgelegd: een noodregeling werkt terug tot 00.00 uur van de dag waarop zij is uitgesproken. De terugwerkende kracht in de huidige artikelen 71, achtste lid, van de Wtk 1992 en 156, veertiende lid, van de Wtv 1993, is vooral van belang in verband met het tijdstip waarop de bank of de verzekeraar zijn beschikkingsbevoegdheid verliest; vergelijk artikel 23 van de Faillissementswet.

De in het huidige recht voorkomende uitzonderingen op deze regel zijn overgenomen. Voorts is overgenomen uit het huidige recht dat opdrachten die zijn ingevoerd nadat de noodregeling is uitgesproken, uitsluitend juridisch afdwingbaar zijn indien de opdrachten in het systeem worden uitgevoerd op de dag waarop de noodregeling wordt uitgesproken en de centrale tegenpartij, de afwikkelende instantie of het verrekeningsinstituut kan aantonen dat deze ten tijde van de uitvoering van de opdracht niet op de hoogte was of op de hoogte behoefde te zijn van de toepassing van de noodregeling. De uitzondering op de 00.00-uur-regeling is thans nog niet opgenomen in de Wtv 1993, en geldt dus niet voor verzekeraars. Artikel 2:209 is zo geformuleerd dat deze bepaling ook van toepassing is op verzekeraars. In dit verband zij gewezen op de in het zesde lid opgenomen uitzondering met betrekking tot financiëlezekerheidsovereenkomsten. Deze is overgenomen uit het wetsvoorstel tot uitvoering van Richtlijn nr. 2002/47/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 6 juni 2002 betreffende financiëlezekerheidsovereenkomsten (Kamerstukken II 2002/03, 28 874, nr. 2) (wetsvoorstel betreffende financiëlezekerheidsovereenkomsten). Deze laatste uitzondering wordt bij bedoeld wetsvoorstel ook ten aanzien van verzekeraars voorgesteld. Er is geen reden waarom de uitzondering met

betrekking tot de financiële zekerheidsvereenkomsten wel voor verzekeraars, inclusief natura-uitvaartverzekeraars, geldt en de uitzondering op de 00.00-uur-regel niet.

Artikel 2:210

Dit artikel regelt de rol van de bewindvoerders. In het eerste lid is opgenomen dat de bewindvoerders de bevoegdheden van de bestuurders, commissarissen of de vertegenwoordigers uitoefenen. De bewindvoerders hebben deze bevoegdheden, ook indien niet of nog niet een machtiging als bedoeld in artikel 2:198, is verstrekt. Daarmee is aangesloten bij artikel 161, eerste lid, van de Wtv 1993 en artikel 70, eerste lid, van de Wtn. Uit de Wtk 1992 is niet overgenomen dat de bewindvoerders de bevoegdheden van «alle organen» uitoefenen. De bewindvoerders oefenen niet alle bevoegdheden van de algemene aandeelhoudersvergadering uit, bijvoorbeeld niet de bevoegdheden die betrekking hebben op het door de bestuurders verantwoording afleggen. Wel is in het zevende lid bepaald dat een besluit van de aandeelhouders de toestemming van de bewindvoerders behoeft om van kracht te zijn. Bovendien is in het achtste lid bepaald dat, indien de aandeelhoudersvergadering een besluit niet neemt, de bewindvoerders dit besluit kunnen nemen. Ook met deze twee leden is aangesloten bij de Wtv 1993 (art. 161, zevende en achtste lid).

In het elfde lid is artikel 164, derde lid, van de Wtv 1993 verwerkt, maar niet de Wtk 1992. Overigens kunnen de bewindvoerders zowel op grond van de huidige Wtk 1992 als op grond van de Wtv 1993 arbeidsovereenkomsten beëindigen als gevolg van de verwijzing in beide wetten naar artikel 239 van de Faillissementswet. De bepaling in de Wtv 1993 moet dan ook zo worden opgevat dat op grond van deze bepaling de bewindvoerders de arbeidsovereenkomsten van de bestuurders in stand kunnen laten maar hun de hoedanigheid van bestuurder kunnen ontnemen. Er bestaat geen reden om dit verschil tussen de noodregeling ten aanzien van verzekeraars en de noodregeling ten aanzien van kredietinstellingen te laten voortbestaan.

In het dertiende lid wordt artikel 69 van de Faillissementswet van overeenkomstige toepassing verklaard. Als gevolg daarvan kunnen iedere schuldeiser, de commissie van schuldeisers en de bank of verzekeraar die aan de noodregeling is onderworpen bij verzoekschrift tegen elke handeling van de bewindvoerder bij de rechter-commissaris opkomen of van deze een bevel uitlokken dat de curator een bepaalde handeling verricht of een voorgenomen handeling nalaat. De rechter-commissaris hoort de bewindvoerder en beslist binnen drie dagen.

Artikel 2:211

Dit artikel regelt de gevolgen van de noodregeling voor, kort gezegd, de schuldeisers. In het eerste lid is bepaald dat de kredietinstelling of de verzekeraar niet kan worden genoodzaakt tot nakoming van «haar verplichtingen, voor het uitspreken van de noodregeling ontstaan». Aldus zijn artikel 163, eerste lid, van de Wtv 1993, artikel 74, eerste en tweede lid, van de Wtk 1992 en artikel 72, eerste en tweede lid, van de Wtn, in elkaar geschoven. Het woord «verplichtingen» is overgenomen uit de Wtk 1992 (in tegenstelling tot «schulden» uit de Wtv 1993 en de Wtn). Uit de Wtv 1993 en de Wtn is daarentegen weer overgenomen dat deze verplichtingen moeten zijn ontstaan vóór de noodregeling. Dat laatste wordt ook beoogd met artikel 74, tweede lid, van de Wtk 1992. In die bepaling is echter met zoveel woorden ook bepaald dat de kredietinstelling kan worden genoodzaakt tot betaling van vorderingen, bedoeld in artikel 232 Faillissementswet. In dat artikel worden onder andere genoemd de vorderingen waaraan voorrang is verbonden. Dat lijkt ongewenst: dat zou

betekenen dat de Ontvanger en werknemers, alsmede schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering de financiële onderneming wel tot betaling zouden kunnen dwingen. Om die reden is artikel 74, tweede lid, van de Wtk 1992, niet overgenomen.

Het vijfde lid komt wel voor in de Wtv 1993 en de Wtn, niet in de Wtk 1992. Dat separatisten niet in de Wtk 1992 worden genoemd is niet logisch; in een surseance en faillissement van een «gewone» schuldenaar, in de noodregeling van het faillissement van een verzekeraar, en in het faillissement van een kredietinstelling hebben zij een bijzondere positie. Voor een hiervan afwijkende regel in de noodregeling ten aanzien van een kredietinstelling is geen goede reden. Daarom is het vijfde lid niet beperkt tot separatisten in een noodregeling ten aanzien van een verzekeraar.

De bepaling dat het uitspreken van de noodregeling niet werkt ten voordele van borgen en andere medeschuldenaren van de desbetreffende financiële onderneming, zoals nu is bepaald in de artikelen 72, vijfde lid van de Wtn en 163, vijfde lid, van de Wtv 1993, hoeft niet uitdrukkelijk te worden opgenomen, nu in 2:210 mede wordt verwezen naar artikel 241 van de Faillissementswet, zoals ook is bepaald in artikel 74, derde lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:212

In dit artikel worden enkele artikelen in de Faillissementswet van overeenkomstige toepassing verklaard.

Het eerste artikel dat van overeenkomstige toepassing wordt verklaard is artikel 52. Dit komt erop neer dat degene die heeft voldaan aan de kredietinstelling of verzekeraar waarop de noodregeling is toegepast in plaats van aan de bewindvoerders, bevrijd is zolang zijn bekendheid met de noodregeling niet wordt bewezen. Voldoening na de bekendmaking van de noodregeling bevrijdt tegenover de boedel alleen dan wanneer degene die heeft voldaan, aantoonde dat hij niet op een andere manier op de hoogte kon zijn geraakt van de noodregeling. Het tweede lid is nodig omdat artikel 15, tweede volzin, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen en artikel 52, tweede lid, van de Faillissementswet van elkaar verschillen. Artikel 15 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen bepaalt dat degene die de verbintenis uitvoert na de bekendmaking van de opening van de liquidatieprocedure, geacht wordt, behoudens tegenbewijs, op de hoogte van de opening van de procedure te zijn. Artikel 52, tweede lid, van de Faillissementswet bepaalt dat een betaling bevrijdt indien degene die haar deed niet met de faillietverklaring bekend *kon* zijn, behoudens door de curator te leveren bewijs. Alhoewel het praktische verschil tussen beide regels zeer gering is, noopt de richtlijn ertoe in de Faillissementswet een uitzondering op te nemen voor het geval een betaling is gedaan aan een kredietinstelling die niet een rechtspersoon is na de opening van een liquidatieprocedure. Artikel 15 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen heeft slechts betrekking op liquidatieprocedures. Overigens geldt artikel 52, derde lid, van de Faillissementsrecht onverkort: voldoening aan de gefailleerde bevrijdt voor zover hetgeen is voldaan ten bate van de boedel is gekomen. Voorts heeft artikel 15 van de richtlijn slechts betrekking op het geval waarin de kredietinstelling geen rechtspersoon is. De regeling van gevallen waarin de kredietinstelling wel een rechtspersoon is, wordt aan het nationale recht overgelaten. Er bestaat geen aanleiding om in dezen een onderscheid te maken tussen kredietinstellingen met rechtspersoonlijkheid en kredietinstellingen zonder rechtspersoonlijkheid; dat is in artikel 52 van de Faillissementswet evenmin het geval. Ten slotte: een bepaling als artikel 15 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen is niet opgenomen in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Er bestaat geen reden om de regel van toepassing te

verklaren in gevallen waarin een verzekeraar aan de noodregeling is onderworpen.

De andere artikelen in de Faillissementswet die van overeenkomstige toepassing worden verklaard zijn de artikelen 234 tot en met 241a en hebben betrekking op verrekening, overneming van een schuld of vordering, wederkerige overeenkomsten, termijnhandel, huurkoop, huur, pacht, arbeidsovereenkomsten en agentuurovereenkomsten, betaling aan de schuldenaar, borg en de afkoelingsperiode. Die verwijzing is, behoudens enkele kleine verschillen, overgenomen uit de Wtv 1993 en de Wtk 1992.

In artikel 73, eerste lid en artikel 164, eerste lid, van de Wtv 1993 wordt met betrekking tot verrekening bepaald: «met dien verstande dat de schuldenaar van de verzekeraar die zijn schuld wil verrekenen met een vordering aan order of toonder, gehouden is te bewijzen dat hij het papier reeds op het ogenblik der uitspraak, waarbij het verzoek werd toegevoegd, te goeder trouw had verkregen.» Niet goed valt in te zien waarom die bepaling wel voor verzekeraars moet gelden en niet voor kredietinstellingen en andere, «gewone» debiteuren. De geciteerde zinsnede vervalt daarom.

In de Wtk 1992 wordt artikel 236a van de Faillissementswet wel van overeenkomstige toepassing verklaard, in de Wtv 1993 niet. Het ontbreken van de verwijzing in de Wtv 1993 lijkt eerder te berusten op een omissie dan op een welbewuste keuze.

Door de overeenkomstige toepassing van artikel 241 van de Faillissementswet werkt de noodregeling niet ten voordele van borgens en andere medeschuldenaren. Dit is ook bepaald in zowel de Wtv 1993 als de Wtk 1992, maar in de Wtv 1993 is dit uitdrukkelijk gebeurd (artikel 163, vijfde lid).

In de huidige wetten wordt de afkoelingsperiode wel voor crediteuren van kredietinstellingen van overeenkomstige toepassing verklaard, maar niet voor crediteuren van verzekeraars. Voor dat onderscheid is geen reden. De verwijzing naar artikel 241a van de Faillissementswet is ook voor de noodregeling ten aanzien van verzekeraars opgenomen.

Artikelen 2:213 tot en met 2:219

De artikelen 213 tot en met 219 vormen de kern van de regeling van de tussentijdse uitkering tijdens de noodregeling. Het belang van de schuldeisers om bij een noodregeling hun vorderingen zoveel mogelijk voldaan te krijgen, kan in het algemeen beter worden behartigd door het realiseren van een overdracht van de verbintenissen dan door een liquidatie. Om die reden kan het in het belang van schuldeisers zijn om tijdens de noodregeling niet naar een zo snel mogelijke afwikkeling te streven maar daarentegen zorgvuldig naar personen te zoeken die bereid zijn de verbintenissen over te nemen.

Ook tijdens de perioden van de noodregeling kunnen liquide middelen vrijkomen. Het is in het belang van de schuldeisers dat deze middelen reeds tijdens de noodregeling worden uitgekeerd. De voorgestelde artikelen voorzien in een procedure voor een dergelijke tussentijdse uitkering. Het tijdstip waar vanaf schuldeisers met een bevoorrechte vordering niet langer de onderneming kunnen noodzaken tot betaling verschilt in de Wtk 1992 van de Wtv 1993 en de Wtn. Onder de Wtk 1992 laat het uitspreken van de noodregeling de bevoorrechte vorderingen onberoerd. Bevoorrechte vorderingen komen alsnog onder de werking van de noodregeling indien de rechter-commissaris ten behoeve van een tussentijdse uitkering bepaalt wanneer de vorderingen uiterlijk ter verificatie moeten worden ingediend. Onder de Wtv 1993 en de Wtn omvat de noodregeling echter vanaf het moment waarop de noodregeling

wordt uitgesproken de bevoorrechte vorderingen. Onder de Wtv 1993 is de categorie bevoorrechte schuldeisers groter dan onder de Wtk 1992. Schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering hebben een bevoorrechte vordering, in tegenstelling tot depositohouders. Dat verschil verklaart echter niet waarom het moment waar vanaf bevoorrechte vorderingen onder de noodregeling vallen in de Wtv 1993 een ander moment is dan het moment in de Wtk 1992 genoemde moment. Voor bedoeld verschil in momenten bestaat geen goede grond. Om die reden is het verschil opgeheven. Gekozen is voor de oplossing in de Wtv 1993 en de Wtn, dus die waarbij vanaf het begin de bevoorrechte vorderingen onder de werking van de noodregeling vallen.

De verplichting om de datum waarop de vorderingen uiterlijk moeten zijn ingediend te publiceren, vloeit voort uit de geest van de richtlijnen sanering en liquidatie. Zou de uiterste datum van indiening zijn vermeld in de beschikking waarbij de noodregeling is uitgesproken, dan zou deze datum zeker deel uitmaken van het uittreksel dat van die beschikking moet worden gepubliceerd. De omstandigheid dat de datum in een andere beschikking wordt genoemd, is geen reden om hem niet te publiceren. De verplichting komt nu voor in artikel 163a, vierde lid, van de Wtv 1993 en artikel 76, tweede lid, van de Wtk 1992.

Hetzelfde geldt voor de bekendmakingsverplichting in artikel 2:218, eerste lid. Die komt thans voor in artikel 163a, tiende lid, van de Wtv 1993 en artikel 76, negende lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:220

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 162 van de Wtv 1993 en artikel 71 van de Wtn. Men zou zich kunnen afvragen of deze bepaling nodig is naast artikel 2:210, eerste lid, maar om elke twijfel daaromtrent weg te nemen is het dienstig een bepaling als deze in de wet op te nemen. Een bepaling als deze ontbreekt in de Wtk 1992. Niet valt in te zien waarom de bepaling dat de bewindvoerders alle nog niet gedane stortingen op de aandelen in het geplaatste kapitaal kunnen uitschrijven en innen, niet ook behoort te gelden ten aanzien van kredietinstellingen.

Artikel 2:221

De eerste zin van deze bepaling is overgenomen uit de artikelen 72, zesde lid, van de Wtk 1992, 170 van de Wtv 1993 en van de 79 Wtn. In de Wtk 1992 wordt niet bepaald dat de bewindvoerders het verslag zenden aan DNB en aan de Minister van Financiën. Toch is dat nu ook bepaald voor de bewindvoerders die zijn benoemd in een noodregeling ten aanzien van een kredietinstelling. DNB heeft de toepassing van de noodregeling verzocht, en is uit dien hoofde belanghebbende bij de noodregeling. Om die reden ligt het voor de hand dat ook zij de verslagen ontvangt. Het is voor de Minister van Financiën essentieel gegevens te ontvangen met betrekking tot de werking van dit wetsvoorstel in de praktijk in het algemeen en van de noodregeling in het bijzonder.

Artikel 2:222

Een bepaling als deze komt wel voor in de Wtv 1993 (artikel 168) en de Wtn (artikel 77) maar niet in de Wtk 1992. Er bestaat geen aanleiding om dit verschil te laten voortbestaan. Het artikel stelt de noodregeling met het faillissement gelijk met betrekking tot bepaalde strafbare gedragingen, zoals het opzettelijk geven van verkeerde inlichtingen, het als bestuurder of commissaris handelen in strijd met de statuten waaraan de geleden verliezen geheel of grotendeels zijn te wijten, of het onttrekken van goederen aan de boedel.

Artikel 2:223

Indien het met de noodregeling beoogde doel is bereikt, dan wel blijkt dat dit niet te bereiken is, kan de kredietinstelling of de verzekeraar met zetel in Nederland in staat van faillissement worden verklaard. Artikel 2:23 voorziet in de procedure om een noodregeling als het ware om te zetten in faillissement. Deze materie wordt nu geregeld in de artikelen 77 van de Wtk 1992, 169 van de Wtv 1993 en artikel 78, eerste tot en met derde lid, eerste zin van de Wtn. De laatste twee bepalingen zijn identiek. Korthedshalve wordt hieronder niet langer verwezen naar de Wtn. De opmerkingen betreffende de harmonisatie tussen de Wtk 1992 en de Wtv 1993 op dit punt gelden ook voor de harmonisatie tussen de Wtn en de Wtk 1992. Genoemde artikelen wijken op verschillende punten van elkaar af. Een eerste verschil betreft de kring van personen die het initiatief kunnen nemen tot een dergelijke omzetting. Op grond van artikel 77 van de Wtk 1992 vindt de faillietverklaring plaats op verzoek van de bewindvoerders, op vordering van het Openbaar Ministerie of ambtshalve. Op grond van artikel 169 van de Wtv 1993 dienen de bewindvoerders een verzoek tot faillietverklaring in. Met andere woorden: bij een kredietinstelling kan de omzetting ook op vordering van het Openbaar Ministerie of ambtshalve plaatsvinden, hetgeen niet mogelijk is bij verzekeraars. Een en ander is opnieuw bezien. Aan de aard van de financiële onderneming – bank of verzekeraar – kan geen argument worden ontleend om dit verschil te rechtvaardigen. Gekozen is voor de oplossing waarin in ieder geval de bewindvoerders om omzetting kunnen vragen. Dit ligt voor de hand: zij zijn bij uitstek op de hoogte van de financiële situatie van de financiële onderneming. Afgezien is van de mogelijkheid dat het Openbaar Ministerie om omzetting vraagt. Een verzoek van het Openbaar Ministerie tot omzetting zou op gespannen voet kunnen staan met het toezichtdoel van deze wet. Wel wordt de mogelijkheid voorgesteld voor zowel banken als verzekeraars dat omzetting plaatsvindt op initiatief van de rechter. Hierbij is ervoor gekozen dat niet alleen de rechtbank ambtshalve het faillissement kan uitspreken maar dat de rechter-commissaris een voordracht daartoe kan doen. De rechter-commissaris heeft voortdurend zicht op de noodregeling en is om die reden goed in de gelegenheid te beoordelen of de situatie aanleiding geeft tot een dergelijke voordracht. Op dit specifieke punt is aangesloten bij artikel 242 van de Faillissementswet.

Een tweede verschil tussen de Wtk 1992 en de Wtv 1993 op dit punt betreft het volgende. De Wtv 1993 bepaalt dat de PVK een verzoek tot faillietverklaring indient indien geen machtiging is verleend en geen redelijk vooruitzicht meer bestaat dat het met een machtiging te bereiken doel alsnog kan worden verwezenlijkt. De Wtk 1992 geeft in geen enkele situatie aan DNB de bevoegdheid om omzetting te vragen, dus ook niet in de situatie waarin geen machtiging is verleend, welke situatie overigens niet apart wordt geregeld in de Wtk 1992. In artikel 2:223 is gekozen voor de oplossing van de Wtk 1992. Niet goed valt in te zien waarom in de situatie waarin geen machtiging is verleend de bevoegdheid tot het vragen van omzetting toekomt aan DNB, en in alle andere gevallen die bevoegdheid toekomt aan anderen.

Een derde verschil is dat op grond van de Wtv 1993 de bewindvoerders om omzetting moeten vragen indien, kort gezegd, de financiële situatie daartoe aanleiding geeft, terwijl in de Wtk 1992 geen verplichting is opgenomen. In artikel 2:223 is gekozen voor de oplossing van de Wtk 1992. Het is juist te bepalen op welke gronden de rechtbank het verzoek tot omzetting kan toewijzen dan te bepalen in welke omstandigheden de bewindvoerders het verzoek moeten indienen. Overigens zou ook zonder expliciete bepaling het niet van een adequate taakopvatting getuigen indien de bewindvoerders geen omzetting vragen terwijl daartoe wel alle redenen is.

Een vierde verschil tussen artikel 77 van de Wtk 1992 en artikel 169 van de Wtv 1993 is dat op grond van de Wtv 1993 de bewindvoerders de PVK dienen te horen voordat zij een verzoek tot omzetting indienen, en dat de rechtbank de PVK niet hoeft te horen, terwijl op grond van de Wtk 1992 de bewindvoerders DNB niet behoeven te horen, maar de rechtbank dat wel moet doen. Er is voor gekozen in artikel 2:223 te bepalen dat de rechtbank DNB hoort. In de praktijk zal er ook zonder wettelijke basis wel contact zijn tussen de bewindvoerders en DNB. Contact tussen de rechtbank en DNB is zonder wettelijke basis echter niet vanzelfsprekend. De rechtbank is degene die de beslissing tot omzetting neemt, niet de bewindvoerders. Dat pleit ervoor dat in de wet op de rechtbank en niet op de bewindvoerders de verplichting wordt gelegd DNB te horen.

Een vijfde verschil wordt gevormd door de gronden waarop de noodregeling wordt omgezet in een faillissement. De in de Faillissementswet genoemde grond voor «gewone» schuldenaren – kortweg: het onbetaald laten van twee of meer schulden – geldt hier niet. De in artikel 77 van de Wtk 1992 genoemde grond is dat een naar goed koopmansgebruik opgemaakte balans een tekort aanwijst. De in artikel 169 van de Wtv 1993 genoemde grond is dat de verzekeraar een negatief eigen vermogen heeft en dat het met de verleende machtiging te bereiken doel is verwezenlijk of niet meer kan worden verwezenlijkt. In de praktijk komen een tekort op de balans en een negatief eigen vermogen op hetzelfde neer. Gekozen is voor de term «negatief eigen vermogen». Daaraan is toegevoegd de nu in de Wtv 1993 opgenomen eis dat bovendien het met de verleende machtiging te bereiken doel is bereikt of niet meer kan worden bereikt.

Tot slot is er nog een verschil tussen de Wtk 1992 en de Wtv 1993. Op grond van de Wtk 1992 trekt de rechtbank de verklaring tot het toepassen van de noodregeling in. Artikel 169, derde lid, van de Wtv 1993 bepaalt dat de noodregeling en de machtiging van rechtswege ophouden van kracht te zijn ingeval de verzekeraar in staat van faillissement wordt verklaard. In artikel 2:223 is gekozen voor de oplossing van de Wtv 1993. Dit is het meest praktisch.

Artikel 2:224

Deze bepaling geeft een regeling voor het beëindigen van de noodregeling. De regeling komt in hoofdlijnen ook nu al voor de in de Wtk 1992, de Wtv 1993 en de Wtn. In het tweede lid wordt bepaald dat de bewindvoerders het verzoek om beëindiging van de noodregeling zonder tussenkomst van een procureur kunnen doen. Een dergelijke bepaling staat wel in de Wtv 1993 (artikel 157, vijfde lid), maar niet in de Wtk 1992. Er is geen reden voor dat verschil.

In de Wtk 1992 is bepaald dat de bewindvoerders de beëindiging bekend maken. In de Wtv 1993 en de Wtn rust die verplichting op de griffier. In het vierde lid is de bekendmakingsverplichting gelegd op de bewindvoerders. De richtlijnen sanering en liquidatie verzekeraars en kredietinstellingen bevatten geen verplichting om de beëindiging bekend te maken.

Artikel 2:225

Deze bepaling is overgenomen uit de artikelen 79 van de Wtk 1992, 157, vierde lid, van de Wtv 1993 en 67, vijfde lid, van de Wtn.

Artikel 2:226

In artikel 80 van de Wtk 1992 komt een regeling voor betreffende de rechtsmiddelen tegen het toepassen van de noodregeling: de mogelijkheid van hoger beroep ontbreekt en beroep in cassatie moet

worden ingesteld binnen veertien dagen na de uitspraak. De Wtv 1993 bevat niet een dergelijke bepaling, maar uit artikel 156, vijftiende lid, in het bijzonder de zinsnede «niettegenstaande enige daartegen gerichte voorziening», valt af te leiden dat hoger beroep wel mogelijk is. Hetzelfde geldt voor de Wtn. Er is geen aanleiding in de regeling van de rechtsmiddelen tegen de toepassing van de noodregeling onderscheid te maken tussen kredietinstellingen en verzekeraars, inclusief natura-uitvaartverzekeraars. Daarbij is aansluiting gezocht bij de huidige regeling ten aanzien van verzekeraars, met andere woorden: zowel aan kredietinstellingen als aan verzekeraars wordt de mogelijkheid geboden hoger beroep in te stellen tegen de beschikking tot toepassing van de noodregeling. Van belang daarbij is dat die beschikking uitvoerbaar is bij voorraad. De gevolgen van de toepassing van de noodregeling gaan derhalve direct na de uitspraak in, en zijn niet afhankelijk van de vraag of er een termijn voor hoger beroep loopt en of er daadwerkelijk hoger beroep is ingesteld. De huidige regeling inzake het hoger beroep in de Wtv 1993 lijkt op één punt minder gelukkig. Nu de Wtv 1993 geen bijzondere procedure kent, moet het ervan worden uitgegaan dat de «gewone» beroepstermijnen gelden, met andere woorden, de termijnen waarbinnen partijen in hoger beroep kunnen komen tegen «gewone» beschikkingen, niet zijnde beschikkingen waarbij een insolventieprocedure wordt geopend. Dat is ongewenst. De periode waarbinnen een bepaalde mate van onzekerheid kan bestaan over de vraag of hoger beroep wordt ingesteld, dient kort te zijn. Het verdient om die reden de voorkeur aansluiting te zoeken bij de in de artikelen 8, 9 en 10 van de Faillissementswet opgenomen beroepstermijnen, die gelden indien wordt opgekomen tegen een faillietverklaring. Deze termijnen zijn zeer kort: acht dagen. In artikel 8, tweede lid, van de Faillissementswet heeft de schuldenaar die in staat van faillissement is verklaard, indien hij niet is gehoord, gedurende veertien dagen het recht van verzet. In het voorliggende wetsvoorstel is die termijn in de vergelijkbare situatie teruggebracht tot acht dagen. Reden daarvoor is dat, anders dan bij een «gewone» schuldeiser, DNB bij een bank of verzekeraar met een vergunning voorafgaand aan het aanvraag van de noodregeling contact zal hebben gehad met de desbetreffende financiële onderneming zodat de aanvraag minder onverwacht zal zijn. Is er sprake van een noodregeling ten aanzien van een illegale bank of verzekeraar, dan is snel ingrijpen des te meer gewenst en moet snel duidelijk zijn of de noodregeling definitief wordt.

Men dient in het oog te houden dat de mogelijkheid van hoger beroep niet alleen geldt voor de kredietinstelling of de verzekeraar die aan de noodregeling is onderworpen maar ook, indien het verzoek om toepassing van de noodregeling door de rechtbank is afgewezen, voor DNB. In de praktijk zal naar verwachting het aantal gevallen waarin gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid van hoger beroep verwaarloosbaar zijn. In de eerste plaats komt het toch al sporadisch voor dat een kredietinstelling of een verzekeraar aan de noodregeling wordt onderworpen. Het aantal gevallen waarin gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid van hoger beroep is weer een fractie van de gevallen waarin de noodregeling wordt toegepast. Verwacht mag worden dat de rechtbank een verzoek van DNB om toepassing van de noodregeling zelden afwijst, zodat DNB uiterst zelden van de mogelijkheid van hoger beroep gebruik zal willen maken. Het aantal gevallen waarin de kredietinstelling of de verzekeraar in hoger beroep wil gaan, zal beperkt zijn omdat er zelden een goed verweer is tegen de toepassing van de noodregeling en daarenboven geldt dat door de toepassing van de noodregeling de kansen om er op andere manieren bovenop te komen miniem zijn.

De verplichting het uitspreken van de noodregeling bekend te maken vloeit voort uit de richtlijnen sanering en liquidatie kredietinstellingen en

verzekeraars die geen onderscheid maken tussen het uitspreken in eerste aanleg en het uitspreken in hoger beroep.

Artikel 2:227

Dit artikel is overgenomen uit artikel 15 van de Faillissementswet, en is noodzakelijk geworden door het expliciet regelen van de mogelijkheid van hoger beroep.

Artikel 2:228

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 165a van de Wtv 1993 en 74a van de Wtn. In de noodregeling ten aanzien van Vie d'Or zijn enkele belangenverenigingen van polishouders opgericht. Daardoor kon op een gestructureerde wijze worden overlegd met de polishouders. Daarom is in 1999 de rechtsbasis voor een formele erkenning van dergelijke verenigingen opgenomen. De bepaling is op twee punten aangepast. Het eerste punt is dat het toepassingsbereik van de regel van het huidige artikel 165a van de Wtv 1993 is uitgebreid tot schuldeisers van kredietinstellingen. Er is geen reden om de mogelijkheid van een gestructureerde wijze van overleg te onthouden aan schuldeisers van kredietinstellingen. De uitbreiding is beperkt tot die schuldeisers die een vordering hebben uit een overeenkomst die de kredietinstelling is aangegaan in het kader van het aantrekken van gelden. De «gewone» schuldeiser, zoals de werknemer, de fiscus, de verhuurder van het kantoorpand of de leverancier van meubilair, wordt niet in beschouwing genomen bij de berekening van de 35%-drempel. De tweede wijziging betreft de uitbreiding van de categorie schuldeisers van een verzekeraar. Bij berekening van de 35%-drempel in geval van een noodregeling ten aanzien van een verzekeraar worden niet langer slechts de verzekeringnemers meegeteld, maar ook anderen, zoals begunstigden en anderen die zijn gerechtigd tot een verzekeringsuitkering zonder dat zij als verzekeringnemer kunnen worden beschouwd. De uitbreiding gaat, net als ten aanzien van de kredietinstelling, niet zo ver dat andere schuldeisers dan schuldeisers met een vordering uit of krachtens verzekeringen worden meegeteld.

In dit verband zij gewezen op artikel 73 van de Wtk 1992, dat niet als zodanig geheel wordt overgenomen. Daarvoor zijn twee redenen. Artikel 73 bepaalt dat de rechtbank op verzoek van DNB of van de bewindvoerders of ambtshalve zodanige maatregelen kan treffen als zij nodig oordeelt ter beveiliging van de belangen van de schuldeisers. Blijkens de memorie van antwoord bij de Wtk 1978 is hierbij in het bijzonder gedacht aan de mogelijkheid om een rechter-commissaris te benoemen of een commissie van schuldeisers in te stellen (Kamerstukken II 1970/71, 11 068, nr. 3, blz. 23). Thans is de benoeming van een rechter-commissaris geregeld en wordt de mogelijkheid van een commissie van schuldeisers ingevoerd. Het huidige artikel 73 van de Wtk 1992 heeft daarmee zo veel van zijn betekenis verloren dat het kan vervallen. De tweede reden is dat artikel 73, eerste lid, van de Wtk 1992 zoveel ruimer geformuleerd is dan noodzakelijk om deze twee doelen te bereiken dat het niet langer als passend kan worden beschouwd een dergelijk ruime formulering in de wet op te nemen. In dit verband zij erop gewezen dat men zich kan afvragen of, bij handhaving van een bepaling als artikel 73, eerste lid, van de Wtk 1992, DNB aan de rechtbank zou kunnen vragen de machtiging tot sanering uit te breiden tot een machtiging tot liquidatie. Zoals hierboven reeds is opgemerkt heeft DNB niet de mogelijkheid met behulp van de uitbreiding van de machtiging om de bewindvoerder tot liquidatie te dwingen. Voor dat doel is het dus niet nodig een bepaling als artikel 73, eerste lid, van de Wtk 1992 te handhaven. Bovendien heeft DNB ook

tijdens de noodregeling de taak van toezichthouder op grond van deze wet, in welke hoedanigheid zij mogelijkheden heeft de bewindvoerder te bewegen tot het vragen van een uitbreiding van de machtiging.

Artikel 2:229

Op grond van het eerste lid kan de rechtbank een bijzondere machtiging verlenen om – kort gezegd – de kredietovereenkomsten te wijzigen in geval van overdracht van rechten en verplichtingen uit die overeenkomsten. Overeenkomsten waaruit vorderingen voortvloeien met een voorrang boven andere vorderingen kunnen niet worden gewijzigd. Zie ook de toelichting op artikel 2:230. De verplichting tot bekendmaking is nu opgenomen in artikel 75, vierde lid, van de Wtk 1992.

Artikel 2:230

Deze bepaling met betrekking tot verzekeraars is de evenknie van artikel 2:229 met betrekking tot kredietinstellingen. Zij komt nu voor in artikel 165 van de Wtv 1993. Het belangrijkste verschil is vanzelfsprekend dat artikel 2:229 betrekking heeft op de wijziging van, kort gezegd, kredietovereenkomsten, en dat dit artikel betrekking heeft op de wijziging van verzekeringen. Daarnaast zijn er andere verschillen. In tegenstelling tot artikel 2:229 heeft artikel dit eveneens betrekking op de verkorting van de duur van de overeenkomst, welk verschil ook samenhangt met de aard van de verzekering. Een ander verschil dat samenhangt met de aard van de overeenkomsten is het tweede lid bepaalt dat de wijziging niet tot gevolg kan hebben dat aan verzekeringnemers meer verplichtingen kunnen worden opgelegd. Daarbij is bedoeld op de verplichting van verzekeringnemers om premie te betalen, welke verplichting de depositehouder niet heeft. Anders dan in artikel 2:229, is in dit artikel niet bepaald dat de wijziging geen betrekking kan hebben op, kort gezegd, bedingen in overeenkomsten waaruit vorderingen met een voorrang voortvloeien. Daarvoor zijn twee redenen. Op grond van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars heeft de vordering uit hoofde van een verzekering voorrang boven andere vorderingen. Kern van dit artikel is nu juist dat een zodanige vordering onder voorwaarden kan worden gewijzigd. Zouden vorderingen uit hoofde van een verzekering buiten de wijzigingsmogelijkheid van dit artikel vallen, dan had dit artikel vrijwel geen betekenis gehad. Een andere reden voor het verschil op dit punt tussen artikel 2:229 en dit artikel is dat het in strijd zou zijn met onder andere de finaliteitsrichtlijn indien in een insolventieprocedure de vordering waaraan een zekerheidsrecht is verbonden, zou kunnen worden gewijzigd.

Andere verschillen tussen het huidige artikel 75, tweede lid, van de Wtk 1992 en artikel 165, eerste lid, van de Wtv 1993 worden zoveel mogelijk geharmoniseerd. Op twee punten komen de regelingen overeen. Op grond van artikel 71, zesde lid, van de Wtk 1992 en artikel 156, vijfde lid, van de Wtv 1993 moet DNB onderscheidenlijk de PVK, alsmede de kredietinstelling onderscheidenlijk de verzekeraar, worden gehoord alvorens de rechtbank de bijzondere machtiging geeft. Voorts bepalen artikel 71, achtste lid, van de Wtk 1992 en artikel 156, twaalfde lid, van de Wtv 1993 dat, indien het verzoek om een bijzondere machtiging wordt toegewezen, de beschikking op een openbare terechtzitting wordt uitgesproken, en wordt een uittreksel gepubliceerd. Een verschil bij de publicatieverplichting is dat deze in de Wtk 1992 op de griffier rust en in de Wtv 1993 op de bewindvoerders.

Voorts gelden in de Wtv 1993 nog enkele regels die in de Wtk 1992 niet gelden. Het betreft de volgende leden van artikel 156 van de Wtk 1993 die in artikel 165 van de Wtk 1993 van overeenkomstige toepassing worden verklaard. Het vierde lid: de rechtbank behandelt het verzoek met de meeste spoed. Het tiende lid: de PVK zendt een afschrift van het verzoek-

schrift aan de verzekeraar en geeft van de inhoud daarvan kennis aan de toezichthoudende instanties in andere lidstaten. Het elfde lid: de rechtbank kan inzage nemen in de gegevens van de verzekeraar. Het twaalfde lid: de beschikking is met redenen omkleed. Het veertiende lid: de PVK stelt toezichthoudende instanties van lidstaten van ontvangst in kennis van de beschikkingen en van de mogelijke gevolgen. Het vijftiende lid: de beschikking is uitvoerbaar bij voorraad. Het achttiende lid: de duur van de machtiging is anderhalf jaar, met de mogelijkheid van verlenging.

De regeling betreffende de bijzondere machtiging ingeval van een kredietinstelling en die ingeval van een verzekeraar worden geharmoniseerd, in die zin dat de zojuist genoemde regels ook van toepassing worden verklaard ingeval van een kredietinstelling. Dat gebeurt door te verwijzen naar eerdere bepalingen.

De bekendmakingsverplichting is nu opgenomen in artikel 165, vierde lid, Wtv 1993.

Artikel 2:231

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 165b van de Wtv 1993. Dat artikel is bij wet van 13 december 2000 (Stb. 2001, 73) in de Wtv 1993 ingevoegd om buiten elke twijfel te stellen dat, indien zich een hier bedoelde overdracht voordoet, de verzekeraar alle daarbij behorende waarden moet overdragen die dienen tot dekking van de technische voorzieningen. Bedoelde bepaling is eigenlijk vanzelfsprekend. Omdat echter in artikel 147e van de Wtv 1993 een zelfde regel is opgenomen met betrekking tot de overdracht na een machtiging in het kader van het opvanginstrument, zou het achterwege laten van een dergelijke bepaling in het kader van de noodregeling tot de onbedoelde a contrario redenering aanleiding kunnen geven dat de regel niet in de noodregeling geldt. Er is geen reden om de regel niet ook van toepassing te verklaren voor een noodregeling waaraan een natura-uitvaartverzekeraar is onderworpen.

Artikel 2:232

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 166 van de Wtv 1993 en artikel 75 van de Wtn.

Artikel 2:233

Deze bepaling is grotendeels overgenomen uit artikel 171 van de Wtv 1993, zoals dat artikel is gewijzigd bij de implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars.

Met betrekking tot het eerste lid wordt het volgende opgemerkt. Dit lid geeft een regel met betrekking tot de voldoening van boedelschulden. Ook in de Wtv 1993 en de Wtn komt een dergelijke regel voor. Ook in de noodregeling van een kredietinstelling ontstaan boedelschulden. Er is geen goede reden aan te wijzen waarom voor die schulden niet een regel is opgenomen in de Wtk 1992. Zonder een dergelijke regel bestaat een onduidelijkheid over de vraag hoe de boedelschulden moeten worden voldaan. Een bijkomende reden is gelegen in artikel 29 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. Dat artikel bepaalt dat de kosten van de inschrijving van de procedure boedelkosten zijn. Nu het begrip «boedelkosten» expliciet ook in de context van kredietinstellingen is opgenomen, ligt het voor de hand te bepalen hoe de boedelkosten worden betaald.

Met betrekking tot de volgende leden wordt het volgende opgemerkt. De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars beperkt de vrijheid van de lidstaten om de rangorde van vorderingen te regelen door slechts twee keuzemogelijkheden te bieden: 1) uitsluitend verzekeringsvorderingen

kunnen als eerste worden verhaald op de activa die dienen ter dekking van de technische voorzieningen en 2) verzekeringsvorderingen en enkele andere, specifiek genoemde vorderingen kunnen als eerste op alle activa worden verhaald.

Bij de implementatie is gekozen voor de tweede mogelijkheid die door de richtlijn wordt genoemd, om de volgende redenen. Gedeeltelijke bescherming van werknemers van een verzekeraar is wenselijk om dezelfde redenen als in andere gevallen dan die waarin de werkgever een verzekeraar is: de afhankelijkheid van werknemers van hun loonvordering is groter dan die van andere crediteuren van hun vorderingen. Bovendien zou de continuïteit van de verzekeraar niet worden bevorderd indien onrust onder het personeel ontstaat doordat de werknemers er niet zeker van zijn dat hun loonvorderingen worden voldaan. In dit verband zij erop gewezen dat het recht op uitkering jegens het Instituut werknemersverzekeringen op grond van Hoofdstuk IV van de Werkloosheidswet ontoereikend kan zijn om de werknemer volledig te beschermen tegen betalingsonmacht van de werkgever. Een tweede reden om destijds bij de implementatie te kiezen voor de tweede in de richtlijn genoemde mogelijkheid is dat deze in de praktijk het minst verschilt van de situatie op dat moment. Bij een insolvente verzekeraar zullen vrijwel alle activa zijn aangewezen tot dekking van de technische voorzieningen. De uitbreiding van de activa die dienen ter dekking van de technische voorzieningen naar alle activa is dus klein. Tot slot heeft de tweede mogelijkheid het bijkomend voordeel dat het een lastenverlichting voor de verzekeraar oplevert, omdat hij niet langer een register hoeft bij te houden waaruit blijkt welke activa speciaal zijn gereserveerd voor schuldeisers uit hoofde van een verzekering en werknemers.

Van de gelegenheid is gebruik gemaakt om de rangindeling van vorderingen in een noodregeling van een natura-uitvaartverzekeraar op dezelfde leest te schoeien als de rangindeling in een noodregeling van een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar. Er is geen richtlijn die daartoe verplicht; de natura-uitvaartverzekeraar is immers een type verzekeraar dat niet onder een richtlijn valt. Harmonisatie op dit punt ligt voor de hand. De hierboven genoemde inhoudelijke redenen om te kiezen voor bedoelde rangregelingen gelden ook ten aanzien van de noodregeling van een natura-uitvaartverzekeraar: gedeeltelijke bescherming van de werknemer en bevordering van continuïteit.

Bovendien zouden de verschillen tussen de rangregelingen verwarring kunnen geven.

Artikel 2:234

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 164a van de Wtv 1993. Het is niet uit te sluiten dat gedurende de toepassing van de opvang blijkt dat de financiële positie zodanig is verslechterd dat een noodregeling noodzakelijk is. In het algemeen zal dan de toepassing van de opvang kunnen eindigen, maar dat zal niet altijd gewenst zijn. Het voorgestelde artikel bepaalt dat het gebruik van de opvang na het uitspreken van de noodregeling kan worden voortgezet.

Artikel 2:235

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 164b van de Wtv 1993. De situatie die in deze bepaling wordt geregeld is als het ware de omgekeerde van die geregeld in het vorige artikel. Het betreft de situatie waarin een noodregeling is uitgesproken en vervolgens blijkt dat de levensverzekeraar er beter voor staat dan gedacht. Alhoewel dat niet vaak zal voorkomen, moet in een dergelijk geval de opvang in werking kunnen worden gezet tijdens de noodregeling. Het woord «levensvatbaarheid» in artikel 164b van de Wtv 1993 is vervangen door «overlevingskansen», nu

het hier gaat om een reeds bestaande levensverzekeraar die overkomelijke financiële problemen heeft.

Artikel 2:236

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 164c van de Wtv 1993. Het vormt een nadere regeling van onder andere artikel 2:235.

Paragraaf 2:5.8.2

Artikelen 2:237 tot en met 2:240

Met betrekking tot bijkantoren in Nederland van een kredietinstelling, of een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat zij het volgende opgemerkt. Met betrekking tot een kredietinstelling onderscheidenlijk een verzekeraar zijn van toepassing de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen en de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Op grond van deze richtlijnen is de rechtbank van de lidstaat van de zetel bevoegd tot het openen van saneringsprocedures en liquidatieprocedures. Die procedures hebben gevolgen in alle andere lidstaten. De Nederlandse rechter is dus niet bevoegd een noodregeling toe te passen op een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling, een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat. De richtlijnen zijn van toepassing op kredietinstellingen en verzekeraars met een vergunning. Bij de implementatie van genoemde richtlijnen is er voor gekozen de richtlijn ook toe te passen op illegale kredietinstellingen, levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een andere lidstaat en een bijkantoor in Nederland.

De gronden waarop een noodregeling van een bijkantoor in Nederland ten aanzien van een illegale kredietinstelling of verzekeraar met zetel in een andere lidstaat kan worden uitgesproken zijn niet identiek aan de gronden waarop een noodregeling van een kredietinstelling of levens- of schadeverzekeraar met zetel in Nederland kan worden uitgesproken.

In artikel 2:195 zijn ten aanzien van kredietinstellingen twee criteria opgenomen voor het uitspreken van de noodregeling: 1. de solvabiliteit of de liquiditeit vertoont tekenen van een gevaarlijke ontwikkeling en in die ontwikkeling is redelijkerwijs geen verbetering te voorzien; 2. de solvabiliteit of de liquiditeit is zodanig dat redelijkerwijs te voorzien is dat de kredietinstelling haar verplichtingen ter zake van de door haar verkregen gelden niet of slechts ten dele kan nakomen. In artikel 2:237 is slechts het tweede criterium opgenomen. De reden daarvoor is dat het voor DNB moeilijk zal zijn te beoordelen of zich een situatie voordoet waarin aan het eerste criterium is voldaan.

Er is een verschil in de categorie schuldeisers wier belang tot een voorziening noopt, tussen artikel 2:196 en artikel 2: 238. In artikel 2:196 wordt geëist dat het belang van de *gezamenlijke* schuldeisers tot de voorziening noopt. Daartoe behoren ook andere schuldeisers dan de schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering. In geval van een bijkantoor van een illegale levensverzekeraar of schadeverzekeraar ligt het evenwel voor de hand dat DNB in het bijzonder het belang van schuldeisers met een vordering uit hoofde van verzekering in het oog zal houden. In artikel 2:238 is zulks bepaald.

Artikel 2:237

Voor een toelichting wordt verwezen naar artikel 2:195.

Artikel 2:238

Voor een toelichting wordt verwezen naar artikel 2:196.

Artikel 2:239

Dit artikel verklaart een aantal artikelen van overeenkomstige toepassing. Zie de toelichting op de desbetreffende artikelen.

Artikel 2:240

Dit artikel is overgenomen uit artikel van de 71a van de Wtk 1992, zoals voorgesteld bij het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen.

Paragraaf 2.5.7.3

Artikelen 2:241 tot en met 2:256

De artikelen 2:241 tot 2:256 geven een regeling voor de noodregeling van kredietinstellingen en verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een bijkantoor hebben in Nederland. DNB kan aan de Nederlandse rechter vragen de noodregeling toe te passen ten aanzien van dergelijke ondernemingen. In dat geval wordt beslist tot de toepassing van de noodregeling op de gehele onderneming, maar de gevolgen daarvan worden beperkt tot het Nederlandse bijkantoor, met andere woorden, tot de in Nederland gelegen activa en schuldeisers die een vordering hebben uit een overeenkomst die is gesloten met het Nederlandse bijkantoor. De noodregeling ten aanzien van ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is, wordt niet of nauwelijks geregeld door de Europese richtlijnen. De bepalingen betreffende de noodregeling die beperkt is tot het bijkantoor van een onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is vertonen grote gelijkenis met de bepalingen betreffende een noodregeling ten aanzien van een onderneming met zetel in Nederland, maar verschillen daarvan op ondergeschikte punten. De verschillen betreffen in het bijzonder de beperking tot schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor voortvloeiende verplichting, het noemen van de feitelijk leidinggevendenden van het bijkantoor naast of in plaats van de bestuurders van de gehele onderneming en bepalingen betreffende het verstrekken van gegevens aan andere toezichthoudende instanties en publicatieverplichtingen. Er is voor gekozen een aantal artikelen voluit te redigeren, in plaats van artikelen die van toepassing zijn op ondernemingen met zetel in Nederland *mutatis mutandis* van overeenkomstige toepassing te verklaren. Zou voor de laatste aanpak zijn gekozen, dan had dat geleid tot moeilijk leesbare teksten. Sommige artikelen betreffende ondernemingen met zetel in Nederland konden wel ongewijzigd van overeenkomstige toepassing worden verklaard. Waar dat mogelijk was, is daarvoor gekozen.

Artikel 2:241

Zie de toelichting bij artikel 2:195. In aanvulling op die toelichting wordt opgemerkt dat het artikel ten opzichte van de huidige Wtk 1992 is aangevuld. Deze aanvulling komt erop neer dat de noodregeling kan worden toegepast indien de noodregeling ten aanzien van een bijkantoor van een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is ook kan worden toegepast indien de solvabiliteit en de liquiditeit van de *kredietinstelling zelf* in de gevarenzone verkeert (dus niet langer alleen wanneer de

solvabiliteit en de liquiditeit van het bijkantoor in gevaar is). Zie ook de toelichting op artikel 2:242.

Artikel 2:242

Zie de toelichting bij artikel 2:196. In aanvulling op die toelichting wordt opgemerkt dat het artikel ten opzichte van de Wtv 1993 is aangevuld. Deze aanvulling komt op het volgende neer. In de Wtv 1993 kan de noodregeling worden toegepast indien het belang van de gezamenlijke schuldeisers een bijzondere voorziening vordert. Het verdient evenwel de voorkeur de toepassing van de noodregeling ook dan mogelijk te maken indien slechts het belang van de «bijkantoor-gerelateerde» schuldeisers een bijzondere voorziening behoeft.

In dit verband zij gewezen op artikel 2:241. Zowel bij kredietinstellingen als bij verzekeraars kan de noodregeling worden uitgesproken indien is voldaan aan criteria die betrekking hebben op de financiële onderneming als geheel, alsmede aan criteria die betrekking hebben op het bijkantoor. In de huidige toezichtwetten is dat niet zo. In artikel 71 van de Wtk 1992 heeft het criterium betrekking op het bijkantoor van de kredietinstelling, terwijl in artikel 156 van de Wtv 1993 het criterium heeft op «de gezamenlijke schuldeisers», dus ook op de schuldeisers van de gehele verzekeraar. In artikel 2:241 komt de uitbreiding erop neer dat er naast het criterium betreffende het bijkantoor een criterium betreffende de gehele kredietinstelling komt. In artikel 2:242 is de uitbreiding precies andersom: daar komt naast het criterium betreffende het bijkantoor een criterium betreffende de verzekeraar als geheel.

Artikel 2:243

Zie de toelichting bij artikel 2:197.

Artikel 2:244

Indien een machtiging is gegeven tot overdracht en liquidatie of alleen tot liquidatie, dienen de bewindvoerders op grond van artikel 2:244 de verzekeringscrediteuren daarvan in kennis te stellen.

Artikel 2:245

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 156, negende lid, van de Wtv 1993. De bepaling hangt samen met de omstandigheid dat de rechtbank beslist de noodregeling toe te passen op de gehele onderneming. Zonder dit artikel zou de Nederlandse wet pretenderen dat de in Nederland uitgesproken noodregeling gevolgen heeft in andere staten. Doorgaans zullen de in Nederland benoemde bewindvoerders zich echter in het geheel niet willen bezig houden met het in andere staten uitgeoefende bedrijf. Bovendien hangt het van het recht van andere staten af of zij deze pretentie zouden erkennen, met andere woorden, of de noodregeling daar gevolgen heeft. Nu de grondslag voor de bevoegdheid van de Nederlandse rechter de aanwezigheid van een bijkantoor is, en niet de zetel, is het niet realistisch te veronderstellen dat andere staten de gevolgen van de in Nederland uitgesproken noodregeling op hun grondgebied zouden erkennen. Om deze redenen verdient het de voorkeur een bepaling als dit artikel op te nemen, waarin wordt geregeld dat de machtigingen betrekking hebben op het vanuit de bijkantoren in Nederland uitgeoefende bedrijf. Met «de machtigingen» worden bedoeld zowel de machtigingen, genoemd in artikel 2:198, eerste lid, als de bijzondere machtiging, genoemd in artikel 2:229, eerste lid, en artikel 2:230, eerste lid.

Het tweede lid bepaalt dat bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald welke activa en passiva tot het in Nederland uitgeoefende

fende bedrijf moeten worden gerekend. Ook artikel 156, negende lid, van de Wtv 1993 bevat een dergelijke bepaling. Op dit moment is nog geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid het bedoelde onderwerp bij algemene maatregel van bestuur te regelen.

Een bepaling als artikel 2:245 ontbreekt thans ten aanzien van kredietinstellingen. In de systematiek waarin de onderneming als geheel wordt onderworpen aan de noodregeling maar waarbij de gevolgen daarvan zich beperken tot Nederland, past het dit artikel ook ten aanzien van kredietinstellingen geldt.

Artikel 2:246

In dit artikel worden de bepalingen met betrekking tot de noodregeling betreffende kredietinstellingen of verzekeraars met zetel in Nederland die zich daarvoor lenen, van overeenkomstige toepassing verklaard op de noodregeling betreffende kredietinstellingen of verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is en die een bijkantoor in Nederland hebben.

Artikel 2:210, zevende en achtste lid, lenen zich daar niet voor. In deze bepalingen wordt bepaald dat, kort gezegd, een besluit van de aandeelhouders toestemming behoeft van de bewindvoerders en dat, indien zij een besluit niet nemen, de bewindvoerders dit besluit kunnen nemen. De achtergrond van het niet van overeenkomstige toepassing verklaren van deze bepalingen is de volgende. Indien een levens- of schadeverzekeraar of kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is en met een bijkantoor in Nederland, dan wel een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een andere staat en met een bijkantoor in Nederland aan de noodregeling wordt onderworpen, gelden de gevolgen daarvan, kort gezegd, ten opzichte van het bijkantoor. Het zou niet wenselijk zijn te bepalen dat de bewindvoerders die benoemd zijn op basis van de aanwezigheid in Nederland van een bijkantoor, de bevoegdheden van de aandeelhouders van de financiële onderneming als geheel, met zetel in een staat die geen lidstaat is, zouden mogen uitoefenen. De Nederlandse wet zou dan pretenderen gelding te hebben in het buitenland. Niet waarschijnlijk is dat de aandeelhoudersvergadering van een financiële onderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is, deze pretentie zou honoreren. Om deze reden zijn de artikelen 161, zevende en achtste lid, van de Wtv 1993 en 70, zevende en achtste lid, van de Wtn, beperkt tot de verzekeraar met zetel in Nederland, en eveneens om deze reden is die oplossing overgenomen in dit wetsvoorstel.

Artikel 2:247

Dit artikel, eerste en tweede lid, regelt de in kennis stelling van DNB en de toezichthoudende instanties van andere lidstaten met betrekking tot de liquidatie. Het derde lid legt op de rechtbank de inspanningsverplichting om te komen tot een coördinatie van de gezamenlijke optredens met de rechterlijke of administratieve instanties in de andere lidstaten.

Artikel 2:248

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 81b van de Wtk 1992, zoals is voorgesteld bij wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen en artikel 172 van de Wtv 1993, zoals dat artikel is komen te luiden na de implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Bedoelde richtlijnartikelen bepalen dat de bevoegde instanties en de toezichthoudende instanties van de lidstaten waar een kredietinstelling of een verzekeraar met zetel buiten de Gemeenschap bijkantoren heeft, trachten hun optreden te coördineren. Hetzelfde geldt voor bewindvoerders. De Nederlandse wet kan buitenlandse rechters en toezichthouders niet verplichten te trachten met de

Nederlandse rechter en DNB samen te werken. Om die reden is de bepaling zo geformuleerd dat zij slechts op de Nederlandse rechter en DNB van toepassing is. Als gevolg van de implementatie door andere lidstaten wordt op de rechter en de toezichthouder in die lidstaten de verplichting gelegd te trachten hun optreden te coördineren met onder andere de Nederlandse rechter en DNB. In de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen (artikelen 8 en 19) wordt de verplichting slechts opgenomen voor bewindvoerders in een liquidatieprocedure, maar niet valt in te zien waarom een dergelijke verplichting niet ook in een saneringsprocedure zou moeten gelden. In artikel 30 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars, waarin de samenwerkingsverplichting is opgenomen, dat voorkomt in de Titel van die richtlijn die betrekking heeft op zowel liquidatieprocedures als saneringsprocedures, wordt geen onderscheid gemaakt tussen beide typen procedure.

Artikel 2:249

Dit artikel vult artikel 2:201 aan in die zin dat in geval van een noodregeling ten aanzien van een kredietinstelling of een verzekeraar met een bijkantoor in Nederland de in artikel 2:201 bedoelde stukken en gegevens tevens aan het bijkantoor moeten worden gezonden.

Artikel 2:250

Dit artikel bepaalt dat de bewindvoerders schriftelijk kennis geven van de machtigingen aan de bekende schuldeisers wier vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van het bijkantoor voortvloeiende verplichting. Dit hangt samen met de regel, neergelegd in het derde lid, dat slechts die schuldeisers hun vordering kunnen indienen in de noodregeling. Het zou ongerijmd zijn dat iedere schuldeiser, ook indien hij een vordering heeft die niets van doen heeft met de exploitatie van het bijkantoor in Nederland, die vordering zou kunnen indienen in een noodregeling waarvan de gevolgen nu juist beperkt zijn tot het bijkantoor.

Artikel 2:251

De bewindvoerders stellen de schuldeisers wier vordering het resultaat is van de exploitatie van het bijkantoor regelmatig en op passende wijze in kennis van in ieder geval het verloop van de noodregeling. Het betreft hier derhalve dezelfde categorie schuldeisers als in de artikelen 2:250 en 2:243. DNB stelt de toezichthoudende instanties van de andere lidstaten die daarom verzoeken in kennis van het verloop van de noodregeling. Dat is niet iets waartoe een richtlijn verplicht. Indien een andere toezichthoudende instantie daarom verzoekt, is er evenwel geen reden om dat te weigeren.

Artikel 2:252

Dit artikel is de pendant van artikel 2:220. Zie ook de toelichting op dat artikel. Op grond van dit artikel kunnen de bewindvoerders alle nog niet gedane stortingen op de aandelen in het geplaatste kapitaal onderscheidenlijk het waarborgkapitaal van een verzekeraar uitschrijven en innen, en naheffingen opleggen en innen tot het in de statuten van een onderneming op onderlinge grondslag met zetel in een andere staat die geen lidstaat is bepaalde maximum. Men kan zich afvragen of de uitoefening door de bewindvoerders van deze bevoegdheid in staten die geen lidstaat zijn effect heeft. Dat hangt af van het recht van de desbetreffende staten of de pretentie dat het Nederlandse recht daar bedoelde gevolgen kan hebben, wordt erkend. Voor het geval waarin het recht van een andere staat de gevolgen erkent van een in Nederland ten aanzien van een hier

gelegen bijkantoor uitgesproken noodregeling, moet worden voorkomen dat het Nederlandse recht zou worden gezien als een obstakel voor de uitoefening van de hier bedoelde bevoegdheden. Te dien einde is dit artikel opgenomen.

Artikel 2:253

In artikel 2:223, dat in artikel 2:246 van overeenkomstige toepassing wordt verklaard op kredietinstellingen en verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, wordt bepaald dat een kredietinstelling of een verzekeraar in staat van faillissement kan worden verklaard indien blijkt dat de kredietinstelling of een verzekeraar een negatief eigen vermogen heeft en het met de verleende machtiging te bereiken doel is verwezenlijkt of niet meer kan worden verwezenlijkt. In artikel 2:247 wordt bepaald dat voor het bepalen van het eigen vermogen van een verzekeraar of een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is, uitsluitend de activa en passiva in aanmerking worden genomen die moeten worden gerekend tot het vanuit de bijkantoren in Nederland uitgeoefende bedrijf.

Artikel 2:254

Dit artikel bepaalt dat kennis moet worden gegeven van de beëindiging van de noodregeling aan dezelfde toezichthoudende instanties als die aan welke het verzoekschrift om toepassing van de noodregeling was gezonden.

Artikel 2:255

Dit artikel is de pendant van artikel 2:229 met betrekking tot een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is en met bijkantoor in Nederland. Zie de toelichting op artikel 2:229.

Artikel 2:256

Dit artikel is de pendant van artikel 2:230 met betrekking tot verzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is en met bijkantoor in Nederland. Zie de toelichting op artikel 2:230.

Artikelen 2:257 tot en met 2:272

Artikelen 2:257 en volgende geven regels ten aanzien van de noodregeling van het bijkantoor in Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland. Het toezicht op natura-uitvaartverzekeraars wordt niet geregeld door Europese richtlijnen. Ten aanzien van dit type verzekeraar geldt niet het «land-van-herkomst-beginsel», noch het «single licence beginsel». Natura-uitvaartverzekeraars vallen ook buiten het toepassingsgebied van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. De sanering en liquidatie van natura-uitvaartverzekeraars worden derhalve niet door het Europese recht geregeld. Deze verschillen veroorzaken de afwijkingen in de noodregeling ten aanzien van het bijkantoor in Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland ten opzichte van de noodregeling ten aanzien van een bijkantoor in Nederland van een kredietinstelling, een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat. Ten aanzien van de noodregeling ten aanzien van een bijkantoor in Nederland van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland, wordt geen onderscheid gemaakt tussen enerzijds natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een andere lidstaat en anderzijds natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is. Waar in de artikelen betreffende kredietinstellingen, levensverzekeraars of schadeverzekeraars het woord

«lidstaat» is gebruikt, is in deze artikelen «buiten Nederland» gebruikt. Voorts zijn de verplichtingen tot publicatie en kennisgeving anders. Niet gepubliceerd behoeft te worden in het Publicatieblad van de Europese Unie. Aangezien de natura-uitvaartverzekeraar niet noodzakelijkerwijs in de staat van de zetel onder toezicht hoeft te staan, en, zelfs indien dat zo is, DNB daar niet noodzakelijkerwijs van op de hoogte behoeft te zijn, moet DNB de toezichthoudende instanties in de staat van de zetel alleen dan in kennis te stellen van het verzoekschrift indien het DNB bekend is dat de natura-uitvaartverzekeraar in de staat van de zetel onder toezicht staat. Dat is een uitbreiding ten opzichte van de Wtn. Indien een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een andere staat in Nederland aan de noodregeling wordt onderworpen omdat dat in het belang is van de schuldeisers van het bijkantoor in Nederland, is het dienstig dat de toezichthoudende instantie in de andere staat daarvan op de hoogte wordt gesteld. De Nederlandse noodregeling kan immers gevolgen hebben voor de financiële positie van de natura-uitvaartverzekeraar als geheel. Het feit dat de natura-uitvaartverzekeraar niet is onderworpen aan een door een Europese richtlijn verplicht toezichtregime doet daar niet aan af. Het is aan de toezichthoudende instantie in de andere staat wat zij met de informatie doet.

Ook andere artikelen vormen een uitbreiding ten opzichte van de Wtn. In artikel 2:257, tweede lid, wordt bepaald dat in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen Nederlandse dagbladen de toewijzing van het verzoek tot toepassing van de noodregeling moet worden bekendgemaakt. In artikel 66 van de Wtn komt deze verplichting niet voor. Indien een verzekeraar – levensverzekeraar, schadeverzekeraar of natura-uitvaartverzekeraar – in Nederland een bijkantoor heeft, en het dus waarschijnlijk is dat in Nederland schuldeisers zijn, is het dienstig dat die schuldeisers uit dagbladen kunnen vernemen dat het bijkantoor aan een noodregeling is onderworpen. Met deze verplichting wordt aangesloten bij artikel 2:243, vierde lid. Er is geen reden waarom er wel een bekendmakingsverplichting is in geval van een noodregeling ten aanzien van een in Nederland gelegen bijkantoor van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, en er geen bekendmakingsverplichting zou moeten zijn in geval van een noodregeling ten aanzien van een in Nederland gelegen bijkantoor van een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland.

In artikel 2:258, eerste lid, wordt bepaald dat een afschrift van het verzoekschrift zowel aan de verzekeraar als aan het bijkantoor moet worden gezonden. In artikel 66 van de Wtn wordt slechts bepaald dat een afschrift moet worden gezonden aan de verzekeraar. Indien de verzekeraar met zetel buiten Nederland een bijkantoor in Nederland heeft, hebben de machtigingen betrekking op het vanuit het in Nederland uitgeoefende bedrijf. Het ligt dan voor de hand dat ook het bijkantoor een afschrift van het verzoekschrift krijgt.

In artikel 2:258, derde lid, is bepaald dat een afschrift van de oproeping wordt gezonden aan het bijkantoor. De oproeping zelf wordt aan de natura-uitvaartverzekeraar gezonden, nu het de natura-uitvaartverzekeraar als geheel is die wordt onderworpen aan de noodregeling, niet het bijkantoor. Daar doet niet aan af dat de gevolgen van de noodregeling zijn beperkt tot het bijkantoor.

Bij dit alles dient in het oog te worden gehouden dat de wijziging ten opzichte van de Wtn in de praktijk weinig gevolgen heeft. Ten eerste is het aantal natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een andere staat die een bijkantoor hebben in Nederland uiterst gering. Ten tweede komt een noodregeling zelden voor.

De bepalingen in deze paragraaf vormen de implementatie van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen en de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars. Deze richtlijnen geven hoofdzakelijk regels inzake de internationale rechtsmacht van de rechter om saneringsprocedures en liquidatieprocedures te openen, wijzen een toepasselijk recht aan en geven regels voor samenwerking.

De richtlijnen vormen het sluitstuk van zowel de bestaande toezicht-richtlijnen als de EG- Insolventieverordening. De EG-Insolventieverordening, die op 31 mei 2002 in werking is getreden, geeft regels met betrekking tot de erkenning van insolventieprocedures (onder welk begrip zowel saneringsprocedures als liquidatieprocedures vallen) en het toepasselijke recht in alle lidstaten met uitzondering van Denemarken. Van de werking van de EG-Insolventieverordening zijn uitgezonderd insolventieprocedures betreffende kort gezegd, financiële ondernemingen. Deze leemte wordt opgevuld, voor wat betreft verzekeraars en kredietinstellingen, door de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. Als de drie belangrijkste redenen waarom insolventieprocedures betreffende een verzekeraar van de EG-Insolventieverordening zijn uitgesloten, kunnen de volgende worden genoemd. De eerste reden is dat onder de EG-Insolventieverordening de mogelijkheid bestaat van territoriale procedures. Dit houdt in dat een insolventieprocedure kan worden geopend in een lidstaat waar de schuldenaar slechts een vestiging, niet een statutaire zetel heeft. De gevolgen van een territoriale procedure strekken zich slechts uit tot de goederen die zich bevinden op het grondgebied van de lidstaat waar de territoriale procedure is geopend. Die mogelijkheid is niet verenigbaar met het uitgangspunt in de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen en in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars dat de toezichthoudende autoriteit in de lidstaat van de zetel bevoegd is bedrijfseconomisch toezicht uit te oefenen in de gehele Europese Unie. De tweede reden is gelegen in het feit dat onder de EG-Insolventieverordening de rechter van de lidstaat waar de debiteur het centrum van zijn voornaamste belangen heeft, bevoegd is de hoofdprocedure te openen. In de richtlijnen betreffende sanering en liquidatie geldt als criterium niet het centrum van de voornaamste belangen van de verzekeraar, maar de statutaire zetel of de lidstaat waar de vergunning is verleend. Hierdoor is de rechter van de lidstaat waar de kredietinstelling of de verzekeraar zijn voornaamste belangen heeft niet op die grond bevoegd de procedure te openen indien de verzekeraar zijn statutaire zetel in een andere lidstaat heeft. De derde reden geldt slechts voor verzekeraars. De richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars bevat een regel van materieel recht met betrekking tot de rang die vorderingen uit verzeeringen innemen ten opzichte van andere vorderingen in geval van insolventie van een verzekeraar. Een dergelijke regel, die alleen voor insolventieprocedures ten aanzien van verzekeraars geldt, werd te specifiek geacht voor de EG-Insolventieverordening.

Met betrekking tot de EG-Insolventieverordening zij nog het volgende opgemerkt. De tekst van de EG-Insolventieverordening is vrijwel identiek aan een ontwerp-Verdrag betreffende insolventieprocedures, opgesteld door een door de Europese Raad ingestelde speciale ad-hoc-werkgroep¹. Voor inwerkingtreding van dit ontwerp-Verdrag was ondertekening en ratificatie door alle lidstaten vereist. Omdat het Verenigd Koninkrijk dit ontwerp-Verdrag als enige lidstaat niet binnen de daarvoor gestelde termijn had ondertekend, is dit ontwerp-Verdrag nooit in werking getreden. Op basis van het Verdrag van Amsterdam is een ontwerp-Verordening voorgesteld, waarin de regels van het ontwerp-Verdrag, op ondergeschikte punten na, letterlijk zijn overgenomen. De ad-hoc-

¹ Niet gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen, wel bijvoorbeeld in het Nederlands Tijdschrift voor Burgerlijk Recht, 1996, blz. 177 e.v.

werkgroep was begonnen met het concipiëren van een Toelichtend Rapport bij het ontwerp-Verdrag. Dit concept-rapport is wel in een ver gevorderd stadium geraakt, maar nooit voltooid. Het is nimmer goedgekeurd door de Europese Raad. Het is een ambtelijk stuk zonder officiële status. Het is niet gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen¹. Toch kan het concept-rapport bij de interpretatie van de richtlijn van nut zijn, mits men rekening houdt met de officieuze status van het rapport.

Artikel 2:273

Met dit artikel wordt artikel 30, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars geïmplementeerd. Die bepaling ziet op de situatie waarin een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is een bijkantoor in een lidstaat heeft. Indien een dergelijke verzekeraar in een lidstaat wordt onderworpen aan een insolventieprocedure, geldt die lidstaat op grond van artikel 30, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars als lidstaat van de zetel. Artikel 2:273 heeft in ieder geval tot gevolg dat, indien een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, wordt onderworpen aan een insolventieprocedure in een lidstaat waar die verzekeraar een bijkantoor heeft, de bepalingen van toepassing zijn met betrekking tot publicatie in andere lidstaten waar de verzekeraar een bijkantoor heeft of waarheen hij diensten verricht. Artikel 2:273 gaat verder dan artikel 30, eerste lid, van de genoemde richtlijn. Artikel 2:273 ziet ook op illegale bijkantoren, met andere woorden, de bijkantoren die geen vergunning hebben.

Met betrekking tot kredietinstellingen wordt het volgende opgemerkt. De richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen luidt op dit punt anders dan de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars, maar betoogd kan worden dat hetzelfde wordt bedoeld. Artikel 1, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen bepaalt dat bepalingen van die richtlijn die betrekking hebben op de bijkantoren van een kredietinstelling die haar statutaire zetel buiten de Gemeenschap heeft, alleen van toepassing zijn indien deze kredietinstelling in ten minste twee lidstaten van de Gemeenschap bijkantoren heeft. In de praktijk komt dat wat betreft de verplichting om de noodregeling in een andere lidstaat te publiceren op hetzelfde neer als bij de noodregeling van een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is die een bijkantoor in een lidstaat heeft.

De gevolgen van artikel 2:273 zijn beperkt. Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat de opening van een saneringsprocedure in een lidstaat waar de desbetreffende financiële onderneming een bijkantoor heeft, er niet toe leidt dat bijkantoren in andere lidstaten ook onder die saneringsprocedure vallen. Met andere woorden: de opening van een saneringsprocedure in een lidstaat waar de desbetreffende onderneming haar bijkantoor heeft verhindert niet dat ook een bijkantoren in een andere lidstaat aan een saneringsprocedure in die lidstaat wordt onderworpen. Als voorbeeld van een gevolg van artikel 2:273 kan worden genoemd de uitwerking van artikel 2:278: indien de Nederlandse rechter wordt gevraagd te oordelen over een verrekeningsbevoegdheid van een persoon die zowel schuldeiser als schuldenaar is van het in een andere lidstaat gelegen bijkantoor dient deze in beginsel het recht toe te passen van die andere lidstaat. Zou de beslissing tot opening van de insolventieprocedure in die andere lidstaat verrekening niet toestaan, dan wordt de verrekeningsbevoegdheid toch onverlet gelaten indien naar Nederlands recht de opening van de insolventieprocedure de verrekeningsbevoegdheid niet aantast.

¹ Het is wel elders gepubliceerd, bijvoorbeeld in R. J. van Galen, E. W. J. De Liagre Böhl en R. W. De Ruuk (red.), Faillissementswet, Kluwer, losbladige editie, achter het tabblad «Internationale regelingen». Naar de twee opstellers van het concept-rapport wordt het ook wel het Rapport Virgós/Schmit genoemd.

Artikel 2:274

Op grond van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 3, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen zijn alleen de bevoegde instanties van de lidstaat van de zetel bevoegd te beslissen ten aanzien van een levensverzekeraar, een schadeverzekeraar of een kredietinstelling een saneringsmaatregel «ten uitvoer te leggen». Op grond van artikel 4, derde lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 3, tweede lid, tweede zin, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen hebben saneringsmaatregelen «zonder verdere formaliteiten rechtswerking» in de gehele Europese Unie. In artikel 2:274 is een en ander geregeld door te bepalen dat de beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel die is genomen in de lidstaat van de zetel van rechtswege wordt erkend. Met de gekozen bewoordingen wordt beter aangesloten bij de in het Nederlandse spraakgebruik gangbare terminologie.

De beslissing heeft rechtsgevolgen binnen Nederland zodra de beslissing gevolgen heeft in de lidstaat van de zetel. Mogelijke tijdstippen waarop de beslissing gevolgen krijgt zijn bijvoorbeeld het tijdstip van ondertekening, het uitspreken, het inschrijven in een register of het bekendmaken van de beslissing aan de levensverzekeraar, de schadeverzekeraar of de kredietinstelling, of om 00.00 uur van de dag van vaststelling van de beslissing. Daarmee wordt aangesloten bij artikel 2, onderdeel f, van de EG-Insolventieverordening. De regel geldt ook indien naar het recht van de lidstaat van de zetel de beslissing gevolgen heeft voordat deze definitief is geworden.

Artikel 2:275

Dit artikel bevat de hoofdregel met betrekking tot het toepasselijke recht: het recht van de lidstaat waar de saneringsmaatregel is vastgesteld, beheerst de beslissing tot het vaststellen van een saneringsmaatregel, de saneringsmaatregel zelf en de rechtsgevolgen van de saneringsmaatregel, tenzij anders is bepaald. Hiermee wordt artikel 4, tweede lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 3, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Deze richtlijnen gebruiken een andere terminologie maar voor de door deze richtlijnen bestreken gevallen is er geen inhoudelijk verschil. De genoemde richtlijnen hanteren het criterium «lidstaat van herkomst». Hieronder moet op grond van de richtlijn banken worden verstaan: de lidstaat waar de vergunning is verleend. De vergunning moet zijn verleend in de lidstaat waar de kredietinstelling is gevestigd. De rechter van de lidstaat van vestiging is bevoegd tot het vaststellen van de saneringsmaatregel. Aldus komen de begrippen «lidstaat waar de insolventieprocedure is geopend» en «lidstaat van herkomst» inhoudelijk overeen voor die gevallen die onder de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen vallen. Ten aanzien van verzekeraars geldt dat de lidstaat van herkomst de lidstaat is waar het hoofdkantoor van de verzekeraar is. De rechter van de lidstaat van herkomst is bevoegd tot het vaststellen van de saneringsmaatregel. Aldus komen ook ten aanzien van verzekeraars de begrippen «lidstaat waar de insolventieprocedure is geopend» en «lidstaat van herkomst» inhoudelijk overeen voor die gevallen die onder de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars vallen.

In artikel 2:275 voor een andere terminologie gekozen omdat de bepalingen betreffende de noodregeling ook zien op de situatie waarin een bijkantoor in Nederland van een illegale bank of verzekeraar met zetel in een andere lidstaat aan de noodregeling wordt onderworpen. Die situatie wordt niet door de richtlijnen sanering en liquidatie kredietinstellingen en verzekeraars bestreken.

Een voorbeeld moge een en ander verduidelijken: er is een bank met

zetel in Duitsland, die in strijd met de wet geen vergunning heeft. Deze illegale bank opent een bijkantoor in Nederland. Op grond van het wetsvoorstel kan dit bijkantoor in Nederland aan een insolventieprocedure worden onderworpen. De in Nederland geopende insolventieprocedure dient te worden beheerst door Nederlands recht. Dat wordt niet bereikt met het criterium «lidstaat van herkomst», aangezien de lidstaat van herkomst in dit voorbeeld Duitsland is. Teneinde te bereiken dat Nederlands recht van toepassing is wordt thans voorgesteld te bepalen dat, kort gezegd, het recht van de lidstaat waar de saneringsmaatregel is vastgesteld de saneringsmaatregel beheerst.

Deze oplossing is in lijn met de EG Insolventieverordening. In deze verordening bestaat de mogelijkheid van territoriale procedures, waarvan de gevolgen beperkt zijn tot de goederen van de schuldenaar die zich op het grondgebied van de lidstaat bevinden waar de territoriale procedure is geopend. Een noodregeling ten aanzien van een bijkantoor in Nederland van een in een andere lidstaat gevestigde kredietinstelling is te vergelijken met een territoriale procedure.

De richtlijnen spreken over de «tenuitvoerlegging» van de saneringsmaatregel. Betwijfeld kan worden of dit de juiste Nederlandse terminologie is. Indien een schuldeiser zich moet laten welgevalen dat de verzekeraar niet tot betaling van zijn schulden kan worden genoodzaakt, is dat geen «tenuitvoerlegging». Om die reden is artikel 2:275 anders geformuleerd. Aansluiting is gezocht bij artikel 9 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 10 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen.

In artikel 4 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 3 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen is geen enuntiatieve lijst opgenomen van onderwerpen die worden geregeld door het recht van de lidstaat van de zetel, in tegenstelling tot de bepaling met betrekking tot faillissement (artikel 9 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars onderscheidenlijk artikel 10 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen). Toch kunnen de voorbeelden, genoemd in de artikelen 9 respectievelijk 10 van de richtlijnen ook gelden voor saneringsmaatregelen. De in richtlijnen genoemde voorbeelden zijn dezelfde als de voorbeelden, genoemd in artikel 4, tweede lid, van de EG-Insolventieverordening. De verschillen in formulering in de Nederlandse versie op dit punt tussen de richtlijnen en de EG-Insolventieverordening worden veroorzaakt door vertaalkwesties. Omdat de lijst in artikel 9, tweede lid, onderscheidenlijk 10, tweede lid, slechts voorbeelden bevat, zijn deze niet in het wetsvoorstel doch in deze memorie van toelichting opgenomen. Het betreft de volgende voorbeelden, waarbij de bewoordingen van de EG-Insolventieverordening zo nauw mogelijk zijn gevolgd:

- a. welk deel van het vermogen van de kredietinstelling of de verzekeraar tot de boedel behoort en wat de rechten zijn ten aanzien van na de opening van de saneringsmaatregel verkregen goederen;
- b. welke de respectieve bevoegdheden van de kredietinstelling of de verzekeraar en de bewindvoerder zijn;
- c. onder welke voorwaarden een verrekening kan worden tegengeworpen;
- d. de gevolgen van de saneringsmaatregel voor lopende overeenkomsten waarbij de kredietinstelling of de verzekeraar partij is;
- e. de gevolgen van de saneringsmaatregel voor individuele vervolgingen met uitzondering van lopende rechtsvorderingen;
- f. welke vorderingen te verhalen zijn op het vermogen van de kredietinstelling of de verzekeraar en wat de gevolgen zijn ten aanzien van vorderingen die zijn ontstaan na de opening van de saneringsmaatregel;
- g. de regels betreffende indiening, verificatie en toelating van vorderingen;
- h. de regels betreffende de verdeling van de opbrengst van de te gelde

gemaakte goederen, de rangindeling van de vorderingen, en de rechten van schuldeisers die krachtens een zakelijk recht of ingevolge verrekening gedeeltelijk zijn voldaan;

i. de voorwaarden voor en de gevolgen van de beëindiging van de saneringsmaatregel, met name door een gerechtelijk akkoord;

j. de rechten van de schuldeisers nadat de saneringsmaatregel beëindigd is;

k. voor wiens rekening de kosten en de uitgaven in het kader van de saneringsmaatregel zijn;

l. de regels betreffende nietigheid en vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid van de voor het geheel van schuldeisers nadelige rechtshandelingen.

Artikel 2:276

Met dit artikel wordt artikel 20 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 21, eerste tot en met derde lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:276 geeft een van artikel 2:275 afwijkende regel en bepaalt dat de beslissing tot vaststelling van een sanering goederenrechtelijke rechten niet aantast. De term «goederenrechtelijk» is overgenomen uit artikel 212f van de Faillissementswet. Artikel 2:276 noopt louter tot eerbiediging van bestaande goederenrechtelijke rechten. Het artikel bevat geen verwijzingsregel. Welk recht ook van toepassing is op goederenrechtelijke rechten, indien het toepasselijke recht een regel bevat op grond waarvan het goederenrechtelijke recht als gevolg van de beslissing tot vaststelling van een sanering niet kan worden uitgeoefend, mist deze regel toepassing. Voor de vraag welk recht van toepassing is op goederenrechtelijke rechten zij verwezen naar het commune internationaal privaatrecht. In dit verband kan de aandacht worden gevestigd op het advies van de Staatscommissie IPR, Internationaal goederenrecht (een uitgave van het Ministerie van Justitie, 1999). De Staatscommissie IPR stelt voor dat het goederenrechtelijk regime met betrekking tot een zaak wordt beheerst door het recht van de staat op welks grondgebied de zaak zich bevindt. Indien de zaak wordt verplaatst naar een andere staat blijft het goederenrechtelijke recht bestaan en verkrijgt het een door het recht van die andere staat beheerste inhoud. Zie HR 7 januari 2000, RvdW 2000, 16, voor een soortgelijke regel met betrekking tot retentierecht.

Voorwaarde voor toepassing van het eerste lid is dat het goed waarop het goederenrechtelijke recht rust, zich in een andere lidstaat dan de lidstaat van de zetel bevindt. De achtergrond daarvan is dat in dat geval de kans dat de zekerheidsgerechtigde wordt geconfronteerd met een rechtsstelsel waarvan hij de toepassing niet had voorzien groter is dan in het geval waarin het goed zich nog bevindt in de lidstaat van de zetel. De richtlijnen bepalen niet op welk tijdstip het goed zich in een andere lidstaat moet bevinden opdat aan deze voorwaarde is voldaan. Het ligt in de rede dat dat het tijdstip is waarop de beslissing tot vaststelling van de saneringsmaatregel rechtsgevolgen heeft. Deze precisering komt voor in de artikelen 5 j°. 2, onderdeel f, van de EG-Insolventieverordening, waarvan de richtlijnen op dit punt niet beogen af te wijken.

De woorden «zowel bepaalde goederen als gehelen, met een wisselende samenstelling van onbepaalde goederen» zijn overgenomen uit de richtlijnen, waarin zij zijn opgenomen om rekening te houden met de rechtsfiguur naar Engels recht van «floating charges».

In de richtlijnen is bepaald welke rechten in ieder geval worden beschouwd als goederenrechtelijke rechten, teneinde buiten twijfel te stellen welke rechtsfiguren in de verschillende rechtsstelsels van de lidstaten onder bedoeld begrip vallen. Deze bepaling is overgenomen in het tweede lid en het derde lid van artikel 2:276. Voor de goede orde zij opgemerkt dat het gevolg van het voorgestelde artikel met betrekking tot

cessie tot zekerheid of eigendomszekerheid niet is dat dergelijke rechtsfiguren worden ingevoerd in het Nederlandse recht, maar dat deze rechtsfiguren moeten worden erkend indien zij voorkomen naar het recht van een andere lidstaat dan Nederland.

Het vierde lid bepaalt hoe een registergoed, een zaak en een schuldvordering moeten worden gelokaliseerd. Deze bepaling is overgenomen uit artikel 2, onderdeel g, van de EG-Insolventieverordening. Voor de lokalisatie van een schuldvordering is het aanknopingspunt de statutaire zetel van de derde-schuldenaar en niet, zoals in de EG-Insolventieverordening, het centrum van diens voornaamste belangen. Het aanknopingspunt van de statutaire zetel komt overeen met het in de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars gebruikte criterium om te bepalen welke autoriteiten en rechter bevoegd zijn. Het vierde lid vloeit niet voort uit de richtlijn.

Artikel 2:277

Met dit artikel worden de artikelen 21 onderscheidenlijk 22, eerste en tweede lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:277 geeft een van artikel 2:275 afwijkende regel met betrekking tot eigendomsvoorbehoud. Het eerste lid bevat een bepaling die vergelijkbaar is met artikel 2:276, eerste lid. Degene die een goed heeft verkocht aan een kredietinstelling of een verzekeraar en daarbij een eigendomsvoorbehoud heeft bedongen, kan dat recht uitoefenen, ook als het toepasselijke recht de regel zou bevatten dat de vaststelling van een saneringsmaatregel uitoefening van dat recht verhindert. Voor de vraag welk recht van toepassing is op eigendomsvoorbehoud, wordt de aandacht gevestigd op artikel 92a van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek, zoals ingevoerd bij wet van 7 november 2002 ter uitvoering van Richtlijn 2000/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 29 juni 2000 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (Stb. 545). Dat artikel houdt in dat de goederenrechtelijke gevolgen van het eigendomsvoorbehoud in beginsel worden beheerst door het recht van de staat waar de zaak zich op het tijdstip van levering bevindt. De bepaling zal te zijner tijd worden overgeheveld naar de nog tot stand te brengen Wet conflicten goederenrecht.

Het tweede lid bevat een regel van materieel recht voor het geval juist de verzekeraar een eigendomsvoorbehoud heeft bedongen. De gevolgen van de verkoop blijven werken. De koper zet zijn betalingen voort en verkrijgt de eigendom zodra aan de opschortende voorwaarde van voldoening van de prestatie is voldaan.

Voorwaarde voor toepassing van de in beide leden neergelegde regels is dat het goed zich bevindt in een andere lidstaat dan de lidstaat van de zetel, om dezelfde reden als in artikel 2:276.

Artikel 2:278

Met dit artikel wordt artikel 22 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 23, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:278 geeft een van artikel 2:275 afwijkende regel. De bedoeling is dat eerst aan de hand van het recht van de lidstaat van de zetel wordt bepaald of verrekening is toegestaan en onder welke voorwaarden verrekening van de vordering van de schuldenaar met een vordering van de schuldeiser kan plaatsvinden. Indien verrekening door het recht van de lidstaat van de zetel wordt toegestaan, kan verrekening volgens dat recht plaatsvinden. Indien het recht van de lidstaat van de zetel verrekening niet zou toestaan, komt artikel 2:278 voor toepassing in aanmerking.

Artikel 2:279

Met dit artikel worden de artikelen 20, vierde lid, 21, derde lid, en 22, tweede lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en de artikelen 21, vierde lid, 22, derde lid en 23, tweede lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:279 geeft een nadere precisering van de artikelen 2:276 tot en met 2:278 met betrekking tot wat ook wel de actio Pauliana wordt genoemd: de vordering waarmee de curator bepaalde rechtshandelingen die zijn verricht vóór de saneringsmaatregel en die nadelig zijn voor het geheel van schuldeisers, kan aantasten. Weliswaar bepaalt artikel 2:276 dat de beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel een goederenrechtelijk zekerheidsrecht onverlet laat, maar dat neemt niet weg dat een «paulianeuze» vestiging van een dergelijk recht moet kunnen worden vernietigd, of vernietigbaar dan wel niet voor tegenwerping vatbaar moet kunnen zijn. Indien een vestiging van een goederenrechtelijk recht ten gunste van een bepaalde schuldeiser of derde nadelig is voor het geheel van schuldeisers en naar het recht van de lidstaat van de zetel op die grond nietig, vernietigbaar of niet voor tegenwerping vatbaar is, heeft de desbetreffende bepaling uit het recht van de lidstaat van de zetel voorrang. Gewezen zij evenwel op de uitzondering op deze regel in artikel 2:284. Een en ander geldt mutatis mutandis ook met betrekking tot het eigendomsvoorbehoud en de verrekening.

Artikel 2:280

Met dit artikel wordt artikel 19, onderdeel a, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 20, onderdeel a, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:280 bepaalt dat de gevolgen van de saneringsmaatregel voor arbeidsovereenkomsten en arbeidsbetrekkingen uitsluitend worden beheerst door het recht van de lidstaat dat op de arbeidsovereenkomst of arbeidsbetrekking van toepassing is. Onderwerpen die karakteristiek zijn voor het arbeidsrecht worden beheerst door het recht dat de arbeidsovereenkomst beheerst, onderwerpen die worden gekwalificeerd als onderwerpen van insolventierecht door het recht van de lidstaat van de zetel. Zo worden de door de bewindvoerder in acht te nemen termijn bij het beëindigen van de arbeidsovereenkomst en de omvang van de vordering van de werknemer bepaald door het recht dat de arbeidsovereenkomst beheerst, en gelden de opzegtermijnen zoals die naar dat recht in een saneringsmaatregel gelden (zie ook het Rapport Virgós/Schmit, § 125¹). De wijze van indiening van de vordering en de rang van de loonvordering worden daarentegen weer bepaald door het recht van de lidstaat van de zetel.

Met het woord «uitsluitend» wordt bedoeld dat de verwijzing naar het andere rechtstelsel dan het recht van de lidstaat van de zetel mede omvat het arbeidsrecht dat van toepassing is in situaties van insolventie (zie ook het Rapport Virgós/Schmit, § 130, tweede alinea). Indien het recht dat van toepassing is op de arbeidsovereenkomst bijvoorbeeld voorziet in bijzondere opzegtermijnen ingeval van faillissement, zullen die bijzondere opzegtermijnen in acht moeten worden genomen.

Artikel 2:281

Met dit artikel wordt artikel 19 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 20, onderdeel b, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:281 bepaalt dat de gevolgen van de saneringsmaatregel voor overeenkomsten die het recht geven op het genot van een onroerende zaak uitsluitend worden beheerst door het recht van de lidstaat waar de onroerende zaak is gelegen. Ook hier wordt met het woord «uitsluitend» beoogd tot

¹ Zie noot 3.

uitdrukking te brengen dat de verwijzing naar het andere rechtstelsel dan het recht van de lidstaat van de zetel mede omvat het insolventierecht. Daarmee wordt bedoeld dat, indien het recht waarnaar wordt verwezen bijzondere bepalingen bevat met betrekking tot de gevolgen van een saneringsmaatregel voor overeenkomsten betreffende een onroerende zaak, mede naar die bijzondere bepalingen wordt verwezen. Onder het voorgestelde artikel vallen niet alleen huurovereenkomsten en lease-overeenkomsten, maar ook koopovereenkomsten.

Artikel 2:282

Met dit artikel wordt artikel 19 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 20, onderdeel c, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Die artikelen bepalen dat de gevolgen van de saneringsmaatregel voor rechten van de kredietinstelling of de verzekeraar op een registergoed worden beheerst door het recht van het land onder het gezag waarvan het register wordt gehouden. Het recht van het registratieland bepaalt welke door het recht van de lidstaat van de zetel voorgeschreven gevolgen doorwerken in de geregistreerde rechten.

Artikel 2:283

Met dit artikel wordt artikel 23 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 27 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:283 bepaalt dat de gevolgen van de saneringsmaatregel voor een gereguleerde markt uitsluitend worden beheerst door het recht dat op die markt van toepassing is. Voor het begrip «gereguleerde markt» is verwezen naar de richtlijn beleggingsdiensten. Deze richtlijn is vervangen door de richtlijn markten voor financiële instrumenten. Deze nieuwe richtlijn is nog niet geïmplementeerd. Verwijzingen, zoals in artikel 23 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 27 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen, naar de richtlijn beleggingsdiensten moeten worden opgevat als verwijzingen naar de nieuwe richtlijn. Bij de implementatie van de nieuwe richtlijn zal de verwijzing in artikel 2:283 worden aangepast.

In artikel 23 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars wordt in het tweede lid bepaald dat dat artikel geen beletsel vormt voor het instellen van, kort gezegd, de actio pauliana. Een dergelijke bepaling ontbreekt in artikel 27 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. In het vergelijkbare artikel 9, tweede lid, van de EG-Insolventieverordening, is een dergelijke bepaling wel opgenomen. Het zou onjuist zijn als ook in het kader van artikel 27 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen paulianeuze handelingen niet zouden kunnen worden bestreden.

Artikel 2:284

Met dit artikel wordt artikel 25 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 31 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:284 wijst het recht aan dat bepaalt of een door een kredietinstelling of een verzekeraar na vaststelling van de saneringsmaatregel, dus in strijd met de beschikkingsonbevoegdheid verrichte rechtshandeling geldig dan wel ongeldig is. In geval een kredietinstelling of een verzekeraar heeft beschikt over een registergoed, financiële instrumenten of rechten betreffende financiële instrumenten, wordt de geldigheid van die rechtshandeling beheerst door het recht van de lidstaat waar de onroerende zaak zich bevindt of onder het gezag waarvan het register wordt gehouden. Het artikel ziet slechts op financiële

instrumenten of rechten daarop waarvan het bestaan of overdracht inschrijving veronderstelt in een register, op een rekening of in een in een lidstaat bijgehouden of gesitueerd gecentraliseerd effectendepot.

Het artikel strekt tot bescherming van derden die op de registratie aangaan. In de considerans (nr. 29) van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars wordt in overeenstemming daarmee vermeld dat het vertrouwen van de derde verkrijger in de inhoud van bedoelde registers of rekeningen dient te worden behoeft, ook nadat een saneringsmaatregel is vastgesteld of een liquidatieprocedure is geopend.

Artikel 2:285

Met dit artikel wordt artikel 26 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 32 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:285 wijst het recht aan dat bepaalt wat de gevolgen zijn van de saneringsmaatregel met betrekking tot lopende rechtsvorderingen betreffende een goed dat in de boedel valt. Het toepasselijke recht is het recht van de lidstaat waar de rechtsvordering aanhangig is. Een saneringsmaatregel kan tot gevolg hebben dat een rechtsvordering wordt geschorst of dat een procesrechtelijke wijziging optreedt om de bewindvoerder in staat te stellen zich uit te laten over de vraag of hij de rechtsvordering wil overnemen. Het ligt voor de hand dat het recht van de lidstaat waar deze rechtsvordering aanhangig is, deze gevolgen bepaalt. Anders zou het recht van de lidstaat van de zetel een gevolg teweeg kunnen brengen (bijvoorbeeld verwijzing naar een rechter-commissaris) die in de lidstaat waar de rechtsvordering aanhangig is niet zou kunnen worden uitgevoerd (bijvoorbeeld omdat dat recht niet voorziet in een rechter-commissaris).

Artikel 2:286

Met dit artikel wordt artikel 24 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 30 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:286 wijst het recht aan dat van toepassing is op de vordering waarmee de bewindvoerder bepaalde rechtshandelingen die zijn verricht vóór de saneringsmaatregel en die nadelig zijn voor het geheel van schuldeisers, kan aantasten: de actio pauliana. Het systeem is dat eerst wordt beoordeeld of de rechtshandeling kan worden aangetast op grond van het recht van de lidstaat van de zetel. Dat volgt uit artikel 2:275. Indien de rechtshandeling niet kan worden aangetast op grond van het recht van de lidstaat van de zetel, komt artikel 2:286 niet aan de orde. Indien de rechtshandeling wel op grond van het recht van de lidstaat van de zetel kan worden aangetast, kan degene die voordeel heeft gehad bij de rechtshandeling aantasting van de rechtshandeling voorkomen door zich te beroepen op het recht dat de rechtshandeling beheerst en te bewijzen dat op grond van dat recht de rechtshandeling niet kan worden aangetast. Met andere woorden, indien op grond van hetzij het recht van de lidstaat van de zetel, hetzij het recht dat de rechtshandeling beheerst de rechtshandeling niet kan worden aangetast, blijft de rechtshandeling in stand. In dit verband zij opgemerkt dat voor de noodregeling geen speciale actio pauliana bestaat (zoals wel het geval is in faillissement: artikelen 42 tot en met 45 van de Faillissementswet). De actio pauliana, geregeld in de artikelen 45 tot en met 48 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek staat de schuldeisers ook in de noodregeling ten dienste.

Artikel 2:287

Met dit artikel wordt artikel 25 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:287 bepaalt dat de gevolgen van een saneringsmaatregel voor verrekening uitsluitend worden beheerst door het recht dat van toepassing is op de verrekenings-overeenkomst, bedoeld in artikel 212a, onderdeel m, van de Faillissementswet en novatie. Daaronder vallen ook de in de praktijk zo genoemde «netting agreements».

Artikel 2:288

Met artikel 2:288 wordt artikel 26 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:288 bepaalt dat de gevolgen van de saneringsmaatregel voor de zogeheten «repo-overeenkomsten», «repurchase-overeenkomsten» of «retrocessie-overeenkomsten» worden beheerst door het recht dat van toepassing is op die overeenkomst. Met deze bepaling wordt niet beoogd een materiële regel met betrekking tot de repo- of repurchase-overeenkomst in te voeren. De bedoeling is uitsluitend te bepalen welk recht van toepassing is op een repo-overeenkomst», «repurchase-overeenkomsten» of «retrocessie-overeenkomsten» in gevallen waarin een dergelijke overeenkomst door een nationaal recht is toegestaan.

Niet is aangesloten bij artikel 51, eerste lid, onderdeel b, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek, zoals dat is voorgesteld bij het wetsvoorstel betreffende financiële zekerheidsovereenkomsten. Het in die bepaling gedefinieerde begrip «financiële zekerheidsovereenkomst tot overdracht» is ruimer dan het begrip «retrocessie». De bij dit wetsvoorstel te implementeren richtlijn gebruikt in artikel 26 een ander begrip («retrocessie») dan artikel 2 van richtlijn nr. 2002/47/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 6 juni 2002 betreffende financiële zekerheidsovereenkomsten (PbEG L 168/43), die bij het wetsvoorstel betreffende financiële zekerheidsovereenkomsten wordt geïmplementeerd. In die richtlijn wordt het begrip «financiële zekerheidsovereenkomst tot overdracht» gebruikt. In het voorgestelde artikel 2:288 wordt aangesloten bij het huidige artikel 2a van de Wet toezicht effectenverkeer 1995. Dit artikel komt te vervallen als het wetsvoorstel betreffende financiële zekerheidsovereenkomsten wordt aanvaard, maar bevat voor hetgeen wordt beoogd met artikel 2:288 een adequatere formulering.

Artikel 2:289

Met dit artikel wordt artikel 24 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:289 bepaalt dat het uitoefenen van rechten op financiële instrumenten waarvan het bestaan of de overdracht inschrijving veronderstelt op een rekening of een in een lidstaat bijgehouden of gesitueerd gecentraliseerd effectendepot, uitsluitend wordt beheerst door het recht van de lidstaat waar het register, de rekening of het gecentraliseerde effectendepot wordt bijgehouden of is gesitueerd. Onder de in dit artikel bedoelde rechten vallen ook de eigendomsrechten. Zonder dit artikel zou onduidelijkheid kunnen ontstaan over de vraag welk artikel voorgeeft: artikel 56 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek, zoals voorgesteld bij wetsvoorstel betreffende financiële zekerheidsovereenkomsten, of artikel 2:289. Artikel 2:289 beoogt hetzelfde recht aan te wijzen als artikel 56 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 2:290

Met dit artikel wordt artikel 27, tweede en derde lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 28, tweede en derde lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Artikel 2:290 regelt de bevoegdheid in Nederland van een bewindvoerder uit een andere lidstaat van de zetel. Uit artikel 2:275, dat bepaalt dat het recht van de lidstaat van de zetel alle gevolgen van de saneringsmaatregel bepaalt, volgt dat het recht van de lidstaat van de zetel ook de bevoegdheden van de bewindvoerder bepaalt. Strikt genomen is het eerste lid dan ook niet nodig. Het verdient evenwel de voorkeur deze belangrijke regel uitdrukkelijk in de wet op te nemen. De wijze waarop die bevoegdheden worden uitgevoerd op Nederlands grondgebied wordt evenwel beheerst door Nederlands recht. Zulks is bepaald in het tweede lid, tweede volzin. Bepaalt het recht van de lidstaat van de zetel bijvoorbeeld dat de bewindvoerder de bevoegdheid heeft tot de boedel behorende onroerende zaken te vervreemden, dan wordt deze bevoegdheid erkend. Het Nederlandse recht bepaalt de wijze waarop de bewindvoerder dat moet doen. Op deze regel worden twee uitzonderingen gemaakt: indien de bewindvoerder op grond van het recht van de lidstaat van de zetel de bevoegdheid zou hebben om dwangmiddelen aan te wenden of om uitspraak te doen in geschillen, kan hij deze bevoegdheden niet in Nederland uitoefenen.

Artikel 2:291

Met dit artikel wordt artikel 27, eerste lid, eerste alinea, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 22, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen geïmplementeerd. Het eerste lid van artikel 2:291 bepaalt dat iemand uit een andere lidstaat die de lidstaat van de zetel is met een eensluidend en gewaarmerkt afschrift van het aanwijzingsbesluit kan aantonen dat hij de bewindvoerder is. Met het woord «volstaat» is tot uitdrukking gebracht dat geen extra eisen mogen worden gesteld aan het bewijs. Zulks is conform de strekking van artikel 27, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 28, eerste lid, van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. Een legalisatie of andere soortgelijke formaliteit mag dus niet worden geëist. Het tweede lid bepaalt dat de bewindvoerder op verlangen een vertaling van het afschrift toont. In de richtlijn is niet bepaald wie een dergelijk afschrift kan verlangen. Bij de implementatie is ervoor gekozen te bepalen dat degene tegenover wie de bewindvoerder zijn bevoegdheden wenst uit te oefenen zulks kan verlangen.

Artikel 2:292

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 28 van de richtlijn sanering en liquidatie verzekeraars en artikel 29 van de richtlijn sanering en liquidatie kredietinstellingen. De beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel dient te kunnen worden ingeschreven in openbare registers zodat derden zich op de hoogte kunnen stellen van het feit dat elders in de Europese Unie een saneringsmaatregel is vastgesteld. Artikel 2:292 bepaalt dat inschrijving centraal plaatsvindt in het surseanceregister van de rechtbank 's-Gravenhage. Zodra het Centraal Insolventieregister operationeel zal zijn, zullen de gegevens bovendien in dat register worden verwerkt.

Afdeling 2.5.8

Afdeling 2.5.8 heeft betrekking op het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel, tezamen aangeduid als de vangnetregeling. De vangnetregeling vloeit voort uit richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135) (richtlijn depositogarantiestelsels) en richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PbEG L 84) (richtlijn beleggerscompensatiestelsels). De bedoeling van de richtlijn depositogarantiestelsels en de richtlijn beleggerscompensatiestelsels is om, voorzover mogelijk, een gelijk speelveld binnen de lidstaten te creëren, opdat vorderingen van beleggers en depositohouders op vergunninghoudende banken en beleggingsondernemingen een minimumniveau van bescherming genieten in het geval een bank of beleggingsonderneming betalingsonmachtig wordt.

Artikel 2:293

Artikel 2:293 regelt het toepassingsbereik van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel op financiële ondernemingen met zetel in Nederland. In het eerste lid worden, in samenhang met artikel 2:294, eerste en tweede lid, de artikelen 2, eerste lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en 3, eerste lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Het beleggerscompensatiestelsel is van toepassing op alle vergunninghoudende beleggingsondernemingen met zetel in Nederland. Zoals uit artikel 2:294, eerste lid, voortvloeit, is het beleggerscompensatiestelsel voorts van toepassing op banken met zetel in Nederland waaraan het ingevolge artikel 2:8, tweede lid, of 2:61 is toegestaan diensten ter zake van effectenbemiddeling of vermogensbeheer aan te bieden of te verrichten; daarnaast is het beleggerscompensatiestelsel van toepassing op financiële instellingen met zetel in Nederland die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 hebben en die diensten ter zake van bemiddeling in financiële instrumenten of het beheren van individuele vermogens mogen verlenen. Het depositogarantiestelsel geldt voor alle vergunninghoudende banken met zetel in Nederland. In overeenstemming met de richtlijn depositogarantiestelsels en de richtlijn beleggerscompensatiestelsels is de vangnetregeling ook van toepassing op bijkantoren van Nederlandse banken en beleggingsondernemingen.

Met het tweede lid worden de artikelen 5 van de richtlijn depositogarantiestelsels en 6 van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels geïmplementeerd. Het doel van het tweede lid is om zekerheid te bieden aan depositohouders en beleggers, dat op hun deposito's, dan wel vorderingen die voortvloeien uit beleggingsverrichtingen een vangnetregeling van toepassing is, ook indien de vergunning van de desbetreffende financiële onderneming op een bepaald moment wordt ingetrokken.

Artikel 2:294

Dit artikel bevat de grondslag voor de vangnetregeling. Momenteel is deze nog geregeld in een tweetal overeenkomsten tussen de betrokken representatieve organisaties, DNB en de AFM. De hoofdlijnen van de vangnetregeling wordt vastgelegd in de onderhavige paragraaf. Met het eerste lid, eerste volzin, wordt, in samenhang met artikel 2:293, eerste lid, artikel 2, eerste lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels geïmplementeerd. Met het tweede lid wordt, in samenhang met artikel 2:293, eerste lid, artikel 3, eerste lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd.

In de eerste volzin van het eerste lid wordt zo nauw mogelijk aangesloten bij de tekst van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels, in het bijzonder de daarin opgenomen definities van «belegger» en «beleggingsverrichting». In de eerste volzin van het tweede lid wordt verwezen naar de definitie van «deposito» die is opgenomen in artikel 1 van de richtlijn depositogarantiestelsels. Ingevolge het derde lid zullen bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de categorieën financiële ondernemingen en personen die van de reikwijdte van de beide vangnetregelingen worden uitgesloten en de categorieën vorderingen van beleggers en crediteuren die onder de reikwijdte van de vangnetregelingen vallen. Het vierde lid bevat een delegatiegrondslag om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen met betrekking tot diverse aspecten van de vangnetregelingen. Het betreft nadere regels omdat de bekendmaking deels uit artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) volgt en uit artikel 2:295, derde lid (publicatie in Staatscourant). Regels met betrekking tot de bekendmaking aan het publiek via andere media zullen bij nadere regeling worden gesteld. Deze benadering van het stellen van nadere regels wordt eveneens voorgesteld met betrekking tot de financiering en bekostiging van de vangnetregeling (zie het reeds bepaalde in het eerste lid, laatste volzin en tweede lid, laatste volzin) en de verdeling van baten (zie artikel 2:300, tweede lid).

Artikel 2:295

In dit artikel wordt de toepassing van een vangnetregeling geregeld door implementatie van artikel 2, tweede lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 1, onderdeel 3, van de richtlijn depositogarantiestelsels. Bepalend voor het kunnen toepassen van een vangnetregeling is de vaststelling van betalingsonmacht van een bank, een beleggingsonderneming, of een financiële instelling door DNB. Als de betalingsonmacht is geconstateerd dan is het nemen van een besluit tot toepassing van een vangnetregeling dwingend voorgeschreven. Het besluit dient zo snel mogelijk – uiterlijk binnen 21 dagen – te worden genomen na constatering van betalingsonmacht of na een rechterlijke uitspraak in een lidstaat die leidt tot schorsing van de mogelijkheid voor beleggers of crediteuren om hun vordering op die financiële onderneming te verhalen. Een vangnetregeling treedt ingevolge artikel 3:40 van de Awb in werking nadat zij is bekendgemaakt aan de desbetreffende financiële onderneming. Tegen het besluit tot toepassing van een vangnetregeling is het instellen van bezwaar en beroep overeenkomstig de Awb en artikel 1:95 mogelijk.

Artikel 2:296

In dit artikel wordt de basis gelegd voor de uitvoering van een vangnetregeling. Met de eerste twee artikelleden worden artikel 9, eerste en tweede lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 10, eerste en tweede lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Bij de toepassing van een vangnetregeling zal DNB verantwoordelijk zijn voor het vaststellen van de voor vergoeding in aanmerking komende vorderingen en de hoogte van deze vorderingen. Het vaststellen van (de hoogte van) deze vorderingen is een feitelijke handeling. DNB draagt voorts zorg voor betaling aan de tot uitkering gerechtigde beleggers en crediteuren, en wel binnen drie maanden na tijdige indiening van een vordering. Deze termijn kan in bijzondere gevallen – bijvoorbeeld de betalingsonmacht van een zeer grote bank – ten hoogste driemaal met drie maanden worden verlengd.

Ingevolge het derde lid wordt DNB gesubrogeerd in de rechten van beleggers en crediteuren, nadat zij aan hen heeft uitgekeerd. Als een vordering groter is dan het bedrag van vergoeding ingevolge een vangnetregeling, geschiedt subrogatie uiteraard tot aan het bedrag van die vergoeding. Met deze bepaling worden artikel 12 van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 11 van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Deze bepaling is noodzakelijk om DNB nadat zij heeft uitgekeerd aan beleggers of crediteuren, in de gelegenheid te stellen verhaal te nemen. Daarnaast dient te worden voorkomen dat een belegger of crediteur, na een vergoeding te hebben ontvangen uit hoofde van een vangnetregeling, zijn recht op vergoeding van diezelfde vordering op de betalingsonmachtige financiële onderneming behoudt.

Artikel 2:297

In dit artikel wordt, in samenhang met artikel 2:294, eerste en tweede lid, de betalingsverplichting vastgelegd van de financiële ondernemingen die onder de toepassing van deze paragraaf vallen. De betalingsverplichting omvat zowel de (ex post) bijdragen aan een in werking getreden vangnetregeling, als de (ex ante) bijdragen aan een voor een vangnetregeling bestemd fonds, zoals het bestaande beleggerscompensatiefonds.

Het beleggerscompensatiefonds bestaat reeds enkele jaren en strekt ter vergoeding van gedupeerde beleggers op een betalingsonmachtige beleggingsonderneming of financiële instelling. Een vergelijkbare vorm van ex-antefinanciering bestaat vooralsnog niet voor beleggers bij banken. Voor wat betreft de financiering van het beleggerscompensatiestelsel is thans dan ook sprake van twee aparte regelingen, een voor beleggingsondernemingen en financiële instellingen en een ander voor banken. Het depositogarantiestelsel, dat uitsluitend op banken van toepassing is, kent geen fonds en wordt dus geheel op een «ex post» wijze gefinancierd.

Zowel het beleggerscompensatiestelsel als het depositogarantiestelsel gaat uit van het beginsel dat de onder toepassing van het stelsel vallende financiële ondernemingen de kosten van de betalingsonmacht van een financiële onderneming volledig voor hun rekening nemen. De bijdragen in een individueel geval zijn dan ook niet bij of krachtens de wet aan een maximum verbonden.

Artikel 2:298

In dit artikel wordt de verplichting tot het verschaffen van informatie vastgelegd ten aanzien van financiële ondernemingen die onder de toepassing van deze paragraaf vallen. Met dit artikel worden artikel 10, eerste lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 9, eerste lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Ingevolge dit artikel kunnen beleggers en crediteuren – en potentiële beleggers en crediteuren – informatie ter beschikking gesteld krijgen met betrekking tot de toepasselijkheid en de toepassing van vangnetregelingen, evenals eventuele overeenkomstige vangnetregelingen die van toepassing zijn op hun deposito's of vorderingen in verband met beleggingsverrichtingen. Deze verplichting vloeit voort uit de richtlijn depositogarantiestelsels en de richtlijn beleggerscompensatiestelsels waarin wordt vastgelegd dat beleggers en crediteuren worden ingelicht over de bepalingen van de toepasselijke vangnetregeling, met begrip van het bedrag van de dekking en de reikwijdte ervan.

Artikel 2:299

Dit artikel bevat een verbod gericht tot de financiële ondernemingen die onder de toepasselijkheid van deze paragraaf vallen tot het maken van reclame omtrent de toepasselijkheid en de toepassing van de vangnetregelingen. Met deze beperking van de mogelijkheid reclame te maken worden artikel 10, derde lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 9, derde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Achter het verbod zit het idee dat een vangnetregeling in beginsel toepasselijk is op alle in de lidstaten geregistreerde banken en beleggingsondernemingen. Reclame, die doorgaans bedoeld is om één product van andere producten of één aanbieder van andere aanbieders te onderscheiden, zal dan ook eerder tot verwarring leiden dan tot meer duidelijkheid omtrent de toepasselijkheid van een vangnetregeling.

In het register op grond van afdeling 1.6.3 van het Algemeen deel zal aantekening worden gemaakt van financiële ondernemingen die onder de toepasselijkheid van een vangnetregeling vallen.

Artikel 2:300

In aansluiting op artikel 2:296 wordt in dit artikel bepaald dat DNB de vorderingen op een betalingsonmachtige financiële onderneming die ingevolge artikel 2:296, derde lid, op haar zijn overgegaan, op die betalingsonmachtige financiële onderneming zal verhalen. Aangezien de kosten van de toepassing van een vangnetregeling uiteindelijk worden gedragen door de financiële ondernemingen die aan de vangnetregeling hebben bijgedragen, is in het tweede lid opgenomen dat door DNB ontvangen baten ten goede komen aan die financiële ondernemingen. Daarbij zal gebruik worden gemaakt van een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vast te stellen verdeelsleutel (zie ook artikel 2:294, vierde lid, onderdeel b).

Artikel 2:301

In dit artikel wordt de reikwijdte geregeld van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel voor wat betreft de toepasselijkheid van de beide stelsels op banken, beleggingsondernemingen en financiële instellingen met zetel in een andere lidstaat die hun bedrijf uitoefenen vanuit een bijkantoor in Nederland. Met dit artikel wordt artikel 4 van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 7 van de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Uit deze richtlijnen vloeit voort dat vorderingen van beleggers bij, of crediteuren van, bijkantoren van banken en beleggingsondernemingen met zetel in een andere lidstaat onder de dekking vallen van de desbetreffende vangnetregeling van die lidstaat. Een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een bijkantoor in Nederland kan echter, indien de dekking van de toepasselijke vangnetregeling van de lidstaat van haar zetel beperkter is dan de dekking van de corresponderende vangnetregeling ingevolge deze afdeling, kiezen voor deelname aan de Nederlandse vangnetregeling, ter aanvulling van de dekking in de lidstaat waar de zetel zich bevindt. Indien de desbetreffende financiële onderneming hiervoor kiest, is paragraaf 2.5.8.1 van overeenkomstige toepassing voorzover het betreft het vanuit een bijkantoor in Nederland uitgeoefende bedrijf.

Artikel 2:302

Indien een bijkantoor in Nederland van een bank of een beleggingsonderneming met zetel in een staat die geen lidstaat is niet onder de dekking valt van een met een vangnetregeling te vergelijken regeling, met een dekking die gelijkwaardig is aan de door de richtlijn depositogarantiestelsels en de richtlijn beleggerscompensatiestelsels voorgeschreven minimumdekking, kan DNB – na een daartoe gedane aanvraag van de financiële onderneming – besluiten paragraaf 2.5.8.1 van toepassing te verklaren op de desbetreffende onderneming, voorzover het betreft het vanuit een Nederlands bijkantoor uitgeoefende bedrijf.

Ingevolge artikel 11, tweede en derde lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels en artikel 6, tweede en derde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels rust op bijkantoren in Nederland van banken en beleggingsondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is de verplichting tot informatieverschaffing op verzoek van al dan niet potentiële beleggers en crediteuren over de toepasselijke vangnetregeling. Deze verplichting is in het derde en het vierde lid van artikel 2:302 geïmplementeerd.

HOOFDSTUK 2.6

In de Wtk 1992 is de implementatie van hoofdstuk 3 «Toezicht op geconsolideerde basis» van de richtlijn banken hoofdzakelijk overgelaten aan DNB.

DNB houdt ingevolge de Wtk 1992 op kredietinstellingen toezicht op geconsolideerde basis, aan de hand van in het Handboek Wtk 1992 uitgewerkte regels. Aangezien in het kader van dit wetsvoorstel DNB alleen nog organisatorische en technische regels zal mogen stellen, worden in dit hoofdstuk de belangrijkste bepalingen betreffende toezicht op geconsolideerde basis opgenomen. Ook wordt in dit hoofdstuk verwerkt richtlijn nr. 98/78/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 27 oktober 1998 betreffende het aanvullende toezicht op verzekeringsondernemingen in een verzekeringsgroep (PbEG L 330) (hierna «verzekeringsgroeprichtlijn») die in de Wtv 1993 is geïmplementeerd.

In de opzet van het onderhavige wetsvoorstel behoren de algemene samenwerkingsbepalingen voor toezichthouders en verificatiebepalingen in het Algemeen deel thuis. Voorgesteld wordt ook de voor het groeps-toezicht specifieke bepalingen aldaar op te nemen. Het gaat het om de artikelen 69e, 69g, derde lid, en 69h van de Wtv 1993 en de artikelen 2, tweede lid, 54, 60, 61 van de Wtk 1992.

Artikel 2:303, eerste lid

Onderdeel a

Dit onderdeel implementeert artikel 1, onderdeel g, van de verzekeringsgroeprichtlijn.

In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel g, van de Wtv 1993 verwerkt. Opgemerkt wordt dat de definitie vergeleken met die in artikel 69a, onderdeel g, van de Wtv 1993 is uitgebreid, omdat artikel 1, onderdeel g, van de verzekeringsgroeprichtlijn inmiddels is aangepast als gevolg van artikel 28, punt 1, onderdeel g, van de richtlijn financiële conglomeraten. Dit artikel heeft aan de definitie toegevoegd: «of een onderneming die met een andere onderneming verbonden is door een betrekking in de zin van artikel 12, lid 1, van Richtlijn 83/349/EEG».

Onderdeel b

Dit onderdeel implementeert artikel 1, punt 9, van de richtlijn banken en artikel 1, onderdeel f, van de verzekeringsgroep-richtlijn. In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel f, van de Wtv 1993 verwerkt.

De definitie van deelneming in onderdeel b (en in artikel 1, punt 9, van de richtlijn banken en artikel 1, onderdeel f, van de verzekeringsgroep-richtlijn) wijkt af van die in vierde richtlijn nr. 78/660/EEG van de Raad van 25 juli 1978 op de grondslag van artikel 54, lid 3, sub g) van het Verdrag betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen (PbEG L 222) (vierde richtlijn) en het BW. In de onderhavige definitie ontbreekt namelijk dat indien een vijfde of meer van het geplaatste kapitaal wordt verschaft, het bestaan van een deelneming wordt vermoed. Tegenbewijs is dus niet mogelijk, terwijl dat op grond van de vierde richtlijn en artikel 24c, eerste lid, tweede volzin, van Boek 2 van het BW wel mogelijk zou zijn. Een deelneming is volgens de richtlijn banken en de verzekeringsgroep-richtlijn niet meer dan het rechtstreeks of middellijk hebben van 20 procent of meer van de stemrechten of het kapitaal van een onderneming, zonder dat een nadere voorwaarde wordt gesteld ten aanzien van de band tussen de deelnemer en degene waarin wordt deelgenomen. Dit betekent dat volgens die richtlijnen een deelnemer die een deelneming uitsluitend als belegging heeft, deel uitmaakt van de groep. De voorwaarde van een centrale leiding wordt niet gesteld. Dit betekent dat een onderneming deel kan zijn van meer dan één groep.

Onderdeel c

Dit onderdeel implementeert artikel 1, punt 13, tweede alinea, van de richtlijn banken en artikel 1, onderdeel e, van de verzekeringsgroep-richtlijn.

In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel e, van de Wtv 1993 verwerkt. Artikel 3, tweede lid, van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening bepaalt dat voor de toepassing van artikel 3, eerste lid, van die richtlijn een dochteronderneming van een dochteronderneming geacht wordt een dochteronderneming van de moederonderneming te zijn.

Nu in de onderhavige definitie (en die van de richtlijn) niet daarnaar wordt verwezen, is de toevoeging van de zinsnede «alle dochterondernemingen van een dochteronderneming worden beschouwd dochterondernemingen te zijn van de moederonderneming» noodzakelijk. Voorgesteld wordt deze bepaling in het tweede lid van dit artikel op te nemen. De richtlijnen kennen aan het slot nog de toevoeging «van de moederonderneming *die aan het hoofd van deze ondernemingen staat*». Het onderstreepte deel is echter overbodig omdat het zijn van moederonderneming dit al inhoudt. Voor de volledigheid wordt gewezen op een verschil tussen de richtlijnen. De verzekeringsgroep-richtlijn (en artikel 2, punt 10, van de richtlijn financiële conglomeraten) verwijst naar «artikel 1 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening. De richtlijn banken verwijst naar artikel 1, lid 1 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening. Voorgesteld wordt om geen onderscheid naar artikellid te maken en naar artikel 1 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening te verwijzen. In de praktijk zal er namelijk niet of nauwelijks verschil in uitkomst zijn bij verwijzing alleen naar het eerste lid of naar het eerste en tweede lid. De toezichthoudende instantie kan immers bepalen dat ondernemingen kunnen worden meegenomen indien daarop feitelijk een overheersende invloed wordt uitgeoefend door een andere onderneming. Dit zijn de gevallen die in het tweede lid worden genoemd.

Onderdeel d

Dit onderdeel implementeert artikel 1, punt 21, van de richtlijn banken. In dit onderdeel is artikel 25, eerste lid, van de Wtk 1992 verwerkt.

De richtlijn banken geeft geen nadere invulling aan de kwalificatie «uitsluitend of hoofdzakelijk». Daarvan is afgezien, omdat een en ander afhankelijk is van de omstandigheden en verhoudingen in een concreet geval. Derhalve is het aan DNB om te bepalen of al dan niet voldaan wordt aan de kwalificatie «uitsluitend of hoofdzakelijk». DNB hanteert als uitgangspunt dat de financiële instelling die aan het hoofd staat van een groep die naar balans totaal gemeten voor meer dan 80 procent bestaat uit financiële instellingen (dochter plus moeder) en kredietinstellingen (dochters) aan te merken is als financiële holding. Overigens wordt opgemerkt dat een verzekeraar niet voldoet aan de definitie van «financiële instelling». Dit betekent dat een groep met een «financiële holding» aan het hoofd slechts in beperkte mate (vanwege de kwalificatie «uitsluitend of hoofdzakelijk») verzekeraars onder haar dochterondernemingen kan tellen. Ingeval verzekeraars een groter deel van een groep uitmaken, is er in het kader van de richtlijn banken sprake van een zogenaamde «gemengde holding».

Onderdeel e

Dit onderdeel implementeert artikel 1, punt 22, van de richtlijn banken. Het gaat hier om een restcategorie van groepen waarvan een kredietinstelling deel uitmaakt.

Onderdeel f

De definitie van «gemengde financiële holding» is noodzakelijk omdat deze term ook wordt gebruikt in de definitie van «financiële holding», «gemengde holding», «verzekeringsholding» en «gemengde verzekeringsholding». Dit onderdeel geeft uitvoering aan artikel 2, punt 15, van de richtlijn financiële conglomeraten.

In de definitie wordt de eis gesteld dat er sprake moet zijn van een moederonderneming die geen beleggingsonderneming, kredietinstelling, levensverzekeraar of schadeverzekeraar (hierna: financiële onderneming) is en die samen met haar *dochterondernemingen* een financieel conglomeraat vormt en dus niet van een moederonderneming die geen financiële onderneming is die samen met haar *groepsleden* een financieel conglomeraat vormt. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat er pas sprake is van een gemengde financiële holding wanneer er tenminste één dochter, die tevens een financiële onderneming is, deel uitmaakt van de groep. Zou daarentegen ervoor gekozen zijn om in de definitie te spreken over bijvoorbeeld «groepsleden» in plaats van over «dochterondernemingen» dan zou een moederonderneming die geen financiële onderneming is en die louter deelnemingen heeft waarvan er één een financiële onderneming is (en daarover geen zeggenschap behoeft te hebben) een financieel conglomeraat kunnen zijn. Voor hetgeen onder een financieel conglomeraat wordt begrepen, wordt verwezen naar de artikel 2 punt 14, en artikel 3 van de richtlijn financiële conglomeraten. Deze richtlijn zal zo spoedig mogelijk via een nota van wijziging worden verwerkt in het voorstel van wet op het financieel toezicht.

Onderdeel g

Dit onderdeel implementeert artikel 1, onderdeel j, van de verzekeringsgroeprichtlijn.

In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel j, van de Wtv 1993 verwerkt. De definitie is vereenvoudigd. Onder de term «levensverzekeraar of schadeverzekeraar» vallen immers een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland, een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat en een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

Opgemerkt wordt dat de definitie vergeleken met die in artikel 69a, onderdeel j, van de Wtv 1993 is uitgebreid, omdat artikel 1, onderdeel j, van de verzekeringsgroeprichtlijn inmiddels is aangepast als gevolg van artikel 28, punt 1, onderdeel j, van de richtlijn financiële conglomeraten. Deze richtlijn voegt aan de bestaande begripsomschrijvingen van «gemengde verzekeringsholding» toe dat het niet mag gaan om een gemengde financiële holding in de zin van de richtlijn financiële conglomeraten. Dit is dan ook toegevoegd aan de omschrijving «gemengde verzekeringsholding».

Onderdeel h

Dit onderdeel implementeert artikel 1, punt 12, van de richtlijn banken en artikel 1, onderdeel d, van de verzekeringsgroeprichtlijn. In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel d, van de Wtv 1993 verwerkt. Ingevolge de definitie is ook sprake van een moederonderneming indien de toezichthoudende instantie van oordeel is dat die onderneming een feitelijk overheersende invloed uitoefent op een andere onderneming. Ook in de onderhavige definitie bestaat tussen de richtlijn banken enerzijds en de verzekeringsgroeprichtlijn en de richtlijn financiële conglomeraten anderzijds het verschil zoals uiteengezet bij de definitie van dochteronderneming. Voorgesteld wordt om ook hier geen onderscheid te maken en naar artikel 1 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening te verwijzen.

Onderdeel i

In dit hoofdstuk komt het begrip «onderneming die nevendiensten van het bedrijf van kredietinstelling verricht» voor. In de richtlijn banken wordt echter het begrip «onderneming die nevendiensten van het bankbedrijf verricht» gehanteerd. Voorgesteld wordt niet te spreken over «het bankbedrijf» maar over «bedrijf van kredietinstelling», omdat gezien de definitie van bankbedrijf dit te beperkt zou zijn. In het onderhavige onderdeel is materieel de omschrijving van artikel 1, punt 23, van de richtlijn banken weergegeven, echter zonder de daar genoemde voorbeelden.

Bij een onderneming die nevendiensten verricht, moet worden gedacht aan bijvoorbeeld een onderneming die ten doel heeft het bezit en het beheer van onroerend goed of het beheer van gegevensverwerkingsdiensten.

Onderdeel j

Dit onderdeel implementeert artikel 1, onderdeel h, van de verzekeringsgroeprichtlijn. In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel h, van de Wtv 1993 verwerkt. Opgemerkt wordt dat de definitie vergeleken met die in artikel 69a, onderdeel h, van de Wtv 1993 is uitgebreid, omdat artikel 1, onderdeel h, van de verzekeringsgroeprichtlijn inmiddels is aangepast als gevolg van artikel 28, punt 1, onderdeel h, van de richtlijn financiële conglomeraten. Hier heeft dezelfde aanpassing plaats gevonden als bij de definitie van deelnemende onderneming.

Onderdeel k

Dit onderdeel implementeert artikel 1, onderdeel i, van de verzekerings-

groeprichtlijn. In dit onderdeel is artikel 69a, onderdeel i, van de Wtv 1993 verwerkt. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat onder levensverzekeraars of schadeverzekeraars alle levensverzekeraars en schadeverzekeraars vallen, onverschillig waar de zetel zich bevindt.

Opgemerkt wordt dat de definitie vergeleken met die in artikel 69a, onderdeel i, van de Wtv 1993 is uitgebreid, omdat artikel 1, onderdeel i, van de verzekeringsgroeprichtlijn inmiddels is aangepast als gevolg van artikel 28, punt 1, onderdeel i, van de richtlijn financiële conglomeraten. Deze richtlijn voegt aan de bestaande begripsomschrijvingen van «verzekeringsholding» toe dat het niet mag gaan om een gemengde financiële holding in de zin van de richtlijn financiële conglomeraten. Dit is dan ook toegevoegd aan de omschrijving «verzekeringsholding».

Artikel 2:303, tweede lid

Verwezen wordt naar de toelichting op het eerste lid, onderdeel c.

Artikel 2:304

Dit artikel implementeert artikel 52, zesde lid, van de richtlijn banken en artikel 5, eerste lid, van de verzekeringsgroeprichtlijn. In dit artikel is artikel 58 van de Wtk 1992 en artikel 69f van de Wtv 1993 verwerkt.

Artikel 2:305

Dit artikel implementeert artikel 52, derde lid, van de richtlijn banken en artikel 3, derde lid, van de verzekeringsgroeprichtlijn. Tevens biedt het artikel de grondslag voor verwerking van bijlage I, punt 2.5, en bijlage II, punt 4, van de verzekeringsgroeprichtlijn. In dit artikel is artikel 69d, tweede en derde lid, van de Wtv 1993 verwerkt. Op hoofdlijnen bepalen artikel 52, derde lid, van de richtlijn banken en artikel 3, derde lid, van de verzekeringsgroeprichtlijn hetzelfde. Vandaar dat deze artikelen in de onderhavige bepaling zijn samengevoegd. Indien er voor ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is wettelijke belemmeringen bestaan om de nodige informatie ten behoeve van het toezicht op geconsolideerde basis en het aanvullende toezicht aan DNB te verstrekken, dan behoeft DNB bij de uitoefening van dat toezicht geen rekening te houden met die ondernemingen. Voor verzekeringsgroepen geldt dat bij de berekening van de aangepaste solvabiliteit veiligheids-halve de boekwaarde van een dergelijke onderneming niet wordt meegenomen bij de berekening (zie hiervoor punt 2.5 van bijlage 1 en punt 4 van bijlage II van de verzekeringsgroeprichtlijn). Hierdoor kan worden voorkomen dat de solvabiliteit gunstiger wordt voorgesteld dan deze in feite is. In artikel 52, derde lid, eerste gedachtestreepje, van de richtlijn banken en artikel 3, derde lid, eerste alinea, van de verzekeringsgroeprichtlijn wordt gesproken van «juridische belemmeringen». Bedoeld is evenwel «wettelijke belemmeringen», ook gezien de Engelse tekst van deze richtlijnen.

Tenslotte kan DNB besluiten om bij het hier bedoelde toezicht een onderneming buiten beschouwing te laten indien die onderneming in het kader van dat toezicht van te verwaarlozen betekenis is of indien het in aanmerking nemen van de financiële positie van die onderneming in het licht van de doelstelling van dat toezicht misplaatst of misleidend zou zijn. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zal worden bepaald dat bij de uitoefening van het toezicht op geconsolideerde basis ondernemingen, die niet aan de eisen van artikel 52, derde lid, tweede gedachtestreepje, voldoen, niet worden betrokken.

Afdeling 2.6.2

In deze afdeling wordt als hoofdregel gehanteerd dat het toezicht op kredietinstellingen plaatsvindt op geconsolideerde basis. Toezicht op geconsolideerde basis betekent dat de geconsolideerde jaarrekening de basis vormt voor het toezicht. Bepaald wordt welke onderneming (de kredietinstelling of de financiële holding) het aangrijpingspunt is van het geconsolideerde toezicht, welke dochterondernemingen en deelnemingen van kredietinstellingen op geconsolideerde basis in het toezicht moeten worden betrokken en wie de toezichthoudende instantie(s) is (of zijn) bij bankengroepen met onderdelen in verschillende landen. In de artikelen 52, derde lid, en 54, eerste tot en met vijfde lid, van de richtlijn banken is de reikwijdte van de consolidatie beschreven.

Het toezicht op geconsolideerde basis moet, om effectief te kunnen zijn, worden toegepast op alle bankgroepen, inclusief die waarvan de moederonderneming geen kredietinstelling is. Het toezicht op geconsolideerde basis dient dus alle activiteiten te omvatten die in bijlage I van de richtlijn banken zijn omschreven.

Opgemerkt wordt nog dat de regel dat een kredietinstelling onder voldoende geconsolideerd toezicht moet staan in een staat die geen lidstaat is, betekent dat het geconsolideerd toezicht in die staat vergelijkbaar moet zijn met het toezicht dat ingevolge deze afdeling op een Nederlandse kredietinstelling wordt uitgeoefend.

Artikel 2:306

Dit artikel implementeert artikel 1, punt 1, derde alinea, van de richtlijn banken. Voor het toezicht op geconsolideerde basis is de definitie van kredietinstelling uitgebreid met kredietinstellingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Bij het hier bedoelde toezicht moeten ook deze kredietinstellingen worden meegenomen, omdat anders een verkeerd beeld zou ontstaan van bijvoorbeeld het kapitaal binnen de groep.

Artikel 1, punt 1, derde alinea, van de richtlijn banken vereist dat aan een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is een vergunning moet zijn verleend. Het onderhavige richtlijnartikel stelt deze regel niet voor kredietinstellingen met zetel in de Unie. In samenhang gezien met artikel 4 van de richtlijn banken geldt dit vereiste echter ook voor deze kredietinstellingen en daarom wordt voorgesteld de vergunningseis in alle onderdelen op te nemen.

Dit artikel is niet onder de definities opgenomen, omdat het artikel geen definitie bevat, maar de reikwijdte van de afdeling aangeeft.

In deze afdeling zou veelvuldig moeten worden gesproken over een kredietinstelling met zetel in Nederland, een kredietinstelling met zetel in een andere lidstaat en een kredietinstelling met zetel in een staat die geen lidstaat is. Aangezien dit tot zeer moeilijk leesbare teksten leidt, worden in deze afdeling hiervoor kortere aanduidingen gebruikt, namelijk Nederlandse, Europese en niet-Europese kredietinstellingen. Hoewel dit een afwijking vormt van de elders in de Wft gevolgde systematiek, is hiervoor gekozen vanwege het feit dat hierdoor de leesbaarheid van de bepalingen aanmerkelijk wordt verbeterd en het feit dat deze afwijking beperkt blijft tot deze (en de volgende) afdeling.

Artikel 2:307

Artikel 53 van de richtlijn banken geeft regels om te bepalen welke toezichthoudende instantie toezicht op geconsolideerde basis uitoefent op kredietinstellingen en financiële instellingen in een groep ondernemingen.

Als uitgangspunt wordt in artikel 2:307 steeds de onder Nederlands toezicht staande kredietinstelling genomen.

Het eerste lid, dat artikel 53, eerste lid, van de richtlijn banken implementeert, bepaalt dat DNB toezicht houdt op geconsolideerde basis indien zij toezicht houdt op een Nederlandse kredietinstelling die een moederonderneming is.

Indien een Nederlandse kredietinstelling als moederonderneming een financiële holding heeft, dient DNB ingevolge het tweede lid eveneens toezicht op geconsolideerde basis te houden. Dit lid implementeert artikel 53, tweede lid, eerste alinea, van de richtlijn banken.

Het derde lid, dat artikel 53, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn banken implementeert, bepaalt dat DNB toezicht op geconsolideerde basis houdt op een Nederlandse kredietinstelling indien de moederonderneming een financiële holding is met zetel in Nederland.

Het vierde lid, dat artikel 53, tweede lid, derde alinea, van de richtlijn banken implementeert, stipuleert dat DNB, in overeenstemming met de betrokken toezichthoudende instanties, bepaalt wie het toezicht op geconsolideerde basis houdt indien de financiële holding zijn zetel in Nederland heeft en deze geen Nederlandse kredietinstellingen als dochterondernemingen heeft of, indien de financiële holding zijn zetel niet in Nederland heeft en deze wel een Nederlandse kredietinstelling als dochteronderneming heeft. Indien geen overeenstemming wordt bereikt, geeft het artikel aan in welke gevallen DNB het toezicht op geconsolideerde basis uitoefent.

Het vijfde lid, dat artikel 53, derde lid, van de richtlijn banken implementeert, biedt DNB de mogelijkheid om na overleg met de andere betrokken toezichthoudende instanties af te wijken van het tweede en derde lid waardoor een andere toezichthoudende instantie wordt belast met het toezicht op geconsolideerde basis.

Artikel 2:308

Het eerste en tweede lid implementeren artikel 52, eerste en tweede lid en 52, vijfde lid, eerste alinea, van de richtlijn banken. Deze leden bepalen dat toezicht op geconsolideerde basis moet worden uitgeoefend op bankengroepen waarvan de moeder een kredietinstelling is of waarvan de moeder een financiële holding is. In grote lijnen is een financiële holding een financiële instelling waarvan de dochterondernemingen uitsluitend of hoofdzakelijk kredietinstellingen of financiële instellingen zijn, van welke dochterondernemingen er ten minste één een kredietinstelling is.

In het eerste lid wordt onder «toezicht op de solvabiliteit» verstaan hetgeen artikel 52, vijfde lid, eerste alinea, van de richtlijn banken verstaat onder «toezicht op de solvabiliteit, de kapitaaltoereikendheid in het licht van de marktrisico's en de controle op grote risico's».

De bedoeling van artikel 52, tweede lid, van de richtlijn banken is om in het toezicht de groepsomgeving waarbinnen de kredietinstelling opereert, te betrekken. Reden daarvoor is dat een financiële holding (inclusief haar dochterondernemingen) vergelijkbare activiteiten verricht en dus aan vergelijkbare financiële risico's bloot staat als een kredietinstelling. Om nu te voorkomen dat de elders in de groep gelopen risico's een (nadelige) invloed op de betrokken kredietinstelling hebben, is het noodzakelijk de geconsolideerde financiële positie van de financiële holding bij het toezicht op de kredietinstelling te betrekken. Uitgangspunt voor het toezicht is dat alleen de bancaire en hiermee sterk verwante onderdelen

binnen de groep worden geconsolideerd en dat deelnemingen die niet gerelateerd zijn aan bancaire activiteiten juist niet worden geconsolideerd en derhalve als deelneming in de geconsolideerde jaarrekening worden opgenomen. De geconsolideerde bankengroep beslaat de financiële holding en haar belangen in de kredietinstellingen en andere financiële instellingen binnen de groep. Op basis van de geconsolideerde balans kan het ten behoeve van de solvabiliteit beschikbare kapitaal worden vastgesteld. Voorts kan bezien worden ten behoeve van welke bancaire en hiermee gerelateerde activiteiten dit kapitaal moet worden aangehouden.

Aandelenbeleggingen en deelnemingen in niet-bancaire ondernemingen krijgen een weging conform de bancaire solvabiliteitsrichtlijnen om vast te kunnen stellen welk kapitaal beschikbaar is ter dekking van de risico's van de bancaire activiteiten onder de financiële holding.

De consolidatieplicht in boek 2 van het BW sluit in grote lijnen aan op de consolidatieplicht zoals omschreven in deze artikelen. Echter op grond van het wetsvoorstel tot uitvoering IAS-verordening, IAS 39-richtlijn en moderniseringsrichtlijn (Kamerstukken II 2003/04, 29 737) zal de consolidatieplicht worden verruimd. Dan zal een moederonderneming al haar deelnemingen waarop zij een overheersende invloed of zeggenschap kan uitoefenen, dienen te consolideren ongeacht de hierin opgenomen activiteiten. Voor bankengroepen wordt de consolidatieplicht dan niet meer beperkt tot de bancaire activiteiten (artikel 406, derde, vierde en vijfde lid, en artikel 426, eerste lid, tweede zin, van boek 2 van het BW komen te vervallen).

In het eerste lid is de in artikel 52, eerste lid, van de richtlijn banken voorkomende verwijzing naar artikel 52, zesde lid, van die richtlijn niet verwerkt, omdat dit al volgt uit artikel 2:304.

Het tweede lid bepaalt dat een Nederlandse kredietinstelling die een financiële holding als moederonderneming heeft, onderworpen is aan toezicht op basis de geconsolideerde positie van de financiële holding. Dit betekent overigens niet dat die holding onder toezicht staat. Wel legt artikel 2:310, eerste lid, rechtstreeks een plicht op een financiële holding met zetel in Nederland om te consolideren. Hierdoor kan DNB een boete opleggen indien deze norm door de holding wordt overtreden. Het toezicht verloopt overigens ook via de Nederlandse kredietinstelling en via het stelsel van de vvgb (artikel 2:134).

Indien DNB een Europese kredietinstelling niet in het toezicht op geconsolideerde basis betreft, dient zij gegevens te verstrekken aan de toezichthoudende instantie in de desbetreffende lidstaat, opdat deze een adequaat toezicht kan uitoefenen. Dit is verwoord in het derde lid, dat artikel 52, vierde lid, van de richtlijn banken implementeert. In de Wtk 1992 is dit verwerkt in artikel 2, tweede lid.

In het derde lid is artikel 20, eerste lid, van de Wtk 1992 verwerkt. In dat lid wordt in één bepaling voorzien in de mogelijkheid voor DNB om regels in het belang van de solvabiliteit, al dan niet op geconsolideerde basis, te stellen. Nu is voorzien in een aparte afdeling voor geconsolideerd toezicht, wordt voorgesteld om de bepaling voor solvabiliteit met betrekking tot het geconsolideerde toezicht hierin op te nemen. Dat neemt niet weg dat in de algemene maatregel van bestuur over solvabiliteit eventueel ook de bepalingen over solvabiliteit in het kader van het geconsolideerde toezicht kunnen worden opgenomen.

In dit kader wordt voor de duidelijkheid nog opgemerkt dat artikel 52, zesde lid, van de richtlijn banken is verwerkt in artikel 2:304.

Artikel 2:309

Het eerste en tweede lid implementeren artikel 52, zevende lid, eerste alinea, van de richtlijn banken. Deze leden bepalen dat DNB ontheffing kan verlenen en dus geen toezicht op basis van subconsolidatie (is het consolideren van een deel van de bankgroep) of individuele basis zal uitoefenen indien bepaalde ondernemingen ook al in het toezicht zijn betrokken op basis van consolidatie. Het moet dan gaan om een Nederlandse kredietinstelling die als dochteronderneming bijvoorbeeld een kredietinstelling of een financiële instelling heeft die in Nederland onder toezicht staat. Het kan ook een financiële holding met zetel in Nederland zijn.

Het derde lid, dat 52, zevende lid, tweede alinea, van de richtlijn banken implementeert, bepaalt dat er in deze gevallen een adequate verdeling van het kapitaal binnen de bankgroep moet zijn en blijven. Deze bepaling beoogt te waarborgen dat de crediteuren van de bankgroep niet worden benadeeld, omdat bij een sterk onevenwichtige verdeling van het kapitaal binnen de groep de verleiding aanwezig zou kunnen zijn om in geval van financiële problemen een ondergekapitaliseerd groepslid failliet te laten gaan. De crediteuren zouden in een dergelijk geval weinig verhaal hebben. De uitleg van het begrip adequaat is derhalve gerelateerd aan het voorkomen van het benadelen van de bankcrediteuren.

Het vierde lid, dat 52, zevende lid, laatste alinea, van de richtlijn banken implementeert, bepaalt wellicht ten overvloede dat indien DNB de solvabiliteits- en kapitaaltoereikendheidsnormen en de controle op de grote risico's op individuele basis toepast en derhalve geen ontheffing verleent conform het eerste en tweede lid, zij de regels voor de berekening van het eigen vermogen op individuele basis dient toe te passen zoals bepaald ingevolge artikel 2:82, tweede lid.

Het vijfde lid, dat 52, achtste lid, van de richtlijn banken implementeert, bepaalt dat DNB toezicht op individuele basis dan wel op basis van subconsolidatie uitoefent indien zij een vergunning heeft verleend aan een Nederlandse kredietinstelling (of bancaire subgroep) waarvan de moederonderneming een Europese kredietinstelling is.

Het zesde lid, dat 52, negende lid, van de richtlijn banken implementeert, bepaalt dat DNB ermee kan instemmen dat het toezicht op een Nederlandse kredietinstelling wordt uitgeoefend door een toezichthoudende instantie in een andere lidstaat, mits die toezicht houdt op de moederkredietinstelling. Door middel van het vijfde en zesde lid wordt er zorg voor gedragen dat alle bancaire onderdelen van grensoverschrijdende bankengroepen binnen de EU onder toezicht staan waardoor overlap van toezicht kan worden vermeden.

Artikel 2:310

Het eerste lid implementeert artikel 54, eerste lid, eerste alinea, van de richtlijn banken.

Het eerste lid geeft de algemene regel dat een Nederlandse kredietinstelling of de financiële holding met zetel in Nederland van een Nederlandse kredietinstelling dochterondernemingen die kredietinstellingen dan wel financiële instellingen zijn via de methode van volledige consolidatie in het geconsolideerde jaarverslag opneemt.

De verplichting die wordt opgelegd aan de financiële holding vloeit niet rechtstreeks voort uit de richtlijn banken. Door deze moederonderneming, waarvan de dochters (vrijwel) uitsluitend kredietinstellingen of financiële

instellingen zijn, mee te consolideren, wordt echter wel een goed inzicht verschaft in het eigen vermogen van de bankengroep, hetgeen in lijn is met het doel van de richtlijn banken. De geconsolideerde jaarrekening volgens de methode van volledige consolidatie van een bankengroep is een jaarrekening waarin de activa, passiva, baten en lasten van de rechtspersonen en vennootschappen waarin deze instelling deelneemt als één geheel worden opgenomen in de balans en verlies en winstrekening. Dat betekent overigens niet dat alle cijfers van de verschillende balansposten eenvoudigweg bij elkaar worden opgeteld. Door middel van consolideren worden alle financiële relaties tussen de te consolideren onderdelen geëlimineerd en worden alle activa en passiva op grond van gelijke waarderingsgrondslagen gewaardeerd, waardoor per saldo een goed inzicht ontstaat in het eigen vermogen van de bankengroep als geheel.

Uitgangspunt is dat wanneer er sprake is van een dochter de aansprakelijkheid van de moeder volledig is. Volledige consolidatie geeft dan een goed inzicht in de financiële situatie van de betrokken kredietinstellingen. Volledige consolidatie wordt eveneens als algemene regel voorgeschreven volgens Boek 2 van het BW ten behoeve van de jaarrekening (artikel 405, eerste lid, van Boek 2 van het BW).

Het tweede lid, dat artikel 54, eerste lid, tweede alinea, van de richtlijn banken implementeert, geeft bankengroepen de mogelijkheid om in plaats van volledige consolidatie te kiezen voor proportionele consolidatie. Het belangrijkste element van de uitzondering is dat de bankengroep moet kunnen aantonen dat de aansprakelijkheid van de moederonderneming duidelijk beperkt is. Indien aan alle voorwaarden is voldaan, kan DNB bepalen dat volstaan kan worden met een proportionele consolidatie.

Het derde lid implementeert artikel 54, eerste lid, derde alinea, van de richtlijn banken. DNB bepaalt hoe de consolidatie moet worden uitgevoerd indien er sprake is van een betrekking als bedoeld in artikel 12, eerste lid, van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening. Dit betekent in grote lijnen dat er in die gevallen een centrale leiding moet zijn of de bestuurs-, leidinggevende of toezichthoudende organen van de ondernemingen moeten in meerderheid bestaan uit dezelfde personen.

Het vierde lid implementeert artikel 54, tweede lid, van de richtlijn banken. Op grond van dit lid wordt proportionele consolidatie van deelnemingen in kredietinstellingen of financiële instellingen voorgeschreven, indien de zeggenschap en dus de aansprakelijkheid die voortvloeit uit de deelneming beperkt is doordat een andere onderneming buiten de groep ook een grote zeggenschap en dus een grote aansprakelijkheid op zich genomen heeft. Een voorbeeld hiervan is een joint venture. In dit geval hebben beide moederondernemingen exact dezelfde zeggenschap. In een dergelijke situatie geeft een proportionele consolidatie een beter beeld van de aansprakelijkheden van de bancaire groep dan volledige consolidatie. Deze uitzondering op volledige consolidatie stemt overigens overeen met hetgeen is geregeld in artikel 409 van Boek 2 van het BW.

Het vijfde lid implementeert artikel 54, derde lid, van de richtlijn banken. Indien er zich nog andere gevallen van deelnemingen voordoen, bepaalt DNB of en in welke vorm consolidatie moet plaatsvinden. Wanneer er niet geconsolideerd mag worden, kan de toezichthouder bijvoorbeeld de vermogensmutatiemethode voorschrijven voor de waardering van de deelneming. Deze boekhoudkundige methode leidt ertoe dat de deelneming zodanig wordt gewaardeerd dat deze waarde overeenstemt met de waarde wanneer de deelneming wel zou worden geconsolideerd.

Het zesde lid implementeert artikel 54, vierde lid, van de richtlijn banken. Hierin is opgenomen dat DNB bepaalt of en in welke vorm consolidatie moet plaatsvinden indien invloed bestaat zonder dat er sprake is van deelnemingen.

Het zevende lid bepaalt dat de methode van artikel 12 van de richtlijn geconsolideerde jaarrekening mag worden toegepast. Volgens deze methode van consolidatie, waarbij het gaat om het consolideren van groepsonderdelen die niet via aandelenbelangen verbonden zijn, maar vanwege bijvoorbeeld het bestaan van een centrale leiding dient het eigen vermogen van de geconsolideerde jaarrekening volledig uitgesplitst te worden naar ontstaansgrond. Daardoor kan het solvabiliteitstoezicht op de geconsolideerde jaarrekening nog steeds plaatsvinden zonder rekening te houden met de bijdrage in het eigen vermogen van het groeps-onderdeel dat als gevolg van het bestaan van de centrale leiding verbonden is met de bancaire groep.

Op deze manier kan DNB de risico's van het bestaan van deze centrale leiding in het toezicht betrekken zonder hier direct rekening mee te houden in het beoordelen van de solvabiliteit.

Het achtste lid implementeert artikel 54, vijfde lid, van de richtlijn banken. Dit lid beoogt verschil in behandeling te voorkomen tussen kredietinstellingen die nevendiensten van het bankbedrijf zelf verrichten en kredietinstellingen die die nevendiensten door anderen laten verrichten. Die nevendiensten mogen ook indien die door anderen worden verricht, worden geconsolideerd en behoeven dus niet van het niet-geconsolideerde eigen vermogen te worden afgetrokken.

Artikel 2:311

Het eerste lid implementeert artikel 55 bis, eerste alinea, van de richtlijn banken.

DNB oefent toezicht uit op intragroepsovereenkomsten en -posities tussen een Nederlandse kredietinstelling en de gemengde holding en haar dochterondernemingen. De term «intragroepstransacties» is vertaald door de term «intragroepsovereenkomsten en -posities». Taalkundig betekenen de termen «intragroepstransacties» en «intragroepsovereenkomsten» hetzelfde.

De richtlijn banken noch de verzekeringsgroeprichtlijn geeft een definitie van intragroepsovereenkomsten. Er is geen reden te veronderstellen dat deze richtlijnen een van elkaar afwijkende uitleg geven van het begrip intragroepsovereenkomsten; het doel om deze intragroepsovereenkomsten te bezien is immers in beide richtlijnen hetzelfde. Daarom wordt aangenomen dat ook de richtlijn banken, evenals de verzekeringsgroeprichtlijn, onder intragroepstransacties ook posities begrijpt. Daarom is ervoor gekozen dit met zoveel woorden in de tekst tot uitdrukking te brengen. Voor een toelichting op de term «posities» wordt verwezen naar de toelichting op artikel 2:315.

Het tweede lid legt de kredietinstelling de verplichting op om de intragroepsovereenkomsten en posities te berekenen en te bewaken. De richtlijn spreekt over «herkenning, meting, bewaking en controle», maar dit kan worden begrepen onder «berekening en bewaking».

Het derde lid legt conform artikel 55 bis, tweede alinea, van de richtlijn banken de verplichting op om significante intragroepsovereenkomsten en posities te rapporteren. Wat onder significant moet worden verstaan, kan op grond van de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in het vierde lid, worden bepaald.

Het vijfde lid bepaalt dat DNB maatregelen dient te nemen indien als gevolg van de transacties de financiële positie van de kredietinstelling in gevaar dreigt te komen. Deze bepaling brengt tot uitdrukking dat de maatregelen niet alleen worden ingegeven door de situatie bij de betrokken kredietinstelling zelf, maar ook door de groepsomgeving. De kredietinstelling kan dus niet tegenwerpen dat zij zelf nog aan alle eisen voldoet.

Artikel 2:312

Dit artikel implementeert artikel 1, onderdelen a en b, van de verzekeringsgroeprichtlijn.

In dit artikel is artikel 69a, onderdelen a en b, van de Wtv 1993 verwerkt.

Dit artikel is niet meer onder de definities opgenomen, zoals in artikel 69a, van de Wtv 1993, omdat het artikel geen definitie bevat, maar de reikwijdte van de afdeling aangeeft.

De onderdelen a en b komen overeen met artikel 69a, onderdeel a, van de Wtv 1993. Onderdeel c komt overeen met artikel 69a, onderdeel b, van de Wtv 1993.

Voor deze afdeling geldt hetzelfde als is opgemerkt bij de toelichting op artikel 2:306. Ook hier is er voor gekozen om de leesbaarheid van de bepalingen te vergroten door gebruik van korte aanduidingen voor een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in Nederland, een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat en een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is.

In de context van deze afdeling kan niet meer worden gesproken over «verzekeraar», omdat dan ook natura-uitvaartverzekeraars onder de reikwijdte zouden vallen. Aangezien de richtlijn niet ziet op natura-uitvaartverzekeraars, zou dit in de samenwerking met de toezichhoudende instanties in de andere lidstaten tot problemen kunnen leiden.

Artikel 2:313

Dit artikel implementeert artikel 2 van de verzekeringsgroeprichtlijn.

In dit artikel is artikel 69c van de Wtv 1993 verwerkt. Het artikel beschrijft de verschillende groepen waarvan een of meer onder toezicht staande levensverzekeraars of schadeverzekeraars deel kunnen uitmaken. Onderscheiden worden:

- een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar als deelnemende onderneming in minstens een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar, een Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar, een niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar, of herverzekeraar;
- een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar, in een groep met een verzekeringsholding, een niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar of een herverzekeraar als moederonderneming;
- een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar met aan het hoofd van de groep een moederonderneming die geen Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar, geen Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar, geen niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar, geen herverzekeraar en geen verzekeringsholding is.

Deze verschillende groepen moeten aan DNB informatie leveren die het haar mogelijk maakt aanvullend toezicht uit te oefenen. Voor alle groepen geldt dat DNB de informatie die betrekking heeft op de financiële aspecten zoals beschreven in artikel 2:315 (o.a. intragroepovereenkomsten en -posities) en de overige door haar nodig geachte informatie ten behoeve van het aanvullende toezicht zal inwinnen bij de onder haar toezicht

staande levensverzekeraars of schadeverzekeraars. Is een zodanige levensverzekeraar of schadeverzekeraar niet in staat de gewenste informatie te verstrekken, dan kan DNB deze rechtstreeks verlangen van de andere ondernemingen in de groep. Daarnaast geldt ten aanzien van eerstgenoemde groep, waarbij een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar aan het hoofd daarvan staat, dat deze de nodige interne controlemaatregelen zal moeten nemen opdat hij de gewenste informatie ten behoeve van het aanvullende toezicht kan leveren. De levensverzekeraar of schadeverzekeraar die tevens moederonderneming is, is in staat om aan DNB de verlangde gegevens te verstrekken en kan derhalve voldoen aan de gestelde eisen.

Als de onder toezicht staande Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar die deelneemt in andere ondernemingen zijn eigen aangepaste solvabiliteit berekent, zal hij daarbij volgens de in de algemene maatregel van bestuur vastgelegde methodiek de solvabiliteit van zijn deelnemingen in andere levensverzekeraars of schadeverzekeraars in aanmerking moeten nemen.

Ten aanzien van de groep, bedoeld in het tweede gedachtestreepje, kan van de Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar, die een dochteronderneming is, niet worden verlangd dat deze de nodige interne controlemaatregelen zal moeten nemen om de gewenste informatie ten behoeve van het aanvullende toezicht met betrekking tot de gehele groep te kunnen leveren. Deze is daartoe als dochteronderneming niet in de positie. Het doel is dat bij een dergelijke groep ook de aanvullende solvabiliteit van een moederonderneming die geen levensverzekeraar of schadeverzekeraar is, betrokken wordt bij de berekening van de aangepaste solvabiliteitspositie van de dochteronderneming. Indien aan de voorwaarden is voldaan, gesteld in bijlage II van de verzekeringsgroep-richtlijn, zal de aanvullende solvabiliteit van de moederonderneming van de levensverzekeraar of schadeverzekeraar berekend moeten worden.

Het aanvullende toezicht strekt zich uit tot de gehele groep, ongeacht de samenstelling daarvan. De in het derde gedachtestreepje omschreven groep betreft niet een holding die lijkt op een levensverzekeraar of schadeverzekeraar in het algemeen of een holding die vrijwel alleen deelneemt in levensverzekeraars of schadeverzekeraars. Een dergelijke groep kan een financieel conglomeraat betreffen. De berekening van de aanvullende solvabiliteit is evenwel gericht op verzekeringsgroepen en niet op financiële conglomeraten. Er wordt in een dergelijk geval dan ook geen aangepaste solvabiliteitsberekening van de gehele groep vereist. Wel wordt toezicht uitgeoefend op intragroepsovereenkomsten en posities. Bevinden zich in deze groep een of meer levensverzekeraars of schadeverzekeraars die op enigerlei wijze met elkaar relaties onderhouden, in de zin van moederonderneming van een deel van de groep of deelneming, dan geldt de aangepaste solvabiliteitsberekening uiteraard wel.

Artikel 2:314

Dit artikel implementeert artikel 3 van de verzekeringsgroep-richtlijn. In dit artikel is artikel 69d, eerste lid, van de Wtv 1993 verwerkt

Het eerste lid van de verzekeringsgroep-richtlijn spreekt voor zich en behoeft daarom niet te worden verwerkt. Het uitoefenen van het aanvullende toezicht overeenkomstig artikel 2:313 betekent niet dat DNB toezicht uitoefent ten aanzien van niet-Europese levensverzekeraars of schadeverzekeraars, verzekeringsholdings, gemengde verzekeringsholdings of herverzekeraars. Wel dient DNB rekening te houden met deelnemingen van de Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar in andere ondernemingen, deelnemingen door anderen in die levensverzekeraar of

schadeverzekeraar en verbonden ondernemingen van een deelnemende onderneming in die levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

Artikel 2:315

Dit artikel implementeert artikel 8 van de verzekeringsgroeprichtlijn. In dit artikel is artikel 69i van de Wtv 1993 verwerkt.

Het eerste lid van het onderhavige artikel bepaalt dat DNB in haar toezicht de intragroepsovereenkomsten en -posities betreft die plaatsvinden tussen de in dit lid bedoelde ondernemingen onderling en tussen die ondernemingen en natuurlijke personen. Hoewel in de verzekeringsgroeprichtlijn uitsluitend wordt gesproken over «transacties» (in deze nota vertaald door overeenkomsten) blijkt uit de opsomming in artikel 8, eerste lid, onderdeel b, van die richtlijn dat daaronder ook wordt verstaan intragroepsposities zoals «vermogensbestanddelen die in aanmerking mogen worden genomen voor de solvabiliteitsmarge», «beleggingen» en «garanties» en «posten buiten de balans». Aan intragroeps-overeenkomsten en posities dient bijzondere aandacht te worden geschonken, omdat als gevolg van de relaties die bestaan tussen de hier bedoelde ondernemingen en personen het gevaar bestaat dat de overeenkomsten niet marktconform plaatsvinden. Het kan daardoor gebeuren dat een levensverzekeraar of schadeverzekeraar een lening verstrekt aan een groepslid terwijl dat zonder de geschetste relatie niet zou hebben plaatsgevonden als gevolg van een te groot risico of dat andere voorwaarden van toepassing zouden zijn verklaard. Een dergelijke lening kan dan niet of niet voor het volledige bedrag worden meege-nomen als een solide vordering.

Artikel 69i, tweede lid, van de Wtv 1993 dat voorbeelden geeft van intragroepsovereenkomsten is niet overgenomen, omdat hierin slechts voorbeelden worden gegeven die ook in de toelichting kunnen worden opgenomen. Tot intragroepsovereenkomsten worden bijvoorbeeld gerekend leningen, garanties en posten buiten de balans, vermogensbestanddelen die in aanmerking mogen worden genomen voor de solvabiliteitsmarge, beleggingen, herverzekeringen en kostentoedeling.

Het tweede tot en met vierde lid bevatten inhoudelijk de bepalingen van het huidige artikel 69i, derde lid, van de Wtv 1993.

Het tweede lid bevat de rapportageplicht, zij het dat de modaliteiten daarvan ingevolge het vierde lid bij algemene maatregel van bestuur worden vastgesteld. In de praktijk zal dit geen wijziging betekenen.

In het vierde lid is, in afwijking van artikel 69i, derde lid, laatste volzin, bepaald dat DNB maatregelen kan nemen indien uit de intragroeps-overeenkomsten en -posities (en niet uit de rapportages) blijkt dat de solvabiliteit van de levensverzekeraar of schadeverzekeraar in gevaar is of zou kunnen komen. In het algemeen zal dit uit de rapportages blijken, maar dat hoeft niet. De nu voorgestelde formulering is in lijn met de richtlijn banken en sluit aan bij de bedoeling van de verzekeringsgroep-richtlijn. Op zich is het vierde lid niet perse nodig. Desondanks is deze bepaling gehandhaafd, omdat hierdoor tot uitdrukking komt dat de maatregelen niet alleen worden ingegeven door de situatie bij de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar zelf, maar ook door de groepsomgeving. De betreffende verzekeraar kan dus niet tegenwerpen dat hij zelf nog aan alle eisen voldoet. Wel is de bepaling in vergelijking tot de huidige tekst ontdaan van een element dat geen toegevoegde waarde heeft, te weten dat het moet betreffen «passende maatregelen», omdat dit voor zich spreekt.

Artikel 2:316

Dit artikel implementeert artikel 9 van de verzekeringsgroeprichtlijn. In dit artikel is artikel 69j van de Wtv 1993 verwerkt. In geval van een groep als bedoeld in artikel 2:313, eerste lid, waarbij de moederonderneming of de deelnemende onderneming een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar is, dient voor die groep een aangepaste solvabiliteit te worden berekend. Voornaamste doelstelling hierbij is te voorkomen dat door middel van dubbeltellingen een te gunstige solvabiliteitsmarge zou worden voorgesteld.

Het derde lid is in vergelijking tot het huidige artikel 69j, derde lid, in dezelfde zin aangepast als artikel 69i, derde lid, van de Wtv 1993. In de formulering komt dus niet meer voor dat DNB jegens een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar «passende» maatregelen dient te nemen indien mocht blijken dat de aangepaste solvabiliteit niet voldoet aan de regels zoals gegeven in bijlagen I of II van de verzekeringsgroeprichtlijn. Levensverzekeraars of schadeverzekeraars kunnen kiezen uit de in bijlage I opgenomen methoden voor de berekening van de aangepaste solvabiliteit, zodat zij rekening kunnen houden met de voor hun situatie best toepasbare methode. Voor de uitkomst van elke berekeningsmethode maakt dit niet of nauwelijks verschil, omdat uit proefberekeningen is gebleken dat elk van de drie methoden tot een vergelijkbaar resultaat leidt en zij dus uit prudentieel oogpunt als gelijkwaardig beschouwd kunnen worden.

Artikel 2:317

Dit artikel implementeert artikel 10 van de verzekeringsgroeprichtlijn.

In dit artikel is artikel 69k van de Wtv 1993 verwerkt. In geval van een groep als bedoeld in artikel 2:313, tweede lid, waarbij een Nederlandse levensverzekeraar of schadeverzekeraar deel uitmaakt van een groep met een verzekeringsholding, een niet-Europese levensverzekeraar of schadeverzekeraar, of een herverzekeraar als moederonderneming, worden alle met deze moederonderneming verbonden ondernemingen betrokken bij de berekening van de aangepaste solvabiliteit. Deze berekening is identiek aan die bedoeld in artikel 2:316. Om te voorkomen dat verzekeringsdochters verplicht worden om berekeningen te maken of informatie te verschaffen die elders in de groep al worden uitgevoerd onderscheidenlijk vergaard, zijn in bijlage II van de verzekeringsgroeprichtlijn de situaties opgesomd waarbij de aanvullende solvabiliteit niet behoeft te worden berekend.

De formulering van het derde lid is op eenzelfde wijze aangepast als die van de artikelen 2:315, derde lid, en 2:316, derde lid. Ook in dit geval is het derde lid gehandhaafd omdat daardoor tot uitdrukking komt dat bij het nemen van maatregelen ook de situatie in de groep meeweegt en niet uitsluitend wordt gekeken naar de situatie van de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

Artikel 2:318

Dit artikel implementeert artikel 6 van de verzekeringsgroeprichtlijn.

In dit artikel is artikel 69g van de Wtv 1993 verwerkt. Het eerste lid van het onderhavige artikel bepaalt dat DNB slechts informatie van de in artikel 2:314 bedoelde ondernemingen mag vragen indien de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar de verlangde informatie niet verstrekt. Hierbij wordt opgemerkt dat de reeds in het Algemeen deel aan

DNB toegekende bevoegdheden voor toegang tot informatie, onverminderd in stand blijven. DNB kan derhalve veelal rechtstreeks informatie opvragen op grond van de artikelen 1:56 en 1:71. Ook hier geldt dat de verzekeringsgroeprichtlijn basisnormen vaststelt, zodat het geen bezwaar is dat bestaande bevoegdheden verder gaan dan die richtlijn. DNB kan hetzij zelf, hetzij via personen bepaalde informatie ter plaatse verifiëren. In het geval dat een andere toezichthoudende instantie in een andere lidstaat in Nederland belangrijke informatie wil verifiëren in het kader van het aanvullende toezicht, kan zij DNB verzoeken de verificatie uit te voeren. DNB moet hieraan meewerken door hetzij zelf de verificatie te verrichten, hetzij die andere toezichthoudende instantie toe te staan dit zelf te doen dan wel door een deskundige de verificatie te laten verrichten.

Artikel 2:319

Dit artikel implementeert artikel 4 van de verzekeringsgroeprichtlijn. Artikel 4, derde lid van genoemde richtlijn is niet verwerkt, omdat die situatie (meerdere bevoegde toezichthoudende instanties op verzekeraars) niet op Nederland van toepassing is. In dit artikel is 69e van de Wtv 1993 verwerkt.

Een verzekeringsgroep kan bestaan uit levensverzekeraars of schadeverzekeraars die hun zetel hebben in verschillende lidstaten en derhalve in die lidstaten een vergunning hebben verkregen. In dat geval zal op grond van de verzekeringsgroeprichtlijn elk van de toezichthoudende instanties aanvullend toezicht moeten uitoefenen. De richtlijn geeft dan de mogelijkheid dat de toezichthoudende instanties afspreken dat slechts een van hen het aanvullende toezicht uitoefent. Indien geen overeenstemming wordt bereikt tussen de toezichthoudende instanties zal elk van de toezichthoudende instanties aanvullend toezicht dienen uit te oefenen. DNB dient in elk geval de in artikel 2:313, eerste lid, bedoelde groep in het aanvullende toezicht te betrekken. Voor wat betreft de andere groepen en de eventuele aanwezigheid van levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in een andere lidstaat kan overleg worden gevoerd met de andere toezichthoudende instanties over de vraag wie het aanvullende toezicht zal uitoefenen. Om redenen van efficiëntie is het gewenst dat DNB in bovengenoemde gevallen met de relevante andere toezichthoudende instanties overeenstemming bereikt over wie het aanvullende toezicht uitoefent.

De Minister van Financiën,
G. Zalm

Tabel A: Eerste Richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche en de uitoefening daarvan (PbEG L 228)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1	1:1, lid 1, onderdeel nnnn
1, lid 2	Bijlage 3
1, lid 3	Bijlage 3
2, lid 1–2	Bijlage 3; 1:4, onderdeel c
2, lid 3	1:3, lid 1, onderdeel e
3, lid 1	Bij AMvB krachtens 1:4
3, lid 2	Behoeft geen implementatie
4	Behoeft geen implementatie
5, onderdeel a	Behoeft geen implementatie
5, onderdeel b-c	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
5, onderdeel d	1:1, lid 1, onderdeel yy
6	2:7, lid 1–2; 2:64, lid 2
7, lid 1	2:29; 2:31
7, lid 2	2:8, lid 6; 2:64, lid 2; bijlage 3
8, lid 1, onderdeel a	2:8, lid 1 j° 2:48
8, lid 1, onderdeel b	2:64, lid 1
8, lid 1, onderdeel c	2:8, lid 5
8, lid 1, onderdeel d	2:8, lid 1 j°. 2:78
8, lid 1, onderdeel e	2:8, lid 1 j°. 2:36 en 2:37
8, lid 1, onderdeel f	Bij AMvB krachtens 2:8, lid 5 j°. PM – Deel III
8, lid 1, laatste alinea	[1:71]; 1:82, lid 3; 2:44
8, lid 1bis	2:8, lid 1 j° 2:43, lid 2
8, lid 2	2:8, lid 2 en 5; 2:64, lid 2; 2:78
8, lid 3	Behoeft geen implementatie
8, lid 4	1:82; 2:8
9	Bij AMvB krachtens 2:8, lid 5
10	[1:86]; [1:91]; [1:92a]; 2:29; 2:57; 2:65; PM – Deel III
11	Vervallen
12	1:82, lid 4; Algemene wet bestuursrecht
12bis	[1:40]
13, lid 1	Behoeft geen implementatie
13, lid 2	1:7; 2:78; 2:82; 2:92; 2:98
13, lid 3	2:45
14	[1:36]; [1:37]
15, lid 1	2:92, lid 1
15, lid 2	2:92, lid 1; bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
15bis, lid 1–4	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
16	2:82, lid 1; bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
16bis	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
17	Bij AMvB krachtens 2:78, lid 3; 2:82, lid 4
17bis, lid 1	Bij AMvB krachtens 2:78, lid 3; 2:82, lid 2 en 4
17bis, lid 2	Behoeft geen implementatie
18	Behoeft geen implementatie

19, lid 1	2:96; 2:98, lid 3
19, lid 1bis	Bij AMvB krachtens 2:98, lid 5
19, lid 2	1:17; 2:96; 2:98; 2:99; 2:101; 2:102
19, lid 3	2:167; 2:170; 2:171; 2:173
19, lid 3, laatste alinea	[1:71]
20, lid 1	2:170, lid 1
20, lid 2	2:171, lid 1 en 5; bij AMvB krachtens 2:171, lid 3; 2:173
20, lid 3	2:171, lid 2 en 5; bij AMvB krachtens 2:171, lid 3; 2:173
20, lid 4	1:58; 1:59; 1:61; 1:62
20, lid 5	2:175
20bis, lid 1	2:167, lid 1–2
20bis, lid 2	2:167, lid 3
20bis, lid 3–4	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
20bis, lid 5	[1:86, lid 1]; 2:150, lid 1, onderdeel a
21, lid 1	2:146; 2:149, lid 2; 2:150
21, lid 2	2:149; 2:152, lid 6
22	1:83
23, lid 1	2:17
23, lid 2	Bij AMvB krachtens 2:18, lid 2–3; 2:83, lid 1; PM – Deel III
24	2:93
25, lid 1	2:84, lid 1
25, lid 2–3	2:84, lid 2
26	2:85
27	2:109; 2:111, lid 2; 2:113, 2:114; 2:176; 2:177; 2:179
28	[1:43]
28bis	Paragraaf 2.5.1.3
29	Behoeft geen implementatie
29bis	[1:50]; [1:51]
29ter	[1:52]; [1:85]
30–32	Behoeft geen implementatie
33	[1:33]
34–38	Behoeft geen implementatie
Bijlage A	Bijlage 3
Bijlage B	Bijlage 3
Bijlage C	2:64, lid 4
Bijlage D	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4

Tabel B: Richtlijn nr. 78/473/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 30 mei 1978 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op het gebied van de communautaire co-assurantie (PbEG L 151)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1	1:1, lid 1, onderdeel cc
2, lid 1 2, lid 2	1:1, lid 1, onderdeel cc Behoeft geen implementatie
3	Behoeft geen implementatie

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
4	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
5	Bij AMvB krachtens 2:45
6	[1:33]
7–12	Behoeft geen implementatie

Tabel C: Richtlijn nr. 85/611/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (ICBE) (PbEG L 375)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1	Behoeft geen implementatie
1, lid 2–6	PM – Deel III
1, lid 7	Behoeft geen implementatie
1, lid 8–9	PM – Deel III
1bis, lid 1	[1:1, lid 1, onderdeel t]
1bis, lid 2	[1:1, lid 1, onderdeel h]
1bis, lid 3–4	Behoeft geen implementatie
1bis, lid 5–6	PM – Deel III
1bis, lid 7	1:1, lid 1, onderdeel x
1bis, lid 8	1:1, lid 1, onderdelen qqqq en rrrr
1bis, lid 9	2:97, lid 3; PM – Deel III
1bis, lid 10	1:1, lid 1, onderdeel ss
1bis, lid 11	[1:1, lid 1, onderdeel gggg]
1bis, lid 12	2:97, lid 3; PM – Deel III
1bis, lid 13	2:97, lid 3; 2:130; PM – Deel III
1bis, lid 14	Bij AMvB krachtens 2:78, lid 3
1bis, lid 15	Bij AMvB krachtens 2:78, lid 3 en 2:82, lid 2
2, lid 1	PM – Deel III
2, lid 2	Behoeft geen implementatie
3	PM – Deel III
4, lid 1–2	PM – Deel III
4, lid 3	2:78; 2:82; PM – Deel III
4, lid 3bis-4	PM – Deel III
5, lid 1–3	PM – Deel III
5, lid 4	Zie tabel Richtlijn 93/22/EEG bij artikelen 2, lid 4; 8, lid 2; 10; 11; 13
5bis, lid 1	2:78, lid 1; 2:82, lid 1; bij AMvB krachtens 2:78, lid 3 en 2:82, lid 2; PM – Deel III
5bis, lid 2	PM – Deel III
5bis, lid 3	1:82, lid 4; Algemene wet bestuursrecht
5bis, lid 4	PM – Deel III
5bis, lid 5	1:83
5ter, lid 1	1:82, lid 1; 2:122; 2:127
5ter, lid 2	Volgt uit systematiek Wft
5ter lid 3	[1:40, lid 1]
5quater, lid 1	Zie tabel Richtlijn 93/22/EEG bij artikel 9
5quater, lid 2	Behoeft geen implementatie
5quinquies, lid 1	2:78, lid 1; 2:82, lid 1; bij AMvB krachtens 2:78, lid 3 en 2:82, lid 2; PM – Deel III
5quinquies, lid 2	PM – Deel III
5sexies, lid 1	Zie tabel Richtlijn 93/22/EEG bij artikel 9
5sexies, lid 2	Behoeft geen implementatie
5septies, lid 1	2:45, lid 4; PM – Deel III
5septies, lid 2	2:293; PM – Deel III

5octies-6	PM – Deel III
6bis, lid 1–2	PM – Deel III
6bis, lid 3	[1:86]
6bis, lid 4	[1:92a]
6bis, lid 5	[1:92e]; PM – Deel III
6bis, lid 6	[1:91]; PM – Deel III
6bis, lid 7	[1:91]
6ter, lid 1	PM – Deel III
6ter, lid 2	[1:88]; PM – Deel III
6ter, lid 3	PM – Deel III
6ter, lid 4	[1:91]; PM – Deel III
6ter, lid 5	PM – Deel III
6quater, lid 1–2	1:71, lid 1
6quater, lid 3	[1:38, lid 1]
6quater, lid 4–5	[1:38, lid 2]; [1:39, lid 1]
6quater, lid 6	[1:39, lid 2]
6quater, lid 7	Algemene wet bestuursrecht
6quater, lid 8	Behoeft geen implementatie
6quater, lid 9	[1:41, lid 1]
6quater, lid 10	[1:52]
7, lid 1–3	PM – Deel III
8, lid 1	PM – Deel III
8, lid 2	2:78; PM – Deel III
8, lid 3	PM – Deel III
9–13	PM – Deel III
13bis, lid 1	2:78; PM – Deel III
13bis, lid 2	1:82, lid 4; [1:82a]; Algemene wet bestuursrecht
13bis, lid 3	PM – Deel III
13bis, lid 4	1:83
13ter	Zie de artikelen 5octies en 5nonies; PM – Deel III
13quater	2:45, lid 4; PM – Deel III
14, lid 1–5	PM – Deel III
14, lid 6	Behoeft geen implementatie
15, lid 1	PM – Deel III
15, lid 2	2:78; PM – Deel III
15, lid 3	PM – Deel III
16–43	PM – Deel III
44, lid 1	Behoeft geen implementatie
44, lid 2	PM – Deel III
44, lid 3	Volgt uit systematiek Wft
45	PM – Deel III
46	[1:92e]; PM – Deel III
47–48	PM – Deel III
49, lid 1	1:7; 1:8
49, lid 2	Behoeft geen implementatie
49, lid 3	PM – Deel III
49, lid 4	Behoeft geen implementatie
50, lid 1	[1:33]
50, lid 2	1:72; 1:76, lid 1; 1:74, lid 3
50, lid 3	1:73, lid 1
50, lid 4	1:73, lid 1–2
50, lid 5	1:73, lid 1
50, lid 6	[1:74, lid 1, onder d]; 1:77, lid 1, onder b
50, lid 7	1:74

50, lid 8	Behoeft geen implementatie
50, lid 9	1:77, lid 1, onder a
50, lid 10	PM – Deel I
50, lid 11	1:73
50bis, lid 1	2:97, lid 1 en 3; 2:117; PM – Deel III
50bis, lid 2	2:97, lid 6; 2:117; PM – Deel III
51, lid 1–2	Algemene wet bestuursrecht
52, lid 1–2	Behoeft geen implementatie
52, lid 3	PM – Deel I
52bis, lid 1	[1:33]
52bis, lid 2	[1:38, lid 4]
52ter, lid 1–2	[1:36; [1:37]
52ter, lid 3	[1:71]
53–59	Behoeft geen implementatie

Tabel D: Tweede Richtlijn nr. 88/357/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 juni 1988 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, tot vaststelling van bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van Richtlijn nr. 73/239/EEG (PbEG L 172)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1	Behoeft geen implementatie
2, onderdeel a-b	Behoeft geen implementatie
2, onderdeel c	1:1, lid 1, onderdeel aaaaa
2, onderdeel d	1:1, lid 1, onderdeel oooo
2, onderdeel e-f	Behoeft geen implementatie
3	1:1, lid 1, onderdeel aaaaa
4	Behoeft geen implementatie
5	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG bij artikel 5
6	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4; 2:93
7–8	Wet van 7 juli 1993 tot uitvoering van enkele conflictenrechtelijke bepalingen van de richtlijn nr. 88/357/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 juni 1988 (PbEG L 172), zoals gewijzigd bij de richtlijn nr. 92/94/EEG van de Raad van 18 juni 1992 (PbEG L 228) en coördinatie van de conflictenrechtelijke bepalingen van het op 19 juni 1980 te Rome tot stand gekomen verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, Trb. 1980, nr. 156, met die van de gewijzigde richtlijn (Stb. 392)
9–10	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
11	Behoeft geen implementatie
12, lid 1	1:1, lid 1, onderdeel aaaaa
12, lid 2	Behoeft geen implementatie
12bis, lid 1	Behoeft geen implementatie
12bis, lid 2	PM – Deel III
12bis, lid 3	Behoeft geen implementatie
12bis, lid 4	PM – Deel III
13	Vervallen
14	2:31
15	Vervallen

16	[1:89]; 2:31; PM – Deel III
17	[1:91]; 2:31; 2:57
18–25	Vervallen
26, lid 1	1:1, lid 1, onderdeel cc
26, lid 2	2:15, lid 3; 2:16, lid 3; 2:20; 2:21
27–35	Behoeft geen implementatie
Bijlage 1	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
Bijlage 2a-2b	Vervallen

Tabel E: Derde richtlijn nr. 92/49/EEG van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen nr. 73/239/EEG en nr. 88/357/EEG (PbEG L 228)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, onderdeel a	1:1, lid 1, onderdeel nnnn; 2:7
1, onderdeel b	1:1, lid 1, onderdeel x
1, onderdeel c-e	Behoeft geen implementatie
1, onderdeel f	2:97, lid 3; PM – Deel III
1, onderdeel g	1:1, lid 1, onderdeel ss
1, onderdeel h	2:97, lid 3; PM – Deel III
1, onderdeel i	2:97, lid 3; 2:130; PM – Deel III
1, onderdeel j	[1:1, lid 1, onderdeel uu]
1, onderdeel k	1:1, lid 1, onderdelen qqqq en rrrr; 1:7; 1:8
1, onderdeel l	2:44; 2:97, lid 3; PM – Deel III
2–3	Behoeft geen implementatie
4–7	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
8	1:82 j°. 2:8; bij AMvB krachtens 2:8, lid 5; 2:122
9–11	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
12, lid 1	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
12, lid 2	2:146; 2:150
12, lid 3	2:149, lid 2; 2:150; 2:155, lid 1–2
12, lid 4	2:150; 2:154, lid 3
12, lid 5	2:150, lid 5; 2:155, lid 1
12, lid 6	2:152, lid 5–9; 2:156, lid 2–5
13–14	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
15, lid 1, eerste alinea	2:122; 2:129; 2:130, lid 1
15, lid 1, tweede alinea	1:82, lid 4, 2:126; 2:127
15, lid 1bis	[1:42]
15, lid 2	2:130, lid 1
15, lid 3	2:130, lid 2
15, lid 4	1:58; 1:59; 1:61; 1:62; 2:131
16, lid 1	1:72, lid 1–2; 1:74, lid 3; 1:76, lid 1
16, lid 2	1:73, lid 1
16, lid 3	[1:46]
16, lid 4	1:72, lid 1
16, lid 5	1:73, lid 1; 1:77, lid 1, onder b
16, lid 6	
16bis, lid 1	2:97, lid 1 en 3; 2:109, lid 3
16bis, lid 2	2:97, lid 6; 2:105, lid 3
17–18	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
19	Behoeft geen implementatie

20–22	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
23–24	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
25	Behoeft geen implementatie
26–27	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
28–30	Behoeft geen implementatie
31	PM – Deel III
32	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
33	Behoeft geen implementatie
34–36	Zie tabel Richtlijn 88/357/EEG
37–39	Behoeft geen implementatie
40, lid 1	Behoeft geen implementatie
40, lid 2–8	[1:38]; [1:39]; 2:16; 2:166
40, lid 9	Algemene wet bestuursrecht
40, lid 10	Behoeft geen implementatie
41	Behoeft geen implementatie
42	Zie tabel Richtlijn 88/357/EEG
43	PM – Deel III
44, lid 1	Behoeft geen implementatie
44, lid 2	2:102
45–52	Behoeft geen implementatie
53	Zie tabel Richtlijn 73/239/EEG
54–55	Behoeft geen implementatie
56	Algemene wet bestuursrecht
57–58	Behoeft geen implementatie

Tabel F: Richtlijn nr. 93/6/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 15 maart 1993 inzake de kapitaaltoereikendheid van beleggingsondernemingen en kredietinstellingen (PbEG L 141)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1–2	Behoeft geen implementatie
2, onderdeel 1	1:1, lid 1, onderdeel g
2, onderdeel 2	[1:1, lid 1, onderdeel p]
2, onderdeel 3–4	Behoeft geen implementatie
2, onderdeel 5	[1:1, lid 1, onderdeel mm]
2, onderdeel 6	[1:1, lid 1, onderdeel zz]
2, onderdeel 7	1:1, lid 1, onderdeel qq; 2:97, lid 3; 2:130; 2:303, lid 1, onderdelen c en h
2, onderdeel 8	2:303, lid 1, onderdeel d
2, onderdeel 9–10	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
2, onderdeel 11	[1:1, lid 1, onderdeel uu]
2, onderdeel 12–18	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
2, onderdeel 19	1:1, lid 1, onderdeel z
2, onderdeel 20	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
2, onderdeel 21	Behoeft geen implementatie
2, onderdeel 22	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
2, onderdeel 23	Bij AMvB krachtens 2:78, lid 3 en 2:82, lid 2
2, onderdeel 24	Bij AMvB krachtens 2:78, lid 3
2, onderdeel 25–26	Behoeft geen implementatie

2, onderdeel 27	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
3	2:78, lid 1; bij AMvB krachtens 2:78, lid 3
4–7	2:82, lid 1; bij AMvB krachtens 2:82, lid 2
8	2:96, lid 1; 2:98, lid 1; bij AMvB krachtens 2:98, lid 5
9, lid 1	1:7
9, lid 2	Behoeft geen implementatie
9, lid 3	1:58; 1:59; 1:61; 1:62
9, lid 4	[Afdeling 1.3.2]
10–15	Behoeft geen implementatie
Bijlage I-VIII	Bij AMvB krachtens 2:82, lid 2

Tabel G: Richtlijn nr. 93/22/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten (PbEG L 141)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1	PM – Deel III
1, lid 2	[1:1, lid 1, onderdeel p]
1, lid 3	1:1, lid 1, onderdeel g
1, lid 4	[1:1, lid 1, onderdeel hh]
1, lid 5	PM – Deel III
1, lid 6–7	Behoeft geen implementatie
1, lid 8	1:1, lid 1, onderdeel x
1, lid 9	1:1, lid 1, onderdelen qqqq en rrrr; 1:7; 1:8
1, lid 10	1:1, lid 1, onderdeel ss
1, lid 11	2:97, lid 3; PM – Deel III
1, lid 12	[1:40]; [1:42]; [1:50]; [1:51]; 2:97, lid 3; 2:130; PM – Deel III
1, lid 13	[1:1, lid 1, onderdeel uu]
1, lid 14–15	2:97, lid 3; 2:110; PM – Deel III
2, lid 1	Volgt uit systematiek Wft
2, lid 2	PM – Deel III
2, lid 3	Behoeft geen implementatie
2, lid 4	PM – Deel III
3, lid 1–2	PM – Deel III
3, lid 3	2:78; 2:79; PM – Deel III
3, lid 4	PM – Deel III
3, lid 5	1:82; Algemene wet bestuursrecht
3, lid 6	PM – Deel III
3, lid 7	1:83
4	1:82, lid 1; 2:122, lid 1, aanhef en onderdeel c; 2:127
5	Volgt uit systematiek Wft
6	[1:40]
7, lid 1	[1:49]; [1:50]
7, lid 2	[1:51]
7, lid 3–5	Behoeft geen implementatie
7, lid 6	[1:85, lid 1–2]
7, lid 7	[1:85, lid 3]
8, lid 1	2:78; 2:79; PM – Deel III
8, lid 2	2:78; 2:79; 2:82; 2:83, lid 1
8, lid 3	2:78; 2:79; 2:82; 2:83; PM – Deel III
9, lid 1	2:122
9, lid 2	[1:42]
9, lid 3	2:130, lid 1
9, lid 4	2:130, lid 2
9, lid 5	1:58; 2:131
10	2:45, lid 4; 2:50; PM – Deel III

11–13	PM – Deel III
14, lid 1–2	PM – Deel III
14, lid 3–5	Behoeft geen implementatie
15, lid 1–4	PM – Deel III
15, lid 5–6	Behoeft geen implementatie
16	Behoeft geen implementatie
17, lid 1–2	PM – Deel III
17, lid 3	[1:86]
17, lid 4	[1:92a]
17, lid 5	PM – Deel III
17, lid 6	[1:91]; PM – Deel III
17, lid 7	[1:91]
18, lid 1	PM – Deel III
18, lid 2	[1:88]; [1:92a]; PM – Deel III
18, lid 3	[1:91]; PM – Deel III
19, lid 1	[1:71]
19, lid 2	[1:33]
19, lid 3–6	[1:38]; [1:39]
19, lid 7	Algemene wet bestuursrecht
19, lid 8	Behoeft geen implementatie
19, lid 9	[1:41]
19, lid 10	[1:52]
20–21	PM – Deel III
22, lid 1–2	1:7; 1:8
22, lid 3	Behoeft geen implementatie
23, lid 1–2	[1:29 e.v.]
23, lid 3	[1:33]
24, lid 1	[1:36]; [1:37]
24, lid 2	[1:37]
24, lid 3	1:56; [1:71]
25, lid 1	1:72; 1:74, lid 3
25, lid 2	1:73, lid 1
25, lid 3	[1:47]; 1:73, lid 1
25, lid 4	1:72, lid 1
25, lid 5	1:73, lid 1; [1:74, lid 1 onderdeel d]; 1:77, lid 1 onderdeel b
25, lid 5bis	1:74
25, lid 5ter	Behoeft geen implementatie
25, lid 6	1:77, lid 1
25, lid 7	PM – Deel I
25, lid 8	1:73
25, lid 9	1:73, lid 2
25bis, lid 1	2:97, lid 1 en 3; 2:110; PM – Deel III
25bis, lid 2	2:97, lid 6; 2:110; PM – Deel III
26	Algemene wet bestuursrecht
27	1:58; 1:59; 1:60; 1:61
28	Volgt uit systematiek Wft
29–32	Behoeft geen implementatie

Tabel H: Richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, onderdeel 1	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
1, onderdeel 2	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3

1, onderdeel 3	2:295, lid 2
1, onderdeel 4	1:1, lid 1, onderdeel g
1, onderdeel 5	1:1, lid 1, onderdeel x
2	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
3, lid 1	2:293–295; bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
3, lid 2	1:61; 1:62
3, lid 3–5	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
4, lid 1–3	2:293; 2:300; bij AMvB krachtens 2:300, lid 5
4, lid 4	1:61; 1:62
4, lid 5	Behoeft geen implementatie
5	2:293, lid 2
6, lid 1	2:301, lid 2
6, lid 2–3	2:301, lid 3–4
7–8	AMvB krachtens 2:294, lid 3
9	2:298; 2:299
10, lid 1–4	2:296; bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
10, lid 5	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
11	2:296, lid 3
12–16	Behoeft geen implementatie

Tabel I: Richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PbEG L 84)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, onderdeel 1–5	PM – Deel III; bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
1, onderdeel 6	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
1, onderdeel 7	Behoeft geen implementatie
2	2:293–295; bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
3–4	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
5, lid 1	1:61; 1:62
5, lid 2–4	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
6	2:293, lid 2
7, lid 1	2:293, 2:301
7, lid 2, eerste alinea	1:61; 1:62
7, lid 2, tweede alinea	Bij AMvB krachtens 2:300, lid 5
8	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
9, lid 1–2	2:296; bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
9, lid 3	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
10	2:298; 2:299
11, lid 1	2:301, lid 1
11, lid 2–3	2:301, lid 3–4
12	2:296, lid 3
13	Bij AMvB krachtens 2:294, lid 3
14–18	Behoeft geen implementatie

Tabel J: Richtlijn nr. 98/78/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 27 oktober 1998 betreffende het aanvullend toezicht op verzekeringsondernemingen in een verzekeringsgroep (PbEG L 330)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, onderdeel a	2:312
1, onderdeel b	2:312
1, onderdeel c	1:1, lid 1, onderdeel aaa
1, onderdeel d	2:303, onderdeel h
1, onderdeel e	2:303, onderdeel c
1, onderdeel f	2:303, onderdeel b
1, onderdeel g	2:303, onderdeel a
1, onderdeel h	2:303, onderdeel j
1, onderdeel i	2:303, onderdeel k
1, onderdeel j	2:303, onderdeel g
1, onderdeel k	PM – Deel I
2	2:313
3	2:305; 2:314
4	2:319
5	2:304
6	2:318
7	PM – Deel I
8	2:315
9	2:316
10	2:317
10bis-13	Behoeft geen implementatie
Bijlage I-II	2:316, lid 1

Tabel K: Richtlijn nr. 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PbEG L 126)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, onderdeel 1	1:1, lid 1, onderdelen g, kk en fff; 2:306
1, onderdeel 2	Behoeft geen implementatie
1, onderdeel 3	1:1, lid 1, onderdeel x
1, onderdeel 4	1:1, lid 1, onderdelen qqqq en rrrr; 1:7; 1:8
1, onderdeel 5	1:1, lid 1, onderdeel qq
1, onderdeel 6–7	Behoeft geen implementatie
1, onderdeel 8	2:97, lid 3; PM – Deel III
1, onderdeel 9	2:303, lid 1, onderdeel b
1, onderdeel 10	1:1, lid 1, onderdeel ss
1, onderdeel 11	Behoeft geen implementatie
1, onderdeel 12	2:97, lid 3; 2:303, lid 1, onderdeel h; PM – Deel III
1, onderdeel 13	2:97, lid 3; 2:130; 2:303, lid 1, onderdeel c; PM – Deel III
1, onderdeel 14–15	Bij AmvB krachtens 2:82, lid 2
1, onderdeel 16–18	Behoeft geen implementatie
1, onderdeel 19	Bij AmvB krachtens 2:82, lid 2
1, onderdeel 20	Behoeft geen implementatie
1, onderdeel 21	2:303, lid 1, onderdeel d
1, onderdeel 22	2:303, lid 1, onderdeel e
1, onderdeel 23	2:303, lid 1, onderdeel i
1, onderdeel 24–27	Behoeft geen implementatie
2, lid 1–4	Behoeft geen implementatie
2, lid 5	2:143
2, lid 6	2:143

3	2:28
4	2:7
5, lid 1	2:78, lid 1 en 3; 2:79 lid 1
5, lid 2	Bij AmvB krachtens 2:78, lid 3
5, lid 3	2:78, lid 1 en 3; 2:79 lid 1
5, lid 4	Bij AmvB krachtens 2:78, lid 3
5, lid 5–7	Behoeft geen implementatie
6, lid 1	2:36; 2:37; 2:43, lid 1; 2:49
6, lid 2	2:43, lid 2
7, lid 1	2:7; 2:8; bij AmvB krachtens artikel 2:8, lid 5
7, lid 2	1:82, lid 1 j°. 2:122 e.v.
7, lid 3, eerste alinea	2:44, lid 1
7, lid 3, tweede alinea	2:44, lid 2
7, lid 3, derde alinea	1:82, lid 3; [1:71]
8	2:8, lid 5; bij AmvB krachtens 2:8, lid 5
9	Behoeft geen implementatie
10	1:82, lid 4; [1:82a]
11	[1:50]
12	[1:40]
13	Behoeft geen implementatie
14, lid 1	[1:83]
14, lid 2	[1:83]
15	2:35
16, lid 1, eerste alinea	2:122; 2:129; 2:130
16, lid 1, tweede alinea	[1:84, lid 1, onderdeel c]; 2:124, lid 2; 2:127
16, lid 2	[1:51]
16, lid 3	2:130, lid 1
16, lid 4	2:130, lid 2
16, lid 5	1:58; 1:59; 1:61; 1:62; 2:131
16, lid 6	1:1, lid 1, onderdeel ss
17	2:45; bij AmvB krachtens 2:45
18	2:13
19	2:138–142
20	[1:86]; [1:91]; [1:92a]; 2:17; 2:18; 2:29; 2:32; bij AMvB
21	2:30
22	[1:38]; [1:39]; [1:41]; [1:51]
23	[1:49]; [1:50]; [1:51]; [1:85]; 2:17; 2:18; bij AmvB
24	2:17; 2:18; bij AmvB
25–27	Behoeft geen implementatie
28	[1:33]
29	[1:36]; [1:37]
30, lid 1	1:72; 1:74 lid 3; 1:76, lid 1
30, lid 2	1:73, lid 1
30, lid 3	[1:47]; 1:73, lid 1
30, lid 4	1:72, lid 1
30, lid 5	1:73, lid 1; [1:74, lid 1 onder d]; 1:77, lid 1 onder b
30, lid 6	1:74
30, lid 7	Behoeft geen implementatie

30, lid 8	1:77, lid 1 onder a
30, lid 9	1:73
30, lid 10	PM – Deel I
31, lid 1	2:97, lid 1 en 3; 2:109, lid 3
31, lid 2	2:97, lid 6; 2:109, lid 3
32	1:58; 1:59; 1:61; 1:62
33	Algemene wet bestuursrecht
33bis	PM – Deel III
34–39	2:78; 2:79; 2:96; 2:98; 2:109; 2:111, lid 1; bij AmvB krachtens 2:78
40–47	2:82; 2:98; 2:111, lid 1; bij AmvB krachtens 2:82
48–50	2:308; 2:309
51	2:123, lid 1, onderdelen b en c
52, lid 1	2:304; 2:308, lid 1
52, lid 2	2:308, lid 2
52, lid 3	2:305; afdeling 2.6.2
52, lid 4	2:308, lid 3
52, lid 5, eerste alinea	2:308, lid 1
52, lid 5, tweede alinea	2:123, lid 1, onderdelen b en c
52, lid 6	2:304
52, lid 7, eerste alinea	2:309, lid 1–2
52, lid 7, tweede alinea	2:309, lid 3
52, lid 7, laatste alinea	2:309, lid 4
52, lid 8	2:309, lid 5
52, lid 9	2:309, lid 6
52, lid 10	PM – Deel I
53	2:307
54, lid 1	2:310, lid 1–3
54, lid 2	2:310, lid 4
54, lid 3	2:310, lid 5
54, lid 4	2:310, lid 6
54, lid 5	2:310, lid 8
54bis	2:37; 2:39; bij AmvB
55, lid 1–2	PM – Deel I
55bis, eerste alinea	2:311, lid 1
55bis, tweede alinea	2:311, lid 2–3
55bis, derde alinea	2:311, lid 5
56, lid 1	Behoeft geen implementatie
56, lid 2–8	PM – Deel I
56bis	Hoofdstuk 2.6
57–58	Behoeft geen implementatie
59	Bij AMvB
60–69	Behoeft geen implementatie

Tabel L: Richtlijn nr. 2000/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 september 2000 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het bedrijfseconomisch toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld (PbEG L 275)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1	1:1, lid 1, onderdelen jj en kk
1, lid 2	Vloeit voort uit de systematiek van de Wft

1, lid 3, onder a	1:1, lid 1, onderdeel kk
1, lid 3, onder b	1:1, lid 1, onderdeel jj; 2:63
1, lid 4	1:1, lid 1, onderdelen g, jj, kk; 2:7; 2:13; 2:17; 2:19; 2:29; 2:30; 2:32
1, lid 5	2:62; 2:70, lid 1
2, lid 1	Vloeit voort uit de systematiek van de Wft, amvb, aanpassing van het besluit van 28 mei 2002, houdende aanwijzing van diensten in het kader van de Wet melding ongebruikelijke transacties en tot wijziging van het koninklijk besluit van 29 juli 1994, houdende aanwijzing van financiële instellingen en financiële diensten in het kader van de Wet identificatie bij financiële dienstverlening 1993
2, lid 2	Vloeit voort uit de systematiek van de Wft
2, lid 2, tweede volzin	2:7 j° 2:62; 2:13; 2:17 j° 2:70; 2:29; 2:30; 2:32
2, lid 3	Vloeit voort uit de systematiek van de Wft, 1:1, lid 1, onderdelen a en kk
3, lid 1-3	PM – Deel III
4	2:78; 2:79, lid 1; 2:82, 2:83
5	2:82; 2:83; 2:88; 2:90
6	2:96; 2:98; 2:109; 2:111, lid 1
7	2:45; 2:51
8	1:5
9	Bepaling behoeft geen opneming in Wft
10-13	Behoeft geen implementatie

Tabel M: Richtlijn nr. 2001/17/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 4 april 2001 betreffende de sanering en liquidatie van verzekeringsondernemingen (PbEG L 110)¹

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1	Behoeft geen implementatie
2	1:1, lid 1
3	Behoeft geen implementatie
4, lid 1	2:196
4, lid 2-4	2:274-275
5	2:204
6	2:197
7	2:205
8, lid 1	2:196
8, lid 2	2:274
8, lid 3	2:204
9	2:275
10	2:233
11	Behoeft geen implementatie
12	2:92
13	1:83, lid 2
14	2:197, lid 5
15	2:205

16	2:205, lid 3
17	2:206
18	2:207
19	2:280–282
20, lid 1–3	2:276
20, lid 4	2:279
21, lid 1–2	2:277
21, lid 3	2:279
22, lid 1	2:278
22, lid 2	2:279
23	2:283
24	2:286
25	2:284
26	2:285
27	2:290; 2:291
28	2:292
29	1:74
30, lid 1–2, eerste zin	2:273
30, lid 2, tweede en derde zin	2:248
31–32	Behoeft geen implementatie

¹ Deze richtlijn wordt voor een belangrijk deel geïmplementeerd in de Faillissementswet (zie onder meer de artikelen 213 t/m 213ee), zoals blijkt uit de wet van 21 februari 2004, houdende wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 en van de Faillissementswet in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2001/17/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 4 april 2001 betreffende de sanering en liquidatie van verzekeringsondernemingen (PbEG L 110), Stb. 2004. Zie de daarbij gevoegde transponeringstabel, Kamerstukken II, 2003/2004, 29 297, nr. 3, blz. 36.

Tabel N: Richtlijn nr. 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 4 april 2001 betreffende de sanering en liquidatie van kredietinstellingen (PbEG L 125)¹

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1	1:1, onderdeel fff
1, lid 2	2:241
2	1:1, lid 1
3, lid 1	2:195
3, lid 2	2:274; 2:275
4	2:204
5	2:240
6	2:197, lid 5
7	2:205
8	2:247
9, lid 1, eerste alinea	2:195
9, lid 1, tweede alinea	2:274
9, lid 2	2:204

10	2:275
11	2:58
12	[1:83, lid 2]
13	2:197, lid 5
14	2:205
15	2:212, lid 1–2
16	2:205, lid 3
17	2:206
18	2:207
19	2:247; 2:248; 2:273
20	2:280–282
21, lid 1–3	2:276
21, lid 4	2:279
22, lid 1–2	2:277
22, lid 3	2:279
23, lid 1	2:278
23, lid 2	2:279
24	2:289
25	2:287
26	2:288
27	2:283
28	2:290; 2:291
29	2:292
30	2:286
31	2:284
32	2:285
33	1:74
34–36	Behoeft geen implementatie

¹ Deze richtlijn zal voor een belangrijk deel worden geïmplementeerd in de Faillissementswet (met name de artikelen 212i t/m 212nn); zie (de transponeringstabel bij) het voorstel van wet «Wijziging van de Wet toezicht kredietwezen 1992 en van de Faillissementswet in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 4 april 2001 betreffende de sanering en liquidatie van kredietinstellingen (PbEG L 125)», Kamerstukken II 2004/05, 29 860.

Tabel O: Richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1, onderdeel a	1:1, lid 1, onderdeel ggg
1, lid 1, onderdeel b	1.1, lid 1, onderdeel x
1, lid 1, onderdeel c	1:1, lid 1, onderdeel aaaaa
1, lid 1, onderdeel d	Burgerlijk Wetboek
1, lid 1, onderdeel e-h	Behoeft geen implementatie

1, lid 1, onderdeel i	2:97, lid 3; PM – Deel III
1, lid 1, onderdeel j	1:1, lid 1, onderdeel ss
1, lid 1, onderdeel k	2:97, lid 3; PM – Deel III
1, lid 1, onderdeel l	2:97, lid 3; 2:130; PM – Deel III
1, lid 1, onderdeel m	[1:1, lid 1, onderdeel uu]
1, lid 1, onderdeel n	1:1, lid 1, onderdeel qqqq en rrrr; 1:7; 1:8
1, lid 1, onderdeel o-q	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
1, lid 1, onderdeel r	2:44; 2:97, lid 3
1, lid 2	Behoeft geen implementatie
2	1:1, lid 1, onderdelen ggg en hhh; bijlage 3
3	1:1, lid 1, onderdeel hhh; 1:3; bijlage 3
4	2:7; 2:64
5, lid 1	2:29; 2:31
5, lid 2, eerste alinea	2:8, lid 6; 2:64, lid 2
5, lid 2, tweede alinea	2:8, lid 6
5, lid 2, derde alinea	2:64, lid 2
6, lid 1, onderdeel a	2:8, lid 1 j° 2:48
6, lid 1, onderdeel b	2:64
6, lid 1, onderdeel c	2:8, lid 5; bij AMvB krachtens dit artikel
6, lid 1, onderdeel d	2:8, lid 1 j° 2:78
6, lid 1, onderdeel e	2:8, lid 1 j° 2:36 en 2:37
6, lid 2, eerste alinea	1:82 j° 2:44
6, lid 2, tweede alinea	1:83 j° 2:44
6, lid 2, derde alinea	[1:71]
6, lid 3	2:8, lid 1 j° 2:43, lid 2
6, lid 4, eerste alinea	2:8, lid 5 j° 2:64, lid 2; bij AMvB krachtens 2:8, lid 5
6, lid 4, tweede alinea	2:8, lid 2 j° 2:64, lid 2; 2:78; 2:82
6, lid 5	Vloeit voort uit de systematiek van de Wft
6, lid 6	1:82, bij AMvB krachtens 2:8, lid 2 en 5
7	Bij AMvB krachtens 2:8, lid 5
8, eerste alinea	Bij AMvB krachtens 2:8, lid 5
8, tweede alinea	1:83 j° 2:122
9, eerste alinea	Algemene wet bestuursrecht
9, tweede alinea	[1:95]; Algemene wet bestuursrecht
9, derde alinea	[1:95]; Algemene wet bestuursrecht
10, lid 1	[1:33]
10, lid 2	1:7; 2:78; 2:82; 2:92; 2:98
10, lid 3	2:45
11	1:35; 1:36
12	Behoeft geen implementatie
13, lid 1	2:96; 2:98, lid 3
13, lid 2	[1:33]; [1:71]; 2:96; 2:98, lid 3
13, lid 3, aanhef, onder a	1:56; [1:71]
13, lid 3, aanhef, onder b-c	1:58; 1:59; 1:61; 1:62; 2:167; 2:170; 2:171; 2:173
13, lid 3, laatste volzin	[1:71]
14, lid 1	2:144; 2:150
14, lid 2	2:155, lid 1–2; 2:149, lid 1; 2:150
14, lid 3	2:150; 2:154, lid 3
14, lid 4	2:150, lid 5; 2:155, lid 1
14, lid 5, eerste alinea	2:152, lid 5–9
14, lid 5, tweede alinea	2:156, lid 2,3 en 6
15, lid 1, eerste alinea	2:122; 2:129; 2:130
15, lid 1, tweede alinea	[1:84, lid 1, onderdeel c]; 2:126, lid 2; 2:127
15, lid 2	2:130, lid 1
15, lid 3	2:130, lid 2
15, lid 4	1:58; 1:59; 1:61; 1:62; 2:131

16, lid 1	1:72; 1:74, lid 3; 1:76, lid 1
16, lid 2	1:73, lid 1
16, lid 3	1:47; 1:73, lid 1–2
16, lid 4	1:72, lid 1
16, lid 5	1:73, lid 1; [1:74, lid 1 onder d]; 1:77, lid 1 onder b
16, lid 6	1:77, lid 1 onder c
16, lid 7	Behoeft geen implementatie
16, lid 8	1:77, lid 1 onder a
16, lid 9	1:73
17, lid 1	2:97, lid 1 en 3; 2:109, lid 3
17, lid 2	2:97, lid 6; 2:109, lid 3
18, lid 1	2:64, lid 1
18, lid 2	Behoeft geen implementatie
18, lid 3	2:64, lid 5
18, lid 4	Behoeft geen implementatie
18, lid 5	2:64, lid 1
18, lid 6–7	Behoeft geen implementatie
19	2:64, lid 1
20	2:92, lid 1 en 4
21	2:92, lid 2
22–26	Bij AMvB krachtens 2:92, lid 4
27	2:78 j° 2:82
28	2:82
29	2:78 j° 2:82, lid 4
30	2:78 lid 3 j° 2:82, lid 2 en 4
31	Behoeft geen implementatie, vloeit voort uit de systematiek van de Wft
32	Wet van 7 juli 1993 tot uitvoering van enkele conflictenrechtelijke bepalingen van de richtlijn nr. 88/357/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 juni 1988 (PbEG L 172), zoals gewijzigd bij de richtlijn nr. 92/94/EEG van de Raad van 18 juni 1992 (PbEG L 228) en coördinatie van de conflictenrechtelijke bepalingen van het op 19 juni 1980 te Rome tot stand gekomen verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, Trb. 1980, nr. 156, met die van de gewijzigde richtlijn (Stb. 392)
33	Behoeft geen implementatie, vloeit voort uit de systematiek van de Wft
34, eerste alinea	Behoeft geen implementatie, vloeit voort uit de systematiek van de Wft
34, tweede alinea	2:98, lid 4
34, derde alinea	Behoeft geen implementatie
35–36	PM – Deel III
37, lid 1	2:170
37, lid 2	2:171; 2:173
37, lid 3	2:171, lid 2 en 5; 2:173, lid 1–2
37, lid 4	1:58; 1:59; 1:61; 1:62
37, lid 5	2:175
38, lid 1	2:167
38, lid 2	2:167, lid 3
38, lid 3	2:82, lid 2–3
38, lid 4	2:82, lid 2–3
38, lid 5	[1:91, lid 1]; 2:150
39	[1:41]; 2:8, lid 1
40	[1:86]; [1:91]; [1:92a]; 2:29; 2:57; 2:65

41–43	[1:89]; [1:91]; 2:31
44	Algemene wet bestuursrecht
45	Behoeft geen implementatie, vloeit voort uit de systematiek van de Wft
46, lid 1	[1:71]; 2:13; 2:15
46, lid 2–7	[1:38]; [1:39]; 2:166
46, lid 8	Algemene wet bestuursrecht
46, lid 9	Behoeft geen implementatie
47	Behoeft geen implementatie, vloeit voort uit de systematiek van de Wft
48	Afdeling 2.5.7
49	2:102
50	Behoeft geen implementatie
51, lid 1	2:17
51, lid 2	2:20, lid 2–3 j° 2:52 en 2:82
51, lid 3	2:20, lid 3
51, lid 4	2:111, lid 2
52, lid 1	2:64, lid 1
52, lid 2	2:109; 2:111, lid 2; paragraaf 2.5.5.3
52, lid 3	[1:41, lid 1]; 2:85
53	Paragraaf 2.5.1.3
54	2:93
55	2:84
56	[1:43]; 2:85
57	Behoeft geen implementatie
58	[1:50]; [1:51]
59, lid 1	[1:52]
59, lid 2–3	Behoeft geen implementatie
59, lid 4–5	[1:85]
60–61	Behoeft geen implementatie
62	[1:33]
63–66	Behoeft geen implementatie
67	[1:95]; Algemene wet bestuursrecht
68–70	Behoeft geen implementatie
71	Wordt opgenomen in Deel Aanpassings-, overgangs- en slotbepalingen
72–73	Behoeft geen implementatie

Tabel P: Richtlijn nr. 2002/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 9 december 2002 betreffende verzekeringsbemiddeling (PbEG L 9)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen
1, lid 1	Behoeft geen implementatie
1, lid 2–3	PM – Deel III
2, lid 1	1:1, lid 1, onderdeel yyyy

2, lid 2	1:1, lid 1, onderdeel aaa
2, lid 3-7	PM – Deel III
2, lid 8	1:1, lid 1, onderdeel yy
2, lid 9-10	Behoeft geen implementatie
2, lid 11	1:1, lid 1, onderdelen qqqq en rrrr; 1:8
2, lid 12	PM – Deel III
3, lid 1	1:93; bij AMvB krachtens 1:93
3, lid 2	Bij AmvB krachtens 1:93
3, lid 3	1:93; 1:94; PM – Deel III
3, lid 4	1:93, lid 4
3, lid 5-6	PM – Deel III
4, lid 1-3	PM – Deel III
4, lid 4	Burgerlijk Wetboek
4, lid 5	Volgt uit systematiek Wft
4, lid 6	Behoeft geen implementatie
4, lid 7	PM – Deel III
5	Wordt opgenomen in Deel Aanpassings-, overgangs- en slotbepalingen
6, lid 1	[1:92c]; PM – Deel III
6, lid 2	Behoeft geen implementatie
6, lid 3	[1:92d]
7, lid 1	1:8
7, lid 2	1:8
7, lid 3	[Hoofdstukken 1.4 – 1.6]
8, lid 1-2	Afdeling 1.4.2; PM – Deel III
8, lid 3	Afdeling 1.4.2
8, lid 4	[1:38]
8, lid 5	Algemene wet bestuursrecht
9, lid 1	[1:33]
9, lid 2	[1:38]; [1:39]
9, lid 3	1:72, lid 1
10-11	PM – Deel III
12, lid 1-4	PM – Deel III
12, lid 5	Behoeft geen implementatie
13, lid 1-3	PM – Deel III
14	Algemene wet bestuursrecht
15-18	Behoeft geen implementatie

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
1:1, lid 1, onder g			1, lid 1, onder a, sub 1				
1:1, lid 1, onder i							
1:1, lid 1, onder k			28a				
1:1, lid 1, onder s							
1:1, lid 1, onder u							
1:1, lid 1, onder v	1, lid 1, onder cc		1, lid 1, onder u				
1:1, lid 1, onder y			1, lid 1, onder b				
1:1, lid 1, onder z							
1:1, lid 1, onder aa							
1:1, lid 1, onder cc	1, lid 1, onder q						
1:1, lid 1, onder ff			84				
1:1, lid 1, onder kk			1, lid 1, onder a, sub 2				
1:1, lid 1, onder qq			1, lid 1, onder c				
1:1, lid 1, onder yy	1, lid 1, onder l						
1:1, lid 1, onder aaa							
1:1, lid 1, onder fff			1, lid 1, onder a				
1:1, lid 1, onder ggg	1, lid 1, onder g						
1:1, lid 1, onder hhh	1, lid 1, onder b						
1:1, lid 1, onder jjj							
1:1, lid 1, onder nnn		1, onder c					
1:1, lid 1, onder ooo							
1:1, lid 1, onder ppp		1, onder a					
1:1, lid 1, onder www	1, lid 1, onder z						
1:1, lid 1, onder yyy							
1:1, lid 1, onder zzz	1, lid 1, onder s	1, onder h					
1:1, lid 1, onder bbbb			1, onder e, Vrijstellingsregeling Wtk 1992				
1:1, lid 1, onder llll	1, lid 1, onder bb						
1:1, lid 1, onder mmmm	1, lid 1, onder f						
1:1, lid 1, onder nnnn	1, lid 1, onder a						
1:1, lid 1, onder oooo	1, lid 1, onder p						
1:1, lid 1, onder tttt							
1:1, lid 1, onder www	1, lid 1, onder t	1, onder i					
1:1, lid 1, onder xxxx							
1:1, lid 1, onder aaaaa	1, lid 1, onder m						
1:1, lid 1, onder ccccc	1, lid 1, onder dd						
1:3, lid 1	13, lid 1						
1:3, lid 2	1, lid 2, 13, lid 2						
1:4	20	9					
1:5			6, Vrijstellingsregeling Wtk 1992				
1:6	22						

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:1			1, lid 2				
2:2	13, lid 3-4						
2:3, onder a		5					
2:3, onder b	17						
2:4			3, Vrijstellings- regeling Wtk 1992				
2:5							
2:6	19						
2:7, lid 1 onder a			6, lid 1				
2:7, lid 1 onder b							
2:7, lid 1 onder c			6, lid 1				
2:7, lid 1 onder d	24, lid 1						
2:7, lid 1 onder e		11					
2:7, lid 1, onder f	24, lid 1						
2:7, lid 2-3							
2:7, lid 4	13, lid 1, onder g						
2:8, lid 1	24; 28; 29; 29a; 30; 32; 70; 70a; 71; 83c	17; 18; 20; 31; 31a; 32; 40a	9; 14; 17; 18; 18a; 19; 20; 22; 22a; 30a; 30c; 30ca				
2:8, lid 2							
2:8, lid 3	52						
2:8, lid 4	58; 59						
2:8, lid 5	26	12, lid 1-2	8, lid 2				
2:8, lid 6	27, lid 1						
2:8, lid 7							
2:9							
2:10	64, lid 1						
2:11	33, lid 1						
2:12	33, lid 2						
2:13	37, lid 1-2		31, lid 1				
2:14	24, lid 2 j° 37, lid 1		31, lid 1				
2:15, lid 1-2	111, lid 1						
2:15, lid 3	110, lid 1						
2:16, lid 1	113, lid 1						
2:16, lid 2	113, lid 3						
2:16, lid 3	110						
2:17	24, lid 1		38, lid 1				
2:18, lid 1	42; 45	22; 23	9, lid 1, onder a, b, c, f, g, h, lid 2 en 5; 10 lid 1; 11; 38; 39				
2:18, lid 2							
2:18, lid 3	40, lid 2						
2:18, lid 4	39; 40	12; 21	39, lid 1; 8, lid 1-2				
2:18, lid 5	40, lid 1; 41, lid 1; 58						
2:18, lid 6							
2:19			38a				
2:20, lid 1	118, lid 1						
2:20, lid 2	118, lid 2-3						
2:20, lid 3	118, lid 4						
2:20, lid 4							
2:21, lid 1	116, lid 1						
2:21, lid 2	116, lid 1						
2:21, lid 3	116, lid 2						
2:21, lid 4	110, lid 1						
2:22	43						
2:23, lid 1		11					
2:23, lid 2-4							
2:24, lid 1		11; 22					
2:24, lid 2		12; 21					
2:25, lid 1		49, lid 1					
2:25, lid 2-4							

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:26, lid 1		49, lid 2					
2:26, lid 2		49, lid 3					
2:27							
2:28, lid 1			82, lid 1				
2:28, lid 2			82, lid 2				
2:28, lid 3-4			82, lid 3-4				
2:29	80, lid 1-2, 4, 5; 82		16, lid 1, 2, 4; 16a, lid 1, 2, 4				
2:30			17				
2:31, lid 1-2	77; 78						
2:31, lid 3	79						
2:32	83a; 83b; 83c		16b				
2:33		40a; 40c					
2:34	105; 106; 107						
2:35			83				
2:36	29, lid 1, 3	18, lid 1, 3	9, lid 1, onder b, d				
2:37, lid 1	29, lid 2, 4	18, lid 2, 4	9, lid 1, onder c, e				
2:37, lid 2-3							
2:38	70a	31a	22a; 30a; 30ca				
2:39			39; 41				
2:40	98a						
2:41							
2:42		22, lid 1, onder h					
2:43, lid 1	28, lid 2	17, lid 2	10, lid 1				
2:43, lid 2	29a	18a	10, lid 2				
2:43, lid 3	28, lid 4	17, lid 4					
2:44, lid 1	28, lid 5	17, lid 5	9, lid 3				
2:44, lid 2	28, lid 6	17, lid 6	9, lid 4				
2:45	55a; 70; 70a	31; 31a	22; 22a; 30a; 30c; 30ca				
2:46							
2:47, lid 1	28, lid 3	17, lid 3	10, lid 3				
2:47, lid 2			10, lid 4				
2:47, lid 3	28, lid 4	17, lid 4	10, lid 5				
2:48	28, lid 1	17, lid 1					
2:49			10; 39				
2:50							
2:51	98; 98a		41				
2:52	118, lid 1, onder a, b						
2:53							
2:54		22, lid 1, onder g, h					
2:55							
2:56		22, lid 1, onder a, b					
2:57	38; 52, lid 4; 75; 78; 81; 83b	35; 40b; 85, lid 2	13; 16, lid 5; 16a, lid 5; 16c; 27, lid 2				
2:58			69				
2:59			9, lid 5				
2:60			7				
2:61							
2:62			7a				
2:63			7b				
2:64, lid 1-2	24, lid 1						
2:64, lid 3	13, lid 1, onder g						
2:64, lid 4	27, lid 2, 4						
2:65, lid 1	83a, lid 2, onder d	40a, lid 2, onder d					
2:65, lid 2	83c, lid 1	40c, lid 1					
2:65, lid 3	83c, lid 2	40c, lid 2					
2:65, lid 4	83c, lid 3	40c, lid 3					
2:66	64, lid 2						

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:67			31, lid 2; 32, lid 2				
2:68	84; 85; 88; 111, lid 2; 113, lid 4						
2:69	84						
2:70	103; 116, lid 3; 118, lid 5		39				
2:71			69				
2:72							
2:73			9, lid 5; 39				
2:74	45						
2:75		35					
2:76			69				
2:77		41					
2:78, lid 1	32, onder a	20, onder a	11, lid 1–4	7, lid 4, onder b; 11, lid 1, onder b	12; 23	5, lid 1, onder b; 6; 12, lid 1, onder b	4; 17, lid 1; 23; 52, lid 1
2:78, lid 2	32, onder b	20, onder b					
2:78, lid 3	68, lid 2, 4	40, lid 1, 4	11, lid 2–4	7, lid 4, onder b; 11, lid 1, onder b	12; 23	5, lid 1, onder b; 6; 12, lid 1, onder b	4; 17, lid 1; 23; lid 1; 52, lid 1
2:78, lid 4	32, onder a	20, onder a					
2:78, lid 5							
2:78, lid 6			11, lid 5	7, lid 6; 11, lid 3		5, lid 3; 6; 12, lid 3	23, lid 2
2:79, lid 1	42, lid 1, onder d, e, lid 2		39, lid 1	7, lid 1; 11, lid 1			
2:79, lid 2	42, lid 1, onder f						
2:79, lid 3	42, lid 1, onder d, e, lid 2						
2:80		22, lid 1, onder d, e, lid 2					4; 23
2:81		22, lid 1, onder f					
2:82, lid 1	68, lid 1	40, lid 1	20, lid 1; 30a; 30b	7, lid 4, onder b; 11, lid 1, onder b	13; 19; 23	5, lid 1, onder b; 6; 12, lid 1	17, lid 2–6; 52, lid 1
2:82, lid 2	68, lid 1, 4		20, lid 1; 30a; 30b	7, lid 4, onder b; 11, lid 1, onder b		5, lid 3; 6; 12, lid 3	
2:82, lid 3–4	68, lid 2–4						
2:82, lid 5	68, lid 5	40, lid 5	56, lid 1		8, lid 3, NR prudentieel 2002		52, lid 2
2:82, lid 6			20, lid 4	7, lid 6; 11, lid 4		12, lid 4	
2:83, lid 1	42, lid 1, onder c		39, lid 1	7, lid 1; 11, lid 1			
2:83, lid 2	118, lid 1, onder c						
2:84	96						
2:85	49						
2:86, lid 1		22, lid 1, onder c					
2:86, lid 2		49, lid 1, onder c					
2:87		47					
2:88, lid 1			21, lid 1; 30b			5, lid 1; 12, lid 1	24
2:88, lid 2			21; 30b			5, lid 1; 12, lid 1	
2:88, lid 3			56, lid 1				24, lid 3

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:88, lid 4			21, lid 4			5, lid 1; 12, lid 1	
2:89			34				
2:90			41, lid 1-2				
2:91							
2:92	66; 67	38; 39					
2:93	94						
2:94		45; 46					
2:95	71	32					
2:96	14, lid 2; 73	34	30, lid 1-2				
2:97	72b	33b	30, lid 2, 4-6	11a, lid 3-6		12, lid 5	
2:98	65; 72; 72a	33; 33a; 35, lid 4-5	55; 87	11a, lid 1	23		
2:99	72, lid 3	33, lid 3					
2:100	72, lid 3	33, lid 3					
2:101	72c	33c					
2:102	74						
2:103			36				
2:104			37				
2:105			55, lid 1				
2:106	114						
2:107	99						
2:108	97		43				
2:109	100, lid 7; 101		44				
2:110				11a, lid 7			
2:111	90; 100; 100a		55	11	23		
2:112	100, lid 3						
2:113	100b						
2:114	102; 119						
2:115		32					
2:116	14	33, lid 7; 34; 48					
2:117						12, lid 5-7	
2:118		33; 33a; 33b; 35, lid 4					
2:119		33, lid 3					
2:120		33c					
2:121		50					
2:122	175, lid 1	82, lid 1	24, lid 1	16, lid 1		12	
2:123			23, lid 1, 6				
2:124	176, lid 1, 2	84, lid 1,2	26, lid 1,2	16, lid 4			
2:125				16, lid 2			
2:126							
2:127	175, lid 2, onder d	85, lid 2	24, lid 2	16, lid 4			
2:128			23, lid 2				
2:129	176, lid 2	84, lid 2	24; 26	16, lid 5			
2:130	177	85	27	16, lid 12			
2:131	175	82, lid 3	23, lid 3-6; 24, lid 3-6	16, lid 7			
2:132	176, lid 49	84, lid 49	26, lid 49	16, lid 6			
2:133				17			
2:134			25				
2:135			27, lid 3				
2:136			30d				
2:137			41, lid 1				
2:138			45; 46				
2:139			48, lid 1, 2, 4				
2:140			48, lid 5-6				
2:141			49				
2:142			50, lid 1				
2:143			4; 12				
2:144	129, lid 1, 5, 6						
2:145		52, lid 1, 4, 6					
2:146	121, lid 1						
2:147	121, lid 5; 129, lid 7	52, lid 5					

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:148	122, lid 1; 130, lid 1	53, lid 1					
2:149	122, lid 6; 130, lid 4						
2:150	122, lid 2-5, 7-9; 130, lid 2, 3, 5-7	53, lid 2-4					
2:151	131, 1-4, 7, 8	54, lid 1-4, 7					
2:152	123; 131, lid 5-6	54, lid 5-6					
2:153	127; 135						
2:154	121, lid 4; 129, lid 4						
2:155	124; 132, lid 5-7						
2:156	125; 133						
2:157	132, lid 1-4						
2:158	129, lid 2, 3, 6						
2:159	121, lid 2-3						
2:160	122; 130						
2:161	126; 134						
2:162	127; 135						
2:163		52, lid 2-4					
2:164	128; 136	55					
2:165	76	36					
2:166	104	36					
2:167	137a						
2:168	143a						
2:169							
2:170	137	56, lid 1, 4, 5					
2:171	138	57					
2:172	139	58					
2:173	140	59					
2:174	140a						
2:175	142						
2:176	143						
2:177	144						
2:178	145						
2:179	146						
2:180	146a						
2:181		56, lid 2, 4, 5					
2:182		57; 58; 59					
2:183		59					
2:184	147a						
2:185	147b						
2:186	147c						
2:187	147c; 147d						
2:188	147h						
2:189	147e; 147f; 147g						
2:190	147i, lid 1, 3-4; 147j, lid 3						
2:191	147k						
2:192	147l; 147n						
2:193	147m						
2:194	147a, lid 1, onder b						
2:195			71				
2:196	156, lid 1	66, lid 1					
2:197, lid 1	156, lid 10		71, lid 3				
2:197, lid 2	156, lid 4		71, lid 4				
2:197, lid 3	156, lid 5		71, lid 6				
2:197, lid 4	156, lid 2		71, lid 7				
2:197, lid 5	156, lid 12		71, lid 8				
2:198	156, lid 3		75, lid 1				
2:199	156, lid 6-8		75a				
2:200	156, lid 11		71, lid 5				
2:201	156, lid 10						

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:202	156, lid 12						
2:203	156, lid 18		71, lid 15				
2:204	156, lid 13–14		71, lid 13				
2:205	156a		76a				
2:206	156b		76b				
2:207	156c		76c				
2:208	156d		76d				
2:209	156, lid 16–17		71, lid 8–12				
2:210 lid 1–6	161, lid 1, 3–6		72, lid 1–6				
2:210, lid 7–10	161, lid 7–10						
2:210, lid 11	164, lid 3						
2:211	163		74				
2:212	164		74, lid 3				
2:213	163a, lid 1		76, lid 1				
2:214	163a, lid 2–4		76, lid 2				
2:215	163a, lid 5–6		76, lid 4–5				
2:216	163a, lid 7		76, lid 6				
2:217	163a, lid 8–9		76, lid 7–8				
2:218	163a, lid 10		76, lid 9				
2:219	163a, lid 11		76, lid 10				
2:220	162						
2:221	170		72, lid 6				
2:222	168						
2:223	169		77				
2:224	157		78 j° 71				
2:225	157, lid 4		79				
2:226			80				
2:227							
2:228	165a						
2:229			75				
2:230	165						
2:231	165b						
2:232	166						
2:233	171	80					
2:234	164a						
2:235	164b						
2:236	164c						
2:237			71, lid 2				
2:238	156						
2:239							
2:240			71a				
2:241			71				
2:242	156						
2:243	156						
2:244	156c						
2:245	156, lid 9						
2:246	156, lid 3, 6–8, 10–12, 16–18; 156b; 156d; 161		71, lid 5, 8–12, 15; 72, lid 1–6; 75, lid 1; 75a; 76b; 76d				
2:247–249							
2:250			76a				
2:251	156, lid 14		76c				
2:252	162						
2:253	169, lid 2						
2:254	157, lid 2						
2:255			75				
2:256	165						
2:257		66					
2:258		66, lid 5, 8, 9					
2:259		66, lid 3, 7, 11; 70					
2:260		66, lid 4					
2:261		78, lid 2					
2:262–263							
2:264		72a, lid 1					
2:265		72a, lid 2					
2:266		72a, lid 3–5					
2:267		72a, lid 6					

Wft	Wtv 1993	Wtn	Wtk 1992	Wte 1995	Bte 1995	Wtb	Ontwerp Btb 2005
2:268		72a, lid 7-8					
2:269		72a, lid 9					
2:270		72a, lid 10					
2:271-273							
2:274	171a		80a				
2:275	171b		80b				
2:276	171c		80c				
2:277	171d		80d				
2:278	171e		80e				
2:279	171f		80f				
2:280	171g		80g				
2:281	171h		80h				
2:282	171i		80i				
2:283	171j		80j				
2:284	171k		80k				
2:285	171l		80l				
2:286	171m		80m				
2:287			80n				
2:288			80o				
2:289			80p				
2:290	171n		80q				
2:291	171o		80r				
2:292	171p		80s				
2:293							
2:294, lid 1				28a			
2:294, lid 2			84				
2:294, lid 3							
2:295-2:302							
2:303, lid 1, onder a	69a, onder g						
2:303, lid 1, onder b	69a, onder f						
2:303, lid 1, onder c	69a, onder e						
2:303, lid 1, onder d			25, lid 1				
2:303, lid 1, onder e							
2:303, lid 1, onder f							
2:293, lid 1, onder g	69a, onder j						
2:303, lid 1, onder h	69a, onder d						
2:303, lid 1, onder i							
2:303, lid 1, onder j	69a, onder h						
2:303, lid 1, onder k	69a, onder i						
2:303, lid 2	69a, onder e						
2:304	69f		58				
2:305	69d, lid 2-3						
2:306-307							
2:308, lid 1 en 2							
2:308, lid 3			2, lid 2				
2:309-311							
2:312	69a, onder a, b						
2:313	69c						
2:314	69d, lid 1						
2:315	69i						
2:316	69j						
2:317	69k						
2:318	69g						
2:319	69e						

BIJLAGE III

Tabel toepasselijkheid Wft-artikelen per categorie financiële ondernemingen

Deze tabel geeft aan op welke financiële ondernemingen een artikel van toepassing is. Daarbij geldt dat:

NL = met zetel in Nederland

EER = met zetel in een lidstaat

Niet EER = met zetel in een staat die geen lidstaat is

N.a.s. = met zetel in een niet-aangewezen staat

Artikel	Financiële onderneming		Banken		Behouders (icbe)		Behouders (niet-icbe)		Beleggingsinstellingen		Beleggingsinstellingen		Clearinginstellingen		N.a.s.		Elektronisch-geldinstellingen		Financiële instellingen		Levensverzekeraars		Natura-uitvaartverzekeraars		Schadeverzekeraars		Niet-EER			
	NL	EER	Niet-EER	NL	EER	NL	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.	NL	EER	N.a.s.		
2:1																														
2:2																														
2:3																														
2:4																														
2:5*			x																											
2:6																														
2:7*																														
2:8																														
2:9																														
2:10																														
2:11																														
2:12																														
2:13																														
2:14*			x																											
2:15																														
2:16																														
2:17*																														
2:18																														
2:19																														
2:20																														
2:21																														
2:22																														
2:23*																														
2:24*																														
2:25*																														
2:26*																														
2:27***																														
2:28*																														
2:29			x																											
2:30																														

Artikel	Financiële onderneming	Banken	Behouders (icbe)	Behouders (niet-icbe)	Beleggingsinstellingen	Beleggingsinstellingen	Bewarders	Clearinginstellingen	N.a.s.	NL	EER	Elektronisch-geldinstellingen	Niet-EER	Financiële instellingen	NL	EER	NL	EER	Levensverzekeraars	Niet-EER	Natura-uitvaartverzekeraars	N.a.s.	NL	EER	NL	Schadeverzekeraars	Niet-EER		
2:31																													
2:32																													
2:33																													
2:34																													
2:35*																													
2:36																													
2:37																													
2:38																													
2:39																													
2:40																													
2:41																													
2:42																													
2:43																													
2:44																													
2:45																													
2:46																													
2:47																													
2:48																													
2:49																													
2:50																													
2:51																													
2:52																													
2:53																													
2:54																													
2:55																													
2:56																													
2:57																													
2:58																													
2:59																													
2:60																													
2:61																													
2:62																													
2:63																													
2:64																													
2:65																													
2:66																													
2:67																													
2:68																													
2:69																													
2:70																													
2:71																													
2:72																													

Artikel	Financiële onderneming	Banken	Behouders (icbe)	Behouders (niet-icbe)	NL	N.a.s.	Behouders	Clearinginstellingen	N.a.s.	NL	Elektronisch-geldinstellingen	Niet-EER	Financiële instellingen	NL	EER	NL	EER	Levensverzekeraars	Niet-EER	Natura-uitvaartverzekeraars	N.a.s.	NL	EER	Schadeverzekeraars	Niet-EER		
2:73																											
2:74																											
2:75																											
2:76																											
2:77																											
2:78																											
2:79																											
2:80																											
2:81																											
2:82																											
2:83																											
2:84																											
2:85																											
2:86																											
2:87																											
2:88																											
2:89																											
2:90																											
2:91																											
2:92																											
2:93																											
2:94																											
2:95																											
2:96																											
2:97																											
2:98																											
2:99																											
2:100																											
2:101																											
2:102																											
2:103																											
2:104																											
2:105																											
2:106																											
2:107																											
2:108																											
2:109																											
2:110																											
2:111																											
2:112																											
2:113																											
2:114																											

Artikel	Financiële onderneming	Banken	Behouders (icbe)	Behouders (niet-icbe)	Beleggingsinstellingen	N.a.s.	NL	NL	Beleggingsinstellingen	N.a.s.	NL	Elektronisch-geldinstellingen	Financiële instellingen	NL	EER	NL	EER	Levensverzekeraars	Niet-EER	Natura-uitvaartverzekeraars	N.a.s.	NL	EER	Schadeverzekeraars	Niet-EER		
2:115																											
2:116																											
2:117																											
2:118																											
2:119																											
2:120																											
2:121																											
2:122*																											
2:123																											
2:124*																											
2:125*																											
2:126*																											
2:127*																											
2:128																											
2:129*																											
2:130*																											
2:131*																											
2:132*																											
2:133*																											
2:134																											
2:135																											
2:136*																											
2:137																											
2:138																											
2:139																											
2:140																											
2:141																											
2:142																											
2:143																											
2:144																											
2:145																											
2:146																											
2:147																											
2:148																											
2:149																											
2:150																											
2:151																											
2:152																											
2:153																											
2:154																											
2:155																											
2:156																											

Artikel	Financiële onderneming	Banken	Behouders (icbe)	Behouders (niet-icbe)	Beleggingsinstellingen	Beleggingsinstellingen	Beleggingsondernemingen	Bewarders	Clearinginstellingen	N.a.s.	NL	EER	Niet-EER	Elektronisch-geldinstellingen	Financiële instellingen	NL	EER	Levensverzekeraars	Niet-EER	NL	N.a.s.	NL	EER	Schadeverzekeraars	Niet-EER		
2:157																											
2:158																											
2:159																											
2:160																											
2:161																											
2:162																											
2:163																											
2:164																											
2:165																											
2:166																											
2:167																											
2:168																											
2:169																											
2:170																											
2:171																											
2:172																											
2:173																											
2:174																											
2:175																											
2:176																											
2:177																											
2:178																											
2:179																											
2:180																											
2:181																											
2:182																											
2:183																											
2:184																											
2:185																											
2:186																											
2:187																											
2:188																											
2:189																											
2:190																											
2:191																											
2:192																											
2:193																											
2:194																											
2:195																											
2:196																											
2:197																											
2:198																											

Artikel	Financiële onderneming	Banken	Behouders (icbe)	Behouders (niet-icbe)	Beleggingsinstellingen	Beleggingsinstellingen	Beleggingsondernemingen	Bewarders	Clearinginstellingen	N.a.s.	NL	EER	Niet-EER	Elektronisch-geldinstellingen	Financiële instellingen	Levensverzekeraars	Natura-uitvaartverzekeraars	N.a.s.	NL	EER	Niet-EER	Schadeverzekeraars	Niet-EER		
2:199																									
2:200																									
2:201																									
2:202																									
2:203																									
2:204																									
2:205																									
2:206																									
2:207																									
2:208																									
2:209																									
2:210																									
2:211																									
2:212																									
2:213																									
2:214																									
2:215																									
2:216																									
2:217																									
2:218																									
2:219																									
2:220																									
2:221																									
2:222																									
2:223																									
2:224																									
2:225																									
2:226																									
2:227																									
2:228																									
2:229																									
2:230																									
2:231																									
2:232																									
2:233																									
2:234																									
2:235																									
2:236																									
2:237****																									
2:238****																									
2:239****																									
2:240****																									

Artikel	Financiële onderneming	Banken	Behouders (icbe)	Behouders (niet-icbe)	Beleggingsinstellingen	Beleggingsinstellingen	Beleggingsinstellingen	Beleggingsinstellingen	Clearinginstellingen	N.a.s.	N.a.s.	Elektronisch-geldinstellingen	Financiële instellingen	Levensverzekeraars	Natura-uitvaartverzekeraars	N.a.s.	NL	EER	Schadeverzekeraars	Niet-EER	
2:283																					
2:284	x	x																			
2:285	x	x																			
2:286	x	x																			
2:287	x	x																			
2:288	x	x																			
2:289	x	x																			
2:290	x	x																			
2:291	x	x																			
2:292	x	x																			
2:293	x	x																			
2:294	x	x																			
2:295	x	x																			
2:296	x	x																			
2:297	x	x																			
2:298	x	x																			
2:299	x	x																			
2:300	x	x																			
2:301	x	x																			
2:302																					
2:303																					
2:304	x																				
2:305																					
2:306																					
2:307	x																				
2:308	x																				
2:309	x																				
2:310	x																				
2:311	x																				
2:312																					
2:313																					
2:314																					
2:315																					
2:316																					
2:317																					
2:318																					
2:319																					

* = dit artikel is in beginsel op een ieder van toepassing, binnen de in het artikel genoemde randvoorwaarden

** = dit artikel is ook van toepassing op een financiële onderneming met zetel in een aangewezen staat

*** = dit artikel is van toepassing op een clearinginstelling en een natura-uitvaartverzekeraar met zetel in een aangewezen staat

**** = dit artikel is van toepassing op financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat die daar wel vergunningplichtig zijn maar geen vergunning hebben (de «illegalen»)